

Năm Tháng Rực Rỡ

Contents

Năm Tháng Rực Rỡ	3
1. Quyển 1 - Chương 1: Người Khách	4
2. Quyển 1 - Chương 2: Sườn Xám	6
3. Quyển 1 - Chương 3: Thiếu Niên	7
4. Quyển 1 - Chương 4: Đại Sứ	9
5. Quyển 1 - Chương 5: Tiệc Trưa	12
6. Quyển 1 - Chương 6: Cẩm Trại	14
7. Quyển 1 - Chương 7: Mừng Sinh Nhật	16
8. Quyển 1 - Chương 8: Hỏa Hoạn	19
9. Quyển 1 - Chương 9: Chân Tướng	21
10. Quyển 1 - Chương 10: Kết Thúc	22
11. Quyển 2 - Chương 1: Nam Kinh Gửi Thư Đến	24
12. Quyển 2 - Chương 2: Khách Từ Phương Xa	26
13. Quyển 2 - Chương 3: Hương Quan Nguyệt Minh	28
14. Quyển 2 - Chương 4: Đào Hoa Phiến	31
15. Quyển 2 - Chương 5: Thứ Bỏ Vào Ly	33
16. Quyển 2 - Chương 6: Đào Hát Đầu Bàng Minh Nguyệt	36
17. Quyển 2 - Chương 7: Vân Thủy Phù Cừ	38
18. Quyển 2 - Chương 8: Đánh Nhầm Uyên Ương	41
19. Quyển 2 - Chương 9: Mời Dạ Miêu	45
20. Quyển 2 - Chương 10: Kéo Tơ Lột Kén	48
21. Quyển 2 - Chương 11: Loan Phượng Cầu Hoàng	50
22. Quyển 2 - Chương 12: Mang Hai Sát Lệnh	53
23. Quyển 2 - Chương 13: Đốt Thuyền Phá Phủ	57
24. Quyển 2 - Chương 14: Kết Thúc	60
25. Quyển 2 - Chương 15: Ngoại Truyện: Thương Xót Giang Nam (thượng)	64
26. Quyển 2 - Chương 16: Ngoại Truyện : Thương Xót Giang Nam (hạ)	66
27. Quyển 3 - Chương 1: Đôi Giày Cao Gót	69
28. Quyển 3 - Chương 2: Có Mèo Tên Dạ Miêu	70
29. Quyển 3 - Chương 3: Trà Trộn Vào Trương Trạch	73
30. Quyển 3 - Chương 4: Dạ Miêu Không Phải Mèo	76
31. Quyển 3 - Chương 5: Vu Oan Giá Họa	79
32. Quyển 3 - Chương 6: Nhà In Hàm Phong	82
33. Quyển 3 - Chương 7: Hồi Liễu Thiên Cơ	85
34. Quyển 3 - Chương 8: Cực Thêm Nửa	88
35. Quyển 3 - Chương 9: Mời Dạ Miêu	91
36. Quyển 3 - Chương 10: Thật Giả Khó Phân Biệt	94
37. Quyển 3 - Chương 11: Lưu Quang Dạ Yến	98
38. Quyển 3 - Chương 12: Sóng Gió Dâng Rượu	101
39. Quyển 3 - Chương 13: Đầu Mối Bất Ngờ	105
40. Quyển 3 - Chương 14: Ngũ Tinh Bát Tú	108
41. Quyển 3 - Chương 15: Trong Trận Tử Trận	112

42. Quyển 3 - Chương 16: Áo Cảnh Giả Dối	115
43. Quyển 3 - Chương 17: Cú Đại Bàng Long Trắng	119
44. Quyển 3 - Chương 18: Nửa Mặt Bản Đồ	122
45. Quyển 3 - Chương 19: Kết Thúc	125
46. Quyển 3 - Chương 20: Ngoại Truyện ~ Ảnh Tử	128
47. Quyển 4 - Chương 1: Tranh Thủ Thời Gian	131
48. Quyển 4 - Chương 2: Du Thuyền Tháng Sáu	134
49. Quyển 4 - Chương 3: Đêm Xuống Ngắm Biển	137
50. Quyển 4 - Chương 4: Tiệc Nhỏ Ngoài Trời	141
51. Quyển 4 - Chương 5: Ăn Vụng Đứng Đắn	145
52. Quyển 4 - Chương 6: Trà Lạc Thần Hoa	148
53. Quyển 4 - Chương 7: Lạc Thần Của Anh	152
54. Quyển 4 - Chương 8: Khách Viếng Thăm Nửa Đêm	156
55. Quyển 4 - Chương 9: Đùng Giấu Tình Cảm	160
56. Quyển 4 - Chương 10: Lá Thư Tình Lãng Mạn	163
57. Quyển 4 - Chương 11: Kết Thúc	167
58. Quyển 5 - Chương 1: Lắng Nghe Tiếng Mưa Trong Căn Nhà Nhỏ	169
59. Quyển 5 - Chương 2: Đến Nhà Đòi Vật	171
60. Quyển 5 - Chương 3: Trời Đất Rộng Lớn	175
61. Quyển 5 - Chương 4: Uyên Ương Hoang Dã	179
62. Quyển 5 - Chương 5: Mỹ Nhân Phụng Nhan	183
63. Quyển 5 - Chương 6: Thế Tộc Đại Thanh	186
64. Quyển 5 - Chương 7: Ban Đêm Đạo Chơi Bắc Viên	190
65. Quyển 5 - Chương 8: Nội Giám Trong Tộc	194
66. Quyển 5 - Chương 9: Vì Ai Lụy Tình?	197
67. Quyển 5 - Chương 10: Gánh Hát Tạp Kỹ	201
68. Quyển 5 - Chương 11: Chấn Động Lòng Người	206
69. Quyển 5 - Chương 12: Dạy Riêng Tú Pháp	210
70. Quyển 5 - Chương 13: Bóng Ma Trong Sân	214
71. Quyển 5 - Chương 14: Lòng Bàn Tay Trúng Tên	218
72. Quyển 5 - Chương 15: Chị Em Sinh Đôi	221
73. Quyển 5 - Chương 16: Người Ấy Là Ai	224
74. Quyển 5 - Chương 17: Gia Tuệ Cách Cách	228
75. Quyển 5 - Chương 18: Thay Xà Đổi Cột	231
76. Quyển 5 - Chương 19: Diễn Trong Diễn Ngoài	235
77. Quyển 5 - Chương 20: Gió Thu Nổi Lên	239
78. Quyển 5 - Chương 21: Bức Tranh Đắm Máu	243
79. Quyển 5 - Chương 22: Gần Đất Xa Trời	246
80. Quyển 5 - Chương 23: Ngoại Truyện ~ Nhân Duyên Sai Lầm	249
81. Quyển 5 - Chương 24: Kết Thúc	253
82. Quyển 6 - Chương 1: Hồng Nhan Tri Kỷ	256
83. Quyển 6 - Chương 2: Thần Y Họ Liêu	258
84. Quyển 6 - Chương 3: Kẻ Cô Đơn	261
85. Quyển 6 - Chương 4: Bói Quẻ Bên Đường	264
86. Quyển 6 - Chương 5: Bệnh Nữ Lưu Gia	268
87. Quyển 6 - Chương 6: Tử Cầm Thành	271
88. Quyển 6 - Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	274
89. Quyển 6 - Chương 8: Trái Lòng Đêm Trăng	277
90. Quyển 6 - Chương 9: Gia Phả Lưu Thị	281
91. Quyển 6 - Chương 10: Hư Hư Thực Thực	284
92. Quyển 6 - Chương 11: Manh Mối Hé Mở	288
93. Quyển 6 - Chương 12: Một Câu Chuyện Xưa	291
94. Quyển 6 - Chương 13: Chết Cùng Nơi Chôn	295
95. Quyển 6 - Chương 14: Mãi Mãi Bên Nhau	298

96. Quyển 6 - Chương 15: Ngoại Truyện – Liễu Rũ Tường Cung (thượng)	301
97. Quyển 6 - Chương 16: Ngoại Truyện – Liễu Rũ Tường Cung (hạ)	305
98. Quyển 6 - Chương 17: Kết Thúc	308
99. Quyển 7 - Chương 1: Đêm Giao Thừa	311
100. Quyển 7 - Chương 2: Ngôi Chùa Giữa Núi	313
101. Quyển 7 - Chương 3: Sóng Ngầm Trào Dâng	316
102. Quyển 7 - Chương 4: Tương Diệp Gia Đại	320
103. Quyển 7 - Chương 5: Tiểu Uyên Ương Thiên	324
104. Quyển 7 - Chương 6: Bái Phật Ngoài Trời Tuyết	329
105. Quyển 7 - Chương 7: Nguyễn Được Bên Người	332
106. Quyển 7 - Chương 8: Móc Tim Đoạt Mệnh	337
107. Quyển 7 - Chương 9: Khám Phá Chuyện Lớn	341
108. Quyển 7 - Chương 10: Nội Tâm Bất An	344
109. Quyển 7 - Chương 11: Giấc Mộng Hoang Đường	348
110. Quyển 7 - Chương 12: Nguyên Mẫu Trùng Sống	352
111. Quyển 7 - Chương 13: Hai Bên Giao Dịch	355
112. Quyển 7 - Chương 14: Chỉ Mành Treo Chuông	359
113. Quyển 7 - Chương 15: Phá Trận Từ Bên Ngoài	362
114. Quyển 7 - Chương 16: Hương Tan Ngọc Nát	366
115. Quyển 7 - Chương 17: Chôn Tại Núi Tuyết	370
116. Quyển 7 - Chương 18: Kết Thúc	373
117. Quyển 8 - Chương 1: Lén Lút Đặt Hàng	377
118. Quyển 8 - Chương 2: Lưỡi Dao Sắc Bén Trong Tay Áo	383
119. Quyển 8 - Chương 3: Thăm Dò Tin Đồn	387
120. Quyển 8 - Chương 4: Cuộc Hẹn Nửa Đêm	390
121. Quyển 8 - Chương 5: Đao Trường Ngâm	394
122. Quyển 8 - Chương 6: Đao Khách Thiếu Niên	398
123. Quyển 8 - Chương 7: Thế Khó Xử	402
124. Quyển 8 - Chương 8: Thả Mồi Tiếp Khách	406
125. Quyển 8 - Chương 9: Thôn Quê Héo Lánh	410
126. Quyển 8 - Chương 10: Bờ Sông Phúc Lộc Hà	414
127. Quyển 8 - Chương 11: Nửa Cánh Tay	418
128. Quyển 8 - Chương 12: Tá Túc Nông Trại	422
129. Quyển 8 - Chương 13: Quái Nhân Không Mặt	426
130. Quyển 8 - Chương 14: Hồ Đen Không Đáy	430
131. Quyển 8 - Chương 15: Dòng Sông Ngâm	434
132. Quyển 8 - Chương 16: Huyền Quan Trên Hồ	438
133. Quyển 8 - Chương 17: Hầm Mộ Người Sống	442
134. Quyển 8 - Chương 18: Dấu Răng Giữa Vết Dao	445

Năm Tháng Rực Rỡ

Giới thiệu

Editor: Sam Độ dài: 245 chương Thể loại: dân quốc, huyền bí, 1V1, HE. Nội dung huyền bí + hàng ngày ngọt ngào Poster

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thang-ruc-ro>

1. Quyển 1 - Chương 1: Người Khách

Ba tháng trước, Thư Ngọc trở về trấn Thanh Hà. Xa cách năm năm, thị trấn nhỏ vẫn là hình dáng xinh đẹp như xưa. Ngói xanh, nhà gỗ, con đường đá đầy rêu xanh, giọt sương ẩm ướt thấm trên cành liễu, hết thấy đều như trước kia. Sự thay đổi duy nhất chính là khoé mắt của A Mỗ đã có thêm nhiều nếp nhăn dày đặc gồ ghề.

Bà lão dùng cây lược gỗ thấm một chút nước chải mái tóc dài đen nhánh bóng bẩy của Thư Ngọc, bà thì thầm lải nhải: “Con gái nhỏ, bên ngoài loạn lạc, lần này trở về thì đừng đi nữa.”

Cô cười hì hì: “Không đi, không đi, mỗi ngày đều làm phiền A Mỗ.”

Bà lão thở dài một hơi: “A Mỗ biết khuyên con không được, nếu tiên sinh và phu nhân vẫn còn sống thì tốt rồi, vú cũng không biết còn có thể chăm sóc con bao lâu.”

Cô cụp mắt, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ gầy của bà lão, dùng giọng địa phương cam đoan từng chữ một: “A Mỗ, lần này Ngọc thật sự không đi nữa, Ngọc không nỡ xa vú đâu.”

Gần xế chiều, Thư Ngọc đang tựa trước cửa buồn chán ngắm hoàng hôn tại trấn Thanh Hà. Căn nhà cũ xưa nằm gần trấn Thanh Hà, cây khổ ngải lung lay trong gió nhẹ.

Cô đang xuất thần, bên tai chợt truyền đến tiếng kêu la từ xa đến gần.

“Thư Ngọc, Thư Ngọc, chuyện lớn, chuyện lớn... chuyện lớn hiểm thấy...”

Cô thấy Tề Tiểu Uyển gào to dọc theo dòng sông chạy tới.

“Thế nào, em thi đậu môn tiếng Anh rồi à?” Cô nhìn thấy hai má của Tề Tiểu Uyển đỏ ửng.

Tề Tiểu Uyển lắc đầu như trống bỏi: “Trong trấn có khách đến.”

“Khách?” Cô tò mò, trấn Thanh Hà hiếm khi có khách tới, loại khách nào lại khiến Tiểu Uyển kích động thành như vậy?

“Đúng, khách từ thành phố lớn. Chị chưa thấy vẻ mặt của ông chủ Trình nhìn người khách kia đâu, mắt đỏ cả lên, dám cho người nọ ở lại biệt thự của ông ta.”

Ông chủ Trình là Trình Đại Dũng, người làm ăn lớn nhất ở trấn Thanh Hà, chuyên buôn bán ở ngoài trấn. Ông ta là người duy nhất có biệt thự kiểu Tây Dương. Có thể được ông chủ Trình coi trọng như vậy, người kia có lẽ là người làm ăn trong thành phố...

“Thư Ngọc, sao chị không có phản ứng gì hết?” Tề Tiểu Uyển buồn bực.

Cô cũng buồn bực: “Không phải lại là một người làm ăn sao? Chị phải có phản ứng gì mới thích hợp chứ?”

Tề Tiểu Uyển mở to mắt: “Sao chị biết anh ta là người làm ăn?”

“Trong mắt ông chủ Trình ngoài buôn bán ra thì còn cái gì nữa?”

“Ôi chao, chị không thể ôm thành kiến đối với người khác. Em đã gặp người kia rồi, anh ta không giống như người làm ăn, là người có văn hóa lại lịch sự đấy.”

Thì sao? Cô không nói gì nhìn Tề Tiểu Uyển.

Tề Tiểu Uyển nóng nảy, kéo tay cô ra ngoài: “Đi, em dẫn chị đi xem người kia.”

Cô đỏ khóc đỏ cười: “Đã trễ rồi, lúc này đi quấy rầy người ta không thích hợp đâu. Huống hồ A Mỗ sắp trở về...”

“Lo nhiều chuyện làm gì? Yên tâm đi, rất nhanh thôi.”

Cô không thể lay chuyển đành phải theo kịp bước chân của Tề Tiểu Uyển.

Biệt thự của Trình gia không xa, khi Thư Ngọc đến thì nhìn thấy một đám con gái lú rú vây quanh cạnh chiếc đàn dương cầm ở đại sảnh, trên những khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy sự hiếu kỳ và ngưỡng mộ.

Trung tâm của nhóm người là một anh chàng trẻ tuổi ngồi trước đàn dương cầm. Anh mặc áo sơ mi trắng, bóng lưng cao gầy nhưng không yếu ớt, mặc dù ở trong nhóm người không phù hợp với mình, nhưng anh vẫn tự nhiên thu lại khí chất cao quý, bản thân không tự cao.

Bên cạnh anh là thiên kim của Trình gia, Trình Du. Cô nàng kia nghe được tiếng động ở cạnh cửa thì nhanh chóng quay đầu, trong khoảnh khắc nhìn thấy Thư Ngọc và Tề Tiểu Uyển, cô ta bày ra một khuôn mặt tươi cười: “Chị A Ngọc, mau đến gặp thầy dạy đàn dương cầm mới của em.”

Âm thanh của Trình Du lập tức thu hút sự chú ý của mọi người sang bên này. Thư Ngọc lúng túng, vốn định liếc nhìn một cái để vừa lòng yêu cầu của Tiểu Uyển rồi trở về, hiện tại xem ra không có khả năng.

Trong đám người, anh chàng kia cũng quay đầu lại, vừa vắn đối diện với ánh mắt của Thư Ngọc.

Thư Ngọc ngẩn người, đứng tại chỗ.

Trình Du chạy tới, nhắc lên làn váy kiểu Tây Âu tựa như một con bướm nhỏ: “Chị A Ngọc, lại đây đi.”

Cô bị động đi đến trước đàn dương cầm, trái tim đập thình thịch.

Trình Du hưng phấn quay về ngồi trước đàn dương cầm: “Nghe thử bài nhạc mới mà em vừa học nhé.” Nói xong, ngón tay của cô ta linh hoạt đánh phím đàn, tiếng đàn êm tai vang lên trong phòng.

Thư Ngọc lắng nghe mà không yên lòng, vừa ngẩng đầu lên lại gặp phải một đôi mắt đen nhánh sâu sắc. Anh chàng kia nhìn cô chằm chằm không nháy mắt. Cô bối rối cụp mắt xuống, nhìn về hướng khác.

Trình Du đàn xong, Thư Ngọc suy nghĩ viện cớ chuẩn bị rời đi. Nhưng anh chàng kia lại mở miệng: “Có ai biết đàn bài ‘Vùng quê Passfield’ không?”

Thư Ngọc dừng một chút, các cô gái xung quanh xôn xao to nhỏ, nhưng không ai lên tiếng trả lời.

Anh ngược mắt nhìn về phía Thư Ngọc: “Cô biết không?”

Đôi mắt cô bình tĩnh không gợn sóng: “Không biết.”

“Cô biết đàn bài nào?”

“Tôi không biết chơi đàn dương cầm.”

Hai người nhất thời không nói chuyện. Thư Ngọc ngoảnh đầu nói với Trình Du: “Sắc trời không còn sớm, A Mỗ còn ở nhà chờ chị, đi trước nhé.”

Trình Du còn chưa mở miệng thì anh chàng kia đã đứng lên: “Tôi tiễn cô.”

Thư Ngọc suýt nữa té ngã: “Không cần, cảm ơn.”

“Cô từ chối mọi người thẳng thừng vậy sao?” Trong mắt anh có ý cười.

Cô rất muốn trả lời một câu “Bởi vì mỗi người đều có điểm khác nhau”, nhưng cuối cùng lại không nói ra, cô chỉ kéo Tiểu Uyển đi về phía cửa.

Ai ngờ anh chàng kia nhanh chóng sải bước chân đi tới, túm lấy cổ tay cô.

Cô phát cáu quay đầu lại, đã thấy anh cười tinh nghịch.

“Xin chào, tôi là Cô Mang.”

“Đàm Thư Ngọc.” Bỏ lại ba chữ này, Thư Ngọc không thèm quay đầu mà đi ra ngoài. Cô rõ ràng cảm thấy ánh mắt nóng rực ở sau lưng vẫn đi theo cô, cho đến khi cô rẽ ra khỏi cửa lớn của Trình gia.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, trong lòng bàn tay Thư Ngọc thấm ra lớp mồ hôi mỏng.

Đây là lịch sự chỗ nào, rõ ràng là lịch sự bại hoại!

2. Quyển 1 - Chương 2: Sườn Xám

Sáng sớm Thư Ngọc cầm vải dệt do A Mỗ xe sợi đến cửa tiệm may Chu Ký. Ông chủ Chu vừa thấy Thư Ngọc, khuôn mặt tươi cười như đóa hoa cúc.

“A Ngọc, bảng hiệu của Chu Ký nhờ cháu viết giúp chú Phúc nhé?”

“Vâng ạ.”

Ông chủ Chu đột nhiên mở to mắt ra vẻ thần bí: “Cho cháu xem thứ tốt.”

Thư Ngọc hoài nghi đi theo sau ông chủ Chu vào phòng may.

Bên trong còn có một cái phòng nhỏ, ở đó có một chiếc áo sườn xám màu xanh nhạt treo trên cái giá gỗ.

Thư Ngọc tiến về phía trước, vuốt ve vải sa tanh bóng loáng của sườn xám, cô không che dấu được sự yêu thích trong mắt mình.

Ông chủ Chu vui tươi hơn hở nói: “Thích không? Đây là chú Phúc đặc biệt may theo số đo của cháu, sinh nhật A Ngọc sắp đến rồi phải không?”

“Cảm ơn chú Phúc.” Thư Ngọc cười rất tươi.

“Cháu thử xem.”

Thư Ngọc đi thẳng đến phòng thử đồ.

Lúc Thư Ngọc ra khỏi phòng, ông chủ Chu liền tấm tắc khen ngợi: “Rất hợp với A Ngọc, áo này chỉ có cháu mặc mới đẹp như vậy.”

Đây quả thật là chiếc sườn xám xinh đẹp hiếm thấy, vải vóc không phải từ những tiệm dệt bình thường, ngay cả màu sắc và hoa văn vừa nhìn thấy liền biết xuất phát từ các bậc thầy. Vải vóc mềm mại sát người càng lộ ra vòng eo nhỏ nhắn tinh tế lả lướt của cô. Cô thả bím tóc xuống, tiện tay lấy một cây trâm gỗ búi tóc lên, trong nháy mắt đáng vẻ càng quyến rũ hơn. Quyến rũ mà không kiêu kỳ, cực kỳ giống một con cá linh động.

Cô đang ngắm nghía chính mình ở trong gương, cửa chính của Chu Ký đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài. Cái đầu của Trình Du từ phía sau cửa lộ vào, sau cô ta là Cô Mang.

Hai người nhìn trang phục của Thư Ngọc đều sửng sốt.

Trong con người thật sâu của Cô Mang không chút nào che dấu sự kinh diễm. Thư Ngọc nhìn mắt anh, trong đầu bỗng dưng thốt ra một câu —— nữ vi duyệt kỷ giả dung (người con gái làm đẹp vì người mình yêu).

“Chị A Ngọc, thật xinh đẹp quá!” Tiếng kêu của Trình Du gọi ý chí của Thư Ngọc trở về, cô nghiêng đầu, ánh mắt đối diện với anh.

“Ông chủ, tôi cũng muốn một chiếc giống vậy.” Trình Du nói với ông chủ Chu.

“Trình tiểu thư, kiểu sườn xám này chỉ có một chiếc.” Ông chủ Chu cười xòa.

Trình Du nhướn mày: “Đặt làm cái khác, giá cả không thành vấn đề.”

“Trình tiểu thư, chiếc sườn xám này đặc biệt đặt trước, sẽ không có một cái khác. Huống hồ loại vải này, căn tiệm nhỏ bé của tôi chỉ có một khối, thật sự không có cách làm một cái khác nữa đâu.” Ông chủ Chu lộ vẻ mặt khó xử.

“Ông nói gì thế, chẳng lẽ Trình gia mua hàng hoá ở Chu Ký còn ít sao? Ông chủ Chu không phải coi Trình gia không ra gì chứ?”

“Việc này...” Ông chủ Chu không ngừng lau mồ hôi.

Giằng co một hồi, Thư Ngọc chậm rãi mở miệng: “Nếu Trình Du thích, chị đưa cái này cho em nhé.”

Ông chủ Chu kinh ngạc nhìn về phía Thư Ngọc: “A Ngọc à...”

Trình Du mở to mắt: “Cái này thật là xấu hổ.” Rồi cô ta quay đầu quát ông chủ Chu: “Còn không mau chọn một chiếc mới cho Đàm tiểu thư!” Cô ta cười hì hì nhìn lại Thư Ngọc: “Chị A Ngọc, chị tùy ý chọn lựa nhé, giá tiền cứ tính vào sổ của em.”

Thư Ngọc thản nhiên liếc một cái: “Không cần.” Dứt lời cô hướng về phòng thử đồ, chuẩn bị thay áo. Lúc này Cô Mang vẫn không nói gì lại mở miệng.

“Trình tiểu thư, chiếc sườn xám kia quá đơn điệu, cô xem cái này thế nào?”

Trình Du nhìn theo hướng ngón tay của Cô Mang, vỗ tay khen: “Ha, cái này đẹp. Ông chủ, lấy xuống cho tôi xem.”

Ông chủ Chu nhìn người làm một cái, anh ta lập tức đến tiếp đón Trình Du. Ông chủ Chu vội vàng thoát thân kéo Thư Ngọc ra ngoài, thấp giọng thúc giục: “Đi mau đi mau.”

Thư Ngọc ngẩn người: “Cháu còn chưa thay quần áo ạ.”

“Cứ mặc vậy trở về đi, bà cô nhỏ ở bên trong nếu lại nghĩ tới áo của cháu thì làm sao? Đi mau đi mau, lát nữa chú sai người đưa quần áo của cháu về nhà. Thay chú chào hỏi A Mỗ của cháu.”

Thư Ngọc đỏ khóc đỏ cười, đành phải mặc sườn xám trở về.

Khi đến đầu ngõ phía Nam, bỗng nhiên từ chỗ quẹo chạy ra một người, đâm đầu vào Thư Ngọc.

Lực va chạm mạnh mẽ khiến Thư Ngọc ngã về phía sau, đôi chân vốn vững vàng giữ lại cơ thể, tiếc rằng sườn xám bó sát, cô đành phải cam chịu ngã về phía sau.

Nhưng người nọ nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại.

Ổn định thân thể vượt qua nguy hiểm, cô thật không biết nên mắng hay là nên cảm ơn.

Người nọ mặc bộ âu phục màu trắng, lộ ra gương mặt rất trẻ tuổi.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định không mắng cũng không cảm ơn, rồi xoay người bước đi.

“Này!” Người nọ kêu một tiếng ở phía sau cô.

Cô quay đầu lại, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Người nọ bị cô nhìn đến lúng túng: “Không...không có việc gì...cô đi đi.”

Cô chịu đựng nổi xung động muốn chửi ầm lên, cô không quay đầu lại mà rời đi.

Người nọ đứng tại chỗ, tay cầm cây trâm gỗ, khoé miệng cong lên.

3. Quyển 1 - Chương 3: Thiếu Niên

Về đến nhà Thư Ngọc mới phát hiện cây trâm gỗ đã mất, cô rất ảo não.

Hôm nay A Mỗ và thím Tề cùng nhau lên núi hái trà. Sau khi Thư Ngọc giặt xong quần áo bẩn, thấm thoát đã đến giữa trưa.

Cô bỗng nhiên vỗ trán, thím Tề dặn cô đưa cơm hộp cho Tiểu Uyển, thiếu chút nữa đã quên rồi.

Cô vội vàng mặc áo khoác rồi cầm lấy cơm hộp đi ra ngoài.

Tề Tiểu Uyển học ở một trường trung học kiểu tây. Thư Ngọc tại hành lang đi loạn xạ nhanh chóng bị lạc đường.

Tia sáng chiếu vào hành lang tầng dạy học đã mờ dần, nơi này hình như không phải khu dạy học, một chút tiếng người cũng không có, cực kỳ yên tĩnh.

Đột nhiên, ở hành lang truyền đến tiếng đàn dương cầm êm tai. Giai điệu quen thuộc khiến cô không khỏi dừng chân.

Cô tìm kiếm tiếng đàn, đến trước một cánh cửa. Đẩy cửa ra, bên trong là vầng ánh sáng màu vàng sáng ngời, ánh mặt trời trải dài bị bức màn ngăn lại nên yếu ớt chiếu rọi vào trong phòng, ấm áp mà không nóng bức.

Xung quanh phòng là một loạt giá sách, chính giữa thì đặt đàn dương cầm.

Tiếng đàn không bởi vì người ngoài xâm nhập mà ngừng lại. Cô đi qua, để lại bàn tay đánh đàn kia, tiếng đàn véo von chấm dứt.

“Cậu đàn sai rồi.” Cô nhú mào.

Cô ngồi trên ghế, đàn lại ca khúc kia. Cô không cần xem bản nhạc, bởi vì đã thuộc nằm lòng từ lâu.

Sau khi nốt nhạc cuối cùng dần dần mất hẳn, cô ngẩng đầu nhìn chàng trai đã lù qua một bên, trong lòng cô có chút ngượng ngùng. Cô chiếm giữ vị trí của cậu ta, giành đàn của cậu ta, còn vung tay múa chân với cậu ta, thật sự là thất lễ. Nhưng cô không thể chấp nhận có người đàn sai bản nhạc này.

Chàng trai kia mặc đồng phục trường học gọn gàng, vẻ mặt không hề buồn bực: “Cô thích bài này.”

Cô không nói gì.

“‘Vùng quê Passfield’ là do một vị chính khách tài hoa ở phương Bắc đã sáng tác tặng vợ mình, rất lãng mạn phải không?”

Cô dừng một chút: “Hy vọng vị chính khách này và vợ của anh ta có thể bách đầu giai lão.”

Chàng trai nở nụ cười: “Này, cô thật không nhớ tôi sao?”

Cô nhìn chằm chằm vào cậu ta, vừa nghe nói thế thật là có điểm nhìn quen mắt.

“Sáng sớm, đầu ngõ phía Nam.” Cậu ta nhắc lại.

Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là thằng nhóc hại cô thiếu chút nữa té ngã. Nhưng mà cách ăn mặc trước sau tương phản quá lớn, cô thế mà không nhận ra.

“Cơm hộp này xem ra ngon lắm, tôi có thể nếm thử không?” Cậu ta chỉ cơm hộp cô đang cầm.

Cơm hộp? Cô như tỉnh lại từ trong giấc mộng, cầm cơm hộp lao ra ngoài cửa.

“Này này, không cần nhỏ mọn như vậy chứ? Tôi tên là Trình Khởi Phong, cô ở lớp nào thế? Này...”

Cậu ta đuổi theo ra cửa, nhưng cô đã mất tăm ở cuối hành lang.

“Thư Ngọc, chị đã tới. Em sắp chết đói rồi...” Tề Tiểu Uyển hai mắt rưng rưng ngán lệ.

Thư Ngọc không ngừng áy áy: “Chị xin lỗi, chị xin lỗi.”

“Này, Tiểu Uyển, nhà cậu khi nào có thêm một người chị hả?” Nam sinh ngồi bàn trước quay lại.

“Đi qua bên kia hóng mát, đừng ảnh hưởng tâm trạng ăn cơm của tôi.” Tề Tiểu Uyển tức giận mở miệng.

Nam sinh kia lại làm ngơ, nói với Thư Ngọc: “Chị không phải là người của bản trấn à?”

Tề Tiểu Uyển đẩy nam sinh kia ra: “Cậu đó dám chú ý Thư Ngọc nhà tôi, muốn chết hả?”

Nam sinh kia phần nộ đi vòng trở về, còn không quên làm mặt quỷ hướng về Thư Ngọc.

Thư Ngọc không khỏi bật cười.

Tề Tiểu Uyển vừa nhét khoai tây vào trong miệng vừa đưa tờ giấy cho Thư Ngọc: “Xin chị giúp em dịch một chút, mạng của em nằm trong tay chị đấy.”

Thư Ngọc nhận lấy, là đoạn độc thoại rất dài của “Phiêu” bản tiếng Anh. Tiểu Uyển không đọc tác phẩm nổi tiếng của phương Tây, không gắn liền toàn bộ câu chuyện nên không dịch được.

Thư Ngọc nhận lệnh cầm bút bắt đầu dịch, chỉ một lúc sau đã dịch xong.

Tề Tiểu Uyển còn chưa nuốt xong miếng cơm cuối cùng: “Nhanh như vậy.”

“Em xem thử được chưa?” Thư Ngọc đưa qua bản thảo đã dịch.

Lúc này có người đi vào phòng học, Tề Tiểu Uyển kích động giơ lên bản thảo kia hướng về người nọ hô to: “Đại diện lớp Tiếng Anh, cậu không giúp tôi dịch, tôi tự dịch, thế nào, tốt chứ?”

Thư Ngọc ngẩng đầu, kinh ngạc, người nọ không phải là chàng trai trong phòng đàn hay sao? Gọi là gì nhỉ...Trình...Khởi...Phong?

Trình Khởi Phong đến trước mặt Tề Tiểu Uyển, cầm lấy bản thảo đọc qua, một lúc sau mở miệng: “Là cậu dịch?”

Tề Tiểu Uyển đồng dạ: “Đương nhiên.”

“Dịch rất khá.” Trình Khởi Phong nói, “Nhóm tiếng Anh của chúng tôi đang cần người, cậu tham gia giúp dịch bản thảo đi.”

“Gi?” Tề Tiểu Uyển há hốc mồm, “Tôi không đi.”

“Không có đường từ chối, ý của cô Chương là chọn ra những người tài giỏi của lớp để dịch bản thảo.”

Tề Tiểu Uyển trợn tròn mắt.

Thư Ngọc nhin không được mà nở nụ cười, khi đứng dậy chuẩn bị đi thì Trình Khởi Phong thành linh gọi lại: “Bạn học này, mời bạn đến nhóm tiếng Anh của chúng tôi.”

Thư Ngọc hoài nghi: “Tôi?”

Trình Khởi Phong gật đầu.

Thư Ngọc cười, cảm thấy thú vị: “Dựa vào cái gì?”

Trình Khởi Phong sững sốt, gãi đầu rồi lấy ra một cây trâm gỗ.

Đôi mắt Thư Ngọc nheo lại.

“Thật ngại quá, tôi đã tốt nghiệp trung học nhiều năm, thật sự không có hứng thú gia nhập nhóm tiếng Anh loại này.”

Cô đẩy cửa phòng học rồi đi ra ngoài, để lại Trình Khởi Phong sững sờ tại chỗ.

Thư Ngọc trở về nhà, bỗng dưng phát hiện Cô Mang đứng dưới tàng cây hoè đang đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa lên thân cây. Anh vẫn mặc áo sơ mi trắng, vẻ khôi ngô anh tuấn không nói nên lời.

Anh thấy cô.

Cô không nói gì, lập tức đẩy cửa nhà đi vào.

Anh cũng không nói, nhìn cô đi từng bước vào trong nhà cho đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất ở trước mắt anh.

4. Quyển 1 - Chương 4: Đại Sứ

Trường trấn đích thân đến nhà nói với A Mỗ: “Chị à, cho mượn Ngọc đến phủ em được không?”

Lúc đó Thư Ngọc thức dậy không bao lâu, vừa rửa mặt xong.

“Chú Ngải, có chuyện gì sao?” Thư Ngọc hỏi.

Trưởng trấn nói: “Chuyện tốt. Một vị quan chức của sứ quán Pháp đến trấn Thanh Hà của chúng ta, xem ra cậu ta rất hứng thú với nơi này, là muốn đến đầu tư. Năm nay thật sự không phải một năm bình thường a, trấn Thanh Hà sắp phát đạt...”

Thư Ngọc buồn bực: “Cần cháu làm việc gì sao?”

Trưởng trấn vui tươi hơn hớn đáp lời: “Chúng ta thiếu một người phiên dịch tiếng Pháp, cháu không phải biết tiếng Pháp sao? Đi một ngày nhé, tiền thù lao rất hậu hĩnh.”

Thư Ngọc mở to mắt: “Khi nào cháu nói mình biết tiếng Pháp?”

Trưởng trấn sững sốt: “Tiểu thư Trình gia nói cháu biết nhiều ngôn ngữ.”

Ánh mắt Thư Ngọc lạnh lùng: “Trình tiểu thư đã từng ra nước ngoài học tập, nói đến phiên dịch sao không tìm cô ta?”

Trưởng trấn lau mồ hôi: “Ngọc à, Trình tiểu thư không biết nói tiếng Pháp đâu, bây giờ bảo chú đi đâu tìm người nói tiếng Pháp chứ? Ai da, trấn Thanh Hà này xong rồi...”

Thư Ngọc không lên tiếng, vị đại tiểu thư kia muốn cô mất mặt, biết chắc cô có tình cảm đối với trấn Thanh Hà.

“Khi nào vợ chồng đại sứ đến ạ?”

Trưởng trấn sững sốt: “Matthew tiên sinh đã đến trước, đang ngắm triển lãm tranh thêu thùa.”

Gấp như vậy? Thư Ngọc nhú mày: “Chúng ta mau đi thôi.”

Trưởng trấn lo lắng: “Haizz... Ngọc cháu biết tiếng Pháp phải không?”

Thư Ngọc quay đầu lại cười: “Dù sao cũng không thể để một mình chú ứng phó với người nước ngoài, tốt xấu gì cháu cũng đã ở thành phố lớn, giúp chút việc nhỏ vẫn dư dả.”

Trưởng trấn cảm động gật đầu: “Được, được...”

Triển lãm tranh thêu thùa ở phía tây trấn Thanh Hà, Thư Ngọc đẩy cửa đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trình Du.

“Chị A Ngọc, đại sứ ở lầu hai, chị đi mau lên.” Trình Du cười sáng lạn.

Thư Ngọc không đáp lời, đi theo trưởng trấn lên lầu. Trình Du nhিপ chân nhẹ nhàng đi theo sau họ.

Vài người đang đứng ở cửa, có lẽ chờ rất lâu.

Mấy người kia thấy Thư Ngọc đều kinh ngạc.

Trình Khởi Phong mở miệng đầu tiên: “Thư Ngọc? Sao cô lại tới đây?”

Trình Du cười hì hì nói: “Vốn tưởng rằng chị A Ngọc biết nói tiếng Pháp cho nên mời chị ấy đến phiên dịch, không ngờ chị ấy không biết chút nào.”

Thư Ngọc thản nhiên liếc nhìn cô ta một cái: “Trước đó người nói tôi biết tiếng Pháp là cô, bây giờ sao cô biết tôi không biết.”

Trình Du nghẹn lời.

Trưởng trấn phát tay: “Đừng nói nữa, mau đi vào thôi.”

Đoàn người hướng đến khu triển lãm.

Trong đám người, Trình Khởi Phong rút lại phía sau vài bước, kề bên lỗ tai Thư Ngọc nhẹ giọng nói: “Nếu không được thì nói tiếng Anh đi, đại sứ hẳn là hiểu được.”

Thư Ngọc cười: “Cám ơn.”

Matthew tiên sinh rất trẻ tuổi, tướng mạo người Pháp điển hình, cười rộ lên trông rất hiền hoà.

Thư Ngọc đối mặt với anh ta, trong đầu loé lên cả trăm ngàn ý nghĩ, cuối cùng không thể không cảm thán, thế giới này rất kỳ diệu.

Cô đi lên trước bắt tay với Matthew, dùng tiếng Pháp nói: “Đã lâu không gặp, Matthew tiên sinh.”

Matthew kinh ngạc: “Thực khéo, Đàm, rất vui có thể gặp cô ở đây.”

Cô cười: “Không khéo, hôm nay tôi là phiên dịch của anh.”

Sau khi nghe xong, Matthew nhếch lông mày, vui vẻ tươi cười. Thư Ngọc dùng tay ra hiệu mời, rồi cùng anh ta xem triển lãm. Trưởng trấn vui tươi hơn hẳn cùng nói chuyện với bọn họ, Thư Ngọc phiên dịch cho hai người rất lưu loát.

Mấy người đi theo sau trợn mắt há mồm nhìn Thư Ngọc thản nhiên bình tĩnh cùng đi với trưởng trấn và Matthew tiên sinh. Cô hiển nhiên dịch rất khá, cũng nắm chắc tình cảnh, giữa ba người thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười.

Trong mắt Trình Khởi Phong dày đặc vẻ khâm phục, tuy rằng cậu ta không hiểu tiếng Pháp, nhưng không khó nhìn ra trình độ chuyên nghiệp của Thư Ngọc không thua gì người phiên dịch cao cấp. Ánh mắt cậu ta theo sát cô, cô lúc này bình tĩnh, giỏi giang và cô thanh khiết thật thà phúc hậu của ngày trước hoàn toàn khác nhau, trong nháy mắt khiến cậu ta cảm thấy bản thân mình chỉ là một đứa nhỏ.

Loại ý nghĩ này khiến cậu ta khó chịu, cậu ta vội vã muốn đuổi theo cô, sau đó vượt qua cô, cuối cùng lùi nửa bước đi sóng vai với cô.

“Anh, anh nhìn chị ta làm gì?” Trình Du bất mãn nói.

Trong khoảnh khắc Trình Khởi Phong hơi bối rối, ánh mắt nhìn hướng khác, ho nhẹ một tiếng nói: “Hôm nay Matthew tiên sinh là nhân vật chính, đương nhiên là nhìn anh ta.”

Trình Du không đồng ý với lý do thoái thác của cậu ta, cô ta hừ nhẹ một tiếng đuổi theo đoàn người.

Nửa ngày phiên dịch chấm dứt, Matthew tiên sinh mời Thư Ngọc đến dự tiệc trưa. Thư Ngọc thấy trưởng trấn gật đầu mới nhận lời.

Tiệc trưa đặc biệt tổ chức để tiếp đón vợ chồng Matthew, cùng dự tiệc là những nhân vật trong trấn có uy tín danh dự, thậm chí thương nhân ngoài trấn cũng đến đây.

Thư Ngọc về nhà thay chiếc sườn xám màu xanh nhạt mà ông chủ Chu đã tặng, cô búi tóc lên. Mặc dù không được lên bàn tiệc, nhưng tốt xấu đừng để thất lễ.

Khi Thư Ngọc xuống bậc thang thì bỗng dưng phát hiện có một chiếc xe đậu dưới tàng cây hoè cạnh nhà. Chiếc xe có rèm che ở dưới bóng cây, lẳng lẳng chờ đợi con mồi của nó.

Thư Ngọc bất giác dừng lại bước chân. Xung quanh thật sự yên tĩnh, căn nhà vốn ở nơi vắng vẻ ít người, giờ phút này yên lặng như bình thường.

Cửa xe mở ra từ bên trong, Cô Mang mặc bộ âu phục phẳng phiu đi ra. Anh hướng về cô cười: “Đàm tiểu thư, tôi có vinh hạnh cùng cô đi dự tiệc không?”

Thư Ngọc không nói lời nào.

“Matthew đến trấn Thanh Hà là vì tìm anh, anh đi một mình có vẻ không thích hợp lắm.” Anh nói.

Cô tức giận mở miệng: “Trình tiểu thư của anh nhất định rất vui lòng đi cùng anh, muốn tìm bạn gái thì mời cô ta đi.”

“Huh?” Anh cười vui vẻ: “Nếu mang theo vị đại tiểu thư kia, Matthew sẽ cho là anh có người phụ nữ khác bên ngoài.”

Cô không biết nên khóc hay nên cười, chẳng biết thiên kim Trình gia nghe nói như thế sẽ có cảm tưởng gì.

“Đàm tiểu thư, chúng ta muộn rồi.”

Cô đi về phía anh, cúi người ngồi vào trong xe.

5. Quyển 1 - Chương 5: Tiệc Trưa

Bữa tiệc trưa được tổ chức tại đình viện ngoài trời của biệt thự Trình gia. Đình viện không lớn, trang hoàng theo phong cách Châu Âu, ở giữa có một suối phun nước hình tròn hết sức hoa lệ, ngược lại có vẻ tầm thường.

Thư Ngọc khoát tay Cô Mang đi vào buổi tiệc, cô bỗng nhiên ảo não: “Em lại quên ăn chút gì đó trước khi đến tham dự trường hợp thế này.”

Cô Mang cười: “Những thứ kia tuy rằng kém hơn Bắc Bình, nhưng cũng không đến nỗi khó nuốt.”

Cô biết anh cố ý, vì thế nghiêng răng nghiêng lợi: “Em ăn thả ga, vứt đi mặt mũi của anh, thế nào?”

Anh cười ha ha: “Chỉ cần em đứng bên cạnh anh, cho anh tăng thể diện.”

Matthew tiên sinh bị một đám thương nhân vây quanh, anh ta vừa thấy Cô Mang đến liền thoát thân hướng về bên này.

“Thật là trai tài gái sắc, phu thê tình thâm.” Matthew thốt ra tiếng Trung Quốc rõ ràng.

Thư Ngọc bật cười.

Cô Mang chế nhạo: “Matthew, tiếng Trung Quốc tiến bộ thần tốc đấy.”

Lúc này, một cô nàng tóc vàng cao gầy cầm ly rượu đi tới, kề sát hôn lên mặt Thư Ngọc.

“How glad to see you, Mary.” Thư Ngọc cười vui vẻ.

Người phụ nữ tóc vàng tên là Mary, phu nhân của đại sứ, người Pháp gốc Anh.

Mary nhướn mày nhìn về phía Cô Mang: “Cô, tôi mượn Thư Ngọc một lúc, được không?”

Cô Mang cười gật đầu: “As you wish.”

Matthew kéo Cô Mang bỏ đi: “Để hai cô ấy có không gian riêng.”

Thư Ngọc và Mary vừa đi vừa ăn.

Mary cảm thấy hứng thú với món ăn Trung Quốc, thừa dịp ăn món tráng miệng rất ngon cô lập tức kích động muốn Thư Ngọc đến thử. Thư Ngọc dứt khoát bỏ xuống bàn khăn, cùng Mary ăn thoải mái.

Hai người vừa nếm thức ăn ngon vừa nói chuyện phiếm. Trên đường không ai quấy rầy, họ vui vẻ ung dung tự tại.

“Thật là thô tục.”

Âm thanh khinh miệt bay tới, Thư Ngọc vừa ngẩng đầu thì thấy Trình Du cùng hai cô bạn mặc váy tây dương không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh hai cô. Trình Du thay sườn xám màu hồng, Thư Ngọc liền lập tức nhận ra chiếc áo đó là hôm kia Cô Mang chọn lựa ở Chu Kí.

Mary vừa nghe lời nói của Trình Du liền nhíu mày. Tiếng Trung đơn giản cô vẫn nghe hiểu được, Trình Du được nuông chiều như vậy lời nói vô lễ chẳng lọt vào tai. Cô quay đầu lại nhìn Thư Ngọc, ánh mắt không kiên nhẫn giống như đang hỏi: con bé thô lỗ này rốt cuộc là ai?

Thư Ngọc nói với Mary: “Vị này là thiên kim của ông chủ Trình, Trình Du, Trình tiểu thư.”

Mary không đáp lời, cô hiển nhiên không hề ấn tượng với người gọi là “ông chủ Trình”.

Trình Du đi lên trước, tươi cười rạng rỡ: “Chị A Ngọc, những món ăn còn lại sau bữa tiệc chị hãy gói mang về đi, cũng cho A Mỗ nếm thử một chút.”

Lời này thật sự vô cùng cay nghiệt, Mary ở giữa Thư Ngọc và Trình Du đang muốn chửi mắng lại bị Thư Ngọc nhanh tay giữ chặt.

Thư Ngọc đối diện Trình Du, dáng vẻ tươi cười không chê vào đâu được, cô dùng ngữ khí dằn dò người làm nói: “Đi, lấy hộp thức ăn đến đây, cái này, cái này, còn có cái này, tất cả gói lại cho tôi.”

Dáng vẻ của Thư Ngọc biếng nhác, đôi mắt hơi khép lại, thật như là phu nhân của gia tộc thượng lưu, tràn đầy khí thế.

Trình Du bị khí thế bừng bừng của Thư Ngọc làm nghẹn họng, vẻ mặt cô ta đỏ bừng, rồi lùi kéo cô bạn của mình bước đi.

Không hề dự đoán trước, khi Trình Du đi qua Thư Ngọc liền nghiêng tay, cả ly rượu đổ đổ trên người Thư Ngọc. Chiếc áo sườn xám màu xanh nhạt trong khoảnh khắc đã bị huỷ hoại.

Mary kêu lớn tiếng: “Cô làm gì hả?” Quả nhiên thu hút sự chú ý từ bốn phía.

Trình Du đắc ý quơ quơ ly rượu trống không trong tay: “Thật có lỗi, trượt tay.”

Thư Ngọc lạnh lùng nhìn Trình Du, không nói lời nào.

“Sao lại thế này?” Matthew và Cô Mang sang đây.

Cô Mang vừa thấy sườn xám của Thư Ngọc chảy nhỏ giọt rượu đỏ, khuôn mặt lập tức trầm xuống. Ánh mắt anh âm u lạnh lẽo đảo qua Trình Du, cô ta kinh sợ run lên một chút.

Anh nói ngắn gọn mấy câu với Matthew, rồi vươn tay bỗng Thư Ngọc lên.

Bốn phía có tiếng cảm thán nho nhỏ, thêm vào Thư Ngọc cũng đỏ mặt, cô ghé vào lỗ tai anh thấp giọng cầu xin: “Thả em xuống.”

Anh như là không nghe thấy, vẫn đi nhanh hướng đến biệt thự.

Trong phòng ngủ, người hầu đưa tới quần áo sạch sẽ.

Cô Mang vươn tay cởi bỏ nút cổ áo của Thư Ngọc.

Thư Ngọc kinh hãi: “Anh làm gì? Để tự em thay!”

Động tác của Cô Mang miễn cưỡng dừng lại. Anh đứng thẳng dậy, đập cửa đi ra ngoài.

Mary ở bên ngoài cửa nghĩ lại hành động vừa rồi của anh mà còn rùng mình, cô đi đến, khó hiểu hỏi Thư Ngọc: “Anh ấy sao vậy?”

Thư Ngọc cúi đầu: “Không có gì.”

Một lúc sau, ngoài cửa vang lên một hồi xôn xao. Thư Ngọc nhú mào, lại có chuyện gì xảy ra nữa đây?

Mary mở cửa, túm một người hầu vào hỏi.

“Bên ngoài sao ồn ào vậy?”

“Trình tiểu thư rơi vào trong hồ.”

“Tại sao lại rơi vào?”

“Hình như là...bị Cô tiên sinh không cẩn thận đụng trúng.”

Mary và Thư Ngọc đồng thời sửng sốt.

Giây tiếp theo, Mary cười khanh khách. Thư Ngọc hơi nhếch môi, không biết nên khóc hay nên cười.

6. Quyển 1 - Chương 6: Cẩm Trại

Vợ chồng Matthew ở lại trấn Thanh Hà ba ngày. Sau khi đưa tiễn bọn họ, Thư Ngọc trở lại cuộc sống bình thường của trước kia.

Có người không quen nhìn Thư Ngọc dường như tự đắc với cuộc sống vô vị của mình.

“Thư Ngọc, ngày mai trường học tổ chức cắm trại, có thể mang theo người nhà, em dẫn chị theo nhé.”

“Sao lại muốn đưa chị đi, em trai của em đâu?”

“Không phải chị thích cắm trại sao? Dẫn theo em trai đi chẳng phải làm bảo mẫu suốt hành trình à?”

“Được rồi...”

Ngày tiếp theo, trời quang mây tạnh đến đáng yêu. Tề Tiểu Uyển kéo Thư Ngọc tới địa điểm tập hợp, người đến gần đủ, Thư Ngọc nhìn xung quanh một vòng, không bất ngờ chút nào khi nhìn thấy Trình Du và Cô Mang.

Đoàn người leo từ chân núi Phật đi lên, dọc đường có nói có cười.

Trình Khởi Phong chạy đến bên cạnh Thư Ngọc hỏi: “Có nặng hay không, muốn tôi cầm giúp cô không?”

Thư Ngọc lắc đầu: “Cám ơn, không cần.”

Tề Tiểu Uyển chế nhạo: “Sao không hỏi tôi? Tôi sắp bị đè bẹp rồi.”

Trình Khởi Phong ngượng ngùng gãi mũi: “Tôi cầm cho.”

Tề Tiểu Uyển phát tay: “Đi đi đi, không thành ý.”

Mọi người đã leo lên đỉnh núi, cạnh rừng cây tìm được một bãi cỏ trống trải, họ bắt đầu dựng lều.

Trình Khởi Phong vừa lấy đồ ra ngoài vừa đến gần Thư Ngọc hỏi: “Muốn tôi giúp cô dựng lều không?”

Gân xanh ở thái dương của Thư Ngọc khẽ giật: “Cám ơn, không cần.”

Thư Ngọc và Tề Tiểu Uyển loay hoay hai ba lần thì dựng lều xong. Bên kia Trình Khởi Phong lại đổ đầy mồ hôi trên đầu, làm sao cũng không được.

Tề Tiểu Uyển cười ha ha: “Đại thiếu gia, muốn chúng tôi giúp hay không hả?”

Trình Khởi Phong không đáp lời, mồ hôi chảy càng nhiều.

Trình Du cười khanh khách: “Anh, anh thật khiêm tốn nha.”

Thư Ngọc cũng nhin không được mà cười rộ lên.

Cô Mang đi tới: “Để tôi.”

Trình Khởi Phong lau mồ hôi: “Cô tiên sinh, làm sao tôi dám quấy rầy anh?”

“Chúng ta cùng dựng một lều, cậu không dựng được thì tôi cũng không thể ngủ.”

Trình Khởi Phong đành phải đưa cái giá cho Cô Mang.

Căn lều được dựng lên nhanh chóng.

Trình Khởi Phong hậm hực đi xách nước trong tiếng cười nhạo của Trình Du. Trình Du và Tề Tiểu Uyển được an bài đi nhặt củi, khu lều trại tạm thời chỉ còn lại Cô Mang và Thư Ngọc.

“Em gầy rồi.” Anh nâng khuôn mặt cô lên, dùng tay xoa nhẹ.

“Anh đã thấy em trước kia là béo hay là gầy?” Cô hỏi lại, nghiêng đầu né tránh tay anh.

Anh á khẩu không cười nổi.

Một đám người chơi đùa náo loạn cả buổi chiều, hoàng hôn thấm thoát buông xuống.

Thư Ngọc được phân công đi xách nước, Trình Khởi Phong nhất định muốn đi theo.

Đi trong rừng cây, dưới chân giẫm lên bùn đất mềm nhũn, tâm tình của Thư Ngọc không khỏi nhảy nhót.

“Thư Ngọc, cô học trung học ở đâu?”

“Nam Kinh.”

“Thư Ngọc, mấy tuổi cô tốt nghiệp trung học?”

“Mười sáu.”

“Thư Ngọc, cô tốt nghiệp trung học đã được mấy năm?”

Thư Ngọc dừng bước chân, rồi quay sang nhìn Trình Khởi Phong. Người phía sau hơi chột dạ, ánh mắt liếc về phía khác.

“Cậu có thể trực tiếp hỏi tôi, không cần quanh co một vòng lớn như vậy.” Cô mở miệng, “Năm nay tôi 21 tuổi, lớn hơn cậu bốn tuổi. Còn nữa, giữa chúng ta không có khả năng.”

“Vì sao?” Cậu ta nóng nảy, “Tôi chẳng quan tâm đến tuổi tác.”

Cô nở nụ cười: “Cậu đã hỏi điều đó nói lên cậu quan tâm.” Cô dừng một chút rồi lại nói, “Tôi đã có người mình thích.”

Cậu ta ngây người.

“Khi du học ở Anh tôi đã quen với anh ấy, anh ấy theo đuổi tôi từ nước Anh đến Trung Quốc.”

Cậu ta chần chừ: “Nhưng mà... cô không phải vẫn luôn một mình sao? Tiểu Uyển nói như vậy.”

“Anh ấy bận rộn nhiều việc, vì vậy không trở về cùng tôi.”

“Cô về đây mấy tháng nay, anh ta có liên lạc với cô không?”

Cô nhất thời trả lời không được.

Cậu ta bỗng nhiên nở nụ cười: “Xa cách sinh ra phản bội tình cảm, hãy cho tôi một cơ hội, để tôi theo đuổi cô.”

Cô chán nản: “Tôi và anh ấy sẽ không chia tay, cậu đừng can rở làm rối chuyện.”

“Cô vì anh ta thủ thân như ngọc, anh ta sẽ vì cô mà thanh tâm quả dục sao?”

Cô không thèm nói nữa. Cậu ta biết mình lỗ mãng nên ảo não ngậm miệng lại.

Sắc trời dần dần tối sầm, mọi người đốt đồng củi lên.

Cô Mang nhận lấy con gà rừng, nướng rất thành thạo. Con gà rừng bọc trong lá sen, không lâu sau, mùi gà xen lẫn với mùi lá sen tỏa ra. Anh gỡ con gà rừng xuống, rắc lên đồ gia vị, cắt thành vài miếng chia cho những người xung quanh.

Trình Du cắn một miếng lớn, khen ngợi: “Thật là ngon! Thầy Cô, thầy quá lợi hại, cái gì cũng biết.”

Cô Mang cười: “Vợ tôi thích cắm trại, cho nên tôi đặc biệt học tay nghề này.”

Trình Du mở to mắt: “Thầy, thầy đã kết hôn? Trời ơi! Sao em không biết?” Một đám nữ sinh cùng lộ ra một biểu tình quần trí giống Trình Du.

Tề Tiểu Uyển ghé vào bên tai Thư Ngọc khẽ cười: “Buổi chiều còn nghe Trình đại tiểu thư nói cô ta muốn gả cho Cô Mang, không ngờ người ta đã có chủ. Chắc, thế sự khó liệu.” Thư Ngọc mỉm cười.

Đột nhiên, Trình Khởi Phong kêu lớn tiếng, phun một miếng gà rừng ra: “Hô hô... Cay...”

Cô Mang thần nhiên liếc mắt nhìn cậu ta: “A, xin lỗi, có thể phần kia rắc hơi nhiều ớt.” Dứt lời anh quan tâm đưa qua một chai nước.

Trình Khởi Phong lằm bằm nhận nước rồi uống, còn chưa được mấy hớp thì gương mặt lập tức đỏ bừng càng ra, không nói được câu nào.

Cô Mang hình như rất kinh ngạc, anh cầm cái chai lên: “Ồ? Ai lại bỏ rượu trắng vào chai nước?”

Trình Khởi Phong nhảy dựng lên chạy về hướng lều trại, xem ra muốn đi tìm nước. Mọi người cười ha ha.

Trình Du hỏi: “Thầy Cô, vợ thầy có xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp.”

Trình Du chỉnh lại quần áo rồi ngồi ngay ngắn: “Có đẹp như em không?”

Mọi người cười ồ lên.

Cô Mang cũng cười: “Xinh đẹp hơn cô.”

“Ồ.” Trình Du xụ mặt.

Tề Tiểu Uyển bỗng nhiên cực kỳ hứng thú hỏi: “Cô tiên sinh, vậy vợ anh có xinh đẹp như Thư Ngọc không?”

Mọi người yên lặng, Cô Mang nhìn Thư Ngọc. Cô lúng túng, Tề Tiểu Uyển chết đi, cô có chỗ nào xinh đẹp đâu, nếu bàn về ngũ quan cô còn kém hơn Trình Du, đây không phải muốn cô xấu mặt sao?

“Đàm tiểu thư xinh đẹp như vợ tôi.”

Mọi người ồn ào lớn tiếng, tiếng hô hoán liên tục không ngừng. Cô Mang nhìn Thư Ngọc, trong mắt che giấu ý cười. Gương mặt đỏ bừng của Thư Ngọc hiện ra rõ ràng.

Ánh trăng lên cao, các học sinh trung học trẻ tuổi vây quanh lửa trại cùng nhau nhảy múa. Ánh lửa chiếu rọi những khuôn mặt tràn đầy thanh xuân, Thư Ngọc cũng không ngăn được tâm tình bay bổng. Khi cô học trung học ở trong nước, chế độ giáo dục rất nghiêm khắc, nam sinh nữ sinh không thể cùng nhau nhảy múa vui vẻ như vậy, lúc cô sang Anh quốc du học, lần đầu tiên cô khiêu vũ với một chàng trai. Cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên khiêu vũ không được tự nhiên, cô nắm tay anh chàng cao lớn kia, vừa khô ráo lại ẩm áp.

Một bàn tay duỗi đến đây.

Thư Ngọc ngẩng đầu, gặp phải con người mang theo ý cười của Cô Mang. Khuôn mặt của anh và khuôn mặt của chàng trai trong ký ức thật trùng hợp giống nhau y như đúc.

Cô chìa tay đặt trên tay anh, thề lời: “Nhảy không tốt thì đừng trách em.”

Anh cười: “Lần nào anh đã trách em chứ?”

Cô đi theo bước chân của anh, giống như con bướm nhảy múa trong đêm.

Bầu trời đầy sao, đêm nay thật đẹp.

7. Quyển 1 - Chương 7: Mừng Sinh Nhật

Sáng sớm, Thư Ngọc ngáp dài rời giường mở cửa sổ. Ngoài cửa sổ sát đất là một ban công nhỏ bằng gỗ, cô đi chân trần giẫm lên, đêm qua mưa rơi, dưới chân ẩm ướt lạnh lạnh.

Cô vô tình nhìn thấy Cô Mang một mình đứng dưới ban công. Anh nghe được tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi nhoẻn miệng cười.

Cô khẽ cắn môi đang chuẩn bị vào nhà, lại thoáng thấy cả người anh ướt đầm.

Anh ở dưới cửa sổ trông coi suốt đêm?

Cô kiên quyết nhắm mắt, đóng cửa sổ lại ầm một tiếng.

Lúc Thư Ngọc xuống lầu ăn điểm tâm thì bất ngờ thấy Cô Mang ở trong phòng ăn.

Âm thanh của A Mỗ từ phòng bếp truyền đến: “Ngọc, mau lấy khăn mặt cho cậu ấy, mắc mưa sẽ cảm lạnh đấy.”

Cô không tình nguyện đưa khăn mặt cho anh.

Anh nhận lấy, dùng sức ngửi vào. Đó là khăn mặt của cô, tràn ngập mùi thơm của cơ thể cô.

Cô nhìn anh lau tóc, cả người ướt sũng, áo sơ mi hơi mỏng dán sát người, đã vậy buổi sáng lại hơi lạnh. Cô không khỏi có chút đau lòng, thấp giọng quở trách: “Cũng không phải con nít, thấy mưa cũng không biết tránh.”

Anh cười ha hả.

A Mỗ từ phòng bếp đi tới: “Ngọc, mau dẫn cậu ấy vào thay quần áo khô đi, A Mỗ đi hái trà, bữa trưa không trở về.”

Cô nhìn A Mỗ đi xa rồi trừng anh: “Đi theo em.”

Lần đầu tiên anh vào phòng của cô, rất nhỏ nhưng thật sạch sẽ.

“Hồi nhỏ em ở đây à?” Anh đầy hứng thú.

Cô lấy một chiếc áo ngủ rộng thùng thình: “Ừm. Đây là quần áo của ba em, anh thử xem.” Dừng một chút cô lại bổ sung, “Đây là đồ mới, A Mỗ có thói quen hàng năm đều may quần áo cho ba em, ngay cả khi ông qua đời cũng không thay đổi.”

Anh cởi quần áo ướt sũng ra, cô vội vàng xoay lưng.

Anh cười: “Cũng không phải chưa thấy qua.”

Cô buồn bực, sắp đẩy cửa đi ra ngoài.

Anh vẫn chưa mặc áo ngủ vào liền ôm lấy cô từ sau lưng, “Vợ ơi, anh biết sai rồi, tha thứ cho anh nhé, sau này em đi đâu anh cũng đi cùng em, có bận rộn cũng theo em, được không?” Cục diện chính trị ở phương Bắc hỗn loạn, anh tìm suốt thời gian trong hai tháng mới thoát ra được, mà cô đã sớm giận dỗi ra đi không từ biệt. Anh nhiều lần tìm kiếm các nơi cô có thể đi, ai ngờ cô lại trở về trấn Thanh Hà.

“Hừ, cam đoan của anh không đáng đồng tiền.” Cô mắng nhưng không đẩy anh ra.

Anh cúi đầu mỉm cười: “Vợ ơi, anh rất nhớ em.” Bàn tay không an phận vuốt ve cái bụng bằng phẳng của cô, rồi dần dần hướng lên trên.

Cô vội vàng xoay người mặt đối mặt với anh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lưu manh!”

Anh không cho cô cơ hội nói chuyện, dùng nụ hôn phủ lên môi cô.

Cô bị hôn như lọt vào trong sương mù, mềm yếu ghé vào trước ngực anh.

Anh liếm khoé miệng, nhếch môi nói: “Vợ à, sinh nhật vui vẻ.”

Cô ngẩn ngơ, cô lại quên hôm nay là sinh nhật mình. Cô ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy thắc mắc, vì vậy anh ở dưới cửa sổ trông coi cô cả đêm?

Dường như nhìn ra ngờ vực của cô, anh giương khoé miệng: “Anh muốn em nhìn thấy anh đầu tiên trong ngày sinh nhật của em.”

Cô cảm thấy xúc động, ngoài miệng lại nói: “Quà đâu? Em muốn quà!”

Anh suy nghĩ một chút: “Lại sáng tác một bản nhạc khác cho em? Mang em đi Anh quốc đến nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên? Hoặc là...” Anh rất nghiêm túc nói thêm: “Đem anh tặng cho em!”

Cô ngẩn người, đẩy anh ra: “Lưu manh!”

Cuối cùng cô không thể chống lại thế tấn công của anh. Khi cô từ từ tỉnh dậy thì đã qua giữa trưa. Anh ôm cô, vẫn ngủ rất ngon. Cô cẩn thận gỡ tay anh ra, đang chuẩn bị đứng dậy thì lại bị anh kéo về trong

lòng. Anh vẫn nhắm hai mắt, hai tay dao động trên da thịt của phần lưng bóng loáng, âm thanh của anh khàn khàn: “Ồ với anh.”

Cô khẽ thơm môi anh một cái: “Đói bụng không? Em đi nấu cơm.”

“Không cần.”

“Anh không đói bụng.”

“Đói.”

“Em không nấu cơm thì anh ăn cái gì?”

“Ăn em.”

Vừa dứt lời cô cảm thấy thân dưới đau đớn như xé rách. Anh lại không hề báo trước mà động thân tiến vào. Cô phần uất ngẩng đầu lên, gặp phải đôi mắt ranh mãnh của anh, con ngươi tối đen thì làm sao còn buồn ngủ? Không đợi cô mở miệng, anh áp lên người cô lần nữa, hôn thẳng một đường từ cổ cô đi xuống.

“Thằng nhóc Trình gia kia mấy ngày nay còn tìm em không?”

Anh thình lình mở miệng, cô ngây ra một lúc mới biết anh đang nói tới Trình Khởi Phong, cô liền lắc đầu: “Không có.” Lại nói sau hôm cắm trại cô cũng chưa gặp cậu ta.

Bỗng nhiên, trong đầu cô loé lên tia sáng: “Anh muốn làm gì cậu ta? Cậu ta chỉ là một đứa nhỏ.”

Anh hừ hừ, siết cánh tay của cô thật chặt, da thịt của hai người vốn đã kề sát, đến lúc này họ càng dán chặt nhau hơn. Trong nháy mắt cô cảm thấy hoảng sợ bởi sự biến hoá của cơ thể anh, cô vội vàng chống đỡ cách người anh xa một chút, lại một lần nữa cô không thể chịu đựng, vẫn không dậy nổi.

“Không làm gì, chỉ là bảo cậu ta cách xa vợ anh một chút.” Lần này, anh không để ý đến cô lên phản kháng, nhưng anh vẫn kéo cô về trong lòng, hôn lên mái tóc đen nhánh của cô.

Vừa nghe câu này, cô nhất thời mặt mày hớn hở, “Ghen với một đứa nhỏ, xấu hổ.”

Anh cũng không giận: “Một đứa nhỏ cũng dám giành vợ với anh, hừ.”

Cô ôm cổ anh, hôn lên hai gò má của anh thật mạnh: “Đừng tìm đứa nhỏ choai choai để gây khó dễ, ngoan.”

Anh lại hừ một tiếng, lạnh lùng khoá giữ ánh mắt của cô: “Lần sau còn dám lên đi, anh sẽ không tha cho em.”

Cô không phục mà bĩu môi: “Nếu anh dám hung dữ với em, em sẽ bỏ chạy đến nơi anh không tìm thấy.”

Sắc mặt anh trầm xuống, nghiêng người đè lên, bỗng chốc tách đùi cô ra.

Cô hoảng hốt: “Không dám, không dám, lần sau em không dám lên đi nữa.”

Anh vốn không muốn tiếp tục vì đau lòng cho thân thể yếu ớt của cô, bây giờ cố làm ra vẻ chẳng qua bức cô đi vào khuôn phép, ngay sau đó anh nhướng mày: “Chỉ lần này thôi đấy.”

Thân mật với nhau nửa ngày, cô mệt mỏi ngồi dậy. Anh cũng ngồi dậy giúp cô thắt cái yếm, mặc vào từng món quần áo cho cô, sau cùng anh cẩn thận giúp cô cài nút trên vạt áo.

Anh làm rất nghiêm túc, cô nhìn anh chăm chú.

Sau khi xong xuôi, anh hôn lên trán cô, sau đó nói: “Vợ ơi, anh thật sự đói bụng.”

Cô nhịn không được mà cười khúc khích thành tiếng.

Đã qua buổi trưa, cô chuẩn bị đồ ăn đơn giản, một đĩa thịt một đĩa rau và một bát canh.

Anh ăn rất ngon miệng, cô nhìn cũng thoả mãn.

Ăn xong bữa cơm cô liền giục anh đi ra ngoài, lý do là A Mỗ sắp trở về.

Anh chống cự mãnh liệt, rõ ràng là vợ cưới hỏi đảng hoàng, sao lại giống như yêu đương vụng trộm?

Cô giải thích, trái tim của bà cụ không tốt, đừng để bị tắc nghẽn.

Anh đành phải xăm xịt rời khỏi.

8. Quyển 1 - Chương 8: Hỏa Hoạn

Đáp ứng yêu cầu của ông chủ Chu, Thư Ngọc đến cửa tiệm Chu Ký viết chữ cho bảng hiệu.

Giấy Tuyên* trắng như tuyết, mực đã mài từ sớm, Thư Ngọc vung bút lên, “tiệm may Chu Ký” rõ ràng trên tờ giấy.

(*) Giấy “Tuyên” được làm ở vùng Tuyên thành tỉnh An Huy, do đó có tên là “Tuyên”. Nó do vỏ cây thanh đàn và rơm rạ tạo thành một loại giấy rất quý, bề mặt giấy mịn nhẵn, chất giấy mềm mại và dẻo dai, thấm mực đều đặn và có tính thấm nước mạnh. Vì là một loại giấy rất quý nên từ thời Đường đã trở nên rất nổi tiếng, do nó có hiệu quả đặc biệt đối thư pháp và hội họa Trung Quốc vì thế mà rất được các nhà tư pháp và họa sĩ nổi tiếng coi trọng.

Ông chủ Chu đang vui vẻ cầm giấy: “Chữ đẹp chữ đẹp.”

Đột nhiên Tề Tiểu Uyển xông vào: “Thư Ngọc, nhà chị cháy rồi!”

Trong đầu Thư Ngọc ầm một tiếng, A Mỗ còn ở trong nhà.

Cô tông cửa xông ra, điên cuồng chạy về nhà.

Ánh lửa hừng hực đỏ một góc trời, cư dân trong trấn vây quanh căn nhà lấy xô múc nước tạt vào.

Thư Ngọc bắt lấy một người hỏi: “Nhìn thấy A Mỗ của tôi không?” Người nọ lắc đầu. Cô lại hỏi người khác, vẫn là lắc đầu.

“Thư Ngọc, bình tĩnh.” Có người nắm vai cô.

Là Trình Khởi Phong.

Cậu ta dừng một chút, cuối cùng vẫn mở miệng một cách khó khăn: “A Mỗ ở bên trong, Cô tiên sinh cũng ở bên trong.”

“Cái gì?” Cô cực kỳ sợ hãi, “Cô Mang cũng ở bên trong?”

“Anh ta vừa nghe nói nhà cô cháy, không chút nghĩ ngợi liền xông vào.”

Cô bụm mặt ngồi xổm trên mặt đất. Một người là người thân nuôi dưỡng cô mười mấy năm trời, một người là người chồng thân thiết nhất trong cuộc sống của cô. Hai người thân nhất của cô vào lúc này ở trong biển lửa, không biết sống chết.

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn căn nhà thiêu đốt, cô chậm rãi đứng lên, đi từng bước về phía căn nhà.

Trình Khởi Phong kinh hãi: “Cô muốn làm gì?” Cậu ta ngăn cô lại.

“Để tôi đi vào.”

“Bốp ——” Một cái tát vang dội trên mặt cô.

“Cô muốn tự tìm cái chết, cô không thấy có lỗi với A Mỗ, không thấy có lỗi với người kia từ Bắc Bình theo đuổi đến đây sao?” Cậu ta gần từng tiếng, trái tim như dao cắt.

Cô ngồi xổm xuống khóc hu hu.

“Thư Ngọc, Thư Ngọc.” Tề Tiểu Uyển thở hồng hộc chạy tới: “Thư Ngọc chị đừng như vậy...”

Trình Du cũng đến, vẻ mặt không thể tin nổi: “Thầy Cô... Thầy Cô sao cũng ở bên trong?”

Cô ta quay đầu trừng mắt nhìn Thư Ngọc, điên cuồng quát lên: “Tại sao chị không ở bên trong? Tại sao tại sao?”

Trình Khởi Phong ôm lấy em gái: “Em nói bậy bạ gì đó?”

“Thư Ngọc, mau nhìn, có người đi ra!” Tề Tiểu Uyển cố sức lay chuyển Thư Ngọc.

Thư Ngọc mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy trong ánh lửa có một người đàn ông thân hình gầy gò chậm rãi đi ra, trên lưng anh cõng một người.

Thư Ngọc giãy dụa đứng lên, lao đảo chạy về phía anh.

Anh giao bà cụ trên lưng cho những người khác, rồi khẽ nói với cô: “Yên tâm, A Mỗ chỉ bất tỉnh thôi.”

Áo sơ mi của anh bị khói hun đen, trên mặt cũng dính khói bụi. May mà anh hoàn hảo không bị tổn thương gì cả.

Cô rút cuộc nhìn không được, ôm chặt cổ anh, sợ buông lỏng tay anh sẽ biến mất.

Anh không biết làm thế nào ngoài lau nước mắt của cô, tiếc rằng nước mắt càng ngày càng nhiều: “Vợ ơi, đừng khóc mà...”

Mọi người ở bên cạnh trợn mắt há mồm, không ai lên tiếng quấy rầy hai người đang ôm nhau. Tề Tiểu Uyển nhìn không được mở miệng: “Thư Ngọc, trên người Cô tiên sinh có thương tích.”

Lý trí của Thư Ngọc đã trở lại, cô vội buông tay ra, lo lắng hỏi: “Anh bị thương ở đâu?”

Cô Mang nở nụ cười: “Không sao.”

“Mau đi xử lý vết thương đi!” Cô nóng nảy.

Anh dang hai tay ôm lấy cô: “Không sao, thật sự không sao, em hãy yên tâm.”

Chập tối, A Mỗ tỉnh lại.

Thư Ngọc nắm tay A Mỗ, trong mắt ngấn lệ.

A Mỗ vỗ nhẹ tay Thư Ngọc, rồi bà ngẩng đầu nhìn Cô Mang, cười trông thật hiền từ: “Cảm ơn cậu, Thư Ngọc giao cho cậu tôi rất yên tâm.”

Thư Ngọc ngẩn ngơ, ánh mắt ngờ vực bắn khoắn ở giữa hai người.

A Mỗ oán trách nói với Thư Ngọc: “Đừng nhìn nữa, A Mang đã sớm nói với vú. Đứa nhỏ này cũng thật là, con kết hôn rồi sao không nói cho A Mỗ biết.”

Thư Ngọc bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra hôm sinh nhật, A Mỗ cố ý viện cớ hái trà suốt ngày không về, chính là muốn để lại không gian cho bọn họ hòa thuận.

Hốc mắt Thư Ngọc cay xè: “A Mỗ, lần này con trở về vốn dĩ muốn dẫn anh ấy tới gặp vú, kết quả...” Kết quả bọn họ cãi nhau.

Bỗng nhiên A Mỗ nghiêm mặt nói: “Ngọc, trước khi xảy ra hỏa hoạn hình như có người mò vào phòng con.”

Thư Ngọc ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Cô Mang. Trong mắt anh là một mảnh thâm trầm.

Ra khỏi bệnh viện, Thư Ngọc mệt mỏi. Cô Mang dặn dò người lái xe tới đây.

Trần Thanh Hà nhỏ bé chưa bao giờ thấy loại xe có rèm che xa hoa như vậy chạy trên đường, người qua đường không khỏi nhìn chăm chú nhiều lần.

“Nghỉ ngơi một lát, đêm nay tới chỗ anh.” Cô Mang vén những sợi tóc hơi rối của cô sang một bên.

Cô nghi ngờ, đi Trình gia? Đang muốn nói không thì anh lại mở miệng: “Không phải Trình gia, ở trấn Thanh Hà anh cũng có một căn nhà.”

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, anh cười: “Anh đã mua từ lâu, định ngày nào đó cùng em trở về ở, rồi vú đến sống cùng, không ngờ lại có công dụng vào lúc này.”

Cô nép vào trong lòng anh, tìm một vị trí thoải mái rồi nhắm mắt lại.
Anh khẽ hôn lên mí mắt của cô, lấy tấm chăn đắp lên người cô.

9. Quyển 1 - Chương 9: Chân Tướng

Căn nhà của Cô Mang ở trấn Thanh Hà có vẻ đẹp cổ xưa, rất hợp ý Thư Ngọc.

Ăn xong cơm tối, Thư Ngọc tắm rửa nghỉ ngơi sớm, hôm nay quá mệt nhọc và hao tổn tinh thần. Cô Mang còn chuyện phải xử lý, sau khi thu xếp ổn thỏa cho Thư Ngọc anh liền ra ngoài.

Nửa đêm, Thư Ngọc bị tiếng tranh cãi ở dưới lầu đánh thức, cô vẫn còn buồn ngủ mà đẩy cửa ra, vịn lan can bằng gỗ nhìn xuống dưới.

Trong sân nhà, Trình Du đang tranh chấp không ngừng với người hầu, sau khi nhìn thấy Thư Ngọc, cô ta vui mừng khôn xiết: “Chị A Ngọc!”

Người hầu bối rối: “Phu nhân...”

Trình Du chạy vài bước lên lầu, ôm lấy Thư Ngọc: “Em biết sai rồi, chị A Ngọc, em không nên đốt chiếc sườn xám kia, em không ngờ sẽ xảy ra hỏa hoạn... Em thật không cố ý, chị tha thứ cho em đi...”

Trình Du nhìn Thư Ngọc, chỉ trông mong cô mềm lòng, buông tha cho cô ta. Vốn tưởng rằng với bản lĩnh của cha, phóng hỏa là chuyện nhỏ, nhiều nhất là lấy tiền lấp miệng người dân. Cho dù có người chết cháy thì làm sao? Người trong trấn luôn nhất gan sợ phiền phức, ai sẽ báo quan chứ? Cho dù có báo, cha cô ta là người có quan hệ rộng. Ai ngờ lần này cha như lâm đại địch, cho cô ta một cái tát: “Vô liêm sỉ, con có biết Đàm Thư Ngọc là ai không? Con cho rằng cô ta là cháu gái của bà lão trong trấn sao? Cha cô ta là Đàm Nghiêm Chính, là người thuộc giới thượng lưu, mẹ cô ta là con gái một của tổng sĩ quan hậu cần Bắc Bình, mặc dù cha mẹ của cô ta mất sớm, nhưng ông nội và ông ngoại vẫn còn nhậm chức ở Bắc Bình, con có biết ông nội của cô ta có quan hệ gì với đương kim tổng thống không?”

Trình Du trợn mắt há mồm, còn nghe cha nói thêm: “Còn bà lão kia chính là vú nuôi của cô ta, sau khi cha mẹ qua đời đã từng gởi nuôi cô ta ở trấn Thanh Hà trong thời gian khá dài.” Trong lòng Trình Du ngày càng hoảng loạn hơn.

“Con có biết Đàm Thư Ngọc kết hôn với ai không?”

Trình Du ngớ ra: “Cô ta...đã kết hôn?”

Trình Đại Dũng bực tức: “Chồng của cô ta là Cô Mang.”

Trình Du như gặp sấm sét giữa trời quang.

“Con cho rằng Cô tiên sinh chỉ là thương nhân bình thường sao? Con có biết cậu ta ở Bắc Bình đảm nhận chức vụ gì không? Ta đã hao tâm tổn sức lấy lòng cậu ta nhưng toàn bộ lại bị hủy trong tay con... Trình gia hết rồi, sao ta lại nuôi dưỡng một đứa vô dụng như con?”

Thư Ngọc lặng lẽ nhìn Trình Du: “Là do cô phóng hỏa?”

“Em...” Ánh mắt Trình Du lưỡng lự.

“Cô muốn tôi bị chết cháy.” Thư Ngọc mặt mũi đầy căm giận.

Trình Du luống cuống: “Không không...”

“Cô thích Cô Mang.” Một câu khẳng định ngắn gọn.

“Em...” Trình Du hoảng sợ không biết nói thế nào, “Em không biết chị là vợ của thầy ấy, em...”

Thư Ngọc nhìn cô ta, đột nhiên mặt mày đứng lên: “Không cần nói rõ lý lẽ với tôi, tôi không có hứng thú nghe cô viện cớ. Tôi mệt rồi, cô đi đi...”

“Em không muốn ngồi tù!” Trình Du bắt lấy cô.

“Buông tay!”

Cô Mang từ cửa lớn nhanh chóng bước vào, toàn thân anh sinh ra khí thế lạnh thấu xương khiến Trình Du sợ hãi, theo bản năng mà buông lỏng cánh tay đang giữ chặt Thư Ngọc.

Anh lên lầu, kéo Thư Ngọc qua. Đã sớm có người đi lên đưa Trình Du xuống lầu.

“Chị A Ngọc, thả em đi, em không muốn ngồi tù...”

Anh lo lắng nhìn Thư Ngọc: “Ngọc?”

Nước mắt cô rơi xuống: “Đều là em không tốt, không nên cẩu kính với anh, không nên một mình lén trở về... Nếu em đợi anh cùng trở về thì sẽ không xảy ra những chuyện này... Em không dám tưởng tượng nếu anh và A Mỗ không thể thoát khỏi trận hoả hoạn thì em nên làm cái gì bây giờ...”

Anh hôn nước mắt của cô, nhẹ giọng vỗ về: “Không phải lỗi của em, tiểu thư Trình gia quen thói được nuông chiều, cô ta không thích anh, ngày mai còn có thể thích những người khác; không đốt nhà em, cũng sẽ đốt nhà người khác. Chúng ta thay người khác hứng tai hoạ, cái này gọi là cứu vớt trăm họ.”

Cô nín khóc mỉm cười.

Anh bế cô lên, hướng đến phòng ngủ: “Ngoan, đừng nghĩ ngợi lung tung, ngủ một giấc thật ngon, tất cả đều có anh.”

10. Quyển 1 - Chương 10: Kết Thúc

Thấm thoát đã vào mùa thu.

Thư Ngọc bận trong bận ngoài, đa số thời gian đều lo trang trí lại cho nhà mới yêu thích của mình. Cô Mang nhìn cô đỏ mặt cười lại hăng hái tràn trề, anh không khỏi cảm thấy buồn cười: “Sau này anh không dám mua nhiều nhà, nếu mỗi chỗ em đều tự mình làm mọi chuyện, vậy không phải em muốn một chết à, em mệt mỏi chẳng phải muốn anh đau lòng sao?”

Cô bĩu môi: “Em thích đây, anh muốn thế nào?” Cô đang nhón chân dán hoa văn lên khung cửa sổ, tiếc rằng chiều cao không tới, làm sao cũng không dán được.

“Vậy để anh giúp được không?” Anh đỡ cô đang lung lay sắp ngã, bất đắc dĩ nói. Khuyên không được? Ngay cả giúp cũng không được sao?

Cô quay đầu, đưa hoa văn trang trí cho anh, chỉ một góc của song cửa: “Này, dán ở đó.”

Cái này là chỉ huy sao? Anh lắc đầu bật cười, nhưng vẫn vui sướng hài lòng nghe theo chỉ thị của vợ.

“Bên trái một chút, bên phải một chút...”

“Vợ ơi, em lấy anh làm trò đùa à, đã rất ngay ngắn rồi...”

“Đâu có, rõ ràng lệch rồi kìa.”

“Như vậy?”

“Này này, anh làm gì, làm việc cho tốt, ai cho anh di chuyển!”

“Ngọc, A Mang, ăn cơm thôi.”

Thư Ngọc đẩy Cô Mang ra, chạy về phía bà cụ: “A Mỗ, vú xem anh ấy, cái gì cũng làm không tốt.”

Cô Mang sờ mũi, cảm thấy rất vô tội.

Bà cụ giả vờ trút giận lên Thư Ngọc: “Được rồi, con lại bắt nạt A Mang làm chi?”

Thư Ngọc mếu máo, dường như vô cùng oan ức. Từ khi Cô Mang đưa A Mỗ về ở, bà nhiều lần bênh vực anh.

Cô Mang vội vàng ôm Thư Ngọc: “Thôi, ăn cơm đi, cơm nước xong anh dẫn em ra ngoài một chút.”

Sau bữa trưa, Cô Mang nắm tay Thư Ngọc đi dạo trên đường lát đá ở trấn Thanh Hà.

Trấn Thanh Hà vẫn là dáng vẻ thanh bình như trước, dường như những chuyện xảy ra trong mấy tháng nay đều là ảo ảnh trong mơ.

Họ đi tới phía trước, có một toà nhà tây dương bỏ hoang. Mấy tháng trước, nơi này còn có tiếng người ồn ào, tiếp đón đại sứ nước ngoài. Nhưng mà hiện giờ, toà nhà tây dương duy nhất trong trấn Thanh Hà đã trống rỗng, không còn phồn hoa.

Hai tháng trước, ông chủ Trình bị tố cáo kinh doanh phi pháp, từng bằng chứng được đưa đến viện kiểm sát. Buộc tội là chuyện vãn đã đóng thuyền. Có người nói, là thương nhân, làm sao có thể chưa làm qua chuyện dơ bẩn? Chỉ sợ ông chủ Trình đắc tội người nào nên bị trả đũa. Một tháng ngắn ngủi, Trình gia nhanh chóng sụp đổ. Mọi người trong trấn Thanh Hà loan truyền, Trình gia hết thời.

Họa vô đơn chí chính là, con gái được nuông chiều của Trình gia cuối cùng là kẻ khả nghi phóng hỏa. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Trình đại tiểu thư nhanh chóng bị đưa vào nhà giam. Nhưng điều khiến người khác khó hiểu chính là, một tháng sau, ngay cả Trình gia cũng không còn mảnh vụn thừa lại, Trình tiểu thư lại được thả ra. Nghe nói có người đảm bảo cho cô ta đi ra, nhưng Trình gia không còn gì cả, sao lại có năng lực đưa con gái ra ngoài? Giữa những lời đồn xôn xao lại truyền ra một bí mật giống nhau, nói là trước kia ông chủ Trình để con gái dụ dỗ một phú thương nào đó, cho nên cầu xin phú thương đó cứu Trình tiểu thư ra ngoài.

Trình Du có cảm dỗ phú thương nào đó hay không, Thư Ngọc cũng chẳng biết. Cô chỉ nhớ rõ vào đêm mưa to tầm tã kia có một cậu thiếu niên toàn thân ướt đầm quỳ gối dưới cửa sổ nhà cô.

“Thư Ngọc, buông tha tiểu Du đi. Tôi biết nó phạm sai lầm lớn, nhưng nó nhỏ tuổi như vậy, còn chưa ra ngoài trấn Thanh Hà mở mang tầm mắt, để tôi ngồi tù thay đi.”

Thư Ngọc ngồi bên trong, trong tay đang cầm tách trà nóng. Cô thở dài: “Cô ấy có người cha quyền thế hơn người, còn có anh trai chiều chuộng như vậy, cũng khó trách không kiêu căng. Nếu tôi không phải Đàm Thư Ngọc, chỉ là Lý Thư Ngọc, Triệu Thư Ngọc bình thường, vậy coi như chết cháy cũng không có người quản? Cô ấy còn nhỏ tuổi lại có lòng dạ tàn nhẫn như vậy? Cô ấy dám làm ra, sao lại không có can đảm gánh vác? Cậu làm anh trai còn có mặt mũi hồ đồ nói muốn thay cô ấy ngồi tù?!”

Gương mặt cậu thiếu niên lúc đỏ lúc trắng, nhưng lại lúng ta lúng túng không biết nên nói gì.

“Cậu trở về đi.” Cô nói.

Cậu thiếu niên dường như không nghe thấy, vẫn quỳ không đứng dậy.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi đồm độp, người bên trong không thể không thở dài một hơi.

Màn đêm buông xuống, cô nằm trên giường dụ dằng hỏi người bên gối, nếu không thì tha lần này đi, dù sao không có ai xảy ra tai họa, mà cả Trình gia đã vì chuyện này trả nợ rồi. Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Ai ngờ người bên gối hừ một tiếng, hình như không vui. Xem ra khi anh trở về đã nghe nói Trình đại thiếu gia quỳ gối trước cửa nhà mình, cầu xin vạ mình hơn nửa đêm.

Cô hậm hực ngậm miệng, cũng không nói tốt gì nữa.

Một tháng sau Trình Du được thả ra.

Thư Ngọc nghĩ rằng, Cô Mang rốt cuộc thủ hạ lưu tình.

Sau đó ông chủ Trình hình như bệnh nặng, mất nửa cái mạng. Còn Trình tiểu thư sau khi được thả ra thì ngây ngốc, không biết trong lao đã trải qua chuyện gì.

Sau một trận mưa to kéo dài, người của Trình gia biến mất khỏi trấn Thanh Hà.

Thư Ngọc dần dần thu hồi mạch suy nghĩ, vừa ngẩng đầu lên đã thấy ngôi nhà lúc trước của A Mỗ. Căn nhà đã bị đốt thành tro bụi, chỉ còn bụi cỏ xanh, cây hoa hoè vẫn còn cạnh nhà. Cô không khỏi nhớ tới ba tháng trước khi cô đến trấn Thanh Hà, mỗi một đêm, dưới tàng cây vẫn có người đứng yên, không biết mệt mỏi mà trông chừng cô.

Thật ra cô đều biết cả. Đêm dài tĩnh lặng, cô sẽ ghé vào cửa sổ đen nhánh, trộm nhìn anh dưới tàng cây. Không nghĩ qua là khi đang ngủ, tỉnh lại đã có nắng mai nhàn nhạt, người dưới tàng cây sớm đã đi rồi. Mỗi một đêm, cô ở trong cửa sổ, anh ở ngoài cửa sổ, cô vui rạo rức nhìn anh, thỉnh thoảng cũng đau lòng.

Suy nghĩ một lúc, Thư Ngọc nhin không được mà mỉm cười. Cô chọc chọc người đàn ông bên cạnh: “Này, anh có biết hay không, thực ra mỗi tối em đều ở trong cửa sổ nhìn anh đấy.”

Cô Mang nhìn cô cười khanh khách, không khỏi véo mũi cô, bắt đắ dĩ nói: “Anh làm sao không biết, tiếng cửa sổ bằng gỗ đã cũ vang lên như vậy, em cho rằng anh là kẻ điếc sao. Nhưng mà, em thật sự nhẫn tâm, nhìn anh đứng dưới cửa sổ ba tháng trời cũng không biết mời anh vào nhà.”

Cô mở to mắt, sao lại thế được?

Anh buồn cười ôm cô, cô vợ bé nhỏ ngốc nghếch của anh, không biết muốn cho anh hao tổn bao nhiêu tâm tư.

“Này,” Cô bỗng nhiên nghiêm mặt, “Về sau em không chạy trốn nữa.”

“A? Vì sao?” Nhanh như vậy đã tỉnh ngộ?

“Bởi vì, một mình chạy trốn không có ý nghĩa.” Cô nhấn nhó mặt mũi.

“Ừm, cho nên sau này ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, được không?” Anh ôm chặt cô vợ bé nhỏ của mình.

Nắng chiều dần dần hạ xuống.

Con đường trải đá chiếu bóng dài trong hoàng hôn, có vẻ như là cả đời.

11. Quyển 2 - Chương 1: Nam Kinh Gửi Thư Đến

Vào tiết cuối xuân, trấn Thanh Hà vẫn mang theo gió lạnh của mùa đông, nhưng mấy cơn mưa phùn đã thay đổi không khí ngọt ngào liên miên.

Sau khi mưa tạnh, Thư Ngọc vén màn ra, ôm vài quyển sách văn học từ trong phòng đi tới. Đang đi ở phía đối diện là một ông lão mặc trường sam mặt mũi từ ái, ông ta nhìn Thư Ngọc cười nói: “Cô giáo Đàm, lớp học ổn chứ?”

Trong căn phòng ở đằng sau vẫn tràn đầy âm thanh chơi đùa tươi cười của bọn nhỏ, Thư Ngọc cười nhẹ: “Rất tốt ạ, không có học trò nào đáng yêu hơn những đứa trẻ này.”

Những đứa trẻ trong thôn đều nghèo khó, nhưng chỉ chúng mới có được vẻ chất phác và hồn nhiên mà các đứa trẻ thành thị không có.

“Làm phiền cô giáo Đàm rồi.” Ông lão nói từ trong thâm tâm, “Thay tôi cảm ơn Cô tiên sinh. Nếu không có cậu ấy, những đứa trẻ này sẽ không có chỗ để đi học.” Dứt lời, ông ta khom người với Thư Ngọc.

Thư Ngọc vội vàng đỡ cánh tay ông ta: “Lão Lâm, một lễ này của ông, Ngọc thật không nhận nổi.” Không thể nhận lễ của bậc trưởng bối, huống chi vị này chính là phần tử tri thức đức cao vọng trọng của thế hệ trước.

“Cô giáo Đàm ——” Xa xa truyền đến âm thanh của bác bảo vệ, “Người đón cô tới rồi!”

Âm thanh kia kéo dài, so với tiếng rao hàng trong ngõ nhỏ thì còn sống động hơn vài phần.

Lão Lâm mỉm cười: “Tan học rồi, cô đi trước đi.”

Về mặt hiểu chuyện có mấy phần trêu ghẹo đi vào tầm mắt Thư Ngọc, khiến cô đỏ mặt.

Đang khi nói chuyện, thì thấy một người từ hành lang tiểu viện đi vào.

Người nọ vóc dáng cao to, mặc áo khoác ngoài dài màu đen, trên đầu đội mũ dạ lông cừu, hơi khí lạnh lùng lững lờ quanh thân, hoàn toàn không hợp với tiểu viện này. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn về phía Thư Ngọc và lão Lâm đang đứng, khuôn mặt người đó dịu xuống, khí lạnh nhất thời thu lại.

Thư Ngọc tạm biệt lão Lâm, cô nhanh nhẹn đi về phía người nọ. Khi sắp đến đầu hành lang, cô không khỏi bước nhanh, tiếc rằng bị vùng đất ẩm ướt trơn trượt làm ngã xuống.

Cú ngã này lại ngã vào trong vòng tay ấm áp vững chắc.

Bên tai vang lên tiếng than thở mang theo ý cười của người nọ: “Yêu thương nhưng nhớ khó dần nổi mà gấp gáp như vậy, thật sự khiến anh thấy vui mà hơi lo đấy.”

Thư Ngọc nhú mày, trả lời lại một cách mỉa mai: “Phần tử căn bã ra về đạo mạo thế này, thật sự ——” dừng một chút, cô không mở miệng nói được.

“Thật sự cái gì?” Anh đầy hứng thú hỏi.

Cô xoay vòng con người đen nhánh, sau đó trịnh trọng nói: “Thật sự khiến em thích chết đi được.”

Anh siết chặt bàn tay trên lưng cô, cao giọng cười to.

Cô cũng buồn cười, cong khóe môi. Đột nhiên nhớ tới đằng sau còn có lão Lâm, cô vội vàng gỡ bàn tay bên hông ra, vội la lên: “Này này này, anh mau buông tay, ảnh hưởng không tốt.”

“Sợ gì chứ?” Anh biếng nhác cất tiếng.

Cô theo bản năng quay đầu lại, đã không còn thấy bóng dáng của lão Lâm. Thế nhưng tại cửa sổ phòng học lại có mấy cái đầu nhỏ bé chen chúc nhau, đôi mắt nhỏ chớp chớp tò mò nhìn chằm chằm hai người ôm nhau ở đầu hành lang.

Cô rít lên một tiếng, hoàn toàn dúm đầu vào trong áo khoác của anh.

“Anh hủy hoại tấm gương của em rồi.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trở về để mặc em phạt nhé.” Anh khiêm tốn chấp nhận.

Vừa mới về đến nhà đã nghe chú Dương gác cổng nói: “Tiên sinh, có thư của anh.”

Thư Ngọc tò mò, vừa cầm liền thấy là dấu bưu kiện của Nam Kinh. Cô giương mắt nhìn Cô Mang, sắc mặt phức tạp.

Cô Mang mở thư ra, nhìn hai ba cái liền xem xong. Anh nhìn qua cô: “Từ Huân muốn anh lập tức tới Nam Kinh.”

Cô há hốc miệng, cuối cùng lại chẳng nói câu nào. Tranh thủ được nửa năm thanh nhàn, quả nhiên vẫn trở về.

“Em cũng đi nữa.” Cô nói.

“Không được.” Anh nhú mày, “Ngoan ngoãn đợi ở nhà, chờ anh trở lại.”

Màn đêm buông xuống, anh triền miên bằng mọi giá, cô lần lượt bại lui.

Cô có chút thở hổn hển, rúc vào trong lòng anh, hôn lên cằm anh: “Anh muốn em một chết sao?” Đêm nay anh nhiệt tình hơn so với nửa năm nay, đốt cháy cô sắp chết ngất.

Anh ôm cô thật chặt trong lòng, rồi lại duỗi cánh tay kéo tấm chăn qua đắp lên bờ lưng cô. Mùa xuân se se lạnh, xương cốt cô yếu ớt lại luôn thay đổi nhanh chóng theo mùa, phiền não lớn nhất của anh chính là làm sao bảo vệ cô đông rồi lại xuân không bị cảm lạnh xâm nhập.

“Thế này đã mệt rồi?” Anh cười khê, ngón tay không mang ý tốt mơn trớn đường nét bờ lưng cô, “Ngày mai anh phải lên đường đi Nam Kinh, bảo em ở với anh một đêm mà còn nói nhiều như vậy.”

Cô mềm lòng, ngoài miệng không nghe theo: “Đưa em đi cùng không được sao? Đưa em đi, em có thể ở cùng anh hàng đêm.” Lời ân ái tự nhiên thốt ra như vậy, cô không khỏi đỏ mặt.

Ánh mắt anh sáng ngời nhìn người con gái trong lòng đỏ mặt, anh cúi đầu hôn lên mí mắt cô: “Không được. Em vụng về như vậy, ngoại trừ cản trở anh thì còn có thể làm gì?”

Anh dùng hết muôn vàn mảnh khoe mới khiến cô thoát thân từ trong vòng xoáy kia, sao có thể đưa cô về đó nữa? Người con gái của anh, không cần quan tâm đến chuyện quốc gia, chỉ cần ngồi tại một đình viện yên tĩnh làm việc mà cô muốn làm, thế giới bên ngoài đã có anh chống đỡ.

“Anh coi thường em!” Cô tức tối. Anh vẫn đang ở trong cơ thể cô, cô hờn dỗi muốn tránh ra, ai ngờ động tác này khiến đôi mắt anh càng sâu thẳm.

Ngọn lửa thật vất vả mới dập tắt nay bùng cháy lên lần nữa, anh xoay người đặt cô dưới thân, than nhẹ: “Anh đâu dám coi thường em?”

Người luôn có thể tác động đến cảm xúc của anh, anh quý trọng bảo vệ trong lòng bàn tay còn không kịp, đâu dám coi thường.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào phòng, cô nghe được tiếng động của người bên gối. Cô muốn ngồi dậy nhưng bị anh ngăn cản: “Ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Cô không nghe theo, khoác một chiếc áo mỏng rồi đứng lên giúp anh mặc quần áo. Mỗi lần triển miên qua đi, anh luôn giúp cô mặc quần áo; mỗi lần anh phải đi xa, cô luôn giúp anh thu xếp hành lý.

Anh không lay chuyển được chấp nhất của cô, nghe lời dang tay ra, mặc cô sửa soạn.

Đợi đến khi cô giúp anh mặc quần áo xong, anh thuận thế kéo cô vào trong lòng: “Đừng tiễn.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Mỗi lần đi xa, nhất định không cần đưa tiễn. Giống như người trân trọng trong lòng chẳng qua là sáng sớm ra ngoài tản bộ một vòng, buổi trưa sẽ trở về.

Đi lên du thuyền, ánh mặt trời đã rực rỡ. Nửa tháng sau này, trấn Thanh Hà sẽ có ánh nắng ấm áp nhỉ. Thế thì thời tiết tại Nam Kinh sẽ ra sao?

Cô Mang dè vành nón xuống, sắc mặt không rõ ràng. Thật lâu sau anh mới thở dài một tiếng.

Vừa mới rời khỏi đã bắt đầu nhớ nhung.

12. Quyển 2 - Chương 2: Khách Từ Phương Xa

“Lớp học hôm nay đến đây thôi.” Thư Ngọc khép sách giáo khoa lại.

Có đứa trẻ chạy lạch bạch lên bục giảng, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, kích động nói: “Cô giáo Đàm, người đón cô về nhà đang chờ ở trong sân.”

Thư Ngọc sửng sốt, Cô Mang đã đi Nam Kinh theo hẹn, lúc này ở trong nhà đều là người già cả, chắc chắn không có lý nào đến đón cô.

Ngay cả khi biết được khả năng người kia trở về cực kỳ bé nhỏ, nhưng cô vẫn bước nhanh ra khỏi phòng.

Nhìn thấy người trong sân, cô hơi dừng lại. Trái tim treo trên cao thu trở về, đáy lòng lan tràn nỗi thất vọng.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, mặt mày tuấn tú, khí chất hoàn mỹ, anh ta mặc một bộ âu phục màu nâu nhạt càng tôn lên vẻ thư sinh ôn hòa.

Đây mới là công tử nhà nhận chân chính, Thư Ngọc thầm nghĩ. Nhưng cô cũng không thể đè nén nỗi nhớ nhung đến vị nhà nhận bại hoại nhà cô, vì thế cô phì cười.

“Thư Ngọc, đã lâu không gặp.” Người đàn ông nhìn thấy cô, anh ta cười hòa nhã, “Không ngờ Cô Mang giấu cô ở một nơi non xanh nước biếc như vậy.”

Thư Ngọc mỉm cười: “Hạ Tử Trì, anh tới đây làm gì? Ở đây nhà cửa thô sơ thức ăn đơn giản, làm sao tiếp đãi loại công tử như anh.”

Hạ Tử Trì cười càng thoải mái hơn: “Không ngại, chỉ cần chia một phần căn nhà và thức ăn mà Cô Mang sắp đặt cho cô thì tôi sẽ cảm thấy mỹ mãn.”

Thư Ngọc hừ nhẹ một tiếng: “Anh mơ tưởng hay nhỉ, ông anh của anh gọi chồng tôi đi rồi, còn anh thì tới chỗ tôi nhờ ăn nhờ uống, hai người cùng nhau coi nhẹ hai vợ chồng chúng tôi hả?”

Hạ Tử Trì sờ mũi: “Đừng kéo tôi và Hạ Tử Huân vào nhau.” Dừng một chút, anh ta mở miệng, ngữ khí chân thành: “Thư Ngọc, trở về đi, chúng tôi không thể không có cô.”

“Tôi đã rời khỏi từ lâu.” Thư Ngọc nhún mày, “Hiện tại tôi là một giáo viên tiểu học, bọn trẻ ở trong phòng đang chờ tôi dạy học.”

Hạ Tử Trì bỗng nhiên nở nụ cười: “Với tính tình của cô quả thật cam chịu trải qua cuộc sống như vậy, nhưng cô không nghĩ tới Cô Mang sao?”

Thư Ngọc khó hiểu, tâm tư của Cô Mang cô làm sao không biết được, từ đầu đến cuối anh đều hy vọng vợ mình có cuộc sống hạnh phúc đơn giản như bây giờ. Vì thế cô nghi hoặc: “Anh có ý gì?”

“Cô có biết Tử Huân muốn Cô Mang đi Nam Kinh làm gì không?” Hạ Tử Trì không đáp mà hỏi lại.

Thư Ngọc không nói, cô cũng chưa đọc lá thư này.

Hạ Tử Trì nói: “Năm bức thư lúc trước bị trộm vẫn chưa tìm về toàn bộ.”

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh.

“Bức thư cuối cùng đánh mất tại Nam Kinh.” Hạ Tử Trì gằn từng chữ, “Đáng lẽ nửa năm trước Cô Mang nên đến Nam Kinh truy tìm tằm tích của bức thư kia.”

Nhưng Cô Mang lại dựa vào nguyên nhân cô đến trấn Thanh Hà mà nán ná ở đây nửa năm trời.

Khóe miệng Thư Ngọc nhếch lên: “Anh muốn tôi áy náy sao? Hạ Tử Trì, chiêu khích tướng này của anh thật là chưa đủ cao siêu. Tôi không hiểu chồng tôi sao? Nửa năm trước nếu Cô Mang đã rời đi thì tất nhiên coi như mọi việc đã an bài thỏa đáng. Ngược lại tôi rất hiếu kỳ là người nào vô tích sự nhận nhiệm vụ này lại không thể hoàn thành, còn muốn làm một chồng tôi đến Nam Kinh.”

Lời nói của Thư Ngọc khiến khuôn mặt tuấn tú của Hạ Tử Trì vừa trắng vừa đỏ.

Thư Ngọc quan sát kỹ càng biểu tình trên mặt anh ta, cô chợt cười: “Đừng nói cho tôi biết, đồ vô tích sự kia chính là anh đó?”

Hạ Tử Trì nhịn không được mà ho lên.

“Nói cũng phải,” Thư Ngọc khoanh tay suy tư, vạch ra từng manh mối như lột kén tằm, “Tài ăn nói và khả năng tư duy luôn là thế yếu của anh, vậy mà được phái tới khuyên tôi trở về. Ai cũng biết mạo hiểm uy hiếp Cô Mang mà đến chỗ tôi không phải là chuyện dễ dàng, họ lại cố tình phái anh đi, có lẽ là cùng đường rồi nên không thể không kéo một kẻ chết thay đến bị sỉ nhục.”

“Nếu phải nói là kẻ chết thay, không bằng so với người làm nhiệm vụ thất bại thì càng thích hợp hơn.” Cô cười cười, khẽ đảo tròn mắt, “Tôi nói thế có đúng không?”

Cô gái trước mặt mặc bộ quần áo làm bằng bông vải thô sơ, nhưng không giấu được ánh sáng rực rỡ, sáng chói đến mức Hạ Tử Trì không thể mở mắt. Mặc cho ai không đồng ý thả người này ẩn cư, thế nhưng thủ đoạn che chở của người đàn ông kia quá mạnh mẽ. Hạ Tử Huân không muốn đi một chuyến này, tổ trưởng không thể lật lọng quyết định, các thành viên khác ngay cả mở miệng trước mặt Thư Ngọc cũng sẽ hoảng sợ, còn có ai thích hợp hơn anh ta làm túi trút giận chứ?

Anh ta cười khổ: “Đã lâu không gặp, cô vẫn khéo ăn khéo nói như xưa. Bái phục bái phục.”

Một câu ngắn ngủi, Thư Ngọc hoàn toàn hiểu được. Nhưng Hạ Tử Trì lại nói: “Nhiệm vụ lúc này rất khó, thật sự rất khó. Chúng tôi phải ém nhẹm mọi tin tức, bởi vậy cũng hết cách quang minh chính đại đi nhờ người khác. Cô không đến, tôi tin với năng lực của Cô Mang cũng có thể giải quyết sự việc, nhưng anh ta muốn dùng nhiều sức lực và thời gian. Cô cũng biết, cho dù là chúng tôi, anh ta, hay là cô, cũng không chờ nổi.”

Đạo lý để lâu sẽ sinh ra biến cố, không ai hiểu thấu đáo hơn Thư Ngọc.

Hạ Tử Trì nhìn chằm chằm Đàm Thư Ngọc đang im lặng, trong lòng càng không yên. Rốt cuộc nên thuyết phục thế nào mới có thể khiến cho tượng Phật này bằng lòng xuống núi chứ? Trong tình thế cấp bách, anh ta nói không lựa lời: “Cô đi giúp anh ta, cũng hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn, hai người có thể trở về sớm một chút.” Nói xong anh ta mới phát hiện, những lời này tựa như đổ dành một em bé ba tuổi, làm sao đi vào tai của Thư Ngọc? Vì thế anh ta càng thêm nản lòng.

Nhưng Thư Ngọc không mĩa mai nữa, cô bỏ lại anh ta mà đi về phía cổng sân. Anh ta vội la lên: “Cô muốn đi đâu?”

Cô không hề quay đầu lại: “Đã muốn xuất phát đi Nam Kinh thì dù sao cũng phải về tạm biệt người nhà trước.”

Anh ta sững sốt, đây là...đồng ý rồi? Trái tim anh ta nhảy nhót một hồi. Vậy mà lại thành công! Anh ta thành công thuyết phục Đàm Thư Ngọc! Nhưng anh ta khó hiểu, rốt cuộc là câu nào thuyết phục được cô?

Bỗng dưng, anh ta nhớ tới lời Hạ Tử Huân từng nói.

“Nếu muốn khuyên được Đàm Thư Ngọc, không cần những lý do khác, chỉ cần một mình Cô Mang là đủ rồi.”

Nhưng sau đó Hạ Tử Huân còn nói thêm một câu: “Nhưng không ai dám dùng lý do này, bởi vì không ai có thể chịu đựng nổi cơn thịnh nộ của Cô Mang.”

Hai vai Hạ Tử Trì sụp xuống, đã đoán được tương lai bi thảm của mình.

13. Quyển 2 - Chương 3: Hương Quan Nguyệt Minh

Nam Kinh đã đến mùa hoa nở. Nửa năm qua sinh sống tại trấn Thanh Hà, giờ phút này Thư Ngọc cảm thấy xa lạ với đô thị.

Cuối cùng trở về nơi chốn cũ.

Trước mắt là một nhà hát cổ xưa. Kiến trúc mô phỏng theo thời Minh, nhưng còn vẽ vờ thêm nhiều góc cạnh lộng lẫy, mặc dù trông xa hoa, nhưng trong mắt Thư Ngọc thì chẳng ra cái gì cả.

Đây là chỗ mua vui xa hoa nhất tại thành phố này. Có tiền chưa chắc vào được, chỉ có người có cả tài phú và địa vị mới có thể gia nhập.

Hí khúc, vốn là nơi để nhân tài tao nhã tới thưởng thức, đương nhiên so với hộp đêm thấp hèn thì cao cấp hơn. Nhưng chỉ thay đổi lớp vỏ bọc cao quý bên ngoài thì có thể thay đổi bên trong được sao?

Thư Ngọc ra vẻ mỉa mai nhìn tấm bảng nạm vàng “Hương Quan Nguyệt Minh Hồ”, cô quay đầu hỏi Hạ Tử Trì: “Chính là nơi này?”

Hạ Tử Trì gật đầu: “Phải, bức thư cuối cùng hẳn là nằm bên trong Nguyệt Minh Hồ này.” Khi đang nói chuyện, anh ta thấy Thư Ngọc hăm hăm đi vào trong, anh ta vội vàng tiến lên giữ chặt cánh tay cô, “Cô làm gì đó? Không trở về tổng bộ một chuyến sao? Tất cả mọi người đều rất nhớ cô, tổ trưởng cũng rất nhớ cô.”

Thư Ngọc liếc nhìn Hạ Tử Trì: “Ồ, ý anh là bảo tôi nghỉ ngơi một ngày, sau đó kêu người trong tổ mở tiệc đón gió cho tôi hả?”

Hạ Tử Trì vừa muốn gật đầu thì nghe cô gái trước mắt nói: “Không cần bày tiệc đón gió, tôi không có dự định trở về tổng bộ, lần này tôi đến chỉ là vì giúp Cô Mang.” Dứt lời, cô đi vào trong.

“Thế cũng không được cứ vậy mà vào.” Hạ Tử Trì lau mồ hôi.

Thư Ngọc sững sốt, lúc này mới nhớ tới hôm nay vì tiện đi đường, cô chỉ mặc chiếc áo gió kiểu đơn giản. Nguyệt Minh Hồ phong sương như vậy, e rằng cô còn chưa bước qua cửa thì đã bị đuổi ra rồi.

“Là tôi sơ sót.” Cô nói, “Đi đến hiệu may gần nhất đi.”

Đợi Thư Ngọc từ trong hiệu may đi ra, ngay cả những người qua đường và Hạ Tử Trì cũng ngần ngại một chút.

Sườn xám màu xanh nước biển buộc quanh đường cong duyên dáng của người con gái, cổ áo thiết kế rất bảo thủ, nhưng vừa lúc lộ ra cái cổ trắng nõn và xương quai xanh tinh tế. Áo khoác lông cáo trắng như tuyết khoát lên hai cánh tay của cô, càng tôn lên làn da nõn nà trên cánh tay. Do thời gian ngắn ngủi, cô chỉ búi tóc đơn giản, tuy là thế cũng không che giấu được vẻ thể gia kiệt xuất toát ra từ trong xương cốt của cô.

Thư Ngọc đi tới, tự nhiên khoát tay Hạ Tử Trì. Anh ta hết hồn, nhịp tim lại hơi đập nhanh. Anh ta ho nhẹ một tiếng, che giấu vẻ bối rối của mình: “Thế này, được không?”

Thư Ngọc không hiểu: “Được cái gì? Không được cái gì? Chẳng lẽ anh muốn tôi một cô gái lẻ loi đi vào?”

Hạ Tử Trì nhất thời hiểu ra, nếu Thư Ngọc một mình đi vào trong, e rằng cũng bị coi như là đào hát, gây ra phiền toái không cần thiết. Anh ta lại bị sắc đẹp mê hoặc, nghĩ sai rồi. Thật sự là hết hồn mà.

Bên trong Minh Nguyệt Hồ, ánh sáng hơi u ám. Trên sân khấu bên trong đại sảnh lầu một đang có hai đào hát xướng ca, dưới sân khấu có thừa thớt mấy người đàn ông, theo cách ăn mặc có thể đoán được đều là nhân sĩ nổi tiếng địa phương.

Nhưng đại sảnh công cộng tại lầu một vĩnh viễn sẽ không có danh gia vọng tộc chân chính. Nhân vật tai to mắt lớn thật sự đều ở trong những phòng sang trọng trên lầu, trong mỗi căn phòng đều có một đào hát xướng ca riêng cho khách. Càng lên lầu cao, hoàn cảnh càng thanh tịnh, giá đào hát càng cao, thân phận của khách cũng cao hơn.

Khi Thư Ngọc tiến vào, cô đã khiến cho lầu một xì xầm xôn xao một trận. Cô chẳng thèm để ý, không coi ai ra gì mà kéo Hạ Tử Trì đến cầu thang lên lầu.

Khó khăn lắm mới đến đầu cầu thang, họ bị một tiểu sinh ngăn lại: “Tiên sinh, tiểu thư, xin đưa ra thư mời trước.”

Thư Ngọc nhướn mày nhìn qua Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Trì mỉm cười, đưa ra tấm danh thiếp. Tiểu sinh kia thay đổi sắc mặt, lập tức đổi sang biểu tình cung kính: “Hạ công tử, mời.”

“Chúng ta phải đi đâu đây?” Hạ Tử Trì hỏi. Thư Ngọc buông cánh tay anh ta ra, cô đi lên cầu thang, qua một lầu nhưng không dừng lại.

“Không phải anh đã nói, bức thư kia rất có thể nằm trong tay đào hát đầu bảng của Minh Nguyệt Hồ sao?” Cô đáp, “Chúng ta trực tiếp đi tìm cô ta.”

Hạ Tử Trì hoảng sợ: “Bà cô ơi, cô cứ thế tìm tới cửa, không sợ rút dây động rừng ư?”

Thư Ngọc mỉm cười: “Anh cho là cô ta không biết các người đang tìm cô ta sao?”

Hạ Tử Trì nói không ra lời.

“Có thể nắm giữ ngôi vị đầu bảng của Minh Nguyệt Lâu, sao có thể là một cô gái yếu ớt chứ?” Thư Ngọc khẽ cười, “Các người kín đáo như vậy, cô ta cũng biết thời biết thế mà đối đầu với các người. Đáng đời anh lãng phí nửa năm ở đây vẫn không thu hoạch được gì.”

Hạ Tử Trì chỉ có thể cười khổ, hai câu đã nói hết khốn đốn trong nửa năm qua, thật không thể giữ sĩ diện.

Khi đi qua lầu ba, trong căn phòng bên cạnh đi ra mấy người đàn ông mặc âu phục mang giày da. Người dẫn đầu trông thấy Hạ Tử Trì, trong phút chốc niềm nở đi tới, cầm tay anh ta kích động nói: “Thật đúng lúc, Hạ công tử cũng ở đây, vào trò chuyện chứ. Hàn tiên sinh cũng muốn gặp cậu.”

Hạ Tử Trì há hốc miệng, đang muốn từ chối, nhưng khi nghe được ba chữ Hàn tiên sinh thì liền nuốt xuống lời muốn nói ra.

Thư Ngọc có vẻ ngỡ ngàng nhìn anh ta.

Người đàn ông dẫn đầu lúc này mới trông thấy Thư Ngọc, hần ta nói: “Vị này là do Hạ công tử đưa tới à? Cùng vào luôn đi.”

Thư Ngọc cười nhạt: “Tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi. Chủ nhân nhà tôi muốn gọi đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu.” Một câu vút bỏ quan hệ với Hạ Tử Trì, cũng chứng tỏ mình không phải đào hát ở đây.

Hạ Tử Trì nghe xong không khỏi thầm khen. Câu này của cô hư hư thật thật, người bên ngoài nghe được cho rằng cô và anh ta không liên quan đến nhau, nhưng nếu sau này muốn truy xét cũng không phải cố ý lừa gạt, không bắt được nửa phần không ổn trong lời nói của cô. Cô chỉ nói “Ngài hiểu lầm rồi”, về phần người đàn ông kia hiểu lầm cái gì, rồi sau đó hiểu được gì, đó chính là chuyện riêng của người đàn ông kia.

Huống hồ, cô thốt ra đào hát danh tiếng nhất của Nguyệt Minh Lâu, e rằng muốn mượn cơ hội gạ hỏi người đàn ông trước mắt.

Suy nghĩ đến đây, Hạ Tử Trì không khỏi tràn đầy hứng thú.

Người đàn ông kia nhìn Thư Ngọc nhiều lần: “Thì ra là một nha đầu biết chuyện. Chủ nhân nhà cô là ai?” Một nha đầu sai bảo nho nhỏ lại tuyệt sắc thế này, vị chủ nhân kia chắc là một nhân vật lớn.

Thư Ngọc cup mắt xuống: “Chủ nhân nhà tôi là người thân tín bên cạnh tổng thống.”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ chấn động đến người đàn ông kia, mà cũng làm Hạ Tử Trì giật mình.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Hạ Tử Trì bỗng nhiên tỉnh ngộ. Bất kể Đàm công, Tạ công hay là Cô Mang, ai không phải là người quan trọng bên cạnh tổng thống chứ?

Đáng khen một Đàm Thư Ngọc.

Người đàn ông kia hiển nhiên bị lời nói của Thư Ngọc dọa tới hết hồn, còn chưa kịp mở miệng thì cô lại nói: “Xin hỏi tiên sinh, hôm nay có thể gặp được đào hát đầu bảng của Minh Nguyệt Lâu hay không?”

Lúc này người đàn ông mới hoàn hồn: “Hôm nay Minh Nguyệt cô nương có hẹn tiếp khách ở lầu các rồi.”

Cô chính là đợi những lời này. Thư Ngọc hơi khom lưng, không thềm nhìn Hạ Tử Trì, rồi xoay người đi về phía đầu kia của hành lang.

Hạ Tử Trì muốn đuổi theo, nhưng phát hiện tình hình bây giờ quyết không cho phép anh ta đuổi theo.

Cửa phòng đằng sau hơi hở ra.

Hạ Tử Trì theo cử chỉ của người đàn ông ngoài cửa đi vào trong phòng.

Cạnh bình phong bên trong phòng có một đào hát trẻ tuổi, mà chỉ có một người đàn ông ngồi phía sau cái bàn nhỏ. Một thân áo khoác đen cổ đứng, cổ áo hơi vênh ra để lộ cây thánh giá màu đồng đeo trên cổ.

Khi anh ta giương mắt nhìn về phía cửa, trái tim Hạ Tử Trì siết chặt. Một đôi mắt thật lợi hại, chỉ liếc một cái dường như nhìn thấu đáy lòng của anh ta.

Hạ Tử Trì tiến lên, nói: “Hàn tiên sinh.”

Người đàn ông ngồi phía sau cái bàn nhỏ gập đầu, ra hiệu nói: “Ngồi.”

Hạ Tử Trì bỗng nhiên có phần không khẳng định. Cửa phòng không đóng chặt, thế vừa rồi Thư Ngọc và thuộc hạ của Hàn tiên sinh đối đầu nhau, e rằng đều đi vào trong lỗ tai của vị trước mắt này.

Thật là đau đầu mà.

14. Quyển 2 - Chương 4: Đào Hoa Phiến

Hành lang lâu ba tĩnh lặng, trên vách tường dọc đường đi cứ cách hai bước là treo một bức tranh. Tranh phương Tây và tranh Trung Quốc xen lẫn nhau, khi đến điểm cuối, Thư Ngọc thấy được vài bức tranh bằng vải gấm Tô Châu.

Cô khẽ cười nhạo một tiếng. Chủ nhân của Nguyệt Minh Lâu quả nhiên là một nhân vật học làm sang.

Khi đang đi tới đầu cầu thang lên lầu bốn thì cô nghe được tiếng động lớn từ trong căn phòng bên trái. Sau đó cửa căn phòng kia mở ra, một chiếc ghế trong phòng bị ném ra.

Đi theo chiếc ghế ra ngoài còn có một cô gái.

Cô gái đó vùng vẫy ngồi dậy, vừa ngược mắt lên thì trông thấy Thư Ngọc cách đó vài bước. Hai người đều sửng sốt.

Đó là một người con gái khá xinh đẹp, mặt trái xoan tiêu chuẩn, mày liễu mắt phượng. Làn da không điểm phấn son giống như đồ gốm thượng hạng, mái tóc dài đen nhánh uốn khúc, tuy xuất hiện với bộ dạng chán nản như thế, nhưng không có chút nhếch nhác, càng tỏ vẻ khiến người ta thương hại.

Trong lòng Thư Ngọc thầm than, hoa sen chớm nở, chính là nói đến sắc đẹp tuyệt trần thế này.

Chỉ phút chốc, bên trong cánh cửa chạy ra một gã thanh niên đầy mùi rượu. Gã đang muốn bắt lấy cô gái trên mặt đất, nhưng khi nhìn thấy Thư Ngọc đứng ở một bên thì gã dừng lại.

“Cô là ai?” Gã thanh niên tò mò đi về phía Thư Ngọc, “Ồ, bộ dạng không tệ.”

Thư Ngọc lạnh lùng nhìn gã, đẩy đi bàn tay của gã đang có ý đồ xấu xa.

“Còn rất đánh đá.” Gã thanh niên liếm môi, “Ta thích.”

Cô gái trên mặt đất khẩn trương ngồi dậy, bò qua nắm lấy ống quần của gã thanh niên. Đôi mắt rưng rưng yếu ớt của cô ta nhìn về phía Thư Ngọc, nhẹ nhàng lắc đầu.

Gã thanh niên bị ngăn cản bước chân, gã mất kiên nhẫn đuổi chân phải muốn đá cô gái kia.

Thư Ngọc nhanh tay nhanh mắt, thuận thế cầm lấy bàn tay của gã kia còn chưa kịp rút về, cô mượn sức, nhanh nhẹn vặn vai gã kia.

Gã thanh niên không đá người được, ngược lại bản thân bị ngã xuống, gã hùng hùng hổ hổ muốn đứng lên, nhưng bị Thư Ngọc đá một cước vào chỗ hiểm, gã run rẩy trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

Thư Ngọc ngồi xổm xuống kiểm tra toàn thân của cô gái: “Có bị thương không?”

Cô gái kia ngơ ngác nhìn chằm chằm Thư Ngọc, hai tay mau chóng chống thẳng, theo bản năng bảo vệ phần cổ chặt chẽ.

Thư Ngọc trầm nghĩ, đoán chừng động tác vừa rồi đối phó với gã thanh niên kia của cô rất dã man, dọa phải cô gái trước mắt, vì thế cô cười thề lưỡi: “Cô đừng sợ, tôi sẽ không làm cô bị thương đâu. Thật ra tôi cũng chỉ biết hai chiêu kia thôi, không biết nhiều lắm đâu.” May mà Cô Mang buộc cô học chút kỹ thuật phòng thân.

Cô gái lại sững sốt.

Thư Ngọc còn muốn an ủi cô gái đang hoảng sợ, ai ngờ khi nhấc đầu lên thì phát hiện có một người đang đứng tại căn phòng nằm giữa hành lang.

Người kia đứng dựa vào cửa, không biết nhìn bao lâu rồi.

Cách quá xa, Thư Ngọc không nhìn rõ dung mạo của hắn, chỉ mang máng thấy được ở cổ hắn đeo một mặt dây chuyền phát sáng, mặt dây đó dưới ánh đèn của hành lang lóe lên tia sáng của màu đồng thiếc.

Hắn thấy Thư Ngọc nhìn qua, liền xoay người mở cửa phòng, biến mất trong tầm mắt của cô.

Người lập dị. Thư Ngọc bĩu môi.

“Cám ơn.” Âm thanh yếu ớt vang lên.

Thư Ngọc hoàn hồn, nhìn cô gái trước mặt. Giọng nói của cô ta rất êm tai, mang theo sự trong trẻo trung tính, đại khái là người luyện hí khúc lâu năm mới có giọng nói khó mà phân biệt nam hay nữ.

“Đừng khách sáo.” Thư Ngọc cong khóe miệng, “Cô đi được không? Tôi đưa cô về phòng nhé?”

Cô gái đẩy tay Thư Ngọc ra, tự mình đứng lên. Cô ta nhìn Thư Ngọc, con ngươi đảo quanh trong mắt: “Tôi muốn hát một bài tặng cho cô.” Sau một lúc lâu lưỡng lự, cô ta lại nói, “Tôi chỉ biết hát một bài, xin cô đừng chê.”

Thư Ngọc vốn muốn từ chối, nhưng lại thay đổi chủ ý: “Được, cô hát cho tôi nghe, tôi làm khán giả của cô.” Cuối cùng Thư Ngọc không đành lòng phạt ý cô gái kia.

Trong phòng, cô gái kia vung tay áo, hé miệng hát “Đào hoa phiến”.

Thư Ngọc ngồi sau bàn vốn lơ đãng, nhưng khi cô gái xướng lên âm đầu tiên, cô theo bản năng ngồi thẳng lưng.

Giọng hát này, bản lĩnh này, lại chẳng hề thua kém bậc thầy hí khúc mà hai ông lão của nhà cô mời đến.

Càng khiến cô giật mình là, cô gái kia một mình đóng hai vai, đồng thời giữ vững hai nhân vật Hầu Phương Vực và Lý Hương Quân.

Trên sân khấu, không phải là cô gái yếu đuối mỏng manh chịu đủ ức hiếp, mà là Lý Hương Quân tài hoa hơn người và mạnh mẽ, cùng với Hầu Phương Vực bụng đầy thi thư, tình sâu ý nặng.

Bình phong đằng sau cô gái vừa vạn trần đầy hoa đào nở rộ, hòa vào cảnh tượng, Thư Ngọc quên hết tất cả xung quanh mình.

Kết thúc, Thư Ngọc mới phục hồi tinh thần, cô hưng phấn vỗ tay: “Hát rất hay. Không thua gì một bậc thầy! Cô rất lợi hại!”

Cô gái hơi đỏ mặt, ánh mắt sáng rực nhìn Thư Ngọc, muốn nói lại thôi.

Nghe khúc hát quên mất thời gian, lúc này Thư Ngọc mới nhớ tới chuyện chính: “Ôi, thời gian không còn sớm, tôi phải đi đây.”

Cô gái ngẩn người, trong mắt lan tràn mất mát.

Thư Ngọc đứng dậy, bỗng nhiên nhớ tới gì đó liền hỏi: “Cô có biết có thể tìm được Minh Nguyệt cô nương ở đâu không?”

Cô gái ngược mắt, ánh mắt ngơ ngàng.

“Tôi tìm cô ấy có việc, cô có biết cô ấy ở đâu không?” Thư Ngọc hỏi, “Không biết cũng không sao, tự tôi đi tìm được rồi.” Minh Nguyệt là đào hát đầu bảng tại Nguyệt Minh Lâu, đương nhiên hành tung thần bí, không phải ai cũng có cơ hội gặp được cô ta. Cô gái trước mắt nếu chỉ có thể hát tại lầu ba, có lẽ cũng không gặp được Minh Nguyệt.

“Tôi đi trước đây.” Thư Ngọc vội vàng nói, vừa nói vừa đi ra cửa.

“Chờ một chút.” Cô gái phía sau lớn tiếng kêu lên.

Thư Ngọc quay đầu lại nhìn cô ta.

Cô gái nhìn ánh mắt Thư Ngọc, hỏi: “Có thể cho tôi biết tên của người không?”

Khuôn mặt Thư Ngọc dần ra: “Thư Ngọc, Đàm Thư Ngọc. Thư Ngọc của ‘thư trung tự hữu nhan như ngọc’*. Cô thì sao?”

(*) nghĩa là trong sách có người con gái sắc diện ngọc ngà. Sau này, người ta hiểu được rằng không phải chỉ có sách văn chương mới làm mình mê hoặc như được nhìn thấy người đẹp, mà ngay cả sách toán và khoa học cũng có thể làm người ta có những phút mộng mơ.

“Phương Kiển.” Cô gái nói.

Thư Ngọc sững sốt, tên của cô gái này rất kỳ lạ. Sau một lúc lâu, cô nhoẻn miệng cười: “Phương Giản, văn tắt giản dị, là tên hay.”

(*) Chữ “Kiển” và chữ “Giản” phát âm giống nhau.

Cô gái lắc đầu: “Là ‘Kiển’ của ‘giá kiển lư nhi vô sách hề’*.”

(*) câu này đại loại là chỉ người ngu ngốc đần độn.

Thư Ngọc sững sốt lần nữa, cô thật không ngờ tên của cô gái này có ngọn nguồn từ “Sổ Từ”, càng không ngờ là một chữ “Kiển” như vậy. Sao lại có người đặt tên mình có ngụ ý như vậy?

Ra khỏi phòng, Thư Ngọc hướng về lầu cao nhất, trong đầu cô vẫn nghĩ về câu cuối của Phương Kiển.

“Đàm tiểu thư nếu có thời gian rảnh, xin hãy thường tới nghe tôi hát. Trong cuộc đời của Phương Kiển chưa bao giờ gặp được tri âm như Đàm tiểu thư vậy.”

Lời này nếu để người bình thường nghe được, tất nhiên cảm thấy rất hoang đường. Chỉ là đào hát mua vui chuốc cười, làm sao có tư cách nói đến chuyện tri âm.

Lúc đó, Thư Ngọc lại chân thành, đồng ý chấp thuận: “Được.”

Nơi hưởng lạc khoái vẻ thanh cao bên ngoài lại có người con gái như vậy, Nguyệt Minh Lâu thật không thể khinh thường.

Tầng cao nhất chính là nơi xa hoa nhất của Nguyệt Minh Lâu, không phải đại phú đại quý chức cao vọng trọng thì chẳng được hưởng thụ.

Trên lầu chỉ có một phòng.

Thư Ngọc không chút nghĩ ngợi mà đẩy cửa vào.

15. Quyển 2 - Chương 5: Thứ Bỏ Vào Ly

Trang hoàng bên trong phòng quả thực không học làm sang như các tầng dưới. Bố trí của từng chỗ trong phòng, ngay cả Thư Ngọc cũng không bối ra được một tí điểm xấu.

Đang muốn khen ngợi vài câu trong lòng, Thư Ngọc chợt nhìn thấy rõ hai người ngồi phía sau bàn. Trái tim cô không khỏi đập mạnh, nhất thời không còn cảm xúc gì.

Có hai người đàn ông đang ngồi, đều là nhân vật vô cùng hào hoa phong nhã. Đặc biệt là vị bên trái lấy mắt linh hồn của Thư Ngọc, đường nét của từng bộ phận trên khuôn mặt ấy, không chỗ nào mà Thư Ngọc không yêu nhất.

Khom người trước mặt người đàn ông đó là một đào hát xinh đẹp, cô ta đang kinh ngạc nhìn chằm chằm Thư Ngọc phá cửa đi vào, con người óng ánh sáng nước.

Thư Ngọc hờn dỗi, chộp lấy ly rượu mà cô đào hát kia sắp cung kính đưa cho người đàn ông bên trái, cô ngửa đầu uống cạn. Sau khi uống xong, cô nói: “Cũng không phải rượu ngon nổi tiếng gì.” Rồi cô liếc nhìn cô đào hát như sắp khóc, “Đây là Minh Nguyệt cô nương tiếng tăm lừng lẫy sao? Cũng chỉ vậy thôi.” Còn không đẹp bằng Phương Kiển.

Cô đào hát kia suýt nữa bị khí thế của Thư Ngọc dọa đến rơi lệ: “Tôi...tôi không phải...Minh Nguyệt.”

Ồ? Thư Ngọc vỗ đầu.

Người đàn ông ngồi bên trái nhìn thấy Thư Ngọc uống cạn ly rượu, sắc mặt anh u ám khó coi. Anh bỗng nhiên đứng lên, đoạt lấy ly rượu trong tay cô rồi ném xuống thảm.

Ngay cả tấm thảm thật dày cũng không chống nổi sức lực của anh. Trong nháy mắt ly rượu vỡ nát.

Anh quán chặt vòng eo của cô, trong ánh mắt tràn đầy giận dữ: “Ai đưa em tới đây?”

Cô tức tối, anh còn nói lý ư?!

Anh không nhìn đến vẻ tức giận trong mắt cô, mà quay đầu nhìn người đàn ông ngồi sau bàn.

Người lãnh đạm như Hạ Tử Huân cũng bại trận trong ánh mắt muốn giết người của Cô Mang, anh ta chợt dạ chuyển dời tầm mắt, đồng thời trong lòng thầm mắng Hạ Tử Trì thành sự không đủ bại sự có thừa.

Cô vẫn bị khóa trong lòng anh, vừa tức vừa giận, còn có mấy phần ảm ức. Sự kiềm chế và bình tĩnh của cô đã sụp đổ trong khoảnh khắc nhìn thấy anh.

Đột nhiên, cô cảm thấy một dòng khô nóng từ dưới bụng dâng lên, ngứa ngáy khiến cô choáng váng. Cô Mang trước mắt dường như càng tuần tú hấp dẫn hơn.

Hấp dẫn? Cô hoảng sợ bởi từ ngữ vừa xuất hiện trong đầu mình, nhưng bàn tay đã vươn về phía trước xoa xoa gương mặt của người đàn ông.

Lúc này cô mới cảm thấy không đúng.

Trong rượu có thuốc, chẳng trách Cô Mang tức giận như vậy.

Cô lại càng giận hơn.

Bỗng dưng tiến gần lỗ tai anh, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh...Anh biết rõ trong rượu có thuốc, định uống xong rồi để cô gái kia giải quyết giúp anh sao?” Thật sự là tức chết cô.

Anh lòng đầy lửa giận bởi một câu này của cô mà dập tắt, đầy bất dĩ cất lời: “Sao anh có thể trúng kế của người khác? Chỉ có em chân tay vụng về mới lỗ mãng sơ suất bị người ta tính kế.”

Toàn thân cô vô cùng khó chịu, lý trí còn sót lại ép cô đẩy anh ra.

Ai ngờ, anh lại càng ôm cô chặt hơn.

“Anh còn trêu chọc em nữa?!” Cô giận.

“Bằng không?” Anh nói rất nhẹ nhàng, “Chờ em mất đi lý trí đi trêu chọc đàn ông khác ư?”

Cô chán nản.

Cô đào hát trên mặt đất đi qua kéo vạt áo của Cô Mang: “Tiên...tiên sinh...” Nhưng bị anh tiện tay đẩy ngã lần nữa.

Hạ Tử Huân biết, từ trước đến nay đối với bất cứ người phụ nữ nào ngoài Thư Ngọc ra, Cô Mang chưa từng biết thương hương tiếc ngọc, vì thế anh ta dùng mắt ra hiệu cô đào hát kia lập tức lui ra ngay.

Cô gái kia khóc lóc, khi đến bên cửa lại quay đầu nhìn thoáng qua Cô Mang, nhưng bị ánh mắt sắc bén của anh dọa hết hồn.

Cô Mang cởi áo khoác bao bọc bờ vai của Thư Ngọc, rồi bế cô lên.

Hạ Tử Huân lấy áo khoác, đi theo sau.

Khi ba người tới lầu ba thì có mấy người nối đuôi nhau đi ra từ một căn phòng tại hành lang. Một trong hai người đi đầu rõ ràng là Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Huân đỡ trán, chẳng muốn chào hỏi em trai mình, chỉ ném cho anh ta một ánh mắt, bảo anh ta mau chóng bắt kịp, đừng ở đây làm mất thể diện.

Hạ Tử Trì nhanh chóng hiểu được vẻ khinh bỉ trong mắt anh trai, anh ta nghiêng người nói mấy câu với một người rồi lặng lẽ đi về phía bọn họ.

Hành động này của Hạ Tử Trì lộ ra người đàn ông đã bị che khuất, nay lộ ra trước đám người Cô Mang.

Một người đàn ông cao lớn mà thâm độc, ánh mắt như chim ưng nhìn thẳng vào đám người, đối diện Cô Mang ở cuối hành lang.

Cô Mang ngược mắt, đối diện với ánh mắt kia. Một người thâm độc tàn nhẫn, một người điềm tĩnh hướng nội; một người giương cung bạt kiếm, một người nhẹ nhàng như mây gió.

Hồi lâu sau, người đàn ông kia mở miệng: “Cô Mang, lâu rồi không gặp.”

Cô Mang nhếch khóe miệng: “Hàn Kinh, anh vẫn như xưa.”

“Không giới thiệu vị này với tôi à?” Ánh mắt Hàn Kinh lướt qua người phụ nữ nằm trong lòng Cô Mang.

Thư Ngọc từ trong áo khoác của Cô Mang lộ ra nửa đầu. Tầm mắt của cô đã mơ hồ, mang máng cảm thấy người trước mặt nhìn hơi quen mắt, nhưng thật không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Cô nhúc nhích, không nhớ nổi thì không thèm nhớ nữa, dù sao cũng là nhân vật không quan trọng.

Con người của Cô Mang thâm trầm, anh chớp mấy môi, thốt ra: “Vợ tôi.” Ngay cả tên họ cũng không bằng lòng giới thiệu.

Hàn Kinh nở nụ cười: “Tôi tưởng rằng đời này anh sẽ không nhìn đến phụ nữ, nhưng lại không ngờ anh đã cưới vợ từ lâu.”

Cô Mang không đáp lại.

Khi sắp xoay người rời đi, Hàn Kinh lại nói: “Cô Mang.”

Cô Mang quay đầu, nhìn thấy Hàn Kinh cười bí hiểm: “Anh rất có phúc.”

Ánh mắt Hàn Kinh thẳng thừng nhìn Thư Ngọc mê man đến nỗi tinh thần không rõ ràng.

Cô Mang nhíu mày, lạnh lùng nhìn Hàn Kinh: “Cám ơn.”

Tan rã trong căng thẳng.

Mọi người lần lượt rời đi, hành lang lại khôi phục sự yên tĩnh.

Qua hồi lâu, trong căn phòng gần cuối hành lang tại lầu ba truyền đến tiếng mở cửa rồi cài chốt cửa.

Ngay sau đó, là tiếng quần áo bị xé quăng xuống đất, rồi nhanh chóng có tiếng run rẩy của cô gái từ bên trong cánh cửa truyền ra.

“Thuốc là do người bỏ vào?” Âm thanh đầy thâm hiểm vang lên, vô cùng lạnh nhạt.

Cô gái kia ngừng than vãn, hơi hỏn hển nói: “...Dạ.”

“Là tay nào?” Âm thanh đầy thâm hiểm đó dẫn dắt từng bước.

Cô gái kia như bị mê hoặc: “Tay trái.”

“Thế thì,” âm thanh kia vẫn dịu dàng như trước, “Chặt đứt tay trái đi.”

Cô gái kia sững sốt, lúc này như từ trong mộng tỉnh ra: “Cô nương tôi sai rồi... Cô nương tôi sai rồi, hãy tha cho tôi đi, tôi không nên nảy sinh tâm tư với người đàn ông kia...”

Âm thanh cầu xin của cô gái kia nhanh chóng biến mất trong hành lang.

Rắc. Căn phòng vốn khóa lại được mở ra lần nữa.

Âm thanh đầy thâm hiểm ôn tồn của một khắc trước giờ đây lạnh như băng không còn chút cảm tình: “Đưa ra ngoài.”

“Dạ.”

16. Quyển 2 - Chương 6: Đào Hát Đầu Bả Minh Nguyệt

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót líu lo, người bên trong cửa sổ vẫn mãi mê với sự vuốt ve của gối chiếu.

Tia nắng xuyên qua khe hở bức màn chiếu vào mắt Thư Ngọc, cô ưm một tiếng theo bản năng chui vào lòng của người bên gối.

Anh từ từ nhắm hai mắt, vô cùng chính xác kéo cô qua, hôn lên mí mắt cô, sau đó như mọi ngày vuốt ve cô từ trên xuống dưới. Cho đến khi nghe được tiếng lẩm bẩm nhỏ xíu của cô, anh mới từ bỏ, tâm tình rất tốt mà đi ngủ tiếp.

Tại căn phòng tiếp khách, hai anh em Hạ gia đã đợi được một thời gian, nước trà trong tay nguội rồi lại đổi, đổi rồi lại nguội. Trải qua mấy lần như vậy, hai vị chính chủ vẫn chưa xuất hiện.

Hạ Tử Trì dùng khuỷu tay đụng vào anh trai mình: “Anh nói xem, Cô Mang không phải là người gặp họa được phúc sao?”

Hạ Tử Huân liếc nhìn anh ta một cái: “Anh khuyên chú hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, sáu tháng cuối năm chú tuyệt đối không thể sống yên ổn.”

Hạ Tử Trì buồn rầu sờ mũi: “Anh, em là em trai song sinh của anh đó.”

“Anh không có người em gốc như vậy.” Gân xanh trên trán Hạ Tử Huân hơi giật.

Haiz, ngay cả con đường tình thân cũng đi không thông, Hạ Tử Trì rất đau buồn.

Hai người đợi đến khi nắng chiều nghiêng về phía Tây mới đợi được hai vợ chồng họ Cô.

Cô Mang chỉ khoác áo ngoài mặc ở nhà, bên trong là áo len thủ công hơi mỏng. Thư Ngọc mặc chiếc váy dài bằng vải bông, bên ngoài là chiếc áo khoác ngắn.

Cô Mang tự nhiên ôm vòng eo của Thư Ngọc, thản nhiên chào Hạ Tử Huân một tiếng.

Sắc mặt Thư Ngọc hơi tái nhợt, có vẻ hơi mệt mỏi, bốt đi vài phần kiên quyết, càn lộ ra dung mạo thanh tú, rất động lòng người, khiến Hạ Tử Trì ở bên cạnh trông thấy mà thần thờ.

Con người lạnh lùng của Cô Mang thản nhiên nhìn qua, trong nháy mắt Hạ Tử Trì như rơi xuống hầm băng, phục hồi tinh thần lại. Hạ Tử Huân yên lặng nhìn thấy tất cả, trong lòng anh ta không khỏi thở dài, đứa em trai gốc ghêch của anh ta, e rằng không chỉ sáu tháng cuối năm, mà thêm sáu tháng nữa cũng không được yên ổn.

“Cái gì? Ý anh là, không biết ai là Minh Nguyệt ư?” Thư Ngọc kinh ngạc.

Những bức họa bày ngổn ngang trên bàn, trên mỗi tờ giấy đều vẽ một cô gái, bộ dạng từng người cũng không giống nhau.

Hạ Tử Trì nói: “Không sai, tôi lấy được sổ tiếp khách của Nguyệt Minh Lâu, cấp trên xác thực những người trong sổ đã chi một số tiền lớn để gặp mặt Minh Nguyệt.”

Hạ Tử Huân cười nói: “Không ít người dùng việc đã gặp Minh Nguyệt để khoe khoang thân phận và địa vị của chính mình, cho nên dù không gặp được Minh Nguyệt chân chính, bọn họ cũng không lộ ra.”

“Thế thì chúng ta tìm sao đây?” Hạ Tử Trì nản lòng nhìn ba người trước mắt, “Chúng ta chỉ biết người lấy bức thư thứ năm khi còn sống lần cuối đã gặp đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu, nhưng không biết ai mới là đào hát đầu bảng thật sự...phiền, phiền, phiền quá đi.”

Thư Ngọc chợt thốt lên: “Nói rõ ràng xem, người kia khi còn sống lần cuối đã gặp đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu, nhưng không nói là Minh Nguyệt.”

Hạ Tử Trì khó hiểu: “Có khác nhau ư? Đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu không phải là Minh Nguyệt cô nương sao?”

Cô Mang vẫn trầm mặc bỗng nhiên nói: “Đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu chọn ra thế nào?”

Hạ Tử Trì đột nhiên im bật, hồi lâu sau mới nói: “Hình như...chỉ gọi thế thôi, về phần cụ thể ra sao thì tôi không biết.”

Bốn người đều im lặng. Đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu là Minh Nguyệt, đây là thông qua nội bộ của Nguyệt Minh Lâu mới biết được, vì thế sự tồn tại của chính tin tức này nhất định có tính khả nghi. Cộng thêm Nguyệt Minh Lâu không phải ai cũng tới được, bởi vì đối với dân chúng mà nói nó là một sự tồn tại mơ hồ, trên phố cũng không biết được đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu tên họ là gì.

Nói cách khác, Nguyệt Minh Lâu muốn đào hát đầu bảng là ai thì là người đó.

Thư Ngọc bỗng nhíu mày, đưa ra suy đoán lớn mật: “Các anh nói xem, đào hát đầu bảng của Nguyệt Minh Lâu lẽ nào không chỉ một người?”

Cô Mang cúi đầu nhìn cô, nói: “Dùng nên danh hiệu đào hát đầu bảng Minh Nguyệt, trên thực tế dùng đào hát khác để tiếp đãi.”

Thư Ngọc gật đầu, nhìn sang Cô Mang, ngữ khí hơi hưng phấn: “Không sai, từ góc độ của người kinh doanh Nguyệt Minh Lâu mà xem, phương thức này quả thật sẽ mang đến rất nhiều lợi nhuận cho Nguyệt Minh Lâu.”

Điều này cũng giải thích vì sao mỗi một bức họa của Minh Nguyệt đều khác nhau.

Hạ Tử Trì vỗ tay: “Sao tôi không nghĩ ra nhỉ!”

Hạ Tử Huân nhíu mày: “Nếu giả thiết này thành lập, thế thì phạm vi tìm kiếm của chúng ta trên thực tế lại tăng lên. Mỗi một đào hát trong Nguyệt Minh Lâu đều có thể là Minh Nguyệt.”

“Không cần.” Cô Mang nhẹ nhàng gõ bàn, “Minh Nguyệt mà chúng ta muốn tìm không ở trong những bức họa này.”

Trong đầu Thư Ngọc hiện lên sáng kiến: “Đúng vậy.” Cô cầm lên danh sách tên người đối chiếu với từng bức họa, “Những người khách này được Minh Nguyệt tiếp đãi, thân phận không đủ cao.”

Hạ Tử Huân cũng nhanh chóng phản ứng lại: “Nguyệt Minh Lâu có tổng cộng 36 đào hát, có tư cách tiếp khách từ lâu ba trở lên gồm có 13 vị, ngoài chín vị trên bức họa, thì còn lại bốn vị.”

Hạ Tử Trì lấy ra bốn bức họa: “Chính là các cô ấy.”

Bốn vị mặc trang phục kinh kịch, Vân Nguyệt, Thủy Nguyệt, Phù Nguyệt và Cừ Nguyệt. Phong thái khác nhau, sắc đẹp muôn vẻ, không có gái nào trong chín bức họa trước sánh bằng.

Hạ Tử Trì hơi kích động: “Vậy chúng ta bắt đầu từ bốn người này trước? Vừa lúc chúng ta cũng có bốn người, mỗi người phụ trách công phá một người?”

Hạ Tử Huân tức giận nói: “Không sai, chúng ta có bốn người, nhưng đáng tiếc chỉ có ba bộ não.”

Ồ? Hạ Tử Trì nhất thời ảm ức không thôi.

“Bốn người công phá từng người quá chậm.” Cô Mang nói, “Mời các cô ấy một lượt đi.”

Hạ Tử Trì từ trong ảm ức phục hồi tinh thần lại: “Như thế thì không được rồi. Dựa theo quy củ của Nguyệt Minh Lâu, một người nhiều lắm chỉ được mời hai đào hát, hơn nữa chỉ có khách quen từng gặp mặt Minh

Nguyệt mới có đặc quyền chọn hai đào hát. Người như vậy chúng ta đi đâu tìm đây? Còn chưa tính tới một người thì phải tìm đến hai người.”

Hạ Tử Huân suy tư một hồi, nói: “Thật ra tôi biết một người phù hợp với điều kiện, hơn nữa đúng lúc mấy ngày gần đây anh ta ở tại Nam Kinh.”

“Ai?” Thư Ngọc tò mò.

Hạ Tử Huân nhìn thoáng qua Cô Mang, đáp: “Hàn Kinh.”

Hàn Kinh? Thư Ngọc nhắc lại tên này trong lòng. Nghe rất quen tai, đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

“Đúng vậy, ngày hôm qua em còn nhìn thấy Hàn tiên sinh ở Nguyệt Minh Lâu.” Ngờ ngợ của Hạ Tử Trì hơi cao, “Còn một người nữa thì sao? Trong những người chúng ta quen biết có ai từng được Minh Nguyệt tiếp đãi, hơn nữa trong khoảng thời gian này trùng hợp ở tại Nam Kinh chứ?”

Trong lúc nhất thời, bên trong căn phòng nhỏ lại rơi vào trầm lặng.

Sau một lúc lâu, Cô Mang cất tiếng: “Tôi biết một người. Hai năm trước anh ta từng chọn trúng thẻ bài của Minh Nguyệt, cũng được cô ta tiếp đãi, giờ phút này người đó ở tại Nam Kinh.”

Thư Ngọc ngược mắt, nhìn về phía anh hỏi: “Người kia là ai?”

Cô Mang nhìn ánh mắt cô, bình tĩnh đáp: “Anh.”

17. Quyển 2 - Chương 7: Vân Thủy Phù Cừ

Nguyệt Minh Lâu, Trích Tinh Các. Trăng sáng phá tan mây mù, mây mù tan biến sao sáng xuất hiện.

Hôm nay bên trong Trích Tinh Các có chút hỗn loạn. Tiểu các vốn đã được một vị chính khách từ phương Bắc đặt chỗ nhưng lại bị người khác xông vào. Tiểu sinh trực ban lại không thể làm gì với người xông vào, không dám ngăn cản.

Ai bảo khách không mời mà đến kia chính là Hàn tam lang dẫm chân một cái là cả Nam Kinh chấn động? Hai giới hắc bạch đều phải nhìn sắc mặt của anh ta, chỉ là một tiểu sinh nhỏ bé của Nguyệt Minh Lâu nào dám ngỗ nghịch vị đại gia này?

Song, người đã đặt trước Trích Tinh Các cũng không phải bình thường. Chức cao vọng trọng tại Bắc Bình, Cô tiên sinh thủ đoạn phi phàm, ai dám bảo anh nhường lại tiểu các?

Tiểu sinh đáng thương lau mồ hôi sau ót, hận không thể sắp đặt một gian thượng hạng khác cho hai vị đại gia này.

Bên trong Trích Tinh Các, Cô tiên sinh mặc áo gió màu xám nhạt vô tư ngồi phía sau chiếc bàn chạm trổ, uống từng hớp rượu hoa điều đã cất giữ lâu năm, không hề để ý tới sự hỗn loạn bên trong. Ngồi bên tay phải anh là một người trẻ tuổi, trường sam màu xanh nhạt, đội nón nỉ màu hạt dẻ, phong thái thể gia phong lưu. Dung mạo của người đó mặc dù ẩn giấu dưới vành nón, nhưng quanh thân tỏa ra khí chất tao nhã, lại chẳng thua kém Cô tiên sinh bao nhiêu.

Đi xuống chút nữa là khách quen của Nguyệt Minh Lâu gần nửa năm nay, hai anh em họ Hạ.

Bên trong tiểu các dựng một sân khấu nhỏ, trên bục là hai vị mỹ nhân mặc trang phục diễn. Một người ngâm thơ động lòng người giống như đóa hoa nhài mới nở, một vị lãnh diễm thanh cao như hoa sen trên núi tuyết. Hai vị mỹ nhân đều ngừng đàn hát, bình tĩnh nhìn sự náo loạn trong tiểu các.

Vẫn là một thân áo khoác đen cổ đứng, Hàn Kinh rút tay vào túi, trong đôi mắt như chim ưng lộ ra ý lạnh: “Tôi nói ai chọn Vân Nguyệt và Phù Nguyệt, thì ra là Cô tiên sinh.”

Cô Mang ngược mi mắt lên nhìn Hàn Kinh, anh nhếch khóe môi: “Hàn tiên sinh cũng rất diễm phúc, có hai vị mỹ nhân Thủy Nguyệt và Cừ Nguyệt tiếp đãi.”

Phía sau Hàn Kinh đứng là có hai đào hát, cũng chính là Thủy Nguyệt và Cừ Nguyệt trong tứ đại thanh y của Nguyệt Minh Lâu.

“Rõ ràng trước đó tôi đã đặt Trích Tinh Các, sao lại đụng phải Cô tiên sinh?” Ngừ khí của Hàn Kinh không có chút khách khí.

Cô Mang thần nhiên nói: “Có đặt hay không thì phải xem sổ tiếp khách của Nguyệt Minh Lâu, chẳng phải là được rồi sao?”

Tiểu sinh đứng một bên khúm núm, đầu dám lấy ra chứ? Cho dù trên sổ có hay không, tóm lại vẫn phải đắc tội với một vị đại gia.

Hàn Kinh gật đầu: “Đem sổ tiếp khách của các người qua đây.” Anh ta lạnh lùng lườm nguyệt cậu tiểu sinh, “Còn không mau đi!”

Tiểu sinh kia trong nháy mắt hết hồn chân mềm nhũn: “Dạ dạ dạ...tôi đi lấy ngay.” Dứt lời cậu ta vội vàng chạy ra cửa.

Mấy người thủ hạ phía sau Hàn Kinh lặng lẽ ra ngoài.

Chưa đến thời gian nửa nén hương, tiểu sinh cầm sổ tiếp khách chạy vào. Cậu ta nơm nớp lo sợ hai tay dâng lên quyển sổ: “Tiên sinh ngài xem...”

Trong danh sách đặt trước Trích Tinh Các hôm nay đương nhiên không có Hàn Kinh.

“Hóa ra là tôi lầm.” Hàn Kinh hơi ngạc nhiên, “Cô tiên sinh, trước đó xin lỗi.” Tuy nói lời xin lỗi, nhưng thái độ và ngừ khí lại chẳng có ý chịu thua.

Cô Mang không để ý đến điều này: “Không sao. Nếu Hàn tiên sinh không chê, Cô mỗ và Hàn tiên sinh cùng ở trong Trích Tinh Các này, không biết ý Hàn tiên sinh thế nào.”

Hàn Kinh cười sảng khoái: “Cô tiên sinh đã mở miệng, Hàn Kinh sao còn dám nhiều lời. Huống chi cảnh tượng bốn vị mỹ nhân Vân Thủy Phù Cừ cùng lên sân khấu xướng ca cũng rất hiếm thấy, nhờ phúc của Cô tiên sinh.” Dứt lời anh ta đi đến ngồi ở giữa Cô Mang và người trẻ tuổi kia.

Tiểu sinh đứng một bên suýt nữa vui quá mà khóc lên: “Đúng vậy đúng vậy, hòa khí phát tài hòa khí phát tài, hai vị tiên sinh đều rất may mắn, vài hôm nữa Vân Nguyệt sẽ rời khỏi Nguyệt Minh Lâu đi lấy chồng, đây chính là lần cuối cùng lên sân khấu xướng ca.”

Cô Mang dường như không nghe lời nói của tiểu sinh kia, anh nhíu mày nhìn chằm chằm Hàn Kinh ngồi bên phải anh: “Trong phòng có nhiều chỗ ngồi như vậy, anh chen chúc ở đây làm gì?”

Đôi mày rậm của Hàn Kinh nhướng lên, lạnh lùng trả lời: “Thế nào, Cô tiên sinh ghét bỏ Hàn Kinh, không muốn ngồi bên cạnh tôi ư?”

Cô Mang nhíu mày, thật là có phần ghét bỏ. Ai muốn ngồi cùng gã lưu manh này? Vị trí bên cạnh anh từ trước đến nay đều để lại cho vợ anh.

Nhưng tất cả mọi người đang nhìn, Cô Mang cũng không thể nổi giận, anh chỉ đành duỗi cánh tay dài giữ chặt người trẻ tuổi kia, nói: “Ngọc, ngồi bên này.”

Ai ngờ người kia đánh vào tay Cô Mang, giọng nói trong trẻo: “Nơi này chật chội quá, Ngọc làm sao dám ngồi cạnh Cô tiên sinh, không dám không dám.” Vừa nói vừa đứng dậy đi về phía Hạ Tử Trì.

Tiểu sinh đứng bên cạnh không khỏi trừng to mắt. Người này to gan thật, dám đánh cả Cô tiên sinh?!

Hạ Tử Trì nhìn thấy Thư Ngọc càng đi càng gần, không khỏi thầm kêu không tốt. Xong đời, nếu lúc này cô ngồi xuống cạnh anh ta, cả đời này anh ta sẽ bị Cô Mang quấy nhiễu sống không yên ổn. Từ hôm qua khi Cô Mang tiết lộ từng chọn trúng thể bài của Minh Nguyệt, Thư Ngọc đã khác thường.

Nghĩ đến đây, Hạ Tử Trì hô nhỏ một tiếng, không cẩn thận đụng trúng bình rượu làm nước rơi vãi trên tấm đệm bên cạnh. Anh ta luống cuống tay chân lấy khăn lau chỗ ngồi, lại làm đổ một bình rượu khác, tấm đệm của Hạ Tử Huân ở bên cạnh cũng gặp tai ương.

Hạ Tử Huân thản nhiên liếc nhìn Hạ Tử Trì, trong ánh mắt lộ ra mấy phần khen ngợi.

Thư Ngọc cười như không cười nhìn Hạ Tử Trì, nói: “Hạ công tử, hai bình rượu ngài làm đổ không rẻ đâu.”

Hạ Tử Trì vội vàng nói: “Ghi vào sổ của tôi, ghi vào sổ của tôi.” Sau đó vừa thấy tên rượu, trong lòng anh ta rỉ máu.

Thư Ngọc hừ nhẹ một tiếng, đi lướt qua hai anh em họ Hạ, rồi ngồi vào chỗ trống bên kia.

Phía bên này, Cô Mang còn chưa kịp phản ứng thì nghe Hàn Kinh nói: “Nếu Cô tiên sinh không muốn ngồi cùng Hàn Kinh, Hàn Kinh sao dám lỗ mãng, không dám không dám.” Nói xong anh ta ung dung đi về phía Thư Ngọc, ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Nơi chủ tọa, trong giây lát chỉ còn lại một mình Cô Mang.

Hàn Kinh vừa ngồi xuống đã nhướn mày với Thư Ngọc, vẻ âm u phai dần trên khuôn mặt tuần tú: “Đã lâu không gặp.”

Thư Ngọc khó hiểu nhìn Hàn Kinh, cô đã từng gặp anh ta sao?

Hàn Kinh còn muốn nói chuyện nhưng bị Cô Mang ngắt lời: “Hàn tiên sinh đến Trích Tinh Các không phải là vì nghe hát sao? Nếu không muốn nghe thì mời trở về.”

Một câu rất khách khí.

Tâm trạng Hàn Kinh ngược lại rất tốt: “Nghe, sao lại không nghe. Cô tiên sinh thích nghe gì cứ việc chọn.”

Một trong bốn vị mỹ nhân đã chờ hồi lâu chợt cất tiếng: “Cô tiên sinh, tiếp tục khúc hát trước đó nhé?”

Đó là Vân Nguyệt lạnh như tuyết liên.

Cô Mang không để ý mà khoát tay, trong lòng buồn bực không thôi.

Khúc hát kết thúc, sắc mặt của những người đàn ông trong phòng vẫn không thay đổi.

Thư Ngọc mỉm cười, làm như vô ý hỏi: “Vân Nguyệt cô nương sắp lấy chồng, Ngọc thật không biết nên nói chúc mừng hay là nói đáng tiếc. Nguyệt Minh Lâu thiếu mất Vân Nguyệt cô nương ắt hẳn tổn thất rất nhiều.”

Vân Nguyệt lấy tay áo che mặt, ung dung nói: “Vân Nguyệt không xứng với đại danh này, người tài hoa nhất trong Nguyệt Minh Lâu đương nhiên là Minh Nguyệt.”

Thư Ngọc hơi nhướn mày, đầy hứng thú nói: “Minh Nguyệt đẹp bao nhiêu? So với cô thì thế nào?”

Vân Nguyệt hơi sững sốt, trong nháy mắt khuôn mặt lạnh lẽo hơi ửng đỏ: “Vân Nguyệt không bằng một phần ngàn của Minh Nguyệt.”

Thư Ngọc tỏ vẻ kinh ngạc, cô quay đầu nói với Phù Nguyệt đứng cạnh Vân Nguyệt: “Thế so với cô thì sao?”

Cô gái như đóa hoa nhài cũng đỏ mặt: “Nếu so sánh dung nhan, Phù Nguyệt không sánh bằng Vân Nguyệt tỷ tỷ, nào dám so với Minh Nguyệt.”

Thủy Nguyệt và Cừ Nguyệt che miệng cười. Cừ Nguyệt cười ra tiếng, nhìn qua đôi mắt xinh đẹp của Thư Ngọc: “Tiên sinh đừng hỏi, dung mạo của bốn tỷ muội chúng tôi đều thua kém Minh Nguyệt.”

“Vậy còn khúc nghệ thì sao?” Hạ Tử Huân hỏi.

Thủy Nguyệt đáp: “Minh Nguyệt hơn hẳn bốn người chúng tôi.”

Câu trả lời này đương nhiên nằm trong dự kiến, Thư Ngọc nhìn bốn vị mỹ nhân trước mắt lại vô cớ nghĩ tới Phương Kiến. Dung mạo của Phương Kiến hơn hẳn bốn người trước mắt, khúc nghệ cũng tuyệt hơn bốn người kia, nhưng mà Phương Kiến với dung mạo và khúc nghệ thượng đẳng lại tiếp đãi loại khách hạ đẳng.

Mỗi người đều có số mệnh khác nhau, thật khiến người ta thốn thức.

Cô Mang bỗng đứng cất tiếng, ngữ khí thản nhiên: “Nếu cộng lại dung mạo và khúc nghệ của bốn người, so với Minh Nguyệt thì thế nào?”

Những câu hỏi này rất dễ nảy sinh sự tò mò. Ngay cả Hàn Kinh cũng ngừng ly rượu trong tay, nhìn về phía Cô Mang.

Bốn vị mỹ nhân đồng thời sửng sốt, không ai cất tiếng nói.

Sau một lúc lâu, Cừ Nguyệt cong khóe môi, ánh mắt đa nghi, giọng nói có ba phần mỉa mai: “Thì ra các vị tiên sinh là vì Minh Nguyệt mà đến đây, bốn người chúng tôi thật sự không vừa mắt tiên sinh.”

Mỹ nhân đã nói như vậy, những người đàn ông tại đây cũng nên thương hương tiếc ngọc mà tán thưởng bốn vị mỹ nhân. Nhưng Cô Mang là ngoại lệ, anh nói tiếp, “Vậy xin mời Minh Nguyệt cô nương xuất hiện đi.”

Cừ Nguyệt kinh ngạc nhìn anh, khuôn mặt đánh phấn nhuộm chút hồng giận. Thủy Nguyệt ngăn cản Cừ Nguyệt mà mở lời trước: “Minh Nguyệt mang bệnh trong người, đã lâu không gặp khách.”

“Vừa hay, chúng tôi đi thăm Minh Nguyệt cô nương, với tấm lòng ngưỡng mộ.” Thư Ngọc nói cười hiền hòa.

Phù Nguyệt tựa như con chim nhỏ sinh ra mấy phần buồn bực: “Tiên sinh cần gì hung hăng như thế.”

Hàn Kinh vỗ tay, khóe môi giương lên độ cong: “Các mỹ nhân đừng nóng giận, Cô tiên sinh đùa với các cô thôi. Nếu hát đã hát rồi, nói cũng nói rồi, vậy thì chúng ta vào đề tài chính đi.”

Những lời này khiến mọi người trong phòng đều sửng sốt.

Thư Ngọc quay đầu lại trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt ứng xử bừa bãi. Đề tài chính? Đề tài chính gì?

Cô Mang cũng dùng ánh mắt dò hỏi nhìn qua Hàn Kinh, trong ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo.

Hàn Kinh dường như không cảm giác được bầu không khí thay đổi: “Đương nhiên là mời vài vị cô nương làm ấm giường cho tôi.”

Hạ Tử Trì phun ra một ngụm rượu.

Thư Ngọc bóp trán, mặc dù bản chất của Nguyệt Minh Lâu là nơi mua vui, nhưng giữa ban ngày ban mặt lại bị Hàn Kinh nói trắng ra như vậy, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Quả nhiên bốn vị mỹ nhân tỏ ra tức giận.

Cừ Nguyệt vung tay áo: “Khinh người quá đáng!”

“Thế nào?” Ngữ khí Hàn Kinh lạnh lùng, “Đừng nói cho tôi biết các cô đều là hoàn bích.”

Đào hát trong Nguyệt Minh Lâu, làm sao có tấm thân hoàn bích?

Bốn người đỏ mặt, tức giận nhưng không dám nói gì.

Hàn Kinh cười ngả ngớn: “Đây không phải kết thúc. Hôm nay cho các cô đặc quyền, tự các cô chọn khách. Năm vị tiên sinh đang ngồi đây, tùy các cô chọn.”

18. Quyển 2 - Chương 8: Đánh Nhầm Uyên Ương

Hàn Kinh vừa dứt lời, Thư Ngọc suất nửa ly chén trà trong tay đập vào đầu anh ta.

Trong gian phòng có tổng cộng bốn người đàn ông, bốn vị mỹ nhân chọn thế nào đi chăng nữa, vị lịch sự bại hoại nhà cô muốn trốn cũng không thoát.

Hàn Kinh thản nhiên liếc nhìn Thư Ngọc ở bên cạnh đang nổi trợn lồi đình, anh ta bỗng nhiên nở nụ cười: “Bốn vị mỹ nhân, mau chọn đi.”

Cừ Nguyệt nhướn mày, nghiêng đầu suy nghĩ rồi đi tới trước mặt Hàn Kinh: “Hàn tiên sinh, Cừ Nguyệt theo ngài nhé.” Ngửi khí tràn đầy sự kiêu kỳ.

Hàn Kinh nhấp một ngụm rượu, sắc mặt mờ ám: “Tôi thích cô nương ngay thẳng.”

Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt thoáng trao đổi ánh mắt, cuối cùng nắm tay nhau đi về phía Cô Mang.

Trong năm người đang ngồi, nếu bàn về ngoại hình, Cô Mang và Hàn Kinh là xuất sắc nhất, thế nhưng Hàn Kinh tà khí quá nặng, khí chất lạnh lùng trầm ổn của Cô Mang đương nhiên được mỹ nhân ưu ái hơn.

“Cô tiên sinh, Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt nghe theo lời ngài.” Hai mỹ nhân cùng nhún người hành lễ, quả nhiên yêu kiều duyên dáng muôn phần.

Hạ Tử Trì không nhịn được thấp giọng kêu than: “Cô Mang thật có phúc mà, một mình hưởng thụ hai mỹ nhân. Sao không có người chọn tôi chứ?”

Thư Ngọc ném ánh mắt lưỡi dao về phía anh ta.

Hạ Tử Huân bóp trán: “Chú không nói chuyện thì cũng không có ai coi chú là cầm điếu đầu.”

Đầu đầu nhất phải kể đến Cô Mang. Bình tĩnh mà xem xét, chiêu này của Hàn Kinh mặc dù tổn hại, nhưng quả thật là kế hay có thể thăm dò nội tình từ bốn cô gái này. Anh đương nhiên không phải thật sự muốn mỹ nhân làm ấm giường, anh có rất nhiều thủ đoạn khiến đối phương bỏ xuống phòng tuyến mà khai ra sự thật. Nhưng mà, khuy, giờ phút này người trong trái tim anh đã phát cú không thêm nhìn anh một cái, điều này khiến anh không có tâm tình làm việc chính.

Thật lâu sau, anh day day huyết thái dương, nói: “Hai vị cô nương không ngại Cô mỗ gọi thêm một người nữa chứ?”

Lời vừa thốt ra, Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt cùng sững sốt, sau đó sắc mặt tỏ vẻ khó hiểu.

Hàn Kinh cao giọng cười to: “Hóa ra Cô tiên sinh cũng là một người chủ biết đùa, thất kính thất kính.”

Thủy Nguyệt đỏ mặt nói: “Chỉ cần tiên sinh vui vẻ là được rồi, Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt nhất định tận tâm hầu hạ.”

Cô Mang không đáp lại, anh đang muốn vẫy tay gọi Thư Ngọc, thì đã thấy Vân Nguyệt đi tới trước mặt Thư Ngọc nói: “Ngọc công tử là người tao nhã, đương nhiên sẽ không làm Vân Nguyệt khó xử, Vân Nguyệt theo ngài nhé.”

Thư Ngọc sững sốt, chén trà đưa tới bên miệng hơi dừng lại. Vân Nguyệt rất có mắt nhìn, thấy được trong năm người Thư Ngọc là dễ gần nhất. Một câu vì thân phận sắp lấy chồng của mình mà giành được kết quả tốt nhất.

Nhưng kết quả này e rằng sẽ thất bại.

Thư Ngọc thở dài một hơi: “Vân Nguyệt cô nương, Ngọc chỉ là tôi tớ, mặc dù các chủ nhân tư tưởng tiến bộ, nhưng Ngọc tuyệt đối không dám trèo lên ngang hàng.” Bỗng nhiên con người chuyển động, “Hạ đại công tử tài hoa và phẩm chất đều ở trên Ngọc, Vân Nguyệt cô nương theo ngài ấy còn tốt hơn là đi theo Ngọc.”

Hạ Tử Huân nhất thời không để ý nên bị sắc rượu.

Hạ Tử Trì căm giận nhìn chằm chằm Thư Ngọc, ánh mắt đầy vẻ lên án: vì sao không phải tôi? Vì sao không phải tôi?

Cô Mang cúi đầu mỉm cười, chợt thay đổi chủ ý: “Cô mỗ mời Hạ nhị công tử đi cùng, không biết ý của Hạ nhị công tử thế nào?”

Hạ Tử Trì ngẩn ngơ, lập tức cảm động gật đầu: “Tốt lắm tốt lắm, không thể nào tốt hơn.”

Bốn vị mỹ nhân đều có chủ hầu hạ, sau đó đưa chủ nhân vào phòng trong.

Khi đi qua bên người Thư Ngọc, Cô Mang dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Đừng chạy loạn, ở đây chờ anh.” Một câu, năm phần nghiêm túc, ba phần nuông chiều, hai phần bất đắc dĩ.

Thư Ngọc hừ nhẹ một tiếng, không hề đáp lại.

Không lâu sau, bên trong Trích Tinh Các chỉ còn lại một mình Thư Ngọc.

Nếu cô có thể ngoan ngoãn nghe lời Cô Mang ở lại bên trong Trích Tinh Các thì cô không phải là Đàm Thư Ngọc.

Ra khỏi Trích Tinh Các, Thư Ngọc từ cầu thang đi xuống, khi đến lầu ba, cô liền dừng lại.

Phương Kiển từng mời cô nghe hát, lúc này cô không biết Phương Kiển ở tại gian phòng nào.

Thư Ngọc lắc đầu bật cười, thật ra cô biết hứa hẹn ngày đó tất nhiên không thực hiện được. Phương Kiển là đào hát hạ đẳng, khi nào tiếp khách hay tiếp người nào đều không thể tự chủ, làm sao có biện pháp hát cho một mình cô nghe.

Bản thân Thư Ngọc thích làm theo ý mình, nhưng cô cũng không thể vứt bỏ cách cư xử. Thân phận người đã có chồng thường xuyên ra vào Nguyệt Minh Lâu.

Không phải không tiếc nuối.

Suy nghĩ thúc đẩy, Thư Ngọc đi vào hành lang lầu ba.

Trên hành lang có một gian phòng đóng chặt cửa, thỉnh thoảng có tiếng hát vang lên. Thánh thót véo von, là lướt tiêu điều.

Đi lên một chút rồi dừng lại trước gian phòng, Thư Ngọc vừa ngấm bức tranh treo trên tường vừa sắp xếp lại ý nghĩ.

Đột nhiên cửa phòng không báo trước mà từ trong mở ra, bên trong xuất hiện một đào hát mặc trang phục màu đỏ.

Cô gái kia đang bưng một cái khay, trên đó là một bầu rượu và hai cái ly.

Thư Ngọc liếc nhìn một cái là nhận ra bầu rượu làm bằng ngọc lưu ly là vật không tầm thường. Bầu rượu thế này thì rượu bên trong có bao nhiêu quý báu?

Loại rượu có tiếng tăm lại xuất hiện tại nơi thấp hèn của Nguyệt Minh Lâu.

Thư Ngọc nhướn mày, di chuyển bước chân, nhìn như vô tình chặn đường cô đào hát kia.

Cô gái kia bị chặn đường, không khỏi nhú mày lại. Ngẩng đầu lên nhìn Thư Ngọc, trong mắt không che giấu sự mất kiên nhẫn.

Cô đào hát này thật to gan.

Thú vị.

Ai ngờ khi cô gái kia trông thấy khuôn mặt của Thư Ngọc, trong nháy mắt sắc mặt cô ta trắng bệch. Bàn tay bưng khay không kiềm chế được mà run lên.

Thư Ngọc hơi kinh ngạc, đi một bước đến về phía cô gái kia.

Cô ta lúc này mới như từ trong mộng tỉnh dậy, mặt tái mét lùi về sau một bước nhỏ.

Thư Ngọc nhếch miệng, vươn tay giữ cằm của cô ta: “Cô sợ tôi?”

Cô gái kia sợ tới mức không dám trả lời: “Không không...tiên sinh...tôi...”

Thư Ngọc khẽ cười, màu mắt càng thâm: “Xem ra, cô không chỉ sợ tôi, còn là rất sợ nữa. Tôi và cô chẳng qua lần đầu gặp mặt, vì sao cô sợ tôi như thế? Hay là...thật ra chúng ta đã từng gặp nhau?”

Ánh mắt cô gái kia mơ hồ, sau một lúc lâu ra vẻ trấn định nói: “Tiên sinh nói đùa. Ngài là khách mời thượng đẳng, sao có thể gặp được đào hát hạ đẳng.”

Ý cười bên khóe môi Thư Ngọc càng sâu: “Ồ? Tôi chưa từng gặp cô, sao cô lại biết tôi là khách mời thượng đẳng?”

Cô ta ghen lời, lại càng run hơn.

“Người khách trong gian phòng này là ai?” Thư Ngọc nhìn chăm chăm cô gái kia.

Cô ta cup mắt xuống: “Không biết...”

Thư Ngọc không chất vấn nữa, thỉnh linh đá vắng cửa phòng.

Bên trong gian phòng mở rộng, trước mắt là một màu đỏ sẫm. Vách tường khắc hoa đỏ thẫm, bàn gỗ đỏ thẫm. Tấm màn đỏ tươi bay phấp phới từ ngoài cửa vào trong.

Bình phong thật lớn dựng tại phía Nam của gian phòng, trên đó đầy ắp hoa đào nở rộ.

Trong căn phòng đỏ tươi, một đôi nam nữ đang triển miên sau tấm màn che. Cô gái bị đặt dưới thân ánh mắt mê ly, ngõ ngang xoay đầu nhìn thấy Thư Ngọc xâm nhập vào phòng.

Khuôn mặt vốn như hoa sen lạnh lùng trên đỉnh núi tuyết, giờ phút này lại đầy tình triều, sắc mặt ửng đỏ.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Thư Ngọc, ánh mắt cô ta hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng dời tầm mắt, nhìn người đàn ông ở trên cô ta, không giấu được ánh mắt si mê.

“Hắn là người chồng mà cô sắp gả ư?” Thư Ngọc bỗng nhiên mở miệng.

Vân Nguyệt rõ ràng nên ở cùng Hạ Tử Huân, lúc này lại ở trong gian phòng lâu ba mây mưa cùng với người khác, là thế nào đây? Vân Nguyệt bề ngoài lạnh lùng hóa ra bên trong có dáng vẻ thế này?

Trong cổ họng có muôn vàn lời muốn hỏi, ai ngờ cô lại thốt ra câu này.

Vân Nguyệt nằm dưới lấc đầu: “Không phải.” Ngữ khí tiêu điều, biếng nhác mà quyến rũ.

Người đàn ông trên người Vân Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, cánh tay dài duỗi ra, lấy áo khoác màu đỏ bao bọc toàn thân. Hắn xoay người nhìn về phía Thư Ngọc.

Khi nhìn thấy gương mặt của người đàn ông kia, Thư Ngọc không khỏi ngẩn ra. Hắn đeo một chiếc mặt nạ màu đen, che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm nhọn và đôi môi hơi mỏng. Hình dáng của cằm và môi đều là đường nét bạc tình.

Cũng không khó đoán ra phía sau nửa khuôn mặt còn lại sẽ tuần tú phong lưu cỡ nào.

Người đàn ông kia hơi nhếch môi nhìn Thư Ngọc, khớp xương nơi bàn tay rõ ràng, vươn tay ra ngoài áo khoác chỉ về phía cửa.

Âm thầm ra lệnh đuổi khách.

Mặc cho Thư Ngọc da mặt dày tới đâu, cô cũng không dám ở lại nữa.

“Thất lễ rồi.” Cô hơi cup mắt xuống, lỗ tai ửng đỏ. Khi ra khỏi phòng cũng không quên đóng cửa lại.

Ngẩng đầu nhìn lại hành lang, cô đào hát trước đó chẳng biết đã đi đâu.

Thư Ngọc dựa lên vách tường, ép mình tỉnh táo lại.

Suy nghĩ trong đầu nhanh chóng phân tích, một đường thẳng như ẩn như hiện nhưng không thể nắm bắt rõ ràng. Cô thở dài một hơi, dè dặt vành nón, chuẩn bị lên lầu tìm Hạ Tử Huân trước.

Vào đúng lúc này, cách hai gian phòng có tiếng động vang lên. Thư Ngọc theo bản năng ngược mắt nhìn qua.

Cô nghe rắc một tiếng, cánh cửa của căn phòng kia mở ra.

Bên trong cánh cửa lộ ra một cái đầu. Hoa sen mới nở, tuyết sách khuynh thành. Người kia nghi hoặc nhìn về phía Thư Ngọc, sau một lúc lâu, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Là Phương Kiển.

19. Quyển 2 - Chương 9: Mời Dạ Miêu

Đôi tay quý của Cầu Lão Thất không phải hư danh, cộng thêm một khoản tiền lớn của Thư Ngọc, kết quả thắng bại mau chóng phân định rõ ràng.

Khuru Bình Bình phần nộ đẩy ngã chồng thẽ tiền trước mặt, cô ta không cam lòng nhìn Cầu Lão Thất ở đối diện, lại nhìn mỹ nhân trên đài, thế nhưng cô ta chỉ đành nhận thua. Ai bảo cô ta đề cập tới chuyện đồng minh trước? Trơ mắt nhìn đối phương cũng kết đồng minh theo, thật là tự nâng tăng đá đập trúng chân mình.

Thư Ngọc cong khóe miệng, quạt xếp che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sáng trong: “Nếu thắng bại đã định, thế thì mỹ nhân trên kia tôi có thể đưa đi trước không?”

Âm thanh sau tấm rèm mang theo vài phần dí dỏm: “Cũng đừng quên một ngày sau của về chủ cũ.”

Thư Ngọc cười nói: “Đương nhiên rồi. Một ngày sau, một sợi tóc của mỹ nhân cũng không thiếu, tiên sinh hãy yên tâm.”

Khuru Bình Bình ở bên cạnh đột nhiên nhảy tới bên người Thư Ngọc: “Chị gái tốt ơi, có thể tặng mỹ nhân cho tôi nửa ngày không? Tôi chỉ muốn cùng mỹ nhân tỷ tỷ chơi một ván bài, nên mới mạo hiểm bị cha đánh gãy chân mà đến Thiên Cơ Các hôm nay.”

Thư Ngọc rũ mắt nhìn cô gái bên cạnh, tiểu thư nhà phú thị trưởng tính tình thật thẳng thắn.

“Cô muốn đánh một ván bài với mỹ nhân?” Thư Ngọc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khuru Bình Bình nói tiếp: “Đúng vậy, mỹ nhân tỷ tỷ là đồ thủ giỏi nhất trong Thiên Cơ Các.” Lòng cô ta ngứa ngáy lắm rồi.

Đồ thủ giỏi? Trong lòng Thư Ngọc chợt có suy nghĩ. Nếu là đồ thủ giỏi của Thiên Cơ Các, vì sao lại làm tiền cược mặc khách tùy ý lấy đi?

Mỹ nhân trên đài đột nhiên cười lên tiếng: “Khuru tiểu thư, cô nói vậy tôi thật ngỡ ngàng, bản lĩnh của tôi làm sao sánh bằng Cầu Lão Thất. Nếu cô thật lòng muốn tìm người luận bàn, sao không nhân cơ hội lúc này mà mời Cầu Lão Thất?”

Khuru Bình Bình sửng sốt, tỉnh táo trong nháy mắt: “Đúng rồi, tôi muốn lấy mỹ nhân, cũng muốn mời Cầu Lão Thất!”

Sau khi nghe xong mỹ nhân cũng sửng sốt. Thư Ngọc buồn cười: “Khuru tiểu thư thật là lòng tham không đáy, mỹ nhân và Cầu Lão Thất, không từ bỏ ai cả.”

Khuru Bình Bình nghe lời trêu chọc của Thư Ngọc, cô ta không để ý: “Dễ dàng từ bỏ mới không phải quân tử chân chính.”

Quần chúng vây xem đều buồn cười. Một cô gái đoan trang lại muốn học đàn ông làm quân tử.

Bỗng nhiên, tấm rèm của vị khách thứ ba lay động. Vị khách này cả buổi chưa từng nói tiếng nào, chỉ tỏ thái độ qua một tờ giấy.

Giờ phút này, tầm mắt mọi người đều hướng về tấm rèm của vị khách kia. Ngay cả Thư Ngọc cũng hiếu kỳ nhìn qua.

Vị khách kia rốt cuộc đến đây làm gì?

Tấm rèm chuyển động, một người hầu thanh tú áo xanh đi ra. Người hầu kia mặc áo dài Mãn Châu, chải tóc kiểu Mãn Châu, hai tay cầm khay ngọc đựng gấm vóc.

Mọi người hơi thất vọng.

Thư Ngọc nhìn người hầu này một cách tường tận. Ăn mặc trang phục của nhà Thanh lộ liễu như vậy xuất hiện trước mặt quần chúng, chủ nhân và người hầu này lá gan không nhỏ chút nào.

Gã kia hướng về phía mọi người, khom lưng nói: “Đại nhân nhà chúng tôi rất bái phục vị tiên sinh này. Mặc dù thua tiền cược, nhưng được nhìn thấy kết quả tốt. Vì tỏ lòng biết ơn, đại nhân muốn tặng tiên sinh chút quà mọn, xin tiên sinh vui lòng nhận cho.”

Tiên sinh trong miệng gã kia đương nhiên chỉ vị khách thuê Cầu Lão Thất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thật là chuyện kỳ quái, ở đâu có người sau khi thua tiền cược còn tặng quà cho người thắng?

Không thể tưởng tượng nổi.

Tấm rèm phía sau Cầu Lão Thất lay động. Người bên trong khẽ cười, nói: “Cám ơn đại nhân nhà các người. Nhưng mà, không công không thể nhận lộc, nếu tôi nhận lễ này, nhất định khó ăn khó ngủ.” Số từ ngắn gọn, trả quà trở về. Đã cho đối phương thể diện, lại không mất lễ độ của chính mình.

Thư Ngọc không khỏi liếc nhìn phía sau Cầu Lão Thất lần nữa.

Gã kia không miễn cưỡng, khom lưng lui về phía sau tấm rèm.

Mọi người hậm hực, chỉ vậy thôi? Đại nhân kia ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra, thậm chí vị khách phía sau Cầu Lão Thất cũng chẳng lộ diện.

Trong lúc người vây xem đang ồn ào, trước bàn đánh bạc đã không còn thấy bóng dáng của Cầu Lão Thất. Tấm rèm phía sau hẳn cũng không còn động tĩnh nữa, vị kia tại chỗ ẩn hiển nhiên đã âm thầm rời đi.

Vị khách thứ ba sau khi gã hầu quay trở về cũng không có động tĩnh, có lẽ bên trong gian phòng đã trống không.

Rất nhanh, đám người vây xem cũng đi mất, chỉ để lại Thư Ngọc, Hạ Tử Trì cùng với Khưu Bình Bình và mỹ nhân trên đài.

Hạ Tử Trì lén chọt Thư Ngọc, cô lấy lại tinh thần, nhìn mỹ nhân trên kia: “Không biết mỹ nhân xưng hô thế nào?”

Mỹ nhân mỉm cười: “Người kiếm sống tại Thiên Cơ Các, làm sao có tư cách có được tên của mình? Mong phu nhân không chê, cứ gọi tôi Dạ Miêu đi.”

Hạ Tử Trì thiếu chút nữa hét lên, bị Thư Ngọc néo mạnh cánh tay anh ta mới không thất thố.

“Dạ Miêu?” Thư Ngọc tỏ vẻ kinh ngạc, “Tên rất đặc biệt, không biết là ‘Dạ Miêu’ trong chữ nào.”

Mỹ nhân hé miệng cười nói: “Phu nhân đừng giấu cột tôi, chẳng qua là mèo hoang đi trong đêm tối tầm thường. Cái tên thấp kém để sống qua ngày, thế thôi.”

Khưu Bình Bình ở bên cạnh đang muốn mở miệng, nhưng bị Thư Ngọc ngắt ngang: “Khưu tiểu thư, nếu cô muốn đánh một ván với Dạ Miêu cô nương, tôi đương nhiên không phản đối. Nhưng hiện tại tôi muốn nhờ cô ấy giúp một việc, Khưu tiểu thư có thể chờ một ngày sau lại đến mời không?”

Khưu Bình Bình á khẩu. Cô ta cũng không phải người cố tình gây sự, cô gái trước mắt nếu đã nói vậy thì cô ta chỉ đành nhận lời: “Được rồi.” Dứt lời cô ta quay đầu nói với Dạ Miêu, “Nhưng mà mỹ nhân tỷ tỷ, chị phải chờ tôi nhé.”

Dạ Miêu không nhịn được mà mỉm cười, phong thái quynh rũ tự nhiên, khiến Khưu Bình Bình ngây người.

Tiến xong Khưu Bình Bình, Thư Ngọc quay đầu nói với Dạ Miêu: “Tối nay tôi muốn mời cô nương gặp một người.”

Dạ Miêu nhướng mày: “Đàn ông?”

“Phải.” Thư Ngọc không hề giấu diếm, thoải mái gật đầu, “Cô nương để ý?”

“Ồ, tiếp một người là tiếp khách, tiếp hai người cũng là tiếp khách, đối với tôi chẳng sao cả.” Dạ Miêu miễn cưỡng nói.

Thư Ngọc nhìn mắt Dạ Miêu, hòa nhã nói: “Cô nương chỉ cần đứng trước mặt người đó, nếu người đó muốn cô nương làm việc cô không muốn làm, cô nương có thể từ chối.”

Dạ Miêu như nghe được truyện hài mà cười khanh khách: “Tôi từ chối được sao?”

Thư Ngọc nghiêm mặt: “Cô là do tôi mời đến, tôi đương nhiên phải bảo vệ cô chu đáo. Nếu cô không muốn, thì không ai có thể ép cô làm bất cứ chuyện gì.”

Dạ Miêu bị sắc mặt nghiêm túc của Thư Ngọc làm kinh ngạc, cô ta nhất thời ghen lời.

“Như vậy, chúng tôi đi trước.” Thư Ngọc hơi cúi người, “Hôm nay giờ Tuất một khắc*, tôi tới đón cô nương.”

(*) giờ Tuất: từ 7 giờ tối đến 9 giờ tối / một khắc: 15 phút

Dạ Miêu nhìn bóng dáng Thư Ngọc rời đi, cô ta hơi nhú mào.

Trở ra Thiên Cơ Các, Hạ Tử Trì thốt thốt: “Trương cảnh ti là lão sắc quỷ, chẳng phải muốn tìm một người phụ nữ để hưởng lạc thôi sao? Cần gì đi loanh quanh nhiều như vậy? Làm hại tôi nửa tháng trời không được yên lòng, thật là đủ rồi đấy.”

Thư Ngọc lại nhú mào. Nếu Trương cảnh ti muốn tìm Dạ Miêu trong Thiên Cơ Các, sao lại muốn huy động nhân lực nhờ vả nhà in Hàm Phong? Diêm Phong giao nhiệm vụ nhìn như vô nghĩa này cho Hạ Tử Trì, thật sự chỉ là trừng phạt anh ta làm việc không tốt ư?

Mà thôi, nếu nhiệm vụ đã xong, cô không cần truy đến cùng nữa. Nhưng về sau nên phân rõ ranh giới với Hạ Tử Trì.

Về đến nhà, bữa tối lan tỏa mùi hương. Thần kinh căng thẳng cả ngày của Thư Ngọc phút chốc được thả lỏng.

Cô đi vài bước, quen đường đi vào thư phòng tìm Cô Mang.

Cô Mang đưa lưng về phía cô đang thu xếp văn kiện, anh không quay đầu mà hỏi: “Mèo của Trương cảnh ti tìm được chưa?”

Thư Ngọc ôm cánh tay anh: “Chắc là tìm được rồi, nhưng em luôn cảm thấy có chút kỳ lạ. Cơ mà không sao cả, vấn đề còn lại để Hạ Tử Trì hao tâm tổn trí.”

Cô Mang nhìn cô: “Ồ? Anh thấy có người lòng đầy hiếu kỳ, đoán chừng liên quan đến chút điểm kỳ lạ kia muốn tìm hiểu rõ ràng.”

Cô bắt mào: “Nói bậy, lần này em thật sự không lo chuyện bao đồng. Thật mà.” Cô tỏ vẻ cam đoan.

Anh mỉm cười: “Để anh tính thử xem, đây là lần thứ mấy em cam đoan với anh?”

Cô trừng anh: “Đừng nói em nữa. Người của anh bị vu oan, anh có manh mối gì chưa?”

Mặt mào nhú lại, anh thản nhiên nói: “Tám chín mươi phần.”

Cô thả lỏng, anh nói vậy có nghĩa đã tính trước mọi việc: “Là người bên nào?”

Anh giơ tay vuốt lại những sợi tóc hơi rối của cô: “Nói em cũng không biết.”

Mào cô dựng thẳng, gỡ tay anh ta: “Không thèm để ý anh nữa, em muốn ăn cơm.”

Anh mỉm cười: “Địa vị của anh ngày càng thấp, trước đó chẳng bằng một sân hoa rụng, giờ lại không địch nổi bàn ăn.” Dứt lời anh ôm eo cô, cùng ra khỏi thư phòng.

Thiên Cơ Các, tầng cao nhất.

Có mỹ nhân ngồi trước gương trang điểm, trên chiếc giường lớn phía sau có một người đàn ông dựa ở đó.

Người đàn ông kia ngũ quan tuấn tú, nhưng sắc mặt cực kỳ lạnh nhạt: “Tối nay người phải đi gặp Trương Hàn Sinh.”

Mỹ nhân cup mắt: “Dạ, đại nhân.”

Người đàn ông thần nhiên nói: “Nếu đã có cơ hội tiếp cận hần thì hãy kết thúc sạch sẽ đi.”

Mỹ nhân cung kính gật đầu.

“Sau khi lấy được phần văn kiện kia tôi sẽ đưa cho ngài.” Bàn tay trắng nõn của mỹ nhân vừa giơ lên, từ trong góc phòng một con cú mèo màu nâu đốm trắng bay ra.

Con mắt của nó ở trong căn phòng mờ tối như hai ngọn lửa bùng cháy, không thể dập tắt.

Người đàn ông trầm mặc hồi lâu mới nói: “Ta đã tổn hại Nguyệt Minh Lâu, không thể mất đi Thiên Cơ Các nữa. Nếu người cũng xử trí theo cảm tính, thế thì hãy đi theo làm bạn với tiền thân của người đi.”

Chẳng qua nói mấy câu đơn giản, nhưng khiến mỹ nhân ứa ra một lớp mồ hôi lạnh sau lưng.

“Dạ, đại nhân.”

20. Quyển 2 - Chương 10: Kéo Tơ Lột Kén

Ngoài cửa sổ ánh trăng lười liềm nhô cao, tia sáng rọi vào bên trong rất ấm áp.

Trong thư phòng, một chồng sổ sách đặt trên bàn. Cô Mang đứng trước bàn nhìn chăm chú.

“Đây là sổ tiếp khách của Nguyệt Minh Lâu do Hàn Kinh lấy được.” Cô Mang nói, “Đáng tiếc là thiếu mất ghi chép đã xảy ra vào tháng đó của nửa năm trước.”

Ban ngày khi tiểu sinh kia đi lấy sổ sách để kiểm tra Hàn Kinh có hẹn trước hay không, Hàn Kinh đã ra hiệu cho thủ hạ bám theo, do đó thần không biết quỷ không hay mà tiến vào phòng sổ sách của Nguyệt Minh Lâu, lấy được sổ sách của gần một năm nay.

Thư Ngọc hơi sững sốt, sau đó từ trong áo mình cô lấy ra hai tờ giấy hơi ố vàng, nhẹ nhàng đặt trên chồng sổ sách.

Cô Mang cầm lên nhìn, anh kinh ngạc nhìn về phía Thư Ngọc: “Em lấy được thứ này từ đâu?”

Hai tờ giấy trong tay anh đúng là phần giấy tờ mà thủ hạ của Hàn Kinh lục lọi nhiều lần vẫn không tìm ra.

Cô do dự vài giây, đáp: “Một vị tri âm đưa cho em.”

“Tri âm?” Anh nhướn mày, “Sao anh không biết em còn có một vị tri âm trong Nguyệt Minh Lâu?”

Cô bất mãn: “Em không thể có bạn tri âm sao?” Sau đó cô liền kể lại chi tiết mình làm sao “anh hùng cứu mỹ nhân” Phương Kiển rồi quen biết nhau, sau đó bất ngờ gặp lại vào hôm nay.

“Em không phải là rất anh hùng đó sao?” Cô ngửa mặt chờ anh khen ngợi.

Anh lại nhú mày: “Em nói, người đào hát đưa thứ này cho em tên là Phương Kiển?”

“Đúng vậy, anh cũng cảm thấy cái tên này kỳ lạ phải không?” Cô nói, “Nhưng tờ giấy này là thật đó. Em đã giám định rồi, theo màu mực, độ mòn của trang giấy và con dấu, tất cả đều ăn khớp với sổ sách từ đầu đến cuối. Hai tờ giấy này quả thật là nằm trong sổ tiếp khách của Nguyệt Minh Lâu.”

“Thứ Nguyệt Minh Lâu muốn che dấu, tại sao một đào hát hạ đẳng lại có được?” Lòng mày anh nhíu chặt.

Cô nghĩ nghĩ, đáp: “Cơ duyên xảo hợp.” Sau đó lại nói, “Cô ấy bằng lòng giúp chúng ta tìm Minh Nguyệt, chuyện này được chứ?”

Anh lặng lẽ nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên mỉm cười: “Dĩ nhiên là được, vợ anh thật là có bản lĩnh.”

Cô phì cười một tiếng, hỏi: “Hạ Tử Huân thế nào?”

“Đã tỉnh rồi.” Anh bóp trán, “Tuy anh ta là người thận trọng, nhưng là thua dưới tay Vân Nguyệt. Vốn tưởng rằng cô ta bài xích việc tiếp khách là vì đang đợi lấy chồng, xem ra trong đó có điểm kỳ quái.”

“Không biết Hàn Kinh tự tin chỗ nào, nói chắc chắn Cừ Nguyệt không phải là Minh Nguyệt mà chúng ta muốn tìm.” Cô cười giễu cợt. Nhớ tới lúc sắp tối, Hàn Kinh thoải mái đi ra Nguyệt Minh Lâu, bóng dáng tuấn lãng và khí chất ngang ngạnh đã thu hút rất nhiều ánh mắt đào hát.

Thế mà lời nói ra miệng lại là những câu lưu manh.

Lúc đó Hàn Kinh ung dung đối mặt với sự chất vấn của cô, còn cười bí hiểm: “Phàm là đàn bà đã từng ở chỗ Hàn Kinh tôi, không ai là không ngoan ngoãn, biết thì sẽ nói.”

Sau khi nghe xong giọng điệu bất mãn của cô, Cô Mang không khỏi cúi đầu cười: “Hàn Kinh nói Cừ Nguyệt không phải thì cô ta có đủ lý do là không phải. Về bản lĩnh ấy, Hàn Kinh vẫn có.”

Cô cảm thấy hoang đường: “Tự tin của anh từ đâu ra? Bản lĩnh của Hàn Kinh? Cùng với bản lĩnh quần lấy phụ nữ?” Tuy nói thế, nhưng cô vẫn bỏ qua chuyện này. Cô không tin Hàn Kinh, nhưng cô tin người cô yêu.

Sau một lúc lâu, cô nghiêm túc lật xem sổ sách, thuận miệng hỏi: “Vậy Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt thì thế nào?”

Anh mỉm cười bất đắc dĩ. Anh làm sao không biết suy tính trong lòng cô: “Sau khi thăm dò anh liền thoát ra ngay, để Hạ Tử Trì ở trong phòng. Nếu muốn biết sau đó thế nào, thì hãy hỏi Hạ Tử Trì. Nhưng Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt cũng không phải Minh Nguyệt, vào ngày đó của nửa năm trước họ đều tự tiếp khách ở lầu năm, anh đã sai người đi xác minh vị khách của ngày đó, chắc là không giả đâu.”

Cô nhìn qua sổ sách, quả nhiên ngày ấy Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt đều có khách.

Thế thì chỉ còn lại Vân Nguyệt. Cô xem sổ sách kỹ càng lần nữa, hôm đó không ghi chép Vân Nguyệt có tiếp khách.

Cô ngược mắt nhìn về phía anh, ngữ khí có phần không xác định: “Vân Nguyệt chính là Minh Nguyệt ư?” Cô luôn cảm thấy kết luận này rất khó tin.

Anh gõ nhẹ đầu cô: “Đừng dùng giác quan thứ sáu của em phán đoán. Trước mắt, theo bằng chứng trong tay chúng ta thì Vân Nguyệt có khả năng lớn nhất là Minh Nguyệt.”

Đột nhiên, cô tò mò: “Bức thư thứ năm kia rốt cuộc viết gì? Rất quan trọng sao?”

Mắt anh hơi thu lại: “Một bức thư đủ để hai phía Nam Bắc khai chiến giành giật lợi ích, em nói có quan trọng không?”

Cô trầm mặc. Thế cục Nam Bắc rung chuyển, cô rất rõ ràng.

Anh bỗng nhiên đi tới kéo cô vào trong lòng: “Cau mày làm gì? Dù Nam Bắc có khai chiến cũng không liên quan đến em, có anh ở đây, nhất định sẽ bảo vệ em chu toàn.”

Cô giơ tay ra ôm chặt anh, chôn vùi đầu mình trong ngực anh. Làm sao không liên quan đến cô? Anh dính dáng trong đó, cô yên tâm thế nào chứ?

“Ngày mai lại đến Nguyệt Minh Lâu một chuyến.” Anh thì cầm trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đi nghiệm chứng thân phận thực sự của Vân Nguyệt ư?” Cô hơi ngẩng đầu, hỏi.

“Không,” Anh khẽ cười, “Đi gặp tri âm của em.”

Phương Kiến? Trong đầu anh lẩm nhẩm cái tên này. Lúc trước Hạ Tử Trì vẽ chân dung của tất cả đào hát ở Nguyệt Minh Lâu, bao gồm cả tục danh cho anh xem qua. Nhưng trong 36 bức tranh, không có cô gái nào tên là Phương Kiến.

Tại Nguyệt Minh Lâu, bên trong màn che, có giai nhân tóc xõa hơi rối, áo lụa cởi ra phân nửa, mềm mại dựa vào đầu gối của ai đó.

Trên tấm thảm khắc đường vân hoa đào, đào hát áo đỏ quỳ đó run rẩy.

“Người là tỳ nữ của Thanh Bình?” Âm thanh lưỡi nhác lộ ra sự lạnh lùng quyến rũ. Chủ nhân của âm thanh đó vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh của giai nhân nằm trên đầu gối.

“Cô nương tôi sai rồi, cô nương tôi sai rồi...” Cô gái kia run rẩy dữ dội.

Âm thanh đầy thâm hiểm thấp giọng mỉm cười: “Thanh Bình không nghe lời, mất một bàn tay. Người lại chẳng có tiến bộ, đụng vào người ta thích. Nếu họa từ miệng mà ra, thế thì xẻo đi giọng nói của người.”

Đào hát áo đỏ kia vùng vẫy vài tiếng, sau đó không còn tiếng động.

Giai nhân tóc đen nhìn thấy toàn bộ quá trình, không khỏi hơi rùng mình. Lại nghe bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng: “Phù Nguyệt, người run cái gì? Sợ ư?”

Phù Nguyệt quay đầu, nép vào trong lòng người nọ: “Nếu có thể để Phù Nguyệt hầu hạ ngài cả đời, Phù Nguyệt đã cảm thấy mỹ mãn.”

Người nọ nở nụ cười, ý cười càng ngày càng tươi, lại như hoa đào nở rộ.

Phù Nguyệt ngây ngốc chìa tay ra, đầu ngón tay vuốt ve mặt nạ màu đen trên mặt người nọ: “Ngài thích ai thế? Rốt cuộc người nào có thể lọt vào mắt ngài?”

Người nọ dường như đang suy nghĩ, trong phút chốc khuôn mặt giãn ra: “Người ta thích, đương nhiên là người tốt.”

21. Quyển 2 - Chương 11: Loan Phượng Cầu Hoàng

“Tôi muốn chọn thẻ bài của Phương Kiển.” Thư Ngọc mặc một bộ áo dài, đầu đội nón nỉ, nói ngắn gọn với tiểu sinh tại quầy.

Tiểu sinh kia nhìn trộm Cô Mang đứng phía sau Thư Ngọc, lật hai ba trang giấy, đưa qua một chiếc thẻ bài: “Lầu ba tây sương.”

Lầu ba, tây sương. Đây là gian phòng Thư Ngọc đã gặp Phương Kiển lần đầu tiên.

Trước khi vào bên trong, Thư Ngọc bỗng nhiên kéo tay áo Cô Mang.

Cô Mang khó hiểu quay đầu nhìn cô.

Cô ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Phương Kiển rất xinh đẹp.” Cuối cùng lại bổ sung, “Còn đẹp hơn Vân Thủy Phù Cừ.”

Anh nở nụ cười: “Cho nên?”

Cô dậm chân: “Cho nên đến lúc đó anh đừng nhìn ngó ra, con mắt cũng đừng dính trên người cô ấy. Đỡ phải mất thể diện của em.”

Anh “ờ” một tiếng thật dài, sau đó thừa dịp cô cúi đầu không để ý mà thơm lên mặt cô một cái: “Em thưởng cho anh, anh sẽ không nhìn cô ta.”

Cô bị hoảng hốt nhẹ, nhảy ra sau nửa bước, tai đã ửng đỏ: “Anh làm gì đấy, hiện tại chúng ta đều là hai người đàn ông, ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì nữa?”

Anh sờ môi dường như chưa thỏa mãn: “Nếu đối tượng là em, anh không ngại đoạn tụ* đâu.”

(*) đoạn tụ: đồng tính luyến ái.

Cửa phòng bỗng dựng từ bên trong mở ra, Phương Kiển một thân váy dài tay áo rộng cổ cao đứng ở sau cửa, đôi mắt phượng xinh đẹp lẳng lặng nhìn hai người ngoài cửa.

Khuôn mặt Thư Ngọc bỗng chốc đỏ bừng, cô cuống quýt chào hỏi Phương Kiển: “Hi, tôi lại đến đây nghe cô hát, tôi còn dẫn theo một người bạn. Tuy rằng anh ấy cao to thô lỗ, không hiểu phong nhã, càng không nghe hiểu khúc nghệ, nhưng anh ấy được cái khiêm tốn ham học. Vì thế tôi dẫn anh ấy tới đây tiếp thu sự soi sáng của cô.”

Cô Mang không có chút biểu tình lắng nghe Thư Ngọc nói một hơi dài, anh chỉ thản nhiên liếc nhìn cô một cái, không nói lời nào.

Thư Ngọc chột dạ bởi cái nhìn này, cô xoay đầu qua chỗ khác không dám nhìn anh.

Phương Kiển bên trong cánh cửa thoải mái hào phóng khom người: “Nếu là bạn của Thư Ngọc, như vậy chính là bạn của tôi. Mời.”

Thư Ngọc thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi kéo Cô Mang đi vào trong, nhưng cô không thấy được màu mắt của anh đã tối mấy phần.

Gian phòng vẫn như lúc tới lần đầu tiên, cái bàn đơn giản bày vài chén rượu, trong sắc điệu lạnh lạnh kia, bình phong thêu đầy hoa đào thu hết màu sắc tươi đẹp trong phòng.

“Hôm nay cô muốn nghe gì?” Phương Kiển phát tay áo một cái, ngồi xuống phía sau đàn cổ.

Phía sau bàn, Thư Ngọc ngồi xuống cạnh Cô Mang. Bởi vì gặp lại Phương Kiển mà cô có chút hưng phấn: “Hôm nay cô muốn đàn khúc nhạc sao? Cô muốn đàn gì thì đàn nấy đi, khúc nhạc do cô đàn nhất định không thua kém cô xướng ca đâu.”

Phương Kiển vừa chỉnh dây đàn, vừa cong môi cười: “Lần nào cô cũng muốn tôi chọn, lần này nên đổi thành cô chọn đi.”

Thư Ngọc nghĩ nghĩ, đáp: “Vây...tôi muốn cô đàn khúc ‘Tri âm tri kỷ’.”

“Được.” Đầu ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua bảy sợi dây đàn, mang theo âm rung véo von.

Thư Ngọc lấy tay nâng má, chuyên tâm nghe Phương Kiển diễn tấu.

Bên tay phải của cô, Cô Mang cầm lên một chén rượu, nhưng rất lâu sau vẫn không uống hết giọt cuối cùng.

Nốt nhạc thứ nhất vang lên, Thư Ngọc mặt mũi tươi cười. Khởi âm thế này thật là siêu phẩm, cô có thể đoán được nốt tiếp theo sẽ rung động bao nhiêu.

Khi nốt thứ hai vang lên, lòng cô lại nao nao. Cô ngược mắt nhìn Phương Kiển trên bục, trông thấy cô ta đang diễn tấu hết sức chuyên tâm, hoàn toàn không chú ý tới tầm mắt ở bên dưới.

Chưa bao giờ thấy qua Phương Kiển như vậy. Cô gái kia luôn xinh đẹp tựa đóa hoa sen lúc nào cũng e lệ và diễm đạm, chưa bao giờ nhú mảy nghiêm túc như vậy. Mi tâm của cô ta hơi ngưng tụ, khiến đường nét khuôn mặt sắc bén hơn.

Rõ ràng ngũ quan vẫn vậy, rõ ràng vẫn tuyệt sắc như thế, nhưng khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Thư Ngọc lắng nghe khúc nhạc từ đàn cổ tấu ra, nghi hoặc tại đáy lòng càng lúc càng lớn. Đây đâu phải là “Tri âm tri kỷ”, rõ ràng là khúc “Phượng cầu hoàng” mà.

Cô tuyệt đối không tin, người tinh thông khúc nghệ như Phương Kiển sẽ đem hai khúc nhạc khác xa phong cách nhập làm một.

Phượng cầu hoàng, Phương Kiển đàn khúc này...chẳng lẽ là đàn cho...

Cô quay đầu, trông thấy Cô Mang ngồi cạnh đang nhú mảy, hình như đang suy tư gì đó. Chỉ cần anh suy tư thì vẻ lạnh nhạt của ngày thường chợt dịu đi, càng tôn lên vẻ cao ngạo, mặt mày tuấn tú của anh.

Rất nhiều cô gái đã từng vì dáng vẻ này của Cô Mang mà chết mê chết mệt.

Chẳng lẽ, Phương Kiển cũng không phải ngoại lệ?

Trong lòng Thư Ngọc cười khỏ, may mà Cô Mang không có hứng thú với khúc nghệ, chắc là không phân biệt được đâu là “Tri âm tri kỷ”, đâu là “Phượng cầu hoàng”.

Nghĩ đến đây, lòng cô thoáng bình tĩnh. Khi ngẩng đầu nhìn Phương Kiển lần nữa, ánh mắt cô cay cay thêm mấy phần.

Ai ngờ Phương Kiển vừa lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực như hoa đào nở, giao với tầm mắt của cô.

Cảm xúc nóng rực sâu sắc khiến Thư Ngọc không khỏi trì trệ. Cô theo bản năng quay đầu nhìn Cô Mang ở bên cạnh, đã thấy anh nhìn về phía cô không biết từ lúc nào.

Song lúc này đây, cô lại không hiểu được thần sắc thay đổi trong mắt người mình yêu.

Thư Ngọc cụp mắt xuống nhìn chén rượu trên bàn, trong lòng phiền muộn vô cớ. Ngay lúc này, trong phòng vang lên tiếng xướng âm thánh thót —

“Hữu nhất mỹ nhân hề, kiến chi bất vong. Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng. Phượng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng. Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường. Tương cầm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng. Hà thì kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng. Nguyên ngôn phối đức hề, huê thủ tương tương. Bất đắc vu phi hề, sử ngã luân vong.”

Trong lòng Thư Ngọc hồi hộp. Lời ca này xướng lên, dù rằng Cô Mang không biết gì về khúc nghệ, cũng chắc chắn nghe ra tình cảm rõ ràng trong đó.

Tay trái tri âm, tay phải người yêu.

Nhưng vì sao phải lựa chọn như vậy?

Khúc hát kết thúc, Thư Ngọc giống như trải qua một trận cướp bóc, lớp mồ hôi mỏng chảy ròng ròng sau lưng. Cô nhìn Phương Kiển và Cô Mang, ánh mắt của hai người kia không biết từ lúc nào đã giao nhau.

Hóa ra ánh mắt của Phương Kiển cũng có thể sắc bén như thế.

Nhưng tại sao lại sắc bén? Thư Ngọc khó hiểu trăm điều. Đang do dự thì bên tai chợt nghe Cô Mang thông thả nói: “Phương cô nương khúc nhạc vừa rồi quả nhiên tuyệt diệu, khó trách vợ tôi luôn nói mãi muốn tới đây nghe hát.”

Ồ? Cô Mang tự tiết lộ gia môn, có còn muốn tiếp tục điều tra Nguyệt Minh Lâu nữa hay không?

Phương Kiển cúi đầu cười, giọng nói không phân biệt rõ nam nữ mang theo thâm hiểm quyến rũ lạnh lùng: “Được Cô tiên sinh tán thưởng, Phương Kiển không dám nhận.”

Cô Mang đứng dậy, chậm rãi thông thả bước tới bình phong hoa đào: “Bình phong này rất đẹp, không biết Phương cô nương chọn từ đâu thế?”

Phương Kiển liếc nhìn bình phong, nói: “Vật trang trí của Nguyệt Minh Lâu, Phương Kiển làm sao biết được.”

“Mười tám đóa hoa đào thêu rất sống động.” Cô Mang khen. Dứt lời, anh vươn tay xoa nhẹ đóa hoa lớn nhất trên bình phong.

Phương Kiển quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cười mĩa mai: “Nếu Cô tiên sinh thích thì hãy mang đám hoa này đi đi. Chúng ở đây lâu rồi, tôi nhìn cũng chán.”

Cô Mang mỉm cười, không nói gì.

Thư Ngọc không hiểu gì nhìn hai người kia đánh ngầm, hồi lâu sau cô mới chần chừ nói: “Bình phong này tốt lắm ư?” Sao hai người này lại rất quan tâm đến thứ đồ cũ này.

Phương Kiển xoay đầu nhìn về phía Thư Ngọc, nghiêm mặt nói: “Tuyệt đối không tốt, Thư Ngọc cô nhất định đừng chạm vào.”

Lời này và sắc mặt nghiêm túc lại khiến Thư Ngọc sửng sốt. Nói cho cùng bình phong kia có bao nhiêu nguy hiểm.

Cô Mang vốn đứng trước bình phong thỉnh linh đi về phía Thư Ngọc. Anh cúi người chỉnh lại mũ cho cô, rồi lại cẩn thận giúp cô mặc vào áo khoác nhỏ: “Thời gian không còn sớm, em hãy về trước đi. Xe đã chờ dưới lầu, Hạ Tử Huân sẽ đưa em trở về.”

Thư Ngọc nhũn mày: “Sớm như vậy phải đi rồi?” Mới nghe xong có một khúc, hoảng hồ —— “Anh bảo em đi trước, thế thì anh ở lại đây muốn làm cái gì?”

Cô Mang hơi bất đắc dĩ, anh cong khoe miệng: “Vợ à, anh còn có thể làm gì chứ? Yên tâm đi.”

Một câu “Yên tâm đi” khiến Thư Ngọc nuốt xuống tất cả sầu oán.

Cô nhìn Phương Kiển, lại nhìn Cô Mang, cuối cùng đứng dậy áy náy nói với Phương Kiển: “Thật có lỗi, tôi phải đi trước. Lần sau tôi nhất định sẽ đền bù.”

Phương Kiển cười với cô, vẫn e thẹn dịu dàng như trước: “Đi nhanh đi, nếu còn cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại.”

Thư Ngọc ôm áo khoác đi ra, rời khỏi gian phòng.

Cô đi ra Nguyệt Minh Lâu, tìm kiếm chiếc xe Cô Mang đã an bài, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Hạ Tử Huân.

Chờ một chút thôi, có lẽ anh ta đang ở gần đây.

Cô lặng lẽ đợi ở ven đường, trong đầu đột nhiên xuất hiện một manh mối —— khi tiến vào lầu ba tây sương, cô chưa từng giới thiệu tên họ của Cô Mang với Phương Kiển, Phương Kiển làm sao đáp lại câu đầu tiên của anh bằng một câu “Cô tiên sinh”?

Lầu ba tây sương.

Cô Mang nhìn mỹ nhân trước mặt, màu mắt lạnh lùng.

Vị mỹ nhân kia từ sau dần cổ đứng lên, sau khi Thư Ngọc rời khỏi khí chất quanh thân biến hóa trong nháy mắt thành một cảnh tượng khác.

“Hai năm không gặp, Cô tiên sinh.” Mỹ nhân nhoẻn miệng cười, chiều cao và tầm vóc đột nhiên xảy ra biến hóa từng chút một. Sau một nén nhang, vóc dáng của mỹ nhân không kém Cô Mang là mấy.

Cô Mang hồ hững nhìn sự biến hóa của người trước mặt, trong mắt anh lại không có chút kinh ngạc: “Phương cô nương vẫn không khác với năm đó, bản lĩnh phi phàm như xưa.” Anh dừng một chút, lại nói, “Hoặc là, nên gọi anh một tiếng Phương lâu chủ —— Phương tiên sinh.”

22. Quyển 2 - Chương 12: Mang Hai Sát Lệnh

Nguyệt Minh Lâu được xây dựng vào năm thứ 31, có một người lập dị đã tới đây.

Người nọ chỉ đích danh muốn gặp đào hát đầu bảng Minh Nguyệt của Nguyệt Minh Lâu, lại còn đưa ra một yêu cầu khác: muốn gặp Minh Nguyệt cảm nghệ khúc nghệ tuyệt vời nhất.

Minh Nguyệt là đào hát đầu bảng tại Nguyệt Minh Lâu, đương nhiên đại diện cho đỉnh cao của khúc nghệ —— yêu cầu cuối cùng của người khách thực sự khiến người ta khó hiểu.

Thế nhưng Nguyệt Minh Lâu là nơi nào chứ? Chỉ cần có tiền có thế, yêu cầu ra sao mà chẳng thể thỏa mãn được?

Vị khách nọ sau khi vào phòng Minh Nguyệt thì không hề đi ra.

Không ai biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Sau lúc đó, Nguyệt Minh Lâu vẫn buôn bán như thường, vẫn chào đến tiễn đi, ca múa thái bình.

Cho tới khi một bức thư khẩn cấp từ Bắc gửi đến Nam, cuối cùng đến trong tay Cô Mang.

“Mặc kệ cậu tin hay không, ngày ấy người gặp mặt vị đặc công kia, không phải tôi.” Phương Kiến khoanh tay đứng trước cửa sổ, ngữ khí bình thản.

Cô Mang cười cười, nói: “Gặp hay không gặp, không phải là việc gì quan trọng, quan trọng là...bức thư này ở trong tay anh.”

Phương Kiến im lặng, sau một lúc lâu hỏi: “Tôi tò mò, vì sao ngay cả cậu cũng chấp nhất với bức thư này? Quan hệ giữa Nam Bắc đối với cậu mà nói không hề quan trọng như vậy. Lợi thế của cậu trải rộng Nam Bắc, dù cho hai bên bất hòa, đối với cậu cũng không có ảnh hưởng lớn. Cần gì đến nhỏ giọt vào vũng nước bùn này?”

“Như lời anh đã nói, Nam Bắc đều có liên quan tới tôi, đương nhiên tôi không hy vọng hai bên bất hòa.” Cô Mang thản nhiên nói, “Đưa thư cho tôi, tôi có thể coi như chưa từng gặp anh.”

Phương Kiến phất tay áo một cái, đôi mắt lộ vẻ giễu cợt: “Vì sao tôi phải đưa thư cho cậu? Tôi rất vui khi được chứng kiến Nam Bắc bất hòa, bè phái Nhật Bản tại phía Bắc có tư cách gì thống lĩnh một phương? Chẳng qua là một đám cặn bã.”

Cô Mang nhíu mày: “Toàn phía Bắc không phải đều là bè phái Nhật Bản, huống chi một khi phát động nội chiến, trăm họ lâm than, người chịu khổ sở vẫn là dân chúng.”

Phương Kiến ngửa đầu cười to, phất tay áo rộng rãi, ngồi trên chiếu: “Hiện giờ thời buổi loạn lạc, một đám quan liêu sâu mọt, tuyên chiến hay không tuyên chiến, dân chúng đều phải chịu khổ, vậy sao không chiến đấu một trận, tái tạo đất nước?”

Cô Mang không hề nhìn Phương Kiến dâng trào cảm xúc, anh chỉ bước đến trước tấm bình phong hoa đào kia: “Hai năm trước tôi đến đây thì đã thấy tấm bình phong này, không ngờ hai năm sau nó vẫn ở đây, không đổi mới chút nào.”

Phương Kiến thôi cười, mắt phương lạnh lùng quynh rũ lẳng lặng nhìn chằm chằm Cô Mang.

“Chỉ có một chỗ này thay đổi.” Cô Mang chỉ vào đóa hoa lớn nhất trên bình phong, “Năm đó là mười bảy đóa, hai năm sau lại thêm một đóa này. Mười bảy đóa còn lại đều là hoa đào trắng, tại sao một đóa này lại là hoa đào đỏ thắm?”

Cô Mang thấy Phương Kiến trầm mặc không nói gì, sau đó anh khẽ cười: “Đóa đào đỏ thắm này có chút khác biệt với đào đỏ thắm bình thường. Trong những người tôi quen biết, có một người rất am hiểu về hoa đào đỏ thắm, người đó luôn luôn lấy khăn lụa làm thư, trên mỗi chiếc khăn vừa hay thêu một đóa hoa đào đỏ thắm như vậy.”

“Thì thế nào?” Phương Kiến liếc xéo Cô Mang, ngữ khí trào phúng.

Cô Mang nhíu mày nói: “Anh nói xem, nếu tôi đâm thủng đóa đào đỏ thắm này trên bình phong, có thể nào tìm được bức thư mà tôi đã muốn tìm từ lâu rồi không?”

Phương Kiến bỗng nhiên mỉm cười: “Cậu muốn lấy thì lấy đi. Nhưng bởi vì cậu là người Thư Ngọc yêu, tôi sẽ khuyên cậu một câu, đừng lấy.”

Đầu ngón tay của Cô Mang đang vươn ra chợt dừng trước tấm bình phong nửa tắc. Anh nhíu mày, “Tại sao nói như vậy?”

Phương Kiến vẫn ngồi trên chiếu, lười nhác gấp lại một đầu gối: “Người lấy được bức thư sẽ chết.”

“Anh nói cái gì?” Sắc mặt Cô Mang chợt thay đổi.

“Cậu cho là bức thư đó do vị đặc công kia mang đến Nguyệt Minh Lâu sao?” Phương Kiến hừ nhẹ một tiếng, “Bức thư trước giờ vẫn ở trong Nguyệt Minh Lâu, chẳng qua vị đặc công kia tuân lệnh đến Nguyệt Minh Lâu lấy nó thôi.”

“Cậu nên điều tra ai là người ra lệnh cho các người tới lấy bức thư này, trên thực tế bức thư này chứa hai mệnh lệnh giết hại. Ai lấy được nó thì sẽ chết.”

Cô Mang đột nhiên túm áo Phương Kiển, kéo hắn đứng lên: “Lời nói của anh đều là thật chứ?”

Trong mắt Phương Kiển hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn đáp: “Một câu cũng không giả.”

Đột nhiên Cô Mang ném Phương Kiển xuống, bàn tay đập mạnh lên bình phong kia.

Bình phong mỏng manh kia làm sao chịu được sức lực mạnh như vậy, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, rớt xuống đất.

Trong bình phong rạn nứt không có thứ gì.

Phương Kiển nhận ra điều bất thường: “Thư đâu? Bị ai lấy đi rồi?”

Trong chớp mắt, Phương Kiển đứng lên, vẻ mặt không thể tin: “Cậu giấu bức thư trong áo của Thư Ngọc để cô ấy mang đi?!”

Cô Mang cau mày, không nói lời nào.

Trong đầu Phương Kiển vang lên tiếng ầm, hắn túm áo Cô Mang: “Thư Ngọc có biết không?”

Cô Mang thoát khỏi ràng buộc của Phương Kiển, anh cầm áo khoác xoay người bỏ đi.

Phương Kiển chợt mất sức, mất đi thăng bằng ngã xuống đất.

Thư Ngọc chờ trong một đình nhỏ cạnh Nguyệt Minh Lâu, cô thầm oán một trận: Hạ Tử Huân thoát nhìn trầm tĩnh biết tính toán, không ngờ lại chẳng đáng tin cậy, tới đón người mà bỏ rơi người phải đón ở đầu đường hơn nửa ngày.

Đang nghĩ ngợi cô liền cảm thấy phía sau có người tới gần. Cuối cùng tới rồi.

Cô vừa quay đầu lại, chuẩn bị mắng Hạ Tử Huân một trận, thì thấy người tới thân hình cao to, mặc áo khoác quân đội kiểu xưa màu xám đang xông qua đây, áo len cao cổ thẳng tắp che nửa dưới của khuôn mặt.

Đây đâu phải là Hạ Tử Huân?

Lòng cô sinh ra cảnh giác, lùi một bước nhỏ ra sau tránh né người kia. Ai ngờ người kia cũng thay đổi phương hướng của bước chân, lập tức đi về phía cô.

Trong đình nhỏ nhanh chóng tới điểm cuối, cô muốn lùi nữa cũng không được. Dưới đình là hoa cỏ, một vũng bùn lầy. Cô khê cắn môi, trèo lên lan can định nhảy xuống.

Đột nhiên phía sau có một lực lớn ngăn cản động tác của cô. Sau gáy cô chịu đau đớn, ngã xuống chỗ chính giữa trong đình. Ngẩng đầu lên, gã đàn ông khoác áo quân nhân kiểu xưa màu xám kia nhìn cô chằm chằm.

“Thư ở trong tay cô?” Giọng nói khàn khàn giống như móng tay rạch qua tấm sắt.

“Cái gì?” Cô mù mờ.

Gã đàn ông hình như mỉm cười, đôi mắt đục ngầu có chút thay đổi. Gã không nói nữa, một tay nắm lấy áo khoác nhỏ của cô, dùng sức kéo ra.

Vừa kéo xong thì một chiếc khăn lụa thêu hoa đào từ trong áo rớt ra, bay xuống mặt đất.

Cô mở to mắt, đây là cái gì? Chiếc khăn này nằm trong áo cô từ lúc nào? Nhưng cô không có thời gian để suy nghĩ, một bàn tay to đẩy vết chai trong phút chốc bóp chặt cổ cô. Cô muốn kêu cứu, nhưng đối phương đương nhiên không cho, ngón tay gã hung ác đè chặt thanh quản của cô.

Gã hình như hơi kinh ngạc, khinh miệt hừ một tiếng: “Loại hàng có thể một tay bóp chết sao lại làm phiền bọn ta ra tay?”

Trong khi ý chí rời rạc, Thư Ngọc đột nhiên giơ chân lên, đá vào chỗ hiểm của gã đàn ông. Nhưng động tác của đối phương nhanh hơn cô, cẳng chân móc lấy bàn chân cô, nhẹ nhàng vặn một cái, đau đớn toàn thân thối quết tứ chi trăm cốt của cô.

Cô biết xương bàn chân của mình bị gãy rồi.

“À, chẳng qua là một con mèo nhỏ biết cào người ta.” Gã đàn ông tăng sức lực trên bàn tay.

Cô cảm thấy đầu và vai mình sắp tách ra, chỗ cổ đau đớn đã mất đi tri giác. Trong hoảng hốt, gông cùm xiềng xích tại cổ chợt biến mất, cô ngã trên mặt đất, ho khan dữ dội.

Thư Ngọc ngẩng đầu, hai mắt ngấn lệ mờ lung, thấy được đối diện gã đàn ông kia có thêm một người. Người đó mặc áo trắng mỏng, không thấy áo khoác đâu cả, rõ ràng là vội vàng tới. Trước ngực người nọ có đeo cây thánh giá màu đồng, trong bóng cây nó tỏa ra tia sáng lạnh lẽo.

Là Hàn Kinh.

Hai người đàn ông, một xám một trắng, đều là cao thủ đang đánh nhau kịch liệt. Trong mấy giây ngắn ngủi hai người đã so năm chiêu.

Gã đàn ông áo xám vẫn duy trì thế tấn công, hai mắt đục ngầu lộ ra màu máu hưng phấn. Hàn Kinh buông lỏng cổ tay, nhếch miệng nhìn đối thủ: “Mày không đánh lại tao.”

Trong mắt gã đàn ông áo xám phát ra tia sáng: “Tao không cần đánh bại mày.” Lời còn chưa dứt, cơ thể gã đã di chuyển, vươn tay tóm lấy Thư Ngọc trên mặt đất.

Hàn Kinh căng thẳng, nhanh chóng chặn lại động tác của gã kia. Gã dường như chờ khoảnh khắc anh ta phân tâm mà ra tay. Súng đã nhắm ngay ngực trái của Hàn Kinh.

“Hàn Kinh cẩn thận!” Thư Ngọc liều mạng hét to giọng nói đã bị đè hổng.

Hàn Kinh nhú mày, toàn thân suy sụp. Con người dù sao cũng không thể nhanh hơn đạn.

Gã kia cười đắc ý. Giây tiếp theo, tiếng cười lỗ mãng của gã đột ngột dừng lại — có một lực từ bên cạnh đụng vào khiến gã chệch hướng. Súng cũng vì thế mà lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

“Pằng —”

Viên đạn lệch phương hướng, lướt qua trái tim, bắn trúng cánh tay trái của Hàn Kinh.

Đồng thời Hàn Kinh mượn sức chạm xuống đất, nhìn khe hở bên tay phải mà đánh một chưởng lên đầu gã kia.

Gã toi mạng ngay tại chỗ.

Thư Ngọc đã dùng hết sức vào cú va chạm kia, cô mềm nhũn ngã xuống, đau đớn nơi xương bàn chân từng chút một đâm vào dây thần kinh cuối cùng.

Hàn Kinh ôm cánh tay trái, đi về phía Thư Ngọc: “Cô ổn chứ?”

Thư Ngọc lắc đầu: “Tôi không sao, tay anh...”

Hàn Kinh cũng ngã ngồi xuống đất, anh ta cười khổ: “Các người đã bị bọn họ giảng dạy, hoàn toàn không có bức thư thứ năm, thứ đó chính là một mệnh lệnh giết người. Lần này Cô Mang đã nợ tôi một ân tình rất lớn.”

Một chuỗi nguyên nhân hậu quả, Thư Ngọc mơ hồ nhận ra đáp án.

Hàn Kinh vùng vẫy đứng lên: “Cô đi được không? Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, người của bọn chúng không chỉ có một.” Ai ngờ anh ta vừa đứng vững, cả người lão đảo vài bước, lại ngã xuống.

Thư Ngọc hét hồn: “Anh sao thế?”

Hàn Kinh dùng sức vài lần vẫn không đứng lên được, anh ta không khỏi cười khổ: “Đầu viên đạn có thuốc.”

“Thuốc?” Thư Ngọc cảm thấy lạnh lẽo.

“E là chất gây ảo giác.” Hơi thở Hàn Kinh bắt đầu không ổn, “Cô đi mau lên, đi dọc theo con đường này có thể gặp được người mình.”

“Tôi làm sao có thể bỏ lại một mình anh?!” Thư Ngọc sốt ruột.

Hàn Kinh sắc mặt lạnh lùng: “Cô ở đây làm chi? Ngoài gây trở ngại thì có thể làm gì?”

Thư Ngọc chậm chạp không nghe.

“Đi mau, hiện tại tôi còn ý chí, nếu thuốc phát huy hoàn toàn công hiệu, khó tránh khỏi tôi sẽ làm ra chuyện gì.” Ánh mắt anh ta bắt đầu rời rạc.

“Nhưng mà...” Thư Ngọc vẫn còn do dự.

Hàn Kinh đã không còn tiếng động.

“Hàn Kinh? Hàn Kinh anh tỉnh lại đi!” Thư Ngọc luống cuống tay chân.

Qua phút chốc, Hàn Kinh mở mắt lại. Thư Ngọc mừng rỡ, đỡ đầu vai của anh ta: “Thế nào? Khá hơn chút nào không?”

Hàn Kinh không đáp, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm Thư Ngọc, cô không hiểu thần sắc trong đôi mắt u ám của anh ta.

Anh ta vươn tay vuốt tóc mai hơi rối của cô: “Đã lâu không gặp. Em còn nhớ tôi không?”

Thư Ngọc sửng sốt. Anh ta coi cô là ai thế?

Anh ta lại nói: “Thư Ngọc, nhiều năm không gặp, em vẫn vô tâm vô phé như xưa.”

Ai muốn đọc chương tiếp theo nào???

23. Quyển 2 - Chương 13: Đốt Thuyền Phá Phủ

Sau khi nói xong một câu khó hiểu như vậy, Hàn Kinh rơi vào hôn mê lần nữa.

Trong lòng Thư Ngọc chấn động. Chẳng lẽ cô đã từng gặp Hàn Kinh? Nhưng mà kết quả của việc lục lại trong ký ức nói với cô rằng, lần ở tại Nguyệt Minh Lâu quả thật là lần đầu tiên cô gặp Hàn Kinh.

Thế thì câu cuối cùng của anh ta rốt cuộc có ý gì?

Trong lúc thần thờ, cô ngẩng đầu lên liền trông thấy Cô Mang sắc mặt lạnh lùng bước tới.

“Em có sao không?” Cô Mang quan sát cô từ trên xuống dưới, khi nhìn thấy cổ cô ửng đỏ đôi mắt anh thu chặt lại, sau đó lại chạm vào mắt cá chân sưng đến nỗi không nhìn ra dạng gì con mắt anh hoàn toàn lạnh băng. Phẫn nộ bộc phát.

Hạ Tử Huân thở hồng hộc từ ngoài chạy vào đình nhỏ, khi trông thấy Hàn Kinh nằm dưới đất bất tỉnh anh ta ngây người.

“Hàn Kinh bị thương, trên viên đạn có thuốc gây ảo giác. Thần chí của anh ta đã không rõ ràng, nói năng mê sảng...” Thư Ngọc cố gắng dùng giọng nói khàn khàn lên tiếng.

Cô Mang vươn ngón trỏ nhẹ nhàng đè lên môi cô: “Suyt, đừng nói nữa, cổ họng của em bị thương rồi.”

Đôi môi tiếp xúc với độ ẩm của đầu ngón tay anh, toàn thân cô đang run rẩy trong nháy mắt bình tĩnh lại, hốc mắt chợt lạnh, một giọt lệ chảy xuống.

Thiếu chút nữa cô tưởng rằng đời này sẽ không được gặp lại anh.

Anh ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì.” Dứt lời anh bế cô lên.

Cô vòng tay qua cổ anh, bỗng nhiên nói: “Hàn Kinh anh ta...”

Anh nhúm mày: “Có Hạ Tử Huân.”

Cô thở phào một hơi, nép về trong lòng anh.

Khi đi qua Hạ Tử Huân, Cô Mang dừng bước. Anh thản nhiên liếc anh ta một cái, giọng điệu lạnh băng: “Nếu tôi đã đến, vì sao còn muốn đưa Thư Ngọc về theo.”

Hạ Tử Huân đáp: “Không có nhà giám định nào chuyên nghiệp hơn Thư Ngọc.”

Cô Mang cười khê một tiếng: “Anh cho rằng tôi không biết các anh suy nghĩ gì sao?” Dùng Thư Ngọc làm nguyên nhân để anh ra tay giúp đỡ, rồi lại dùng anh làm nguyên nhân để kéo Thư Ngọc tiếp tục dây dưa trong đó. Thật là thủ đoạn cao tay để trói buộc hai vợ chồng bọn họ.

Hạ Tử Huân bị anh nhìn rõ mục đích, nhất thời nói không ra lời.

“Tôi đã nói rồi, tôi có thể đến giúp các người, nhưng điều kiện là để vợ tôi rút khỏi.” Cô Mang gằn từng chữ, “Bảo Hạ Tử Trì làm thuyết khách? À, hình như tôi đã từng nói với anh, cuộc đời của Cô Mang tôi ghét nhất là có người lấy tôi ra làm lý do khiến vợ tôi dao động.”

Hạ Tử Huân cup mắt xuống.

“Thật đáng tiếc, các người không giữ lời hứa. Xem ra chúng ta không cần thiết bàn bạc nữa.” Cô Mang ôm chặt Thư Ngọc trong lòng, đi ra ngoài đình.

Thư Ngọc bỗng nhiên kề sát lỗ tai anh, vừa lắc đầu vừa cất lời một cách khó khăn: “Đừng...đừng bởi vì em...”

Anh không cho cô nói tiếp, cúi đầu xuống coi như xung quanh không có ai mà hôn lên môi cô.

Cô lúng ta lúng túng không lên tiếng.

Sao anh lại không biết cô muốn nói gì?

—— đừng bởi vì em, làm chuyện anh không muốn làm.

Nhưng mà cô làm sao hiểu được, chỉ cần là chuyện của cô, dẫu có muôn vàn khốn cảnh đủ loại hiểm ác, anh cũng sẽ làm vì cô. Làm không biết mệt, vui vẻ chịu đựng.

Sắc mặt Hạ Tử Huân tái mét rồi trắng bệch, anh ta muốn giữ người lại nhưng không biết mở miệng từ đâu, cho đến khi hai người sắp bỏ đi anh ta mới gọi lại, “Cô Mang, anh...”

Dừng tại đó, rốt cuộc không mở miệng nói tiếp được nữa.

Cô Mang đưa lưng về phía Hạ Tử Huân nói một câu: “Bảo Diêm Phong cho tôi một lời công đạo.”

Hạ Tử Huân sững sốt, câu này nghĩa là có thể xoay chuyển tình thế? Anh ta vội vàng nói: “Tôi sẽ chuyển lời cho tổ trưởng, nhất định bảo anh ấy cho anh một câu trả lời hài lòng.”

Cô Mang không nói nữa, bước ra khỏi đình nhỏ.

Ngoài đình, hai hàng vệ sĩ mặc thường phục đứng nghiêm nghị, liếc mắt nhìn cũng biết được là do huấn luyện mà thành.

Đều là người do Hạ Tử Huân mang đến.

Cô Mang làm như không nhìn thấy bọn họ, anh bế Thư Ngọc đi thẳng đến chiếc xe Studebaker màu đen đậu ngoài đình.

Ngoài thân xe vốn không có bóng người, bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên cao gầy. Bản lĩnh xuất quỷ nhập thần.

Người kia cung kính nói với Cô Mang: “Cô tiên sinh.”

Cô Mang hơi gật đầu, người kia mở cửa xe.

Chiếc xe chậm rãi chạy trên con đường nhỏ.

Đột nhiên, đằng trước truyền đến tiếng ồn ào.

Thư Ngọc nghi ngờ lộ đầu ra ngoài cửa sổ, thấy có người hoảng hốt chạy như điên trên đường.

Người nọ vừa chạy vừa kêu to: “Nguyệt Minh Lâu cháy rồi! Nguyệt Minh Lâu cháy rồi!”

Trong lòng Thư Ngọc hồi hộp, cô ngược mắt nhìn qua Cô Mang. Lông mày anh cũng nhíu chặt nhìn cô.

Từ cửa sổ xe anh gọi một người đi đường hỏi: “Nguyệt Minh Lâu cháy rồi ư?”

Người đi đường sắc mặt vẫn hoảng hốt chưa bình tĩnh lại: “Thieu cháy rồi! Lửa lớn lắm, nghe nói là cháy từ lâu ba tây sương, tạo nghiệp chướng rồi! Các đào hát bên trong không ai chạy thoát ra được.”

Lầu ba tây sương!

Là phòng Phương Kiển tiếp khách!

Thư Ngọc vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng bị Cô Mang đè lại.

“Em muốn làm gì?” Anh lạnh lùng nói.

“Phương Kiển...đó là phòng của Phương Kiển...” Thư Ngọc nói năng lộn xộn, “Đang êm đẹp, vì sao phòng cô ấy nổi lửa?”

Sau một lúc lâu cô bình tĩnh lại, hai tay che mặt chôn vùi trong lòng anh.

Anh ôm cô, nhẹ giọng nói: “Khi anh ra khỏi phòng, cô ta vẫn mạnh khỏe. Lúc nổi lửa cô ta chưa hẳn ở bên trong.”

Cô gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy nhất định không ở trong phòng. Nhất định không có.”

Nhìn Nguyệt Minh Lâu cách đó không xa cuộn cuộn khói lửa, Cô Mang không còn cách nào nói ra lời cam đoan nữa.

Trong nháy mắt anh hiểu được lời nói kia khi Phương Kiển đuổi theo ra có ý gì.

“Nếu như bị bọn chúng theo dõi, Thư Ngọc không trốn thoát đâu. Bọn chúng không ai có tính người, thủ đoạn tàn nhẫn. Vả lại bọn chúng có đủ kiên nhẫn, có thể ở ẩn mấy năm chỉ vì diệt trừ một con mối. Tôi biết cậu có bản lĩnh, nhưng sợ sẩy một chút là Thư Ngọc có thể chết ngay.” Phương Kiển nói.

“Vậy anh muốn thế nào?” Lúc đó anh kiềm chế cơn thịnh nộ và bất an trong lòng, quay đầu hỏi.

Phương Kiển đáp: “Tôi có cách.”

“Nếu bức thư thật sự không tồn tại, thế thì cái Thư Ngọc cầm đi cũng không phải.” Phương Kiển gằn từng chữ, “Điều cậu phải làm chính là để tên sát thủ nhìn thấy bức thư trong áo Thư Ngọc sau đó giết người diệt khẩu.”

Trong nháy mắt anh hiểu ra.

“Anh có cách nào để bọn chúng biết bức thư thật sự đã biến mất?” Anh lại hỏi.

Phương Kiển bỗng dưng cười: “Tôi là người phụ trách coi giữ bức thư, đương nhiên có cách khiến bọn chúng tin tưởng bức thư này đã hoàn toàn thiêu hủy.”

Sau đó, anh nhìn mắt Phương Kiển, tự đáy lòng nói: “Cám ơn.”

Phương Kiển lại nói: “Không cần cảm ơn tôi, nếu không phải vì Thư Ngọc, tôi rất vui nhìn cậu lấy đi bức thư này. Diệt trừ cậu, cho dù là Nam hay Bắc, có lẽ trong một khoảng thời gian dài sẽ không tìm được người tài nào.”

Nói trắng ra như thế.

Anh muốn rời khỏi, Phương Kiển gọi anh lại lần nữa: “Nếu cậu gặp Thư Ngọc, xin giúp tôi chuyển lời.”

“Được.” Anh gật đầu.

“Còn nữa,” Phương Kiển lẳng lặng nhìn chăm chăm vào mắt anh, “Hãy yêu thương cô ấy.”

Giờ phút này, trong toa xe. Cô Mang ôm chặt Thư Ngọc, trong lòng thở dài.

Trận hỏa hoạn chôn vùi triệt để tung tích của bức thư thứ năm. Nhưng người coi giữ bức thư phạm sai lầm lớn như vậy, khiến bức thư cháy rụi, thì phải nhận trừng phạt thế nào đây?

Với tính tình của Phương Kiển, hẳn bằng lòng bị người khác quản chế ư?

Một người dùng khúc nghệ hát lên hưng vong của đất nước, e rằng thà hóa thành tro tàn cùng bức thư, cũng không bằng lòng trở thành con mồi lưu vong.

24. Quyển 2 - Chương 14: Kết Thúc

Trong khoảng thời gian ngắn tin tức lan truyền cả thành Nam Kinh.

Một trận hỏa lớn đốt cháy nhà hát nổi tiếng giàu có nhất trong thành phố.

Từ nay về sau, trong thành Nam Kinh không còn Nguyệt Minh Lâu nữa.

Ai ngờ, ngày thứ ba sau khi Nguyệt Minh Lâu bị cháy, người đứng đầu trong tứ đại thanh y của Nguyệt Minh Lâu là Vân Nguyệt lại xuất giá náo nhiệt.

Chú rể là một vị phú thương bí ẩn, nghe đồn hẳn dùng tài sản của nửa thành trì để đổi lấy một cái ngoảnh đầu của giai nhân.

Ai ai cũng nói Vân Nguyệt có phúc.

Một đào hát được gả cho một người giàu có như vậy, nên thấp hươu bái Phật, cảm thán vận mệnh thương xót.

Bên trong bệnh viện tốt nhất của thành phố Nam Kinh, Thư Ngọc mặc đồ bệnh nhân màu trắng ngà, ngồi trên ghế lật xem báo chí.

Cô đọc báo thấy khắp nơi đều đưa tin về Nguyệt Minh Lâu, hồi lâu sau không thể lấy lại tinh thần.

Sau khi Nguyệt Minh Lâu bị cháy, cô từng lén chuồn ra bệnh viện đi một chuyến đến địa chỉ cũ của Nguyệt Minh Lâu. Tòa nhà rộng rãi từng mô phỏng theo kiến trúc thời Minh hiện giờ chỉ còn lại căn lều dựng lên tạm thời, trong lều tập hợp những người may mắn còn sống sót nhưng không có chỗ để đi.

Cô tìm kiếm Phương Kiển trong đám người. Nhưng hết lần này tới lần kia, vẫn không tìm thấy bóng dáng khuynh thành của mỹ nhân kia.

Cô túm lấy một đào hát, hỏi thẳng: “Cô có thấy Phương Kiển không?”

Cô đào hát còn trẻ kia khúm núm đáp: “Phương Kiển là ai? Tôi chưa từng nghe nói trong Nguyệt Minh Lâu có nhân vật này.”

Cô hỏi một người, hai người, rồi ba người, không ai nghe qua cái tên Phương Kiển.

Một tiểu sinh ghi chép sổ sách nói: “Trong Nguyệt Minh Lâu khẳng định không có đào hát tên là Phương Kiển, tôi đã ghi chép sổ sách ở đây hơn mười năm, chưa từng thấy cái tên Phương Kiển này.”

Cô không tin. Rõ ràng mấy ngày trước đó cô còn chọn thẻ bài của Phương Kiển tại quầy. Nếu không có người tên là Phương Kiển thì người cô gặp ở Nguyệt Minh Lâu là ai?

Cô muốn tìm tiểu sinh hôm đó đưa thẻ bài cho cô, nhưng lại chán nản phát hiện người đó cũng không ở trong đám người tại đây.

Trong đám người cũng không thấy Vân Thủy Phù Cừ.

Vân Nguyệt xuất giá, còn Thủy Nguyệt, Phù Nguyệt và Cừ Nguyệt như là bốc hơi khỏi thế gian này, không thấy tung tích.

Thư Ngọc vẫn không cam lòng, cô tóm lấy người khác hỏi: “Chính là Phương Kiển tiếp khách tại lầu ba, tình thông khúc nghệ, dung mạo hơn hẳn Vân Thủy Phù Cừ.”

Hỏi một vòng, chẳng có thu hoạch. Ngay lúc cô muốn rời khỏi, một ông lão cất tiếng: “Nha đầu, cô nói Phương Kiển kia tiếp khách tại lầu ba?”

Cô sững sốt, đáp: “Đúng vậy, lầu ba tây sương.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều im lặng.

Hồi lâu sau, ông lão kia mới chậm chậm nói: “Lầu ba tây sương không tiếp khách. Căn phòng tại đó chưa từng mở ra cho người ngoài. Bởi vì thông với căn phòng đó chính là nơi nghỉ ngơi của lầu chủ Nguyệt Minh Lâu chúng tôi.”

Lầu chủ của Nguyệt Minh Lâu? Cô giật mình, trong đầu hỗn loạn, một lúc lâu sau cô lại hỏi, “Lầu chủ của Nguyệt Minh Lâu tên gì?”

“Dù sao cũng không gọi là Phương Kiển.” Ông lão đáp, “Chúng tôi đều tôn kính gọi ngài ấy một tiếng ‘cô nương’.”

“Cô nương?” Cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ông lão gật đầu: “Trong Nguyệt Minh Lâu chúng tôi có Vân Nguyệt cô nương, Thủy Nguyệt cô nương, Phù Nguyệt cô nương, Cừ Nguyệt cô nương, tất cả đều gọi là cô nương, nhưng ở đằng trước phải đặt thêm danh hiệu. Duy nhất lầu chủ của Nguyệt Minh Lâu, chỉ cần gọi hai chữ ‘cô nương’.”

Thư Ngọc đột nhiên dâng lên hy vọng: “Thế thì lầu chủ của các người có bộ dạng thế nào?”

Ông lão cười cười: “Lầu chủ của chúng tôi quả thật dung nhan bất phàm, cho dù là phong thái hay tài hoa đều hơn hẳn Vân Thủy Phù Cừ. Nhưng ngài ấy tuyệt đối không phải là người cô muốn tìm.”

“Tại sao?” Cô khó hiểu.

“Bởi vì,” ông lão vuốt râu, “Lầu chủ của chúng tôi, là một người đàn ông. Ngài ấy chưa bao giờ tiếp khách.”

Trong lòng cô chấn động, rốt cuộc nói không ra lời.

Thật lâu sau, cô hỏi một vấn đề cuối cùng: “Lầu chủ của các người hiện tại ở đâu?”

Ông lão lộ ra vẻ bi thương: “Ngài ấy đã không thoát khỏi trận hỏa hoạn kia.”

Gặp tờ báo lại, Thư Ngọc day day hai bên trán, cô ngẩng đầu trông thấy Hàn Kinh từ ngoài phòng bệnh ung dung đi tới.

“Vết thương của anh đã khỏe hẳn rồi à?” Cô kinh ngạc với khả năng hồi phục của anh ta.

Hàn Kinh kéo một cái ghế qua ngồi xuống, nhìn cô một cái nói: “Tôi không làm cao như cô, chỉ trật bàn chân lại giống trống khua chiêng ở tại phòng bệnh cao cấp nhất.”

Cô hơi ngượng ngùng.

Hàn Kinh lại dường như không phát hiện vẻ lúng túng của cô, dò hỏi: “Giọng nói của cô có để lại di chứng không?”

Cô lắc đầu, trả lời anh ta: “Giọng nói của tôi dùng bèn lẩm.”

Hàn Kinh bật cười.

Sau một lúc lâu, cô làm như vô tình hỏi: “Hàn Kinh, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau ư?”

Hàn Kinh sững sốt, không đáp mà hỏi lại: “Cô hỏi cái này làm gì?”

“Tôi cảm thấy anh quen mặt.” Cô quan sát biểu tình của anh ta một cách tỉ mỉ.

Hàn Kinh chợt mỉm cười: “Làm sao chúng ta đã gặp nhau rồi? Cô là tiểu thư khuê các, tôi là lưu manh lẩn trong hai giới hắc bạch kiếm sống, chúng ta có điểm nào giao nhau chứ?”

“Sao lại không có khả năng?” Cô hỏi lại, “Nhưng tôi cảm thấy đã gặp anh ở đâu rồi, anh nói đi, điều này giải thích sao đây?”

Hàn Kinh bỗng nhiên thần thần bí bí đến gần cô, nói: “Không phải là đã gặp tôi ở trong mộng chứ?”

Cô không hiểu: “Mộng gì?” Gã này giở trò gì đây?

“Thì là mộng thế này...” Anh ta kể sất tai cô nói nhỏ vài câu.

“Hàn Kinh anh là đồ lưu manh!” Cô tức giận ném cái gối lên đầu anh ta. Tên lưu manh này, chẳng có lúc nào đứng đắn, lại dám trêu chọc cả cô.

Cô cảm thấy vừa thẹn vừa giận, không thềm tò mò về vấn đề như thế nữa, hai người gặp qua chưa, có gì quan trọng chứ?

Cái gối không đánh trúng Hàn Kinh bản lĩnh nhanh nhẹn, lại đánh trúng Cô Mang từ ngoài cửa phòng bệnh đi vào.

“Làm gì thế?” Cô Mang nhướn mày, ôm cái gối đánh tới trong tay.

Trong nháy mắt cô có chỗ dựa vững chắc, ngay cả giọng điệu cũng hùng hồn: “Chồng ơi, người này chế giễu em làm cao, chỉ trật bàn chân lại ở bệnh viện. Được rồi, em không muốn bị người ta cười nhạo, chiều hôm nay xuất viện thôi.”

Đúng là ở trong bệnh viện đến nỗi điên đầu rồi, cô muốn xuất viện từ lâu, nhưng Cô Mang luôn không chịu.

Sau khi nghe xong, Cô Mang thần nhiên liếc Hàn Kinh một cái, không nói gì cả.

Hàn Kinh run lên, lập tức giơ tay đầu hàng: “Tình thú của vợ chồng hai người tôi không hiểu. Tôi đi ngay, đi ngay được chưa?”

Dứt lời anh ta còn chuồn nhanh hơn cá chạch.

Cô Mang đi đến trước giường bệnh, một tay kéo cô vào trong lòng.

“Đi lại được rồi?” Anh hỏi.

“Có thể chạy từ lâu rồi!” Cô mau chóng nói.

“Giọng nói cũng khôi phục?” Anh lại hỏi.

“Đã hát được rồi!” Cô lập tức lẩm bẩm một câu.

Anh dường như hơi dăm chiêu sờ cảm: “Thế thì xem ra cơ thể em khỏe rồi.”

“Đúng đó, đúng đó, cho nên xuất viện sớm nhé.” Cô ngoan ngoãn cọ cọ vào hai má anh.

Anh lại nói: “Nếu cơ thể khỏe rồi, vậy tối nay anh đến đây ngủ.”

Cô sững sốt, nện một quyền vào ngực trái của anh: “Nói cái gì đó.” Bên tai cô đỏ ửng.

Anh cúi đầu mỉm cười, hôn lên khuôn mặt trắng nõn của cô, anh bỗng nhiên hỏi: “Chúng ta rời khỏi nơi này được không?”

Cô hoài nghi: “Đi đâu?”

“Tùy ý em,” anh nói, “Đi Anh thế nào, mùa này phong cảnh tại Edinburgh rất đẹp. Hay là đi Ý, không phải em luôn mong muốn tới Vatican đó sao?”

“Sao anh bỗng nhiên muốn đi du lịch?” Cô cảm thấy thú vị.

Anh thì cầm trên vai cô: “Nếu em thích, chúng ta có thể tới đó định cư.”

Cục diện chính trị tại Nam Bắc càng ngày càng khó bề phân biệt, lại có người dám cả gan bày binh bố trận tới lấy mạng anh. Anh làm sao để cô đi theo cùng trải qua hiểm nguy?

“Không đi.” Đáp án của cô rất kiên định.

Nhưng anh không bỏ qua: “Không thích những chỗ đó ư? Chúng ta có thể chọn nơi khác. Em muốn đi đâu?”

Cô hình như nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, rồi đáp: “Em muốn đi...”

Anh lặng lẽ chờ câu trả lời của cô.

“...Đi tới nơi có anh.” Mặt mày cô tươi tắn.

Em biết anh sẽ không đi cùng em, cho nên em phải ở lại với anh.

Anh sưng sốt, sau đó cười thầm.

Cô vợ nhỏ bé của anh, từ trước đến nay đều không để anh bớt lo.

Nhưng dù có lo lắng cả đời thì anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Cô đột nhiên hỏi: “Anh tìm được tung tích của Phương Kiển chưa?”

Anh nghĩ nghĩ, đáp: “Chắc là về quê nhà rồi.”

“Này, anh nói hai năm trước anh từng chọn thẻ bài của Minh Nguyệt, chuyện này là sao?” Cô đột nhiên ra vẻ tính sổ.

Anh sưng sờ, sao đề tài lại xoay nhanh như vậy. Anh có phần bất đắc dĩ: “Đều là chuyện cũ năm xưa không có gì quan trọng, em nhắc tới nó làm gì?”

“Anh đã từng gặp Minh Nguyệt, có xinh đẹp như Phương Kiển không?” Cô hỏi tiếp.

Anh hết cách, ném ra một câu vụn vặt: “Toàn phụ nữ khắp thiên hạ, ở trong mắt anh em là đẹp nhất.”

“Em hỏi anh Minh Nguyệt thế nào, anh kéo em vô làm gì?” Cô hiển nhiên đã miễn dịch với loại ngôn ngữ này.

“Xinh đẹp.” Anh chỉ đành thẳng thắn thành khẩn, “Minh Nguyệt rất đẹp, không kém Phương Kiển chút nào.”

Mây liễu của cô nhất thời dựng thẳng lên: “Anh mau thành thật khai báo, năm đó anh tìm Minh Nguyệt làm gì?”

Anh cười khổ: “Không có gì cả...” Bỗng nhiên anh nảy sinh ý tưởng, trong nháy mắt nghĩ tới biện pháp tốt, nói lái sang chuyện khác.

“Lần cuối gặp Phương Kiển, cô ta bảo anh chuyển lời cho em.” Anh nói.

Cô quả nhiên yên tĩnh lại, gương mặt trông mong hỏi: “Nói gì thế?”

Anh nhớ lại tình hình lúc đó, đáp: “Nói rằng ——”

Ngoài gian phòng, mỹ nhân đứng khuất bóng, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt nhưng vẫn phân biệt được phong thái tao nhã tuyệt trần thoát tục.

Mỹ nhân vung tay áo nói:

“—— Thư Ngọc, nếu đời này có duyên, tôi sẽ trả lại cô một khúc ‘Tri âm tri kỷ’ chân chính.”

25. Quyển 2 - Chương 15: Ngoại Truyện: Thương Xót Giang Nam (thượng)

Trong cuộc đời hần lần đầu lên sân khấu xướng ca là vào năm 11 tuổi.

Vừa hát xong, dưới sân khấu ồn ào một trận.

Khách ngồi đầy phía dưới giương ánh mắt đánh giá tiểu mỹ nhân trên sân khấu, tựa như đang phán xét một món hàng hóa.

Những ánh mắt trắng trợn kia khiến hần sinh ra sợ hãi.

Ngay lúc hiểm nguy chạy trốn, một bộ y phục màu xanh chặn đường hần.

Hần ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt của vị công tử mặc áo xanh.

“Người tên là gì?” Vị công tử áo xanh hỏi.

Hần hơi lúng ta lúng túng: “Giang Nam.”

Công tử áo xanh mỉm cười: “Giang Nam. Tên rất hay.”

Hần hơi đỏ mặt. Sau đó nghe thấy vị công tử kia nói tiếp: “Người có thiên phú xướng ca, chỉ cần mài dũa đánh bóng thì sẽ trở thành một viên ngọc quý. Người có muốn theo ta học không?”

Hần mở to mắt, đã động lòng nhưng vẫn có phần do dự: “Người...biết dạy sao?”

Công tử áo xanh bật cười: “Ta có biết dạy hay không, người theo ta chẳng phải là biết được sao?”

Hần nhất thời có chút kinh ngạc, đầu óc mau chóng đưa ra quyết định. Hần tiến lên vài bước, nắm lấy áo của vị công tử kia: “Ta theo người học.”

“Từ nay về sau, ta chính là sư phụ của con. Ta tên là Phương Kiển.”

“Phương của tác vương, ‘kiển’ của ‘giá kiển lư nhi vô sách hề’”

Hần nghe không rõ. Công tử áo xanh kiên nhẫn giải thích: “Phương tồn chi đích, kiển lư vô sách. Lấy ý là hết đường xoay xở, chui vào ngõ cụt.”

Hần vẫn hồ đồ như cũ.

Rất nhiều năm sau hần mới biết được thì ra sư phụ hần là đệ nhất kép hát tiếng tăm lừng lẫy tại Giang Nam.

Phương thị tại Giang Nam, tầm mắt rất cao, không phải cốt lõi thượng lưu thì không thu nhận. Hần là đồ đệ đầu tiên mà sư phụ thu nhận, cũng không ngờ là đồ đệ cuối cùng.

Lần đầu hần bước lên sân khấu sau khi trưởng thành, hóa trang hình hoa đào, tay áo dài rộng, còn chưa cất tiếng thì đã lấn át vẻ đẹp của hoa thơm cỏ lạ.

Một khúc “Đào hoa phiến”, làm rung động tất cả mọi người ngồi dưới sân khấu.

Khi hần nghỉ ngơi ở hậu đài, quản sự của gánh hát ra về bản khoản đi tới, nói có quan lớn muốn gặp hần.

Hần đối diện tấm gương tháo trang sức, không thèm để ý tới tên họ của vị quan lớn kia là gì.

Quản sự sốt ruột, run cầm cập nói: “Vị đại nhân này không thể đắc tội, ngài đi tiếp một lúc thì có tổn thất gì đâu? Nếu được đại nhân coi trọng, từ nay về sau chẳng phải bay cao như điều gặp gió sao?”

Hần nhướng mày, ném một cây trâm qua mặt quản sự, trên cằm ông ta liền xuất hiện một vết đỏ.

“Thật ngại quá, trượt tay.” Hần lười nhác liếc nhìn gã quản sự, vẫn tiếp tục tháo trang sức.

Khuôn mặt quản sự nhất thời vàng vọt.

Cửa phòng nghỉ bị đẩy ra lần thứ hai. Sư phụ vẫn mặc y phục xanh đi tới.

Trong phút chốc, đôi mắt hần hiện lên vẻ vui mừng: “Sư phụ, người nói xem hôm nay con hát thể nào?”

Sư phụ dường như hơi mệt mỏi, khi nhìn về hấn vẻ mặt vẫn ôn hòa: “Hát rất tốt. Tất cả bản lĩnh của ta con đã học hết rồi.”

Hấn hớn hử ra mặt, giống như đứa nhỏ nhận được kẹo mật ong.

Sư phụ nhìn trang phục diễn của hấn: “Cởi nó ra cho ta.”

Mặc dù không rõ nguyên do nhưng hấn vẫn mau chóng làm theo.

“Sau này đừng vẽ hoa đào nữa, con đừng bao giờ vẽ nữa.” Sư phụ thản nhiên nói.

“Tại sao?” Hấn nhin không được hỏi.

Sư phụ đáp: “Quá tươi đẹp.”

Hấn khó hiểu.

“Cây cao đứng giữa rừng, tất hứng hết mưa gió. Giang Nam, sinh ra trong thời loạn, con phải biết che dấu vụng dại.”

Đêm đó sư phụ suốt đêm không về.

Khi hấn xông xáo đến phòng quản sự thì mới từ tự thuật lộn xộn của ông ta mà biết chân tướng.

Hóa ra cái người gọi là đại nhân kia, chính là quan to Nhật Bản được chính khách phương Bắc bí mật mời tới.

Hấn như là nổi điên chạy khắp thành Nam Kinh.

Tìm suốt hai ngày một đêm mới tìm ra tung tích của sư phụ tại một biệt uyển ở vùng hoang vu.

Cửa gỗ khắc hoa hơi mỏng, cách biệt hai thế giới khác nhau.

Hấn quỳ gối ngoài cửa, nước mắt rơi như mưa.

Bên trong cánh cửa, sư phụ hấp hối: “Giang Nam, con cần gì tới chịu khổ.”

Hấn không nói lời nào, chỉ ra sức đập đầu. Trong nháy mắt cái trán đã đổ máu.

Sư phụ thở dài một hơi, nói: “Giang Nam, con đi đi. Đừng tiến vào. Đây là yêu cầu cuối cùng của vi sư.”

Trong quán rượu đầu ngõ, người kể chuyện gõ tấm bảng màu vàng, than thở từ nay về sau Giang Nam không còn đệ nhất kép hát nữa.

Phía dưới có người phản bác, nói bậy, rõ ràng trước đó tại thành Nam Kinh còn gặp người của Phương thị lên sân khấu, một khúc “Đào hoa phiến” cuối cùng, âm vang huyết lệ, từng chữ hát lên đến nỗi đục khoét trái tim, khúc nghệ kia còn hơn người đã mất vài phần.

Mọi người ngạc nhiên nói, có chuyện này?

Người nọ đáp, vạn lần không sai!

Thành Nam Kinh, khu phố nhà thổ.

Một người đàn ông áo quần rách rưới, bộ dạng bẩn thỉu sa sút nằm trong chuồng ngựa gối đầu lên rơm rạ ngủ say.

Trong đêm tối, tiếng bước chân vững vàng từ xa đến gần, dừng lại đứng bên cạnh người đàn ông.

“Ta đã nghe khúc hát mà ngươi đã hát sáng nay trong chợ. Đây là khúc ‘Thương xót Giang Nam’ hay nhất mà ta đã từng nghe trong mấy thập niên qua.”

Người đàn ông nằm trong lồng rơm rạ vẫn duy trì tư thế ngủ, vẫn không nhúc nhích.

“Ta biết ngươi căm ghét người Oa*, chúng ta làm một cuộc giao dịch thế nào?” Âm thanh kia lạnh lùng, “Chỉ cần ngươi ở tại một chỗ, thay ta coi giữ một bức thư, sau đó đưa thư cho người tới tìm nó. Sau khi

người làm xong những việc đó, chuyện còn lại sẽ có người khác hoàn thành. Nếu người đồng ý, thứ này chính là của người.”

(*) người Oa: người Nhật Bản, theo cách gọi của người Trung Quốc thời xưa.

Dứt lời, một cái hộp vuông ném xuống đồng rơm.

Người đàn ông trên đồng rơm động dậy, ngồi dậy. Hắn mở hộp ra, không khỏi sửng sốt.

Bên trong hộp vuông, rõ ràng là một cái đầu đầy máu. Khuôn mặt người Châu Á, nhưng hiển nhiên không phải người Trung Quốc.

Trước khi chết người kia rõ ràng trải qua đau khổ tột cùng, chết không nhắm mắt.

“Sau khi ta đưa thư cho người đến tìm nó, tiếp đó sẽ là gì?” Hắn hỏi.

Âm thanh của người tới lộ ra nụ cười thần nhiên: “Bọn họ đều sẽ chết. Nhưng bọn người này có chết cũng chưa hết tội, giống như hắn vậy.” Người kia chỉ cái đầu trong hộp giấy.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, nói: “Được. Ta đồng ý.”

Người kia khẽ cười: “Như vậy, nói cho ta biết tên của người.”

“Phương Kiển.” Hắn gần từng chữ, “Phương của tác vuông, ‘kiển’ của ‘giá kiển lư nhi vô sách hề’”

26. Quyển 2 - Chương 16: Ngoại Truyện : Thương Xót Giang Nam (hạ)

Sau khi Phương Kiển làm chủ, Nguyệt Minh Lâu trở thành đệ nhất lâu trong thành Nam Kinh.

Mà trên tay hắn gián tiếp dính mạng người cũng càng ngày càng nhiều.

Có một số người quả thật đáng chết, có một số chỉ là vật hy sinh của chính trị.

Vào đêm khuya thanh vắng, hắn cũng sợ hãi bối rối. Nửa đêm thường xuyên bừng tỉnh, cho đến khi trải qua nhiều năm thì dần dần tê dại.

Khi Cô Mang Bắc Bình tới Nguyệt Minh Lâu, trái tim đã yên tĩnh của Phương Kiển lại lo sợ lần nữa.

Chẳng lẽ lần này những người đó muốn mạng của Cô Mang?

Hắn đã từng nghe nói đến tiếng tăm của vị Cô tiên sinh kia, là một nhân vật, vừa có khí khái của trúc, lại có lạnh lùng của mai*.

(*) Mai, lan, trúc, cúc là đề tài quen thuộc trong hội họa Trung Quốc. Bốn chủng loại này đều có tính cách cao nhã. Mai nở vào mùa đông và xuân, chịu đựng lạnh lẽo. Lan kiêu diễm mảnh mai, hương thơm thâm trầm. Trúc ngay thẳng, vô tâm, đầy tiết tháo. Cúc trải sương giá mà chẳng héo hon, có ý chí thách đố thiên nhiên. Thế nên các văn nhân Trung Quốc ái mộ mà đặt tên cho bốn loại này là Tứ quân tử. [nguồn: Lê Anh Minh – Vietsciences]

Một người như vậy, thật đáng tiếc...

Ai ngờ, Cô Mang đến nơi lại yêu cầu: tìm người có khúc nghệ tốt nhất trong Nguyệt Minh Lâu.

Phương Kiển nghe tiểu sinh báo cáo, hắn ngăn ra, lập tức gọi Vân Nguyệt có khúc nghệ tốt nhất đến Trích Tinh Các tiếp đãi.

Ai ngờ Vân Nguyệt mau chóng bị đuổi ra.

Tiểu sinh ngập ngừng nói ra nguyên do của Cô Mang ——

“Hát quá kém.”

Phương Kiển ngó ra rồi bật cười, sửa sang lại y phục nói: “Mời Cô tiên sinh dời bước đến lầu ba tây sương, nói là Minh Nguyệt muốn mời tiên sinh trò chuyện.”

Tiểu sinh ngẩn ngơ, không có phản ứng.

Phương Kiển ngồi trước bàn trang điểm, cầm bút vẽ mày: “Đã lâu không hóa trang, thật không quen tay.”

Tiểu sinh sững sốt, vội vàng đứng dậy đến Trích Tinh Các truyền lời.

Nếu là nhân vật lớn bình thường từ Trích Tinh Các dời bước đến lầu ba hạ đẳng, đương nhiên sẽ khước từ và phàn nàn.

Ai ngờ Cô Mang không nói hai lời, cầm lấy áo khoác xuống lầu ba tây sương.

Bên trong phòng, Phương Kiển mặc trang phục diễn, mặt mày uyển chuyển, đầu ngón tay di chuyển khéo léo theo lời hát.

Cô Mang ở phía dưới lắng nghe rất nghiêm túc, giống như đang đối diện với hội nghị đàm phán rất quan trọng.

Khúc hát kết thúc, Phương Kiển hỏi: “Cô tiên sinh có thấy khúc này lọt vào tai không?”

Cô Mang gật đầu: “Nghe hay hơn trước đó rất nhiều.”

Đây là tất cả đánh giá? Phương Kiển hơi thất vọng, vì thế hấn lại hỏi: “Tiên sinh thích hí khúc?”

Cô Mang không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Không thích.”

Phương Kiển ngây ra, không thích mà còn quăng một số tiền lớn tới Nguyệt Minh Lâu. Thật là người kỳ lạ.

“Thế vì sao tiên sinh lại đến Nguyệt Minh Lâu?” Phương Kiển đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra miệng.

Ai ngờ Cô Mang lạnh lùng xa cách kia trong nháy mắt thần sắc trở nên dịu dàng. Anh dừng một chút, đáp: “Bởi vì vợ tôi thích.”

Phương Kiển sững sốt, không dự đoán được chính là đáp án như vậy. Sau một lúc lâu hấn cười nói: “Cho nên tiên sinh ‘yêu ai yêu cả đường đi’?”

“Không.” Cô Mang đáp, “Tôi không thích hí khúc, nhưng tôi sẵn lòng vì cô ấy mà học hiểu khúc nghệ. Tôi không muốn...” Không muốn để cô ấy ghét bỏ tôi không biết phong nhã, cao to thô lỗ. Câu cuối cùng này thật ngượng ngừng nói ra miệng.

Trong chớp mắt Phương Kiển hiểu ra. Hấn hơi rung động, thở dài nói: “Phu nhân của Cô tiên sinh thật là có phúc.”

Cô Mang đáp: “Là tôi có phúc.”

Một đôi vợ chồng như vậy, nhìn thấy chân tình trong từng chi tiết, khiến Phương Kiển không khỏi nảy lòng hâm mộ: “Không biết Cô phu nhân là người thế nào?”

Cô Mang mỉm cười: “Cô ấy là người con gái đẹp nhất trên đời này.”

Đây có lẽ là sự đánh giá đẹp nhất trên thế gian này của người chồng dành cho người vợ.

Phương Kiển cảm động.

Hấn vốn tưởng rằng đánh giá của Cô Mang là “người yêu trong mắt hơn Tây Thi”, ai ngờ hai năm sau, khi hấn tận mắt trông thấy cô gái kia, hấn mới hiểu được, câu đánh giá của Cô Mang năm đó không có nửa phần giả dối.

Cô gái kia đợi hấn hát xong khúc “Thương xót Giang Nam”, rồi nói: “Phương Kiển, cô có muốn rời khỏi Nguyệt Minh Lâu không?”

Chưa từng có người nào hỏi hấn vấn đề này. Hấn là chủ nhân của Nguyệt Minh Lâu, là người coi giữ bức thư bí mật. Nguyệt Minh Lâu cần hấn chống đỡ, đám người ẩn trong bóng tối kia cũng muốn hấn điều đình con mồi bên trong.

Không ai hỏi hắn, Phương Kiến, người có muốn rời khỏi không?

Khi đó, hắn trả lời cô: “Rời khỏi Nguyệt Minh Lâu, tôi lại càng không vui vẻ.” Cả đời này của hắn, không còn cơ hội có thể thoát khỏi Nguyệt Minh Lâu. Nếu đã không có hy vọng vậy thì đừng mong mỗi xa vời.

Cô tiến vào trái tim hắn, hắn không dám mở mắt trái tim lên nhìn bên trong.

Khi gặp lại Cô Mang, hắn bỗng nhiên ngỡ ngàng. Hóa ra, hóa ra bọn họ là đôi vợ chồng hạnh phúc mà hai năm trước hắn cực kỳ hâm mộ.

Hắn muốn cất tiếng cười to, thế nhưng cay đắng đã sớm lan tràn.

Ma xui quỷ khiến, hắn trộm long tráo phụng, lấy “Phượng cầu hoàng” thay thế “Tri âm tri kỷ”.

Cô Mang không hiểu khúc nghệ, nhưng anh nhất định biết khúc “Phượng cầu hoàng” này. Bởi vì hai năm trước ngay tại đây, hắn đã hát khúc này.

Quả nhiên Cô Mang tò mò nhìn về phía hắn.

Thư Ngọc vẫn mù mờ cho đến lúc Cô Mang bảo đi, nhưng vẻ quyến luyến trong mắt đối với người mình yêu lại không che dấu chút nào.

Hắn điên cuồng ghen tị Cô Mang có được cô, ai ngờ cô lại ăn giấm chua của hắn.

Thế gian hồng trần, đáng tiếc, thật buồn cười!

Khi tự tay đốt cháy tấm bình phong, có một khoảnh khắc Phương Kiến cảm thấy thoải mái.

Ác mộng nhiều năm, rốt cuộc được giải thoát rồi.

Nhìn ngọn lửa nhanh chóng nuốt chửng cả căn phòng, hắn nhịn không được cười to.

Đột nhiên, trong ánh lửa, có mỹ nhân áo trắng từ cửa ngăm sát vách xông vào.

Người nọ lo lắng hỏi hắn: “Cô nương, ngài làm gì vậy?”

Hắn lười nhác nhìn mỹ nhân áo trắng kia đang rất lo lắng, hắn mỉm cười: “Vân Nguyệt, qua mấy hôm nữa người sẽ xuất giá. Mau rời khỏi nơi này, nghe lời.”

Nhưng Vân Nguyệt lắc đầu: “Ngài luôn muốn đẩy tôi cách xa ngài, nhưng Vân Nguyệt không muốn đi.” Dứt lời đầu gối mềm nhũn, cô ta quỳ xuống.

“Người làm cái gì thế?” Hắn thản nhiên nói, “Ta không đối tốt với người. Người không cần như thế.”

Vân Nguyệt lại cười: “Nếu không có ngài, Vân Nguyệt đã chết từ lâu.”

Hắn còn muốn nói, nhưng cảm thấy sau gáy đau nhói, hình như có cây kim đâm vào da hắn.

Quay đầu lại, hắn kinh ngạc phát hiện Cừ Nguyệt đứng phía sau hắn không biết từ lúc nào.

“Cô nương, xin đặc tội.” Cừ Nguyệt cup mắt.

Vân Nguyệt hô lên: “Cừ Nguyệt, mau đưa ngài ấy đi.”

Hắn dần dần mơ hồ, trong một tia tỉnh táo cuối cùng, hắn nhìn thấy Vân Nguyệt thay bộ y phục màu đỏ mà hắn từng mặc.

Có một nụ hôn đặt lên trán hắn: “Nếu ngài thật muốn làm ra thế này cho những kẻ đó thấy, hãy để tôi làm.”

Lại có người giữ cánh tay hắn.

Là Thủy Nguyệt và Phù Nguyệt.

Hắn quay đầu nhìn lần cuối cùng.

Trong ánh lửa hừng hực, bóng dáng xinh đẹp khoác y phục đỏ dần dần mờ hồ, cuối cùng tan rã trong màu đỏ dày đặc.

27. Quyển 3 - Chương 1: Đôi Giày Cao Gót

Đêm khuya không trăng, hẻm nhỏ thật sâu. Thỉnh thoảng có vài tiếng cú mèo kêu lên trong bóng đêm, rất nhanh chóng bị nuốt chửng bởi sự yên lặng tại đây.

Trong không khí vẫn đục như đầm lầy, có mấy tiếng la hét dồn dập phá tan sự tĩnh lặng.

Tiếng quần áo cọ xát và tiếng hít thở nặng nề càng chói tai hơn trong hẻm nhỏ.

“Con bé này đánh đá ghê.” Trong âm thanh mang theo hơi rượu nồng nặc kiềm chế sự hưng phấn.

Một âm thanh khác nói: “Mày giữ lấy chân nó, tao cởi áo nó ra.”

“A...” Cô gái bị kiềm chế càng giãy dụa kịch liệt, tiếc rằng không đánh lại sức lực từ hai phía, trong con mắt dần dần lộ ra sự tuyệt vọng.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp.

Tiếng giày cao gót đi trên đường đá vang lên. Nghe thấy chuyển động uyển chuyển của gót giày trên đường, không khó đoán ra chủ nhân của đôi giày này quyến rũ và xinh đẹp thế nào.

Hai gã đàn ông đang ra sức kiềm giữ con mồi đều sưng sốt, không hện mà cùng quay người qua.

Chỉ liếc mắt một cái, xương cốt liền rã rời.

Hai cái đèn dầu nằm nghiêng ngã trên mặt đất. Nhờ ánh đèn yếu ớt, lờ mờ phân rõ đường cong lả lướt của người đi tới.

Quả nhiên eo nhỏ chân dài, vóc dáng thướt tha, so với thiếu phụ nông gia vừa mới bắt được chẳng biết cảm dỗ hơn bao nhiêu lần.

Quai giày cao gót khảm một vòng đá, trong ánh sáng của đèn dầu phát ra tia sáng xanh, cũng không gì hơn một con điểm nổi tiếng nhất trong hộp đêm.

“Tôi nói là ai ở trong đây, hóa ra là hai con chó dưới tay Trương cảnh ti.” Giọng nói quyến rũ giống như một sợi lông chim gãi nhẹ trái tim của hai gã đàn ông.

“Cô là ai?” Hô hấp của một gã trong đó càng nặng nề hơn.

Gã buông ra bàn tay trói buộc cô thiếu phụ, đôi chân bắt giác hướng về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ khẽ cười, nói: “Tôi là ai? Anh nói xem tôi là ai?”

Dung mạo của cô ta ẩn trong bóng đêm, nhưng vẫn có thể nhận ra nụ cười càng lẳng lơ trên mặt cô ta. Cô ta vẫn duyên dáng đứng tại chỗ kia, chỉ vươn ra một bàn tay, chờ lúc gã nhào qua mà ném gã té xuống đất.

Gã đàn ông bị té ngã cuộn người gào khóc.

Gã còn lại vội vàng tiến lên xem xét, vừa nhìn thấy khuôn mặt gã liền tái mét. Người phụ nữ kia chỉ động một cánh tay mà dễ dàng làm gãy một chân của người anh em của gã.

Thiếu phụ bị bắt đã thừa dịp mà lảo đảo chạy đi từ lâu. Giờ phút này, trong hẻm nhỏ chỉ có hai kẻ say rượu sắc mặt trắng bệch, cùng với người phụ nữ kỳ lạ này.

Lộp cộp, lộp cộp.

Người phụ nữ đi về phía trước hai bước, rồi đứng lại trước mặt hai gã đàn ông, từ trên cao liếc nhìn xuống hai con kiến run rẩy bên chân.

Cô ta bỗng nhiên ngồi xuống, xách lên cái đèn dầu nằm nghiêng ở một bên.

Ánh đèn yếu ớt rọi thẳng vào khuôn mặt cô ta.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy rõ ràng dung mạo của cô ta, hai gã đàn ông đang cuộn người đồng thời phát ra tiếng thét khiến người ta sợ hãi: “Cô cô cô...cô là...”

Người phụ nữ cong miệng cười: “À, tôi là ai? Tôi là thần chết của hai người.” Lời còn chưa dứt, móng tay sắc nhọn đã rạch đứt động mạch của một gã trong đó.

“Bà cô ơi, bà cô ơi, tha cho chúng tôi đi, chúng tôi cũng là thân bất do kỷ...” Gã còn lại nói năng lộn xộn, dập đầu với người phụ nữ.

Bịch bịch bịch. Tiếng dập đầu trầm hơn, cùng với tiếng máu chảy ào ạt từ động mạch pha lẫn vào nhau.

Khi tiếng dập đầu vang lên lần thứ 21 thì chợt im bật.

Cùng lúc đó, ngọn đèn dầu đốt cháy đến giọt cuối cùng, “phụt” rơi vào bóng tối.

Sâu bên trong bóng đêm, lại truyền đến tiếng kêu của cú mèo, như khóc như cười, như xót như thán.

28. Quyển 3 - Chương 2: Có Mèo Tên Dạ Miêu

Mùa xuân thu về cái đuôi cuối cùng.

Sau một trận mưa, tây phủ hải đường trong sân qua một đêm rơi rụng đầy đất, khiến Thư Ngọc đau lòng hơn nửa ngày.

(*) tây phủ hải đường

Cô Mang ngồi trước cửa sổ đọc sách, mắt chưa ngước lên thì đã biết Thư Ngọc đang quét hoa héo úa trong sân.

Cô quét những đóa hoa héo úa thành một gò núi nhỏ, nhưng làm thế nào cũng không nở quét sạch gò núi hải đường này, vì thế cô ngồi xổm xuống mảy ử mặt ề bên cạnh gò núi hoa.

Cô Mang lật qua một tờ, Thư Ngọc thở dài một hơi. Lại lật qua một tờ, lại là một tiếng thở dài. Một tờ giấy một câu than vãn, vậy mà đồng bộ đến mức không sai tí nào.

Ba tiếng thở dài qua đi, không còn truyền đến tiếng lật trang giấy.

Thư Ngọc thở một hơi bực bội, nhin không được mà ngẩng đầu nhìn Cô Mang bên cửa sổ. Vừa từ từ ngẩng đầu lên, Thư Ngọc kinh ngạc phát giác, bên cửa sổ sao không có ai cả?

Cô còn chưa kịp thu hồi sự kinh ngạc thì chợt thấy cơ thể mình nhẹ hơn, giây tiếp theo liền dựa vào vòng tay ấm áp. Người tới lặng lẽ ôm eo cô, cam tâm tình nguyện làm đệm của cô.

“Không phải anh đang đọc sách sao? Chạy vào sân làm gì?” Cô nắm một cây cỏ nhỏ đánh vào anh.

Anh rất tự giác để cô đánh, thái độ ngoan ngoãn đáp: “Vợ ở trong sân thở dài, anh làm sao còn đọc sách được?”

Cô liếc xéo nhìn anh, trong đôi mắt là vẻ không tin.

Anh mỉm cười: “Em không phải muốn than thở cho anh nghe sao?”

Cô then quá hóa giận: “Nói bậy, ai than thở cho anh nghe chứ?”

Anh nhướng mày: “Trong sân chỉ có hai chúng ta là người thật, em không than cho anh nghe thì cho ai nghe hả?”

Cô cắn răng: “Em than cho hoa nghe, không được sao.”

“Ồ,” anh ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Thì ra ở trong lòng vợ anh, ngay cả địa vị của hoa tàn úa còn cao hơn anh.”

Ngữ khí của anh hiếm khi có vẻ thê lương, cô lập tức mềm lòng: “Thật ra thì...địa vị của anh...cũng rất cao.”

“Cao bao nhiêu?” Anh đầy hứng thú.

Cô có vài phần ngượng ngùng, người này sao lại lên mặt ta đây rồi? Cô quay đầu không nhìn anh: “Ai da, dù sao thì cao thế này, thật ra cũng không tính là cao lắm...”

“Rất cuộc cao hay không?” Anh tích cực lên.

Bên tai cô ửng đỏ, xoay đầu lại trừng anh: “Tuyệt đối không cao!”

Anh cúi đầu mỉm cười: “Thế à, vậy mộc lan anh đã chuẩn bị xong cũng không cần lấy ra nữa, dù gì địa vị của anh trong lòng em thấp như vậy...”

(*) mộc lan

Cô nhất thời ngồi thẳng: “Cái gì cái gì? Mộc lan gì? Chờng nào anh đưa tới? Mau đưa cho em xem!”

Anh lạnh lùng liếc cô, không nói lời nào.

Cô giác ngộ, tiến đến gần hôn lên khóe môi anh một cái: “Ồ trong lòng em, địa vị của anh cao nhất đó. Hoa ở đâu? Mau đưa em xem.”

Anh mỉm cười, câu trả lời không thành ý như vậy lại bị cô nói ra như là có lý chẳng sợ. Nhưng mà mộc lan kia vốn là chuẩn bị cho cô, sớm hay muộn cũng giao vào trong tay cô.

Anh động dậy, ôm cô vào trong lòng: “Buổi trưa đưa đến. Anh thấy bảo bối hải đường của em đã vào thời kỳ héo tàn, cho nên trước đó vài hôm anh đã chọn mộc lan để em thay đổi tâm trạng, trưa hôm nay người trồng hoa chắc là sẽ đưa đến.”

Trong nháy mắt mặt mày cô tươi rói, ôm lấy cổ anh rồi thơm lên mặt anh một cái.

“Em nói đi, cảm ơn anh thế nào đây?” Anh không có bất cứ hành động gì cả.

Cô cực kỳ vui vẻ: “Đều nghe theo anh, đều nghe theo anh.” Trong đầu cô đã phác thảo nên làm sao chăm sóc những đóa hoa mộc lan mới kia.

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của cô, anh lắc đầu bật cười.

Vừa ăn trưa xong, Thư Ngọc đã ra cửa đứng đợi.

Cô Mang khó hiểu: “Người trồng hoa sẽ đưa hoa vào nhà, em đứng ở cửa làm gì?”

Thư Ngọc lắc đầu: “Em muốn nhìn xem hoa thế nào?”

Cô Mang hết cách: “Vậy em hãy đứng ở chỗ có bóng râm mà đợi.” Dừng một chút anh lại nói, “Đừng chờ lâu quá, vào nhà sớm đi.”

Thư Ngọc gật đầu như gà mổ thóc, cũng không biết có nghe hay không.

Cô Mang bất đắc dĩ lắc đầu, một mình đi vào nhà.

Chờ tới chờ lui, rốt cuộc có một người trông có vẻ là người trồng hoa xuất hiện tại đầu ngã tư đường.

Người kia khiêng cái cây cao bằng nửa người, nhanh chóng đến trước nhà. Thư Ngọc vội vàng hô lên: “Nhẹ một chút nhẹ một chút, coi chừng bậc cửa.”

Ai ngờ người trồng hoa bất động đứng trước bậc cửa.

Thư Ngọc nghi hoặc nhìn chằm chằm người trồng hoa kia, cô còn chưa kịp mở miệng hỏi thì đã nghe thấy người trồng hoa kia thốt ra tiếng van nài nhen ngào —

“Thư Ngọc! Cô phải cứu tôi đó!”

Âm thanh này, giọng điệu này, Thư Ngọc nghe ra mà trợn mắt há mồm: “Hạ Tử Trì? Khi nào thì anh đổi nghề làm người trồng hoa thế?”

Trên người mặc quần áo vải thô, khiêng cây cối bọc trong vải bố, khuôn mặt tuần tú của cậu ấm đã phơi nắng đến đỏ rần, không phải Hạ Tử Trì thì là ai?

“Anh lại gây ra chuyện gì rồi?” Vừa nghe giọng điệu thế kia, Thư Ngọc đã hiểu bảy tám phần.

Hạ Tử Trì khóc không ra nước mắt: “Tuần trước tổ trưởng sai tôi làm một nhiệm vụ không có thiên lý, bảo tôi đi tìm con mèo cưng của Trương cảnh ti đã lạc mất. Trời ơi, cô cũng biết tên Trương cảnh ti kia lập dị bao nhiêu rồi? Rõ ràng nhờ vả người ta tìm đồ, nhưng chẳng nói con mèo kia bộ dạng thế nào, cách tắm bình phong chỉ nói tên của con mèo. Trời đất ơi, chẳng lẽ tôi chạy khắp phố gọi tên con mèo thì nó sẽ chủ động trở lại sao?”

Thư Ngọc không hiểu: “Ồ? Trong tổ đạo này nhận vụ việc hơi kỳ lạ nhỉ, vụ như vậy cũng nhận hả? Loại việc nhỏ vặt vãnh này không phải nên giao cho sở cảnh sát trong vùng sao?”

Hạ Tử Trì há hốc miệng, lời tới bên miệng lại nuốt xuống. Anh ta không thể nói rằng, bởi vì sai lầm của anh ta mà khiến cô gặp nguy hiểm, Cô Mang bắt buộc Diêm Phong giao ra một lời công đạo, mà Diêm Phong lần đầu tiên ra vẻ nhún nhường nói xin lỗi, sau đó cuộc sống địa ngục của Hạ Tử Trì bắt đầu. Lần trước anh ta phải giúp vợ bé của Lý gia bắt kẻ thông dâm, trước đó nữa thì anh ta phải giữ con cho Vương ủy viên, lúc này lại bắt anh ta đi tìm con mèo của Trương cảnh ti đã thất lạc?! Ngày tháng này còn chưa vượt qua được ư?

Thư Ngọc nhếch khóe miệng: “Anh khiến tổ trưởng không vui?”

Một câu trúng đích. Hạ Tử Trì rơi lệ cay đắng, nhìn về phía Thư Ngọc hết sức chân thành tha thiết: “Thư Ngọc, tôi biết cô là người tốt, cô giúp tôi đi, nếu trong thời gian quy định tôi không tìm ra con mèo kia, tổ trưởng sẽ ép tôi đi dạo chợ đêm với trưởng nữ của phó thị trưởng! Trình tiết của tôi nằm trong tay cô đấy Thư Ngọc...”

Thư Ngọc khó hiểu: “Cho anh đi dạo chợ đêm với thực nữ quý tộc thì trở ngại anh chỗ nào? Đây là chuyện tốt mà.”

Hạ Tử Trì tỏ vẻ sợ hãi: “Tôi thà rằng bắt một trăm con mèo cũng không ở nửa giây với Khưu Bình Bình kia.” Đùa à, người phụ nữ kia giống như nữ tặc, một ngón tay có thể bóp chết anh ta, còn khỏi nói đến bà đàn ông kia suốt ngày ghét mình bị giục lấy chồng, không biết hủy hoại bao nhiêu chàng trai tốt trong thành Nam Kinh.

Thư Ngọc ra vẻ nghiêm túc, nhìn bộ dạng của Hạ Tử Trì không giống nói đùa. Cô chìa hai tay ra, nói: “Việc này tôi cũng không giúp được anh, anh muốn tôi giúp giám định công văn thư họa ngược lại không thành vấn đề, nhưng chuyện tìm mèo tìm chó...”

“Không tìm mèo cũng được, cô hãy theo tôi quay về tổ một chuyến đi. Tổ trưởng thấy cô thì sẽ vui vẻ không bảo tôi tìm mèo nữa.” Hạ Tử Trì vội nói.

Thư Ngọc không hiểu: “Sao tôi không biết mình có mặt mũi lớn như vậy?” Năm đó cô dưới quyền Diêm Phong chịu không ít khổ cực, trong cả tổ chỉ mình cô bị giáo huấn thảm nhất, cô nhìn thấy Diêm Phong nhất định sợ mắc lỗi, Diêm Phong nhìn thấy cô tất nhiên mở lời giáo huấn. Cho nên ý của Hạ Tử Trì là, đưa cô đến trước mặt Diêm Phong để anh ta giáo huấn vui vẻ?

“Không được.” Thư Ngọc quyết đoán từ chối, lại bổ sung một câu, “Không có đường thương lượng.” Đùa hả, coi cô là đồ ngốc à?

Hạ Tử Trì im lặng, hồi lâu sau hạ quyết tâm, nói vang dội: “Nếu cô giúp tôi lần này, hoa cảnh trong phủ tôi, cô tùy ý lấy đi!”

Thư Ngọc vốn đã chuẩn bị xoay người đi vào nhà, vừa nghe lời này cô lập tức dừng bước: “Anh nói thật ư?” Trong sân của nhị công tử Hạ gia tập hợp kỳ hoa dị thảo của nửa thiên hạ, ai không biết chứ?

“Một trăm phần trăm!” Hạ Tử Trì tỏ vẻ nghiêm nghị.

“Được.” Thư Ngọc gật đầu, “Tôi hứa với anh.”

Hạ Tử Trì vui ra mặt: “Vây đi thôi, về tổ nào!”

“Ai nói tôi sẽ quay về tổ?” Thư Ngọc lườm anh ta một cái, “Tôi quyết định giúp anh tìm mèo của Trương cảnh ti.”

Huh? Hạ Tử Trì há hốc mồm.

“Trương cảnh ti ngoài nói tên mèo thì còn nói gì nữa?” Thư Ngọc hỏi.

Hạ Tử Trì nhớ lại một lúc: “Không có. Ông ta ập ập úng úng giấu diếm, nhiều lời cả buổi cũng chỉ nói tên mèo.”

Thư Ngọc nhú mày. Những quan liêu thế này quả thật có điểm quái gở, rõ ràng muốn tìm đồ, mất đồ quan trọng mà không muốn tiết lộ nhiều. Nhưng đây chẳng qua là một con mèo mà thôi, có gì quý báu cần phải giấu diếm chứ?

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Quên đi, có hỏi anh cũng chẳng hỏi ra được gì, tôi bảo Cô Mang tìm người hỏi lại Trương cảnh ti kia.” Có lẽ Trương cảnh ti không coi trọng Hạ Tử Trì, nhưng hẳn không thể coi thường thể diện của Cô Mang. Cô xoay người định đi vào trong nhà, “Cô Mang ở bên trong, tôi đi...”

“Đừng! Đừng đừng đừng!” Hạ Tử Trì đột nhiên hoảng sợ kêu lên.

Thư Ngọc hết hồn: “Anh còn muốn thế nào? Uy tín của anh không đủ lớn, chẳng hỏi ra được gì cả, chẳng lẽ anh dự định đi khắp phố gọi tên mèo ư?”

Trong lòng Hạ Tử Trì rỉ máu. Nếu Cô Mang biết anh ta tới đây xúi giục Thư Ngọc, cũng không phải tìm mèo đơn giản như vậy, anh ta rất có thể bị ngồi kiệu hoa đưa vào khuê phòng của Khưu Bình Bình.

“Được, không tìm Cô Mang.” Thư Ngọc đau đầu, “Nhưng mà mặc cả gấp đôi, tôi muốn anh giúp tôi gieo trồng giống tây phủ hải đường có thể kéo dài thời kỳ ra hoa gấp ba lần.”

Hạ Tử Trì thở phào nhẹ nhõm: “Được được được, không thành vấn đề.”

“Thế con mèo kia tên gì?” Thư Ngọc hỏi.

“Dạ Miêu.” Hạ Tử Trì đáp, “Con mèo kia tên là ‘Dạ Miêu.’”

29. Quyển 3 - Chương 3: Trà Trộn Vào Trạng Trách

Mới tờ mờ sáng, Thư Ngọc từ trong ổ chăn chui ra, bắt đầu thay quần áo.

Cô Mang bên gối bị tiếng động của cô đánh thức, anh nhú mày, khàn giọng nói: “Em dậy sớm làm gì thế?”

Thư Ngọc bị một cánh tay anh kéo về ổ chăn, cô giãy dụa, từ lâu đã kiểm soát, nói: “Hiệu sách muốn em đi giám định một bộ thư họa, người bán hẹn lúc này.”

Cô Mang bắt mắt: “Người nào phô trương lớn vậy?”

Thư Ngọc đứng lúc tiến đến gần hôn lên trán anh: “Hãy, anh đừng hỏi nữa, chờ em làm xong đơn hàng này, nhận được một khoản lớn, đến lúc đó em sẽ khao anh.” Dứt lời cô nhảy xuống giường, mang một một bao vải nhỏ, lẹp xẹp bước ra cửa.

Cửa đóng lại “két” một tiếng, Cô Mang trở người muốn ngủ tiếp, tiếc rằng bên cạnh trống không, chẳng có cách nào thích ứng, cho nên làm thế nào anh cũng không ngủ được.

Sáng sớm, một biển người qua lại trong chợ, tiếng rao hàng to lớn và tiếng cò kè mặc cả cùng lúc vang lên, vô cùng náo nhiệt.

Thư Ngọc thay bộ quần áo vải thô, đội khăn trùm đầu, khuỷu tay xách một giỏ tre. Chiếc rổ dùng tấm vải màu xanh che lại, không thấy rõ bên trong là gì.

Bên cạnh, Hạ Tử Trì cũng mặc quần áo vải thô đang kéo một cái xe đẩy tay bằng gỗ, anh ta nghi ngờ hỏi Thư Ngọc: “Như thế này có thể trà trộn vào nhà của Trương cảnh ti ư?”

“Anh nói đi?” Thư Ngọc lạnh lùng liếc Hạ Tử Trì một cái.

Hạ Tử Trì lập tức im miệng. Qua một lúc lâu lại không nhận được hỏi: “Nhưng sau khi vào trong hỏi ra đặc trưng và diện mạo mà vẫn không tìm ra con mèo kia thì làm sao?” Khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành Nam Kinh đều dán đầy thông báo tìm người, cũng chẳng thấy tìm ra được bao nhiêu người, càng không nói đến một con mèo.

“Ai nói tôi muốn giúp ông ta tìm ra con mèo kia?” Thư Ngọc nhướn mày, “Sau khi hỏi rõ đặc trưng của con mèo kia thì mua một con khác giống y như đúc đưa cho Trương cảnh ti, chẳng phải là xong rồi sao?”

Hạ Tử Trì ngẩn ngơ, trong chớp mắt bừng tỉnh hiểu ra: “A ha, đúng vậy! Thư Ngọc cô thật sự là...”

Đột nhiên Thư Ngọc nhíu mày: “Xuyt! Bọn họ tới rồi.”

Hạ Tử Trì theo tầm mắt Thư Ngọc nhìn qua, trông thấy có mấy gã sai vặt từ phía Đông chợ đi qua đây, quan sát xung quanh không biết đang tìm cái gì.

Thư Ngọc điều chỉnh biểu tình trên mặt, chào hỏi đại nha hoàn duy nhất đứng giữa đám người kia: “Chào tỷ tỷ, đây là rau củ đưa được tới theo yêu cầu của các vị, tất cả đều là vừa mới hái sáng nay, bảo đảm còn tươi.” Dứt lời, từ trong xe đẩy của Hạ Tử Trì, Thư Ngọc lấy ra một bọc nhỏ đã chuẩn bị từ sớm, cô nói, “Đây là chút lễ vật tặng cho mấy vị ca ca tỷ tỷ, không đáng bao nhiêu tiền, nhưng hoàn toàn không có thuốc trừ sâu, Tiểu Ngọc tự ý lấy tới biếu tặng mấy vị ca ca tỷ tỷ.”

Đại nha hoàn nhận lấy cái bọc, vẻ kiêu căng dịu xuống, nhưng vẫn dùng ánh mắt dò xét nhìn Thư Ngọc: “Lý ma ma trước kia phụ trách đưa rau củ đâu?”

Thư Ngọc đáp: “Mấy hôm trước ma ma bị nhiễm gió lạnh, đành phải để Tiểu Ngọc đến đưa thay.”

Đại nha hoàn nhìn Hạ Tử Trì, rốt cuộc không đặt câu hỏi nữa: “Các người hãy theo kịp.”

Nha hoàn kia cùng mấy gã sai vặt lại chọn mua mấy món thịt và son phấn, tất cả đều chất lên xe đẩy của Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Trì vừa muốn trưng ra vẻ mặt thảm thương, thì đã bị ánh mắt dao sắc của Thư Ngọc cảnh cáo.

Khi đến nhà Trương cảnh ti thì trời đã sáng choang.

Thư Ngọc và Hạ Tử Trì đi theo đại nha hoàn vào nhà từ cửa sau.

Đại nha hoàn ném ra một câu “Các người ra sau phòng bếp cất những rau củ này đi”, rồi cô ta gọi mấy tên sai vặt cùng rời khỏi.

Phía sau phòng bếp là thiên hạ của phụ nữ.

Dì đầu bếp nhiệt tình vừa nhận lấy rau củ mà Thư Ngọc và Hạ Tử Trì đưa tới, vừa khen thẳng hai người rất đẹp.

Hạ Tử Trì bị khen đến ngượng ngùng, Thư Ngọc thì cười khanh khách chân thành nhận tất cả lời khen ngợi.

Thư Ngọc vừa giúp dì đầu bếp vừa nói chuyện phiếm với bà ta: “Đại nương, dì nói xem Trương cảnh ti có sở thích gì ạ? Không dỗi gặt đại nương, trong nhà Tiểu Ngọc có một đứa em trai không ra hồn, làm thế nào cũng không tìm được đường kiếm sống, nếu Trương cảnh ti có thể giúp đỡ, có lẽ đứa em của Tiểu Ngọc sẽ có lối thoát.”

Dì đầu bếp kia tính tình ngay thẳng, nhanh chóng đáp: “Cái này cũng không dễ đâu. Lão gia của chúng tôi ngày thường không có sở thích gì, một là không nhận tiền bạc, hai là không nhận châu báu ngọc thạch, có lẽ sở thích duy nhất chính là nuôi chim. Coi chim chóc đều là quý báu, nha đầu cô khẳng định không dễ lấy lòng đâu.”

Thư Ngọc kinh ngạc: “Không nhìn ra Trương cảnh ti lại thích nuôi động vật? Ngoài chim chóc, Trương cảnh ti còn thích loài vật nào không ạ?”

Dì đầu bếp suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu: “Tôi chưa từng thấy vật nuôi nào khác trong phủ ngoài chim chóc.”

Hạ Tử Trì ở bên cạnh không nhịn được: “Thế mèo thì sao? Trương cảnh ti có nuôi mèo không?”

Thư Ngọc bình tĩnh liếc nhìn Hạ Tử Trì. Anh ta biết mình lỡ lời, che miệng không dám nói tiếp nữa.

Dì đầu bếp ngược lại không phát hiện điều bất thường: “Chưa từng thấy mèo trong nhà.”

Có mấy bà vú ở cạnh lò bếp vừa lấy đồ ăn vừa che miệng người khúc khích.

Thư Ngọc hoài nghi nhìn về mấy người đàn bà đó. Nghe một người trong đó nói: “Tôi thấy cô bé đừng tìm chim từng mèo nữa, chỉ cần cô trang điểm ăn mặc xinh đẹp, đi đến trước mặt lão gia nhà chúng tôi, đừng nói an bài đường kiếm sống cho em trai cô, ngay cả cô muốn sao sáng trên bầu trời, lão gia cũng hái xuống cho cô.”

Thư Ngọc sững sốt, đầu óc vận hành nhanh chóng.

Hạ Tử Trì lại sờn tóc gáy. Xem ra Trương cảnh ti này là sắc quỷ, Thư Ngọc đừng nói là tự lấy thân hiến cho con sắc quỷ này nhé? Nếu quả là thế, Cô Mang sẽ dùng một chưởng đánh chết anh ta ngay.

Dì đầu bếp thay đổi sắc mặt, nhỏ nước bọt rồi nói: “Thấy tôi không cắt cái miệng thối của các người, nên các người muốn dạy hư cô bé hay sao?” Dứt lời bà ta quay đầu nói với Thư Ngọc, “Đừng nghe bọn họ nói bậy, tôi và tổng quản trong phủ có chút giao tình, tôi bảo hẩn giúp cô hỏi thử xem có chức vụ gì hợp với em trai của cô không.”

Người đàn bà bị quả mắng không vui: “Chị Lưu, sao chị biết bọn tôi dạy hư con bé mà không phải tự nó muốn chứ?”

Một người đàn bà khác cười nhạo: “Đúng vậy, không chừng lại thêm một bà vợ bé thứ mười bảy nữa đấy.”

Mười bảy? Thư Ngọc nuốt mề hôi, gã Trương cảnh ti này lại cưới mười bảy bà vợ bé. Thật là kẻ phong lưu gùng càng già càng cay.

Dì đầu bếp kia đã tức giận đến đỏ mặt: “Các người nói bậy bạ trước mặt người ngoài gì đó hả, nếu bị phu nhân biết được...” Bà ta bỗng đứng nghẹn lời, không dám nói tiếp.

Mấy người đàn bà lẩm nhẩm kia cũng thay đổi sắc mặt, lập tức cúi đầu làm việc của mình.

Thư Ngọc và Hạ Tử Trì đưa mắt nhìn nhau. Xem ra phu nhân của Trương trạch rất có uy quyền, những đây tó nhiều lời đều thay đổi sắc mặt.

“Đại nương, bà vợ bé thứ mười bảy này...là người như thế nào vậy?” Thư Ngọc dò xét sắc mặt dì đầu bếp, dè dặt hỏi.

Bà ta rất vất vả mới dịu xuống, lại bị câu hỏi của Thư Ngọc làm căng thẳng lên, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ thật thà của cô, bà ta không khỏi thở dài một tiếng: “Bà mười bảy là một mỹ nhân hiếm thấy, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, nha đầu cô nhất định đừng học theo cô ấy.”

Nhịp tim Thư Ngọc đập mạnh, xem ra cô vợ bé thứ mười bảy xinh đẹp đã qua đời.

Rau củ đều sắp đặt ổn thỏa, Thư Ngọc và Hạ Tử Trì không còn lý do ở lại, chỉ đành đứng dậy chia tay.

Dọc đường đi, Thư Ngọc lại túm lấy vạt nha hoàn và gã sai vặt nói bóng nói gió, không ai biết tung tích của con mèo trong phủ.

Rõ ràng trong nhà chưa từng nuôi mèo, vậy mèo mà Trương cảnh ti muốn tìm là gì?

“Anh xác định Trương cảnh ti muốn anh tìm mèo thật? Mà không phải là mèo bằng ngọc, mèo bằng vàng?” Thư Ngọc vừa đi vừa thấp giọng hỏi Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Trì gục đầu xuống: “Ông ta quả thật bảo tôi tìm mèo mà, còn nói rõ là mèo cưng.”

Thư Ngọc nản lòng. Cũng phải, từ trong miệng của dì đầu bếp tại Trương trạch cũng biết, Trương cảnh ti hoàn toàn không có hứng thú với đồ ngọc đồ cổ, bởi vậy hẳn tuyệt đối không cất giữ mèo bằng ngọc hay mèo bằng vàng. Thế thì con mèo đi lạc của Trương cảnh ti rốt cuộc là sao?

Hai người đang đi về phía trước, bỗng nhiên đằng trước có mấy tiếng bước chân từ sau núi giả đi tới.

Sắc mặt của Thư Ngọc và Hạ Tử Trì hơi thay đổi, thật là tránh cũng không được.

Chỉ trong vòng vài giây, hai người đã khôi phục sự bình tĩnh. Quân đến thì chặn lại, nước đến thì đắp đất ngăn, cho dù người tới là Trương cảnh ti, sợ cái gì chứ?

Nhưng người tới không phải là Trương cảnh ti.

Ba tiểu nha hoàn vây quanh một người đàn bà dáng vẻ đoan trang. Người đàn bà kia mặc sườn xám thêu hình hoa mẫu đơn, phe phẩy cái quạt tròn nhỏ cũng vẽ hình hoa mẫu đơn, mang một đôi giày cao gót có đường vân cát tường.

Đôi giày cao gót kia xinh đẹp đến lóa mắt. Gót giày nhọn hoắt, một vòng đá khảm trên đôi giày. Vòng đá hình cung giống như trăng rằm, tia sáng xanh lạnh lùng quyến rũ.

30. Quyển 3 - Chương 4: Dạ Miêu Không Phải Mèo

Người đàn bà mang giày cao gót trang điểm tinh xảo, nhưng vẫn không giấu được dấu vết của năm tháng — nét nhăn mảnh khảnh nơi khóe mắt mặc cho bao nhiêu lớp phấn cũng không che dấu được.

Nhưng không thể phủ nhận, dấu răng thanh xuân đã mất, người đàn bà trước mắt này vẫn là mỹ nhân thù mị thời xưa.

Mỹ nhân hơi nhượng mày, nói với Thư Ngọc: “Ngươi là nha đầu của phòng nào?”

Thư Ngọc sửng sốt, lập tức đáp lời: “Tôi chỉ mang đồ cho phòng bếp, bây giờ đi ngay ạ.”

“Phu nhân, hôm nay quả thật là ngày đi mua sắm.” Tiểu nha hoàn bên cạnh nhẹ giọng nói.

Trương phu nhân mặt mày dịu xuống: “Thì ra chỉ là một con nha đầu buôn bán ngoài trạch.”

Thư Ngọc vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại nghe âm thanh trên đầu nói: “Chỉ là một con nha đầu buôn bán lại có nhan sắc như vậy, chẳng lẽ các người liên kết với tên ma quỷ kia để gạt ta?”

Ba tiểu nha hoàn nhất thời cùng quỳ xuống: “Nô tỳ không dám, nô tỳ là người của phu nhân, tất cả đều nghe phu nhân căn dặn.”

Trong lòng Thư Ngọc nói thầm. Vợ cả của Trương cảnh ti thật độc đoán.

Hạ Tử Trì còn căng thẳng hơn Thư Ngọc, nhưng lại đi vài bước về phía trước che chắn Thư Ngọc, khiến cô kinh ngạc liếc nhìn anh ta.

Lúc này Trương phu nhân mới thấy Hạ Tử Trì: “Tên này là ai? Cũng là đầy tớ phụ trách mua bán.”

Nha hoàn đáp phải.

Sắc mặt Trương phu nhân lạnh băng: “Ngay cả gã sai vặt cũng tuần tú như vậy, còn dám nói không phải do hấn cố ý an bài? Thế nào, bây giờ ngay cả tiểu quan* cũng muốn đưa vào nhà luôn sao?”

(*) tiểu quan: trai bán sắc.

Câu này khiến Hạ Tử Trì suýt nữa hộc máu. Trí tưởng tượng của vị phu nhân này phong phú quá đi, anh ta không chịu nổi.

Thư Ngọc lặng lẽ kéo Hạ Tử Trì. Anh ta hiểu ý, vì thế hai người đều cúi đầu, thái độ khiêm tốn lắng nghe phu nhân dạy bảo.

Trương phu nhân giáo huấn vài câu cũng thấy chán, cuối cùng bà ta nâng cằm Thư Ngọc lên, quan sát tỉ mỉ ngũ quan của cô.

Ngoài Cô Mang ra, Thư Ngọc chưa từng nhìn gần mặt người nào như vậy, nhất thời không được tự nhiên.

Trương phu nhân thu lại tất cả vẻ lo lắng của Thư Ngọc vào đáy mắt. Sau một lúc lâu, bà ta cười lên: “Khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi thể mà còn đẹp hơn con tiện nhân kia vài phần, chả trách tên ma quỷ kia để ý. Nhưng mà ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi muốn có danh hiệu vợ bé thứ mười bảy trên đầu, thì chỉ là hy vọng hảo huyền mà thôi.”

Thư Ngọc bị móng tay bén nhọn kia chạm vào đến khó chịu, lại nghe người đàn bà kia nói bên tai cô: “Thật vất vả mới tiến đi một Diệp Miêu Nhi, giờ lại muốn một Diệp Miêu Nhi khác tới sao?”

Đồng tử của Thư Ngọc co rút lại, trong đầu chợt có ý nghĩ. Chỉ trong nháy mắt muôn vàn ánh sáng vụt tắt trong mắt.

Trương phu nhân sững sốt, một giây trước bà ta còn bị tia sáng trong mắt Thư Ngọc làm chói mắt, giây tiếp theo nhìn lại, vẫn là nha đầu cúi đầu nghe lời trước mặt.

Thư Ngọc run rẩy khom người: “Nô tỳ không dám, nếu nô tỳ có nửa phần suy nghĩ như vậy, trời cho sét đánh chết ngay.” Nếu cô có nửa phần suy nghĩ muốn làm vợ bé của Trương gia, không cần phiền ông trời giáng sét đánh, chính cô sẽ đánh mình chết trước.

“Với sức của ngươi cũng chẳng làm ra được gì, đi nhanh đi.” Trương phu nhân phe phẩy cái quạt tròn, mang giày cao gót dần dần đi xa.

Thư Ngọc đứng tại chỗ bất động.

Hạ Tử Trì lau mồ hôi sau ót, thổn thức nói: “Bà già này khiếp thật.”

“Hạ Tử Trì.” Thư Ngọc bỗng nhiên cất tiếng.

“Hả?” Hạ Tử Trì mù tịt.

“Hôm đó Trương cảnh ti miêu tả con mèo kia thế nào với anh?” Thư Ngọc hỏi.

Hạ Tử Trì vẫn khó hiểu: “Tôi không phải đã nói với cô rồi sao? Ông ta chỉ nói tên mèo với tôi.”

“Không phải.” Thư Ngọc cau mày, có phần mất kiên nhẫn, “Tôi muốn anh kể lại chính xác lời nói của ông ta. Không sót một chữ.”

Hạ Tử Trì hơi lúng túng, làm sao có thể nói ra chính xác từng chữ trong lời nói của Trương cảnh ti? Nhưng anh ta vẫn cố gắng nhớ lại: “Ông ta nói đại khái thế này ——”

“Tháng trước tôi đánh mất một con mèo cưng. Từ khi nó đi rồi, lúc nào tôi cũng mong nhớ da diết.”

“Đó là một con vật nhỏ rất lanh lợi, hiểu ý người, gần gũi với tôi nhất.”

“Tên của nó là Dạ Miêu. Nếu cậu có thể giúp tôi tìm nó về, bao nhiêu tiền thù lao cũng không thành vấn đề.”

“Hết rồi, chỉ vậy thôi.” Hạ Tử Trì chìa hai tay ra.

Thư Ngọc không nói gì.

Ngay lúc Hạ Tử Trì tưởng rằng Thư Ngọc muốn đánh anh ta, thì cô quay đầu cười với anh ta. Cô hỏi: “Anh nói xem, Trương cảnh ti nếu nâng niu nuôi dưỡng con vật cưng kia, vì sao cho đến khi mất nó mấy tháng trời mới nghĩ tới nhờ người khác tìm chứ?”

Hạ Tử Trì sững sốt, không thể đáp lại.

Thư Ngọc lại nói: “Dạ Miêu, con vật cưng kia tên là Dạ Miêu. Làm sao anh biết được Trương cảnh ti nói chính là Dạ Miêu, mà không phải Diệp Miêu Nhi?” Người Giang Nam nói chuyện không thích âm uốn lưỡi, âm cuối uốn lưỡi thường nuốt ở trong miệng.

Ồ? Hạ Tử Trì ngây người.

“Còn nữa,” Thư Ngọc nhú mảy, “Làm sao anh biết Dạ Miêu đó là mèo, mà không phải là người?”

Hạ Tử Trì kinh ngạc: “Ý cô là, Dạ Miêu thực tế là con người?”

Thư Ngọc cong môi: “Tôi nghĩ, Dạ Miêu đó không chỉ là người, tám chín phần là vợ bé cưng của Trương cảnh ti —— bà mười bảy.”

Hạ Tử Trì trố mắt: “Sao có thể được? Bà mười bảy kia đã chết từ lâu, Trương cảnh ti bảo tôi đi tìm người vốn đã nằm dưới đất rồi sao?” Chẳng lẽ Trương cảnh ti được Diệp Phong bày mưu tính kế, lấy anh ta làm trò cười sao?

Thư Ngọc nhún vai: “Có lẽ đúng, có lẽ không.”

“Ý cô là, biết đâu cô vợ bé kia thật ra chưa chết?” Hạ Tử Trì chần chừ nói.

Thư Ngọc lại nói: “Bà mười bảy chắc là chết rồi.”

“Hả?” Hạ Tử Trì há hốc mồm.

“Đây tớ trong Trương trạch đều nói bà mười bảy đã qua đời, có lẽ việc mai táng do đây tớ trong phủ một tay xử lý. Với tính tình của Trương phu nhân, nếu bà mười bảy vẫn còn ở nhân gian, bà ta đương nhiên không bỏ qua.” Thư Ngọc không nhanh không chậm nói, “Mà Trương cảnh ti nhờ người đi tìm mèo cũng không chịu nói hình dạng của con mèo, nói vậy trong lòng ông ta cũng hiểu được, Dạ Miêu này không có khả năng quay trở về.” Luôn mong nhớ một người, ngay cả khi người đó mất rồi vẫn còn giữ lại chút nhung nhớ. Nếu Dạ Miêu kia thật là bà mười bảy Diệp Miêu Nhi như cô suy nghĩ, thế thì Trương cảnh ti ngược lại có thể coi là một người si tình.

Nhưng cô tò mò, rốt cuộc là cái gì khiến cho Trương cảnh ti bắt đầu nảy sinh ý nghĩ tìm kiếm Diệp Miêu Nhi?

“Vậy làm sao bây giờ?” Hạ Tử Trì nghe Thư Ngọc phân tích rõ ràng, anh ta cảm thấy đau đầu hơn nữa, “Chính ông ta cũng biết không tìm thấy, thì còn muốn chúng ta tìm cái gì?”

Thư Ngọc mỉm cười: “Anh hỏi nhiều vậy có ích lợi gì, chủ thuê cũng không trả lời anh. Nếu Trương cảnh ti muốn ném một số tiền lớn tìm thứ cần bản không tìm được, thế thì chúng ta tìm cho ông ta xem.”

Hạ Tử Trì hoảng sợ: “Cô muốn đào mộ sao?”

Thư Ngọc chán nản: “Anh có thể bớt ngốc chút không?”

Hạ Tử Trì rất phối hợp ngậm miệng lại.

“Tìm một cô gái trắng hoa có dung mạo khí chất tương đương với bà mười bảy, để Trương cảnh ti kia giải sầu tương tự, nhiệm vụ của anh đương nhiên sẽ hoàn thành chu đáo.”

Hạ Tử Trì cảnh tỉnh: “Vậy chúng ta mau rời khỏi Trương trạch, nhanh chóng tới chỗ mua vui tìm cô gái giống Diệp Miêu Nhi.”

Anh ta còn đang hưng phấn, lại nghe phía trước có chút hỗn loạn.

Đây tớ trong nhà đột nhiên bận rộn chạy tới chạy lui, khi đi qua bên người Thư Ngọc và Hạ Tử Trì cũng không quên giáo huấn: “Còn nấn ná trong này làm gì? Mau tới giúp đi, có khách quý đến phủ.”

Người khách nào mà có mặt mũi lớn vậy? Thư Ngọc tò mò.

Hạ Tử Trì kéo một gã sai vặt hỏi: “Khách tới phủ là ai thế?”

Gã sai vặt không kiên nhẫn đáp: “Cô Mang Bắc Bình, Cô tiên sinh.”

31. Quyển 3 - Chương 5: Vu Oan Giá Họa

Lúc này Hạ Tử Trì hoảng hốt, quay đầu nhìn Thư Ngọc nói: “Cô Mang sao lại đến đây? Có phải cô để lộ sơ hở không?”

Thư Ngọc cũng rất kinh ngạc, bình thường Cô Mang không qua lại với giới cảnh sát, sao hôm nay nói đến là đến? Chẳng lẽ cô quá đặc ý vênh váo, để lộ manh mối khiến anh phát hiện?

“Không thể nào, tôi làm việc tuyệt đối cẩn thận, khẳng định là anh nói lỡ lời.” Thư Ngọc kiên trì.

Hạ Tử Trì không quan tâm rốt cuộc ai đúng ai sai, anh ta sải bước chạy nhanh về phía cổng lớn. Chạy được vài bước rồi đột nhiên đứng tại chỗ bất động như cọc gỗ bị đóng đinh.

Một âm thanh hòa nhã mang theo mấy phần lạnh lẽo vang lên: “Đây không phải là nhị công tử của Hạ gia sao? Ăn mặc mộc mạc thế này chuẩn bị làm gì đó?”

Hạ Tử Trì nhắm mắt, sau đó cam chịu số phận mở mắt ra, nặn ra nụ cười chân thành nhất với Cô Mang: “Đã lâu không gặp rồi, Cô tiên sinh.” Ánh mắt không nhìn được mà liếc ra phía sau, chỉ mong Cô Mang không nhìn thấy Thư Ngọc. Nhưng mà một người thật lớn như vậy, Cô Mang lại chẳng mù, sao lại không nhìn thấy?

Hôm nay Cô Mang mặc bộ âu phục giản dị màu xám nhạt, bên trong là áo sơ mi sọc màu sáng, so với Trương cảnh ti phát tướng ở lứa tuổi trung niên, anh càng lộ ra sức sống của tuổi trẻ. Anh đi chậm chậm về phía Hạ Tử Trì nhìn thoáng qua phía sau, nói: “Hạ công tử cứ len lút nhìn ra sau là vì sao thế? Chẳng lẽ đằng sau có cái gì tôi không được nhìn ư?”

Hạ Tử Trì dứt khoát xoay người ra phía sau, tại đó những hòn núi giả được bố trí rải rác, bóng dáng của Thư Ngọc đâu rồi?

Hạ Tử Trì không khỏi thở phào, quả nhiên Thư Ngọc lạnh lợi.

Cô Mang thần nhiên liếc Hạ Tử Trì một cái, sau đó đi về phía giữa của những núi giả, vừa đi vừa trò chuyện với Trương cảnh ti: “Anh Trương thật ra rất biết hưởng thụ, cách bố trí nơi đây tao nhã tự nhiên, hợp với địa hình may mắn vốn có.”

Trương cảnh ti mặt tròn trắng trẻo hài hòa, có thể ngờ ngờ đoán ra mặt mày anh tuần khi còn trẻ. Hắn cười gượng vài tiếng, nói: “Đâu có đâu có, Cô tiên sinh khen nhầm rồi, nhầm rồi.”

Cô Mang không nói tiếp, anh vẫn đi đến phía trước một hòn núi giả, vuốt cằm làm như quan sát đường vân trên núi giả.

Hạ Tử Trì và Trương cảnh ti không lần ra suy nghĩ của anh.

Nhưng trái tim Thư Ngọc thì treo trên cao. Cô Mang và cô chỉ cách nhau một hòn núi giả, nếu anh lại tiến lên phía trước vài bước, cô không còn chỗ ẩn nấp.

Khi Hạ Tử Trì hồ đồ chạy về phía cổng, thì cô đã biết cứ đi theo hướng đó tất nhiên đụng phải Cô Mang. Cô không kịp kéo Hạ Tử Trì trở lại, đành phải một mình lách người trốn sau núi giả. Tất cả hành động đều theo phản xạ.

Nhưng khi trốn rồi, cô liền ảo não. Trốn cái gì chứ, chẳng phải làm ra chuyện người khác không được nhìn thấy, lúc này trốn tránh lại tỏ ra cô làm việc sai.

Trốn cũng trốn rồi, đầu thế không biết ngượng mà đứng ra mặt.

Chỉ mong Cô Mang đừng đi về phía trước.

Cô Mang quả thật làm như mong muốn của cô, đứng bất động trước hòn núi giả.

Sau núi giả không còn động tĩnh, Thư Ngọc cũng không dám sơ suất, cô nín lặng tập trung, một chút biến động nhỏ cũng không bỏ qua.

Hồi lâu sau, âm thanh của Cô Mang ở bên kia truyền tới: “Anh Trương đừng khiếm tốn, đây quả là vùng đất phong thủy trù phú, ngay cả đất đai cũng là loại đất quý báu tìm không ra chỗ thứ hai trong thành Nam Kinh.”

Nghe vậy, Thư Ngọc theo bản năng nhìn đất đai phía dưới. Trông thấy màu sắc của đất cũng biết là chất liệu tốt.

Trương cảnh ti lau mồ hôi: “Đất đai trong thiên hạ...không phải cũng thế sao?”

Cô Mang cười nói: “Xem ra anh Trương không phải người yêu thích hoa. Có lẽ trong phủ của anh Trương có người am hiểu cách chăm bón hoa cỏ, chắc chắn là người kia đưa loại đất này tới đây.”

Trương cảnh ti hốt hoảng, nhưng không tiếp lời.

Cô Mang lại nói: “Nghe nói ba ngày trước hai thuộc hạ đắc lực của anh Trương phơi thây tại ngô Viên Thủy.”

Thư Ngọc kinh ngạc, gần đây Trương cảnh ti này còn cuốn vào án mạng nữa?

Trương cảnh ti gật đầu: “Phải, phải, Cô tiên sinh tin tức thật nhanh chóng.”

“Không phải tôi tin tức nhanh chóng.” Trong nháy mắt giọng nói Cô Mang lạnh lùng, “Cục cảnh sát địa phương cầm chứng cứ xác nhận hung thủ là người của tôi. Lệnh truyền đưa thẳng đến tay tôi, anh nói tôi có thể không biết sao?”

Dừng một chút, anh lại nói: “Nếu thật sự là thuộc hạ của tôi gây ra, tôi tuyệt đối không hai lời. Nhưng rõ ràng chứng cứ vẫn còn thiếu sót, tình tiết vụ án cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ, cục cảnh sát kết án qua loa như vậy, điều này nên giải thích sao đây?”

Sắc mặt Trương cảnh ti đã trắng bệch, nhưng Cô Mang chẳng thêm để ý. Anh dùng tay cầm một nhúm đất, thản nhiên nói: “Điều trùng hợp là, tại hiện trường tử vong để lại mấy dấu chân không hoàn chỉnh, trong dấu chân có một ít bùn đất. Người của tôi đã tra xét, loại đất kia và thứ nằm trong tay tôi đây là một. Anh Trương không giải thích một chút sao?”

Đằng sau núi giả, Thư Ngọc hồi hộp căng thẳng. Tuyên bố rõ muốn vu oan giá họa Cô Mang, rốt cuộc là kẻ nào có lá gan lớn vậy?

Phía bên kia, chân của Trương cảnh ti đã mềm nhũn: “Cô tiên sinh, tôi cũng không biết kẻ non nớt không hiểu chuyện nào lại tùy tiện kết luận như vậy... Trở về tôi nhất định dạy bảo bọn họ đáng hoàng... Nhưng mà, nhưng mà Cô tiên sinh ngài nhất định phải tin tưởng, việc nhận sai thuộc hạ của ngài là hung thủ không phải do tôi bày mưu tính kế, vả lại hung thủ cũng tuyệt đối không phải tôi...”

Cô Mang cong khóe miệng: “Tôi đương nhiên tin tưởng anh Trương sẽ không làm chuyện như vậy. Nhưng xin nhờ anh Trương bảo cục cảnh sát cho tôi một lời công đạo.”

Một câu lấp lửng lại khiến Trương cảnh ti sợ hãi hơn. Sẽ không làm chuyện như vậy — rốt cuộc là chỉ cảnh sát không bày mưu đặt kế hãm hại Cô Mang, hay là chỉ sẽ không làm ra hành động giết người? Hoặc là đều bao gồm cả hai bên trong?

Không đoán ra, không đoán ra. Người nào có thể hiểu thấu suy nghĩ trong lòng của Cô Mang Bắc Bình? Ai lại dám đoán chứ?

Thư Ngọc nhíu mày suy tư, bất luận Trương cảnh ti ở bên trong đóng vai diễn gì, cho dù chỉ là một quân cờ, hẳn cũng không thể thoát khỏi liên can — bên người hẳn nhất định có một thế lực ẩn nấp. Thế lực kia không muốn Cô Mang sống dễ chịu.

Cô nghĩ ngợi rất nghiêm túc, ngay cả khi Cô Mang rời khỏi núi giả lúc nào cô cũng không biết. Khi cô phục hồi lại tinh thần thì bên kia đã không còn tiếng người.

Lại đợi một lúc nữa, Thư Ngọc mới từ sau núi giả đi ra.

Đám người Cô Mang không biết đi đâu rồi, trước mũi chân cô nửa tấc có một chỗ lõm nhỏ trên mặt đất. Có lẽ chỗ lõm này là do Cô Mang khi này lấy nhúm đất để thử Trương cảnh ti.

Thư Ngọc không có tâm tư đi tìm Hạ Tử Trì. Cô đi lung tung trong chợ một vòng, lại rẽ vào hiệu sách mua một cái nghiên mực. Dạo một hồi cho đến sập tối, cô không còn lòng dạ mua sắm nữa, liền trở về nhà.

Cô Mang đã về nhà từ lâu, một mình dựa trên ghế dài đọc sách.

Thư Ngọc đập giầy ra rồi nhảy lên ghế dài, sau đó lặn vào trong lòng Cô Mang.

Anh đang có hứng đọc sách, bỗng dưng bị độ ẩm trong lòng làm phân tâm, thế là anh ném sách qua một bên, vòng tay ôm bảo bối trong lòng.

“Giám định thư họa xong rồi?” Anh hỏi.

Cô ậm ừ “ừ” một tiếng, không tập trung tư tưởng.

“Nhận được lợi ích gì không?” Anh ngắm nghía mái tóc đen nhánh của cô.

“Không.” Cô đáp, “Một chút lợi ích cũng không có.” Từ khi ra khỏi Trương trạch, cô miên man suy nghĩ bần khoản, nghĩ ngợi xem còn có đường nào giúp Hạ Tử Trì tìm mèo không? Rốt cuộc là thế lực phương nào làm khó dễ Cô Mang?

Anh quệt mũi cô: “Buôn bán không có chút lời mà em cũng làm?”

Cô vòng tay ôm eo anh, hỏi: “Hôm nay anh đi đâu thế?”

Anh ngăn người, đáp: “Đi ra ngoài làm chút việc nhỏ.”

Hồi lâu sau cô mới cất tiếng: “Sau này có chuyện có thể đừng gạt em hay không? Em cũng giúp anh chia sẻ được mà. Vợ anh không vô dụng như anh nghĩ đâu.”

Anh mỉm cười, tỉ cầm trên đỉnh đầu cô: “Anh biết.”

“Biết cái gì?” Cô bắt mồm. Anh thích chơi trò ăn nói lấp lửng này mà.

Anh kiên nhẫn đáp: “Anh biết vợ anh muốn giúp anh san sẻ, biết vợ anh rất lợi hại.”

“Vậy còn không thẳng thắn.” Mày liễu của cô dựng thẳng.

Anh nói chậm chậm: “Thẳng thắn không phải là chuyện của hai bên sao?”

Cô ngẩn ra.

Anh lại nói: “Em thẳng thắn với anh trước, anh sẽ nói cho em chuyện em muốn biết.”

“Em có gì không thẳng thắn chứ?” Cô khó hiểu.

“Ồ?” Anh liếc xéo cô một cái, “Hôm nay em thật sự đến hiệu sách.”

Cô ngỡ ngàng, muốn lần mò cái nghiên mực mua ở trong chợ làm bằng chứng, nhưng làm sao cũng không tìm ra.

“Đừng tìm nữa.” Khuôn mặt anh không biểu cảm, “Trong nhà nhiều nghiên mực tốt em không cần, lại đi mua một nghiên mực tầm thường, giấu đầu hở đuôi cũng rõ ràng quá rồi.” Cái nghiên mực anh đang ngắm nghía trong tay không phải là cái cô mua ở hiệu sách sao?

Huh? Cô há hốc mồm lần nữa.

Anh thở dài một hơi, gỡ bỏ khuôn mặt ngớ ra của cô: “Hôm nay cùng tên gốc Hạ Tử Trì kia đi làm gì? Anh ta lại lấy thứ gì dụ em? Để anh đoán nhé, mùa này, thứ Hạ Tử Trì có thể lấy ra, cũng chỉ có một sân hoa cảnh của anh ta thôi.”

Có một người yêu thông minh như vậy đôi khi thật là một chuyện hao tâm tổn trí. Cô đành phải ôm cổ anh, dùng chiêu cuối cùng.

“Cũng không phải chuyện gì lớn. Anh đừng làm khó Hạ Tử Trì được không.” Cô còn trông ngóng kỳ hoa dị thảo trong cái sân kia đấy.

Anh ôm eo cô, sắc mặt sâu xa khó mà hiểu được: “Khi nào thì anh làm khó anh ta? Giao nhiệm vụ cho anh ta chính là Diêm Phong, không phải là anh.”

Cô ngẩn người, cũng đứng ha, mỗi lần Hạ Tử Trì thấy Cô Mang đều như chuột thấy mèo, nhưng từ đầu đến cuối Cô Mang chưa làm gì anh ta cả.

Cô lại hỏi: “Mau nói cho em biết, làm sao anh đoán được hôm nay em không đến hiệu sách. Chỉ dựa vào cái nghiên mực kia thì không tính.” Rõ ràng là mượn nghiên mực phô trương thanh thế. Chẳng lẽ khi đó anh đã biết cô đứng phía sau núi giả?

Anh hôn lên cổ cô, ậm ờ nói: “Có lỗ nhỏ trên núi giả, anh ngửi được mùi hương của em.”

Cô không tin: “Nói bậy, em đâu có mùi gì.” Cho dù có, cách xa như vậy làm sao ngửi được?

Anh lại cúi đầu mỉm cười: “Mùi hương của em, sao anh lại không biết.” Dứt lời anh nghiêng người đặt cô dưới thân.

“Còn nữa, lần sau nhớ giữ sạch bùn đất dính trên giày, loại đất đỏ Dịch Sơn kia không phải ở đâu cũng thấy được.”

Anh vừa nói vừa tắt đèn.

Lời kháng nghị của cô nhỏ dần, mau chóng không còn âm thanh.

Đúng lúc bóng đêm vừa buông xuống.

Lời tác giả:

Trương cảnh ti: ai có thể đoán được tâm tư của Cô Mang Bắc Bình chứ?

Hạ Tử Trì: tôi!

Cô Tiểu Mang: con con con!

Cô Tiểu Ngọc: con con con!

Thư Ngọc: ơ, tâm tư của kẻ nhả nhận bại hoại kia còn cần phải đoán sao?

Cô Mang: vậy em nói xem bây giờ anh muốn làm gì?

Thư Ngọc: con đang ở đây, nói nhiều quá không tốt.

Cô Mang: ah, em đoán đúng rồi.

32. Quyển 3 - Chương 6: Nhà In Hàm Phong

Trong thành Nam Kinh có một ngõ hẻm gọi là Ổ Xuân, cuối ngõ có một nhà in lâu đời.

Trên tấm bảng hơi cũ viết mấy chữ to rồng bay phượng múa: Hàm Phong Nhất Thập Nhị.

Phía trước sảnh của nhà in Hàm Phong, ngoài bán những quyển tiểu thuyết và truyện dân gian thuở xưa thì còn làm cả công việc in ấn. Mùi sách cũ pha lẫn với mùi mực in lan tỏa khắp phòng, thật cũng có vài phần thú vị.

Khách hàng của nhà in không nhiều lắm, nhưng ngày thường nhận đơn đặt hàng lại không ít.

Nhưng chỉ có nhân viên bên trong nhà in mới biết, trong nhiều đơn đặt hàng kia không hề liên quan đến việc in ấn xuất bản.

Ví dụ như, trên một tờ đơn đặt hàng quá hạn viết rằng tìm về năm bức thư do một nhân viên quan trọng trong phòng thư ký tổng thống đã làm mất. Lại chẳng hạn như, tờ đơn đặt hàng mới nhất viết là tìm về con mèo của Trương cảnh ti đã đi lạc.

Đơn đặt hàng bình thường nằm lẫn lộn với nhau, còn những đơn đặt hàng cơ mật nhất thì khóa trong gác xếp nhỏ ở phòng trong của nhà in, không phải thành viên cốt lõi thì không được vào xem.

Cư dân tại ngõ Ổ Xuân đương nhiên không biết tình hình hoạt động của nhà in này, chỉ nói đó là nơi để giết thời gian không tẻ, có lẽ đi dạo một chuyến đến đó sẽ tìm được sách cũ thời xưa hoặc là mấy quyển tiểu thuyết đặc sắc.

Khi Thư Ngọc bước vào nhà in là vào giờ giữa trưa nhàn rỗi nhất, trong sảnh trước của nhà in chỉ có hai người trẻ tuổi.

Một người là chàng thanh niên cao gầy đeo kính mắt gọng to màu đen đang ngồi trước máy tính gõ chữ tách tách, khước miệng ngậm điều thuốc đã tắt lửa từ lâu. Người còn lại là cô gái trẻ tóc thắt bím hai bên, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, đang bận rộn đánh dấu một chồng sách.

Hai người nhìn thấy Thư Ngọc đều sửng sốt. Sau đó cô gái tóc thắt bím hét lên ném đi quyển sách trong tay, chui vào trong lòng Thư Ngọc: “Chị Ngọc, chị đã về rồi!”

Thư Ngọc sờ ót cô gái: “Tiểu Vân lại tự mình phân loại sách sao? Vất vả quá.”

Chàng trai đeo kính mắt gọng to màu đen vất một tay trên lưng ghế, tay kia thì lấy điều thuốc ra, ánh mắt nhìn Thư Ngọc chứa ý cười: “Cô ấy vất vả chỗ nào, chẳng qua là dán nhãn lên sách mà thôi, người thật sự vất vả là em mới đúng.”

Tiểu Vân giận đỏ mặt: “Long Nha, anh nói bậy.”

Thư Ngọc mỉm cười. Cô ngẩng đầu nói với Long Nha: “Hạ Tử Trì ở đâu? Chị có việc tìm anh ta.”

Long Nha bĩu môi: “Tìm anh ta làm gì? Em còn tưởng rằng rốt cuộc chị bằng lòng trở về rồi, ai ngờ chỉ là vì tìm tên Hạ ngọc ngê.”

Thư Ngọc cười cười: “Chị đã lập gia đình, đương nhiên phải nghe theo ý của nhà chồng. Nếu đã từ chức rồi thì sẽ không có ý định trở về. Nhưng vì nhớ mọi người nên chị mới trở về thăm.”

Sắc mặt Long Nha lại ảm ức thêm vài phần: “Cô Mang Bắc Bình kia có gì tốt chứ, quái gở bá đạo vô lý, làm sao sánh bằng tổ trưởng?”

Tên Diêm Phong hung dữ kia thua xa Cô Mang mới đúng. Thư Ngọc oán thầm, nhưng miệng lại nói: “Trai lớn cưới vợ gái lớn lấy chồng, em không thể trông chờ chị hiến dâng cả đời mình ở đây, cuối cùng sống cô độc quãng đời còn lại tại nhà in Hàm Phong chứ?”

Long Nha ghen lời.

“Được rồi, mau nói cho chị biết Hạ Tử Trì ở đâu?” Mày liểu của Thư Ngọc hơi nhướng lên.

Long Nha không nói gì, chỉ vươn ba ngón tay chỉ lên cầu thang, rồi lại xoay người gõ chữ tiếp.

Thư Ngọc không để bụng, xoay người đi lên lầu.

Tầng lầu của nhà in Hàm Phong rắc rối phức tạp, bố trí cầu thang cũng khiến người ta hoa mắt. Rõ ràng ban đầu chỉ có một con đường, càng lên cao càng chia ra nhiều lối rẽ, mỗi chỗ rẽ lại thông với tầng lầu không giống nhau.

Dựa theo động tác tay của Long Nha, Hạ Tử Trì hẳn là ở tầng ba.

Thư Ngọc lẩm bẩm bài vè, bắt đầu tìm kiếm cầu thang thông đến tầng ba.

Hạ Tử Trì đã tìm được bức họa của bà mười bảy, hẹn cô hôm nay đến xem.

Tuy rằng Cô Mang không ủng hộ cô tiếp tục đi tìm Dạ Miêu, nhưng anh biết tính tình của cô không đạt được mục đích thì không từ bỏ, vì thế anh chỉ dặn dò: “Tìm được cô gái giống bà mười bảy thì dừng tay, đừng dây dưa vào Trương cảnh ti. Ông ta không giống bề ngoài thoát nhìn hèn nhất đâu.”

Thư Ngọc ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng trong lòng lại có tính toán khác, cô muốn tìm hiểu ngọn nguồn, bắt được kẻ trốn ở phía sau có ý đồ giết hại Cô Mang.

Rốt cuộc thấy được hành lang của tầng ba.

Thư Ngọc cố tình thả nhẹ bước chân, ngay cả như thế, giày cao gót tiếp xúc với sàn nhà bằng gỗ vẫn phát ra tiếng vang.

Cô đang ảo não vì đã quên hỏi Hạ Tử Trì ở phòng số mấy, giày tiếp theo cô phát hiện căn bản không cần hỏi. Bởi vì đa số phòng ở tầng ba đều đã khóa, trên mặt khóa không ngoại lệ phủ một lớp bụi thật dày, có lẽ những căn phòng này đã trống một thời gian dài. Chỉ có căn phòng trong cùng không khóa, nắm cửa không có chút bụi bặm, có lẽ chủ nhân thường dùng đến.

Cô không chút suy nghĩ, vặn nắm cửa mở ra.

Bên trong cánh cửa là một không gian rộng rãi, đang vào buổi trưa tia nắng mặt trời xuyên qua khe hở của bức màn chiếu rọi vào trong, trên sàn nhà hiện lên vệt sáng dài rực rỡ. Cạnh vệt sáng là một chiếc ghế mây đưa lưng về phía cửa có hai tay vịn và lưng ghế thật rộng, có một người ngồi trên đó, lưng người đó tiếp xúc với ánh sáng, không nhìn thấy rõ ràng.

Tuy rằng người kia ngồi đưa lưng về phía cửa, nhưng từ hai bên giá sách trong phòng Thư Ngọc cũng đoán ra thân phận của người kia.

Cô chưa từng hối hận mình hồ đồ sơ suất như lần này. Sao lại cố tình đưa vào hòng sủng?

Chợt nghe người trong phòng cất tiếng, tiếng nói trầm thấp mang theo vẻ lãnh đạm: “Tiểu Vân, qua đây giúp tôi châm đầy chén trà.”

Thư Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cũng may người trong phòng không biết người tới là cô. Lúc này không chuẩn thì đợi đến khi nào? Thế là cô nắm thời cơ lùi về chân phải muốn ra ngoài, cổ tay khẽ động, răng rắc, cửa phòng đóng lại.

Cánh cửa ngăn cách cô và người trong phòng, cô hết hồn vỗ ngực, rón ra rón rén lùi về phía đầu cầu thang.

Ai ngờ, tới đầu cầu thang thành linh xuất hiện khuôn mặt mù tịt mang theo vài phần ngạc nhiên mừng rỡ.

“Thư Ngọc, Tiểu Vân nói cô tới tìm tôi. Nhưng sao cô chạy lên tầng ba? Tôi ở tầng hai mà. Cũng may Long Nha nói cho tôi biết cô lên tầng ba, cô...”

Thư Ngọc lấy một bàn tay bịt kín miệng Hạ Tử Trì, không cho anh ta nói tiếp. Thế nhưng tiếng nói to lớn của Hạ Tử Trì đã vang vọng hành lang tầng ba nhỏ hẹp.

“Ê ê ê...” Hạ Tử Trì giãy dụa muốn nói chuyện, nhưng bị khuôn mặt đầy sát khí của Thư Ngọc dọa mất hồn.

Thư Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói: “Anh cầm miệng cho tôi!”

Lúc này, căn phòng cuối hành lang truyền đến tiếng động. Hình như có người từ ghế đứng lên, đi về phía cửa. Bước chân vững vàng giẫm lên sàn nhà bằng gỗ đã cũ phát ra tiếng cọt kẹt.

Thư Ngọc sợ tới mức tóc gáy dựng thẳng, rốt cuộc cô bỏ mặc Hạ Tử Trì, lao ra đầu cầu thang, bay nhanh xuống dưới lầu.

Hạ Tử Trì thấy tình hình bất thường, anh ta cũng chạy theo Thư Ngọc.

Thư Ngọc chạy tới sảnh trước, nhận ra phía sau còn có một cái đuôi. Cô kinh ngạc: “Anh chạy cái gì?”

Hạ Tử Trì sững sốt: “Cô chạy nên tôi chạy theo.”

Thư Ngọc không còn gì để nói. Cô vội vàng nhìn về phía đầu cầu thang, rốt cuộc bất chấp mọi thứ mà dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nhà in Hàm Phong.

Hạ Tử Trì chạy nhanh theo sau: “Thư Ngọc! Thư Ngọc! Cô chờ tôi với!”

Tiểu Vân từ trong chồng sách ngẩng đầu lên, vẻ mặt dấu chấm hỏi: “Vì sao chị Ngọc chạy thế?”

Long Nha nhìn có chút há hê: “Có lẽ gặp được người chị ấy sợ.”

“Chị Ngọc còn sợ ai à?” Tiểu Vân kinh ngạc.

Lúc này, trên cầu thang có người đi xuống.

Người kia liếc mắt nhìn hai cô cậu trong sảnh trước, mặt không biểu tình nói: “Tiểu Vân, tôi không phải đã nói từ lâu căn phòng tại tầng ba không có bộ đồ trà rồi ư, tại sao còn không đưa lên một bộ?”

Tiểu Vân gục đầu xuống: “Em...Em tưởng rằng tổ trưởng không thích uống trà...”

Người kia chỉ liếc nhìn Tiểu Vân một cái, Tiểu Vân liền nói không ra lời.

Long Nha im lặng cúi đầu thấp xuống, giả vờ nghiêm túc gõ chữ.

Ai ngờ người đứng trên cầu thang lại nói: “Long Nha, sàn nhà ở tầng ba bẩn rồi, cậu đi lau đi. Thuận tiện lau luôn sàn nhà của tầng bốn và tầng năm.”

Long Nha run rẩy, cuối cùng ừ ừ đáp một tiếng “Dạ”.

33. Quyển 3 - Chương 7: Hối Liễu Thiên Cơ

Trên bức họa vẽ một người con gái dịu dàng e thẹn.

Mặt trái xoan, đôi mày thanh tú, đôi môi đỏ thắm, hàm răng trắng bóng. Chiếc sườn xám sát người theo hình hoa mẫu đơn bao bọc vóc dáng lả lướt, nửa cánh tay giơ lên cầm một cái quạt tròn theo hình mẫu đơn.

Nhìn đôi mắt một mí rụt rè khiến người ta mềm lòng.

Hạ Tử Trì tấm tắc nói: “Xinh đẹp không?”

Thư Ngọc liếc anh ta: “Anh đặc ý cái gì chứ?”

Hạ Tử Trì ngượng ngùng im miệng.

“Bức họa này từ đâu ra?” Thư Ngọc hỏi.

Hạ Tử Trì đáp: “Khi bà mười bảy vừa tiến vào Trương gia, Trương cảnh ti đã mời họa sĩ vẽ bức họa này.”

“Anh không cảm thấy, mỹ nhân này nhìn hơi quen mắt sao?” Thư Ngọc nhìn hồi lâu, nhíu mày hỏi.

Hạ Tử Trì khó hiểu: “Tôi chưa từng gặp. Chẳng lẽ cô đã gặp rồi ư?”

Thư Ngọc lắc đầu: “Tôi không phải nói mặt mũi của cô ta, mà là cách trang điểm ăn mặc của cô ta. Anh không cảm thấy quần áo và trang sức của mỹ nhân này có mấy phần tương tự Trương phu nhân sao?”

Cô vừa nói thế, Hạ Tử Trì tỉnh ngộ. Thật đúng là giống nhau. Chiếc sườn xám kia, cây quạt tròn kia, thậm chí cách trang điểm đều cực kỳ giống vợ cả của Trương cảnh ti. Anh ta theo bản năng nhìn xuống chân của mỹ nhân, nhưng bức họa này không có vẽ toàn thân, chỉ dừng tại chỗ mắt cá chân của mỹ nhân.

Nơi họa sĩ không đặt bút vẽ, có lẽ nào là một đôi giày cao gót khảm một vòng đá?

“Chẳng lẽ Trương phu nhân và bà mười bảy có quan hệ gì sao?” Hạ Tử Trì suy đoán.

Thư Ngọc nhíu mày: “Khó nói.”

Sau một lúc lâu, cô lại hỏi: “Diệp Miêu Nhi và Trương cảnh ti quen nhau thế nào?”

Hạ Tử Trì đáp: “Nghe đồn là quen ở sông bạc.”

“Sông bạc?” Thư Ngọc kinh ngạc.

Hạ Tử Trì nói tiếp: “Lúc ấy Diệp Miêu Nhi thắng tất cả thẻ tiền của Trương cảnh ti, Trương cảnh ti chưa bao giờ tiếp xúc với mỹ nhân có kỹ năng đánh bạc như vậy, thế là nhất kiến chung tình.”

Thư Ngọc càng kinh ngạc hơn. Mặc dù cô không hiểu kỹ năng đánh bạc, nhưng cô biết kỹ xảo đó không đơn giản dựa vào tài nghệ trên cổ tay — mỗi một ánh mắt, mỗi một cơ mặt phải điều chỉnh vừa đúng mới có thể thắng lớn. Mỹ nhân trên bức họa có ánh mắt rụt rè như vậy, thật sự không giống tay đánh bạc có tâm lý vững vàng.

Chẳng lẽ Diệp Miêu Nhi điều khiển đôi mắt đã đạt tới trình độ thuần thực, có thể trong mỗi hoàn cảnh khác nhau mà thay đổi tâm tình?

Mặc dù không loại bỏ khả năng này, nhưng đối diện với họa sĩ rất giỏi nắm bắt cái thần của người khác, ánh mắt có thể duy trì sự nguy tạo trong cả quá trình, không lộ ra chút manh mối, thật sự là chuyện rất khó khăn.

Hoặc là tin đồn có điểm sai, hay là Diệp Miêu Nhi không đơn giản.

Thư Ngọc hỏi: “Lời đồn của anh có chứng cứ không?”

Hạ Tử Trì đáp: “Do đây tớ trong Trương trạch truyền ra ngoài. Tôi đã đến sông bạc điều tra, nhân viên tại đó còn nhớ cũng xác thực sự việc.”

Thư Ngọc nhìn chằm chằm mỹ nhân dịu dàng trên bức họa, không nói gì cả.

Diệp Miêu Nhi là một người như thế nào, giữa cô ta và vợ cả của Trương cảnh ti có gút mắc gì, nguyên nhân cái chết của cô ta là gì, Thư Ngọc chẳng quan tâm chút nào. Nhưng nếu muốn bắt chước mỹ nhân đã qua đời, quả thật phải hao tổn rất nhiều công sức.

“Trương cảnh ti và Diệp Miêu Nhi lần đầu gặp tại sông bạc nào?” Hồi lâu, Thư Ngọc mở miệng.

Hạ Tử Trì trả lời rất nhanh: “Thiên Cơ Các.”

Thiên Cơ Các? Thư Ngọc nhú mày.

Trương cảnh ti mặc dù có chút thành tựu trong giới cảnh sát, nhưng nếu muốn đến Thiên Cơ Các, còn có khoảng cách nhất định. Càng không nói đến gặp gỡ mỹ nhân đánh bạc.

Vị Trương cảnh ti này xem ra cũng có mờ ám.

Hạ Tử Trì bỗng nhiên nghĩ tới gì đó: “Cô...không phải muốn đi Thiên Cơ Các chứ?”

Thư Ngọc thu hồi bức họa, dặn dò anh ta: “Dọn dẹp chút đi, bây giờ chúng ta đi đến Thiên Cơ Các.”

Có thể nói không sao? Hạ Tử Trì ảm ức, nơi đánh bạc tối tăm rối loạn như vậy, Thư Ngọc một người phụ nữ có chồng lại muốn đi?

Nhưng cô chưa bao giờ là người phụ nữ bình thường.

Trong lòng Hạ Tử Trì khẽ thở dài một hơi, nhận lệnh đi theo bước chân cô.

Thiên Cơ Các không phải một sông bạc bình thường, mà là nơi đánh bạc cao cấp nhất của ba sông bạc lớn Thiên Nhất, Thiên Thủy, Thiên Nham. Hoặc là xuất thân vượt trội, hoặc là kỹ xảo xuất sắc, nếu không thì chẳng ai dám đến Thiên Cơ Các bêu xấu.

Hạ Tử Trì căng thẳng ghé sát Thư Ngọc thì thầm: “Chúng ta có phải đánh bạc không?”

Hôm nay Thư Ngọc mặc một bộ sườn xám màu lam cổ cao, mang đôi giày cao gót màu xanh nhạt, mặt mày nhẵn nhụi làm ra điệu bộ của một vị phu nhân bí ẩn. Cô cầm cán quạt che miệng Hạ Tử Trì, nói: “Nói ít, nhìn nhiều.”

Hạ Tử Trì ảo não. Thư Ngọc nói phải vào Thiên Cơ Các tìm một cô gái giống Diệp Miêu Nhi, một là phải nhuộm khí chất bài bạc, hai là phải có kỹ năng đánh bạc, ba là phải có khuôn mặt xinh đẹp giống Diệp Miêu Nhi. Nói dễ hơn làm.

Bên trong Thiên Cơ Các tao nhã hơn ba sòng bạc lớn kia, nhưng ánh sáng mờ mờ, người phục vụ qua lại vùn vụt cùng với khách đánh bạc ẩn tại góc tối vẫn khiến Hạ Tử Trì hơi nhút nhát. Anh ta còn có một nhiệm vụ rất quan trọng — coi chừng sự an nguy của Thư Ngọc.

Phía trước truyền đến xôn xao nhỏ, dường như sắp có một cuộc đánh bạc lớn.

Thư Ngọc và Hạ Tử Trì theo dòng người đi qua vây xem.

Giữa sân đặt một bàn đánh bạc lớn, người phục vụ đã xào bài xong rồi. Cạnh bàn đánh bạc có ba người chơi, xem sắc mặt và động tác thì đều biết là người lão luyện. Phía sau bọn họ có một gian phòng tương ứng, ngồi đằng sau bức rèm trong phòng là ông chủ chân chính của bọn họ.

Trong đám người có tiếng thì thầm to nhỏ.

“Ồ, đó không phải là Cầu Lão Thất sao?”

“Đồ vương mới xuất hiện phải không?”

“Đúng đó, ai có khả năng mời hắn đến chơi thế?”

Thư Ngọc theo ánh mắt bọn họ nhìn qua, trông thấy Cầu Lão Thất kia không già, khoảng chừng hai mươi mấy, vóc người nhỏ gầy, đeo nửa mặt nạ bằng sắt, đằng sau mặt nạ chỉ lộ ra con mắt thâm trầm lão luyện không hợp với bề ngoài.

Bên trong bức rèm phía sau hắn, người ngồi đó là ai?

Một tiếng chuông vang lên, màn sân khấu phía trước hạ xuống, hiện ra tiền cược của trận đánh bạc lần này.

Sau màn sân khấu treo một bức tranh thủy mặc, góc dưới bên trái có một dấu đỏ, có khắc ba nét chữ “Trương Tăng Diêu”.

Bên cạnh bức tranh, có một cô gái còn trẻ dùng tấm vải mỏng che mặt ngồi ngay ngắn. Quả nhiên làn da nõn nà, eo thon chân dài. Đôi mắt khe khẽ lay động vài cái, toát ra vẻ quyến rũ mê người.

Thư Ngọc lại chú ý tới bàn chân của mỹ nhân che mặt.

Mỹ nhân mang một đôi giày cao gót, trên đó khảm một vòng đá mảnh khảnh.

Thư Ngọc không khỏi nhíu mày. Sao lại thế này? Chẳng lẽ năm nay trong thành Nam Kinh thịnh hành kiểu giày nữ này sao? Một người rồi lại hai người đều mang kiểu giày này.

Hạ Tử Trì có chút hưng phấn: “Cô nói xem tiền cược rốt cuộc là bức tranh kia, hay là mỹ nhân bên cạnh bức tranh?”

Thư Ngọc dời tầm mắt về phía bức tranh thủy mặc. Cô hơi cong môi: “Bức tranh không đáng đồng tiền.”

Hạ Tử Trì sững sốt.

Thư Ngọc lại nói: “Bức tranh ‘Ngũ tinh nhị thập bát túc thần hình đồ’ thật sự không có khả năng ở nơi này.” Dùng một chút, cô than thở: “Nhưng mà thứ đồ giả này ngược lại bắt chước họa pháp của Trương Tăng Diêu rất chuẩn.” Để dễ lấy giả đánh tráo, nếu không phải cô đã biết bản gốc treo ở đâu thì cũng không có cách nào dùng mắt thường phân biệt thật giả.

“Nói vậy, tiền cược là mỹ nhân cạnh bức tranh?” Hạ Tử Trì nói.

Thư Ngọc nở nụ cười: “Nếu mỹ nhân và bức tranh đều đặt tại đó, tiền cược đương nhiên bao gồm bức tranh lẫn mỹ nhân.”

Lại một tiếng chuông vang lên. Ván bài bắt đầu.

Ba người chơi lần lượt nhận bài. Lần nhận bài này nhìn như chẳng có gì đặc biệt, trên thực tế bên trong có huyền cơ.

Người trong nghề nhìn cách thức, người ngoài nghề xem náo nhiệt. Cũng có người không xem ván bài, từ đầu đến cuối ánh mắt đều không rời khỏi mỹ nhân che mặt trên đài.

Thư Ngọc là người ngoài nghề lại nhìn chăm chăm bàn tay khéo léo của Cầu Lão Thất.

Thật là một đôi tay đẹp. Tỷ lệ của chiều dài và khớp xương như vậy, rõ ràng trời sinh dùng để đánh đàn.

Hóa ra cũng có thể dùng để đánh bạc.

Nửa ván đầu đã chấm dứt. Lá bài cuối cùng của Cầu Lão Thất lấy đi một phần ba thẻ tiền của hai người chơi còn lại.

Khán giả tấm tắc hiếu kỳ, có lắc đầu, có hưng phấn.

Mà ba người chơi tinh thần vẫn tỉnh táo, vững như bàn thạch.

Nửa ván sau đang muốn bắt đầu, lại nghe phía sau bức rèm của một người chơi truyền ra âm thanh.

“Chỉ trong thời gian nửa chén trà (5 phút) đã thua một nửa số bạc, chắc chắc.”

Thư Ngọc nhú mày. Âm thanh này rõ ràng là một cô gái.

Người vây xem cũng gợi lên hứng thú, đều nhìn qua bức rèm. Là tiểu thư nhà ai đến Thiên Cơ Các mua vui?

Giọng nữ sau rèm lại nói: “Bức tranh treo trên đó tôi chẳng thấy có gì đẹp, nhưng tỷ tỷ ngồi bên cạnh bức tranh thật không tệ. Tôi dùng số tiền lớn như vậy, cũng nên để mỹ nhân lộ mặt cho tôi xem một cái, tốt xấu cũng cho tôi biết số bạc này không uổng phí.”

Trong đám người có tiếng hùa theo.

Người phục vụ đang muốn bắt đầu ván bài rơi vào khó xử. Tiền cược vốn để hư hư thật thật, không phân biệt rõ ràng mới có thể hấp dẫn người khác đến cùng. Một câu của vị khách nữ này lại muốn phá vỡ quy củ của Thiên Cơ Các.

Bức rèm phía sau Cầu Lão Thất cũng có động tĩnh. Trong rèm vang lên âm thanh biếng nhác thờ ơ: “Đã thua không gỡ nổi, cần gì tới Thiên Cơ Các?”

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh, âm thanh này sao quen thuộc thế?

Cô ngược mắt nhìn qua bức rèm, nhưng tấm rèm thật dày che người bên trong rất kín đáo.

34. Quyển 3 - Chương 8: Cược Thêm Nữa

“Vị tiên sinh này nói cũng không đúng rồi, Khuru Bình Bình tôi sao là người thua không gỡ nổi?”

Vừa dứt lời, một cán quạt đẩy rèm ra, một cô gái mặc áo sơ mi thêu hoa cùng quần tây vải lạnh, mang đôi giày boots từ trong gian phòng đi ra.

Ngũ quan cô ta bình thường, cũng không tính là thanh tú, nhưng có một khí chất mạnh mẽ hiện lên khuôn mặt màu lúa mì của cô ta, khí chất lạnh lợi nhưng dung mạo bình thường, khiến người ta lóa mắt.

Phấn son bình thường không thể địch lại cái nhìn có thần của cô ta.

Mọi người ồ lên lần thứ hai.

Hóa ra là tiểu thư nhà phó thị trưởng, chẳng trách, chẳng trách.

Hạ Tử Trì theo phản xạ che mặt lùi ra sau Thư Ngọc: “Chấn chấn, mau giúp tôi chấn lại.”

Thư Ngọc không hiểu: “Anh và cô ấy từng gặp mặt ư?”

Hạ Tử Trì ngập ngừng: “Nếu tôi không tìm thấy Dạ Miêu, phải cùng vị này đi dạo chợ đêm.”

Thư Ngọc bừng tỉnh hiểu ra. Thì ra là Khuru Bình Bình như quý dạ xoa ở trong miệng Hạ Tử Trì.

Nhưng người thật trước mắt đầu có nửa phần giống quỷ dạ xoa? Rõ ràng chỉ là một cô gái có tính cách mạnh mẽ.

Thư Ngọc liếc nhìn Hạ Tử Trì đằng sau nóng lòng muốn co rút lại thành hạt gạo, cuối cùng cô không đành lòng mở miệng: cô nương nhà người ta thừa sức xứng với anh, ngược lại bộ dạng như con gấu của anh không biết xứng với cô ấy được bao nhiêu.

Khư Bình Bình đi đến trước bàn đánh bạc, một tay chống eo, tay kia thì chống lên bàn: “Tiên sinh giành lấy Cầu Lão Thất làm người chơi, tôi và vị khách còn lại đương nhiên không có lợi. Nếu không nửa ván sau chúng ta đổi cách cược được không?”

“Cách cược gì?” Âm thanh kia vẫn biếng nhác như trước.

Khư Bình Bình vỗ tay: “Tôi và vị khách này cùng một nhà, nếu khi kết thúc nửa ván sau, thẻ tiền của chúng tôi còn hơn anh, thế thì coi như chúng tôi thắng, ngược lại anh thắng.”

Chuyện này...đâu có cách cược không nói đạo lý như vậy? Mọi người đều chờ phản ứng của vị đại gia đằng sau Cầu Lão Thất.

Âm thanh kia có vẻ đầy hứng thú: “Ồ? Vậy cô và vị khách kia thương lượng xong chưa? Tự tiện thay đổi chủ trương của người khác thế này không tốt đâu.”

Khư Bình Bình sửng sốt, quay đầu nói với người chơi ngồi bên trái nói: “Hỏi chủ nhân nhà anh đi, có được không?”

Người chơi kia ngược mắt nhìn Khư Bình Bình, chẳng nói gì cả.

Lúc này Thư Ngọc mới phát hiện, từ đầu đến cuối người chơi thứ ba chưa từng phát ra âm thanh.

Rốt cuộc hẳn ta có chấp nhận hiệp ước đồng minh của Khư Bình Bình không?

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, rèm của người chơi thứ ba lay động, một tờ giấy đưa ra.

Trên đó viết: được.

Đám người xôn xao.

Nếu phía Khư Bình Bình thắng thì tiền cược sẽ chia thế nào?

Xem ra chủ nhân của người chơi thứ ba cũng hiểu chiến, vì có thể hòa nhau một ván, ngay cả tiền cược cũng không để ý.

“Chuyện cuối cùng.” Khư Bình Bình nhướng mày nhìn sang bức tranh và mỹ nhân trên đài, “Tôi muốn nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của mỹ nhân tỷ tỷ trước.”

Sao mà quay qua quay lại cũng quay trở về việc muốn xem dung mạo của mỹ nhân?

Người phục vụ lau mồ hôi lạnh. Mỹ nhân trên đài khẽ cười vài tiếng, ôn hòa dịu dàng nói: “Sớm xem muộn xem cũng là một chữ xem, nếu tôi lấy khăn che mặt xuống, cho dù hợp ý của Khư tiểu thư hay không thì ván bài này cũng phải tiếp tục.”

Dứt lời, bàn tay trắng nõn giơ lên, vén tấm vải lụa lên.

Thư Ngọc ngược mắt. Chỉ nhìn một cái cô liền chấn động.

Hạ Tử Trì càng cường điệu hóa hơn, anh ta chỉ vào mỹ nhân nói lấp bắp: “Cô ta...cô ta không phải...”

Mặt trái xoan, đôi mày thanh tú, đôi môi đỏ thắm, hàm răng trắng bóng.

Quả nhiên là một mỹ nhân duyên dáng. Giống y như mỹ nhân Diệp Miêu Nhi bà mười bảy.

Thư Ngọc từng suy nghĩ, tìm một cô gái có đường nét khuôn mặt vóc dáng gần giống thì dễ, nhưng dù giống bức họa cỡ nào cũng khó mà tạo ra một Diệp Miêu Nhi thứ hai.

Ai ngờ, vị trên đài này không cần chải chuốt trang điểm gì thì đã giống y như chính chủ.

Thậm chí cử chỉ còn giống Diệp Miêu Nhi hơn là Diệp Miêu Nhi trên bức họa.

Diệp Miêu Nhi trên bức họa còn thiếu cái thần, tất cả đều hiện lên dung nhan của cô gái trên bức này.

Đây mới là cái thần mà một cô gái oai phong một côi tại sông bạc nên có.

“Khuê tiểu thư hài lòng chứ?” Mỹ nhân trên đài cong môi cười, khiến người ta xương cốt rã rời.

Khuê Bình Bình vỗ tay cười to: “Quả nhiên rất xinh đẹp, hôm nay cho dù tôi thua chỉ còn một cái quần lót, tôi cũng không có chút tiếc nuối.”

Người bên ngoài nghe xong không khỏi ngạc nhiên. Một cô gái đoan trang sao lại nói ra lời tục tĩu như thế, nhưng cũng chỉ có tiểu thư của Khuê gia mới dám làm theo ý mình.

Vị khách đằng sau Cầu Lão Thất không đưa ra dị nghị, coi như tán thành việc Khuê Bình Bình liên thủ với người khách thứ ba. Cứ vậy, thế cục của ván bài đã xảy ra biến hóa. Thẻ tiền trong tay phía Khuê Bình Bình nhất thời áp chế Cầu Lão Thất.

Xem nữa ván sau Cầu Lão Thất làm thế nào xoay chuyển tình thế.

Người phục vụ đang muốn rung chuông, nhưng lại bị một giọng nữ thánh thót cản trở.

“Nếu bên phía Khuê tiểu thư thắng, tiền cược nên chia thế nào?”

Tầm mắt mọi người nhất thời tập trung vào một thân ảnh mảnh mai trong đám người.

Cô mặc một bộ sườn xám màu lam cổ cao, mang đôi giày cao gót màu xanh nhạt, cây quạt xếp che nửa khuôn mặt, tầm mắt từ bốn phương tám hướng muốn xem dung mạo của cô.

Mỹ nhân dịu dàng thuần khiết.

Hạ Tử Trì giật mình bởi vấn đề mà Thư Ngọc vừa đặt ra, anh ta ngập ngừng: “Bọn họ chia thế nào thì liên quan gì đến chúng ta?”

Thư Ngọc phớt lờ anh ta, ánh mắt bình tĩnh nhìn người phục vụ rồi lướt qua Khuê Bình Bình tại bàn đánh bạc.

Khuê Bình Bình không ngờ có người hỏi chuyện phân chia tiền vào lúc này, cô ta không chút suy nghĩ liền đáp: “Tôi tùy ý, không cần tiền cược cũng được.”

Khẩu khí thật lớn.

Giải quyết dứt khoát.

Thư Ngọc xoay tròn mắt, xoay đó đi ra khỏi đám người, lập tức đến bên cạnh Cầu Lão Thất.

Cô hơi nghiêng người, nói với bức rèm phía sau Cầu Lão Thất: “Không biết tiên sinh có nắm chắc phần thắng của ván sau không?”

Người trong rèm cất tiếng mang theo ý cười: “Sòng bạc không nói đến hai chữ nắm chắc.”

“Thế thì xem ra trong lòng tiên sinh cũng không có đáy rồi.” Thư Ngọc nhếch khóe miệng, “Không biết tiên sinh có ý định tìm một đồng minh không?”

Người trong rèm im lặng, sau một lúc lâu đáp: “Nếu có đồng minh đương nhiên hoan nghênh.”

Thư Ngọc lấy tấm thẻ nhỏ trong tay ném vào trong tay Cầu Lão Thất: “Vậy thì tôi đến làm đồng minh của tiên sinh.”

Đợi đến khi mọi người thấy rõ số tiền tượng trưng trên tấm thẻ kia, tất cả đều chấn động. Thẻ tiền áp đảo ưu thế hơn nữa còn trong tay Cầu Lão Thất, phía Khuê Bình Bình chắc chắn thất bại.

“Chờ tiên sinh thắng ván bài này, tôi chỉ xin mượn mỹ nhân trên đài một ngày, một ngày sau đương nhiên của về chủ cũ, ngài thấy thế nào?” Thư Ngọc nói chậm chậm.

Bên trong rèm truyền ra tiếng cười: “Có người bằng lòng làm một cuộc mua bán lỗ vốn như vậy, có sao tôi không làm chứ?”

Tiếng chuông lại vang lên.

Nửa ván bài sau chính thức bắt đầu, nhưng cũng không cần thiết bắt đầu, bởi vì kết cục thắng bại đã định.

Trong rèm, có thuộc hạ đi qua hỏi ý kiến anh ta: “Tiên sinh, thật sự cho cô ấy mượn mỹ nhân một ngày?”

Anh ta khoát tay áo: “Không quan trọng.”

Thuộc hạ cúi đầu, lui xuống.

Anh ta dựa vào ghế êm trong rèm, ánh mắt xuyên qua tấm rèm nhìn về bóng dáng màu lam thướt tha bên cạnh bàn đánh bạc.

Thật đúng là, âm hồn không tan mà. Anh ta khẽ cười.

Theo bản năng, anh ta vuốt nhẹ cây thánh giá màu đồng đeo trước ngực.

35. Quyển 3 - Chương 9: Mời Dạ Miêu

Đôi tay quý của Cầu Lão Thất không phải hư danh, cộng thêm một khoản tiền lớn của Thư Ngọc, kết quả thắng bại mau chóng phân định rõ ràng.

Khuư Bình Bình phần nộ đẩy ngã chồng thẻ tiền trước mặt, cô ta không cam lòng nhìn Cầu Lão Thất ở đối diện, lại nhìn mỹ nhân trên đài, thế nhưng cô ta chỉ đành nhận thua. Ai bảo cô ta đề cập tới chuyện đồng minh trước? Trơ mắt nhìn đối phương cũng kết đồng minh theo, thật là tự nâng tảng đá đập trúng chân mình.

Thư Ngọc cong khóe miệng, quạt xếp che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sáng trong: “Nếu thắng bại đã định, thế thì mỹ nhân trên kia tôi có thể đưa đi trước không?”

Âm thanh sau tấm rèm mang theo vài phần dí dỏm: “Cũng đừng quên một ngày sau của về chủ cũ.”

Thư Ngọc cười nói: “Đương nhiên rồi. Một ngày sau, một sợi tóc của mỹ nhân cũng không thiếu, tiên sinh hãy yên tâm.”

Khuư Bình Bình ở bên cạnh đột nhiên nhảy tới bên người Thư Ngọc: “Chị gái tốt ơi, có thể tặng mỹ nhân cho tôi nửa ngày không? Tôi chỉ muốn cùng mỹ nhân tỷ tỷ chơi một ván bài, nên mới mạo hiểm bị cha đánh gãy chân mà đến Thiên Cơ Các hôm nay.”

Thư Ngọc rũ mắt nhìn cô gái bên cạnh, tiểu thư nhà phú thị trưởng tính tình thật thẳng thắn.

“Cô muốn đánh một ván bài với mỹ nhân?” Thư Ngọc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khuư Bình Bình nói tiếp: “Đúng vậy, mỹ nhân tỷ tỷ là đồ thủ giỏi nhất trong Thiên Cơ Các.” Lòng cô ta ngứa ngáy lắm rồi.

Đồ thủ giỏi? Trong lòng Thư Ngọc chợt có suy nghĩ. Nếu là đồ thủ giỏi của Thiên Cơ Các, vì sao lại làm tiền cược mặc khách tùy ý lấy đi?

Mỹ nhân trên đài đột nhiên cười lên tiếng: “Khuư tiểu thư, cô nói vậy tôi thật ngượng ngùng, bản lĩnh của tôi làm sao sánh bằng Cầu Lão Thất. Nếu cô thật lòng muốn tìm người luận bàn, sao không nhân cơ hội lúc này mà mời Cầu Lão Thất?”

Khuư Bình Bình sửng sốt, tỉnh táo trong nháy mắt: “Đúng rồi, tôi muốn lấy mỹ nhân, cũng muốn mời Cầu Lão Thất!”

Sau khi nghe xong mỹ nhân cũng sửng sốt. Thư Ngọc buồn cười: “Khuư tiểu thư thật là lòng tham không đáy, mỹ nhân và Cầu Lão Thất, không từ bỏ ai cả.”

Khưu Bình Bình nghe lời trêu chọc của Thư Ngọc, cô ta không để ý: “Dễ dàng từ bỏ mới không phải quân tử chân chính.”

Quần chúng vây xem đều buồn cười. Một cô gái đoan trang lại muốn học đàn ông làm quân tử.

Bỗng nhiên, tấm rèm cửa vị khách thứ ba lay động. Vị khách này cả buổi chưa từng nói tiếng nào, chỉ tỏ thái độ qua một tờ giấy.

Giờ phút này, tầm mắt mọi người đều hướng về tấm rèm cửa vị khách kia. Ngay cả Thư Ngọc cũng hiếu kỳ nhìn qua.

Vị khách kia rốt cuộc đến đây làm gì?

Tấm rèm chuyển động, một người hầu thanh tú áo xanh đi ra. Người hầu kia mặc áo dài Mãn Châu, chải tóc kiểu Mãn Châu, hai tay cầm khay ngọc đựng gấm vóc.

Mọi người hơi thất vọng.

Thư Ngọc nhìn người hầu này một cách tường tận. Ăn mặc trang phục của nhà Thanh lộ liễu như vậy xuất hiện trước mặt quần chúng, chủ nhân và người hầu này lá gan không nhỏ chút nào.

Gã kia hướng về phía mọi người, khom lưng nói: “Đại nhân nhà chúng tôi rất bái phục vị tiên sinh này. Mặc dù thua tiền cược, nhưng được nhìn thấy kết quả tốt. Vì tỏ lòng biết ơn, đại nhân muốn tặng tiên sinh chút quà mọn, xin tiên sinh vui lòng nhận cho.”

Tiên sinh trong miệng gã kia đương nhiên chỉ vị khách thuê Cầu Lão Thất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thật là chuyện kỳ quái, ở đâu có người sau khi thua tiền cược còn tặng quà cho người thắng?

Không thể tưởng tượng nổi.

Tấm rèm phía sau Cầu Lão Thất lay động. Người bên trong khẽ cười, nói: “Cám ơn đại nhân nhà các người. Nhưng mà, không công không thể nhận lộc, nếu tôi nhận lễ này, nhất định khó ăn khó ngủ.” Số từ ngắn gọn, trả quà trở về. Đã cho đối phương thể diện, lại không mất lễ độ của chính mình.

Thư Ngọc không khỏi liếc nhìn phía sau Cầu Lão Thất lần nữa.

Gã kia không miễn cưỡng, khom lưng lui về phía sau tấm rèm.

Mọi người hậm hực, chỉ vậy thôi? Đại nhân kia ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra, thậm chí vị khách phía sau Cầu Lão Thất cũng chẳng lộ diện.

Trong lúc người vây xem đang ồn ào, trước bàn đánh bạc đã không còn thấy bóng dáng của Cầu Lão Thất. Tấm rèm phía sau hẳn cũng không còn động tĩnh nữa, vị kia tại chỗ ẩn hiển nhiên đã âm thầm rời đi.

Vị khách thứ ba sau khi gã hầu quay trở về cũng không có động tĩnh, có lẽ bên trong gian phòng đã trống không.

Rất nhanh, đám người vây xem cũng đi mất, chỉ để lại Thư Ngọc, Hạ Tử Trì cùng với Khưu Bình Bình và mỹ nhân trên đài.

Hạ Tử Trì lén chọt Thư Ngọc, cô lấy lại tinh thần, nhìn mỹ nhân trên kia: “Không biết mỹ nhân xưng hô thế nào?”

Mỹ nhân mỉm cười: “Người kiếm sống tại Thiên Cơ Các, làm sao có tư cách có được tên của mình? Mong phu nhân không chê, cứ gọi tôi Dạ Miêu đi.”

Hạ Tử Trì thiếu chút nữa hét lên, bị Thư Ngọc néo mạnh cánh tay anh ta mới không thất thố.

“Dạ Miêu?” Thư Ngọc tỏ vẻ kinh ngạc, “Tên rất đặc biệt, không biết là ‘Dạ Miêu’ trong chữ nào.”

Mỹ nhân hé miệng cười nói: “Phu nhân đừng giấu cợt tôi, chẳng qua là mèo hoang đi trong đêm tối tầm thường. Cái tên thấp kém để sống qua ngày, thế thôi.”

Khưt Bình Bình ở bên cạnh đang muốn mở miệng, nhưng bị Thư Ngọc ngắt ngang: “Khưt tiểu thư, nếu cô muốn đánh một ván với Dạ Miêu cô nương, tôi đương nhiên không phản đối. Nhưng hiện tại tôi muốn nhờ cô ấy giúp một việc, Khưt tiểu thư có thể chờ một ngày sau lại đến mời không?”

Khưt Bình Bình á khẩu. Cô ta cũng không phải người cố tình gây sự, cô gái trước mắt nếu đã nói vậy thì cô ta chỉ đành nhận lời: “Được rồi.” Dứt lời cô ta quay đầu nói với Dạ Miêu, “Nhưng mà mỹ nhân tỷ tỷ, chị phải chờ tôi nhé.”

Dạ Miêu không nhin được mà mỉm cười, phong thái quyn rũ tự nhiên, khiến Khưt Bình Bình ngáy người.

Tiến xong Khưt Bình Bình, Thư Ngọc quay đầu nói với Dạ Miêu: “Tối nay tôi muốn mời cô nương gặp một người.”

Dạ Miêu nhướng mày: “Đàn ông?”

“Phải.” Thư Ngọc không hề giấu diếm, thoải mái gật đầu, “Cô nương để ý?”

“Ồ, tiếp một người là tiếp khách, tiếp hai người cũng là tiếp khách, đối với tôi chẳng sao cả.” Dạ Miêu miễn cưỡng nói.

Thư Ngọc nhìn mắt Dạ Miêu, hòa nhã nói: “Cô nương chỉ cần đứng trước mặt người đó, nếu người đó muốn cô nương làm việc cô không muốn làm, cô nương có thể từ chối.”

Dạ Miêu như nghe được truyện hài mà cười khanh khách: “Tôi từ chối được sao?”

Thư Ngọc nghiêm mặt: “Cô là do tôi mời đến, tôi đương nhiên phải bảo vệ cô chu đáo. Nếu cô không muốn, thì không ai có thể ép cô làm bất cứ chuyện gì.”

Dạ Miêu bị sắc mặt nghiêm túc của Thư Ngọc làm kinh ngạc, cô ta nhất thời nghẹn lời.

“Như vậy, chúng tôi đi trước.” Thư Ngọc hơi cúi người, “Hôm nay giờ Tuất một khắc*, tôi tới đón cô nương.”

(*) giờ Tuất: từ 7 giờ tối đến 9 giờ tối / một khắc: 15 phút

Dạ Miêu nhìn bóng dáng Thư Ngọc rời đi, cô ta hơi nhú mày.

Trở ra Thiên Cơ Các, Hạ Tử Trì thốn thức: “Trương cảnh ti là lão sắc quỷ, chẳng phải muốn tìm một người phụ nữ để hưởng lạc thôi sao? Cần gì đi loanh quanh nhiều như vậy? Làm hại tôi nửa tháng trời không được yên lòng, thật là đủ rồi đấy.”

Thư Ngọc lại nhú mày. Nếu Trương cảnh ti muốn tìm Dạ Miêu trong Thiên Cơ Các, sao lại muốn huy động nhân lực nhờ vả nhà in Hàm Phong? Diêm Phong giao nhiệm vụ nhìn như vô nghĩa này cho Hạ Tử Trì, thật sự chỉ là trừng phạt anh ta làm việc không tốt ư?

Mà thôi, nếu nhiệm vụ đã xong, cô không cần truy đến cùng nữa. Nhưng về sau nên phân rõ ranh giới với Hạ Tử Trì.

Về đến nhà, bữa tối lan tỏa mùi hương. Thần kinh căng thẳng cả ngày của Thư Ngọc phút chốc được thả lỏng.

Cô đi vài bước, quen đường đi vào thư phòng tìm Cô Mang.

Cô Mang đưa lưng về phía cô đang thu xếp văn kiện, anh không quay đầu mà hỏi: “Mèo của Trương cảnh ti tìm được chưa?”

Thư Ngọc ôm cánh tay anh: “Chắc là tìm được rồi, nhưng em luôn cảm thấy có chút kỳ lạ. Cơ mà không sao cả, vấn đề còn lại để Hạ Tử Trì hao tâm tổn trí.”

Cô Mang nhìn cô: “Ồ? Anh thấy có người lòng đầy hiếu kỳ, đoán chừng liên quan đến chút điểm kỳ lạ kia muốn tìm hiểu rõ ràng.”

Cô bắt măn: “Nói bậy, lần này em thật sự không lo chuyện bao đồng. Thật mà.” Cô tỏ vẻ cam đoan.

Anh mỉm cười: “Để anh tính thử xem, đây là lần thứ mấy em cam đoan với anh?”

Cô trừng anh: “Đừng nói em nữa. Người của anh bị vu oan, anh có manh mối gì chưa?”

Mặt mày nhú lại, anh thản nhiên nói: “Tám chín mười phần.”

Cô thả lỏng, anh nói vậy có nghĩa đã tính trước mọi việc: “Là người bên nào?”

Anh giơ tay vuốt lại những sợi tóc hơi rối của cô: “Nói em cũng không biết.”

Mày cô dựng thẳng, gỡ tay anh ta: “Không thèm để ý anh nữa, em muốn ăn cơm.”

Anh mỉm cười: “Địa vị của anh ngày càng thấp, trước đó chẳng bằng một sân hoa rụng, giờ lại không địch nổi bàn ăn.” Dứt lời anh ôm eo cô, cùng ra khỏi thư phòng.

Thiên Cơ Các, tầng cao nhất.

Có mỹ nhân ngồi trước gương trang điểm, trên chiếc giường lớn phía sau có một người đàn ông dựa ở đó.

Người đàn ông kia ngũ quan tuần tú, nhưng sắc mặt cực kỳ lạnh nhạt: “Tối nay ngươi phải đi gặp Trương Hàn Sinh.”

Mỹ nhân cup mắt: “Dạ, đại nhân.”

Người đàn ông thản nhiên nói: “Nếu đã có cơ hội tiếp cận hắn thì hãy kết thúc sạch sẽ đi.”

Mỹ nhân cung kính gật đầu.

“Sau khi lấy được phần văn kiện kia tôi sẽ đưa cho ngài.” Bàn tay trắng nõn của mỹ nhân vừa giơ lên, từ trong góc phòng một con cú mèo màu nâu đốm trắng bay ra.

Con mắt của nó ở trong căn phòng mờ tối như hai ngọn lửa bùng cháy, không thể dập tắt.

Người đàn ông trầm mặc hồi lâu mới nói: “Ta đã tổn hại Nguyệt Minh Lâu, không thể mất đi Thiên Cơ Các nữa. Nếu ngươi cũng xử trí theo cảm tính, thế thì hãy đi theo làm bạn với tiền thân của ngươi đi.”

Chẳng qua nói mấy câu đơn giản, nhưng khiến mỹ nhân ứa ra một lớp mồ hôi lạnh sau lưng.

“Dạ, đại nhân.”

36. Quyển 3 - Chương 10: Thật Giả Khó Phân Biệt

“Tiệc tối?”

Sau bữa ăn, Thư Ngọc vừa hí hoáy cây cảnh trên bệ cửa sổ, vừa nhìn Cô Mang mở tủ quần áo lựa áo vét.

Cô Mang đáp: “Không sai, tối nay trong nhà Trương cảnh ti tổ chức một buổi tiệc nhỏ, thư mời sáng nay chuyển đến cho anh.”

Thư Ngọc tò mò: “Ông ta còn mời ai nữa?”

Cô Mang nói ra mấy cái tên. Thư Ngọc sững sốt, những người này đều là thượng cấp trong giới cảnh sát. Cô Mang xưa nay cao ngạo, cho nên quan hệ với nhóm người này cũng có phần tế nhị.

“Anh thật sự muốn đi ư?” Khuôn mặt cô chứa vẻ lo lắng.

Anh cong khóe miệng: “Cho dù là Hồng Môn Yến, anh cũng phải đi.” Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?

Cô đi đến bên người anh, tiện tay giúp anh chọn một chiếc áo vét hợp với áo sơ mi trong: “Anh luôn mạo hiểm như vậy, khi nào thì có thể khiến em yên tâm đây?”

Anh cởi ra y phục thường ngày trên người, để cô giúp anh mặc áo sơ mi vào. Anh hạ thấp trán, tỉ lên trán cô, giọng nói dịu dàng cất lên: “Yên tâm đi, khi nào thì anh thật sự khiến mình lâm vào nguy hiểm chứ?”

Cô cài cẩn thận khuy áo trước vạt áo sơ mi của anh, tuy rằng trong lòng biết rõ anh tiến lùi thỏa đáng, nhưng trái tim cô vẫn bất an treo giữa không trung: “Nói vậy, lúc trước ở trấn Thanh Hà, anh liều lĩnh chạy vào trong biển lửa. Anh có biết hành vi đó nguy hiểm biết bao không, nếu anh...” Cô mau chóng im bật.

Anh hiểu rõ, dang hai cánh tay ra ôm vợ yêu vào trong lòng: “Anh và A Mỗ không phải đều ổn rồi sao?”

Cô im lặng trong phút chốc, sau đó nhẹ nhàng cất tiếng: “Cô Mang.”

Anh cảm thấy sự khác thường trong giọng nói của cô: “Hửm?”

Cô tựa vào trong lòng anh, nói rõ từng chữ một: “Những lời tiếp theo, anh phải lắng tai nghe, nhớ kỹ trong lòng nhé.”

“Cho dù sau này gặp phải tình huống gì, anh cũng không được để sự an nguy của chính mình rơi vào nguy hiểm. Bất luận là ai gặp nguy hiểm, nếu việc cứu giúp đó trả giá bằng sự an nguy của anh, anh nhất định đừng có đi.” Cô nghiêm túc nói, “Dù rằng người gặp nạn là em, anh cũng không được đi. Biết chưa?”

Anh nhất thời không nói gì.

Cô đợi hồi lâu cũng không đợi được câu trả lời của anh. Trước kia, chỉ cần cô nói gì, mặc dù hoang đường vô nghĩa thế nào đi nữa, cuối cùng anh vẫn luôn bắt đầu đồng ý. Thế là, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn phản ứng của anh.

Cầm anh động đây, ngăn cản động tác ngẩng đầu của cô.

Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, rồi nói: “Em muốn nghe lời thật hay lời giả?”

“Anh nói đi?” Cô tức giận.

“Trên thế giới này, anh không có bao nhiêu người thân thiết, khiến anh ruột ruột gan gan nhất cũng chỉ có em. Nếu có một ngày, em gặp nguy hiểm, anh làm sao có thể làm ngơ mặc kệ? Nếu mất đi Đàm Thư Ngọc, anh cũng không biết Cô Mang sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.”

Âm thanh của anh trước sau vẫn nhẹ nhàng, nhưng lại chạm tới đáy lòng cô.

Bỗng nhiên, anh nhoẻn miệng cười: “Được rồi, nói chuyện này làm gì? Chẳng qua chỉ là một bữa tiệc, em trông gà hóa cuốc, thật là làm trò cười cho những kẻ có ác ý.”

Cô cũng không nhịn được mà cười lên, lại nghe anh nói: “Tối nay em sẽ đưa Dạ Miêu cho Trương cảnh ti?”

Cô gật đầu: “Em đi cùng Hạ Tử Trì.”

“Đưa đến tay Trương cảnh ti thì hãy trở về, đừng nán lại lâu.” Anh dặn dò, “Đừng tò mò, đừng tỏ ra thông minh, mau chóng trở về, ở nhà đợi anh.”

Cô cười: “Biết rồi, em cũng không phải con nít.”

Anh bắt đầu: “Nếu là con nít thì tốt hơn rồi, không đến nỗi lúc nào cũng không nghe lời mà chạy khắp nơi.”

Cô nhẹ nhàng nắm anh một quyền, anh dễ dàng nắm giữ quả đấm của cô, rồi ôm cô càng chặt hơn.

Giờ Tuất một khắc, trước Thiên Cơ Các.

Dạ Miêu mặc sườn xám màu bạc sát người, cổ áo mở rộng cảm dỗ, quả nhiên xinh đẹp không gì sánh bằng. Cô ta mang đôi giày cao gót khảm một vòng đá, khoan thai đi về phía Thư Ngọc và Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Trì làm bộ như vô tình liếc nhìn trang phục của Dạ Miêu, cổ họng lại nuốt nước bọt ừng ực.

Thư Ngọc mặt không biểu cảm lờ anh ta. Anh ta liền nghiêm mặt: “Bữa tối uống hơi nhiều nước, nên mới vậy.”

“Anh biết tôi hỏi gì sao?” Thư Ngọc ung dung cất tiếng.

Hạ Tử Trì xấu hổ ngậm miệng.

Khi đến Trương trạch, tiệc tối còn chưa bắt đầu.

Đã có người hầu đợi ở cửa sau: “Lão gia đang ở Nhã Các phía Nam chờ các vị.”

Khi Dạ Miêu bước chân xuống xe, sắc mặt người hầu hơi ngớ ra, sau đó nhanh chóng thu lại sự kinh ngạc, ra vẻ như không có gì.

Đôi mắt Thư Ngọc khẽ lướt qua, đã thu tất cả vào đáy mắt.

Hạ Tử Trì vẫy tay với hai người phụ nữ: “Hai cô nhanh lên.” Anh ta nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ phiền phức này.

Dạ Miêu đột nhiên dừng bước, cô ta nhìn Thư Ngọc: “Phu nhân, trước đó ở Thiên Cơ Các, cô hứa bảo vệ tôi chu đáo.”

Thư Ngọc gật đầu: “Tôi sẽ không quên.”

Dạ Miêu lại nói: “Tôi hy vọng phu nhân quên đi.”

Thư Ngọc sững sốt, lại nghe cô ta nói: “Tôi không cần phu nhân bảo vệ tôi, cho dù người mà phu nhân muốn tôi gặp bảo tôi làm gì, tôi cũng sẽ tình nguyện. Đã lưu lạc chốn phong trần, không cần thiết làm bộ làm tịch.”

Lời nói hờ hững cùng với sắc mặt không lo của Dạ Miêu, lộ ra mấy phần bề dẫu của hồng trần.

Thư Ngọc muốn nói gì nhưng lại nuốt xuống: “Tôi biết rồi.”

Đi dọc theo con đường phía trước, quẹo vào một chỗ rẽ, đụng phải mấy người phụ nữ ở phía đối diện.

Thư Ngọc còn chưa thấy rõ người đi tới là ai, thì đã nghe tiếng hét thảm thiết của người đàn bà kia truyền ra.

Tiếng hét kia đến thật đột ngột, Thư Ngọc hoảng sợ, Hạ Tử Trì lại khoa trương hơn, nhảy ra sau một bước dài.

Chỉ có Dạ Miêu, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Người đàn bà hét lớn đã từng gặp Thư Ngọc một lần.

Đúng là vợ cả của Trương cảnh ti.

Thư Ngọc ổn định tinh thần, đôi mắt không khỏi lộ vẻ kỳ lạ.

Trương phu nhân và Dạ Miêu không biết có tâm linh tương thông hay không, nhưng lại mặc sườn xám cùng kiểu. Thế mà, cùng chiếc sườn xám màu bạc sát người, cùng giày cao gót khảm vòng đá, mặc trên người Dạ Miêu vẻ xinh đẹp quyến rũ không thể tả xiết, mà mặc trên người Trương phu nhân lại hiện ra vẻ già dặn cứng nhắc.

Sắc mặt Trương phu nhân tái mét, bà ta nhìn Dạ Miêu: “Người là ai?”

Dạ Miêu liếc xéo, khoe miệng nhếch lên cất giọng mỉa mai: “Bẩm phu nhân, tôi là Dạ Miêu.”

Trong nháy mắt Trương phu nhân mặt xám như tro tàn.

Người hầu dẫn nhóm người Thư Ngọc vào cửa khom lưng với Trương phu nhân: “Lão gia bảo bọn họ đến Nhã Các phía Nam, phu nhân, chúng tôi cáo lui trước.”

Lúc này Trương phu nhân mới như trong mộng tỉnh ra, bà ta chỉ vào Dạ Miêu nói năng lộn xộn: “Là giả? Nó là giả? Người thật từ lâu đã...”

Dạ Miêu không buồn bực, mà che miệng cười đến run cả người: “Cái gì thật hay giả, tôi thấy phu nhân mặc bộ y phục này mới giống là người giả đây.”

Hạ Tử Trì nhếch khoe miệng, thấp giọng nói: “Dạ Miêu này độc miệng ghê.”

Thư Ngọc chẳng nói lời nào, không biết đang suy nghĩ gì.

Trương phu nhân vẫn phát điên tại chỗ, đầy tớ được dạy dỗ không nhúc nhích tí nào. Người hầu kia thấy nhưng không lấy làm lạ, gạt đầu với đám người Thư Ngọc, tiếp tục đi về phía Nam.

Rất nhanh, Nhã Các ở ngay trước mặt.

Dạ Miêu quay đầu nói với Thư Ngọc: “Phu nhân đưa đến đây thôi.”

Thư Ngọc nói: “Cô...”

“Một ván bài, đổi lấy cơ hội hầu hạ hai nhân vật lớn, là do tôi kiếm được.” Dạ Miêu thản nhiên nói, “Tôi đi vào trước.” Dứt lời cô ta nhấc làn váy đi vào trong.

Thư Ngọc đứng tại chỗ khẽ lắc đầu, thôi đi, mỗi người có phúc của riêng mình, cô cưỡng cầu không được thì đừng cưỡng cầu.

Cái này coi như giúp Hạ Tử Trì hoàn thành nhiệm vụ của Diêm Phong, cũng đủ tư cách lấy hoa cảnh trong sân của Hạ Tử Trì.

Cô đang muốn trở về lại phát hiện Hạ Tử Trì đứng bất động tại chỗ như cọc gỗ.

“Anh có đi không?” Cô liếc nhìn anh ta, “Không đi thì tôi đi đấy.”

Hạ Tử Trì quay đầu, ánh mắt đầy hưng phấn: “Thư Ngọc, tôi suy nghĩ cả đêm.”

Thư Ngọc khó hiểu, mơ hồ có dự cảm không rõ ràng.

Hạ Tử Trì nói tiếp: “Tôi nghĩ rằng, chân tướng của chuyện này nhất định là như vậy nè: khi còn trẻ Trương cảnh ti phong lưu phóng khoáng, bởi một ván bài mà kết bạn với Dạ Miêu, thế là nhất kiến chung tình. Nhưng mà hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Trương cảnh ti không theo đuổi được mỹ nhân, chỉ đành tìm một cô gái có dung mạo giống Dạ Miêu y như đúc cưới về làm vợ bé để giải nỗi tương tư. Kết quả thể thân chết rồi, Trương cảnh ti vẫn còn nhớ nhung, nhưng ngại tìm thẳng tới cửa, vì thế phải làm phiền một thần thám thận trọng như tôi để cứu ông ta ra khỏi biển lửa.”

Nói xong, Hạ Tử Trì đầy mong chờ nhìn qua Thư Ngọc.

Thư Ngọc há hốc mồm, đắn đo hồi lâu mới uyển chuyển cất tiếng: “Có phải Long Nha cho anh mượn một số truyện tranh diễn tả cảnh nam nữ si tình không?”

Hạ Tử Trì sững sốt: “Sao cô biết được?”

Thư Ngọc: “...”

“Nếu không còn chuyện gì tôi đi trước đây.” Thư Ngọc bóp trán, “Nhớ chọn một ngày rảnh rỗi, tôi đến phủ anh lấy hoa.”

Hạ Tử Trì mau chóng giữ lại Thư Ngọc: “Đừng đi mà. Chúng ta đi nghiệm chứng xem suy đoán của tôi đúng không.”

Mắt phải Thư Ngọc giật giật: “Nghiệm chứng thế nào?”

Hạ Tử Trì cười mà không nói, ánh mắt liếc nhìn về phía nóc nhà.

Thư Ngọc im lặng rồi nói: “Đầu anh bị lừa đá rồi sao?” Trèo lên nóc nhà người khác, rình xem sinh hoạt cá nhân của chủ nhà người ta, anh ta không sợ mất mặt, nhưng cô còn muốn giữ thể diện đó.

“Sẽ không bị phát hiện đâu.” Hạ Tử Trì mở to mắt, lập tức chỉ vào bức tường cạnh căn phòng. Bức tường cổ xưa thiết kế hình tam giác, ẩn trong lá cây rậm rạp, vừa lúc hình thành góc tối. Nếu đặt chân từ chỗ đó, quả thật không bị người ta phát hiện.

Thư Ngọc bỗng dừng nhìn Hạ Tử Trì với cặp mắt khác xưa.

“Cô không muốn biết Dạ Miêu và Diệp Miêu Nhi, còn có Trương phu nhân rốt cuộc có quan hệ thế nào sao?” Hạ Tử Trì dụ hoặc.

Thư Ngọc trầm nghĩ, thật đúng là không muốn biết.

“Cô không tò mò Trương cảnh ti rốt cuộc là loại người phong lưu gì sao?” Hạ Tử Trì không ngừng kiên trì. Trong lòng Thư Ngọc hồi hộp. Cô Mang từng nói, Trương cảnh ti không hèn nhát như bề ngoài. Hẳn chắc chắn là một ngòi nổ, liên kết bọ đỡ những người ẩn nấp nơi tăm tối.

Nói không hiểu kỳ là không thể nào.

“Thư Ngọc?” Trong ánh mắt Hạ Tử Trì hiện lên vẻ thắng lợi.

Thư Ngọc mặt không biểu cảm liếc nhìn anh ta, nói: “Thất thần làm gì? Trèo tường.”

37. Quyển 3 - Chương 11: Lưu Quang Dạ Yến

Đời này của Thư Ngọc đây là lần thứ hai trèo tường. Lần đầu tiên là vì trẻ tuổi si tình, thế thì thôi vậy; lần thứ hai lại bị Hạ Tử Trì xúi giục, cái này có chút mất mặt.

“Không được nói ra ngoài.” Thư Ngọc nghiêm túc nhìn Hạ Tử Trì, “Tôi chỉ lên xem một chút.” Cuối cùng cô bổ sung một câu, “Là bị anh ép.”

Hạ Tử Trì gật đầu như gà mổ thóc: “Được được được, tôi cam đoan không nói ra ngoài.” Sau đó anh ta ngấm lại thấy không đúng, vì thế dè dặt thêm một câu, “Cô cũng không được phép nói với Cô Mang.”

Thư Ngọc sốt ruột khoát tay: “Thành giao.” Cô ngọc mới đem chuyện mất mặt này kể cho Cô Mang nghe.

Hai người thừa dịp bóng đêm tối dần, mau lẹ trèo lên nóc nhà. Hạ Tử Trì cẩn thận trèo từng bước, Thư Ngọc lại giành leo lên trước.

May mà nóc nhà không cao, hiệu quả cách âm không tốt, hai người ở trên nóc nhà có thể nghe rõ ràng tiếng động bên trong Nhã Các. Có lẽ người xây dựng Nhã Các này hoàn toàn không nghĩ đến, tại nơi tao nhã như vậy cũng có đầu trộm đuôi cướp.

Bên trong Nhã Các, Dạ Miêu xinh đẹp đứng trước bàn, đứng trước mặt cô ta là một người đàn ông, chính là Trương cảnh ti.

Hai người mặt đối mặt, nhưng chẳng nói câu nào.

Làm cái gì vậy? Có gì bí ẩn sao? Hạ Tử Trì cau mày.

Thư Ngọc lại ngẩn ngơ, ánh mắt cô bị Trương cảnh ti thu hút. Trương cảnh ti hôm nay cùng với Trương cảnh ti hôm ấy tình cờ gặp tại Trương trạch không hề giống nhau.

Ngũ quan vẫn vậy, dáng người vẫn vậy, thậm chí ngay cả điệu bộ cử chỉ rất nhỏ cũng y như nhau, nhưng Thư Ngọc cảm thấy có chỗ không giống.

Cô nhìn khuôn mặt Trương cảnh ti lần nữa, chợt bừng tỉnh hiểu ra.

Là ánh mắt.

Hôm ấy ở phía sau núi giả, cô thoáng nhìn thấy đôi mắt của Trương cảnh ti khúm núm không có khí khái, tầm mắt cũng chẳng dám đối diện Cô Mang. Mà giờ phút này, hai tròng mắt Trương cảnh ti sáng ngời có thần, khí chất toàn thân cũng có sự biến hóa.

Ánh mắt là nơi có thể đọc ra năng lực của một người. Có thể ngụy trang triệt để như vậy, đâu có phải là người tầm thường.

Trong đầu Thư Ngọc nhanh chóng nhớ lại tư liệu về Trương cảnh ti. Trương Hàn Sinh, xuất thân nghèo khó, từ tầng lớp dưới chót mà vươn lên đi vào giới cảnh sát, chỉ mất sáu năm đã trèo lên chức vị cảnh ti. Năm đầu tiên mới trở thành cảnh ti, hẳn cưới con gái của một nhà ngân hàng địa phương làm vợ cả. Sau khi kết hôn thì lần lượt lấy mười bảy cô vợ bé, vợ bé cuối cùng là bà mười bảy Diệp Miêu Nhi.

Nếu có thể khiến cho thượng cấp chỉ cần sáu năm trời đã bằng lòng giao chức vị cảnh ti cho hấn, người như vậy làm sao có thể là người tầm thường?

Thế thì việc thuộc hạ bị giết, giá họa cho Cô Mang, có phải do hấn làm không?

Đang lúc cố gắng suy nghĩ, Thư Ngọc nghe được người bên trong Nhĩ Các cất tiếng.

Người lên tiếng trước là Dạ Miêu. Giọng nói của cô ta vẫn mang theo vẻ quỵn rũ của ngày thường: “Hàn Sinh, đã lâu không gặp.”

Hạ Tử Trì kích động nhìn qua Thư Ngọc: có mờ ám! Kịch bản của anh ta quả nhiên không sai!

Thư Ngọc phớt lờ anh ta, tiếp tục lắng nghe.

Trương cảnh ti di chuyển, ngữ khí hơi gấp rút: “Bây giờ em cuối cùng bằng lòng đến gặp tôi rồi. Bọn họ nói với tôi em đã chết, tôi vẫn không tin, tôi biết em không chết, tôi...”

Dạ Miêu lạnh lùng cất tiếng: “Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

“Em...” Trong mắt Trương cảnh ti mang theo vài phần chua xót, “Chúng quy em vẫn oán hận tôi.”

“Hiện tại nói những lời này còn có ích gì?” Giọng nói của Dạ Miêu vẫn lạnh như băng.

Trương cảnh ti tiến về phía trước mấy bước, cầm lấy tay Dạ Miêu, thở dài một hơi: “Nhiều năm như vậy, tôi nghe theo yêu cầu của em mà biến thành như thế này, em còn không hài lòng sao?”

Dạ Miêu không nói gì.

“Em muốn tôi làm gì, tôi liền làm cái đó, em cần gì giết hai tên thuộc hạ kia?” Trương cảnh ti cười khổ, “Vì sao em lại muốn giá họa cho Cô Mang Bắc Bình? Hiện giờ, tất cả mũi nhọn đều chỉ về tôi.”

Hạ Tử Trì trợn mắt há mồm, phương hướng của kịch bản này hình như lệch rồi. Nghe cuộc đối thoại này, Diệp Miêu Nhi không chết, mà Dạ Miêu chính là Diệp Miêu Nhi? Không chỉ có thế, Diệp Miêu Nhi còn giết người?

Trong lòng Thư Ngọc chấn động, thì ra hai gã cảnh sát phơi thầy tại ngô Viên Thủy là việc làm của Dạ Miêu. Một người phụ nữ dịu dàng yếu đuối lại ra tay lấy mạng của hai gã đàn ông cao lớn. Dạ Miêu này rốt cuộc có lai lịch gì?

“Người là do tôi giết. Ai bảo bọn chúng chạm vào hòng súng của tôi?” Dạ Miêu dừng dừng, “Tôi khuyên anh hãy coi chừng phu nhân nguyên phối của mình đi, không chừng vào lúc bất cẩn bà ta cũng không còn mạng nữa.”

Trương cảnh ti im lặng phút chốc rồi nói: “Em thay đổi rồi.”

Dạ Miêu sững sốt, ngay sau đó cười khanh khách: “Trương Hàn Sinh, anh thật sự coi tôi là Diệp Miêu Nhi?”

Trương Hàn Sinh yên lặng nhìn Dạ Miêu: “Phải hay không phải, em cũng không thừa nhận.”

Trên nóc nhà, Thư Ngọc và Hạ Tử Trì ngơ ngác nhìn nhau.

Trong lòng Hạ Tử Trì gào thét: làm phiền các người nói chuyện dễ hiểu một chút được không, rốt cuộc Dạ Miêu có phải là Diệp Miêu Nhi không? Chuyện này liên quan đến việc suy luận của anh ta có đúng hay không.

Trong lòng Thư Ngọc phiền toái: làm phiền hai vị đừng liếc mắt đưa tình nữa, mau chóng tiết lộ mấy câu manh mối có liên quan đến việc vu oan Cô Mang đi, tốt nhất là vạch trần người trốn sau lưng.

Trên nóc nhà hai người đều nôn nóng đến độ vò đầu bứt tai. Không hề đoán trước bên tai truyền đến tiếng kêu chói tai.

Thư Ngọc hoảng sợ, quay đầu đụng phải tia sáng như đóm lửa.

Hạ Tử Trì che miệng lại, hoảng sợ nhìn khách không mời mà đến trước mắt.

Tia sáng kia rõ ràng là một đôi mắt, con mắt của chim cú mèo.

Nhờ ánh trăng, Thư Ngọc lơ mơ nhìn ra bộ dáng của cú mèo — lông màu nâu, chỉ tại giữa trán có một đốm trắng.

Hiển nhiên là loại cú mèo quý.

Thư Ngọc giật mình nhớ lại, hình như đã từng nghe đầy tớ của Trương trạch nói tới, một trong những sở thích của Trương cảnh ti có nuôi chim, như vậy con chim này không phải từ trong lồng chạy thoát ra sao?

Nhưng con vật này hung mãnh khác thường, vừa phát ra tiếng kêu chói tai, vừa dùng móng vuốt sắc bén tấn công hai người.

Hạ Tử Trì hoảng hốt, từ nóc nhà lăn xuống cái cây bên cạnh, lại duỗi chân ra, toàn thân lăn vào trong bóng cây không thấy đâu.

Thư Ngọc trong lòng thầm mừng Hạ Tử Trì chạy trốn nhanh ghê, nhưng cũng may tên ngốc này không ở lại làm tăng thêm phiền phức.

Cô suy nghĩ làm sao dụ con chim to này bay đi, khéo mắt nhìn vào bên trong phòng. Cô thấy được từ khi chim kêu tiếng thứ nhất, Dạ Miêu đã đứng cứng ngắc bên trong không nhúc nhích.

Trong chớp mắt Thư Ngọc hiểu ra, con chim này đã được huấn luyện, e rằng không phải vật nuôi của Trương cảnh ti, mà là viện binh do Dạ Miêu mang tới.

Tiếng kêu kia có lẽ là báo tin.

Thư Ngọc sốt ruột trán chảy mồ hôi. Làm thế nào chạy trốn đây?

Đúng lúc này, bầu trời đêm tối tăm đột nhiên phát sáng. Thư Ngọc bị ánh sáng kích thích mà híp mắt lại, con cú mèo kia cũng bị ánh sáng ép lui về, không biết ẩn vào góc nào trong bóng đêm.

Từ khi ánh sáng xuất hiện, trong màn đêm lại hiện ra thân hình của mấy cô gái, bay lượn như tiên nữ trên trời, Thư Ngọc nhìn ngây ngốc.

Đây là tình huống gì thế?

Giây tiếp theo Thư Ngọc mới phát hiện, thì ra mấy cô gái kia được dắt sợi dây rất mảnh, một sợi dây trong đó vắt ngang góc tam giác của bức tường này. Hóa ra, bức tường này không phải vô có thiết kế thành hình dạng này, mà là có chức năng đặc biệt.

Trong ánh sáng lung linh đầy trời, những cô gái này mặc váy mỏng, mang khăn che mặt bằng lụa mỏng, quả nhiên như tiên nữ hạ phàm. Trong tay bọn họ cầm bầu rượu, vật đó không biết làm bằng chất liệu gì, ở trong bóng đêm ánh huỳnh quang lấp lóe nhàn nhạt.

Cô gái duyên dáng tay bưng bầu rượu, từ sợi dây chậm rãi trượt về tòa nhà phía Đông Bắc.

Thư Ngọc đột nhiên nhớ tới, tối nay trong Trương trạch sẽ có một buổi tiệc. Địa điểm chính là đại viện ở phía Đông Bắc tại Trương trạch.

Thư Ngọc không thán phục sự sáng tạo của Trương cảnh ti nữa, hai tay cô bắt lấy sợi dây, nhanh chóng cột cổ định ở bên hông, chân hơi dùng sức theo sợi dây hướng về phía bữa tiệc.

Sợi dây trượt rất nhanh, Nhã Các nhanh chóng bị ném ra phía sau. Thư Ngọc thoáng quay đầu lại, nhìn thấy trước Nhã Các lơ mơ có bóng người. Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng tránh được một kiếp.

Phía cuối sợi dây là buổi tiệc, các mỹ nhân rơi xuống, từ sau bình phong nối đuôi nhau đi ra.

Thư Ngọc vừa đặt chân xuống đất, chỉnh lại quần áo rồi muốn rời khỏi, thành linh bị một tiếng quát khê gọi lại.

“Sao cô ăn mặc thế này mà tới đây? Có biết phép tắc không hả?”

Thư Ngọc còn chưa lấy lại tinh thần thì một miếng vải đã ném qua, cô nhìn kỹ, là một bộ váy và khăn che mặt.

Quần sự ném trang phục này cho cô đang dậm chân nhìn cô, các mỹ nhân xung quanh cũng hiếu kỳ mà dừng bước.

Thư Ngọc sợ tới mức không suy đoán nữa, vội vàng mặc bộ váy vào, mang khăn che mặt, cười mỉm tìm khe hở rồi trốn bên trong nhóm mỹ nhân.

Lúc này mới trấn tĩnh.

Không có việc gì, chẳng phải là dâng một lượt rượu thôi sao? Xong một vòng rượu cô liền rút lui.

Nhưng khi đi ra khỏi bình phong, cô hoàn toàn choáng váng, cái này...cái này đâu phải rót rượu đơn giản như vậy?

Tại bữa tiệc, có một vòng khách đang ngồi. Các mỹ nhân mang theo bầu rượu tiến lên rót rượu, rượu còn chưa rót đầy thì tay khách đã vuốt ve các cô. Mỹ nhân được khách chọn, e thẹn bẽn lẽn thuận thế ngồi vào trong lòng khách. Bầu rượu kia cũng không cần đến, nằm lẫn lóc trog trog bên cạnh.

Bên cạnh phần lớn khách khứa đều có mỹ nhân hầu rượu, cũng có người có đến ba mỹ nhân hầu hạ. Cánh tay ngọc của mỹ nhân lộ ra qua lớp váy mỏng, giống như dây leo quấn lên cổ khách khứa.

Thư Ngọc bưng bầu rượu, nhưng chẳng đi được một bước.

Cô...có thể lựa chọn quay về Nhã Các không?

38. Quyển 3 - Chương 12: Sóng Gió Dâng Rượu

Thư Ngọc ngơ ngác tại lối ra, đằng sau đã truyền đến tiếng thúc giục không kiên nhẫn.

Lúc này quay trở lại thì càng có vẻ khả nghi hơn.

Thư Ngọc khẽ cắn môi, bưng bầu rượu từ cạnh bình phong đi ra.

Khách của buổi tiệc ít nhiều đã có mỹ nhân hầu hạ, chỉ còn một ít vị khách thượng cấp bên cạnh vẫn trống không.

Thư Ngọc vừa chậm rãi đi về phía trước, vừa âm thầm tìm tòi trong hàng ghế thượng cấp, quả nhiên tìm được bóng dáng của Cô Mang ngồi ở vị trí bên tay trái.

Cô Mang đang cầm chén rượu nhấp ngụm nhỏ, không thèm để ý mỹ nhân tại buổi tiệc. Từ xa nhìn qua, con mắt anh lạnh lùng, quanh thân phát ra vẻ hờ hững, nhưng bởi vì bề ngoài hấp dẫn nên vẫn thu hút hết mỹ nhân này đến mỹ nhân khác.

Tuy nhiên, chẳng có một ai có thể toại nguyện được ngồi vị trí bên cạnh anh.

Đầu óc Thư Ngọc xoay nhanh, ngay sau đó trong đầu cô hình thành phương án chạy trốn.

Không phải tất cả mỹ nhân đều được khách giữ lại hầu rượu, những người không được ở lại thì đi qua một vòng rồi về đến bình phong, tới nơi rồi thì lui ra ngoài.

Chỉ cần cô đi ngang qua, không khiến bất cứ ai có hứng thú thì sẽ thoát khỏi lần rót rượu này.

Hạ quyết tâm, Thư Ngọc hơi lảo đảo, dường như đứng không vững sắp té ngã. Mỹ nhân ở đằng sau có lòng tốt đỡ cô, ngay lúc được giúp, đầu ngón tay của Thư Ngọc lướt qua cái khay của mỹ nhân, khi đứng vững lại thì đầu ngón tay đã nhúng đầy thứ tương màu nâu không rõ là gì.

Thư Ngọc dùng nhóm mỹ nhân làm vật che chắn, cô khẽ nâng tay áo lên, trong nháy mắt có rất nhiều mụn mọt trên trán.

Tiếp tục đi về phía trước, nỗi lo trong lòng dâng lên, nhưng cô vẫn không quên kiểm chế bước chân, không nhanh không chậm, dừng để người khác nhìn ra cô đang gấp gáp.

Rất nhanh, đi qua hơn phân nửa đoạn đường, thấy mình sắp đến hàng ghế thượng cấp, Thư Ngọc càng cẩn thận hơn.

Khi đi qua vị trí của Cô Mang, cô tìm cơ hội đi sóng vai cùng một mỹ nhân khác, để cô gái kia chặn tầm mắt của anh. Theo lý thuyết, cô không cần quá cẩn thận, bởi vì Cô Mang hoàn toàn không liếc nhìn mỹ nhân hầu rượu, nhưng tóm lại thận trọng vẫn tốt hơn.

Cô Mang vẫn cúi đầu nhấp rượu, thỉnh thoảng nghiêng người thấp giọng nói vài câu với sĩ quan phụ tá ở bên cạnh, không hề để ý người qua lại là ai.

Thư Ngọc sắp đi hết hàng ghế thượng cấp, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ lúc này bên cạnh truyền đến giọng nam biếng nhác: “Này, mỹ nhân cô dừng lại đi, rót rượu đầy cho tôi đi.”

Nhiều mỹ nhân như vậy, không đến mức kêu cô chứ. Thư Ngọc phớt lờ, tiếp tục đi về phía trước.

Âm thanh kia vẫn không bỏ cuộc: “Mỹ nhân, gọi cô đây, mỹ nhân trên trán có mụn ấy.”

Thư Ngọc suýt nữa lão đảo. Cô giữ vững bầu rượu, quay đầu nhìn người kia.

Một người đàn ông tuấn tú ngồi tại bàn ngẩng đầu nhìn cô. Khóe miệng anh ta hơi cong lên, tăng thêm mấy phần vô lại. Bên cạnh anh ta đã có hai mỹ nhân áo xanh.

Không phải Hàn Kinh thì là ai?

Thư Ngọc nhăn nhó nhìn xung động muốn nâng bầu rượu hất lên đầu anh ta, cô tiến lên định rót đầy rượu cho anh ta. Vừa đi vừa đề phòng động tĩnh bên chỗ Cô Mang. Giờ phút này, trước bàn của anh đang có một vị mỹ nhân áo trắng đứng đó, mỹ nhân kia dường như hạ quyết tâm muốn giành lấy vị trí bên cạnh Cô Mang.

Trước mắt xem ra Cô Mang chắc là không rảnh để ý tới động tĩnh bên phía Hàn Kinh. Thư Ngọc cảm thấy yên tâm một chút, nhưng nhìn không được mà oán thầm, nếu vị nhả nhận bại hoại nhà cô dám để cho mỹ nhân kia ngồi xuống, tối nay cô liền cuộn chăn đệm của anh quăng vào thư phòng. Cô vừa mất tập trung vừa nghiêng bầu rượu chuẩn bị rót rượu.

Khi rượu sắp rót xuống, cô mới đột nhiên nhìn thấy, chén rượu của Hàn Kinh rõ ràng đầy rồi. Cô vội vàng dựng thẳng bầu rượu, thế nhưng vẫn rót xuống vài giọt.

Thư Ngọc chán nản. Không ngờ Hàn Kinh lại đang trêu chọc cô.

Hàn Kinh một tay nâng cằm, nhướng mày nhìn Thư Ngọc: “Mỹ nhân suy nghĩ gì đó? Đãng trí như vậy.”

Suy nghĩ làm sao hất rượu lên đầu anh đấy. Trong lòng Thư Ngọc rít gào, nhưng trên khuôn mặt vẫn là dáng vẻ phục tùng. Cô mang khăn che mặt, mặc quần áo của người hầu rượu, Hàn Kinh chưa hẳn nhận ra được. Tên lưu manh này nín chặt cô không buông, đoán chừng là do cái bệnh phong lưu tác quái.

Đã có hai mỹ nhân còn không đủ. Thối xấu.

Chỉ có thể âm thầm oán than, Thư Ngọc tuyệt đối không dám mở miệng. Nếu phát ra âm thanh, e rằng sẽ lộ tẩy, vì thế cô chỉ đành vâng lời nghe theo. Mặt khác lại sợ Hàn Kinh khẩu vị độc đáo, yêu thích cô gái có mụn trên mặt, cho nên cô hấp tấp làm ra vẻ hoảng hốt, đi theo bước tiến của mỹ nhân khác, lòng bàn chân như bôi dầu, trong phút chốc chuồn đi mất tiêu.

“Chạy trốn cho mau.” Hàn Kinh cúi đầu mỉm cười, sau đó ôm một mỹ nhân xinh đẹp tới bên người.

Thư Ngọc không bước đi cẩn thận nữa, đi nhanh mấy bước là tới bình phong. Cô lại bận tâm về dáng vẻ, sợ là gây thêm rắc rối.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu, lập tức ứng nghiệm ngay. Trong góc xéo một bàn tay vươn ra, cầm chặt cổ tay cô.

Cô hết hồn, vốn tưởng rằng đã đến điểm cuối, ai ngờ chỗ này còn có một ghế.

Mà khi thấy rõ người ngồi đó...

Cô sợ tới mức không có phản ứng.

Người nọ không phải có tướng mạo hung thần ác sát, ngược lại, làn da anh ta trắng nõn, ngũ quan tuấn tú, rõ ràng là một vị công tử tao nhã thu hút rất nhiều tầm mắt của mỹ nhân. Chẳng qua anh ta có đôi môi mỏng và ánh mắt lạnh lẽo, vừa thấy thì biết chủ nhân là người bạc bẽo lạnh lùng, khiến các mỹ nhân không dám tới gần.

Chẳng trách các mỹ nhân đều chùn bước, ngay cả người có da mặt dày như Thư Ngọc nhìn thấy Diêm Phong cũng hoảng sợ. Những mỹ nhân yếu điệu này làm sao chịu được?

Chỉ cầu Diêm Phong đừng nhận ra cô là ai, nếu không thì sẽ rất mất mặt.

Từ khi Diêm Phong chủ động nắm tay Thư Ngọc, tại bữa tiệc có vài ánh mắt lướt qua đây.

Diêm vương lạnh tình lạnh mặt lại có phụ nữ lọt vào mắt xanh, huống chi là một cô gái hầu rượu. Chuyện lạ! Chuyện lạ!

Có người âm thầm ló đầu qua, muốn nhìn dung mạo của cô gái hầu rượu kia thế nào mà được Diêm Phong yêu thích.

Nhưng mà khi nhìn thấy một trán “mụn” lộ ra, mọi người đều lặng lẽ rút người về.

Khẩu vị của Diêm Phong quả nhiên kỳ lạ.

Thư Ngọc đối diện tầm mắt lạnh lùng của Diêm Phong, cô muốn rút tay về nhưng sức lực của anh ta mạnh quá, muốn thoát nguy nhưng lại sợ bại lộ thân phận. Cứ vậy đứng cứng ngắc tại chỗ, khóc không ra nước mắt.

“Ngồi.” Diêm Phong nói.

Cô đâu dám ngồi? Tổ trưởng anh hãy buông tay ra đi?!

Giằng co thế này rất kỳ lạ, trong đầu Thư Ngọc suy nghĩ một trăm cách thoát thân, giây tiếp theo trăm cách kia biến thành mây khói.

Cô can đảm dùng tay còn lại đẩy tay Diêm Phong ra, trong mắt đều là vẻ lấy lòng. Cho dù Diêm Phong không nhận ra cô, đối với cô gái ra vẻ phục tùng anh ta cũng không nên ép buộc quá đáng.

Nhưng Diêm Phong chưa bao giờ biết nhận ý tốt. Anh ta cau mày, liếc nhìn bàn tay của Thư Ngọc, chuẩn bị dùng sức khiến đối phương đi vào khuôn khổ.

Trong phút chốc Thư Ngọc đã đọc hiểu ý tứ trong mắt Diêm Phong, nhất thời trong lòng rỉ máu.

Sớm biết vậy, trước đó cứ thẳng thắn với Cô Mang, sau đó được trốn bên cạnh vị nhâ nhận bại hoại nhà cô rồi.

Ngàn vàng khó mua sự hiểu biết.

Nhưng Diêm Phong cũng không toại nguyện kéo được Thư Ngọc.

Một đôi tay mạnh mẽ đặt trên vai Thư Ngọc. Sau đó giọng nói lạnh lùng vô cùng quen thuộc vang lên bên tai cô: “Tổ trưởng Diêm, anh làm cô ấy đau rồi.”

Khách khứa xung quanh cảnh giác cao độ, vánh tai chú ý nhất cử nhất động tại đây.

Diêm vương và Cô Mang Bắc Bình cùng giành một người phụ nữ.

Việc này trăm năm hiếm thấy.

Diêm Phong sưng sờ, rốt cuộc thả lỏng tay.

Thư Ngọc như nhận được đại xá, theo bản năng liền trốn vào lòng Cô Mang. Mới vừa đứng vững, cô bỗng dừng nhớ tới hiện tại mình chỉ là một cô gái hầu rượu, vô duyên vô cớ chui vào lòng Cô Mang là sao đây. Thế là cô ra vẻ trấn tĩnh di chuyển mấy bước, duy trì khoảng cách với Cô Mang.

Cô Mang thần nhiên liếc cô một cái, không nói gì.

Thư Ngọc cầm bầu rượu, tầm mắt vô tình lướt qua Hàn Kinh ở một bên, trông thấy biểu cảm xem kịch vui trên mặt anh ta, vẻ chế nhạo tràn đầy trong mắt.

Cô giật mình, nhin không được mắng thầm trong lòng. Hàn Kinh rõ ràng đã biết cô là ai từ sớm!

Hàn Kinh đã nhận ra, Cô Mang làm sao không nhận ra được?

Chỉ là không muốn lật tẩy cô thôi.

Sau đó, lúc Cô Mang ôm bờ vai cô đưa cô đến chỗ ngồi của anh, cô vẫn duy trì thái độ tốt đẹp.

Đợi khi Cô Mang ngồi xuống, cô còn ân cần rót rượu thêm cho anh.

“Rót rượu nghiện rồi à?” Âm thanh của anh bình thường, không nghe ra tí xúu cảm xúc.

Thẳng thắn thì khoan hồng, đạo lý này cô vẫn hiểu, vì thế vội vàng cắt lời: “Anh hãy nghe em nói...”

“Trước hết đừng nói gì.” Anh nhíu mày, giữ lấy cổ cô, tiến đến gần trán cô.

Ồ? Cô hơi đỏ mặt. Trước nơi đông người anh muốn làm gì đây? Không nói đến khách khứa phía dưới, anh tính làm ẩu theo sao?

Vàng trán hơi mát lạnh, cô cảm thấy đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng chạm vào trán cô.

Sau một lúc lâu, anh thở dài: “Hừm, mùi vị không tồi.”

Cô nhất thời đỏ khốc đỏ cười, anh liếm sạch nước tương trên trán cô rồi.

Khách khứa chú ý kỹ phía bên này đều hậm hực, Diêm Phong nhanh như vậy đã chấp tay nhường mỹ nhân rồi? Đúng là chẳng hay ho gì.

Còn nữa Cô Mang không thanh tâm quả dục giống như lời đồn, rõ ràng là một tay phong lưu.

Thư Ngọc tựa vào Cô Mang, nhỏ giọng kể lại tường tận cho anh biết chuyện đã thấy hôm nay, cuối cùng cô nói: “Anh nói xem vì sao Dạ Miêu muốn giá họa cho anh? Trương cảnh ti và Dạ Miêu, ai mới là quân cờ?”

Cô vẫn chưa tháo khăn che mặt, khi kề sát thủ thỉ với anh, hơi nóng phả vào vành tai anh, chiếc lụa mỏng sượt trên cổ anh, cho đến khi gãi đến đáy lòng anh.

“Anh có nghe em nói hay không?” Cô có chút buồn bực.

Anh đương nhiên đang lắng nghe, lời nói của cô, từng câu từng chữ anh đều lắng nghe rất nghiêm túc. Chẳng qua, chỉ cần cô ở bên cạnh, anh luôn phân tâm nghĩ ngợi một số việc khác —— ví dụ như, làm sao không tháo khăn che mặt mà vẫn có thể hôn lên môi cô. Hừm, việc này hình như hơi khó.

Bữa tiệc bỗng nhiên im lặng trong phút chốc, thì ra chủ nhân của bữa tiệc đã lên sân khấu.

Trương cảnh ti mặc bộ trường bào màu chàm, trên đường đi bắt tay cùng vài nhân vật quan trọng, không có chút đáng điệu của chủ nhân.

Hắn khôi phục lại vẻ hài hòa bình thường, tia sáng trong mắt mát mẻ sạch, giọng nói cũng bớt trầm ổn như khi ở trong Nhã Các.

Bên cạnh hắn có một cô gái yếu điệu đeo khăn mặt đi theo. Cô gái kia cũng mặc váy mỏng như các cô hầu rượu, làn váy thật dài được nhấc lên, lộ ra đôi chân ngọc dưới váy.

Thư Ngọc trông thấy rõ ràng, đôi chân ngọc kia mang giày cao gót khảm vòng đá, lạnh đậm mà quyến rũ.

Tay cô ta cầm bầu rượu, ung dung đi về phía Cô Mang.

39. Quyển 3 - Chương 13: Đầu Mối Bất Ngờ

Dạ Miêu mang khăn che mặt duyên dáng thướt tha đi về phía Cô Mang, dừng lại trước bàn của anh.

Trong lòng Thư Ngọc căng thẳng, nhưng không tiện mở miệng, chỉ đành lo lắng lại chẳng làm được gì.

Cô Mang vươn tay giơ lên chén rượu đã trống rỗng, thản nhiên nói: “Chén rượu đã đầy, không cần thêm nữa.” Câu nói ngắn gọn, ngăn cản Dạ Miêu.

Dạ Miêu cũng không bực bội, cô ta khom người đi tiếp.

Thư Ngọc thở dài nhẹ nhõm, nhìn thấy Dạ Miêu đi tới ghế cuối cùng, sau đó ngồi xuống cạnh Diêm Phong.

Diêm Phong từ đầu đến cuối không nhìn Dạ Miêu cái nào, cũng chẳng lên tiếng từ chối, giống như bên cạnh chỉ là không khí.

Nhưng còn chưa xong, lại thấy một mỹ nhân khác vô cùng lo lắng đi về phía Cô Mang, lèn lèn quá dài theo bước chân của người đó trông rất buồn cười.

Thư Ngọc nhíu mày, những người phụ nữ này sao cứ hướng sang đây mãi thế, cả bữa tiệc không còn đàn ông khác nữa ư?

Đang muốn nổi cáu, cô lại phát hiện mỹ nhân kia có chút kỳ lạ. Vóc dáng của mỹ nhân rất cao, cơ thể hơi cường tráng, nổi bật trong nhóm mỹ nhân nhỏ bé và yếu ớt. Mà đôi mắt kia lộ ra vẻ sát ruột, nhìn thẳng Thư Ngọc.

Không nhìn Cô Mang, lại nhìn Thư Ngọc.

Thư Ngọc đang buồn bực, lại thoáng nhìn trên trán mỹ nhân cao to kia có một vết cào còn mới. Xem ra hình như là dấu vết cho chim cào trúng.

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh, theo bản năng ôm chặt cánh tay Cô Mang.

“Sao thế?” Cô Mang nhìn cô hỏi.

Thư Ngọc cười mỉa: “Em thấy mỹ nhân kia bộ dạng không tề, bảo cô ta sang đây hầu rượu được không?”

Cô Mang theo tầm mắt Thư Ngọc nhìn về phía mỹ nhân cường tráng che mặt, nói: “Không được.”

“Vì sao?” Thư Ngọc hơi lo lắng.

Cô Mang nhàn nhạt cất tiếng: “Vòng eo quá to.”

Thư Ngọc: “...”

Mỹ nhân kia còn chưa kịp tới trước bàn của Cô Mang thì đã bị một người thô lỗ có râu quai nón túm lấy cổ tay.

Thư Ngọc không khỏi nhẹ giọng hô lên: “Hạ...” Lại vội vàng im bật, đồng thời chột dạ xoay mặt qua, cô không đành lòng nhìn đôi mắt nhỏ nhắn lệ của mỹ nhân kia.

Cô Mang nhìn Thư Ngọc, ung dung nói: “Em không cần lo lắng, cho dù anh ta bị lộ cũng không phải chuyện xấu.”

Huh? Thư Ngọc ngẩn ngơ.

“Bởi vì vị cảnh sát kia thích nam giới.” Cô Mang nói.

Thư Ngọc: “...”

Cô Mang bình tĩnh cầm chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tiếp theo liền nghiêng mặt hôn lên gò má Thư Ngọc: “Ôm anh.”

Lúc này Thư Ngọc mới lấy lại tinh thần, hai tay mềm mại trong phút chốc quấn lên cổ Cô Mang, cả người cũng dính sát.

Tâm trí Cô Mang rung động, bất đắc dĩ thì thầm với Thư Ngọc: “Chỉ giả vờ thôi em lại ra sức diễn như vậy, coi chừng anh diễn giả làm thật.”

Đôi mắt Thư Ngọc bên ngoài khăn che mặt vẫn xinh đẹp, nhưng bàn tay khi chuyển qua vai Cô Mang lại véo mạnh một cái.

“Ss ——” Cô Mang chịu đau.

“Như vậy được chứ.” Thư Ngọc mặt không biểu cảm.

Cô Mang mỉm cười: “Em thế mà xuống tay thật à.”

“Nếu Cô tiên sinh thích cô gái này, cô ta là của ngài.” Giọng nói thờ ơ của Trương cảnh ti vang lên.

Cô Mang đang chờ những lời này: “Cám ơn.”

“Cô tiên sinh, lúc trước có chút hiểu lầm chưa được giải quyết, hiện giờ tôi đã có manh mối, cũng biết được có xảo trá bên trong. Cô tiên sinh có muốn cùng tôi đến một chỗ cùng nhau giải quyết câu đố này không?” Trương cảnh ti chà hai bàn tay.

Cô Mang nhú mày, ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc. Sau một lúc lâu, anh thoải mái đáp: “Được, vậy tôi cùng anh Trương đi một chuyến.” Anh quay đầu nhìn Thư Ngọc, trong mắt toát ra vẻ mập mờ: “Nhưng mà, làm phiền cô gái này đến xe tôi ngồi chờ.” Dứt lời, cánh tay anh vòng qua eo Thư Ngọc, làm ra bộ dạng háo sắc.

Thư Ngọc cảm thấy vô cùng lo lắng, nhưng không lộ tí nào trên mặt, cô đứng dậy đi theo sĩ quan phụ tá của Cô Mang rời khỏi bữa tiệc.

Xe của Cô Mang đậu dưới tàng cây đa bên ngoài Trương trạch.

Sĩ quan phụ tá mở cửa xe, cung kính nói với Thư Ngọc: “Phu nhân, mời lên xe. Tiên sinh sẽ nhanh chóng trở về.”

Sĩ quan phụ tá đã đi theo Cô Mang mấy năm, đương nhiên từng gặp Thư Ngọc, khi ở trong tiệc cũng nhận ra thân phận của cô.

Thư Ngọc gật đầu, ngồi vào ghế sau.

Sĩ quan phụ tá nghiêng người ngồi vào ghế lái, sau đó khởi động xe.

Thư Ngọc ngạc nhiên: “Không đợi Cô Mang cùng đi sao?”

Sĩ quan phụ tá đáp: “Trước khi tới tiên sinh đã dặn dò, đêm nay nhiệm vụ của tôi là đưa phu nhân rời khỏi. Tiên sinh có người khác tiếp ứng.”

Thư Ngọc kinh ngạc nói không ra lời. Thì ra anh đã chuẩn bị kế hoạch từ trước, nếu cô lưu lại bữa tiệc này thì phải do thân tín của anh đích thân đưa cô đi.

Cô nhú mày nhìn Trương trạch, cuối cùng chẳng nói gì.

Đột nhiên trong bóng cây bên cạnh thình lình nhảy ra một người. Người kia không quan tâm bị xe sắp chạy đụng vào, phịch một tiếng va vào cửa xe của Thư Ngọc.

Sĩ quan phụ tá nhăn nhó mặt mũi, nhanh chóng đạp thắng xe.

Sắc mặt Thư Ngọc tái nhợt: “Đụng người rồi?”

Sĩ quan phụ tá đáp: “Phu nhân, cô ở trên xe đừng cử động, tôi xuống xe nhìn xem.” Dứt lời anh ta đẩy cửa ra.

Ai ngờ người kia như ma quỷ nhanh chóng bám lấy thân xe, kêu to thảm thiết với người trong xe: “Cứu cứu tôi với, xin hãy cứu tôi cứu tôi! Tôi biết tất cả bí mật của Trương Hàn Sinh, tôi sẽ nói ra hết, van xin các người cứu tôi...”

Thư Ngọc ngạc nhiên, trông thấy vợ cả của Trương cảnh ti tóc tai rối bù, giống như ma quỷ, đang run rẩy nửa quỳ trên mặt đất.

Sĩ quan phụ tá lạnh lùng túm lấy Trương phu nhân đứng lên.

Thư Ngọc cau mày hỏi: “Bà biết những gì?”

Trương phu nhân dường như tìm được cứu tinh, mở miệng kể lể: “Trương Hàn Sinh không phải là người, hắn chỉ nhìn trúng tiền tài của nhà tôi, hắn hại hết cha tôi, nuốt chửng tất cả tài sản của gia đình tôi, hắn đối với tôi như vậy... Hắn lại còn liên kết với con hồ ly tinh kia đối với tôi như vậy...”

Thư Ngọc lạnh lùng nói: “Tôi không rảnh nghe những lời vô nghĩa của bà.”

Trương phu nhân ngẩn người, lúc này tìm về một chút ý chí: “Tôi muốn báo án, Trương Hàn Sinh là gián điệp.”

Thư Ngọc nhú mày: “Bà dựa vào đâu mà nói như vậy?”

Trương phu nhân bỗng nhiên nhếch miệng cười: “Hắn thu thập tình báo của cục cảnh sát Nam Kinh cho một người nào đó, những người đó đặt tai mắt vào bên cạnh hắn, chính là con ả dâm loạn Diệp Miêu Nhi kia. Hắn và con ả đó là tai mắt của nhau, bí mật hợp tác không biết chuyển đi bao nhiêu tình báo. Nếu không phải tôi giết chết con ả dâm loạn kia thì hoàn toàn không biết bọn chúng có hoạt động như vậy.”

“Bà xác định Diệp Miêu Nhi đã chết?” Thư Ngọc đột nhiên hỏi.

Trương phu nhân nói: “Tôi chắc chắn, ruột cũng lòi ra, chẳng còn chút hơi thở.”

Trong lòng Thư Ngọc chợt lạnh, vậy thì xem ra Dạ Miêu không phải Diệp Miêu Nhi. Cô nói tiếp: “Bà có biết Trương Hàn Sinh đang thu thập tình báo cho ai không?”

Trương phu nhân sửng sốt, sau một lúc lâu nói: “Tôi không biết người kia tên gì, bọn chúng đều gọi hắn là ‘đại nhân’.”

Đại nhân? Thư Ngọc trầm nghĩ. Hiện giờ là thời buổi dân chủ, còn có ai tự xưng là “Đại nhân”?

“Những lời của bà hoàn toàn không có chứng cứ.” Thư Ngọc hất chậu nước lạnh vào Trương phu nhân.

Trương phu nhân lại cười khanh khách: “Chứng cứ? Tôi có. Lúc giết chết Diệp Miêu Nhi, tôi vô tình lấy được một phần tình báo mà ả ta muốn chuyển ra ngoài.”

Thư Ngọc nhú mày: “Phần tình báo kia ở đâu?”

Trương phu nhân liếm môi: “Tình báo hiện tại không ở trên người tôi. Nếu các người có thể bảo đảm sự an toàn của tôi, tôi sẽ giao phần tình báo kia cho các người.” Dừng một chút, bà ta lại nói: “Tôi muốn các người chuẩn bị cho tôi một thân phận mới, một khoản tiền, còn có giấy tờ xuất ngoại.”

“Được.” Thư Ngọc gật đầu, “Những giấy tờ đó nửa canh giờ sau sẽ đưa đến tay bà, bây giờ hãy dẫn chúng tôi đi xem tình báo.”

Trương phu nhân lại lắc đầu: “Tôi không có ngọc, chờ có giấy tờ rồi, một tay giao giấy tờ, một tay giao tình báo.”

“Chúng tôi làm sao biết tình báo của bà là thật hay giả?” Thư Ngọc cau mày.

Trương phu nhân đáp: “Tôi không cần thiết lừa gạt các người. Mạng của tôi đã nằm trong tay các người, nếu tình báo là giả, dựa vào năng lực của các người, các người có thể bắt tôi về.”

“Tôi đi về thu xếp đồ đạc trước, nửa canh giờ sau gặp tại đây.” Trương phu nhân lão đạo chạy về phía Thiên Môn.

“Phu nhân?” Sĩ quan phụ tá nhìn Thư Ngọc hỏi ý kiến.

Thư Ngọc nói: “Chuẩn bị giấy tờ cho bà ta.”

Thiên Môn thông với căn phòng tây sương, Trương phu nhân bước cẩn thận đi qua khu vườn, vất vả mới tới tây sương hoang vắng.

Bà ta đi một vòng lớn, tránh tất cả đầy tớ trên đường, chắc là không ai đi qua đây.

Bà ta hơi thổ hổn hển, mở khóa cửa phòng. Trước mặt có mùi bụi bặm, khiến bà ta bị sặc mà ho mấy tiếng. Tiếng ho hình như kinh động cái gì trong phòng. Có tiếng lục lọi truyền tới, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng. Bà ta châm một ngọn nến, chậm rãi đi vào trong, vừa đi vừa thấp giọng nói lải nhải: “Ngoan, nghe lời, phát ra tiếng đi, coi chừng ngọn nến trong tay ta.”

Âm thanh kia trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Thình lình, cửa phòng vốn đã đóng lại bị gió đêm thổi mở tung. Bà ta theo bản năng ngoảnh đầu lại, bị một bóng người mờ ảo hù dọa đến nỗi rớt nửa cái mạng.

Đó là bóng dáng của một người phụ nữ, mặc váy mỏng, mang khăn che mặt. Nhưng mà phía dưới làn váy lộ ra đôi giày cao gót kiểu phương Tây, khảm một vòng đá, tia sáng yếu ớt dưới ánh trăng càng có vẻ lạnh lùng.

Không người nào quen thuộc đôi giày này bằng bà ta.

“Tôi nói làm sao tìm mãi ở chỗ Trương Hàn Sinh lại không tìm được, hóa ra bị bà giấu đi rồi.” Âm thanh của người phụ nữ êm ái, “Bà cứ hết lần này tới lần khác đụng vào họng súng của tôi, có lẽ bà cũng giống như hai tên cảnh sát kia không sợ chết nhỉ.”

Ngọn nến màu đỏ đột nhiên rớt xuống đất, sau khi lăn hai vòng, ánh nến hoàn toàn dập tắt.

40. Quyển 3 - Chương 14: Ngũ Tinh Bát Tú

Kim giây chạy một vòng rồi một vòng khác.

Bên ngoài Trương trạch hết sức yên tĩnh, ngay cả gió cũng không thổi đến, lùm cỏ lá cây rậm rạp xung quanh mọi thứ đều không tiếng động.

Sĩ quan phụ tá đã ngầm sai người làm giấy tờ theo yêu cầu của Trương phu nhân. Thư Ngọc ngồi ở ghế sau, đang tập trung không biết suy nghĩ gì.

Bỗng dưng Thư Ngọc gõ cửa kính xe, sĩ quan phụ tá bên ngoài xe cúi đầu: “Phu nhân, có cần dặn gì?”

Thư Ngọc nói: “Không đợi nữa, chúng ta về thôi.”

Sĩ quan phụ tá hơi ngạc nhiên: “Vậy tình báo?”

“Phần tình báo này xem ra không lấy được.” Thư Ngọc nhíu mày.

Không nên mặc kệ Trương phu nhân một mình quay về Trương trạch. Nhưng với tính cách ngang bướng của bà ta, kiên quyết cũng không cho người ta đi theo.

“La Phi, anh phái một ám vệ đi tìm Cô Mang, nói với anh ấy chuyện tối nay Trương phu nhân đã kể cho chúng ta biết.” Thư Ngọc dặn dò, “Chúng ta về nhà trước.” Đêm nay nhất định không yên ổn, nơi này rất nguy hiểm, cô không thể làm cho Cô Mang phân tâm.

Thư Ngọc đợi một lúc, nhưng không đợi được câu trả lời của sĩ quan phụ tá. Ngoài cửa sổ xe yên lặng, không thấy bóng dáng của La sĩ quan đâu.

“La Phi?” Trong lòng Thư Ngọc căng thẳng, “Là Phi anh ở đâu?”

Vẫn không có câu trả lời.

Đột nhiên có một lực mạnh mẽ đánh vào cửa trước xe, đụng vào đến mức thân xe rung mạnh.

Thư Ngọc vịn lưng ghế, may mà cô đã khóa xe. Nhưng giây tiếp theo cô lại bị hình ảnh xuất hiện trên cửa kính dọa hết hồn.

Cô chưa từng thấy qua con cú mèo nào lớn như vậy.

Con vật kia dang cánh ra còn to hơn chiều rộng của chiếc xe có rèm che. Lông cánh thật to giống như một cái lưới lớn, che chắn ánh sáng của đèn xe.

Đèn xe chiếu vào toàn thân con cú mèo, lộ rõ bộ lông trắng như tuyết của nó, ngay mi tâm của bộ lông màu trắng là một đốm lông màu nâu đậm.

Giờ phút này, đôi mắt nó nhìn chăm chăm vào trong, đập từng cái một vào cửa kính xe.

Mỗi một lần va chạm, cô có thể nhìn thấy rõ ràng móng vuốt sắc bén của nó.

Cô không hề nghi ngờ, chỉ cần cào trúng một cái, móng vuốt kia có thể xé rách cổ họng người khác.

La Phi sống chết không rõ, còn cô thì bị nhốt bên trong xe.

Con vật to lớn kia phá vỡ kính xe chỉ là vấn đề thời gian, cô phải nghĩ cách thoát thân trước đó.

Nhưng trong tay không có vũ khí gì, ngay cả tự bảo vệ mình cô cũng không làm được.

Xe lắc lư càng ngày càng mạnh, cứ tiếp tục như vậy có khả năng sẽ lật xe.

Thư Ngọc cắn răng một cái, ngay lúc con vật kia đập lên xe cô vịn cửa mở xe lăn xuống dưới.

Con cú mèo nhất thời không phản ứng lại, nó vẫn tiếp tục đập vào xe. Cô thừa dịp khoảng trống, dùng hết sức lực chạy về cổng Thiên Môn của Trương Trạch.

Chạy được nửa đường, con cú mèo phản ứng lại, nó buông tha cái xe, vỗ cánh hướng về phía cô.

Móng vuốt sắc bén mang theo gió mạnh đang hướng về cô, cô chạy nhanh đến ướt đầm cả người, thế nhưng vẫn bị chop lấy vai trái.

Cô bất chấp vết thương bên vai, hai tay che cổ lảo đảo chạy về phía Thiên Môn.

Lại một trận gió thổi qua, cô đoán được sau lưng mình sẽ có thêm vết thương mới.

Nhưng mà nỗi đau nằm trong dự đoán không có truyền đến.

Cô không có thời gian để suy nghĩ, vài bước cuối cùng cô sải bước qua cổng Thiên Môn, cúi người trốn đằng sau hòn đá dùng để trang trí cạnh cửa.

Cảm thấy yên tâm một chút, cô quay đầu nhìn tung tích của con cú mèo, cô kinh ngạc phát hiện trên mặt đất có một thân ảnh gầy gò, đang chiến đấu với con vật kia.

Người nọ đeo mặt nạ bằng sắt che nửa khuôn mặt, nhẹ nhàng nhảy lên nhảy xuống, chỉ có mấy lần, trên lông của con vật kia có thêm vài vết máu.

Cô nheo mắt lại, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng lớn.

Người chiến đấu với con vật kia rõ ràng là Cầu Lão Thất tân đồ vương mà cô từng gặp một lần tại Thiên Cơ Các.

Tại sao Cầu Lão Thất muốn cứu cô?

Ngay lúc này, Cầu Lão Thất chợt quay đầu nhìn về phía Thư Ngọc.

Chỉ một ánh mắt sắc bén, cô liền hiểu rõ.

Hắn muốn cô tức tốc rời đi.

Vì thế cô chui ra khỏi hòn đá, chạy như bay hướng vào sâu bên trong Trương Trạch.

Không biết có phải vì tại Thiên Môn quá vắng vẻ, trên đường chạy Thư Ngọc lại chẳng thấy người nào.

Giờ phút này, tiệc tối tại Trương trạch vẫn chưa kết thúc, nên ăn uống linh đình, tiếng người ồn ào, thế nhưng ngay cả đây tớ cũng chẳng có ai cả.

Thư Ngọc muốn quẹo vào chính viện, ai ngờ lại chạy tới tây sương.

Trong tây sương cũng không có ai, là một mảnh đen tuyền. Thư Ngọc nhờ ánh trăng mà nhìn bên trong sân của tây sương, chỉ thấy một sân cỏ dại mọc thành bụi, dường như bị bỏ hoang trong thời gian dài.

Thư Ngọc nhú mày, không có ý bước vào sân. Ngay lúc cô muốn quay đầu tiếp tục tìm đường thông đến chính viện, thì tại góc đông bắc của tây sương không biết có thứ gì đó di chuyển. Cô dừng bước, nhìn chăm chăm qua đó, trông thấy có bóng người lờ mờ tại đó.

Cái nhìn lần này khiến cô hoàn toàn dừng bước.

Cũng không phải bóng người như có như không kia giữ lại bước chân của cô, điều làm cho cô hứng thú chính là bản thân cái sân này.

Khoảnh sân im lặng cực kỳ, tại đây ban đêm không gió càng có vẻ trầm lặng hơn.

Ánh trăng tối nay sáng rực rỡ, nhưng mà mây đen dày đặc trên bầu trời tây sương, một chút ánh trăng cũng không có.

Rõ ràng chỉ có một bầu trời, lại hiện ra hai cảnh tượng bất đồng.

Thư Ngọc dường như nghĩ tới gì đó, cô nhanh chóng cúi đầu nhìn.

Cô đứng trước cửa viện tây sương, ánh trăng chiếu nghiêng xuống, theo lý thuyết cái bóng của cô nên ở trên mặt đất.

Nhưng mà trên mặt đất tại đây lại trống trơn, không có gì hết.

Cái bóng của cô tan biến theo hư không.

Ngẩng đầu lần nữa, cô đánh giá bố cục trên sân kỹ càng.

Mỗi một nhúm cỏ dại, mỗi một hòn đá, thậm chí mỗi chỗ lõm trên mặt đất, cô cũng không bỏ qua.

Cô nhắm mắt, trong đầu mở ra một bức tranh.

“Ngũ tinh nhị thập bát tú thần hình đồ” của Trương Tăng Diêu.

Trong sân này có cái gì đó người khác không thấy được?

Nghĩ đến điểm này, Thư Ngọc nhắc làn váy lên, bước vào sân.

Khi bước chân cô chạm xuống đất, tình hình trong sân xảy ra biến hóa trong phút chốc. Cỏ dại vốn hoang vu di chuyển vị trí, giữa sân xuất hiện một mảnh đất trống thật to. Bên cạnh đất trống có một gốc cây hòe uốn cong, dưới tàng cây hòe có một người ngồi xếp bằng tại đó. Khuôn mặt người nọ ẩn trong bóng cây, không thể nhìn thấy rõ ràng.

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh, quần áo của người nọ nhìn rất quen mắt, rõ ràng hôm nay trước khi ra ngoài cô đã chọn cho anh chàng nhả nhặn bại hoại nhà cô.

Người nọ ngồi dưới tàng cây là Cô Mang ư? Sao anh lại bị vây trong trận ngũ tinh bát tú này? Còn Trương cảnh ti lại chạy đi đâu rồi?

Trong lòng vô cùng lo lắng, cô muốn đi về phía trước, nhưng bên tai lại vang lên một giọng nữ dịu dàng quyến rũ.

“Cô tiên sinh, tôi đã hao tâm tổn trí rất nhiều mới mời ngài tới đây, ngài lại tỏ vẻ cách xa như vậy thật khiến người ta nhìn không được mà muốn đùa giỡn một phen đấy.”

Thư Ngọc cứng đờ. Âm thanh của Dạ Miêu ở trên mấy bước thôi.

Giờ phút này cô vừa lúc đứng tại góc tối trong sân, còn được vài miếng lá chuối che chắn, cho nên dù là Dạ Miêu hay Cô Mang cũng không thấy cô. Nhưng ban nãy nếu cô đi ra thêm một bước hướng về Cô Mang thì cô sẽ hoàn toàn bại lộ trước mặt Dạ Miêu.

“Cô nhốt tôi ở đây là vì muốn nói những lời đó?” Người dưới tàng cây hòe cất tiếng.

Khoảnh khắc anh cất tiếng, Thư Ngọc sững sốt.

“Đương nhiên không phải. Tôi có rất nhiều lời muốn nói với tiên sinh.” Dạ Miêu đi về trước mấy bước, “Đại nhân nhà chúng tôi muốn hợp tác với tiên sinh, không biết ý của tiên sinh thế nào.”

“Đây là thành ý hợp tác của các người?” Cô Mang lạnh lùng nói.

Dạ Miêu cười khanh khách: “Tiên sinh bản lĩnh phi thường, nếu không dùng hạ sách này, chỉ sợ tiên sinh ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn tới chúng tôi. Tiên sinh kiểm chế thế cuộc Nam Bắc, nếu có thể được tiên sinh trợ giúp, chúng tôi thật là có phúc ba đời.”

“Cùng các người hợp tác, tôi có lợi ích gì?” Cô Mang hỏi.

Dạ Miêu đáp: “Nam Bắc hợp nhất, một đế quốc mới.”

Thư Ngọc mở to hai mắt, trái tim đập mạnh. Dạ Miêu này, khẩu khí thật lớn.

Thời thế loạn lạc, cho dù là quân phiệt phía Bắc hay là đảng cách mạng phía Nam, mọi người đều không dám khoe khoang khoác lác, cứ thế bị một cô gái thuốt tha quyền rũ như cô ta dễ dàng nói ra.

“À.” Cô Mang cười mỉa mai, “Đại nhân trong miệng cô là ai?”

Dạ Miêu hé miệng cười: “Tiên sinh đừng vội, chỉ cần ngài đồng ý chấp thuận, đại nhân chúng tôi sẽ đích thân tới cửa thăm hỏi.”

Cô Mang bỗng nhiên đứng lên, anh phả bụi trên người: “Nói qua nói lại, cô vẫn không chịu nói ‘đại nhân’ kia là ai. Vậy thì thật đáng tiếc, chuyện hợp tác này không cần thiết thảo luận nữa.”

“Tiên sinh đừng độc đoán như vậy.” Dạ Miêu nhượng mảy, “Nếu ngài từ chối, e rằng không ra khỏi trận ngũ tinh bát tú này. Đến lúc đó tôi không cần thận châm một tí lửa, tiên sinh chỉ có thể chết tại nơi hoang vu này.”

“À, tôi quên mất, trong sân không chỉ có một mình tiên sinh, vợ cả của Trương Hàn Sinh cũng ở đây. Hai người đêm khuya thanh vắng hẹn hò tại nơi không người, lại cùng tự tử mà chết.”

“Ngài nói xem, nếu bí mật này bị truyền ra ngoài, sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào đối với cục diện chính trị Nam Bắc? Nếu bị phu nhân ngài biết, cô ấy sẽ có cảm tưởng gì?”

Dạ Miêu vừa nói vừa bước tới gần Cô Mang. Trong cổ tay áo rộng rãi, một nửa con dao lạnh lùng phát sáng.

Trái tim Thư Ngọc treo trên cao.

Cô Mang bỗng dừng mỉm cười, dung mạo của anh vẫn ẩn trong bóng đêm, âm thanh lại rõ ràng mạnh mẽ: “Cô Mang chết thế nào, thanh danh của anh ta hư hại ra sao, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?”

Dạ Miêu sững sốt.

“Nếu anh ta chết thì càng tốt, vừa lúc tôi có thể đưa Thư Ngọc trở về.”

Thư Ngọc bị sắc cổ họng, cổ hết sức nhịn xuống không ho khan ra tiếng.

Dạ Miêu nhanh chóng tỉnh táo lại: “Anh không phải Cô Mang, anh là ai?”

“Cô nói xem tôi là ai?” Người nọ hơi thu lại năm ngón tay, ngay sau đó nghe thấy Dạ Miêu hét lên thảm thương.

Leng keng một tiếng, con dao trong tay Dạ Miêu rơi xuống đất. Cô ta chịu đựng đau đớn mà đứng thẳng người, tuy rằng bắp chân bên trái lạng lẹ bị cắt mất một miếng thịt.

Lúc này cô ta mới chú ý tới, trong không khí u ám, có từng sợi tơ rất mảnh, giống như một cái lưới to lớn âm thầm bẫy con mồi.

Mỗi một sợi tơ vừa mỏng lại sắc bén, chỉ cần chạm nhẹ vào là rách nửa cái đầu.

Dạ Miêu không thể nào không biết những sợi tơ này có ý nghĩa gì.

Trong mắt cô ta vụt lên vẻ sợ hãi: “Diêm vương...tơ diêm vương!”

Sau lá chuối Thư Ngọc khẽ cong khéo miệng.

Dạ Miêu sợ Cô Mang, cho nên bày ra trận ngũ tinh bát tú mưu đồ bao vây anh. Lại còn rất kín đáo giấu đi tất cả ánh trăng trong trận, để khiến Cô Mang không phân rõ thực hư, bản thân hỗn loạn.

Nhưng có ai dự đoán được, người trong trận không phải là Cô Mang.

Mà là Diêm Phong.

Nếu có ánh trăng, cho dù là hình chiếu của ánh trăng hay là phản quang của sợi tơ mềm dẻo, với thị lực của Dạ Miêu không thể nào không phát hiện.

Nhưng mà trong trận tối nay không trăng cũng không bóng.

Dạ Miêu bị chính sự thông minh của mình làm hại, tự nhắc tảng đá đập trúng chân mình.

Sợi tơ của Diêm vương. Sợi tơ mềm dẻo trong điện Diêm vương.

Nếu đã giăng tơ thì không còn người sống.

41. Quyển 3 - Chương 15: Trong Trận Tử Trận

Lưới quỷ do sợi tơ tạo thành đang chậm rãi di chuyển trong không khí, mỗi lần chuyển động là càng tới gần Dạ Miêu.

Dạ Miêu rất rõ ràng, nếu lưới quỷ buộc chặt ngay tức khắc, cô ta chẳng còn thừa một mảnh xương nào.

Diêm Phong đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dạ Miêu trong lưới.

Bỗng nhiên Dạ Miêu nở nụ cười: “Tiên sinh muốn giết tôi ư?”

Diêm Phong nói: “Trong miệng cô không nói ra thứ tôi cần, tôi giữ mạng cô lại để làm gì?”

Dạ Miêu cười càng quyến rũ hơn: “Miệng tôi không có thứ tiên sinh cần, cũng không chứng tỏ trên người tôi không có.”

Diêm Phong không nói lời nào.

“Phần tình báo kia ở trong tay tôi.” Dạ Miêu nhú mào, “Phần tình báo kia Trương Hàn Sinh chưa kịp gửi đi đã bị tôi chặn lại.”

Thư Ngọc nhú mào. Quả nhiên, sau khi trở lại Trương Trạch, Trương phu nhân đã lọt vào tay Dạ Miêu.

Nhưng mà, Dạ Miêu thật sự cất tình báo trong người sao?

Diêm Phong rút cuộc nhúc nhích. Anh ta nhìn Dạ Miêu: “Tình báo ở đâu?”

Dạ Miêu cười khanh khách: “Ngay trên người tôi. Ngài đến gần một chút là có thể lấy được.”

Diêm Phong quả thật tiến về phía trước hai bước.

Ý cười của Dạ Miêu càng sâu: “Tình báo ngay trong áo ngực của tôi, nếu ngài muốn lấy thì hãy tới lấy.”

Diêm Phong bất động.

“Thế nào, sợ tôi đánh lừa ngài?” Dạ Miêu liếc xéo, “Tôi cũng không dám lộn xộn, lúc này mà động một tí, ai biết được sẽ đụng vào lưới tơ của Diêm vương chứ?”

Bộ ngực đầy đặn của Dạ Miêu ưỡn lên.

Thư Ngọc mặc dù cách khá xa, nhưng không khó tưởng tượng cảnh sắc nõn nà như bạch ngọc dưới lớp lụa mỏng trên người bao nhiêu.

Vào lúc này, Dạ Miêu muốn dùng mỹ nhân kế?

Diêm Phong vươn tay lục tìm trong ngực Dạ Miêu, trong mắt chẳng có chút cảm xúc.

Đột nhiên có tiếng gió phá tan một mảnh tĩnh lặng. Diêm Phong bay vút ra phía sau, một cái nổ nhỏ to bằng đầu ngón tay bắn tên ra từ cổ áo của Dạ Miêu, đuổi sát thân hình của Diêm Phong.

Cái nổ bắn tên nhanh chóng, Diêm Phong lại nhanh hơn. Anh ta nhảy ra, tránh khỏi tất cả mũi tên ngầm.

Trái tim Thư Ngọc còn chưa thả lỏng, thì thấy đôi giày cao gót của Dạ Miêu bỗng nhiên vỡ vụn, mũi chân phóng ra một loạt kim châm màu lam. Những cây kim châm kia màu sắc xinh đẹp, rõ ràng có độc.

Diêm Phong vẫn đang nhảy lên, cơ thể nhào lộn giữa không trung, những cây châm độc kia tựa như mũi tên bắn về phía anh ta.

Thư Ngọc muốn lên tiếng, nhưng lý trí ngăn chặn giọng nói của cô.

Thời điểm cấp bách thế này, cô phát ra tiếng là không thỏa đáng, rất có khả năng khiến Diêm Phong phân tâm.

Diêm Phong đã chú ý châm độc bay tới. Năm ngón tay anh ta vừa động, lưới tơ co rút lại, trong giây lát xoắn đứt mấy cây châm độc.

Nhưng số lượng châm độc quá nhiều, đầu châm lại cực nhỏ nên khó lòng đề phòng. Mà chỉ cần một cây châm thoát khỏi trói buộc của lưới tơ, thế thì Dạ Miêu sẽ thành công.

Thư Ngọc nhú chặt mày, hận mình là vật dư thừa, chẳng giúp được chút nào.

Đúng lúc này, trong bầu trời đêm lại truyền đến tiếng xé gió rất nhỏ. Thư Ngọc không kịp nhận ra đó là gì, chỉ thấy tất cả châm độc trong nháy mắt bị vật kia đánh rơi xuống đất.

Trên mặt đất, ngoài châm độc còn có ba con dao nhỏ rỉ sắt. Hình dạng của mỗi con dao lại không giống nhau, dường như lâm thời lấy ra từ trong góc nào đó.

Dạ Miêu không đánh lại hai phía, nhưng cũng không bực bội, cô ta chờ đúng thời cơ, trong lúc vô tình con dao cắt đứt sợi tơ, cô ta theo khe hở lách người ra.

Lưới tơ cho dù tạm thời lộ kẽ hở, cũng không phải dễ dàng thoát khỏi.

Bởi vậy, Dạ Miêu vút bỏ cánh tay trái của mình.

Cô ta nhún người nhảy ra, một cánh tay trắng nõn bị đứt lìa dưới đất, máu tươi thấm vào khoảnh đất.

Dạ Miêu lại như không để ý chút nào, chỉ lảo đảo hai bước rồi ổn định cơ thể, sau đó chạy như bay về cửa viện tây sương.

Trong bóng tối lại truyền đến âm thanh mang theo vẻ trên tấu: “Đừng đi gấp vậy chứ, không cần tình báo nữa sao?”

Thư Ngọc còn chưa phản ứng lại những lời này có ý gì, thì lại sững sờ nhìn thấy Dạ Miêu dừng bước.

Sau tàng cây hòe, một bóng người chậm chậm đi ra.

Người nọ mặc bộ âu phục màu đen, hai tay đút vào túi, nhàn nhã đi đến bên cạnh Diêm Phong.

Đúng là Cô Mang.

Thư Ngọc ngạc nhiên. Hóa ra từ đầu đến cuối, Cô Mang vẫn ở ngay tại trận ngũ tinh bát tú này, mà cô không mấy may phát hiện ra, ngay cả chủ nhân bày trận là Dạ Miêu cũng không biết gì.

Dạ Miêu đứng tại chỗ, đột nhiên phát ra nụ cười điên cuồng. Cô ta cười hồi lâu, rồi mới nói: “Mấy năm nay đã quen với dáng vẻ chính trị của Cô tiên sinh, lại quên mất năm đó Cô tiên sinh thành danh không phải bởi vì tùy cơ ứng biến, mà là ——”

Cô ta ho khan dữ dội, máu tại chỗ cụt tay chảy ra ào ạt, tấm khăn mỏng đã không thể cầm máu được.

Cô Mang thản nhiên nói: “Trên người cô căn bản không có tình báo.”

Dạ Miêu ngừng ho khan, đôi mắt đỏ ngầu: “Nếu Cô tiên sinh chắc chắn như vậy, thế còn hỏi tôi làm gì? Nhưng mà, nếu bỏ lỡ tình báo, đó là sai lầm của tiên sinh.”

Cô Mang cong khóe miệng: “Chính cô cũng biết phần tình báo trên người cô là giả.”

Dạ Miêu không nói lời nào.

“Bởi vì đồ thật ở tại chỗ tôi.” Cô Mang nói.

Dạ Miêu đột nhiên mở miệng: “Trương Hàn Sinh ở đâu?”

Cô Mang nói: “Cô đã không còn cửa thoát thân, cần gì hỏi tới hắn?”

Dạ Miêu cắn môi.

Ngay lúc hai người đối thoại, lưới tơ âm thầm vây quanh Dạ Miêu.

Cô ta đã sớm biết lúc dừng chân sẽ mang lại hậu quả gì.

Cô ta không nên dừng bước.

Nhưng không thể, cuối cùng cô ta cũng không thể khống chế được trái tim mình.

“Hai vị tiên sinh, đêm nay tôi không ra khỏi nơi này.” Dạ Miêu cười chán nản, “Nhưng mà, có thể kéo theo hai vị chôn cùng, thật cũng đáng rồi.”

Vừa dứt lời, Dạ Miêu bay lên, mũi chân đá vào mấy hòn đá vụn. Bọn chúng nhận được lực, bắn về từng phía khác nhau.

Thư Ngọc thầm kêu không tốt, Dạ Miêu muốn thay đổi trận vị. Trận vị biến đổi, cửa ra cũng biến hóa theo. Nếu Dạ Miêu phá hỏng cửa ra, biến trận ngũ tinh bát tú này thành tử trận, sẽ không có ai thoát khỏi nơi này.

Cùng lúc đá vụn bay lên, lưới tơ cũng di chuyển.

Hàng ngàn sợi tơ thu chặt, Dạ Miêu không kịp thét lên thì đã suy sụp ngã dưới đất.

Thư Ngọc che miệng lại, trông thấy mỹ nhân một giây trước còn duyên dáng thướt tha, giờ phút này như mảnh vải rách nát tê liệt ngã xuống cách bên chân cô không xa.

Cùng lúc này, cảnh tượng trong trận đã xảy ra sự thay đổi. Một vầng trăng sáng treo trên không trung giữa sân, trong sân không còn hoang vu, cây cỏ theo gió mà bay, tàng cây hờn tĩnh lặng bình thản, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng vang lên, không ồn ào chói tai, thật giống như một bản đồng dao.

Cảnh tượng trong sân thay đổi quá lớn, Thư Ngọc nhất thời sửng sốt. Nhưng cô lại hoảng sợ phát hiện, không thấy bóng dáng của Cô Mang và Diêm Phong trong trận.

Bọn họ đi đâu rồi?

Đột nhiên Thư Ngọc cảm thấy mắt cá chân chợt lạnh, có một bàn tay nắm lấy mắt cá chân cô.

Cô giật mình, cúi đầu nhìn xuống, trông thấy Dạ Miêu toàn thân đầm máu không biết khi nào đã bò tới bên chân cô, chỉ dùng bàn tay phải nắm chân cô.

Cô theo bản năng muốn thoát ra, nhưng nghe Dạ Miêu khê khàng nói: “Phu nhân, đừng sợ, tôi sẽ không hại cô.”

Động tác của cô dừng lại, đầu óc suy nghĩ nhanh chóng. Dạ Miêu đã thể suy sức yếu, mà lúc này đang hấp hối lại có thể phân biệt rõ ràng vị trí của cô, hay là...từ đầu đến cuối Dạ Miêu đã biết cô trốn ở đây?

Trong lòng cô chấn động, Dạ Miêu kiệt sức hỏi: “Phu nhân, Trương Hàn Sinh còn sống không?”

Trương cảnh ti? Cô từng sốt: “Tôi không biết...”

“Không biết ư...” Dạ Miêu khẽ cười, “Có nghĩa là anh ấy còn có thể sống sao? Chết rồi kết thúc mọi chuyện...nhưng còn sống cũng không dễ chịu bằng cái chết...khụ khụ...”

Dạ Miêu nằm ngã dưới đất, nhìn trăng sáng trên không trung, chậm rãi nói: “Phu nhân, nếu có cơ hội gặp anh ấy, hãy giao thứ này cho anh ấy. Nói rằng...đây là Diệp Miêu Nhi đưa cho anh ấy. Đừng nói là Dạ Miêu...phải nói là Diệp Miêu Nhi...”

Thư Ngọc khó xử, nếu Trương cảnh ti chết rồi thì cô phải làm sao đây?

Ánh mắt Dạ Miêu ngày càng rã rời, cô đành phải nhận lấy cái bọc nhỏ to bằng bàn tay.

Bọc bên ngoài là chiếc khăn tay màu lam đã phai màu, không biết bên trong chứa gì, từ trong khe hở loáng thoáng thấy được chút đất.

Thư Ngọc không dám sơ ý, cô không biết Dạ Miêu có thể sống sót được không.

“Phu nhân...” Âm thanh Dạ Miêu rất khẽ, dường như phân tán trong bóng đêm, “Cửa ra ở đây.”

Thư Ngọc từng sốt, cô chợt nảy sinh ý nghĩ. Dạ Miêu không biến trận này thành tử trận, mà là vào lúc cuối cùng thiết kế trận này. Cô Mang và Diêm Phong bị nhốt trong trận, Thư Ngọc thì ở bên ngoài trận.

Mà cửa ra nằm bên ngoài trận được Dạ Miêu đặt ngay phía sau Thư Ngọc.

Trong lòng Thư Ngọc phức tạp. Vào thời khắc cuối cùng người con gái xảo quyệt dính đầy máu tươi này rốt cuộc suy nghĩ gì?

Nhưng cô không thể nào biết được.

Bởi vì cô cảm giác được, bàn tay vốn nắm chặt mắt cá chân cô, đã yếu ớt buông lỏng ra.

42. Quyển 3 - Chương 16: Ảo Cảnh Giả Đối

Gió đêm thổi tới, Thư Ngọc một thân ướt đầm mồ hôi lạnh run.

Trên đầu là ánh trăng âm áp, bốn phía yên tĩnh không tiếng động. Nếu là ngày thường, Thư Ngọc nhất định tĩnh tâm thưởng thức cảnh đẹp này, thế nhưng giờ phút này, trong lòng cô nôn nóng bất an.

Lối vào tử trận ở đâu? Ngoài trận trăng thanh gió mát, trong trận lại có cảnh tượng gì? Trận địa tàn nhẫn, rất có khả năng lấy mạng người trong vô hình.

Chỉ mong Cô Mang và Diêm Phong đều bình an.

Thư Ngọc ngẫm nghĩ, quả quyết khom người xuống với lấy hòn đá để làm ký hiệu trên mặt đất, sau đó đi vào trong sân tìm kiếm lối vào trận địa.

Bãi đất trống trong sân sạch sẽ, chẳng có chút dấu vết đánh nhau, ngay cả căn phòng cuối sân cũng biến mất.

Thứ duy nhất không thay đổi chính là tàng cây hòe kia.

Thư Ngọc nhíu mày, đi về phía tàng cây.

Lúc ấy, Cô Mang và Diêm Phong đứng gần đây.

Cô đi xung quanh cây hòe một vòng, chẳng thu hoạch được gì. Rốt cuộc lối vào ở đâu? Cô ngày càng lo lắng hơn.

Mảnh sân trống không, ngay cả chỗ phát tiết cũng không có.

Quá nhiều buồn bực, cô dùng tay đập vào cây hòe. Cành lá trên đó nhẹ nhàng run run, vài chiếc lá bay xuống.

Lá cây còn chưa rơi xuống đất thì cảnh tượng trong sân đã âm thầm thay đổi.

Khi cô ngẩng đầu lên lần nữa, không khỏi giật mình bởi cảnh tượng trước mắt.

Vẫn là một cái sân nhỏ, nhưng mà vách tường biến thành bờ tường quần đầy dây thường xuân. Ánh trăng trên đầu đã trở thành nắng chiều vẫn chưa ngừng nghỉ.

Cuối sân có một ngôi nhà trọ nhỏ ba tầng kiểu Anh quốc màu nâu đỏ, trên bãi cỏ trước ngôi nhà có một cái bàn tròn màu trắng cùng với mấy chiếc ghế dựa. Trên bàn còn đặt bánh ngọt và nước trà, bao phủ bởi ánh sáng vàng kim ấm áp.

Giữa sân có một gốc cây tây phủ hải đường lẳng lặng đứng đó.

Trong nháy mắt, Thư Ngọc hoảng hốt.

Mọi thứ tại đây giống như nơi cô đã ở khi du học tại Anh quốc năm đó.

Trong lúc ngẩn ngơ, cô nghe được phía sau có tiếng bước chân.

Thư Ngọc theo bản năng quay đầu lại, vừa vặn đối mặt với người đi tới.

Người tới là Cô Mang, nhưng cũng không phải Cô Mang.

Cô Mang trước mắt vẫn có khuôn mặt tuần tú như trước, nhưng lại trẻ tuổi hơn rất nhiều. Anh mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo gile, còn áo vest thì vắt trên cánh tay. Anh nhìn cô chăm chú, đôi mắt rất nghiêm túc.

Anh nói: “Nói như vậy là định rồi, nếu anh có thể làm cho cây tây phủ hải đường này nở hoa, em sẽ ở bên anh.”

Cô giật mình nhớ lại, đây là nhà cô thuê do đôi vợ chồng già Hoa kiều để lại. Khi bà lão mới đến nước Anh có mang theo tây phủ hải đường của quê nhà, thật vất vả mới trồng tại đây, nhưng chưa bao giờ nở hoa.

Ngày tháng ở xa quê hương, cô cũng rất hy vọng nhìn thấy tây phủ hải đường này nở hoa.

Cô hơi ngẩng đầu lên, nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi mà cố chấp trước mắt. Lần đầu gặp mặt, cô bị bề ngoài tuần tú nho nhã và cách ăn nói của anh lừa gạt, đi vào sâu mới biết được hóa ra anh chính là một tên nhả nhận bại hoại một bụng xấu xa.

Nhưng đã quá muộn, chờ đến khi cô nhìn rõ bộ mặt thật của anh, thì anh đã xâm nhập vào cốt tủy của cô, không thể gỡ ra được nữa.

Trong mắt cô chứa ý cười. Anh lại hơi nhíu mày: “Em muốn đổi ý sao?”

Đàm Thư Ngọc năm đó trẻ tuổi háo thắng, đối với câu hỏi của Cô Mang, cô chỉ nhướn mày khê cười: “Em đã đồng ý với anh rồi à? Nếu anh có thể làm cho tây phủ hải đường này nở hoa. Em sẽ cân nhắc suy nghĩ xem có nên ở bên anh không.”

Khi đó, cô chắc chắn anh không làm được. Khí hậu tại London ẩm ướt, tây phủ hải đường không chịu được thời tiết ẩm ướt nhất, gốc cây còn sống đã là kỳ tích, nhưng nở hoa chỉ là phí công thôi.

Lúc đó, Cô Mang lại mỉm cười: “Được, một lời đã định.”

Vào ngày thứ năm sau khi hai người giao hẹn, tây phủ hải đường mười mấy năm chưa từng nở hoa như là kỳ tích nở rộ trong một ngày nắng sớm.

Đàm Thư Ngọc năm đó nghĩ rằng mình đã coi thường sức mạnh của số kiếp và duyên phận.

Nhiều năm sau cô mới hiểu được, là cô xem nhẹ sự cố chấp của Cô Mang.

Giờ phút này đứng trong cơ quan trùng trùng điệp điệp của trận ngũ tinh bát tú, gặp lại Cô Mang của năm đó, trong lòng Thư Ngọc tất nhiên xoay vòng vòng.

Cô đi về phía trước một bước, nói từng chữ một: “Được, nếu tây phủ hải đường nở hoa. Em sẽ ở bên anh.”
Đời đời kiếp kiếp ở bên nhau.

Nếu biết sau này chúng ta sẽ dây dưa sâu sắc như vậy, năm đó em sẽ không nghĩ mọi cách làm khó dễ anh.
Nếu năm đó em sớm đồng ý với anh, có phải sẽ không nảy sinh nhiều phiền phức như vậy không?

Chỉ hận không thể quay về năm đó.

Cơn gió dường như lớn hơn, bụi cát làm mờ tầm mắt.

Thư Ngọc dùng sức mở to mắt nhìn, phát hiện Cô Mang trước mắt ngày càng mơ hồ. Trong lòng cô căng thẳng, muốn vươn tay với lấy anh, nhưng chỉ bắt được khoảng không.

Nước mắt không thể kiềm chế mà chảy xuống.

Cô đang muốn đi theo hướng của Cô Mang, thành linh bị một cái ôm giữ cơ thể lại.

Có người ôm cô từ phía sau.

Người kia nói: “Ngọc, em gọi tên anh, nhưng tại sao lại đi ngược hướng với anh?”

Thư Ngọc sửng sốt. Trong khoảnh khắc, cảnh tượng trước mắt sụp đổ. Cô nhớ tới đây là tây sương của Trương trạch, ánh trăng ảm áp, tiếng côn trùng êm tai.

Cô vội vàng quay đầu, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt Cô Mang, cô mới yên tâm.

“Anh sao rồi?” Cô thoát khỏi cái ôm của anh, kiểm tra anh từ trên xuống dưới.

Cô Mang bắt đầu nói: “Anh rất tốt.” Dứt lời ổn định tâm trạng cô, anh nhíu mày nhìn sang vai cô: “Nhưng ngược lại là em, sao lưng lại bị thương rồi?”

Lúc này cô mới cảm thấy sau lưng đau rất. Là vết cào do con cú mèo kia lưu lại.

Anh ôm cô, cẩn thận tránh đi vết thương của cô: “Tại sao em dễ dàng bị thương như vậy.” Anh hận không thể che chở bảo bối trong lòng bàn tay, cũng do anh sơ suất mà cô bị thương, bảo anh làm sao không đau lòng?

Cô cọ cọ vào cổ anh, không cam lòng đáp: “Bởi vì em ngốc.”

Anh mỉm cười: “Đúng, ngốc như thế, bảo em đi trước, em vẫn cứ ở lại.”

Cô hừ một tiếng: “Cô ngốc em đây tới dẫn đường cho người thông minh là anh đấy, đưa anh đến cửa ra.”

“Được.” Anh nói, “Anh chờ em dẫn anh ra ngoài.”

“Tổ trưởng không ở chung với anh sao?” Cô hỏi.

“Diêm Phong chắc là còn trong trận.” Anh nhíu mày, “Trận này sẽ gọi lên một số ký ức chôn dấu rất sâu trong lòng, nếu xử lý không thỏa đáng, rất có thể rơi vào ký ức không thể thoát ra.”

Trái tim cô đập mạnh: “Có phải khi chúng ta tiến vào trận thì sẽ tái hiện lại cảnh tượng mà trong tiềm thức muốn thấy nhất không?”

Anh nhìn cô một cái, gật đầu: “Rất có khả năng.”

Cô bỗng nhiên tò mò: “Vậy anh làm sao thoát khỏi vòng vây?”

Anh ho nhẹ một tiếng: “Anh cảm thấy không ổn, nhưng không biết phá vỡ ảo cảnh thể nào. Sau đó, anh nghe được em gọi tên anh.” Anh tưởng rằng cô gặp nguy hiểm, nóng lòng vùng vẫy thoát khỏi ảo giác.

Cô không rõ nguyên do, nhưng vẫn dương dương tự đắc: “Nói như vậy, vẫn là em cứu anh đấy.”

Anh cười: “Phải phải phải, nhờ có em anh mới thoát khỏi vòng vây.”

“Thời gian không nhiều lắm.” Anh nhíu mày, “Phá trận bên ngoài, bên trong tự nhiên lộ ra.”

Anh đi quanh sân một vòng, cuối cùng đứng dưới tàng cây hòe.

Sắc mặt cô thay đổi, khi chạm vào cái cây này cô mới rơi vào ảo cảnh, nếu anh làm theo chạm vào cây hòe mà nhập vào trận lần nữa, cô không cam đoan có thể may mắn tìm anh trở về.

Còn chưa đợi cô lên tiếng ngăn cản. Anh đã có động tác.

Hai con dao nhỏ cắt ngang tán cây, khi lưỡi dao trở về thì một trái một phải đâm vững vàng vào thân cây.

Chuôi dao vẫn còn run, anh nhanh chóng vụt đến bên cạnh cô.

Giây tiếp theo, cảnh tượng yên tĩnh trong sân bắt đầu sụp đổ.

Rất nhanh, tây sương vốn hoang vu hiện ra trước mắt lần thứ hai.

Giữa sân có một người đứng thẳng tắp, ánh mắt người kia rã rời, toàn thân như bức tượng không động đậy.

Đúng là Diêm Phong.

Thư Ngọc và Cô Mang nhìn nhau, vội vàng tiến lên.

Cô Mang đang muốn vươn tay đánh thức Diêm Phong, lại nghe anh ta thấp giọng gọi một cái tên.

Cô Mang nhú mày.

Thư Ngọc tò mò tới gần: “Anh ấy nói gì thế?”

Lúc này, Diêm Phong lại gọi cái tên kia, lần này Thư Ngọc nghe rõ.

“Gia Tuệ...”

Thư Ngọc mù tịt: “Gia Tuệ? Gia Tuệ là ai?”

Cô Mang đứng dừng: “Mặc kệ cô ta là ai.” Dứt lời anh đánh một chưởng về phía Diêm Phong.

Thư Ngọc sợ tới mức thay đổi sắc mặt: “Anh nhẹ chút thôi, đừng đánh người bị thương...”

Diêm Phong bỗng nhiên mở to hai mắt, xoay người tránh né cú đánh lén của Cô Mang.

Cô Mang nhìn Thư Ngọc: “Xem đi, anh ta làm sao dễ dàng bị thương chứ?”

Diêm Phong nhanh chóng hiểu rõ tình hình hiện tại. Anh ta nhú mày, khi nhìn Thư Ngọc trong ánh mắt có vài phần nghiêm nghị: “Tiểu Ngọc, bản lĩnh và chỉ số thông minh của em không tốt, tới đây xem nào nhiệt làm gì? Hồi ở trong tổ còn chưa nhận đủ giáo huấn sao?”

Thư Ngọc bị dạy dỗ rụt cổ lại, theo bản năng trốn phía sau Cô Mang.

“Tổ trưởng Diêm.” Cô Mang nhàn nhạt cất tiếng, “Vợ tôi đã không còn là tổ viên của anh.”

Diêm Phong nhìn Cô Mang, mày càng nhú chặt: “Anh cũng vậy, không có khả năng bảo vệ vợ mình sao? Nếu anh khiến cô ấy bị thương nữa, tôi sẽ đòi lại cô ấy. Cho dù cô ấy vụng về còn ăn nói sắc bén, nhiều năm như vậy tôi đã dùng thuận tay rồi.”

Thư Ngọc: “...” Tổ trưởng giỏi thật, ngay cả Cô Mang anh cũng dám giáo huấn.

Cô Mang lại mỉm cười: “Khiến cô ấy bị thương là do tôi không suy nghĩ chu đáo. Nhưng mà tổ trưởng, nếu anh muốn lật lọng, tôi quả quyết không bằng lòng.” Rõ ràng là lời nói hòa nhã, thế nhưng nghe ra sự lạnh lùng nghiêm nghị.

Thư Ngọc yếu ớt nói xen vào: “Này...nơi đây không nên ở lâu, khi nào chúng ta rời khỏi thế?”

Cô Mang và Diêm Phong cùng quay đầu nhìn cô.

Cô hơi lúng túng: “Đã khuya rồi, chúng ta đi thôi.”

Cô Mang bật cười, tiến lên trước ôm eo cô: “Đi, về nhà.”

Diêm Phong không nói gì mà đi theo sát.

Khi ra khỏi tây sương, Thư Ngọc bỗng dừng cảm thấy không ổn, nhưng suy nghĩ kỹ càng vẫn đánh mất đầu mối.

Không ổn chỗ nào nhỉ?

Đột nhiên cô dừng bước.

“Thi thể của Dạ Miêu đâu rồi?”

Trong sân tây sương hoang vu, tĩnh lặng không tiếng người.

Dạ Miêu vốn nên ở gần đây lại không thấy đâu.

43. Quyển 3 - Chương 17: Cú Đại Bàng Long Trắng

Ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ rọi vào trong phòng.

“Ss —— anh nhẹ một chút.” Thư Ngọc để lưng trần, nằm sấp trên giường.

Cô Mang tay cầm thuốc mỡ đang thay thuốc cho Thư Ngọc, nghe cô nói anh như ong mày: “Giờ biết đau rồi à?”

Thư Ngọc bất mãn: Lần này em thật nghe lời anh, chỉ là lúc ấy tình huống khẩn cấp, nếu không phải em cái khó ló cái khôn...”

Cô Mang thản nhiên liếc nhìn Thư Ngọc, cô nhất thời lo lắng: “Em nói thật mà...”

“Anh cũng không nói gì, em vội vàng làm sáng tỏ chi vậy?” Anh vừa nói vừa mặc áo cho cô.

Cô khoác áo mỏng, nép vào trong lòng anh: “Trương cảnh ti thật sự là gián điệp à?”

Anh đơn giản ừ một tiếng: “Chẳng qua là một quân cờ.”

“Vậy phần tình báo kia có nội dung gì?” Cô lại hỏi.

“Không biết.” Anh đáp, “Anh cũng không lấy được tình báo. Đêm qua anh lừa Dạ Miêu thôi.”

Hả? Cô mở to hai mắt.

“Lúc Diệp Miêu Nhi đi giao tình báo, không ngờ đụng phải Trương phu nhân đang có ý đồ xấu. Diệp Miêu Nhi chết đột ngột, Trương phu nhân ngoài ý muốn chặn được phần tình báo kia. Dạ Miêu tìm tình báo ở chỗ Trương Hàn Sinh nhiều lần nhưng không có kết quả, đương nhiên cho rằng tình báo ở trong tay Trương phu nhân.” Anh chậm rãi nói, “Nhưng mà, Dạ Miêu đã tính sai, lúc trước tình báo mà Diệp Miêu Nhi lấy được căn bản là giả.”

“Là giả? Thế đồ thật ở đâu?” Cô khó hiểu. Tốn bao nhiêu công sức đưa tình báo giả đi, sao lại phiền toái như thế?

Anh đáp: “Tình báo thật luôn nằm ở trong tay Trương Hàn Sinh.”

Cô lại càng không hiểu. Nghe vậy, Diệp Miêu Nhi và Trương cảnh ti xảy ra tranh chấp nội bộ ư? Nếu không thì vì sao Trương cảnh ti muốn đưa tình báo giả cho Diệp Miêu Nhi?

“Nếu đã biết tình báo thật nằm trong tay Trương Hàn Sinh, tại sao anh không lấy?” Cô ngược mắt nhìn anh.

Anh bật cười: “Đâu có dễ như vậy. Hắn có chết cũng không mở miệng, anh làm sao biết đồ thật giấu ở đâu.” Cô hiểu ra.

Sau một lúc lâu, cô do dự cất tiếng: “Nghe phân tích ban nãy của anh, Diệp Miêu Nhi và Dạ Miêu là hai người khác nhau?”

Anh kinh ngạc nhìn cô: “Đương nhiên rồi.”

Cô im lặng, trong ánh mắt đầy vẻ hoang mang: “Trương cảnh ti rốt cuộc thích Diệp Miêu Nhi hay Dạ Miêu?” Diệp Miêu Nhi và Dạ Miêu rốt cuộc có quan hệ gì? Chị em sinh đôi?

Anh mỉm cười: “Em có thể đi hỏi bản thân hần.”

Cô hơi ngại, đang nói chuyện chính sự, lại bị cô nói lái sang chuyện khác. Bỗng nhiên cô nhớ tới một chuyện, cô vươn người ra lục lọi trên bàn một lúc, từ trong quần áo đã thay ra cô lấy một vật bọc trong chiếc khăn tay cũ, rồi đưa cho anh.

“Đây là?” Anh cầm lấy cái bọc nhỏ kia.

Cô kể lại lời của Dạ Miêu trước khi chết cho anh nghe.

Anh ước chừng cái bọc, lại cầm lên ngửi ngửi, sau đó hơi kinh ngạc: “Đất đỏ Dịch Sơn.”

Cô không hiểu nguyên do, đôi mắt trông mong nhìn anh, chờ anh giải đáp thắc mắc.

Anh vừa quay đầu, liền nhìn thấy đôi mắt nhỏ ham học hỏi của cô, trong lòng không khỏi vui vẻ, anh ôm cô vào trong lòng: “Sau khi ăn sáng anh sẽ vào nhà giam gặp Trương Hàn Sinh, em đi cùng luôn nhé. Có lẽ, sẽ mau chóng có manh mối về tình báo thật.”

Cô đánh anh một quyền: “Nói thêm một câu sẽ chết à?”

Anh ngoan ngoãn bị cô đánh, quả thật nói thêm một câu: “Anh nghĩ, Trương Hàn Sinh chắc là một kẻ si tình.”

Cô càng buồn bực. Anh làm thế nào mà từ một bao đất lại nhìn ra Trương cảnh ti si tình?

“Em đem di vật của Dạ Miêu giao cho Trương Hàn Sinh.” Anh nói, “Thuận tiện nói lại di ngôn của Dạ Miêu cho hần nghe.”

Hầm giam. Phòng nhỏ.

Thư Ngọc híp mắt, thích ứng với ánh sáng âm u, lúc này từ chiếc giường gỗ trong góc mới thấy Trương cảnh ti.

Hần vẫn mặc bộ y phục khi tham dự tiệc tối. Giờ phút này, mặc dù tóc tai rối bù, quần áo nhăn nhúm, tinh thần của hần vẫn không sa sút. Ngược lại, trong đôi mắt hần khi nhìn Thư Ngọc đã thiếu mất vẻ yếu đuối của ngày thường, chỉ còn vẻ trấn tĩnh thanh thản, giống như muốn nhìn xuyên qua Thư Ngọc.

Đây mới là Trương cảnh ti cõi bỏ ngục trang.

“Cô phu nhân.” Hần thản nhiên chào hỏi.

Thư Ngọc không tò mò việc khi nào hần biết thân phận của cô, chỉ đến gần vài bước, nói: “Hôm nay tôi đến là được người khác nhờ vả gửi thứ này cho ông.”

Trương Hàn Sinh lại như không có chút tò mò với những gì cô nói. Hần hỏi: “Cô ấy còn sống không?”

Thư Ngọc sững sốt. Trước khi chết Dạ Miêu nắm mắt cá chân Thư Ngọc, cũng hỏi chuyện sống chết của Trương Hàn Sinh.

“Tôi không biết Trương cảnh ti hỏi ai.” Thư Ngọc nhú mày, “Là Diệp Miêu Nhi hay là Dạ Miêu?”

Trương Hàn Sinh cúi đầu, lặng lẽ nhếch môi: “Cô phu nhân, cô biết tôi nói đến ai.”

Thư Ngọc đáp: “Thật đáng tiếc, tôi không đoán ra tâm tư của ông.”

Trương Hàn Sinh nói: “Tôi muốn biết, cô gái hôm đó cùng cô đến Nhã Các, cô ấy còn sống không?”

Thư Ngọc không đáp, chỉ đưa đất đỏ Dịch Sơn trong chiếc khăn cũ tới trước mặt Trương Hàn Sinh: “Cô ấy bảo tôi chuyển thứ này cho ông.”

Trương Hàn Sinh ngập ngừng, rốt cuộc ngẩng đầu lên. Hần nhìn chằm chằm cái bọc nhỏ kia hồi lâu, cuối cùng nhận lấy.

“Cô ấy nói, đây là Diệp Miêu Nhi đưa cho ông. Không phải Dạ Miêu, mà là Diệp Miêu Nhi.” Thư Ngọc vừa nói vừa bình tĩnh quan sát biểu tình của Trương Hàn Sinh.

Nhưng mà, cô thất vọng rồi, Trương Hàn Sinh vẫn điềm tĩnh như trước, không nhìn thấy một chút cảm xúc dao động.

Thật lâu sau, hắn nói: “Được, tôi biết rồi.”

Cứ như vậy? Thư Ngọc nhú mày. Cuối cùng cô không nhịn được mà hỏi ra thắc mắc trong lòng: “Rốt cuộc người ông yêu là Diệp Miêu Nhi hay là Dạ Miêu?”

Trương Hàn Sinh nở nụ cười: “Hiện tại nói những lời này còn có ý nghĩa sao?”

Thư Ngọc ghen lời. Dù là Diệp Miêu Nhi hay Dạ Miêu, cả hai đều đã qua đời, với hắn mà nói quả thật không có ý nghĩa.

Nhưng đối với Dạ Miêu thì lại khác.

Trong lòng Thư Ngọc ghen ngào, ngữ khí có chút không tốt: “Cũng đúng, cho dù ông yêu cả hai, cũng chẳng là gì. Nhưng mà đáng thương cho hai người kia...” Cô lại nhất thời ghen lời, không nói được nữa.

Cô thở dài một hơi, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Cô phu nhân.” Trương Hàn Sinh nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Thư Ngọc quay đầu lại.

Trương Hàn Sinh nhìn thẳng mắt cô: “Tôi nhờ nhà in Hàm Phong tìm Dạ Miêu, cô tìm được chưa?”

Thư Ngọc sững sốt. Dạ Miêu? Dạ Miêu không phải đã chết rồi sao?

Trương Hàn Sinh bỗng nhiên mỉm cười: “Dạ Miêu mà tôi muốn tìm là một con chim, không biết đã tìm được chưa.”

Chim? Dạ Miêu lại là một con chim? Thư Ngọc kinh ngạc không tin nổi.

Trương Hàn Sinh lại nói: “Con chim đó là do tôi và cô ấy cùng nhau nuôi dưỡng, tôi tự ý đặt tên này cho nó.”

Thư Ngọc muốn hỏi lại, Trương Hàn Sinh đã im lặng không đáp.

Ra khỏi nhà giam, Thư Ngọc vẫn rối bời. Cô nhìn Cô Mang mang theo vẻ xin lỗi: “Vẫn không biết tình báo thật ở đâu.”

Cô Mang đi đến trước người cô, choàng thêm áo khoác cho cô: “Không sao. Anh vẫn còn biện pháp.”

Hai người đang muốn cùng nhau nắm tay về nhà, nửa đường tình cờ gặp Diêm Phong.

Diêm Phong kéo một cái lồng sắt thật to đang đi về phía này, gặp hai người anh ta hơi nhú mày.

Thư Ngọc mở to mắt nhìn con chim lông trắng rất to ở trong lồng sắt nói: “Tổ trưởng, anh làm sao bắt được nó thế? Con cú mèo này rất hung dữ, móng vuốt của nó cào xuống là lấy đi nửa cái mạng của người ta đấy. Chính nó cào vai em bị thương đó.”

Diêm Phong nhú mày: “Cú mèo?”

Cô Mang ho nhẹ một tiếng: “Đây là cú đại bàng, họ hàng gần của cú mèo.”

Sắc mặt Thư Ngọc có vẻ nén giận: “Không phải là một con chim to thôi sao, đặt tên nho nhỏ làm chi.”

Cô Mang bắt đắc dĩ: “Nó cũng có một tên khác, gọi là Dạ Miêu.”

Thư Ngọc đang chuẩn bị ôm mặt bỏ chạy, vừa nghe đến hai chữ Dạ Miêu, phút chốc dừng bước chân.

Cô nghiêm nghị: “Nó gọi là Dạ Miêu?”

Cô Mang và Diêm Phong cùng tỏ vẻ khó hiểu.

Cô lại quay đầu qua hỏi Diêm Phong: “Anh từ đâu tìm được nó?”

Diêm Phong đáp: “Nó bị người ta khóa trong phòng tây sương tại Trương trạch. Đêm qua khi tôi đến tây sương nó vừa lúc phá cửa bay ra. Sáng nay nó lại tập kích người của tôi, sau đó tôi bắt giữ nó.”

Thư Ngọc kích động trong lòng mà hơi run. Cô đi đến trước lồng sắt, nhìn bộ lông lộn xộn của con vật kia, cô quay đầu nhìn Cô Mang: “Chúng ta hãy thử đưa ra một suy đoán táo bạo, thế nào?”

Cô Mang nhú mày, dường như gợi lên hứng thú. Diêm Phong vẫn lạnh lùng đứng đó, ánh mắt dừng trên người Thư Ngọc.

Thư Ngọc nhú mày: “Lúc trước thứ mà Trương phu nhân chặn lại thật ra là con cú đại bàng này, bà ta bắt ngờ phát hiện bức thư cột ngay chân nó, vì thế tự cho rằng chặn được tình báo quan trọng mà Trương Hàn Sinh và Diệp Miêu Nhi muốn đưa ra ngoài. Kỳ thật, bức thư chỉ là ngụy trang, thủ thuật che mắt đánh lạc hướng người khác.”

“Tình báo thật sự khẳng định nằm trên người con cú đại bàng này.”

Diêm Phong nhú mày: “Làm sao giấu tình báo trên người của một con chim?”

Thư Ngọc tràn đầy tự tin nói: “Rất đơn giản, ví dụ như giấu ở dưới bộ lông của nó.”

“Cho nên?” Cô Mang nhú mày.

Thư Ngọc cười bí hiểm: “Cạo lông cho nó đi.”

Cú đại bàng: “...”

44. Quyển 3 - Chương 18: Nửa Mặt Bản Đồ

Trong phòng, La sĩ quan đứng trước lồng sắt trừng mắt nhìn con vật to lớn trong lồng hồi lâu, cái kềm và cây kéo trong tay vẫn ở giữa không khí.

Thư Ngọc có chút mất kiên nhẫn: “La Phi, anh mau xuống tay đi, chẳng lẽ anh không còn nhớ đầu anh bị nó đánh trúng có bao nhiêu thê thảm sao?”

La sĩ quan hơi xấu hổ, chiêu cạo lông này thật là...anh ta vô cùng bối rối. Thế là anh ta nhìn về phía Cô Mang hỏi ý.

Cô Mang ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh tự nhiên nói: “Làm đi.”

Diêm Phong mặt nhăn mày nhú: “Mau lên.”

La sĩ quan im lặng, đang muốn xuống tay thì nghe được Thư Ngọc vội vàng nói: “Khoan đã, cứ làm thế này hiệu suất chắc chắn thấp, nhúng lông chim vào nước, cạo dễ hơn.”

Câu này vừa thốt ra, cả ba người đàn ông trong phòng vẫn chưa phản ứng lại.

Không chỉ muốn cạo sạch lông, còn muốn ngâm xuống nước trước...

Cô Mang là bình tĩnh nhất, anh bảo thuộc hạ bung vào một chậu nước lớn.

Không biết có phải là ảo giác không, La sĩ quan cảm thấy được con chim trong lồng đúng lúc run rẩy.

Bùm một tiếng, con cú đại bàng to lớn rơi xuống nước, cùng với tiếng kêu “ục ục” và tiếng bọt nước văng tung tóe. Thư Ngọc tỉnh bơ chỉ huy La sĩ quan: “Mau nhún nó xuống. Đúng rồi, nhún đầu xuống nước.”

La sĩ quan: “...” Đầu cũng muốn làm ướt, cho nên ngay cả lông trên đầu cũng không buông tha sao?

Cô Mang đột nhiên lên tiếng: “Dừng lại.”

La sĩ quan khựng lại, đầu con cú đại bàng liền nổi trên mặt nước.

Thư Ngọc nhướn mày, Cô Mang muốn cứu vớt con vật này sao? Vợ quan trọng hay là con chim này quan trọng đây?

Diêm Phong ở bên cạnh cất tiếng: “Trên lưng nó có một bức tranh.”

Thư Ngọc sững sốt, nhìn vào trong chậu nước, trông thấy trên bộ lông màu trắng của con cú đại bàng ướt sũng dần dần hiện ra một chút đường nét màu đen.

Lông chim càng ướt đường nét càng hiện ra rõ ràng. Từng đường nét kết hợp với nhau hình như tạo thành một bức tranh.

Cô Mang nói: “Thừa dịp nước chưa khô, vẽ bức tranh lại đi.”

Thư Ngọc nhanh chóng phản ứng. Trong tay nhất thời không có công cụ chuyên dùng để vẽ lại, vì thế cô quyết định dùng mấy vật thuận tiện bắt đầu vẽ lại đường nét kỳ quái trên lưng con chim.

Đường nét hiện lên lông chim dần dần biến mất, Thư Ngọc phải nhanh chóng vẽ lại trước khi nó tan biến.

May mà, tốc độ đường nét biến mất vẫn chậm hơn tốc độ vẽ lại của Thư Ngọc một nhịp.

Đợi khi vẽ xong nét cuối cùng, bức tranh trên lông chim hoàn toàn biến mất.

Thư Ngọc vừa muốn thở phào thì nghe La sĩ quan kêu lên: “Trên bụng nó cũng có bức tranh.”

Nhưng quá muộn rồi, bức tranh trên bụng cũng mất tiêu sau vài giây bức tranh trên bộ lông tan biến. Thư Ngọc chỉ kịp nhận ra bức tranh kia là khuôn mặt của một người.

Khuôn mặt của một người phụ nữ.

Thư Ngọc chán nản buông bút xuống. Trên lưng có bức tranh, nên nghĩ tới trên bụng cũng có thể tồn tại một bức tranh.

Cô Mang ôm vai cô: “Đừng lo. Chỉ một bức tranh mà thôi.”

Đầu ngón tay của Diêm Phong chỉ vào bức tranh vẫn chưa khô mực trên giấy Tuyên Thành, nói: “Các người nói xem cái này giống cái gì?”

Thư Ngọc dời đi sự chú ý. Cô nhìn bức tranh, nhú mày nói: “Đây là...bản đồ?”

Đường nét rắc rối phức tạp cùng với cách đánh dấu riêng, nhìn qua dường như là một tấm bản đồ. Nhưng mà, đường nét vẫn chưa hoàn thành.

Một tấm bản đồ chưa hoàn chỉnh.

“Bản đồ này là ở đâu thế?” Thư Ngọc nghĩ mãi không ra. Ở trong ấn tượng của cô, trong thành Nam Kinh không có nơi phù hợp với bản đồ này.

Cô Mang nhú mày nói: “Anh sẽ sai người tra xét.”

Thư Ngọc gật đầu.

Bỗng nhiên, Thư Ngọc nhớ tới gì đó: “Các anh có biết Hạ Tử Trì ở đâu không?” Trong ấn tượng cuối cùng, Hạ Tử Trì bị một vị cảnh sát thích nam giới tóm lấy tại bữa tiệc, không biết ra sao rồi.

Cô Mang không nhú mày nữa, cũng chẳng nói tiếp.

Ngược lại Diêm Phong lên tiếng: “Cậu ta tốt lắm.”

Tốt lắm? Thư Ngọc hơi nghi ngờ. Nhưng Diêm Phong đã nói vậy, cô nghi ngờ cũng không tốt.

Diêm Phong hiềm khi giải thích lại nói vài câu: “Cậu ta rất lanh lợi, không có bị thương. Giờ phút này chắc là đang hưởng phúc.”

Thư Ngọc nhếch khóe miệng. Hạ Tử Trì bây giờ đang hưởng phúc? Nếu thật là thế, cô sẽ lột da anh ta làm khăn trải bàn.

Trong một phòng ngủ nằm ngoài vài dặm, Hạ Tử Trì ngồi ở mép giường hắt xì một cái.

Anh ta không có thời gian rồi suy nghĩ là do bị cảm lạnh hay là có người nhắc tới anh ta. Giờ phút này, toàn bộ tinh thần và thể lực của anh ta đều nghĩ xem làm sao gỡ băng dán ngoài miệng, cùng với thoát khỏi sợi dây thừng trói trên người.

“Ồ ô ô...” Anh ta vừa dậm chân, vừa tuyệt vọng quan sát bối cảnh của phòng ngủ.

Căn phòng đồ chơi, các góc đều treo đầy tơ lụa. Chính giữa là một bàn tròn kiểu Tây Dương, trên bàn và ghế còn có lớp đệm thật dày.

Anh ta nhìn lại quần áo trên người, trong nháy mắt xấu hổ muốn chết. Ăn mặc thế này còn không bằng phụ nữ không mặc quần áo, rốt cuộc xảy ra chuyện gì đây? Còn nữa, cái tên Diêm Phong kia có ý đồ đưa anh ta đến chỗ của bà già này, rốt cuộc là yêu quái phương nào?

Đột nhiên, cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng. Một cô gái mặc y phục cưới ngựa một mỗi bước nhanh vào phòng.

Khuôn mặt cô ta vì phờn nắng quá lâu mà đỏ bừng, đôi mắt nhìn qua nhìn lại, khi nhìn thấy Hạ Tử Trì trên giường cô ta rõ ràng ngẩn người.

Từ ánh mắt đầu tiên của cô ta, Hạ Tử Trì liền ngừng dậm chân.

Trong lòng anh ta rít gào —— khỉ thật! Tại sao là Khưu Bình Bình?! Tại sao là con quỷ dạ xoa kia?! Tại sao tại sao...

“Tiểu Ngải!” Khưu Bình Bình cao giọng kêu lên, “Không phải đã nói sẽ đưa hàng tốt tới ư? Sao lại đưa tới một tên ẻo lả giống như gà mái thế?”

Tiểu nha hoàn ngoài cửa đáp: “Ma ma nói đây là gà tơ ạ, hơn nửa trắng trẻo sạch sẽ, chắc chắn cô nương sẽ thích.”

Gà tơ...trắng trẻo...thích...

Trong đầu Hạ Tử Trì suýt nữa đứt dây thần kinh.

Thư Ngọc! Thư Ngọc cô ở đâu mau đến cứu tôi với! Ô....

Khưu Bình Bình lấy ghế qua, quay người ghé ngồi xuống, còn cầm thì gác trên lưng ghế, đầy hứng thú quan sát Hạ Tử Trì.

Vừa quan sát vừa phàn nàn: “Nhìn thế nào cũng ra một tên ngốc.”

Đứt lời cô ta vươn bàn tay giữ cầm Hạ Tử Trì, đưa qua trái rồi qua phải: “Bộ dạng thật không tệ.”

Hạ Tử Trì sợ tới mức kêu oai oái, cái chân vốn bất động bắt đầu đạp loạn.

Khưu Bình Bình mất kiên nhẫn: “Anh là một thằng đàn ông, sao còn ươn ẹo hơn cả phụ nữ hả? Cho anh hầu hạ bốn cô nương chính là phúc phận của anh, biết không?”

Hạ Tử Trì không tránh khỏi bàn tay của Khưu Bình Bình, đôi mắt anh ta sắp toát ra lửa.

Khưu Bình Bình lại mỉm cười: “Này, thật ra đây là một tên tiểu quan mãnh liệt.”

Cô mới là tiểu quan, cả nhà cô đều là tiểu quan! Hạ Tử Trì kêu ô ô, hận không thể phun nước bọt lên mặt Khưu Bình Bình.

“Nhưng mà,” Khưu Bình Bình cười lẳng lơ, “Bốn cô nương thích mỹ nhân tính khí mạnh mẽ.”

Phập. Dây thần kinh trong đầu Hạ Tử Trì hoàn toàn cắt đứt.

Thiên Cơ Các.

“Đại nhân, Dạ Miêu đã chết.” Người hầu mặc trang phục Mãn Châu cung kính đứng bên cửa sổ.

Người đàn ông mặc trường bào tay áo rộng rãi đưa lưng về phía giường, khoanh tay đứng đó, hần chằm chú nhìn hai bức tranh trên tường.

“Biết rồi.” Hần thản nhiên nói.

“Nửa bản đồ còn lại đã bị Cô Mang Bắc Bình và Diêm Phong lấy đi.” Người hầu lại nói.

Hần khoát tay: “Không sao.”

Nắng chiều rơi vào mặt tường, tia sáng nhàn nhạt làm viền cho bức tranh trên tường.

Một bức là bản đồ có đường nét rắc rối phức tạp, bức còn lại là vẽ nửa người của một cô gái trẻ tuổi.

Khuôn mặt của cô gái như bức họa, khí chất dịu dàng, mặc sườn xám kiểu Mãn Châu, lẳng lặng nhìn về một nơi nào đó.

Hần nhìn cô gái trên bức tranh, hồi lâu sau vẫn chưa dời tầm mắt.

“Đại nhân,” gã người hầu nhịn không được mà cất tiếng, “Khi nào thì nghênh đón Gia Tuệ cách cách trở về?”

Hần im lặng rồi nói: “Nhanh thôi.”

45. Quyển 3 - Chương 19: Kết Thúc

Gần đây giới cảnh sát Nam Kinh xảy ra sóng gió không nhỏ.

Một vị cảnh ti họ Trương nào đó nhiều lần tiết lộ cơ mật đã bị bắt, cũng vào đêm thứ hai bị tạm giữ hẳn tự sát trong ngục.

Tuy rằng chân tướng sự việc đã bị cấp trên ém nhẹm, nhưng phố lớn ngõ nhỏ, từ quán rượu đến quán trà tất cả đều thì thầm với nhau về bí mật này.

“Anh biết không? Trương phu nhân vừa nghe nói Trương cảnh ti tự sát ở trong nhà giam, không nói hai lời thất cổ tự sát luôn.”

“Trong phủ Trương cảnh ti có mười sáu mười bảy bà vợ bé, vừa nghe tin ông ta bị bắt, tất cả đều gói đồ châu báu chạy đi mất tiêu.”

“Chắc chắc, quả nhiên vợ cả mới là chân tình.”

Thư Ngọc ngồi cạnh cửa sổ, miệng nhấp một ngụm trà. Bên tai là tiếng thảo luận ồn ào của khách khứa. Rõ ràng chưa từng thấy đầu đuôi câu chuyện, lại nói như là thật sự đã trải qua.

Bỗng nhiên, bàn bên cạnh có người ra vẻ thần bí nói: “Tôi thấy Trương phu nhân kia cũng chẳng tốt gì. Các người cũng biết, bà ta từng hãm hại vợ bé trong phủ.”

Mọi người theo bản năng vểnh lỗ tai lên nghe.

Người kia đặc ý nói: “Cô vợ thứ mười bảy của Trương cảnh ti đẹp như tiên nữ, Trương phu nhân ghen ghét từ lâu. Vì thế tại một buổi tối đêm hôm khuya khoắt, bà ta thừa dịp bà mười bảy đưa chim đi dạo ở một hẻm thanh vắng, kêu hai tên cảnh sát cưỡng hiếp bà mười bảy.”

“Ôi ——” Mọi người hoảng sợ nhú mào, trong mắt đầy vẻ hiếu kỳ.

Người kia nói tiếp: “Các người không biết cảnh tượng đó thê thảm biết bao đâu, hai tên cảnh sát kia vốn xuất thân là du côn, sau khi uống say dám giày vò đến sáng sớm, làm chết bà mười bảy yếu ớt kia.”

Mọi người than thở một tiếng.

“Lúc ấy, tôi gõ mõ cầm canh đi qua, trốn đằng sau mảnh gỗ trong hẻm, nhìn thấy bà mười bảy trần truồng nằm trên mặt đất, giống như là con chó cái vừa mới sinh con. Tôi chờ sau khi hai tên du côn đi rồi mới qua đó nhìn, tôi suýt nữa mất hồn, toàn thân cô ta chẳng còn mấy miếng da, ngay cả ruột cũng lòi ra ngoài...” Người kia nói xong liền rùng mình.

Lại có người nói tiếp: “Tôi ở trong nhà cũng nghe được tiếng hét của bà mười bảy. Tiếng kêu đó rất thảm thương...”

“Tôi cũng nghe được. Hết đến nỗi sau đó bị vỡ giọng luôn.”

Trong tiếng thốn thức, có người nói: “Bà mười bảy kia cũng chẳng đứng đắn gì, nửa đêm một mình đưa chim đi ra ngoài làm gì?”

Có mấy người hòa theo.

Người kia nói tiếp: “Nhưng kỳ lạ là, mấy hôm sau, hai tên cảnh sát kia bị chết trong ngõ hẻm. Thật sự là thiện báo ác báo.”

Thư Ngọc không muốn nghe nữa.

Rõ ràng có nhiều người nghe được hoặc là thấy được thảm kịch này, nhưng không có ai đứng ra giúp đỡ Diệp Miêu Nhi.

Hiện giờ, cách một chân tường nghe được câu chuyện hấp dẫn này.

Đều là quần chúng hồ hững.

Cô bỗng nhiên rất muốn về nhà, nhớ vị nhả nhận bại hoại nhà cô, thế là cô bỏ tiền lại rồi đi về nhà.

Bước vào cửa nhà, nhìn thấy Cô Mang nhàn nhã ngồi dưới tây phủ hải đường đã tàn héo, đang đưa trên xích đu.

Cô chen chúc nằm lên cùng anh. Hồi trước khi làm xích đu đã tính toán tốt có thể chứa được hai người.

“Đi đâu đó?” Anh ôm cô vào lòng.

Cô chỉnh lại cái cổ, tìm góc độ thoải mái nhất: “Đi dạo lung tung thôi. Ở trong quán trà gặp phải một số người nhiều chuyện, em nghe mà thấy phiền.”

Anh vuốt tóc cô: “So đo với những người đó làm gì, có lẽ lần sau bọn họ sẽ trở thành chủ đề để người khác nhiều chuyện.”

Cô cười thoải mái: “Đúng, phong thủy thay nhau xoay vòng.” Sau một lúc lâu cô lại hỏi, “Nửa bản đồ kia đã đoán ra chưa?”

Anh lắc đầu: “Vẫn chưa rõ ràng.”

Cô có chút tiếc nuối. Nếu cô có thể vẽ được khuôn mặt của cô gái trên bức tranh thì sẽ có nhiều manh mối hơn.

Anh nhìn thấu tâm tư của cô, chậm rãi nói: “Thiên hạ nhiều bí ẩn như vậy, làm sao có cách đều hiểu từng cái một? Huống hồ, có một số câu đố giải ra được chưa hẳn là chuyện tốt.”

Cô hiểu. Rất nhiều chuyện, không nên quá tích cực. Nếu cái giá của việc tháo gỡ bí ẩn là anh và cô không thể yên lòng, thì hãy để cho nó phủ đầy bụi đi.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới một việc: “Khi ở trong trận ngũ tinh bát tú, anh nhìn thấy gì thế?” Trận địa kia tái hiện lại cảnh tượng mà người ta muốn thấy nhất. Cô tò mò, khi đó trong tiềm thức của anh muốn nhìn thấy cảnh tượng gì nhất?

Anh ngần ra, nhanh chóng đáp lại: “Quên rồi.”

Cô bắt mắt: “Nói mau.”

“Anh thật sự quên rồi.” Anh ra vẻ vô tội.

Cô nhú mảy nhìn anh: “Anh không muốn biết em nhìn thấy gì sao? Anh nói cho em biết, thì em sẽ nói cho anh biết.”

Anh dẫn dắt từng bước: “Được, nói cho anh biết, em nhìn thấy gì?”

Cô hậm hực cười lại: “Thế nào, lại muốn lừa em?”

Anh ra vẻ hiền lành: “Anh đâu dám.”

Cô liếc nhìn anh, chậm chậm nói: “Em thấy tây phủ hải đường ở London nở hoa.”

Đợi hồi lâu không thấy anh phản ứng, cô quay đầu lại vừa lúc bị anh hôn lên mi tâm. Cô hồi thúc: “Nói mau đi anh thấy gì.”

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười: “Thật muốn biết à?”

“Anh nói đi?” Cô lờm anh.

Thế là anh kề sát tai cô thì thầm.

Khuôn mặt cô thoáng chốc đỏ bừng.

“Anh anh anh...” Cô nói năng lộn xộn, cuối cùng tìm được từ, “Anh là đồ lưu manh.”

Rốt cuộc anh không nhịn được mà cười to ra tiếng.

Cô ngượng ngùng thấy khuôn mặt anh dần ra, đôi mắt tức tối, nhưng trong lòng lại mềm mại.

Nhìn thấy quá nhiều cảnh biệt ly trên thế gian này, cô càng quý trọng giờ phút này bọn họ được ở gần nhau.

Đêm cuối cùng Trương cảnh ti ở trong ngục, cô đã đến đó.

Một là cảm ơn hần cuối cùng đã giác ngộ, hai là muốn gỡ bỏ thắc mắc cuối cùng trong lòng.

“Vì sao ông lại chọn một con cú đại bàng như vậy làm công cụ truyền tin?” Cô hỏi. Cú đại bàng lông trắng cực kỳ hiếm thấy, nguyên nhân là con vật có bộ lông này không thể tồn tại theo luật sống sót tự nhiên. Màu trắng rất bắt mắt trong đêm tối, đã báo động cho con mồi, cũng đánh thức kẻ thù tự nhiên. Để cho một con chim bắt mắt như vậy truyền thư mật, rõ ràng mạo hiểm rất lớn.

Trừ phi, người lựa chọn con vật đó truyền tin trong lòng đã có tính toán.

“Thật ra, ông cũng không muốn cung cấp tình báo cho những người đó, đúng không?” Cô nhìn mắt hần.

Hần không nói gì.

Cô cũng không trông mong hần sẽ trả lời. Cô nói: “Cho dù thế nào, vẫn cảm ơn ông.” Cảm ơn ông cuối cùng mở miệng, để chúng tôi tìm được tình báo thật sự.

Hồi lâu sau, hần cất tiếng: “Khi cô ấy chết, chỉ có cô ở bên cạnh cô ấy sao?”

Cô gật đầu.

“Cô ấy ra đi bình thản chứ?” Hần hỏi.

Cô không biết nên đáp lời thế nào. Trong đầu, là cảnh tượng tơ diêm vương đầy trời, một đất máu tươi cùng với cô gái tứ chi tàn phá, cô làm sao cũng không thể nói ra hai chữ “bình thản”.

Chỉ một chút ngập ngừng, hần liền hiểu được.

“Từ nhỏ cô ấy đã được những người đó nuôi dưỡng, bị ép buộc mới bắt đầu làm ra chuyện như vậy. Bản tính của cô ấy không phải xấu xa.” Hần nói, “Mạng của tôi là do cô ấy cho, cô ấy bảo tôi làm gì thì tôi làm cái nấy. Cô ấy bảo tôi cưới vợ, tôi liền cưới vợ; cô ấy bảo tôi khom lưng uốn gối, tôi liền làm cho cô ấy xem; cô ấy đưa một cô gái giống mình như đúc đến bên cạnh tôi, tôi liền đối xử chân thành với cô gái kia. Cái chết của Diệp Miêu Nhi quả thật là ngoài ý muốn.”

“Đại nhân bảo cô ấy lấy mạng của tôi, chỉ cần cô ấy mở miệng, tôi sẽ trả lại cái mạng này cho cô ấy.”

“Cô hỏi tôi yêu người nào, tôi lại muốn hỏi cô ấy, trong lòng cô ấy có từng để lại một chút vị trí cho tôi không.”

Lời nói này Dạ Miêu rất cuộc không thể nghe thấy, cũng chẳng trả lời được.

Sáng sớm hôm sau.

Khi đi tuần tra, lính coi ngục nhìn thấy một thi thể thẳng tắp trong phòng.

Cảnh ti họ Trương cam nguyện nửa đời khom lưng, cuối cùng vào lúc chết, sống lưng lại thẳng tắp.

46. Quyển 3 - Chương 20: Ngoại Truyện ~ Ảnh Tử

Từ khi cô biết ghi nhớ, cô đã hiểu được, trong tổ chức nuôi dưỡng rất nhiều Ảnh Tử.

Ảnh Tử là gì?

Tìm hai đứa bé có khuôn mặt hơi giống nhau, để hai đứa cùng ăn cùng ở, đối diện sớm chiều. Cách từng khoảng thời gian sẽ để ma cốt sư nắn lại xương cho bọn họ, đem xương cốt của hai người khác nhau dần dần nắn lại.

Cứ vậy năm này đến năm kia, cho đến khi hai đứa bé không hề có quan hệ huyết thống trưởng thành có dung mạo và khí chất gần như hai người giống nhau như đúc.

Thế nhưng, trong hai người chỉ có một có thể đi lại bên ngoài, người còn lại vĩnh viễn là cái bóng ẩn trong chỗ tối.

Từ khi cô nhận được cái tên Dạ Miêu này, cô đã hiểu được, đời này chỉ có thể làm cái bóng của Diệp Miêu Nhi.

Từ nhỏ Diệp Miêu Nhi đã được đào tạo theo con đường hồng nhan họa thủy, một mỹ nhân yếu điệu, mai sau đưa đến bên gối quan chức cấp cao. Cô ấy tinh thông cầm kỳ thư họa, trồng hoa hạ bút thành văn. Nếu muốn cô ấy lắng lơ, cô ấy có thể phóng đăng đến tận xương cốt, nếu muốn cô ấy dịu dàng khéo léo, cô ấy có thể là cừu con thuần khiết không biết sự đời.

Nhưng Dạ Miêu thì khác biệt, dãi nắng dầm mưa, vì chính chủ ngăn chặn tất cả nguy hiểm, ngày ngày phải tự liếm máu của vết thương.

Dạ Miêu cứu Trương Hàn Sinh chỉ là cao hứng nhất thời.

Cô đá một viên gạch đánh chạy bọn du côn, trông thấy một thanh niên gầy yếu nửa chết nửa sống ngã dưới đất.

Khi hắn giương mắt nhìn cô, đôi mắt rất trong suốt.

“Cô nương, có đồ ăn không?”

Đây là câu đầu tiên hắn nói với cô.

Cô vốn nhắc chân bỏ đi, nhưng cuối cùng ma xui quỷ khiến ném qua hai miếng bánh mì.

Hắn nhặt bánh mì lên, mặc kệ bụi bặm ăn như hổ đói. Ăn xong rồi lau miệng, hắn nói: “Cô nương, tôi sẽ báo đáp cô.”

Cô cảm thấy buồn cười: “Anh lấy gì báo đáp tôi?”

“Cô muốn gì?” Hắn hỏi.

Cô thuận miệng nói: “Thứ tôi muốn chỉ có thượng cấp trong giới cảnh sát có thể cho được, anh làm sao cho tôi đây?” Trong tổ chức chuẩn bị sắp xếp Diệp Miêu Nhi vào nhà của một quan chức cấp cao trong

giới cảnh sát, thế nhưng vẫn chưa chọn được người thích hợp. Việc này quấy nhiễu cô không phải ngày một ngày hai, vì thế cô buột miệng nói ra.

Hắn gật đầu: “Được.”

Cô nhin không được cười nhạo. Được cái gì mà được, nói như là có thể làm được thật đấy.

Không ngờ, hai năm sau, khi lãnh sự đưa cô đi gặp quan chức cao cấp đã chọn cho Diệp Miêu Nhi, cô lại gặp được hắn.

Trong ba năm, từ tầng dưới chót mà leo lên vị trí này, có thể nói là tiền đồ sáng lạn.

Đánh giá của đại nhân về hắn là, hắn không phải tốt nhất, nhưng dùng tốt nhất.

“Kẻ hèn là Trương Hàn Sinh.” Khi gặp lại, hắn nhìn cô nói: “Người vợ sau này của tôi chính là cô ư?”

Cô nhìn ra sự mong mỏi trong mắt hắn.

Bỗng dưng, trong lòng cô nảy sinh cảm xúc khó tả. Cô đương nhiên không thể nào trở thành vợ hắn. Hắn cũng không biết mình giao dịch với loại người thế nào.

“Cưới tiểu thư của ngân hàng Thịnh Huy làm vợ, cô ta có thể cho anh một phần nhỏ để ổn định vị trí hiện tại hai năm.” Khuôn mặt cô không biểu cảm. Nếu hắn đã đi con đường này, thế thì cô sẽ giúp hắn đi càng nhanh càng thuận lợi hơn.

Nghe cô nói, hắn chẳng nói gì.

Cô lại nói: “Ở trong giới cảnh sát, quá ương ngạnh sẽ không sống nổi.” Cô bỗng dưng nhớ tới lần đầu gặp hắn, đôi mắt của hắn rất trong suốt. Trong sạch quá, khó tránh khỏi sẽ đi đường vòng.

Hắn nghe cô nói xong, chỉ đáp lại: “Được.”

Hai năm ngắn ngủi, hắn lại leo lên chức vị cao hơn. Cùng năm, dưới sự bày mưu đặt kế của cô hắn cưới vợ bé, thành công làm tức chết cha vợ, nắm giữ toàn bộ tài sản của gia đình vợ. Sau đó hắn cưới Diệp Miêu Nhi làm vợ.

Cô là cái bóng của Diệp Miêu Nhi, nên cũng âm thầm tiến vào Trương Trạch.

Sau khi Diệp Miêu Nhi gả vào Trương Trạch, ngay cả những người ngu ngốc nhất cũng nhìn ra Trương Hàn Sinh đối xử rất khác biệt với bà mười bảy.

Ngày ngày vợ chồng hòa thuận tôn trọng nhau, giống như hắn khổ tận cam lai mới tìm được người xứng đôi.

Không biết có bao nhiêu cô vợ bé và đầy tớ cực kỳ hâm mộ.

Dạ Miêu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Hàn Sinh cười thoải mái như thế.

Cô trốn tại nơi kín đáo, nhìn Trương Hàn Sinh làm vui lòng Diệp Miêu Nhi, không ngại đường xa đem về đất đỏ Dịch Sơn, chỉ vì một câu của Diệp Miêu Nhi “Hoa này sao cứ thoi thóp mãi thế, chẳng lẽ là không đúng loại đất?”.

Diệp Miêu Nhi rất vui vẻ. Ban đêm, đợi sau khi Trương Hàn Sinh ngủ say, Diệp Miêu Nhi đẩy cửa sổ ra, nhỏ giọng nói với không khí: “Tỷ tỷ, ngày tháng hiện tại còn tốt hơn hồi trước dự đoán rất nhiều.”

Dạ Miêu trong bóng đêm, khuôn mặt cũng dịu dàng. Cuối cùng các cô khổ tận cam lai.

Nhưng cô cũng có một chút buồn bã, Trương Hàn Sinh quả nhiên vẫn thích Diệp Miêu Nhi xinh đẹp dễ thương.

Thôi đi, bọn họ hạnh phúc là tốt rồi.

Nhưng chung quy ý trời trên người.

Đêm đó, sau khi Dạ Miêu từ trong Thiên Cơ Các nhận nhiệm vụ rồi quay về Trương Trạch thì không thấy Diệp Miêu Nhi. Cô tưởng rằng Diệp Miêu Nhi ở góc nào đó chăm sóc hoa cảnh nên chẳng để ý.

Trên đường đến tây sương cô thành linh bị người ta gọi lại.

Là Trương Hàn Sinh.

Trương Hàn Sinh đứng dưới ánh trăng ảm áp trong sân, lẳng lặng nhìn cô: “Phu nhân, qua đây ngồi với ta nào.”

Cô khựng lại, ma xui quỷ khiến đi qua. Cô và Diệp Miêu Nhi, dung nhan giống y như đúc, e rằng Trương Hàn Sinh coi cô là Diệp Miêu Nhi.

Nhưng cũng chẳng có hại gì, cô liền lừa gạt bản thân mình một lần.

Làm cái bóng hơn hai mươi năm, lúc này giả vờ làm chính chủ của mình.

Đêm hôm đó, ánh trăng trong suốt, tiếng côn trùng êm tai. Cô và Trương Hàn Sinh ngồi sóng vai dưới tàng cây hòe, cả đêm không nói chuyện.

Ai ngờ, ánh mặt trời ngày mới vừa ló lên, cô tìm được Diệp Miêu Nhi tại ngô Viên Thủy.

Nhất thời mắt cô đỏ ngầu. Từ nhỏ Diệp Miêu Nhi chưa từng trải qua huấn luyện đánh giết, làm sao chịu đựng được nỗi đau đớn và sỉ nhục như vậy?

Diệp Miêu Nhi dường như không còn hơi thở, nhưng lại nhận ra tiếng bước chân của cô, cô ấy dùng hơi sức cuối cùng túm lấy cánh tay cô: “Tỷ tỷ...hãy rời khỏi Thiên Cơ Các đi...rời khỏi...”

Chưa nói hết, hơi thở đã không còn.

Cô tức giận rời khỏi Trương Trạch.

Nếu đêm đó cô không bị quỷ ám, Diệp Miêu Nhi sẽ không rơi vào kết cục như vậy?

Ai ngờ Trương Hàn Sinh lại tìm tới nhà in Hàm Phong.

Buộc cô lộ diện lần nữa.

Nhưng lúc này, cô cũng mang theo mệnh lệnh giết hắn mà đến.

Tuy nhiên cứ do dự mãi, cuối cùng không xuống tay được.

Cô bày kế, làm cho Trương Hàn Sinh rơi vào tay Cô Mang.

Tay sai của đại nhân không với tới phe cánh của Cô Mang. Như vậy, ít nhất hắn có thể giữ lại cái mạng.

Lúc hấp hối, cô nhờ người khác gửi hắn một bao đất đỏ Dịch Sơn.

Cô biết, hắn còn canh cánh trong lòng về cái chết của Diệp Miêu Nhi, cũng áy náy khó chịu.

Thấy đất tựa như thấy người.

Cô muốn nói với hắn, Diệp Miêu Nhi chưa từng trách hắn.

Về phần bản thân cô... Thôi đi, chỉ là một cái bóng làm sao có tư cách nói yêu đương.

Có thể chứng kiến tình yêu của hắn cùng người chị em tốt nhất, cũng coi như không còn tiếc nuối.

Đang chờ quỷ sai đến thu hồn, nhưng chẳng ngờ lại chờ được một vị khách không mời mà đến.

Một người đàn ông nhỏ gầy đeo mặt nạ sắt nhẹ nhàng đứng trước mặt cô, hắn cúi đầu nhìn cô.

Đổ vương Cầu Lão Thất.

Cô kinh ngạc nhìn vóc dáng của hắn dần cao to lên, cô không khỏi thốt ra: “Lui cốt công?”

Cầu Lão Thất cong khóe miệng: “Thị lực rất tốt.”

“Anh tới...làm gì?” Hơi thở cô yếu ớt.

Cầu Lão Thất nói: “Đưa cô đi.”

Cô bỗng nhiên hơi tuyệt vọng, dù rằng tàn tạ đến mức này, đại nhân vẫn không buông ta cho cô sao?

Cầu Lão Thất lại nói: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải là người của Thiên Cơ Các.”

Cô khó hiểu.

“Cô cũng biết, nếu không có sự giúp đỡ của đại nhân các người, chỉ dựa vào Trương phu nhân ngu xuẩn kia, Diệp Miêu Nhi sẽ không dễ dàng bị vạch trần.” Hấn nói.

Cô im lặng. Việc này, cô lơ mờ có manh mối, nhưng không muốn thừa nhận.

“Anh là ai?” Cô thả lỏng.

Hấn cười: “Cũng là một kẻ đáng thương bị đại nhân bố trí trong ván cờ.” Hấn cẩn thận ôm lấy cô, cố gắng tránh đi vết thương của cô.

Lúc này cô mới chú ý, khớp xương của bàn tay hấn rất rõ rệt, năm ngón tay thon dài, càng giống đôi tay của một kép hát khảy đàn điệu nghệ.

“Anh...tên là gì?” Cô theo bản năng cất tiếng. Cầu Lão Thất chắc là tên giả rồi.

Mũi chân hấn chứa sức lực, mang theo cô nhảy vào trong bóng đêm.

“Giang Nam, tôi tên là Giang Nam.”

47. Quyển 4 - Chương 1: Tranh Thủ Thời Gian

Hành lang dài bên ngoài căn phòng rất im lặng.

Bình thường bồi bàn không được phép xuất hiện tại tầng lầu này, bởi vậy trong hành lang không có tiếng bước chân của ai cả.

Một mặt của hành lang dài mở ra mấy cửa sổ nhỏ, qua cửa sổ có thể nhìn thấy một nửa mặt hồ thấp thoáng trong bóng cây, cùng với nửa ánh nắng chiều trên mặt hồ.

Người đàn ông vóc dáng cao lớn đứng trước cửa sổ, ánh mắt dường như đang truy tìm nắng chiều trên mặt hồ, lại giống như thông qua nắng chiều nhìn về phía đầu đó. Dư vị của ánh tà dương lắng đọng trên khuôn mặt anh, thu lại vẻ xa cách mà anh luôn mang theo hàng ngày, càng tôn lên ngũ quan tuần tú của anh.

Cửa phòng phía sau mở ra rồi đóng lại, có người đứng phía sau người đàn ông. Người kia biếng nhác đứng bên cạnh người đàn ông, anh ta châm điếu thuốc đang ngậm trong miệng: “Không đợi nổi nữa?”

“Không phải anh cũng đi ra rồi sao?” Cô Mang thu hồi tầm mắt nhìn về phía hồ, quay sang Hàn Kinh khৌi thuốc lượn lờ, “Bên trong thương lượng thế nào rồi?”

Hàn Kinh cười nhạo một tiếng: “Một đám già tranh luận hăng quá.”

“Một tên cảnh ti bồi dưỡng sáu năm chết đi, còn đội mũ gián điệp, lão Lâm đương nhiên phải thảo luận lợi ích ở những phương diện khác.”

“Không sợ ông ta được nước làm tới à?” Hàn Kinh nhìn Cô Mang một cái.

Cô Mang nhướng mày: “Ngược lại tôi sợ ông ta không mở miệng.”

Hàn Kinh hút một hơi thuốc, than vãn: “Lão già này gặp phải con cáo là anh, coi như ông ta xui xẻo.”

Cô Mang cong khóe miệng, không nói gì.

“Chuyện lần trước anh bảo tôi điều tra, đã có manh mối.” Hàn Kinh chậm rãi nói.

Cô Mang ngược mắt.

Hàn Kinh nói tiếp: “Là một đám lão quý tộc tiền triều còn sót lại. Điều thú vị là, bọn họ đồng thời lôi kéo người của hai phía Nam Bắc.” Dừng một chút, anh ta lại nói, “Không chỉ có thế, quan hệ giữa họ và người

Nhật Bản cũng chẳng bình thường. Anh nói xem đám người cổ hủ này sắp phải vào quan tài rồi rốt cuộc muốn làm gì? Cho dù muốn khôi phục, kéo người Nhật Bản vào làm chi?”

Đôi mắt Cô Mang hơi co rút lại: “Việc phục hồi tình báo lần trước thế nào rồi?”

Hàn Kinh nhả ra khói thuốc: “Tất cả đều là từng mảnh, không ghép lại trọn vẹn. Nửa bản đồ kia đi khắp cả thành Nam Kinh cũng không có dấu vết, hay là nằm ở chỗ ngoài thành Nam Kinh? Tôi đã phái người đi ra ngoài thành Nam Kinh, chỉ cần khắp đại lục có một nơi khớp với bản đồ này, Hàn Kinh tôi có thể nói cho anh biết địa điểm của nó.”

Cô Mang gật đầu.

“Còn có một chuyện.” Hàn Kinh bỗng nhiên nói, “Anh có biết ‘Ảnh Tử’ không?”

Cô Mang nhíu mày: “Cái gì?”

“Lần trước khi tôi thăm dò Thiên Cơ Các phát hiện ra một chuyện rất thú vị.” Hàn Kinh nhếch khóe miệng, “Mấy lão quý tộc kia hình như nuôi dưỡng rất nhiều ‘Ảnh Tử’. Từ nhỏ đem hai đứa bé chẳng có dính dáng gì cùng tiến hành ma cốt, huấn luyện, cuối cùng có đôi có cặp đưa đến bên cạnh mục tiêu. Một người ngoài chỗ sáng, một người trong bóng tối. Người ngoài sáng không hề gặp phải bất ổn, người trong tối làm hết mọi chuyện. Người khác không bao giờ nắm được nhược điểm.”

Cô Mang phản ứng rất nhanh chóng: “Diệp Miêu Nhi và Dạ Miêu?”

Hàn Kinh gật đầu: “Bọn họ là cấp thấp nhất trong đám Ảnh Tử. Nghe nói, có một số chính chủ, mỗi người được phân phối không dưới năm cái bóng.”

Cô Mang nhíu mày: “Chẳng lẽ có nhiều đứa nhỏ như vậy?”

“Có một số đứa trẻ là vì chiến tranh mà thất lạc người nhà, một số khác là bị bắt cóc thẳng thừng. Lúc tuyển chọn Ảnh Tử, bọn họ rất kén chọn, thậm chí không tiếc tiền bạc mà đến thế gia vọng tộc bắt cóc con cái của người ta.” Hàn Kinh bỗng nhiên nở nụ cười, “Bọn họ làm chuyện này đã rất nhiều năm, không biết nuôi ra bao nhiêu Ảnh Tử. Không chừng bên cạnh chúng ta cũng có cái bóng được bọn họ an bài từ nhỏ.”

Cô Mang nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Đồ điên.”

Nụ cười Hàn Kinh càng sâu: “Cái này còn chưa đủ điên. Anh có biết cấp cao nhất của Ảnh Tử là loại gì không?”

Cô Mang nhướn mày nhìn về phía Hàn Kinh.

“Là ngay cả bản thân cái bóng cũng không biết mình là Ảnh Tử được tổ chức nuôi dưỡng.” Hàn Kinh hút hơi thuốc cuối cùng, gần từng chữ.

Cô Mang trầm mặc một lúc lâu, rồi hỏi: “Những điều này, anh từ đâu mà biết được?”

Hàn Kinh dập tắt tàn thuốc, đáp: “Còn nhớ trận hỏa hoạn ở Nguyệt Minh Lâu không?”

Cô Mang không nói.

“Đêm đó anh và Diêm vương đến Trương trạch, tôi nhận được một phong thư của lâu chủ Nguyệt Minh Lâu.” Hàn Kinh nhìn Cô Mang.

Cô Mang sửng sốt.

Hàn Kinh nói tiếp: “Bức thư này nhắc nhở tôi —— cẩn thận Ảnh Tử. Sau đó tôi phái người điều tra chuyện này, thế là phát hiện những manh mối này.”

“Kỳ lạ là, những chi tiết này vốn nên tốn nhiều công sức để điều tra ra, lại rất dễ dàng được tôi tìm thấy. Giống như ——” Hàn Kinh nhíu mày, hình như đang đắn đo câu chữ, “Giống như có người chờ tôi điều tra, sau đó đặt đáp án trước mặt tôi.”

“Cô Mang,” Hàn Kinh bỗng nhiên nói, “Anh nói xem, vị Phương lâu chủ của Nguyệt Minh Lâu, rốt cuộc có chết trong trận hỏa hoạn kia không?”

Cô Mang hỏi lại: “Vấn đề này quan trọng lắm sao?”

Trong nháy mắt sắc mặt Hàn Kinh hiện lên mấy phần mù mờ: “Tôi cũng không nói được, chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ.” Nói xong, bản thân anh ta thấy ngượng ngùng, “Thôi được, có tin chính xác tôi sẽ báo cho anh biết.”

Cô Mang gật đầu: “Được, tôi chờ tin tức của anh.” Dứt lời, anh dứt hai tay vào túi, đi về phía cầu thang cuối hành lang.

Hàn Kinh sửng sốt, anh ta ở đằng sau kêu lên: “Anh đi đâu đó?”

“Về nhà.” Cô Mang không quay đầu lại.

Hàn Kinh ngạc nhiên: “Bên trong còn chưa thương lượng ra kết quả, anh là chính chủ lại tự đi trước?”

Cô Mang đáp: “Bọn họ thương lượng là được rồi, kết quả cũng không ngoài mấy thứ kia. Tôi còn có chuyện quan trọng, đi trước đây.”

“Chuyện gì quan trọng hả?” Trên trán Hàn Kinh nổi gân xanh. Người này đi thẳng thừng như vậy, đem một đồng cục diện rồi rầm ném cho anh ta sao?”

Cô Mang đã tới đầu cầu thang. Âm thanh của anh từ xa bay tới, vô cùng bình tĩnh thanh thản: “Vợ ở nhà chờ tôi ăn cơm.”

Hàn Kinh hồi lâu sau mới phản ứng lại. Chờ anh ta nổi giận lên đỉnh điểm thốt ra một câu chữ tục, trong hành lang thật dài đã không còn bóng dáng của Cô Mang.

Trong khoảng sân nho nhỏ tràn đầy mùi thức ăn, Cô Mang vừa bước vào sân liền thả lỏng thần kinh.

Căn phòng nhỏ nằm cuối sân, cửa mở ra một nửa, bên trong phòng có một bóng dáng màu xanh nhạt đang bận rộn trước bàn.

Anh rón ra rón rén đi đến phía sau bóng dáng kia, giơ tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh kia.

Thư Ngọc bị hoảng sợ, thật vất vả mới giữ vững cái đĩa rau cải: “Đi đường cũng lén lút, muốn hù chết em hay sao? Thức ăn em nấu tối nay, anh không được ăn!”

Cô Mang vui đầu bên gáy cô, ngửi một hơi thật sâu: “Thơm quá.” Không biết nói thức ăn trên bàn hay là người trong lòng.

“Thơm cũng không cho ăn.” Cô hỏi tội, “Nói đi, muộn như vậy mới về, anh rốt cuộc đi đâu?” Cô rõ ràng nhìn thấy anh cùng Hàn Kinh ra ngoài, tên Hàn Kinh kia có thể mang vị nhả nhận bại hoại nhà cô đi đâu? Không gì khác ngoài quán rượu câu lạc bộ đêm.

Giọng nói của anh có phần uất ức: “Sao lại không cho anh ăn chứ? Anh đi ra ngoài làm chính sự, mệt mỏi cả ngày.” Bàn tay lại bắt đầu không an phận vuốt ve vòng eo của cô.

“Anh đói bụng muốn trở về nhà ăn thức ăn do vợ nấu đấy.” Anh ra vẻ đáng thương nói.

Cô chẳng có tiến bộ, lại trở nên mềm lòng nói: “Đói bụng?”

“Ừm.” Anh gật đầu.

“Lại đây, nếm thử cái này.” Cô cầm chút thức ăn đưa qua cho anh, “Lần đầu tiên em làm cách này, xem thử có hợp khẩu vị không.”

Anh liền mút đầu ngón tay cô, híp mắt: “Ngon lắm.”

Trong nháy mắt mặt mày cô tươi rói.

Bỗng nhiên cô nghĩ tới gì đó: “Hôm nay Diêm Phong tới tìm anh, nhưng không chịu nói cho em biết chuyện gì.”

Anh ngồi xuống trước bàn, kéo cô ngồi trong lòng mình, vươn tay gấp một đĩa thức ăn cho cô: “Không phải chuyện quan trọng.”

Cô bắt mẫn: “Đã không biết chuyện gì, làm sao biết không quan trọng?”

Anh đáp: “Chuyện của anh ta, cũng chẳng quan trọng.”

Cô không nói gì nuốt đồ ăn.

“Vợ ơi.”

“Sao thế?”

“Gần đây anh rảnh rồi đến chán rồi, em theo cùng anh nhé.”

“Thật ư? Em thấy Hàn Kinh, Diêm Phong, Hạ Tử Huân đều có vẻ bận rộn nhiều việc. Ngay cả Hạ Tử Trì đạo này cũng không biết đang bận cái gì, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.”

“Bọn họ là bọn họ, anh là anh.”

“Cùng anh thế nào?”

“Chúng ta đi nghỉ phép nhé.”

48. Quyển 4 - Chương 2: Du Thuyền Tháng Sáu

Bến tàu Tần Gia.

Thư Ngọc đứng trên du thuyền, nhìn người tới người đi trên bến tàu. Hôm nay ánh nắng hơi chói chang, cô theo bản năng đề thấp vành nón rộng, sau đó cảm thấy bên hông có một bàn tay vòng qua. Cô nghiêng đầu hỏi: “Chúng ta phải đi trên biển bốn ngày sao?”

Cô Mang dùng bàn tay còn lại chỉnh nón cho cô: “Bốn ngày rưỡi. Sau đó chúng ta sẽ tới điểm đến.”

Cô nháy nhót: “Hôm chúng ta tới ông nội cũng sẽ đến luôn sao?”

Anh cong khóe miệng: “Ừm. Một tuần trước ông đã viết thư cho anh, bảo anh mang theo em đến Bồng Tể Viên. Ông cụ rất nhớ em.”

Tại bến tàu, cơn gió thổi mạnh làm chiếc váy dài của cô bay phất phới. Cô cực kỳ vui vẻ, lực cản đón lấy ngọn gió, cô ôm cổ anh, hôn liên tục lên hai má anh.

Hai người đều còn trẻ dung mạo xuất chúng, chỉ đứng sóng vai trên boong tàu thôi cũng đã thu hút không ít sự chú ý. Giờ phút này hành động lớn mật của Thư Ngọc càng thu hút tầm mắt người khác hơn nữa, có mấy người hành khách ngoại quốc huýt sáo.

Lúc này cô mới hậu tri hậu giác cảm thấy ngượng ngùng, cả khuôn mặt vùi trước ngực anh.

Bởi vì hiếm khi cô chủ động cho nên tâm trạng của anh rất tốt: “Thế nào, có gan hôn mà không có gan chịu trách nhiệm à?”

Cô quả nhiên bị gợi lên ý chí chiến đấu: “Ai nói không dám, em còn dám nữa...”

Nói chưa xong, nụ hôn của anh đã đặt xuống. Nụ hôn này không giống như nụ hôn bông bột của cô, nụ hôn nồng cháy của anh trong nháy mắt cướp đi tất cả giác quan của cô.

Tiếng nói của mọi người và âm thanh ồn ào đều bị vứt sau đầu, chỉ còn tiếng gió và hơi thở hỗn hển trầm thấp vang lên bên tai.

“Khụ khụ. Tuy rằng không muốn quấy rầy vợ chồng hai vị, nhưng mà hai người thế này thì sẽ làm tắc nghẽn boong tàu mất.”

Thư Ngọc giật mình, theo bản năng đẩy Cô Mang ra, thế nhưng cánh tay của anh giữ chặt khiến cô không thể động đây.

Trông thấy cách hơn hai bước trên boong tàu, Hàn Kinh mặc bộ đồ đơn giản ngậm điều thuốc dựa vào lan can du thuyền, anh ta đẩy hứng thú nhìn chăm chăm Thư Ngọc và Cô Mang.

“Sao anh lại ở đây?” Thư Ngọc trừng mắt. Tên này cũng là khách du lịch?

Hàn Kinh bắn tàn thuốc, nói: “Sao tôi không thể ở đây? Đây là thuyền của tôi, tôi ở trên thuyền mình giám sát nhân viên làm việc, có gì không được chứ?”

“Thuyền của anh?” Thư Ngọc còng kinh ngạc.

Hàn Kinh phì cười: “Nhìn tất cả bến tàu của Tần Gia, có bao nhiêu chiếc không phải của nhà họ Hàn?”

Thư Ngọc nghẹn lời.

Cô Mang thản nhiên chào hỏi Hàn Kinh: “Cảm ơn anh đã tiếp đãi nồng hậu.”

Hàn Kinh khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Thư Ngọc quay đầu nhìn Cô Mang: “Huh? Anh cũng biết thuyền này là của anh ta?”

“Ừm.” Cô Mang gật đầu, “Vì vậy anh yêu cầu phần trọn gói xa xỉ nhất.” Dừng một chút, anh bổ sung, “Miễn phí.”

Thư Ngọc vui vẻ: “Thế cơ à, vậy đúng là nên cảm ơn anh đã tiếp đãi nồng hậu.”

Khuôn mặt Hàn Kinh càng đen thêm mấy phần, anh ta khoát tay định bỏ đi. Anh ta còn chưa đi được vài bước, năm người thủy thủ khiêng một cái sọt lớn đi qua, chắn cả đường đi.

Đằng sau thủy thủ còn có những cô gái mặc đồng phục màu trắng đi theo.

Thư Ngọc tò mò: “Những người này đều là nhân viên phục vụ trên du thuyền ư?”

Hàn Kinh đáp: “Phải. Các cô ấy phụ trách hậu cần cho chiếc du thuyền vào tháng sáu.”

“Ồ, những cô này đều là mỹ nhân đó.” Thư Ngọc chế nhạo nhìn Hàn Kinh một cái.

Hàn Kinh nở nụ cười: “Cô phu nhân đừng tự ti mặc cảm, trong mắt Cô tiên sinh không chứa bất cứ mỹ nhân nào khác.” Lời còn chưa nói xong, Thư Ngọc đã phát cáu, Hàn Kinh giống như cá chạch lặn vào nhóm thủy thủ mau chóng chạy đi.

Cô Mang thản nhiên liếc nhìn về phía Hàn Kinh biến mất, sau đó anh cúi đầu nghiêm túc nói với người trong lòng: “Anh ta nói không sai.”

Thư Ngọc: “...”

Mấy tiếng còi vang lên, du thuyền rời bến tàu.

Màu sắc xanh biếc đập vào tầm mắt, trời đất mênh mông, gió biển phàn phật.

Ánh nắng chói chang khiến hai má Thư Ngọc ửng đỏ, Cô Mang thử nhiệt độ trên má cô, anh cười nói: “Má hồng xinh đẹp vẫn còn đó.”

Thư Ngọc che mặt: “Không được không được, sau khi má hồng sẽ thành than đen.” Dứt lời cô liền đi vào trong khoang thuyền.

Cô Mang bật cười, thủng thẳng theo sau cô đi vào phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ chung của du thuyền có thưa thớt vài người ngồi mấy bàn.

Thư Ngọc chọn cái bàn tròn nhỏ sát cửa sổ, cô tháo mũ xuống móc trên lưng ghế. Rất nhanh có người phục vụ đi tới, hỏi hai người có cần đồ uống hay bánh ngọt không.

Cô Mang gọi hai tách trà lái và một đĩa bánh xốp.

Thư Ngọc thì đẩy hứng thú quan sát cô phục vụ trẻ tuổi. Cô chỉ vào tấm nhãn trước ngực người phục vụ: “Đây là tên của cô, hay là biệt hiệu của nhân viên phục vụ trên thuyền.”

Người phục vụ là cô gái trẻ chừng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt tròn tròn trắng mịn thanh tú, nghe được câu hỏi của Thư Ngọc, đầu tiên cô ta đỏ mặt, sau đó đáp: “Là quản lý đặt cho chúng tôi.”

Trên nhãn của cô ta, dùng kiểu chữ thường viết hai chữ “đại mạo” (đòi mồi).

Thư Ngọc mỉm cười với cô gái: “Tên này không tệ, phúc hậu.”

Khuôn mặt cô gái càng đỏ hơn: “Cám ơn tiểu thư.”

Mới vừa chọn xong món thì đã có người phục vụ đi tới bưng lên trà lài và bánh xốp. Lúc này là một cô gái lớn tuổi hơn cô gái kia một chút, vẫn là dung mạo xinh đẹp. Trên nhãn của cô ta viết “bích tỉ” (ngọc bích).

Đòi mồi, ngọc bích, đều là đá quý thiên nhiên xinh đẹp.

Thư Ngọc kể tai nói nhỏ với Cô Mang: “Đầu óc kinh doanh của Hàn Kinh không tệ, anh xem, ngay cả nhân viên phục vụ phụ trách việc gọi món bưng đồ cũng có nhiều tên khác biệt như vậy.”

Cô Mang lấy bánh xốp trong đĩa cắt nhỏ ra đưa qua đĩa của Thư Ngọc: “Đầu óc của anh ta còn hơn thế nữa.”

Thư Ngọc nhấp một ngụm trà lài: “Chắc, em còn tưởng rằng anh ta là một gã quê mùa đấy.”

Cô Mang bật cười: “Không có ai hiểu được chuyện phong hoa tuyết nguyệt hơn anh ta.”

Thư Ngọc tò mò: “Anh và anh ta xấp xỉ tuổi với nhau, nhưng anh ta một chưa lập gia đình, hai không có người yêu nghiêm chỉnh, anh ta định chơi bởi cả đời sao?”

Cô Mang gõ nhẹ đầu cô: “Anh ta muốn chơi bởi là chuyện của anh ta, cần em bận tâm làm gì?”

Thư Ngọc rụt đầu: “Em chẳng phải tò mò thôi sao...”

Rốt cuộc là loại phụ nữ nào mới lọt vào tầm mắt của Hàn Kinh?

Bỗng nhiên, tiếng nói trẻ em lanh lảnh phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng nghỉ.

“Xin hỏi Lạc Thần Hoa tiểu thư có ở đây không?”

Thư Ngọc đang ngấm biển qua cửa sổ nghe tiếng liền quay đầu lại. Chỉ thấy một cậu bé chừng mười mấy tuổi đứng ở cửa phòng nghỉ. Cậu ta mặc chiếc áo khoác ngắn mà ngư dân thường mặc, lộ ra hai đôi chân gầy gò như cái cọc, trên mái tóc đen nhánh đội một cái nón bằng nỉ xiêu vẹo.

Hành khách của mấy bàn còn lại cũng đều tò mò dời tầm mắt về phía cậu bé đột ngột xuất hiện.

“Trong các chị ai là Lạc Thần Hoa tiểu thư?” Cậu bé lại hô một tiếng, tròn mắt đen láy xoay một vòng.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Ai là Lạc Thần Hoa tiểu thư?

Phái nữ trong phòng nghỉ vốn không nhiều lắm, ngoại trừ nhân viên phục vụ sau quầy bar, thì chỉ có Thư Ngọc và một cô nàng mặc bộ váy màu đỏ tân thời ngồi bàn bên cạnh.

Thế là tầm mắt mọi người bất giác dừng trên người Thư Ngọc và cô nàng kia.

Thư Ngọc hơi lúng túng nhìn thoáng qua Cô Mang, còn chưa kịp mở miệng thì cô nàng ở bàn bên cạnh nghiêm túc nói: “Quý ông nhỏ à, chị không phải tên là Lạc Thần Hoa.”

Một chàng trai ngồi cùng cô nàng kia mỉm cười: “Mân Lâm, em đừng dọa con nít.”

Cậu bé đi đến trước mặt Thư Ngọc, nhìn thẳng cô: “Vậy chị là Lạc Thần Hoa tiểu thư ư?”

Thư Ngọc lắc đầu: “Chị không phải.”

Về thất vọng trong mắt cậu bé khiến Thư Ngọc có chút không đành lòng: “Em tìm...Lạc Thần Hoa tiểu thư có chuyện gì không?”

Cậu bé đáp: “Chỗ em có một bức thư muốn giao cho chị ấy.”

“Vậy em có biết vị tiểu thư kia có bộ dạng thế nào không?” Chàng trai mở miệng trước đó cũng tiến gần sang đây.

Cậu bé ngửa mặt: “Chị ấy là người xinh đẹp nhất.”

Xinh đẹp nhất...Thư Ngọc im lặng.

Đại Mạo đứng phía sau quầy bar lau đồ dùng nghe được động tĩnh liền chạy sang đây. Cô ta một tay chống nạnh, tay kia thì xách áo cậu bé: “A Cát Bố, sao em lại lên lên thuyền? Chị đã nói với em từ trước, ở đây không có Lạc Thần Hoa tiểu thư mà em muốn tìm.”

“Nói vậy!” A Cát Bố cố sức giãy chân, khuôn mặt đỏ rần, “Anh nói chị ấy ở trên chiếc thuyền này. Chị khẳng định ghen ghét chị ấy xinh đẹp hơn chị, chị không muốn để anh em tìm được chị ấy!”

Đại Mạo đỏ mặt: “Em nói vậy bạ gì đấy?”

Nhìn thấy một lớn một nhỏ sắp xảy ra xung đột. Cô Mang đứng dậy, làm mấy động tác tách hai người ra. Anh nhìn Đại Mạo: “Sao lại thế này?”

Đại Mạo lấy lại hơi thở, đáp: “Bẩm tiên sinh, là thế này. Đứa trẻ này là con của ngư dân tại bến tàu Tần Gia, từ đầu tháng sáu đã lên lên chiếc thuyền này, nói là muốn thay anh cả đem thư giao cho một tiểu thư tên là Lạc Thần Hoa.”

“Anh cả?” Cô Mang nhướn mày.

Đại Mạo nói tiếp: “Người đó từng là thủy thủ trên chiếc thuyền này, bởi vì một lần tai nạn trên biển mà bị tàn tật, không thể ra biển được nữa. Chúng tôi nghĩ rằng, có lẽ khi anh ta làm việc trên thuyền đã nhất kiến chung tình với vị tiểu thư nào đó, về sau không thể trở lại thuyền, nên muốn gửi một bức thư cho tiểu thư đó.” Dừng một chút, cô ta ra vẻ khinh thường liếc nhìn A Cát Bố đang thở hổn hển, “Ai ngờ anh ta không biết nhờ vả, lại giao thư cho thằng bé ngốc này. Nó mà tìm được người mới hay đó.”

Hóa ra là vậy. Mọi người đều hiểu ra.

“Có thể cho chị xem bức thư này không?” Mân Lâm cúi đầu nói với A Cát Bố, “Có lẽ thông qua nội dung thư sẽ giúp em tìm được Lạc Thần Hoa tiểu thư đấy.”

A Cát Bố lại cảnh giác che thư trong lồng ngực: “Không ai được xem hết. Bức thư này chỉ có Lạc Thần Hoa tiểu thư mới xem được.”

Đại Mạo tức giận: “Ngay cả Lạc Thần Hoa tiểu thư ở đâu em cũng không biết.”

A Cát Bố đột nhiên nhảy dựng lên làm mặt quỷ với Đại Mạo: “Em sẽ tìm được. Hừ!” Dứt lời cậu ta cúi người, thoát khỏi cánh tay Đại Mạo chạy ra phòng nghỉ, nhanh như chớp không thấy bóng đâu.

49. Quyển 4 - Chương 3: Đêm Xuống Ngắm Biển

Sau bữa tối, hành khách tụ tập tập năm tập ba trên boong tàu ngắm cảnh đêm.

Tối nay gió biển không lớn, màn trời đầy sao lóng lánh, những điểm nhỏ lấp lánh trong đêm gần như khó mà tìm thấy, bởi vậy càng khiến nhóm hành khách thích thú.

Thư Ngọc thay chiếc váy dài bằng vải cotton rồi mới đến boong tàu, thế nhưng trên boong tàu đã không tìm thấy nơi thanh tĩnh.

“Làm sao bây giờ, không có chỗ để ngắm biển.” Cô ủ rũ, “Đều tại anh, cứ bắt em trở về thay quần áo dày hơn.”

Cô Mang khẽ cười, ôm cả người cô đi về phía trước: “Có chỗ tốt, nhất định không người.”

Hai người đi vòng qua khoang thuyền, đi thẳng tới đài quan sát trên đầu thuyền.

Thư Ngọc có chút băn khoăn: “Nơi này không phải nhân viên công tác thì không được vào đâu nhỉ?”

Cô Mang giơ lên chìa khóa trong tay: “Hàn Kinh đưa cho.”

Thư Ngọc phì cười: “Lạm dụng quyền thế.”

Cô Mang nghiêm mặt: “Cái này gọi là vật tấn kỳ dụng*.”

(*) Vật tấn kỳ dụng: thành ngữ chỉ việc tận dụng hết mức tác dụng của một vật.

Tầm nhìn của đài quan sát trống trải hơn nhiều, một chút ồn ào náo động cũng không có, cả trời đất chỉ còn biển cả và sao trời vô tận, cùng với hai người ở trong màn đêm.

Trên đài quan sát có đặt một cái bàn tròn nhỏ và chiếc ghế dài có lưng tựa.

Trên bàn có một bình rượu nhỏ làm bằng sứ, một bình trà lải mật ong, cùng với mấy đĩa bánh ngọt xinh xắn.

Thư Ngọc tựa vào Cô Mang, cười láu lỉnh: “Còn thiếu ánh nến nữa.”

Cô Mang kéo cô đến gần hơn, khẽ sụt một tiếng: “Không cần ánh sáng, như vậy mới tốt.”

Cô hơi ngửa đầu lên, trong mắt chứa đựng ánh sao: “Anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta hẹn hò không?”

Anh nở nụ cười, vươn hai cánh tay ra, khóa người cô ở giữa anh và lan can: “Nhớ chứ.”

Cô bắt đầu quở trách: “Anh có biết khi ấy anh tệ lắm không, lại để một cô gái như em phải chờ anh. Lúc ấy Mary nói, đàn ông để cho phụ nữ chờ đợi là loại tồi nhất.”

Anh hôn lên trán cô, rất nghiêm túc kiểm điểm: “Đúng vậy, khi đó anh rất tồi tệ, lại khiến em đợi lâu như vậy. Anh còn tưởng rằng mình sẽ mất em rồi.” Cảm ơn trời đất em vẫn còn ở đó.

“Tối đó anh đi đâu?” Cách một thời gian dài, cuối cùng cô hỏi ra nghi hoặc giấu ở đáy lòng, “Em đi tìm Matthew, anh ta cũng không chịu nói cho em biết.” Buổi tối hôm đó, tất cả mọi người liên quan tới anh đều im lặng, ở trước mặt cô đều ngậm miệng không nhắc tới anh.

Anh hơi ngẩn ngơ: “Lâu lắm rồi, không còn nhớ.”

Cô có chút ầm ức: “Có chuyện gì quan trọng hơn lần đầu chúng ta ở bên nhau chứ? Nếu chuyện kia quan trọng như vậy, hiện tại sao anh quên mất được?”

Anh im bật.

Cô nói: “Đừng gạt em được không, lúc ấy rốt cuộc là sao. Anh hãy cho em một đáp án, cho dù anh nói anh đi chấm dứt với tình cũ, em cũng không trách anh. Em cam đoan.” Tròng mắt của cô lấp lánh.

Anh khựng lại. Tình cũ ở đâu ra, trước khi gặp cô, trong mắt anh chưa bao giờ có phụ nữ, nhưng miệng lại đáp: “Ừ, đi chấm dứt với tình cũ.”

Cô tức giận, đấm anh một quyền.

Anh cầm lấy nắm đấm của cô, cười rầu rĩ: “Còn nói không tức giận.”

Cô trừng anh: “Em giận anh không thành thật.”

Người con gái này càng ngày càng tinh quái, càng ngày càng nhìn thấu mỗi một cử chỉ của anh. Từ trước đến nay anh luôn kiêu dè để người thứ hai hiểu rõ mình ngoại trừ bản thân ra, nhưng anh cam tâm tình nguyện phơi bày chính mình để cô nhìn rõ ràng.

Tuy nhiên cũng không thể để cô nhìn quá rõ ràng.

Anh sợ người con gái của anh biết được thì sẽ đau lòng.

“Được, anh thẳng thắn.” Anh giơ tay đầu hàng, “Lúc trước vì để tây phủ hải đường trong sân nhà em nở hoa, anh đã nợ Abel một ân huệ rất lớn. Đêm đó anh đi trả nợ.”

Abel? Cô ngăn người, trong đầu mơ hồ hiện lên khuôn mặt tái nhợt của nhà sinh vật học trẻ tuổi kia.

“Anh ta muốn anh làm gì?” Cô hỏi.

Anh bắt đắc dĩ: “Haiz, chỉ bảo anh giúp anh ta đánh một trận.”

Cô trợn mắt: “Anh giấu giáo sư đi đánh nhau?!”

“Ừm.” Anh gật đầu, ánh mắt vô tội.

Cô nửa tin nửa ngờ.

“Này, vợ à, ngày tốt cảnh đẹp như vậy chúng ta đừng nói đến chuyện quá khứ không vẻ vang của anh được không?” Anh buộc chặt vòng tay, hoàn toàn nhốt cô vào trong hơi thở của anh.

Cô hơi nghiêng đầu, cười anh: “Anh cũng biết không vẻ vang hử.”

Anh vuốt mái tóc cô: “Ừ, em nói gì thì là vậy.”

Đột nhiên trong bóng đêm truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất. Sau đó tiếng thét kiềm nén của một cô gái cắt qua màn yên tĩnh.

Thư Ngọc và Cô Mang đều sửng sốt, tại đài quan sát này còn có những người khác?

Chỉ thấy trong bóng đêm, có bóng người nho nhỏ từ mặt đất đứng lên, nhanh chóng trèo xuống thang sắt của đài quan sát chạy đi.

Chỉ để lại một nam một nữ đứng cạnh thang sắt ngơ ngác nhìn nhau.

Thư Ngọc nhận ra đôi nam nữ kia. Chính là cô nàng tân thời ở trong phòng nghỉ chung ban ngày cùng với bạn của cô ta.

Cô nàng kia, hình như gọi là...Mân Lâm?

“Trời ơi, Khải Minh anh không sao chứ?” Mân Lâm khom lưng nhìn bắp chân của anh bạn kia.

Khải Minh hít một hơi: “Không sao.”

Ngữ khí của Mân Lâm mang theo sự phẫn nộ: “Thằng bé kia sao lại như vậy, đã nói em không phải Lạc Thần Hoa, thật là ngang ngược không nói lý.”

Thư Ngọc ngẩn ngơ, quay đầu nhìn Cô Mang. Nghe ý tứ này, A Cát Bó cho rằng Mân Lâm là Lạc Thần Hoa, còn “tập kích” người bạn Khải Minh của Mân Lâm. Đây là nguyên nhân gây ra ồn ào?

Cô Mang không nói gì.

Lại nghe Mân Lâm nói tiếp: “Đâu có ai tự gọi mình là Lạc Thần Hoa, cũng không phải hát hí khúc, gọi tên này chẳng phải khiến người ta chê cười sao?”

Lạc thần mặt phi, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long*, không có người phụ nữ bình thường với tới cái tên này.

(*) trích từ bài thơ “Lạc thần phú” của Tào Thục.

Ai dám đặt cho mình một cái tên như vậy?

“Em cũng đừng so đo với một đứa con nít.” Khải Minh an ủi nói, “Hơn nữa, bốn ngày sau du thuyền cập bờ rồi.”

Mân Lâm bĩu môi: “Em thấy, nếu phải nói ai giống Lạc Thần Hoa thì cô gái mặc váy vàng trong phòng nghỉ sáng nay mới giống đấy.”

Thư Ngọc ngẩn người. Buổi sáng, phòng nghỉ, váy vàng, chẳng phải là cô sao?

Cô thật không biết nên cười khổ hay là nên cảm thấy vinh dự. Cô vừa xoay đầu liền gặp phải đôi mắt chứa ý cười của Cô Mang.

Anh kề sát tai cô thầm thì một câu, trong nháy mắt lỗ tai cô ửng đỏ, vì thế vươn tay nhẹ nhàng véo cánh tay anh.

Dưới đài quan sát, Mân Lâm và Khải Minh nắm tay nhau rời khỏi.

Trên đài quan sát, Thư Ngọc và Cô Mang đối diện nhau. Thư Ngọc hỏi: “Anh nói xem, đứa trẻ kia có tìm được Lạc Thần Hoa hay không?”

Cô Mang nói: “Không tìm được.”

“Khăng định như vậy.” Cô hơi kinh ngạc, anh không phải luôn thích suy đoán sao, chưa bao giờ dứt khoát thế này?

Anh đáp: “Thằng bé ngốc quá.”

Cô buồn cười: “Nếu là anh tìm, anh chưa chắc tìm được đâu.”

Anh lườm cô một cái, cười nói: “Ai bảo anh tìm không được. Lạc Thần Hoa của anh không phải ở đây sao?”

Cô quay đầu, không để ý tới anh.

Ai ngờ, màn đêm buông xuống, lại ồn ào một trận nữa.

Vào lúc rạng sáng, Thư Ngọc vừa mới buồn ngủ thì đã bị tiếng ồn bên ngoài phòng làm tỉnh giấc. Cô mở mắt ngồi dậy, thấy Cô Mang cũng tỉnh.

Anh cài lại cổ áo ngủ của cô: “Buổi tối nhiệt độ thấp, anh đi ra ngoài xem thử.” Dứt lời anh khoát áo đứng dậy.

Cô không nghe lời, chui ra ổ chăn ôm cánh tay anh muốn cùng anh ra ngoài.

Anh không ngăn cản, lấy áo gió của mình bao bọc váy ngủ tơ tằm của cô, rồi ôm cô ra cửa.

Trong hành lang đã kín người hết chỗ.

Hành khách mặc đồ ngủ sắc mặt khác nhau nhìn chằm chằm cậu bé ngồi trên thảm. Phía sau cậu bé là Đại Mạo và Bích Tỉ lo lắng đứng đó, không ngừng xin lỗi hành khách.

Thư Ngọc ngạc nhiên. A Cát Bố lại gây ra họa gì rồi?

Hỏi dò một chút, cô liền hiểu rõ chân tướng. Hóa ra thằng bé A Cát Bố này cũng là một thằng nhóc tinh ranh, cậu ta thậm chí biết được khách nữ trên du thuyền này không nhiều lắm, những cô gái còn trẻ thì càng ít hơn, thế là cậu ta quyết định lần lượt gõ cửa phòng của những vị khách nữ đó, đi từng phòng tìm ra ai là Lạc Thần Hoa.

Không thể không nói đó là một cách khi đã hết cách. Dù sao ban ngày hành khách đi lại rất nhiều, chỉ có ban đêm là trở về phòng, mới có thể xác nhận mà không thiếu sót ai.

Vì thế có trò khôi hài vào đêm nay.

Trong đám người, Thư Ngọc liếc một cái liền nhận ra Mân Lâm xinh đẹp quyến rũ. Giờ phút này, cô ta đang khoanh tay trừng mắt nhìn A Cát Bố ngồi trên sàn nhà, cô ta cau mày, cơ thể gợi cảm được bao bọc trong chiếc váy ngủ bằng tơ tằm màu đen hơi mỏng. Phía sau cô ta là Khải Minh trông bất đắc dĩ.

Thư Ngọc trầm nghĩ, có lẽ A Cát Bố quấy rầy chuyện tốt của Mân Lâm tiểu thư.

Trong đám người có một cô gái trẻ đi ra, ngồi xuống bên cạnh A Cát Bố, ôn hòa nói: “Bạn nhỏ, đã khuya rồi, ngay mai lại tìm Lạc Thần Hoa tiểu thư được không?”

A Cát Bố không nói lời nào.

Đại Mạo tức giận, túm lấy cổ áo cậu ta: “Lẽ phép đâu hả? Vị tiểu thư này đang nói chuyện với em đấy.”

Cô gái nhẹ nhàng nói với Đại Mạo: “Không sao đâu. Con nít cấu kính một chút là thôi.”

Đại Mạo muốn giận cũng không được.

Bích Tỉ đi tới, kéo A Cát Bố đứng lên: “Đi, đi ngủ mau.”

A Cát Bố không tình nguyện mà đứng lên.

Đám người tốp năm tốp ba giải tán, tất cả phòng mở ra đã đóng lại lần nữa, hành lang khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cô Mang ôm vai Thư Ngọc, chuẩn bị trở về phòng, lại phát hiện người trong lòng khựng lại.

Anh nhìn cô: “Sao thế?”

Cô hơi nghi hoặc: “Vừa nãy hình như nhìn thấy một người quen.”

“Ai?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu: “Chắc là nhìn nhầm rồi, cái tên ngốc kia làm sao có thể ở đây.”

Anh sờ cằm, dường như hơi đắm chiêu: “Ừ, nhất định là nhìn nhầm rồi.”

Anh ở phía sau cô, kéo cửa rồi đóng lại.

Toàn bộ thế giới yên tĩnh trở lại.

50. Quyển 4 - Chương 4: Tiệc Nhỏ Ngoài Trời

Khi Thư Ngọc thức dậy thì đã sắp đến giữa trưa, Cô Mang không ở trong phòng.

Cô duỗi người, nằm nường trên giường lớn mềm mại, chẳng muốn thức dậy.

Ánh mặt trời từ bức màn màu xanh nhạt ngấm vào, mang theo mùi mặn của nước biển như có như không.

Bỗng dưng cô cảm thấy hơi khát.

Cô chống gối đầu, cam chịu ngồi dậy, còn chưa xóc chăn lên thì đã thấy Cô Mang bưng khay thức ăn đi tới.

“Dậy rồi?” Anh đặt khay thức ăn trên bàn nhỏ để trước giường.

Cô gấp gấp cầm ly sữa nóng uống một ngụm.

Chậc. Mỹ vị nhân gian. Cô híp mắt thán phục.

Giờ phút này cô mới để ý, anh ăn mặc chỉnh tề, tuấn tú lịch sự ngồi ở mép giường, còn cô thì rối bù, chưa kịp rửa mặt còn ngồi trong tấm chăn hỗn độn.

Trong nháy mắt thấy mình thua rất xa.

Anh mỉm cười nhìn cô nhú mày, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Mau đi rửa mặt, Hàn Kinh mời chúng ta bữa tiệc lớn miễn phí.”

Cô uống hết ly sữa, vội vàng xuống giường: “Bữa tiệc lớn? Bữa tiệc lớn gì?”

“Đi rồi sẽ biết.” Anh đáp.

Cô chạy vào phòng rửa mặt, mau chóng rửa mặt xong rồi bắt đầu lo nghĩ: “Nên mặc gì mới được đây?”

Anh lắc đầu than nhẹ, trực tiếp đi qua mở tủ quần áo, lấy một bộ váy thật kín đáo: “Mặc chiếc này.”

Cô nhú mày: “Không đẹp.”

Anh nhướn mày: “Em muốn mặc cho ai xem?” Vừa nói anh vừa cởi sạch quần áo trên người cô.

Cô cười liếc xéo anh: “Mặc cho anh xem mà.”

Anh dừng một chút, nói: “Anh cảm thấy, em thế này làm đẹp nhất.” Ánh mắt dính chặt cơ thể trắng nõn của cô.

Cô thua trận, bên tai ửng đỏ: “So với da mặt dày của anh thật sự là thất sách.” Cô cầm lấy bộ váy trong tay anh mặc vào.

Anh đã bắt đầu phân tâm: “À, khoan đã, để anh giúp em.” Bàn tay đã vuốt ve vòng eo của cô, ngăn trở động tác muốn mặc quần áo của cô.

Cô buồn bực: “Anh đừng làm càn, không phải nói Hàn Kinh còn đang đợi sao?”

Anh đã cởi ra áo sơ mi: “Không sao, để anh ta chờ một chút.”

Đợi hai người ăn mặc chỉnh tề xuất hiện tại nhà ăn nhỏ ngoài trời nằm trên tầng cao nhất của du thuyền, mặt trời đã lên tới điểm cao nhất.

Hàn Kinh mặc áo sơ mi mỏng có hoa văn đơn giản ngồi dưới ô che nắng. Anh ta tháo kính râm xuống, cười như không cười nhìn Thư Ngọc mặc áo trắng nửa thân trên, nửa dưới là váy dài ca rô: “Cô phu nhân, hôm nay khí sắc không tệ nhỉ.”

Thư Ngọc đã quen bị anh ta trêu ghẹo, cô thốt tha đi tới trước mặt anh ta, bình tĩnh ngồi bên cạnh Cô Mang: “Quá khen. Bữa tiệc lớn đâu? Chỗ nào?”

Hàn Kinh bật cười: “Hai người còn chưa tới, tôi đâu dám bày ra tiệc lớn?”

Vừa dứt lời, người phục vụ đã bưng thức ăn lên. Một mâm hải sản đầy đủ sắc hương vị, khiến Thư Ngọc thêm ăn.

“Hàn Kinh, không tệ ha.” Thư Ngọc mặt mày tươi rói, cầm một con tôm mới nướng bỏ vào trong miệng.

Hàn Kinh nhướn mày: “Đương nhiên rồi. Về tay nghề nấu nướng hải sản, ai có thể vượt qua đầu bếp của tôi?”

Cô Mang lựa thịt cua bỏ vào trong đĩa của Thư Ngọc, nhẹ nhàng cười nói: “Chuyện này cũng không nhất định.”

Hàn Kinh quay đầu nhìn anh: “Thế nào? Cô tiên sinh vào Nam ra Bắc kiến thức rộng rãi, đã gặp được người làm món tôm nướng này hoàn hảo hơn sao?”

Cô Mang gật đầu trình trọng: “Thật là có.”

“Ai thế?” Hàn Kinh không tin.

Thư Ngọc phì cười một tiếng: “Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.”

Hàn Kinh quay đầu lại nhìn cô: “Đừng nói với tôi là cô đấy.”

Thư Ngọc khẽ hừ một tiếng: “Thế nào, coi tôi ngay cả ngũ cốc cũng không biết phân biệt hay sao?”

Hàn Kinh ho một tiếng: “Tôi chưa nói gì hết.”

Thư Ngọc đứng lên, xắn tay áo: “Hôm nay tôi sẽ bộc lộ tài năng cho anh thấy.”

Nhân viên phục vụ đã bày dụng cụ ra sẵn. Thư Ngọc đeo tạp dề, đứng tại khung sắt cạnh bàn ăn bắt đầu hí hoáy với nguyên liệu.

Khi nhàn rồi, cô thích pha chế gia vị thành đủ loại mùi vị, cho nên cách pha tương có một phong cách riêng.

Tôm ngâm trong nước, mùi tương đã tràn ngập khắp sân.

Hàn Kinh cũng ngửi được mùi hương, anh ta hơi kinh ngạc nhìn hình bóng duyên dáng của Thư Ngọc đang bận rộn, sau đó quay đầu thở dài nói với Cô Mang: “Anh thật là có phúc.”

Cô Mang nhếch khóe miệng: “Là phúc của tôi.”

“Chắc,” Hàn Kinh sờ cây thánh giá màu đồng trước ngực, sắc mặt khó thể đoán ra, “Hai người có đôi có cặp, khi dễ tôi cô đơn phải không?”

Cô Mang đáp: “Cũng đến lúc anh nên ổn định rồi.”

Hàn Kinh ghen lời. Hồi lâu sau, anh ta mỉm cười: “Chà, đến anh cũng hối thúc tôi. Không quen nhìn tôi một mình tự do tại hử?”

Cô Mang không đáp lại.

Hàn Kinh lại nói: “Ngược lại tôi rất hiếu kỳ, năm đó ở London rõ ràng người lạnh tình nhất là anh, sao đầu óc lại thông suốt mà muốn phụ nữ?”

“Không phải muốn phụ nữ.” Cô Mang mặt mày thản nhiên, “Chẳng qua là gặp được cô ấy.”

Hàn Kinh sửng sốt.

Lúc này Thư Ngọc từ đằng xa đi tới. Cô nhìn hai người đàn ông cạnh bàn ăn: “Hàn Kinh, anh ăn cay không?”

Hàn Kinh lại ngó ra: “Ăn.”

“Có kiêng gì không?” Thư Ngọc lại hỏi. Tóc mai cô hơi lòa xòa, một tay cầm xẻng, khoe miệng dính vài giọt tương màu cam. Mấy phần rối loạn làm tăng thêm mấy phần người trần diu dàng trên khuôn mặt cô.

Cảnh sắc trong ánh mặt trời buổi trưa trên biển trông có vẻ mông lung và yên bình, nhưng lại trúc trắc trong ánh mắt Hàn Kinh.

“Hàn Kinh?” Thư Ngọc nhướn mày.

Hàn Kinh mỉm cười: “Không kiêng gì cả, tôi chưa bao giờ kiêng ăn.”

Thư Ngọc xoay người đối diện với chén bát, cái miệng theo bản năng bắt đầu quở trách Cô Mang: “Xem kìa, có người đàn ông nào kén ăn như anh không?”

Cô Mang tỏ thái độ tốt đẹp đáp: “Anh sẽ cố gắng khắc phục.”

Cũng chỉ có cô mới dám giáo huấn Cô Mang như vậy, cũng chỉ có lời giáo huấn của cô, anh mới cam tâm tình nguyện nghe vào lỗ tai.

Hàn Kinh nhìn qua Cô Mang: “Tôi thấy anh ta không phải kén ăn, là có người dưỡng dạ dày của anh ta kén chọn.”

Thư Ngọc bưng một mâm tôm đi tới: “Nếm thử mùi vị thế nào.”

Hàn Kinh nếm một miếng, tự đáy lòng nói: “Cô phu nhân, nhìn không ra đó. Đầu bếp của tôi ở đây thật sự thua kém.”

Thư Ngọc còn chưa kịp cời tạp dề: “Dụng cụ ở chỗ anh rất tốt, gọi lên hứng thú nấu ăn của tôi.”

Hàn Kinh cười nói: “Các người là khách, tôi ngược lại làm phiền cô tới nấu ăn, chủ tiệc là tôi thật không tròn trách nhiệm.”

Thư Ngọc buồn cười: “Vậy phải mời chúng tôi thêm mấy bữa, tiện thể bao trọn gói hành trình du lịch cao cấp bảy ngày.”

Hàn Kinh cười ha ha: “Một lời đã định.”

“Hàn Kinh, em nói sao mà đi khắp nơi không tìm được anh, hóa ra anh ở đây.” Giữa không trung truyền đến giọng nữ như chuông bạc.

Thư Ngọc đứng trước bàn ăn, vừa cời tạp dề vừa tò mò nhìn về phía chủ nhân của giọng nói kia.

Đó là một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy, làn da mịn màng, mặc chiếc váy dài có dây đeo theo kiểu Bohemian căng tôn lên vẻ gợi cảm của cô ta.

Vẻ gợi cảm của cô ta cùng với vẻ bốc lửa táo bạo của Mân Lâm hoàn toàn khác nhau, cô ta mang theo sự khiêu khích kín đáo như có như không, nhưng càng mê người hơn.

Đây là phong cách thường thấy của bạn gái bên cạnh Hàn Kinh, nhưng lại có chỗ không giống.

Thư Ngọc nhất thời không nhận ra.

Cô gái kia tự động kéo ghế ra ngồi xuống, nâng cằm nhìn Cô Mang rồi lại nhìn Hàn Kinh: “Vị tiên sinh này là?”

Thư Ngọc hơi nhú mày, cô không thích ánh mắt của cô gái này nhìn Cô Mang.

Sau khi cô gái kia xuất hiện Hàn Kinh không nói gì, khí chất quanh thân từng chút một khôi phục về u ám của thường ngày.

“Cô tới đây làm gì?” Hàn Kinh lạnh lùng liếc nhìn cô ta, “Ai cho phép cô lên thuyền của tôi.”

Cô gái kia hình như không cảm nhận được thái độ thù địch của Hàn Kinh, cô ta chỉ nhìn về phía Cô Mang: “Xin chào, tôi là Hàn Tinh Xu.”

Nhưng Cô Mang lại đứng lên giúp Thư Ngọc đưa tạp dề đã cởi ra cho nhân viên phục vụ. Anh quay đầu hồ hững nói với Hàn Tinh Xu: “Thật ngại quá, cô ngồi ghế của vợ tôi.”

Hàn Kinh cười ra tiếng.

Hàn Tinh Xu sửng sốt, hình như không ngờ rằng người đàn ông có khí chất lỗi lạc trước mắt sẽ đáp lại một cách không lịch thiệp thế này. Nhưng cô ta phản ứng rất nhanh, mau chóng đứng lên: “À, tôi không để ý, thật sự xin lỗi.” Cô ta chẳng nhìn lấy Thư Ngọc, mà chỉ chờ phản ứng của Cô Mang.

Cô Mang lại chẳng có ý tứ cho cô ta phản ứng. Anh nhìn Thư Ngọc: “Nóng không? Ngồi xuống nghỉ một lát.”

Thư Ngọc mỉm cười: “Cũng ổn.”

Trên mặt Hàn Tinh Xu có vẻ nén giận: “Cô là?” Cô ta hỏi Thư Ngọc.

Thư Ngọc cũng nhìn cô ta, ánh mắt dịu dàng vô hại: “Du khách.”

Hàn Tinh Xu không hài lòng với đáp án này: “Du khách sao lại tùy tiện tới nhà ăn riêng ngoài trời chứ.”

Lời này quả thật không khách khí.

Hàn Kinh nhú mày: “Bọn họ là khách của tôi. Ngược lại là cô, tùy tiện đến nhà ăn riêng của tôi làm gì.”

“Anh họ!” Hàn Tinh Xu kêu lên.

“Đi.” Hàn Kinh không chút khách khí ra lệnh đuổi khách.

Hàn Tinh Xu dập tắt vẻ kiêu ngạo: “Lão đương gia nói, muốn anh cuối tháng trở về gia tộc một chuyến.”

Hàn Kinh cười nhạo một tiếng: “Ồ? Từ trước năm tám tuổi tôi đã thoát ly gia tộc, lão già căn dặn thuận miệng nhỉ.”

Trên mặt Hàn Tinh Xu trắng xanh luân phiên nhau.

Thư Ngọc và Cô Mang nhìn nhau.

Cô Mang đứng dậy, nói với Hàn Kinh: “Tôi và Thư Ngọc ăn no rồi, trở về phòng trước đây.” Dứt lời anh ôm Thư Ngọc rời đi.

Việc nhà của Hàn gia, hai người bọn họ không nên tham gia.

Thư Ngọc quay đầu thấp giọng nói: “Hàn Kinh, cảm ơn anh tiếp đãi nồng hậu.” Lòng biết ơn trong mắt cô rất chân thành.

Hàn Kinh nhìn thức ăn trên bàn còn chưa động được vài đĩa, cùng với tôm nướng của Thư Ngọc, hơi thở nghẹn trước ngực không có chỗ phát tác.

Anh ta vẫn muốn mời họ ở lại, nhưng anh ta hiểu được thần sắc trong mắt Cô Mang.

Chỉ đành thôi vậy.

Nhà ăn ngoài trời yên lặng lần nữa.

Hàn Tinh Xu nếm thử tôm vừa nướng xong, cô ta nhắm nháp lưỡi: “Ngon quá! Đây là do đầu bếp nào nướng thế? Mau giới thiệu cho em.”

Tâm tình của Hàn Kinh càng tệ hơn, anh ta kéo ghế ra, sau khi bỏ lại một câu rồi bỏ đi.

“Tôi sắp xếp một chiếc thuyền máy cho cô, lập tức rời khỏi thuyền của tôi ngay.”

Hàn Tinh Xu ghen lời, đảo mắt khinh thường: “Anh bảo em đi thì em phải đi hả, mắt mặt quá đấy.”

51. Quyển 4 - Chương 5: Ăn Vụng Đứng Đắn

Một bữa tiệc ngon lành lại bị quấy nhiễu đi tong.

Thư Ngọc uể oải: “Em đói.”

Cô Mang mỉm cười: “Đi, chúng ta đến phòng bếp.”

Thư Ngọc vừa nghe liền hỏi: “Ăn vụng?”

Cô Mang liếc cô: “Quang minh chính đại mà ăn.”

Lúc này đã qua giờ cơm, phòng bếp sau thuyền đương nhiên trống trơn, ngay cả nhân viên hậu cần và phục vụ đều quay về phòng nghỉ dùng cơm.

Vừa lúc thuận tiện để Thư Ngọc ăn vụng.

“Muốn em bây giờ làm mấy món khai vị không?” Thư Ngọc tiến vào phòng bếp, bị thu hút bởi mọi dụng cụ và nguyên liệu nấu ăn đầy đủ, nhất thời ngứa tay muốn nấu nướng.

Cô Mang bắt đắc dĩ: “Em ăn trước vài món đi, điểm tâm chỉ uống có một ly sữa thôi.” Dứt lời anh lấy một đĩa phù dung cao (bánh có hình hoa sen) trên bàn đưa tới bên miệng cô.

Cô nuốt xuống bánh ngọt, lúc này mới cảm thấy mình cực kỳ đói.

“Từ từ.” Anh lại đưa qua một ly nước ấm.

Cô chỉ ngồi trên bàn, tay không chờ anh dứt ăn.

Trong phòng bếp còn mấy đĩa tôm chưa bung ra, anh lột vỏ từng con một, đưa tới miệng cô.

Cô vươn đầu lưỡi cuộn lấy con tôm màu da cam đã lột vỏ, nhân tiện liếm luôn vị tương dính trên ngón tay anh.

Anh buồn cười nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô: “Em thích ăn hải sản như vậy, lúc trước anh nói tìm một vùng biển nhỏ tặng em, em lại không chịu.”

Cô chun mũi: “Em còn thích ngấm sao đấy, anh cũng hái xuống cho em à?”

Anh dường như suy nghĩ nghiêm túc một hồi: “Cũng không phải không được.”

Cô phì cười.

Thình lình cô cảm thấy mắt cá chân của mình đụng phải gì đấy. Cô ngồi trên bàn, vừa đóng đưa chân vừa tán gẫu với Cô Mang, lại không để ý dưới bàn có cái gì.

Cô cúi người xuống nhìn khoảng đất trống dưới bàn, vừa nhìn thử xem có gì không thì dưới bàn có một cái gì tròn tròn đụng trúng trán cô.

“Ow ——” cô chỉ kịp kêu rên một tiếng, người theo bản năng ngã xuống.

Cô Mang cũng bị giật mình, không kịp giữ chặt Thư Ngọc, chỉ bắt được cái gì đó chạy ra khỏi dưới bàn.

Vật kia ra sức giãy dụa trong tay Cô Mang, cái nón bằng nỉ trên đầu rớt xuống đất.

Đúng là A Cát Bỏ.

Thư Ngọc vẫn còn hoảng hồn chưa bình tĩnh lại: “A Cát Bỏ, em trốn ở dưới bàn làm gì?”

Cậu bé giãy khỏi tay Cô Mang, đặt mông ngồi dưới đất, nghiêm mặt nhìn Thư Ngọc và Cô Mang.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, cho đến khi tiếng ục vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng.

Thư Ngọc sững sốt, vội cầm một đĩa mực xắt sợi đưa tới trước mặt A Cát Bó: “Em chưa ăn trưa hả?”

A Cát Bó đỏ mặt, nghiêm mặt một lúc lâu mới cầm lấy đĩa mực, ăn một miếng to.

“Em...rất lâu rồi không ăn sao?” Hồi lâu sau Thư Ngọc mới nghẹn ra một câu.

A Cát Bó nhanh chóng xử lý ba đĩa mực, sau đó lại gặm nửa cái đuôi cá, cho đến khi nó chỉ còn thừa lại bộ xương.

Sau khi tiêu diệt tất cả, A Cát Bó mới ưỡn lên cái bụng nhỏ to như cái trống, thỏa mãn mà ợ một tiếng.

“Không phải rất lâu.” Cậu ta trả lời câu hỏi của Thư Ngọc, “Chỉ ba bữa chưa ăn thôi.”

Thư Ngọc ngạc nhiên, đám người Đại Mạo muốn ngược đãi thằng bé này sao? Ngẫm lại cũng không đúng, cậu ta lên lên thuyền, thân không tiền bạc, đương nhiên không thể mua thức ăn.

Một đứa trẻ như vậy, lại đói meo ba bữa mới nghĩ đến lên vào phòng bếp tìm thức ăn.

Thật là gốc đến đáng yêu.

“Tìm được Lạc Thần Hoa tiểu thư chưa?” Thư Ngọc mềm giọng, ngồi bên cạnh A Cát Bó nhẹ nhàng hỏi.

A Cát Bó nghiêm túc lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa. Nhưng mà nhanh thôi.”

Thư Ngọc nhướng mày nhìn Cô Mang, đêm qua anh chắc chắn đứa trẻ này không tìm được Lạc Thần Hoa.

Cô Mang thản nhiên nhìn lại cô, không nói gì.

“Em đã tìm bao lâu rồi?” Thư Ngọc lại hỏi.

A Cát Bó đáp: “Mười bốn ngày.”

Thư Ngọc sững sốt, hôm nay vừa lúc mười bốn tháng sáu, nói cách khác từ ngày đầu tiên của tháng sáu A Cát Bó đã lên lên thuyền tìm Lạc Thần Hoa.

“Còn mười sáu ngày nữa.” A Cát Bó nhướng mày, “Mười sáu ngày sau nếu em vẫn không tìm thấy Lạc Thần Hoa tiểu thư, vậy chỉ có thể chờ sang năm.”

Thư Ngọc khó hiểu: “Tại sao?”

A Cát Bó đáp: “Anh em nói, vào tháng sáu hàng năm Lạc Thần Hoa tiểu thư sẽ lên chiếc thuyền này. Qua tháng sáu, ngay cả anh em cũng không biết Lạc Thần Hoa tiểu thư sẽ ở đâu.”

Thư Ngọc hiểu kỳ: “Anh trai của em tại sao không tự mình đưa thư cho Lạc Thần Hoa tiểu thư?”

A Cát Bó bỗng nhiên im bặt, hồi lâu sau mới đáp: “Bởi vì anh không đi được.”

Thư Ngọc sững sốt. Bỗng dưng nhớ tới hình như Đại Mạo đã từng nói, chủ nhân của bức thư từng là thủy thủ trên chiếc thuyền này, sau khi gặp tan nạn trên biển thì không thể ra biển nữa.

“Thật ra, anh không muốn đưa thư cho Lạc Thần Hoa tiểu thư.” A Cát Bó bỗng nhiên nói, “Hàng năm anh ấy đều viết, nhưng viết xong liền đốt bỏ. Năm nay, em cứu được bức thư này, em muốn giúp anh đưa thư cho Lạc Thần Hoa tiểu thư.”

Trong lồng ngực ngăm đen của cậu bé lấy ra một bức thư nóng hổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi bần tràn đầy vẻ kiên nghị.

Thư Ngọc chợt có chút cảm động. Cô cười nhìn A Cát Bó, nói: “Nếu cả tháng sáu em không tìm được Lạc Thần Hoa tiểu thư thì sao?”

A Cát Bó sững sốt, hình như chưa từng nghĩ tới vấn đề này: “Vậy tháng sáu năm sau tìm tiếp.”

Sang năm không tìm được, thì tìm năm sau nữa, cứ năm này tới năm khác.

Nhưng chưa từng nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, vị Lạc Thần Hoa tiểu thư kia có còn lên chiếc thuyền này vào tháng sau hàng năm hay không?

Cửa phòng bếp đột nhiên từ bên ngoài mở ra, cạnh cửa lộ vào một cái đầu.

Là một cô gái còn trẻ, mặc đồng phục của nhân viên phục vụ. Ánh mắt của cô gái dừng trên người A Cát Bó, nói: “A Cát Bó, cả ngày nay em chạy đi đâu?”

Cô ta vừa nói vừa đi qua, từ phía sau lấy ra một cái bọc: “Một ngày không ăn rồi phải không, này, chị để lại cho em đó.”

A Cát Bó lập tức ngồi ngay ngắn: “Em không cần đồ ăn của chị.”

Cô gái sửng sốt: “Tại sao?”

A Cát Bó gục đầu xuống: “Em ăn hết phần tiền ăn cho nửa tháng của chị rồi.”

Cô gái mỉm cười: “Không sao đâu, nửa tháng sau chị sẽ kiếm được nhiều tiền tí, đủ cho em ăn mà.”

Thư Ngọc quan sát cô gái này. Cô ta rất trẻ, dung mạo cũng thanh tú như các nhân viên khác ở đây, nhưng chỉ tiếc là, bên mặt trái của cô ta có một vết bớt uốn lượn màu đỏ to bằng lòng bàn tay, làm hỏng nét đẹp của khuôn mặt.

Trên tấm nhân trước ngực cô ta viết “hoa hổ phách”.

Thư Ngọc thầm thán. Tên này quả thật tương xứng với khuôn mặt của cô gái. Hổ phách tinh khiết trong suốt có một điểm mờ đục, đan xen vào giữa đó là màu hổ phách hỗn độn, xưng là “hoa hổ phách”.

Trên khuôn mặt nõn nà của cô gái có vết bớt uốn lượn, thật giống như đường vân mờ đục trong hổ phách.

Hoa Hổ Phách bỗng dưng nhíu mày: “A Cát Bó, sao em dám ăn vụng trong phòng bếp?”

A Cát Bó rụt cổ: “Em rất đói bụng.”

“Đã đói bụng vì sao còn trốn chị?” Hoa Hổ Phách lại nổi giận.

Thư Ngọc có chút ngượng ngùng, cô và Cô Mang ngang nhiên vào phòng bếp ăn vụng, thật là còn kém xa A Cát Bó.

Lúc này Hoa Hổ Phách mới nhận ra ở đây còn có Thư Ngọc và Cô Mang, cô ta không khỏi hơi đỏ mặt: “Để cho tiên sinh và tiểu thư chê cười rồi. Tôi lập tức dẫn nó đi ngay.”

Thư Ngọc còn chưa kịp cất tiếng thì Hoa Hổ Phách đã dẫn A Cát Bó vội vàng đi ra phòng bếp.

Nhưng mà nửa khắc sau, cửa phòng bếp lại mở ra. Lần này người vào là Bích Tỉ.

Ánh mắt Bích Tỉ có chút lo lắng, sau khi nhìn thấy Thư Ngọc và Cô Mang mới thoáng bình tĩnh lại.

“Xin hỏi là Cô tiên sinh phải không ạ?” Cô ta hỏi nhìn về phía Cô Mang, “Hàn tiên sinh muốn tôi tới tìm ngài, đến phòng chữ nhất.”

Thư Ngọc hơi buồn bực, trước đó vừa chia tay Hàn Kinh, sau lưng anh ta đã sai người tới tìm Cô Mang.

Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng?

Cô Mang nhíu mày: “Đây là lời nói của Hàn Kinh.”

Bích Tỉ sụp mắt: “Đúng vậy. Là Hàn tiên sinh nói vậy.”

Thư Ngọc giật nhẹ tay áo của Cô Mang: “Anh đi đi, em cũng no rồi, vừa lúc lên boong tàu hóng gió.”

Cô Mang tỏ vẻ dụi dãi: “Giữa trưa mặt trời chói chang, em đừng quên đội nón.”

“Biết rồi.” Thư Ngọc khoát tay.

Cô Mang đi rồi, một mình Thư Ngọc đi lên boong tàu, cô nằm bò trên lan can buồn chán nhìn mặt biển.

Không bao lâu, phía sau có người đến gần, đứng trước lan can bên cạnh Thư Ngọc.

Thư Ngọc quay đầu, đối diện với khuôn mặt tươi cười xinh đẹp kia. Thư Ngọc nhận ra cô gái này, đêm qua sau khi A Cát Bồ náo loạn một trận, chỉ có cô gái này từ trong đám người đi ra vỗ về cậu bé cúi kính kia.

“Xin chào, tôi tên là Hà Uyển Đình.” Cô gái tươi cười duyên dáng nhìn Thư Ngọc, “Tôi là giáo viên tại một giáo khu, tháng sáu hàng năm đều đi thuyền cùng các giáo viên khác hồi hương thăm người thân.”

Thư Ngọc cũng cười: “Đàm Thư Ngọc. Nhà giám định thư họa, năm nay tôi cùng chồng đi thuyền nghỉ phép.”

Hà Uyển Đình mỉm cười: “Chồng cô rất yêu cô.”

Thư Ngọc có phần kinh ngạc.

Hà Uyển Đình mở to mắt nhìn: “Tôi chính mắt thấy anh ấy lột vỏ tôm đút cho cô ăn.” Dừng một chút, lại bổ sung, “Ở phòng bếp.”

Thư Ngọc hơi lúng túng, hóa ra việc cô và Cô Mang ăn vụng tại phòng bếp, lại không chỉ bị một người bắt gặp.

Căn phòng xa hoa trong du thuyền.

Cô Mang đi tới trước phòng 216, đẩy cửa vào trong.

Trong phòng tỏa mùi hương dạ lai hương ngào ngạt, nồng nặc đến nỗi có phần lờ mờ.

Trang hoàng này, tác phong này, rõ ràng là theo phong cách giai cấp tư sản mập mờ của Hàn Kinh.

Cô Mang nhíu mày, chỉ đứng tại chỗ một giây rồi xoay người muốn bỏ đi.

“Cô tiên sinh làm gì mà đi vội vàng thế?” Có tiếng người phía sau bức màn màu tím sạm truyền đến.

Giây tiếp theo, một bàn tay đã đè lại cổ tay muốn mở cửa của Cô Mang.

52. Quyển 4 - Chương 6: Trà Lạc Thần Hoa

Sau ba giờ chiều, ánh nắng trên mặt biển dần dần rút đi nhiệt độ oi bức.

Thư Ngọc đi theo Hà Uyển Đình đến góc sân sau của du thuyền. Ở đây gần như tập hợp tất cả những người trẻ tuổi trên chiếc thuyền này.

Tuy nói là gần như tất cả người trẻ tuổi, nhưng tổng số cũng không quá mười người.

Ba chàng thanh niên đáng vẻ sinh viên, một quý ông trẻ tuổi mặc quần áo Tây Dương, một đôi vợ chồng trẻ mang theo một đứa con, cùng với Mân Lâm và Khải Minh.

Mấy cậu sinh viên kia nhìn thấy Thư Ngọc liền thân thiện chào hỏi.

Thư Ngọc mỉm cười gật đầu, rồi nghe Hà Uyển Đình cười nói: “Lên thuyền chỉ mới một ngày, chúng tôi đều đã quen thân. Chỉ có cô và chồng cô, suốt ngày hai người gắn bó keo sơn, một chút cơ hội tới gần cũng không cho chúng tôi.”

Lời nói này khiến Thư Ngọc hơi ngượng ngùng.

“Nhưng mà, chồng cô sao lại chịu để cô đi một mình thế?” Hà Uyển Đình cười trêu ghẹo.

Thư Ngọc thẹn thùng: “Anh ấy có việc bận.”

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên cạnh mỉm cười: “Cô đừng ngại, tình cảm hai người rất tốt, khiến người ngoài hâm mộ thôi.”

Thư Ngọc quay đầu, nhìn về phía anh chàng đang cười kia. Đó là một người đàn ông có dung mạo tuấn lãng, dường như mang theo vài phần dòng máu ngoại quốc, mũi rất cao, hốc mắt sâu, đôi mắt màu hổ phách đậm đà lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Anh ta lịch sự gật đầu với Thư Ngọc: “Mục Nhã Bác. Hân hạnh được quen biết.”

Thư Ngọc cong khóe môi: “Đàm Thư Ngọc.”

Mân Lâm và Khải Minh vốn ở lan can hóng gió cũng đi tới, ngồi xuống cạnh bàn tròn. Mân Lâm kinh ngạc nhìn Thư Ngọc, thốt ra: “Ồ, đây là lần đầu tiên bên cạnh cô không có anh chàng kia.”

Anh chàng kia đương nhiên chỉ Cô Mang.

Thư Ngọc càng lúng túng hơn, trọng điểm chú ý của những người này thật sự nhất trí một cách thần kỳ.

Khải Minh cười ha ha: “Hiếm khi chủ nhân của kim ốc tàng kiều không ở đây, chúng ta phải nhanh chóng tìm hiểu cô tiểu thư xinh đẹp này một chút.” Anh ta nói tiếp, “Tôi tên là Lý Khải Minh, kỹ sư phần mềm. Vị này là bạn gái tôi, Đới Mân Lâm.”

Mân Lâm nhướn mày: “Ai là bạn gái anh?”

Khải Minh cười to hơn nữa: “Tôi đang cố gắng, xin mọi người hãy cổ vũ cho tôi.”

Mân Lâm hào phóng vươn một bàn tay với Thư Ngọc: “Mân Lâm, phóng viên.”

Thư Ngọc cũng duỗi tay bắt tay cô ta: “Đàm Thư Ngọc, nhà giám định thư họa.”

Khải Minh hô nhỏ một tiếng: “Nhà giám định thư họa? Nghề nghiệp của cô rất hợp với Mục tiên sinh đấy.”

Thư Ngọc không hiểu, liền nghe Hà Uyển Đình giải thích: “Mục tiên sinh là một vị họa sĩ. Rất có tiếng tăm.”

Họa sĩ? Thư Ngọc đầy hứng thú: “Không biết anh có tác phẩm nào? Có lẽ đã từng qua tay tôi.”

Mục Nhã Bác cười có mấy phần bất đắc dĩ: “Tranh tôi vẽ chỉ là sở thích, không có bao nhiêu thành tựu, nghề nghiệp chính của tôi là việc kinh doanh của gia đình.”

Khải Minh lại phá đám: “Quá khiêm tốn chắc là có giả dối.”

Mục Nhã Bác chỉ cười cười, không nói tiếp.

“Phục vụ!” Mân Lâm giơ tay lên, “Đem đến hai chai Bourbon, một ấm trà cúc thất nguyệt.”

Một nơi khác của mạn thuyền, Bích Tỉ mau chóng bưng khay đi ra. Trong khay ngoài rượu và trà do Mân Lâm gọi, còn có hai đĩa bánh ngọt.

Hà Uyển Đình bẻ một miếng bánh ngọt đưa vào miệng, bỗng nhiên ra vẻ thần bí nhìn Thư Ngọc: “Nào, nói với chúng tôi một chút về vị tiên sinh kia đi.”

Thư Ngọc sững sốt. Ai?

Mân Lâm ngồi cùng bàn cũng đầy hứng thú ngồi thẳng lưng nhìn Thư Ngọc. Ngay cả Bích Tỉ đứng bên cạnh cũng dừng bước, che giấu sự hiếu kỳ chờ Thư Ngọc cất tiếng.

Hà Uyển Đình nói: “Đương nhiên là chồng của cô đó.”

Hóa ra là hỏi Cô Mang. Thư Ngọc hiểu ra: “Các cô muốn hỏi cái gì?”

Hà Uyển Đình nhanh chóng nói: “Tên họ, nghề nghiệp, chiều cao, cân nặng, ba vòng...”

Mân Lâm ra vẻ nghiêm túc bổ sung: “Sở thích, chòm sao, ngày sinh tháng đẻ...”

Mục Nhã Bác bật cười: “Vị tiên sinh kia đã là người có chủ rồi.”

Khải Minh hô to: “Mân Lâm, em có hứng thú với đàn ông khác sao?”

Thư Ngọc ngẩn ngơ, sức hấp dẫn của vị nhũ nhận bại hoại nhà cô lớn đến vậy sao?

Cô chậm rãi đáp: “Anh ấy à...”

“Hửm?” Phụ nữ cạnh bàn tròn đều vểnh lỗ tai lên nghe.

Thư Ngọc bỗng đứng buồn cười: “Anh ấy gọi là nhà nhận bại hoại, nghề nghiệp là...doanh nhân tự do, chiều cao cân nặng ba vòng các cô có thể tự nhìn ra, sở thích...bắt nạt kẻ yếu. Về phần chòm sao ngày sinh tháng đẻ, cụ thể bao nhiêu không thể trả lời, tóm lại là xứng với tôi nhất.”

Hà Uyển Đình và Mân Lâm cùng gục đầu: “Không đều giả như vậy thật chứ.”

Bích Tỉ ngơ ngác lắm bắm một câu: “Ồ, lại có người họ kép là ‘nhà nhận’?”

Chợt nghe được phía sau truyền đến tiếng ho khan nhỏ nhẹ, Thư Ngọc theo phản xạ quay đầu lại, trông thấy Cô Mang đứng phía sau cô không biết từ lúc nào.

Xong đời, anh đã nghe hết rồi.

Thư Ngọc hơi chột dạ, trông thấy Cô Mang liếc cô một cái, rồi quay đầu chào những người còn lại: “Tôi họ Cô, tên một chữ Mang.” Dáng vẻ lẫn cử chỉ đều thỏa đáng, mang theo khí chất lỗi lạc trời sinh.

Mấy người cạnh bàn không dám chậm trễ, từng người tự giới thiệu lần nữa.

Cô Mang ngồi xuống bên cạnh Thư Ngọc, quay đầu nói với Bích Tỉ: “Cũng cho tôi một tách trà, cảm ơn.”

Bích Tỉ như mới tỉnh từ trong mộng, hồi lâu sau mới đáp: “Cùng loại cúc thất nguyệt như bọn họ ạ?”

“Tùy ý.” Anh thần nhiên nói.

Cô Mang khẽ cười, tán gẫu về những việc từng trải khi đi du lịch trên biển gần đây giống như là nói về việc nhà thường ngày. Bầu không khí khôi phục lại về ôn hòa, mấy người đàn ông trò chuyện một lúc rồi chuyển hướng sang tình hình chính trị hiện nay.

Mấy người phụ nữ chẳng có chút hứng thú với tình hình chính trị, liền kéo mình gần lại thành một bàn, trò chuyện linh tinh.

Không bao lâu, Bích Tỉ bưng mấy tách trà lên. Cô ta xin lỗi Cô Mang: “Tiên sinh, trà cúc thất nguyệt đã hết rồi, ngài xem mùi vị của trà lạc thần hoa này được không, nếu không được tôi sẽ đổi tách khác.”

Lạc thần hoa? Thư Ngọc hơi khựng lại.

Hai người phụ nữ còn lại cũng quay đầu qua, Mân Lâm nhíu mày nói: “Gần đây thật là, đâu đâu cũng là lạc thần hoa, cũng không biết thằng nhóc kia tìm được Lạc Thần Hoa tiểu thư của nó chưa.”

Hà Uyển Đình than nhẹ: “Đứa trẻ kia không có lòng xấu, hy vọng thằng bé sớm tìm được người muốn tìm.”

Mân Lâm phản đối: “Bệnh nghề nghiệp của cô phát tác rồi, chỉ cần là con nít thì đều là thiên thần. Sao cô không nhìn xem đứa nhóc thiên thần kia đá vào chân Khải Minh thành bộ dạng thế nào rồi kia?”

Hà Uyển Đình biện bạch: “Từng hành vi của trẻ nhỏ đều có nguyên nhân khiến nó làm vậy, thằng bé sao có thể vô duyên vô cớ đá người?”

Lông mày Mân Lâm dựng thẳng: “Nói như vậy là tôi và Khải Minh không đúng?”

Hà Uyển Đình bắt đắc dĩ: “Tôi không phải có ý này...”

Thư Ngọc lại không nghe vào tranh luận giữa hai cô gái kia, tầm mắt của cô bắt giắc ở trong tách trà lạc thần hoa đỏ sẫm.

Cô bỗng ngẩng đầu hỏi Bích Tỉ: “Xin hỏi, vị thủy thủ tiên sinh kia là loại người thế nào?”

Bích Tỉ ngơ ra, hồi lâu sau mới biết cô đang hỏi ai.

Bích Tỉ suy tư một lúc lâu, rồi nói: “Anh ta...là một người rất trầm lặng. Anh ta rất hiếm khi đến nơi hậu cần, bởi vậy tôi không quen thân với anh ta lắm. Nhưng thuyền viên và các thủy thủ khác đều đánh giá cao người anh ta rất cao, nói anh ta là một người kiên định chịu khó.”

“Trình độ văn hóa của anh ta thế nào?” Thư Ngọc lại hỏi.

Bích Tỉ đáp: “Từ nhỏ anh ta được ngư dân tại bến tàu Tần Gia nuôi dưỡng, chưa từng đi học.”

Thư Ngọc nói: “Thế thì anh ta chắc là không biết chữ, cũng không viết chữ được?”

Bích Tỉ sững sốt.

Nếu người kia không biết chữ, bức thư này ở đâu ra?

Mà một người chưa từng đi học, làm sao biết được điển cổ về lạc thần hoa*?

(*) đọc thêm tại đây

Mân Lâm và Hà Uyển Đình cũng bị đối thoại giữa Thư Ngọc và Bích Tỉ thu hút.

Mân Lâm ra kết luận: “A Cát Bố kia nói dối.”

Thư Ngọc lắc đầu: “Không đâu, thằng bé không biết nói dối.”

Hà Uyển Đình uống xong một ngụm trà, tán thưởng: “Ngon quá!”

Bích Tỉ cười có chút đắc ý: “Đương nhiên rồi, trên thuyền chúng tôi có một cao thủ pha trà, có sở trường pha chế trà lạc thần hoa.”

Hà Uyển Đình không nghe Bích Tỉ nói, đập tay trên bàn một cái, chấn động đến nỗi Thư Ngọc và Mân Lâm cùng thu lại ánh mắt.

Ánh mắt cô ta sáng ngời nhìn Thư Ngọc rồi nhìn Mân Lâm: “Như vậy đi, chúng ta giúp thằng bé kia tìm Lạc Thần Hoa, thế nào?”

Mân Lâm nhếch khóe miệng: “Mò kim đáy biển, đi tìm ở đâu?”

Thư Ngọc bỗng nhiên mỉm cười: “Tính luôn tôi nhé.”

Mân Lâm mở to mắt: “Cô cũng đi theo làm càn?”

Thư Ngọc cong khóe môi: “Không phải làm càn, chúng ta muốn tìm một cô gái trẻ tuổi lên chiếc thuyền này vào tháng sáu hàng năm. Cô gái này xinh đẹp, hơn nữa độc thân. Giới nữ trên thuyền vốn không nhiều lắm, độc thân lại càng ít hơn. Chỉ cần Lạc Thần Hoa tiểu thư kia đúng là trên chiếc thuyền này, chúng ta không khó tìm ra cô ta.”

Mân Lâm và Hà Uyển Đình nghe được thì sững sốt, Bích Tỉ cũng quá kích động: “Tôi có thể giúp nữa, tôi lấy được danh sách hành khách lên thuyền vào tháng sáu mỗi năm.”

Bích Tỉ nhanh chóng cầm quyển sổ lại đây.

Dựa theo điều kiện của Thư Ngọc, thu lại phạm vi nhỏ.

Trên danh sách, những cô gái có điều kiện thích hợp là: Hà Uyển Đình, Mân Lâm, Khư Bình Bình, Chữ Khố Nhĩ.

Thư Ngọc sững sốt: “Khư Bình Bình?” Tiểu thư của phó thị trưởng cũng ở trên con thuyền này?

Mân Lâm đáp: “Tôi có chút ấn tượng về Khư Bình Bình, khí chất cường đạo, thẳng thắn, cô ta không giống lạc thần hoa, ngược lại giống bá vương hoa (người phụ nữ độc ác) hơn.”

Hà Uyển Đình lại nói: “Ồ? Chữ Khố Nhĩ này là ai, vì sao tôi chưa từng gặp qua?”

Thư Ngọc nhìn cái tên kia. Chữ Khố Nhĩ, cái này hình như giống dòng họ hơn.

Bích Tỉ bỗng nhiên nói: “Còn có một vị tiểu thư phù hợp với điều kiện, nhưng thông tin của cô ấy không có ở trên sổ.”

“Ai?” Thư Ngọc tò mò.

Bích Tỉ đáp: “Hàn tiểu thư ở phòng 216.”

53. Quyển 4 - Chương 7: Lạc Thần Của Anh

“Không phải tôi.” Hà Uyển Đình phủ nhận trước tiên, “Cô nhìn bộ dạng của tôi này, rồi nhìn Mân Lâm đi, sẽ biết tôi tuyệt đối không có khả năng là Lạc Thần Hoa.”

Hà Uyển Đình ngũ quan thanh tú, nhưng bởi vì hàng năm dạy học ở nông thôn, làn da ngăm ngăm, nếp nhăn mảnh khảnh nơi khóe mắt, có vẻ già dặn hơn bạn đồng lứa. So sánh với Mân Lâm chăm sóc kỹ càng thì quả thật thua kém rất nhiều.

“Huống hồ, tháng sáu hàng năm đi du thuyền tôi chưa từng tiếp xúc với thủy thủ, bởi vậy tuyệt đối không có khả năng là tôi.” Hà Uyển Đình nói rành mạch lưu loát.

“Cũng không phải tôi.” Mân Lâm miễn cưỡng nói, “Cho dù phải, tôi cũng không muốn nhận thư của anh ta.”

Thư Ngọc bóp trán: “Thôi, tôi đi tìm Khưu Bình Bình và Chữ Khố Nhĩ. Có lẽ trong hai người sẽ có một người là Lạc Thần Hoa.”

Mân Lâm nói: “Đi tìm Chữ Khố Nhĩ trước đi, cá nhân tôi cho rằng khả năng có thể là Khưu Bình Bình rất thấp.”

Ba người cùng đi tới bên ngoài phòng của Chữ Khố Nhĩ.

Thư Ngọc gõ cửa, bên trong không có ai trả lời.

“Không ở trong sao?” Hà Uyển Đình nói.

Bích Tỉ hơi nhú mày: “Vị tiểu thư này chưa từng lộ mặt tại nơi công cộng. Chỉ một lần duy nhất ra khỏi phòng cùng đội mũ lưới mạng trắng, không thấy rõ dung mạo.”

Mân Lâm hơi kinh ngạc: “Như vậy xem ra, không phải cô ta rồi. Cô ta che mình kín thế, vị thủy thủ tiên sinh kia căn bản không có cơ hội nhìn thấy cô ta, làm sao có thể nhất kiến chung tình?”

Thư Ngọc nhú mày. Nếu quả thật là thế, vậy thì Chữ Khố Nhĩ tiểu thư không có khả năng.

Chẳng lẽ thật sự là Khưu Bình Bình? Nhịp tim Thư Ngọc đập mạnh.

Trong phòng Khưu Bình Bình vẫn không có ai.

Mân Lâm nhún vai: “Quên đi, tôi thấy khả năng cô ta là Lạc Thần Hoa không cao.” Dứt lời cô ta kéo Hà Uyển Đình rời đi.

Thư Ngọc chột khựng lại, nói: “Hai cô đi trước đi, tôi về phòng lấy đồ đã.”

“Được.” Hà Uyển Đình gật đầu, “Chúng tôi đi trước.”

Đợi sau khi hai người kia đi rồi, Thư Ngọc vẫn không dời bước chân, chỉ lẳng lặng đứng trước phòng Khưu Bình Bình.

Trong lòng cô lẩm nhẩm con số, quả nhiên, khi đếm tới số mười ba, bên trong cánh cửa truyền ra tiếng động.

Đằng sau cánh cửa vang lên tiếng cọt kẹt, sau đó cửa bị vặn ra.

Thư Ngọc thừa dịp cửa mở ra khe hở, cô như con cá chạch lách người vào, nhanh chóng trở tay khóa lại.

Người bên trong cánh cửa lấy làm kinh hãi, theo phản xạ chạy về chiếc giường lớn trong phòng ngủ, lăn lóc vào trong chăn, không nhúc nhích.

Thư Ngọc bình thản ung dung nhìn người nọ quán chính mình thành một trái cầu, cô thông thả nói: “Này, có tiền đồ rồi, trốn ở trong phòng phụ nữ làm gì?”

Trái cầu trên giường khẽ run lên, rồi cuốc lộ ra một cái đầu.

Thư Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười, đứng trước mặt người nọ: “Hạ Tử Trì, anh có biết anh còn nợ tôi một gốc tây phủ hải đường không hả?”

Hạ Tử Trì cười ha ha mấy tiếng: “À, dạo này nhiều việc, quên rồi.”

Thư Ngọc cười đến dịu dàng: “Thế ư, vậy anh còn nhớ chuyện gì?”

Hạ Tử Trì cười khỏ.

“Sao anh lại ở trong phòng của Khưu Bình Bình?” Thư Ngọc nhíu mày, “Chẳng lẽ hai người tình chàng ý thiếp gạo nấu thành cơm...”

Thư Ngọc chẳng qua thuận miệng trêu một câu, ai ngờ Hạ Tử Trì đột nhiên rống lớn tiếng, ánh mắt ứ máu nhìn Thư Ngọc.

Trái tim đập mạnh một nhịp, Thư Ngọc chần chừ nói: “Chẳng lẽ tôi...vô tình chọc trúng sự thật?”

Hạ Tử Trì hai mắt ngấn lệ: “Thư Ngọc...”

Thư Ngọc hoảng hồn: “Anh thật sự đánh mất trinh tiết rồi?”

“Ah!” Hạ Tử Trì lại rống lên một tiếng, “Ông đây không có! Trinh tiết của ông vẫn còn đây!”

Thư Ngọc không nói gì mà nhìn Hạ Tử Trì nóng nảy: “Vậy anh nóng nảy cái gì?”

Dáng vẻ bệ vệ của Hạ Tử Trì trong nháy mắt hạ xuống: “Chính là...chính là...”

Thư Ngọc mất kiên nhẫn: “Anh một người đàn ông lại ông ọ làm gì?”

Hạ Tử Trì lần đầu tiên lộ ra vẻ mù mịt về vấn đề này: “Tôi thật ông ọ lắm sao?”

Thư Ngọc ra vẻ kỳ lạ, từ sau buổi tiệc tại Trương Trạch, Hạ Tử Trì hình như có chỗ không thích hợp, thần kinh lơ đãng như anh ta cũng bắt đầu suy nghĩ chính mình có phải ông ọ quá không?

“Hạ ngọc,” Thư Ngọc đến gần một bước, cúi người nhìn thẳng Hạ Tử Trì, “Tôi cảm thấy anh bắt đầu trưởng thành rồi.”

Hạ Tử Trì khó hiểu.

“Tôi có việc, đi trước nhé.” Thư Ngọc đứng thẳng, “Sau này nếu anh có phiền não của người trưởng thành, thì có thể tìm tổ trưởng đốc bầu tâm sự. Hẹn gặp lại.”

Hạ Tử Trì run lên, cửa phòng đóng lại lần nữa.

Từ khoang phòng ngủ đi tới, Thư Ngọc buồn chán đi dọc về phía trước, rồi tới khoang hậu cần.

Cô đang muốn đi qua khoang hậu cần thì bỗng nhiên nghe thấy bên trong có tiếng người đang nói chuyện.

Một âm thanh trong đó chính là A Cát Bố.

Trong lòng cô nảy sinh ý nghĩ, đẩy ra cửa khoang thuyền hậu cần.

Trong khoang thuyền chỉ có A Cát Bố và Hoa Hồ Phách.

Hai người đều ngồi trên tấm đệm, A Cát Bố đang cầm miếng dưa hấu ăn ngon lành, Hoa Hồ Phách thì đang cầm một miếng vải không biết đang thêu cái gì.

“Tiểu thư, sao cô lại tới đây.” Hoa Hồ Phách trông thấy Thư Ngọc, vội vàng muốn đứng lên.

Thư Ngọc đề vai cô ta: “Ngồi là được rồi, tôi rảnh rồi không có gì làm, muốn nhìn xem khoang hậu cần như thế nào.”

Hoa Hồ Phách cười nhẹ: “Chỗ này rất đơn sơ, tiểu thư ở lại chắc không quen.”

Thư Ngọc lại nhìn về đồ thêu trong tay cô ta: “Cô thêu gì đấy?” Chỉ thấy tại một góc trên tấm vải thêu mấy đóa hoa hồng trông rất sống động.

“Tùy tiện thêu chút hoa thường cỏ dại thôi.” Hoa Hổ Phách ngại ngần đáp.

Thư Ngọc khen ngợi: “Thêu đẹp lắm, định thêu xong rồi treo trong nhà sao?”

Hoa Hổ Phách còn chưa kịp trả lời, chợt nghe tiếng nói giòn tan giành đáp lời trước: “Đương nhiên là thêu cho người trong lòng rồi.”

Lúc này Thư Ngọc mới phát hiện, còn có Đại Mạo nằm trên chiếc giường tầng trên.

Hoa Hổ Phách đỏ mặt, càng tôn lên vết bột đỏ tươi trên má: “Đừng nói bậy.”

Đại Mạo cười khanh khách: “Nói bậy chỗ nào, cô thêu tên mình trên tấm vải, chẳng phải là muốn cho anh ta thấy vật nhớ người ư?”

Hoa Hổ Phách lại ngập ngừng: “Tôi không có...”

“Cô sẽ không tặng, phải không?” Đại Mạo vừa lắc đầu vừa ngồi dậy, “Cô không nói tâm sự của mình cho anh ta biết, thì làm sao anh ta hiểu được?”

Thư Ngọc lại tò mò: “Cô nói cô thêu tên mình trên tấm vải sao?” Cô có thấy gì đâu?

Hoa Hổ Phách giải thích: “Nhũ danh của tôi gọi là Hoa Hồng.” Nói xong lại hơi ngượng ngùng, “Đáng tiếc bộ dạng của tôi không xinh đẹp, không xứng với cái tên này.”

A Cát Bó đột nhiên cất tiếng: “Chị ơi, chị xinh đẹp lắm.”

Lời trẻ con không kiêng kị, là thành thật nhất.

Hoa Hổ Phách hơi cảm động, đỏ mặt gõ nhẹ vào đầu A Cát Bó: “Thằng nhóc quỷ này.”

“Người trong lòng cô hiện tại ở đâu?” Thư Ngọc hỏi.

Hoa Hổ Phách lại cúi đầu: “Tôi không biết. Anh ấy thích cô gái khác, tôi và anh ấy cũng chẳng nói được với nhau mấy câu.”

Thư Ngọc hiểu rõ. Lại là một cuộc tình đơn phương.

Thế là, cô nhanh chóng nói sang chuyện khác: “A Cát Bó, chị đến giúp em tìm Lạc Thần Hoa tiểu thư nhé?”

Cậu bé đột nhiên ngắt đầu: “Thật ư?”

“Ừm.” Thư Ngọc gật đầu, “Cho nên em hãy nói cho chị biết, anh trai của em có bộ dạng gì, còn nữa, Lạc Thần Hoa tiểu thư qua lời nói của anh em có bộ dạng thế nào?”

A Cát Bó đáp: “Anh em là một đại anh hùng, anh ấy có thể tay không khiêng một cái thuyền lớn. Năm ngoái chiếc thuyền gặp phải gió bão, một mình anh em cứu ba hành khách, nhưng mà chân anh ấy bị song sắt đập trúng.”

Trong lòng Thư Ngọc hoảng hốt.

“Anh nói, Lạc Thần Hoa tiểu thư là cô gái lương thiện nhất mà anh ấy từng gặp. Khi chị ấy cười tươi là đẹp nhất, giống như...giống như một loại hoa nở bung trong trà ngọt ngào nhất.”

Đại Mạo bật cười: “Chao ôi, nhìn không ra cái tên hũ nút kia có thể nói ra lời tình tứ như vậy. Tôi rất hiểu kỳ, rốt cuộc tiểu thư nào làm rung động trái tim của anh ta?”

Hoa Hổ Phách cúi đầu lẳng lặng nhìn hoa hồng thêu trên tấm vải trong tay, ánh mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Anh em vì Lạc Thần Hoa tiểu thư mà đặc biệt học chữ. Mỗi ngày anh ấy đều viết thư, nhưng không dám đưa cho Lạc Thần Hoa tiểu thư, vì thể diện đốt thư. Cha em nói, anh là đồ bỏ đi, không cưới được vợ.”

Thư Ngọc không nhịn được mỉm cười: “Còn gì nữa?”

“Anh em vốn chuẩn bị lấy dũng khí đưa thư cho Lạc Thần Hoa tiểu thư, nhưng mà chân anh ấy bị thương, anh ấy hiểu được. Anh ấy cảm thấy mình không xứng với Lạc Thần Hoa tiểu thư, cho nên không bao giờ nhắc tới chuyện đưa thư nữa.”

“Nhưng mà, em cảm thấy anh nên đưa thư cho Lạc Thần Hoa tiểu thư.” A Cát Bó ần nói có bài bản hẳn hoi, “Cho nên em tới đây.”

Thư Ngọc lại hỏi: “Tên thật của Lạc Thần Hoa tiểu thư là gì?”

A Cát Bó khó hiểu: “Thì gọi là Lạc Thần Hoa tiểu thư đó.”

Thư Ngọc mỉm cười: “Vậy em có thể nói cho chị biết, tại sao anh em lại gọi cô ấy là Lạc Thần Hoa tiểu thư?”

A Cát Bó đáp: “Bởi vì anh nói, chị ấy chính là Lạc Thần Hoa của anh ấy.”

Ban đêm, Thư Ngọc mái tóc còn ướt tắm rửa xong đi ra, cuộn vào trong lòng Cô Mang.

Hai người ngồi trên sofa mềm mại sát cửa sổ, cô kể lại chuyện hôm nay cho anh nghe.

Cuối cùng, cô than thở: “Có phải rất đẹp hay không? Chuyện tình của thủy thủ tiên sinh và Lạc Thần Hoa tiểu thư.”

Anh cầm khăn lông lau khô tóc cho cô, khẽ cười: “Em dễ dàng cảm động như vậy, vì sao năm đó ý chí sắt đá với anh thế?”

Cô cười khanh khách: “Năm đó em đang thử thách anh mà.”

Anh ra vẻ tỉnh ngộ: “Vậy kết quả khảo sát thế nào?”

Cô giống như suy tư nghiêm túc một lúc lâu mới nói: “Tạm tạm thôi.”

Anh bật cười: “Đánh giá thấp như vậy, anh rất đau lòng.”

Cô đột nhiên hỏi: “Hôm nay Hàn Kinh tìm anh có chuyện gì?”

Anh vuốt ve eo cô: “Không phải Hàn Kinh, có người mạo danh anh ta.”

Cô kinh ngạc: “Ai?”

Anh thờ ơ đáp: “Một người đầu óc có bệnh.”

“Người kia không phải có tâm tư gì với anh chứ?” Cô hơi lo lắng.

Anh vừa định lắc đầu, chợt thay đổi chủ ý.

“Có.” Anh nói, “Người phụ nữ kia có ý đồ xấu với anh.”

Cô mở to mắt: “Phụ nữ.”

“Ừ.” Anh nghiêm túc gật đầu.

Cô đột nhiên ngồi dậy, kiểm tra anh từ trên xuống dưới có gì bất ổn không.

Anh dang hai cánh tay, mặc cô giày vò, còn không quên nhắc nhở: “Hay là cởi đồ kiểm tra đi.”

Cô sờ mò hồi lâu, áo ngủ đã lỏng lẻo từ sớm. Máu mắt anh dần u tối, bỗng nhiên nghiêng người đặt cô dưới thân.

Vốn định nói cô ăn dấm chua, thế nhưng người con gái của anh vẫn chậm chạp như trước. đành phải để anh xuống tay.

Đèn tường càng ngày càng lu mờ, bên tai chỉ còn tiếng sóng biển vang nhẹ, cùng với tiếng ngậm nga của gió biển thán gào.

54. Quyển 4 - Chương 8: Khách Viếng Thăm Nửa Đêm

Vẫn là ngày nắng.

Trên biển rộng không có chút mây đen, ánh nắng sáng sủa rọi xuống, chiếu soi đầy cả mảnh sân.

Hàn Kinh biếng nhác nằm dài, chào hỏi Cô Mang: “Hiếm khi thấy anh một mình. Vị nhà anh đi đâu rồi?”

Cô Mang đi tới, kéo ghế ra: “Cô ấy ở cùng với bạn mới quen.”

Hàn Kinh nhướng mày: “À, thì ra là có mới nói cũ.”

Cô Mang không tỏ vẻ gì cả, anh lấy ấm trà rót vào cái tách trước mặt mình.

“Này, tôi mới phát hiện, anh không thường xuyên uống rượu.” Hàn Kinh hơi kinh ngạc.

Cô Mang cong khóe môi: “Cô ấy không cho.”

Hàn Kinh ghen lời. Có thể đem biểu hiện sợ vợ tỏ ra hãnh diện thế này, trong thiên hạ chỉ có một mình Cô Mang.

“Có một việc tôi muốn nói với anh.” Bỗng nhiên Cô Mang cất tiếng.

“Việc gì?” Hàn Kinh nghiêm mặt. Cô Mang hiếm khi dùng giọng điệu nghiêm túc nói chuyện với anh ta.

Cô Mang nhấp một ngụm trà: “Nói với vị Hàn tiểu thư của anh, nếu lại làm ra thủ đoạn quái lạ gì nữa, thứ tôi không khách khí.”

Hàn Kinh sửng sốt, lập tức không nhin được mà nở nụ cười: “À? Con bé đó làm gì hả?”

Cô Mang không đáp.

Ánh mắt Hàn Kinh đầy vẻ nghiến ngấm: “Ân tình của mỹ nhân là khó hưởng nhất, anh như vậy không hiểu phong tình là sao?”

Cô Mang liếc nhìn anh ta: “Thật ngại quá, tôi có chứng nghiện sạch sẽ.”

Hàn Kinh đang muốn trêu chọc thêm vài câu, lại nghe Cô Mang nói: “Cô ta muốn lấy nửa phần khu vực Đông Bắc làm lợi thế, hy vọng tôi có thể duy trì trung lập giữa các tranh chấp trong Hàn gia.”

Hàn Kinh lại mỉm cười: “Hàn Tinh Xu không chỉ cho anh những thứ đó đâu nhỉ.”

Quả thật, lời nói chính xác của Hàn Tinh Xu không chỉ thế. Lợi thế mà cô ta đưa ra, là khu Đông Bắc cộng thêm một bến cảng Hoa Nam, cuối cùng còn có bản thân Hàn Tinh Xu.

Đại tiểu thư tung hoành tình trường, vốn tưởng rằng chỉ cần thoáng biểu hiện một chút mập mờ, loại đàn ông nào không dễ như trở lòng bàn tay?

Không ngờ cô ta dày công chuẩn bị dâng chính mình lên, lại gặp phải thất bại nặng nề mà trước nay chưa từng gặp.

Hiếm khi có người đàn ông lọt vào tầm mắt của cô ta, thế mà cố ý không lưu tình khiến cô ta xấu hổ mất mặt.

Thật sự rất bất ngờ.

Cô Mang thần nhiên nói: “Những thứ cô ta hứa hẹn, tôi không để vào trong mắt. Chỉ cần anh nói một câu, tôi sẽ đứng ở phía sau anh.”

Hàn Kinh dù rằng từng trải cũng không tránh khỏi nao nao. Câu này của Cô Mang có trọng lượng bao nhiêu, anh ta quá rõ ràng.

“Anh đã nói vậy, nếu tôi không thu Hàn gia vào trong túi, thật là không còn gì để nói.” Hàn Kinh cong môi, trong đôi mắt chim ưng tràn đầy tia sáng rực rỡ.

Cô Mang nâng tách khẽ cười: “Mỗi mắt mong chờ.”

Đang khi nói chuyện, một trận ồn ào từ xa vang tới. Một người trẻ tuổi từ trên boong tàu đến khoanh sân tại mũi thuyền che nắng, ngồi vây quanh một cái bàn.

Là Mân Lâm, Khải Minh, Mục Nhã Bác và ba người sinh viên.

Một người đó vừa ngồi vào chỗ thì có thêm hai người từ ngoài mũi thuyền đi sang.

Đi đầu là một cô gái trẻ tuổi mặc bộ đồ áo liền quần chỉnh tề, trên làn da màu lúa mì là một đôi mắt rất có thần. Theo sau cô ta là một người đàn ông còn trẻ, ngũ quan thư sinh ôn hòa, nhưng mà sắc mặt uể oải.

Hàn Kinh nhíu mày: “Ồ, đây không phải là nhị công tử của Hạ gia sao? Đã lâu không gặp, thì ra ở cùng với thiên kim của phó thị trưởng Khưư.”

Cô Mang ngược mắt, ánh mắt thản nhiên lướt qua Hạ Tử Trì và Khưư Bình Bình, đáp: “Ừm, tôi thấy hai người họ rất xứng đôi.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “lách cách” một tiếng, cái tách rơi xuống tấm thảm thật dày.

“Lấy có cái tách cũng lấy không xong, tay anh làm bằng nước hả?” Khưư Bình Bình lườm Hạ Tử Trì.

Khóe miệng Hạ Tử Trì run rẩy: “Ha ha ha ha ha...”

Khưư Bình Bình nhíu mày: “Anh sao thế, đang nghĩ phép đấy, đừng làm cụt hứng.”

Hạ Tử Trì: “Ha ha ha ha ha, tôi vui quá ấy mà.”

“Khưư tiểu thư, đã lâu không gặp.” Tiếng nói trong trẻo từ ngoài mũi thuyền truyền tới, không đợi Khưư Bình Bình phản ứng, bóng dáng yếu diệu kia đã kéo ra ghế bên cạnh cô ta, rồi ngồi xuống.

Khưư Bình Bình nhìn qua Hàn Tinh Xu luôn luôn không mời mà đến, cô ta cười cười: “À, thì ra là Hàn tiểu thư.”

Hôm nay Hàn Tinh Xu hiếm khi mặc bộ sườn xám màu xanh nhạt, tôn lên vẻ quyến rũ sẵn có cộng thêm vài phần nhu mì. Cô ta nhìn Hạ Tử Trì ở bên cạnh Khưư Bình Bình, cười nói: “Bạn của Khưư tiểu thư thật là tuần tú lịch sự.”

Khưư Bình Bình nhấp một ngụm trà: “Ừm, cảm ơn.”

Hạ Tử Trì tay bưng tách trà lại run lên.

Hàn Kinh nhìn thấy Hàn Tinh Xu cách mấy bàn, cười thú vị: “Phiền toái xuất hiện rồi.”

Cô Mang không để ý, anh lật xem tạp chí hàng hải.

“Này, người duy nhất mà anh quan tâm đến rồi kìa.” Hàn Kinh chợt nói, trong ngữ điệu tràn đầy dí dỏm.

Cô Mang hơi nhíu mày: “Anh đừng có ồn nữa được không...” Lời còn chưa dứt, đã thấy Thư Ngọc và Hà Uyển Đình sóng vai đi tới, khuôn mặt anh trong nháy mắt dần ra.

Tầm mắt Thư Ngọc lướt một vòng trong đám người, rất nhanh phát hiện ra Cô Mang. Cô nghiêng đầu nói mấy câu với Hà Uyển Đình, sau đó trong ý cười trêu ghẹo của người phía sau cô đi về phía Cô Mang và Hàn Kinh.

“Hôm nay nóng quá.” Thư Ngọc vừa ngồi xuống liền cầm lấy tách trà trước mặt Cô Mang, rồi uống một hơi cạn sạch.

Cô Mang giơ tay dán lên hai gò má của cô đỏ ửng vì phơi nắng, anh thở dài: “Sao em không đội nón, nói bao nhiêu lần cũng không nghe.”

Thư Ngọc sững sốt: “A, nón bỏ quên ở chỗ của A Cát Bó.”

Cô Mang bắt đầu dĩ.

Hàn Kinh lấy chai rượu rót vào ly, nói: “Hai người đủ rồi đấy, coi tôi chết rồi sao?”

Thư Ngọc làm như kinh ngạc quay đầu qua: “Ồ, Hàn Kinh anh ở đây à.”

Cô Mang mỉm cười.

Hàn Kinh gần như hết hơi: “Được, hai người tiếp tục, tiếp tục.”

Đám người Mân Lâm cách mấy bàn bỗng nhiên phát ra một trận cười. Thư Ngọc theo bản năng quay đầu, trông thấy Khưu Bình Bình, Hạ Tử Trì và Hàn Tinh Xu cũng nhập vào bàn của Mân Lâm. Mấy người kia không biết đang nói gì, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Mân Lâm lớn tiếng nói: “Ai nói hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, tôi thấy bên cạnh chúng ta có vợ chồng gương mẫu kìa.”

Hà Uyển Đình hòa theo: “Đúng rồi, tại đây vào lúc này, còn có một đôi.”

Hàn Tinh Xu bỗng nhiên cười bí hiểm: “Ồ? Các cô nói vợ chồng nào thế?”

Mân Lâm chỉ ngón tay: “Chỗ đó không phải sao.” Đầu ngón tay hướng về bàn của Thư Ngọc.

Hàn Tinh Xu cười một tiếng: “Bàn đó có một vị phu nhân và hai vị tiên sinh, vị phu nhân kia rất cuộc thành đôi với vị tiên sinh nào? Hay là thật ra quan hệ giữa cô ta cùng với hai vị tiên sinh kia đều không bình thường?”

Câu nói này khiến mọi người đang ngồi đều sửng sốt.

Lời này thật sự vô cùng thiếu lễ độ.

Âm thanh của Hàn Tinh Xu không lớn không nhỏ, vừa vặn làm cho bàn của Thư Ngọc nghe rõ ràng.

Hàn Kinh nhú mày, ngón tay dùng chút sức, tiếng ly tách đụng vào bàn vang lên.

Sắc mặt Mân Lâm hơi cứng ngắc: “Hàn tiểu thư, lời này của cô có ý gì?”

Sắc mặt của Hà Uyển Đình cũng không tốt: “Có phải có người ghen tị rồi không, bắt đầu ngậm máu phun người?”

Hàn Tinh Xu khẽ cười, một tay nâng cằm vô tội nói: “Chỉ đùa chút thôi. Các người làm gì nghiêm túc vậy chứ?”

Hà Uyển Đình nói: “Trò đùa này quá đáng rồi.”

Hàn Tinh Xu trừng mắt: “Các người cũng chỉ có duyên gặp nhau vài lần, thật sự cho rằng mình hiểu đối phương sao, chưa gì vội vàng biện hộ cho người ta?” Dừng một chút, cô ta tiếp tục, “Vị phu nhân kia có quan hệ thân mật với vị tiên sinh đó thế nào tôi không biết, nhưng tôi biết cô ta và một vị tiên sinh ngồi cùng bàn chúng ta tuyệt đối có quan hệ không bình thường.”

Mọi người lại sửng sốt.

Thư Ngọc trợn mắt há mồm.

Cô Mang nắm chặt tạp chí trong tay, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua Hàn Tinh Xu.

Hàn Tinh Xu nhếch khóe miệng: “Rạng sáng đêm qua, tôi đói bụng, đang muốn đi phòng bếp, vừa mở cửa ra đúng lúc trông thấy vị phu nhân kia. Cô ta mặc áo ngủ từ trong phòng đi ra, đi ngang qua hành lang gõ cửa phòng của một vị tiên sinh. Chỉ chốc lát, cửa phòng liền mở ra, người mở cửa là một quý ông anh tuấn.”

Cô ta uống một ngụm rượu, nói tiếp: “Khi tôi đi qua cửa phòng kia, để ý thấy một cành hoa giả giắt tại khe hở cửa phòng. Cho đến một lúc sau tôi từ phòng bếp trở về, cành hoa kia vẫn giắt tại khe hở. Một vị phu nhân đã kết hôn ngoại trừ chồng mình ra, còn ở trong phòng của đàn ông khác hơn nửa đêm vẫn chưa đi ra, thật sự rất khó để đánh giá phẩm hạnh của cô ta đấy.”

Hà Uyển Đình cười nhạo: “Lúc ấy ánh đèn trong hành lang lơ mờ, làm sao cô xác định là Thư Ngọc?”

Hàn Tinh Xu đáp: “Chính mắt tôi nhìn thấy khuôn mặt của cô ta, làm sao có nhầm lẫn? Huống chi vị phu nhân kia xinh đẹp như vậy, rất khó mà nhìn nhầm. Các người không tò mò vị tiên sinh có quan hệ mờ ám với vị phu nhân kia là ai sao?”

Một câu dấy lên cơn sóng không nhỏ.

Khải Minh vội vàng xua tay: “Không phải anh không phải anh, Mân Lâm, trái tim của anh đối với em có nhật nguyệt chứng giám.”

Ba người sinh viên đang ngồi cũng đỏ mặt, lắc đầu liên tục.

Chỉ có Mục Nhã Bác từ đầu đến cuối im lặng nghe Hàn Tinh Xu vạch trần.

Tầm mắt của mọi người không khỏi hướng về Mục Nhã Bác vẫn đứng đưng.

Hàn Tinh Xu cười quyến rũ: “Không sai, người ban đêm hẹn hò với vị phu nhân kia chính là Mục tiên sinh.”

Khuôn mặt Thư Ngọc càng nhăn nhó hơn, đang muốn mở miệng lại bị Cô Mang nắm tay.

Cô Mang nhìn về phía Hàn Tinh Xu, thản nhiên cất tiếng: “Xin hỏi Hàn tiểu thư còn nhớ đêm qua mấy giờ nhìn thấy vợ tôi không?”

Hàn Tinh Xu đáp: “Một giờ mười lăm phút sáng. Cô tiên sinh e rằng đang ngủ, không biết người bên gối đi đâu.”

Một giờ sáng? Thư Ngọc sửng sốt, lỗ tai chợt đỏ rần.

Lúc đó, cô và anh còn chưa ngủ. Đêm qua bọn họ triền miên đến khuya, qua hai giờ sáng anh mới bằng lòng để yên cho cô ngủ.

Nhưng bằng chứng như vậy làm sao không biết ngại ngùng mà nói ra miệng?

Cô Mang lại nói: “Đêm qua Hàn tiểu thư ở trong phòng mình tận mắt thấy vợ tôi rời khỏi phòng, gõ cửa phòng của Mục tiên sinh?”

Hàn Tinh Xu: “Đúng vậy, tận mắt nhìn thấy.”

Cô Mang hỏi: “Xin hỏi phòng của Hàn tiểu thư số mấy?”

Hàn Tinh Xu bỗng nhiên nhỏ giọng: “216.”

Cô Mang gật đầu: “Phòng của tôi và vợ tôi là 247. Hành lang giữa 247 và 216 cách nhau một chỗ rẽ, xin hỏi Hàn tiểu thư làm sao từ cửa phòng 216 nhìn thấy có người từ phòng 247 đi ra?”

Cuối cùng, anh cong khóe miệng: “Hay là đôi mắt của Hàn tiểu thư có khả năng xuyên tường?”

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, ánh mắt nhìn về Hàn Tinh Xu có vài phần khinh thường.

Hàn Tinh Xu đỏ mặt: “Nói bậy. Tôi chính mắt thấy cô ta từ phòng xéo đối diện đi ra, rồi vào phòng của Mục tiên sinh.”

Mục Nhã Bác bỗng nhiên cất tiếng: “Thật xin lỗi, Hàn tiểu thư, đêm qua tôi không có tiếp đón Đàm tiểu thư.”

“Anh nói dối!” Hàn Tinh Xu kêu lên, “Anh rõ ràng mở cửa cho cô ta, còn để cô ta vào phòng anh.”

Trong giọng điệu vô tội của Mục Nhã Bác còn mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Tôi quả thật không nói dối.”

Hàn Kinh vẫn im lặng chợt lên tiếng: “Hàn Tinh Xu, cô lập tức rời khỏi chiếc thuyền này đi.”

Lời còn chưa dứt đã có hai người đàn ông mặc đồ đen âm thầm đứng phía sau Hàn Tinh Xu.

Một người đàn ông trong đó hơi cúi đầu: “Đại tiểu thư, xin đặc tội.”

Hàn Tinh Xu hét lớn: “Hàn Kinh, anh dựa vào cái gì?! Em thật sự thấy mà, chẳng lẽ có người giống nhau như đúc đến vậy?”

Thư Ngọc suy nghĩ một chút.

Vì giúp A Cát Bố tìm Lạc Thần Hoa tiểu thư, cô gần như đi hết các phòng ngủ trong khoang thuyền.

Góc xéo đối diện với 216, một đôi vợ chồng già Hoa kiều, một khách nam du lịch trung niên, một đôi vợ chồng trẻ mang theo đứa nhỏ, cùng với Chữ Khố Nhĩ tiểu thư vẫn chưa lộ diện.

55. Quyển 4 - Chương 9: Đùng Giấu Tình Cảm

Hàn Tinh Xu đột nhiên lách người, thoát khỏi sự kiểm chế của hai người đàn ông áo đen.

Trong không khí vang lên tiếng động.

Thư Ngọc kinh ngạc, không nhìn ra bản lĩnh của Hàn Tinh Xu tốt như vậy.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, ba người đã qua mười chiêu.

Hàn Tinh Xu tìm được khoảng trống, quyết định đánh về phía Hàn Kinh. Hàn Kinh cũng không đặt cô ta trong mắt, một tay một chiêu quật ngã cô ta.

Ai ngờ mục đích tấn công của Hàn Tinh Xu không phải vào chỗ hiểm của anh ta, bàn tay mềm mại bắt lấy cổ của anh ta.

“Rắc”, tiếng kim loại bị đứt vang lên, Hàn Tinh Xu cong khóe miệng, cả người đã nhảy lên boong tàu gần ngoài mũi thuyền nhất.

“Hàn Kinh, anh muốn sợi dây của anh, hay là muốn đuổi em xuống thuyền?” Hàn Tinh Xu giơ ngón tay lên. Đầu ngón tay của cô ta rõ ràng giắt cây thánh giá màu đồng vốn đeo trên cổ Hàn Kinh.

Sắc mặt Hàn Kinh trầm xuống: “Trả lại cho tôi.”

Hàn Tinh Xu nói: “Còn muốn đuổi em xuống thuyền không? Nếu anh vẫn khăng khăng muốn đuổi em đi, em không cần thận làm rớt sợi dây bảo bối của anh xuống biển, anh thấy được không?”

Thư Ngọc ngẩn người, Hàn Kinh lại vì một sợi dây mà ngừng tay.

“Hàn Tinh Xu, đã rất lâu không có ai uy hiếp tôi như vậy.” Ngữ khí Hàn Kinh bình thường, nhưng không hiểu vì sao khiến người ta sợ run.

Hàn Tinh Xu hơi khựng lại, sau đó cười quyến rũ: “Cũng chưa từng có người không cho Hàn Tinh Xu thể diện.”

“Thật không?” Hàn Kinh mĩa mai nhếch khóe miệng, “Cô tự tin quá đấy, tôi còn nhớ cách đây không lâu có người không hề khách sáo làm bề mặt cô mà.”

Hàn Tinh Xu cắn chặt răng: “Anh!”

Khi nói chuyện, Hàn Tinh Xu chợt im bặt, một khuỷu tay ở phía sau tiến tới, cô ta đụng phải người đánh lên phía sau nên bị lão đảo.

Trong nháy mắt hai người lại đánh mấy chiêu.

Hàn Tinh Xu giơ tay muốn đánh trả, ai ngờ người nọ lấy súng làm mồi nhử, mũi chân móc lấy sợi dây trong tay cô ta.

Mi tâm nhíu lại, Hàn Tinh Xu đang muốn thu lại năm ngón tay, thế nhưng sợi dây đã rơi vào khoảng không.

Cây thánh giá bằng kim loại xoay một vòng trong không trung, va vào lan can rồi bay ra ngoài rớt xuống biển cả.

Hàn Tinh Xu chợt rùng mình, lúc này chơi với lửa rồi.

Vài tiếng kinh hô vang lên, cô ta quay đầu, nhìn thấy Hàn Kinh từ trên ghế nằm đứng dậy, mũi chân nhón lên lan can, rồi nhún người nhảy vào trong biển.

Thư Ngọc không nén được mà hoảng hồn. Du thuyền đang chạy về phía trước, Hàn Kinh nhảy xuống vào lúc này, nếu làm không thỏa đáng thì sẽ cuốn vào vòng xoáy, đây là chuyện mất mạng.

Cô kinh ngạc nhìn qua Cô Mang: “Thật không nhìn ra Hàn Kinh ngoan đạo như vậy?”

Cô Mang nhíu mày: “Anh ta không tin tôn giáo.”

Thư Ngọc lại khó hiểu, thế thì là vì sao?

Khoảnh khắc Hàn Kinh nhảy vào biển sâu, Hàn Tinh Xu đã bị đưa khỏi khoảng sân.

Mân Lâm và Hà Uyển Đình kinh ngạc đến mức từ ghế đứng dậy, bám lan can nhìn xuống.

Du khách trên boong tàu cũng phát hiện có người nhảy xuống biển, tất cả đều vây quanh lan can tò mò tìm bóng người trong biển.

Thư Ngọc vẫn kinh ngạc: “Một sợi dây nho nhỏ như vậy rơi vào trong biển, làm sao có thể tìm trở về?”

Cô Mang nói: “Thứ Hàn Kinh muốn tìm, chưa bao giờ không lấy được.”

Chắc chắn như vậy? Thư Ngọc nửa tin nửa ngờ: “Chúng ta cần đi giúp không?”

Cô Mang mỉm cười: “Giúp thế nào? Ngay cả bơi lội em cũng không biết. Đừng tăng thêm phiền phức, đây là chuyện của Hàn Kinh.”

Thư Ngọc chẳng nói nên lời.

“Chúng ta tự đi làm chuyện của chính mình,” Cô Mang nói, “Anh ta không muốn bởi việc này mà làm ra chuyện to tát. Thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Thư Ngọc hiểu rõ. Hàn Kinh là người trọng thể diện, quả thật không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt người khác.

Nghĩ vậy, cô liền xóa bỏ tâm tư đi chen chúc ở lan can.

“Em đến phòng bếp một chuyến, lấy nón về.” Thư Ngọc nói, “Rất nhanh thôi, anh đừng chạy loạn.”

Anh bật cười: “Anh chạy đâu chứ?”

Thư Ngọc liếc xéo anh: “Đương nhiên đừng thấy mỹ nhân mà chuyển hướng.” Ai bảo tên nhả nhận bại hoại là anh được sẵn đón đến thế.

Cô Mang cong khóe miệng: “Mỹ nhân một người là đủ rồi.”

Thư Ngọc buồn cười.

Khác với không khí náo nhiệt trên boong tàu, trong phòng bếp lạnh tanh vắng vẻ.

Khi Thư Ngọc đẩy cửa vào chỉ thấy bóng dáng của Hoa Hồ Phách. Cô gái hơi gầy đang bận rộn trước bàn, nghe tiếng động liền ngoảnh đầu lại cười ngượng ngùng với Thư Ngọc.

“Cô đang làm gì đó?” Thư Ngọc đầy hứng thú ló đầu qua.

Hoa Hồ Phách: “Pha trà.”

Bàn tay thon dài trắng nõn uốn lượn, đem cách pha trà rất đơn giản tạo thành dáng vẻ rất khác biệt. Khác với cách pha trà tiêu chuẩn, cũng không giống như phương pháp bình dân trên phố, thoát nhìn rất thú vị, khiến người ta tỉnh tâm.

Thư Ngọc chợt nhớ tới lời nói của Bích Tỉ: “Thì ra cao thủ pha trà mà Bích Tỉ nói tới chính là cô.”

Hoa Hồ Phách hơi ngượng ngùng: “Cô đừng nghe cô ấy nói bậy.”

Thư Ngọc đến gần tách trà sắp hoàn thành, cô ngửi ngửi, thán phục: “Lạc thần hoa thơm quá.”

Hoa Hồ Phách mỉm cười: “Một lúc nữa là được, chờ mùi hoa hoàn toàn ngấm hết là có thể uống rồi.”

“Kỹ năng của cô học ở đâu thế?” Thư Ngọc hỏi.

Hoa Hổ Phách đáp: “Có người muốn uống nên tôi tìm cơ hội học khắp nơi. Đáng tiếc không có sư phụ chính thống truyền dạy, chỉ học được vài cách thức linh tinh.”

Thư Ngọc nhưếng mầy lấu lỉnh: “Có người muốn uống cô liền đi học, người kia nhất định là người trong lòng của cô rồi.”

Hoa Hổ Phách hơi buồn bã: “Tuy rằng tôi học pha trà xong rồi, nhưng anh ấy chưa từng uống qua trà do tôi pha.”

Thư Ngọc ngẩn ngơ.

Hoa Hổ Phách lại mỉm cười: “Anh ấy không phải người chú trọng việc phong tình, tôi cũng không biết xấu hổ mà pha trà đưa tặng. Âm kém dương sai* tốn rất nhiều thời gian, cũng không có kết quả. Hiện giờ tôi và anh ấy mỗi người một nơi, anh ấy cũng có người mình thích. Có lẽ tựa như câu mà các tiên sinh tiểu thư thường nói, không có duyên phận.”

(*) Âm kém dương sai: sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nọ nói tiếp hiểu lầm kia.

Người con gái bình thường, cất giấu tình yêu nhưng không được thấu hiểu, giờ phút này ý cười nhàn nhạt, trong ngưỡng ngừng mang theo chút bất đắc dĩ. Vết bớt màu đỏ chói sáng nụ cười nhạt, vô tình sinh ra vẻ đẹp tao nhã, khiến người ta thương xót.

Nhưng trong tách trà trong suốt kia chiết xạ tia sáng trong màu sắc đỏ thắm của trà.

Trong lòng Thư Ngọc nảy sinh ý nghĩ, theo bản năng hỏi: “Cô và người trong lòng của mình quen nhau trên chiếc thuyền này ư?”

Hoa Hổ Phách gật đầu: “Đúng vậy.”

“Hai người quen nhau thế nào?” Thư Ngọc lại hỏi.

Hoa Hổ Phách đỏ mặt: “Ngày đó tôi phơi cánh hoa dùng để pha trà trên boong tàu, gió rất lớn, thổi bay không ít cánh hoa. Vừa lúc anh ấy đi qua, giúp tôi nhặt hoa về.”

“Ngày đó cô phơi hoa gì thế?” Thư Ngọc nói.

“Lạc thần hoa.” Hoa Hổ Phách đáp, “Ngày đó tôi phơi đầy lạc thần hoa ở nửa sau mạn thuyền.”

Thư Ngọc bỗng nhiên mỉm cười: “À, có lẽ hai người không phải không có duyên phận đâu.”

Hoa Hổ Phách không hiểu.

Thư Ngọc vỗ vai cô ta: “Tôi đi xác nhận một việc, sau đó sẽ đến nói với cô.” Dứt lời cô vội vàng đi về phía cửa, để lại một mình Hoa Hổ Phách ngỡ ngàng.

Trong đầu có một ý tưởng lớn mật, cô túm lấy Đại Mạo hỏi: “Cô thấy A Cát Bố không?”

Đại Mạo chỉ lan can cạnh sân: “Thằng nhóc kia lên đài quan sát rồi.”

Thư Ngọc gật đầu, nhắc váy đi cầu thang lên đài quan sát. Đi được vài bước thì dừng bước chân, cất tiếng gọi Đại Mạo: “Cô có biết người trong lòng của Hoa Hổ Phách tên gì không?”

Ánh mắt Đại Mạo đầy nghi hoặc, nhưng vẫn đáp: “Tân Sinh. Không có họ.”

Cầu thang ngắn ngắn nhanh chóng đi tới nơi.

Cô nhìn khoảng sân gần đài quan sát nhất, không có bóng dáng của A Cát Bố, nhưng thấy một người ngoài dự đoán.

Người nọ mặc bộ âu phục kaki đơn giản, giá vẽ dựng đứng, cầm bảng màu đang vẽ tranh sơn dầu.

Là Mục Nhã Bác.

“Hi, chào anh.” Thư Ngọc tiến lên chào hỏi.

Mục Nhã Bác nghiêng người gật đầu với cô.

“Không ngờ tôi có may mắn nhìn được đại tác phẩm của anh.” Thư Ngọc nhìn hình người chưa vẽ xong trên bức tranh.

Trên bức tranh là một cô gái trẻ tuổi, sườn xám tay áo rộng, ngồi đoan trang trên một chiếc ghế gỗ lim khắc đường vân. Bức tranh chưa hoàn thành, ngũ quan của cô gái và đường nét trên quần áo vẫn chưa phác họa. Nhưng không khó nhìn ra nét bút công phu của tác giả bức tranh.

Thư Ngọc khen ngợi: “Tranh đẹp. Không biết người trong tranh là ai?”

Mục Nhã Bác nhẹ nhàng cười: “Đại tác phẩm tôi không dám nhận, tùy ý phác họa thôi. Người trong tranh là em gái hàng xóm. Nhiều năm không gặp, không biết dung mạo của cô ấy thế nào, bởi thế còn chậm trễ chưa vẽ được ngũ quan của cô ấy.”

“Thanh mai của anh là một cô gái dân tộc Mãn Châu sao?” Thư Ngọc vừa quan sát bức tranh vừa theo bản năng thốt lời.

Mục Nhã Bác không đáp mà hỏi lại: “Thoạt nhìn giống cô gái dân tộc Mãn Châu ư?”

Thư Ngọc cong khóe miệng: “Nhìn kiểu tóc, cách ăn mặc và tư thế ngồi của cô gái trong tranh, cô ấy quả thật giống một cô gái dân tộc Mãn Châu. Người Hán sẽ không lựa chọn sườn xám thể này, bởi vì phần lớn phái nữ không thích loại sườn xám truyền thống không có đường cong lại rườm rà; kiểu tóc và đồ trang sức của cô ấy rất được chú trọng, và lại tư thế ngồi đoan trang, hạ cằm hơi thấp, chứng tỏ từ bé đã từng được huấn luyện nghiêm khắc. Cô ấy không chỉ là cô gái dân tộc Mãn Châu, còn là tiểu thư của dòng họ quý tộc thời xưa.”

Dừng một chút, cô lại nói: “Một bức tranh thể hiện được từng chi tiết tỉ mỉ đến vậy, không bỏ sót điều gì, ngoại trừ lý do tác giả của bức tranh là một người xuất sắc, mà còn vì cô gái trên bức tranh là người trong lòng của tác giả.”

Mục Nhã Bác im lặng, sau đó cười nói: “Không hổ là nhà giám định thư họa. Tôi cả gan đoán rằng, Đàm tiểu thư không chỉ là nhà giám định thư họa đầu nhĩ.”

Thư Ngọc chìa hai tay ra, cười vô tội: “Tôi đoán lung tung thôi, thế đoán mò lại đúng rồi sao?”

Mục Nhã Bác sững sốt, lập tức cười ha ha.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng gió. Thư Ngọc ngẩng đầu, trông thấy A Cát Bó đội nón của cô từ dây thừng cạnh đài quan sát leo xuống. Cậu ta vừa hứng khởi vừa gọi Thư Ngọc: “Chị Thư Ngọc, em tìm được Lạc Thần Hoa tiểu thư rồi!”

56. Quyển 4 - Chương 10: Lá Thư Tình Lãng Mạn

Cạnh bàn tròn nhỏ, ba người phụ nữ và một cậu bé ngồi vây quanh bàn.

Hà Uyển Đình hơi khấn trương đặt tay lên đầu gối: “Tôi không có nói tôi là Lạc Thần Hoa tiểu thư, các người nhìn tôi như vậy làm gì?”

Thư Ngọc và Mãn Lâm nhìn nhau, cuối cùng nhìn qua A Cát Bó.

Hai mắt cậu bé lóng lánh nhìn chằm chằm Hà Uyển Đình, trong lòng bàn tay cầm lá thư của thủy thủ tiên sinh.

“Uyển Đình,” Thư Ngọc chậm rãi nói, “Cô xác định vị đồng nghiệp kia của cô là Lạc Thần Hoa tiểu thư?”

Trong nháy mắt Hà Uyển Đình trưng ra vẻ mặt khổ sở: “Tôi làm sao xác định được chứ. Chỉ là thấy A Cát Bó tìm người quá vất vả, tôi mới nói ra suy đoán của mình cho thẳng bẻ biết. Cô bạn đồng nghiệp kia của tôi được cứu sống trong trận tai nạn trên biển hồi đó, mà người thủy thủ cứu cô ấy chính là anh trai của A Cát Bó, có lẽ vị thủy thủ tiên sinh kia bởi thế mà ghi tạc trong lòng cô bạn của tôi?”

Mân Lâm đảo mắt kinh thường: “Nhưng bạn cô tháng sáu năm nay không có lên thuyền.”

Hà Uyển Đình nói: “Công việc tại giáo khu bận rộn, năm nay cô ấy không cách nào thoát thân về nhà thăm người thân, cho nên lúc này không thể lên thuyền. Huống hồ sau khi A Cát Bó xem ảnh của cô ấy, chẳng phải đã nhận định cô ấy là Lạc Thần Hoa tiểu thư sao?”

Trên bàn đặt một tấm ảnh phai màu.

Cô gái trong ảnh sắc mặt tái nhợt, khóe mắt hơi cong, ngũ quan mặc dù bình thường, nhưng ánh mắt mang vẻ quyến rũ tự nhiên mà có vẻ sống động. Cô gái mặc chiếc áo cotton bình thường cùng với quần tây ống rộng, chân mang giày vải cứng nhắc. Rõ ràng cách ăn mặc giản dị tự nhiên nhất, phía dưới khóe mắt bên trái có xăm có một đóa hoa đỏ thắm.

Chính là vì đóa hoa này mà A Cát Bó một mực khẳng định cô gái trong ảnh là Lạc Thần Hoa tiểu thư mà cậu ta muốn tìm.

“Anh em nói trên mặt Lạc Thần Hoa tiểu thư có một đóa hoa rất đẹp,” A Cát Bó nói, “Chính là giống thế này nè.” Cậu ta chỉ đóa hoa xăm trên khuôn mặt cô gái trong ảnh.

Mân Lâm khoát tay: “Được được được, em nói cái gì thì là cái đó. Nếu đã tìm được Lạc Thần Hoa tiểu thư rồi, thế thì không còn chuyện gì liên quan đến chúng ta nữa. Nhưng mà năm nay cô ấy không ở trên chiếc thuyền này, em chờ sang năm rồi đưa thư cho cô ấy.” Dứt lời cô ta đứng lên.

Thư Ngọc bỗng dừng đề tay Mân Lâm lại.

Trong ánh mắt dò hỏi của Mân Lâm, Thư Ngọc nhìn qua A Cát Bó: “Anh em không chỉ nói trên gương mặt Lạc Thần Hoa tiểu thư có một đóa hoa xinh đẹp, mà còn nói đóa hoa này không thua kém lạc thần hoa. Anh ấy nói, khi cô ấy cười tươi tựa như đóa hoa nở bung trong tách trà lạc thần hoa. Chị nói đúng không?”

A Cát Bó kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Thư Ngọc tiếp tục nói: “Anh em tên là Tân Sinh phải không?”

Thư Ngọc mỉm cười: “Anh em và Lạc Thần Hoa tiểu thư lần đầu tiên gặp mặt trên chiếc thuyền này, anh ấy giúp Lạc Thần Hoa tiểu thư nhặt những cánh hoa bị gió thổi bay. Từ đấy, người anh thủy thủ vốn không quan tâm về loại trà bắt đầu thích trà lạc thần hoa.”

“Anh ấy bắt đầu học chữ, hiểu tất cả những gì có liên quan đến lạc thần hoa, nhưng không dám bày tỏ trước mặt cô ấy. Hiện tại anh ấy không biết viết nhiều chữ lắm, nhưng trong số lượng từ không nhiều này nhất định có hai chữ. Em xem có phải hai chữ này không.”

Khi nói chuyện, đầu ngón tay Thư Ngọc chấm nước trà, viết xuống bàn hai chữ: hoa hồng.

A Cát Bó kêu to: “Đúng vậy đúng vậy! Anh thường xuyên viết hai chữ này, em không biết chữ nhưng nhớ rất rõ hình dạng của chúng! Chính là hai chữ này!”

Mân Lâm và Hà Uyển Đình ngơ ngác nhìn Thư Ngọc.

Thư Ngọc khẽ cười, nói với A Cát Bó: “Hai chữ này mới là tên thật của Lạc Thần Hoa tiểu thư.” Cô chậm rãi phát âm hai chữ “Hoa Hồng”, không ngoài dự đoán nhìn thấy trông mắt của A Cát Bó trong phút chốc phát sáng.

“Là chị Hoa Hồng!” A Cát Bó kích động nói, “Lạc Thần Hoa tiểu thư là chị Hoa Hồng? Em phải đến phòng bếp tìm chị ấy!”

Hà Uyển Đình không hiểu: “Vị khách nào có tên là Hoa Hồng nhỉ? Sao tôi không có ấn tượng?”

Thư Ngọc cười: “Lạc Thần Hoa tiểu thư không ở trong hành khách, mà là trong các nhân viên phục vụ trên chiếc thuyền này. Tháng sáu hàng năm ngoài những khách quen định kỳ lên thuyền, còn có những người phục vụ này. Tháng sáu hàng năm sẽ có những người phục vụ cố định trên chiếc thuyền này.”

Hà Uyển Đình hiểu ra, nhưng lại khó hiểu ngay sau đó: “Sao cô biết tên thật của nhân viên phục vụ, tên trên tấm nhãn của các cô ấy không phải là tên thật mà.”

Thư Ngọc nghĩ nghĩ, đáp: “Cơ duyên xảo hợp.” Một chiếc du thuyền hơn mười nhân viên phục vụ, chỉ có cô tình cờ biết được tâm sự của Hoa Hổ Phách, cũng chỉ để cô biết được tên thật của Hoa Hổ Phách.

Có lẽ ngay cả ông trời cũng hiểu được, để cho Lạc Thần Hoa tiểu thư lương thiện cùng thủy thủ tiên sinh thật thà chất phác vượt mắt như vậy, thật sự rất đáng tiếc.

Tại phòng bếp, Hoa Hổ Phách đang phân loại lá trà hoa vừa mới phơi khô xong.

A Cát Bó cầm lá thư đứng phía sau cô ta một hồi, ngập ngừng nói: “Chị ơi, thư của chị.”

Hoa Hổ Phách nghi hoặc quay đầu lại, nhìn A Cát Bó, rồi lại nhìn Thư Ngọc, Mân Lâm và Hà Uyển Đình: “Đây là?”

Thư Ngọc cười đáp: “À, trước đó tôi đã hứa cho cô một câu trả lời.” Dừng một chút, cô bổ sung, “Duyên phận giữa cô và người trong lòng của mình không mỏng manh như cô suy nghĩ đâu.”

Hoa Hổ Phách sững sốt.

Cô ta nhận lấy thư trong tay A Cát Bó, rồi mở ra xem.

Trên tờ giấy hơi mỏng viết mấy chữ nguệch ngoạc, vụng về mà khó coi ——

“Hoa Hồng:

Anh lén uống tách trà lài em pha cho khách, hại em bị quản sự mắng, anh xin lỗi.

Trước hết, anh muốn lấy dũng khí để nói với em, trà em pha ngon lắm, em cũng rất xinh đẹp.

Còn nữa, em là lạc thần hoa của anh.

Tân Sinh.”

Mân Lâm che miệng: “Trời ơi, đây là lá thư tình lãng mạn nhất mà tôi từng thấy.”

Hoa Hổ Phách nắm chặt tờ giấy hơi mỏng, cô ta ngược mắt nhìn về phía Thư Ngọc, trong ánh mắt muốn nói lại thôi tràn đầy niềm vui sướng.

Thấm thoát, khuôn mặt cô ta ửng đỏ, khẽ cười lên, vết bột màu đỏ lạ thường trên khuôn mặt giống như một đóa lạc thần hoa, từng chút từng chút một nở bung trong tách trà.

“Đợi khi thuyền trở về nơi xuất phát, tôi phải đi tìm anh ấy.” Cô ta đặt lá thư trên ngực, “Tôi muốn...” Cô ta bỗng nhiên dừng lại, lắc đầu khẽ cười, “Thôi thôi, như vậy thật tốt, thật tốt...”

“Cám ơn tiểu thư, cảm ơn, cảm ơn...” Âm thanh của cô ta hơi run, trong ánh mắt hiện lên chút mê man, “Nhưng mà cô gái anh ấy thích tên là Lạc Thần Hoa mà. Cái tên đẹp như vậy, làm sao có thể là tôi?”

Thư Ngọc mặt mày tươi rói: “Không xứng chỗ nào chứ? Tôi thấy cái tên Lạc Thần Hoa này rất xứng với cô. Cô có biết lạc thần hoa còn có một cái tên khác không?”

Hoa Hổ Phách ngẩn ngơ, lắc đầu.

“Hoa hồng cà.” Thư Ngọc nói, “Lạc thần hoa còn có một cái tên gọi là hoa hồng cà. Cô xem, từ lâu Tân Sinh đã nhận định cô là lạc thần hoa của anh ta.”

Đợi khi Thư Ngọc trở về khoảnh sân trên boong tàu thì ráng chiều đã đầy trời.

Cô nắm chặt nón trong tay, nhịp tim như đánh trống. Vội vàng tìm kiếm Lạc Thần Hoa tiểu thư, cô lại bỏ quên vị nhả nhận bãi hoai nhà cô ở boong tàu.

Không biết anh còn ở đấy không.

Có lẽ trở về phòng rồi, cô suy nghĩ. Nghĩ thế, trong lòng dễ chịu một tí.

Thế nhưng cô vẫn không chậm bước, tiến về phía khoảng sân trên boong tàu.

Mới vừa bước lên bậc thang cuối cùng, cô liền trông thấy anh đắm chìm trong nắng chiều.

Anh đang cúi đầu đọc báo, hai chân duỗi ra, nhàn hạ mà thanh thản, chẳng có chút phát cáu và mất kiên nhẫn của người bị bỏ quên.

Cô càng cảm thấy áy náy hơn. Anh ở tại nơi này đợi cô đến chiều.

Bỗng dưng, anh dường như có cảm giác mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô: “Tìm được nón rồi?”

Cô đi đến bên người anh: “Ừm, tìm được từ lâu rồi.”

“Em đói chưa? Đi ăn bữa chiều nhé?” Anh gấp lại tờ báo trong tay.

Cô khom người xuống, vòng tay qua cổ anh: “Em xin lỗi, nón đã tìm được từ lâu rồi, em đến muộn là vì đi tìm Lạc Thần Hoa tiểu thư.”

Anh bị cô vây trong ghế, mỉm cười: “Tìm được rồi?”

Cô đắc ý: “Tìm được rồi. Vợ anh có phải rất lợi hại không?”

Anh gật đầu: “Phải, rất lợi hại.”

“Nhưng mà lợi hại cũng vô dụng, lại để anh đợi đến chiều, tệ quá mà.” Cô cọ cọ hai má anh, “Thứ lỗi cho em nhé?”

Anh bỗng nhiên dùng sức, ôm cô từ phía sau vào trong lòng: “Anh không giận. Chờ em, là do anh tình nguyện.”

Cô nửa ngả vào vai anh, không nói gì.

“Ở London, lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, anh đã trễ giờ,” anh nói, “Lúc ấy anh nghĩ rằng, cô gái mà anh thích rất có thể sẽ bị vượt mất. Khi anh chạy tới chỗ hẹn thì đã không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa, ai ngờ em vẫn còn ở đó.”

“Em đợi anh cả một buổi tối.”

Âm thanh của anh dịu dàng mà trầm tĩnh, xuyên qua thời gian đem từng hồi ức mở ra cho cô xem.

Cô khẽ cười ra tiếng: “Lúc ấy có phải anh cảm thấy, cô gái này sao ngọt như vậy, bị leo cây mà còn quyến luyến ở đây chờ hay không?”

Anh lắc đầu: “Không, lúc ấy anh nghĩ rằng, ông trời rất quan tâm đến anh, người con gái anh thích bằng lòng ở lại chờ anh.”

Cô ngơ ngác, hỏi: “Nếu lúc ấy em không chờ anh thì sao?”

Anh nở nụ cười, âm thanh rầu rĩ từ trong lòng truyền ra: “Anh sẽ tiếp tục chờ, đợi em bằng lòng nhìn đến anh lần nữa.”

Cô nhướn mày: “Đâu có dễ như vậy, con gái bị lỡ hẹn một lần, sẽ không bị lừa lần thứ hai.”

Anh đáp: “Anh sẽ đợi đến khi em không còn kiên trì.”

Cô hỏi: “Nếu vẫn kiên trì thì sao?”

Anh chậm rãi đáp: “Thế thì anh sẽ đợi cả đời.”

“Có người nào ngọt như anh cơ chứ?” Cô sụt sịt mũi, “Đồ ngọt.”

Anh hôn lên tóc mai của cô: “Ừm, cho nên tên ngọt này phải cảm ơn em, cảm ơn em không để anh ta độc thân cả đời.”

Cô phì cười, bỗng nhiên nhớ lại lá thư mà Tân Sinh viết cho Hoa Hồng: “Anh biết không, hôm nay em nhìn thấy một lá thư tình rất lãng mạn. Là thư tình mà thủy thủ tiên sinh viết cho Lạc Thần Hoa tiểu thư đấy.” Cô quay đầu nhìn anh, “Tại sao năm đó anh không nghĩ tới viết thư tình cho em hả?”

Anh im lặng, hồi lâu sau mới đáp: “Anh có viết.”

Huh? Cô kinh ngạc ngồi thẳng: “Sao em không biết?”

Anh hừ một tiếng: “Em chậm chạp như vậy đương nhiên không biết.”

“Anh viết gì thế?” Cô đầy hào hứng, “Mau nói cho em biết anh viết gì thế?”

Anh ho nhẹ một tiếng: “Quên rồi.”

Cô sưng sốt: “Sao lại quên mất? Mau nhớ lại đi.”

“Thật sự không còn nhớ.”

“Vô lý!”

“Thế giờ anh viết một lá ngay tại đây nhé?”

“...”

Nửa ánh chiều tà rơi vào trong biển.

Tà dương màu quả quýt từ phía chân trời kéo dài cả mặt biển, dường như thức tỉnh một mảng lạc thần hoa nở đầy trên biển.

57. Quyển 4 - Chương 11: Kết Thúc

Du thuyền sắp cập bờ.

Mân Lâm và Hà Uyển Đình ở trên boong tàu chia tay với Thư Ngọc. Chuyến đi chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, trước khi chia tay đã có cảm giác không nỡ.

Thư Ngọc cười nói: “Có duyên thì sẽ gặp lại.”

Hà Uyển Đình gật đầu: “Có cơ hội hãy đến giáo khu của tôi chơi, tôi tin các người sẽ thích chỗ đó.”

Mân Lâm nhướn mày: “Có lẽ lần sau gặp mặt sẽ là ở tiệc cưới của tôi.”

Thư Ngọc và Hà Uyển Đình đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Chính là như các cô suy nghĩ đó,” Mân Lâm hiếm khi đỏ mặt, “Tôi và Khải Minh.”

“Chúc mừng.” Thư Ngọc mặt mày tươi tắn.

Hà Uyển Đình than vãn: “Cũng chỉ có tôi cô đơn.”

“Vậy thì, tạm biệt nhé.”

Trong đời trải qua nhiều hành trình như vậy, sau khi gặp gỡ ngắn ngủi thì đó là ly biệt.

Một câu “tạm biệt”, nhưng trong mắt người mệnh mệnh rất cuộc không gặp lại nữa.

Dòng người nhanh chóng nuốt chửng bóng dáng của Mân Lâm và Hà Uyển Đình.

Thư Ngọc vẫn đứng trên boong tàu, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Cô phu nhân ở đây làm gì đó?” Phía sau truyền đến âm thanh biếng nhác.

Không cần quay đầu lại Thư Ngọc cũng biết người đến là ai. Cô xoay người, nhướn mày: “Tôi đang đợi người.”

“Chờ ai thế?” Hàn Kinh dứt hai tay vào túi, cười phóng túng, “Dù sao cũng không phải là chờ tôi.”

Tầm mắt Thư Ngọc dừng lại ở cổ của anh ta.

Tại đó đeo một cây thánh giá màu đồng, chính là cái trước đó rơi vào trong biển.

Cô khẽ thán phục: “Anh thật sự tìm được nó trở về?!”

Hàn Kinh hừ nhẹ một tiếng: “Tôi là ai chứ, thứ mà tôi muốn làm sao không thể lấy được?”

Thư Ngọc mỉm cười: “Đừng nói quá đắc ý, coi chừng một ngày nào đó sẽ có thứ anh không lấy được.”

Hàn Kinh bỗng nhiên im bật. Sau một lúc lâu, anh ta mở miệng: “Người cô chờ tới rồi.”

Thư Ngọc trông thấy Cô Mang xách hành lý từ trong khoang thuyền đi ra.

Cô đi qua, cầm lấy vật nhẹ trong tay anh. Cô giơ một bàn tay vẫy chào Hàn Kinh: “Chúng tôi đi đây, cảm ơn anh đã tiếp đãi nồng hậu. Sau này gặp lại.”

Cô Mang cũng quay đầu, gật đầu với Hàn Kinh.

Hàn Kinh vẫn dút tay vào túi, là người duy nhất đứng tại chỗ trong dòng người, anh ta gật đầu với Cô Mang.

Thư Ngọc đi theo Cô Mang xuống thuyền. Trên bến tàu người đến người đi, Thư Ngọc lau mồ hôi trên trán: “Người tới đón chúng ta đang ở đâu? Ông nội bảo bác Trịnh tới đón chúng ta sao?”

Cô Mang đáp: “Người tới đón chúng ta không phải bác Trịnh.”

“Ai thế?” Thư Ngọc nhất thời không nghĩ ra còn có người nào được chọn.

Nhưng mà giây tiếp theo cô sẽ biết đáp án.

Dù rằng dòng người như nước, chỉ cần một cái liếc mắt cô liền thấy được bóng dáng cao ngất kia trong đám người.

Người kia ngũ quan tuấn tú, môi mỏng mắt lạnh, chỉ cần đứng tại chỗ thì mảnh đất đó sẽ lạnh tanh.

“Sao tổ trưởng cũng đến đây?” Thư Ngọc kinh ngạc, “Ông nội lại sai tổ trưởng tới đón chúng ta.”

Cô Mang cong khóe môi: “Chắc là mệnh lệnh của ông Tạ.”

Thư Ngọc càng kinh ngạc hơn: “Ông ngoại cũng tới đây ư?”

“Trời ơi, trời ơi.” Thư Ngọc bỗng nhiên hơi choáng váng, “Ông khẳng định sẽ giáo huấn em cho coi. Đã lâu không bị ông ngoại giáo huấn, em thật nhớ giọng điệu giáo huấn người khác của ông.” Dứt lời cô tươi cười ngây ngô.

Diêm Phong thấy được Cô Mang và Thư Ngọc, anh ta tách ra dòng người mà đi tới.

Phía sau, nhanh chóng có mấy người thanh niên mặc đồ thường cầm lấy hành lý trong tay Cô Mang.

“Đi thôi, xe ở đây.”

Trong đám đông, có một bóng dáng nhỏ bé chạy nhanh.

Cậu bé vừa chạy vừa gọi: “Chị Thư Ngọc, chờ một chút. Em có thứ muốn đưa cho chị.”

Nhưng mà cô gái cậu ta đuổi theo chẳng có ý tứ chậm lại bước chân.

A Cát Bồ dốc sức bình sinh, rốt cuộc nắm được góc váy của cô gái: “Chị...Thư Ngọc...rốt cuộc bắt kịp chị rồi.”

Cô gái dừng bước, cúi đầu nhìn cậu bé, trong ánh mắt có vài phần kinh ngạc.

A Cát Bồ ngẩng đầu, nhìn cô gái trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không thể nói rõ cảm giác kỳ quái này là sao.

Cô gái đội mũ lưới mạng trắng, mặc một bộ váy tây dương. Giờ phút này, cô gái vén mạng che mặt lên trên, rồi nhìn A Cát Bồ.

“Chị Thư Ngọc, chị đổi mũ mới à?” Cậu bé ngơ ngác nói.

Cô gái khẽ cười, không nói gì.

A Cát Bó như tỉnh lại từ trong mộng, lấy ra một vỏ ốc sặc sỡ trong túi: “Cám ơn chị giúp em tìm được Lạc Thần Hoa tiểu thư, đây là quà em tặng chị —— vỏ ốc đẹp nhất tại vùng biển của bến tàu Tần Gia, bây giờ tặng cho chị.”

Cậu bé giơ vỏ ốc lên, chớp mắt ngửa đầu nhìn cô gái.

Cô gái ngồi xổm xuống, ánh mắt ngang tầm với A Cát Bó. Cô gái nhẹ nhàng cất tiếng: “Tiên sinh nhỏ, em nhận sai người rồi. Tôi không phải là chị Thư Ngọc của em.”

A Cát Bó sững sốt, hình như không ngờ mình sẽ nhận được câu trả lời như vậy.

“Tôi tên là Gia Tuệ.” Cô gái nói, “Chữ Khố Nhĩ Gia Tuệ.”

Đột nhiên một cơn gió biển lành lạnh thổi qua, vỏ ốc trong tay cậu bé phát ra tiếng vù vù.

Âm thanh trầm thấp, giống như nghi vấn trong đáy lòng cậu bé, lại tựa như tiếng thở dài hoang mang truyền đến từ nơi sâu thẳm trong biển cả.

58. Quyển 5 - Chương 1: Lắng Nghe Tiếng Mưa Trong Căn Nhà Nhỏ

Tăng sáng ngày mới, ngoài cửa sổ nổi cơn mưa phùn. Không khí của sớm tinh mơ mang theo cảm giác mát lạnh ủa vào trong phòng từ cánh cửa sổ mở ra một nửa.

“Hắt xì ——” Thư Ngọc nằm bò trên khung cửa sổ, thỉnh thoảng hắt hơi một cái.

Giây tiếp theo, một chiếc áo khoác choàng lên vai cô, thoáng chốc còn có một lồng ngực rộng lớn ấm áp.

“Sao em dậy sớm thế?” Âm thanh của Cô Mang mang theo giọng khàn khàn vừa mới tỉnh ngủ.

Anh ôm lấy cô, từ cánh cửa sổ chẳng chịt dây thường xuân nhìn ra: “Bên ngoài có gì đẹp?” Trong cơn mưa lất phất, non sông tươi đẹp gần xa mạ lên một lớp bụi, thật sự không tính là cảnh đẹp.

Cô nghiêng người, cười nói: “Bồng Tễ Viên không có nhiều ngày mưa lắm, cảnh sắc thế này rất hiếm gặp.” Nói xong cô theo bản năng dựa sát vào lồng ngực ấm áp của anh.

Anh bật cười: “Ở London còn chưa thấy đủ mưa bụi sao?”

Cô lắc đầu: “Khi ông nội đưa em tới đây lần đầu tiên cũng là vào thời tiết thế này.” Dừng một chút, cô nói tiếp, “Thời điểm ấy, còn có ba mẹ em tới cùng.”

Khi đó cô còn bé, ba mẹ khỏe mạnh, vui sướng đi cùng người nhà đến đây nghỉ hè. Ai ngờ cùng năm đó, ba mẹ đều qua đời bởi một vụ tai nạn, còn cô thì được bà vú mang về trấn Thanh Hà ngay trong đêm.

Cho tới bây giờ, ngay cả hình dáng của ba mẹ cô cũng không nhớ rõ.

Anh im lặng, vừa muốn nói lại bị ngón tay cô chặn môi. Cô nói: “Anh đừng nói xin lỗi, cũng đừng an ủi em. Khi ấy em còn bé, không cảm thấy đau khổ bao nhiêu, hơn nữa A Mỗ đối xử với em tốt lắm, ngày tháng ở tại trấn Thanh Hà em rất vui vẻ.”

Cô nói xong một hơi, như là sợ anh không tin, cô nhướn mày nhìn lại anh.

Người con gái trong lòng chưa kịp rửa mặt, mái tóc rối bù. Sợi tóc lòa xòa trước đôi mắt, tôn lên làn da trắng nõn, còn có vài phần cứng cỏi lấm liệp.

Trái tim anh bỗng nhiên lỡ mấy nhịp.

“Em cho rằng anh muốn nói gì?” Anh cười nhìn cô, “Anh chỉ là muốn...”

“Muốn cái gì?” Cô hỏi.

Anh tiến đến gần cô: “Muốn hôn em thôi.” Dư âm chưa vang ra, môi lưỡi đã quấn quýt vào nhau.

Cô khẽ cười, vòng tay qua cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn nhỏ giọt tí tách không ngừng, dường như có chiều hướng sẽ lớn hơn.

Một tay anh ôm cô, tay kia thì mở cửa sổ ra hoàn toàn: “Ồ, sắc trời còn sớm, chúng ta còn có thể ngủ thêm một lúc...”

Sắc mặt cô hơi đỏ lên, sau đó cuộn người vào trong lòng anh.

Ngay lúc Cô Mang sắp đóng cửa, “Phịch ——” tiếng đập vào khung cửa vang lên.

Thư Ngọc giật mình, trông thấy một hòn đá ướt sũng từ trên khung cửa rớt xuống.

Người nào ăn no căng bụng, sáng sớm ném đá vào cửa sổ của nhà người khác chứ?

Sắc mặt Cô Mang ửng đỏ đến đáng sợ. Anh bỗng mở cửa ra, muốn nhìn xem là kẻ nào to gan lớn mật dám ngang ngược tại trang viên nghỉ hè tư nhân của Đàm gia.

Trong màn mưa hơi mỏng không biết khi nào thì xuất hiện một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Chàng trai mặc âu phục, cao lớn tuấn lãng; cô gái mặc áo sơ mi quần ống túm, khí khái hào hùng đầy vẻ đe dọa.

Hai người không hề cầm ô, toàn thân ướt sũng.

Thư Ngọc khẽ “ơ” một tiếng, cô nheo mắt nhìn kỹ hơn.

Đôi nam nữ kia hình như đang cãi cọ, chàng trai nổi trận lôi đình, thế nhưng ngay cả Thư Ngọc là người đứng ngoài quan sát cũng có thể nhìn ra, khí khái của anh ta đã bị cô bạn gái đè ép.

Cô Mang khẽ hừ một tiếng, sau đó nở nụ cười không rõ ý tứ: “Thật là đi đâu cũng đụng phải hai tên ngốc kia.”

Thư Ngọc thăm dò người đàn ông bên cạnh mình, hỏi: “Người kia...nếu em không nhìn nhầm, người kia là Hạ Tử Trì phải không?”

Cô Mang lạnh lùng nói: “Anh ta tốt nhất hãy cầu nguyện mình không phải là Hạ Tử Trì đi.”

Thư Ngọc lại nói: “Đối diện anh ta là Khưu Bình Bình?” Hạ Tử Trì luôn miệng muốn trốn tránh Khưu Bình Bình như rắn rết, nhưng theo sự quan sát của Thư Ngọc, quan hệ giữa hai người này không đơn giản đâu.

Trong màn mưa liếc mắt đưa tình, rõ ràng là chuyện mà cặp người yêu trẻ tuổi giận lẫy mới làm.

Hạ Tử Trì đột nhiên khom người xuống, giống như chó săn tìm kiếm trên mặt đất. Ngay sau đó, anh ta nhặt lên một vật, diễu võ dương oai huơ huơ với Khưu Bình Bình. Tiếp theo, Khưu Bình Bình chưa kịp phản ứng thì anh ta đã trở tay dùng sức ném vật kia đi theo đường parabol duyên dáng trong màn mưa.

Thư Ngọc nhìn phần cuối của đường parabol kia, trong lòng thầm kêu không tốt. Thế nhưng phản ứng cuối cùng vẫn chậm một nhịp, cô đành cam chịu nhắm mắt lại, trong lòng mắng Hạ Tử Trì xối xả.

Tiếng vật nặng va đập truyền đến.

Tuy nhiên nỗi đau buốt nằm trong dự đoán lại không xuất hiện.

Thư Ngọc ngỡ ngàng ngẩng đầu, phát hiện trên trán Cô Mang chột bầm một khối. Thứ vốn nên chọi trúng đầu cô đã bị Cô Mang cản lại.

“Anh thế nào, có sao không?” Thư Ngọc đau lòng hết sức, cô giơ tay muốn xoa vầng trán của anh, nhưng lại không dám tùy tiện chạm vào vết thương, ngón tay mang đầy lo lắng khựng lại giữa không trung.

Cô Mang nắm tay cô, trấn an nói: “Anh không sao.” Anh bình thản liếc mắt nhìn Hạ Tử Trì ngoài cửa sổ, con người lạnh lùng đến nỗi không có một tí độ ấm.

Vật từ ngoài cửa sổ bay vào rớt trên sàn nhà, vẫn còn xoay vòng. Hồi lâu sau mới ngừng lại.

Đó là một hộp nhỏ hình vuông lớn bằng lòng bàn tay.

Bề ngoài bọc một lớp vải đỏ thắm như gấm vóc, trên nắp hộp thêu hoa văn hình cúc vạn thọ.

Thư Ngọc nhặt hộp lên, mở ra nhìn. Đây là một hộp thêu thùa may vá kiểu xưa, bên trong khảm vòng xoay hình tròn, trên đó đầy những lỗ nhỏ, kích cỡ của từng lỗ hổng không đều nhau, cắm vào đó là những cây kim phù hợp với kích cỡ.

Hạ Tử Trì một người đàn ông cao lớn lại trút giận với một hộp tú hoa châm?

Thư Ngọc chợt cảm thấy khó mà tin được.

Cô giương mắt lên lần nữa, trong màn mưa đã không còn thấy bóng dáng của Khưu Bình Bình. Trong cảnh nền màu xám, chỉ để lại một mình Hạ Tử Trì đứng thẳng đờ trong mưa, không hề nhúc nhích.

Thật khó hiểu, Thư Ngọc phát hiện mình lại đọc ra vài phần tịch liêu trên người vị công tử thường hay chênh mắng kia.

Khi nào thì ngay cả Hạ Tử Trì cũng học được tịch liêu?

Thư Ngọc hỏi: “Khưu Bình Bình đi rồi?”

Cô Mang gật đầu.

“Cô ấy đi về hướng nào thế?” Thư Ngọc bỗng nhiên hơi tò mò.

Cô Mang chợt cong khóe môi: “Sắp rồi.”

“Gì cơ?” Thư Ngọc không hiểu.

Cô Mang chẳng đáp lại, anh chỉ vươn tay chỉnh lại áo ngủ xốc xếch của cô, tiện thể đặt xuống một nụ hôn trên xương quai xanh của cô.

Đúng lúc này, chuông gió tại huyền quan của căn nhà nhỏ vang lên tiếng leng keng.

Có khách tới.

59. Quyển 5 - Chương 2: Đến Nhà Đòi Vật

Cô Mang lười nhác đi đến huyền quan mở cửa ra.

Gió lạnh sáng sớm cuốn theo vài giọt mưa phùn thổi vào trong. Dưới hiên nhà, trước màn mưa, có một cô gái đứng đó.

Mặt mày đầy khí khái, toàn thân ướt sũng.

Chính là Khưu Bình Bình.

Thư Ngọc hơi ngơ ngác.

Ở trong ấn tượng của cô, Khưu Bình Bình là một tiểu thư thích làm liêu, không câu nệ lễ phép, chẳng lo tới thói đời.

Hiện giờ Khưu Bình Bình run bần bật đứng dưới mái hiên nhà người khác, thực ra đây là lần đầu tiên Thư Ngọc thấy được.

Hình như sau khi cãi cọ với Hạ Tử Trì, Khưu Bình Bình đã chạy tới đây. Lúc này, lồng ngực cô ta phập phồng, ngay cả tiếng nói cũng mang theo vài phần hỗn hển.

“Tiên sinh.” Cô ta hỏi, “Xin hỏi anh có nhặt được một cái hộp nhỏ hình vuông màu đỏ ở lầu ba phía tây không?”

Cô Mang bỗng nhiên mỉm cười: “Cô cũng biết hai người đã ném trúng cửa sổ của tôi ư?”

Giọng nói rõ ràng hờ hững, nhưng lại khiến Khuru Bình Bình đột nhiên run rẩy. Cô ta theo bản năng cúi đầu, cắn môi: “Tôi xin lỗi, tiên sinh. Tôi thật sự xin lỗi.”

Cô Mang không nói lời nào.

Sắc mặt Khuru Bình Bình đỏ bừng, có lẽ đây là lần đầu tiên bị người ta coi khinh, nhưng cô ta lại không tìm ra đối phương có gì bất ổn.

Người chủ của căn nhà nhỏ này dùng thái độ nho nhã lễ độ nhất khiến cô ta vô cùng lúng túng.

Thư Ngọc đứng ở trong góc tại huyền quan hơi toát mồ hôi. Xem dáng vẻ của hai người này, người không biết chuyện còn tưởng rằng Cô Mang đang bắt nạt con nít.

Khuru Bình Bình quý dạ xoa coi trời bằng vung ở trong miệng Hạ Tử Trì, giờ phút này tựa như con thỏ hoang không biết làm sao.

Thư Ngọc ho nhẹ một tiếng, cô đi tới, ôm cánh tay Cô Mang, rồi quay đầu hòa nhã nói với Khuru Bình Bình: “Không việc gì. Nhưng mà lần sau hai người yêu cãi nhau, đừng kéo người vô tội vào nữa.”

Khoảnh khắc trông thấy Thư Ngọc, Khuru Bình Bình rõ ràng sững sờ. Cô ta nhìn chăm chăm hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Này chị xinh đẹp, sao chị lại ở đây?”

Lúc này đến phiên Thư Ngọc ngỡ ngàng. Cô cười cười: “Thế thì tôi nên ở chỗ nào?” Sơn trang nghỉ hè tư nhân của Đàm gia, cô không nên ở đây thì nên ở đâu chứ?

Khuru Bình Bình im bật, rồi nói: “Ít nhất không phải ở với vị tiên sinh này.”

Thư Ngọc kinh ngạc. Cô không nên ở cùng chồng cô sao?

Bên tai vang lên tiếng cười khê của Cô Mang: “Tiểu thư của phó thị trưởng Khuru quả nhiên thú vị. Phu nhân của tôi không nên ở cùng tôi sao?” Câu cuối cùng lộ ra ý lạnh dày đặc.

Khuru Bình Bình sớm nhận ra mình đã nói bậy, giờ phút này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Không...tôi không phải có ý này. Sau khi du thuyền cập bến, tôi nhìn thấy chị xinh đẹp rời khỏi cùng một vị tiên sinh. Có lẽ tôi nhìn nhầm rồi, không không không, khẳng định là tôi nhìn nhầm rồi.”

Trông thấy Khuru Bình Bình sắp phát khóc dưới sự uy hiếp của Cô Mang, Thư Ngọc vô cùng bất đắc dĩ. Cô nhìn Cô Mang, rồi lại nhìn Khuru Bình Bình, cuối cùng thở dài: “Mưa lớn quá, nếu Khuru tiểu thư không chê, vào nhà ngồi nhé.”

Cô Mang thản nhiên liếc nhìn cô.

Cô giả vờ như không thấy, vẫn tươi cười nhìn về phía Khuru Bình Bình.

Sắc mặt của Khuru Bình Bình trong nháy mắt trở nên bối rối: “Tôi...thật ngại quá, bạn tôi còn đang chờ tôi...tôi...”

Thư Ngọc làm như không nghe thấy: “Cô muốn uống gì? Sữa nóng, nước chanh, trà lài, hay là một chén canh gân nhỉ?”

Khuru Bình Bình liếm môi.

“Lúc ở Thiên Cơ Các tôi không thể giúp cô đánh một ván bài với Dạ Miêu, hôm nay hãy cho tôi một cơ hội đền bù nhé?” Thư Ngọc nháy mắt.

Khuru Bình Bình đã sớm dao động, dùng lý do từ chối cuối cùng: “Nhưng bạn tôi...”

Thư Ngọc cười dịu dàng: “Bạn trai à? Gọi anh ta cùng qua đây đi.”

Khuru Bình Bình ngẩn ngơ.

“Con gái da mặt mỏng ngại mở miệng phải không?” Thư Ngọc tỏ vẻ hiểu ý nắm tay Khuru Bình Bình, “Nếu không tôi sai người mời anh ta qua đây nhé.”

Vừa dứt lời, người bảo vệ như bóng ma đã dẫn theo Hạ Tử Trì đang khó hiểu xuất hiện dưới hiên nhà.

Một giây trước Hạ Tử Trì còn đang buồn bực than vãn số phận ngang trái trước cảnh núi non, giây tiếp theo lại dời chuyển vị trí đứng trước một căn nhà nhỏ xinh đẹp. Không chỉ có thế, anh ta còn trông thấy bạn cũ ngày đêm mong nhớ.

Thư Ngọc vẫn xinh đẹp thông minh ở trong trí nhớ của anh ta. Cô duyên dáng yêu kiều đứng bên trong cánh cửa, ánh mắt đang nhìn anh ta.

Cho nên, anh ta đang ngủ mơ sao?

Trong mơ, Thư Ngọc cất tiếng: “Đây là bạn trai của Khuư tiểu thư nhĩ.”

Hạ Tử Trì như tỉnh dậy từ trong mộng, đôi mắt mở thật to: “Khuư Bình Bình, quý dạ xoa này ——”

Lời tiếp theo đều bị nuốt trở vào, anh ta nhếch khóe miệng, trưng ra khuôn mặt khóc tang cười nói: “Cô tiên sinh...đã lâu không gặp.”

Cô Mang nâng mí mắt, nở nụ cười: “Không tính là lâu, chúng ta không phải vừa mới gặp ở trên du thuyền sao?”

Bên trong phòng, chiếc bàn nhỏ bằng gỗ đàn hương, trên bàn có bốn chén canh ngân nhĩ cầu khởi.

Hạ Tử Trì và Khuư Bình Bình ngồi song song trên một chiếc ghế dài, khoảng cách giữa hai người đủ để nhét thêm hai người khác.

Thư Ngọc khẽ hớp một ngụm canh ngân nhĩ, nói: “Tình cảm của hai vị tốt như vậy, tôi có thể hỏi hai người quen biết thế nào không?”

Khuư Bình Bình và Hạ Tử Trì nghe vậy đều quay đầu cho đối phương một cái nhìn khinh thường, sau đó cùng xoay đầu sang chỗ khác, từ trong xoang mũi hừ một tiếng nặng nề.

Thư Ngọc: “...”

Thư Ngọc tươi cười khéo léo: “Hai vị thực sự rất ăn ý.”

Cô Mang làm ấm người bằng ly rượu nhỏ, nhấp từng chút một, nghe vậy anh không khỏi cong khóe môi: “Cũng rất xứng đôi.”

Hạ Tử Trì xù lông: “Ai cùng cô ta...”

Khuư Bình Bình nhướng mày, cười nhạo: “Hai người hiểu lầm rồi, anh ta không phải là bạn trai của tôi. Anh ta là do tôi mua về.”

Thư Ngọc sắc một ngụm.

Cô Mang vẫn bình thản nhấp rượu.

Hạ Tử Trì không thể nhịn nữa: “Nói hươu nói vượn! Rõ ràng là cô sai người đánh thuốc mê tôi rồi kéo tôi đến phòng cô...”

“Chắc, nói hay nhĩ, làm như tôi thích anh lắm đấy.”

“Buổi tối đầu tiên cô không phải cũng nói thế ư!”

“Tôi nói cái gì?”

“Cô nói cái gì chính cô cũng không biết hả?!”

“Tôi làm sao biết anh chỉ là câu nào?”

Ý đồ ban đầu là tùy tiện gạ gẫm, thật không ngờ nội dung của yêu sách lại vượt qua sự mong đợi. Hết sức kinh hãi, Thư Ngọc chợt thốt ra: “Cho nên, Hạ Tử Trì anh ngủ với người ta rồi ư?”

“Nói bậy! Ông đây làm sao có thể ngủ với con quỷ dạ xoa này?”

“Chắc, bốn cô nương sao lại lên giường với loại gà tơ này chứ?”

Hai người đồng thanh.

Thư Ngọc tỏ vẻ bí hiểm, hồi lâu sau mới nói: “Hai người quả nhiên rất ăn ý.”

Cô Mang ho nhẹ một tiếng, nói chậm chậm: “Khuru tiểu thư tới tìm chúng tôi, là vì lấy lại vật đã ném vào cửa sổ của chúng tôi ư?”

Khuru Bình Bình không tranh cãi với Hạ Tử Trì nữa. Cô ta ngồi thẳng người, đáp: “Đúng vậy, tiên sinh có thể trả nó lại cho tôi không?”

“Đương nhiên,” Cô Mang nhướn mày, “Tôi giữ nó cũng vô dụng.” Vừa nói anh vừa đặt một vật lên bàn.

Khuru Bình Bình cúi đầu nhìn, cô ta ngậy người: “Đây là...”

Trên bàn là một hòn đá màu đen vẫn chưa khô nước.

Chính là hòn đá chọi trúng cửa sổ trước tiên.

Khuru Bình Bình khó khăn mở lời: “Không phải thứ này, là một cái hộp nhỏ hình vuông màu đỏ, ở trên còn có thêu một đóa hoa.”

Cô Mang ra vẻ hơi kinh ngạc: “Hòn đá này quả thật chọi trúng khung cửa sổ của chúng tôi.”

Câu này là thật, hộp tú hoa châm hình vuông mà Khuru Bình Bình mong nhớ đã chọi trúng đầu Cô Mang cơ.

Khuru Bình Bình cắn môi: “Tiên sinh, có thể tìm lại lần nữa không? Tôi nhớ rõ ném nó về phía này...”

Cô Mang nhướn mày: “Thế nào, chẳng lẽ hai người không chỉ lấy hòn đá quăng trúng cửa sổ của chúng tôi, mà còn ném thứ khác nữa?” Ánh mắt như có như không lướt qua người Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Trì chất phác sợ run cả người.

Khuru Bình Bình vô cùng lúng túng: “Xin lỗi tiên sinh, thật ra...”

“Thật ra cái gì?” Cô Mang cười như không cười, “Tôi cũng rất hiếu kỳ, Khuru tiểu thư và...người bạn này của cô, đi vào trang viên nghỉ hè tư nhân của chúng tôi như thế nào.”

Xông vào nhà riêng của người ta, chọi trúng cửa sổ của người ta. Tội trạng càng ngày càng lớn. Khuru Bình Bình không khỏi lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Thư Ngọc vừa định mở miệng, lại nghe Cô Mang nói: “Mưa đã tạnh rồi.”

Khuru Bình Bình và Hạ Tử Trì không rõ nguyên do.

Cô Mang nhíu mày: “Cho nên, hai vị muốn ở lại dùng cơm trưa sao?”

“Được đó...Á ——” Hạ Tử Trì không chút suy nghĩ, vui vẻ đáp lại. Âm cuối còn chưa thốt ra thì đã bị Khuru Bình Bình giẫm mạnh vào chân.

Khuru Bình Bình đỏ mặt, túm lấy Hạ Tử Trì đứng lên: “Quấy rầy tiên sinh thật ngại quá, chúng tôi lập tức đi ngay...tức khắc...” Đi được vài bước cô ta quay đầu lại, “Tiên sinh thật sự không nhìn thấy cái hộp hình vuông...”

“Vật Khuru tiểu thư muốn tìm rất quan trọng sao?” Cô Mang ngắt lời cô ta.

Khuru Bình Bình dường như thấy được một tia hy vọng, cô ta dùng sức gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy...”

Đôi mắt Cô Mang chứa đầy áy náy: “Nhưng thật đáng tiếc, tôi không nhìn thấy cái hộp hình vuông nào chọi trúng cửa sổ.”

Khuru Bình Bình chán nản sụp vai.

“Mặt khác,” Cô Mang nói chậm chậm: “Nếu là vật quan trọng, tại sao Khuru tiểu thư tùy tiện ném loạn chứ?”

Khuru Bình Bình: “...”

Tiến đi hai người ướt như chuột lột, trở về phòng ngủ, Thư Ngọc không nhận được cười khanh khách.

“Em cười cái gì?” Cô Mang liếc cô một cái, anh cởi áo khoác rồi ngồi xuống giường.

“Cười anh bắt nạt một cô bé.” Cô cười vui vẻ.

“Cô bé ném trúng đầu anh?” Anh nhướn mày.

“Người ném trúng anh là Hạ Tử Trì,” Cô sửa lại, “Hơn nữa cô bé nhà người ta đã xin lỗi rồi.”

Anh bưng tỉnh hiểu ra: “À, còn có một Hạ Tử Trì.”

Cô nằm bò trên giường ngắm nghía hộp tú hoa châm cổ xưa màu đỏ: “Cái này không phải là vật gia truyền của Khưu gia chứ?” Khưu Bình Bình thật sự không giống như là cô gái thích thêu thùa may vá. Nếu thật là vật do tổ tiên truyền lại, hôm khác nên trả lại cho Khưu Bình Bình.

Anh ôm cô vào trong lòng, thờ ơ đáp: “Hoặc là tín vật đính ước mà Hạ Tử Trì tặng cho.”

Cô sắc mặt hơi: “Hạ Tử Trì thật sự thích tiểu thư Khưu gia sao?”

Anh mỉm cười: “Em không tin?”

Cô nghĩ nghĩ, đáp: “Thật sự khó tin.”

“Ồ,” anh nói, “Vậy chúng ta hãy chờ xem.”

Anh tiện tay ném đi, cái hộp rớt trên bàn trang điểm.

Ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh, mây đã tan. Bầu trời quang đãng sáng sủa tại Bồng Tễ Viên đã trở lại.

60. Quyển 5 - Chương 3: Trời Đất Rộng Lớn

Đằng trước tòa nhà hình ống tại phía nam Bồng Tễ Viên là cây cỏ mọc xanh um.

Trên mặt cỏ mang theo bọt nước đọng một chiếc bàn đá tròn trịa trơn bóng, trên bàn đặt một ván cờ đang chiến đấu hăng say.

Khi Thư Ngọc đi đến tòa nhà phía nam thì trông thấy hai ông cụ đang vò đầu bứt tai giương mắt nhìn bàn cờ.

Trong lòng cô không khỏi nảy sinh tiếng chuông cảnh báo, Thư Ngọc nhanh chóng kéo Cô Mang xoay người bỏ đi, thế nhưng vẫn chậm một bước.

Một trong hai ông cụ không hề ngẩng đầu mà nói: “Nha đầu tới rồi.”

Thư Ngọc dừng bước, chậm rãi xoay người lại: “Ông nội, ông ngoại.”

Ông cụ còn lại vẫy tay với cô: “Lại đây, giúp ông xem ván cờ này.”

Trong nháy mắt Thư Ngọc lộ ra khuôn mặt khổ sở: “Hai ông từ từ chơi nhé, con đi lấy chút trà bánh đến...”
Đùa à, hứa một cái là cả ngày phải dây dưa trong này.

Còn chưa kịp dời bước thì chợt nghe ông cụ ở đằng sau cất tiếng: “Con có thể đi, nhưng để người đàn ông của con ở lại.”

“Ông ngoại ——” Thư Ngọc kêu lên.

“Thế nào?” Tạ Tri Viễn nhíu mày, trừng hai mắt, Thư Ngọc im bật ngay lập tức.

Tạ Tri Viễn nói tiếp: “Người trẻ tuổi ngày nào cũng dính với nhau thì còn ra thể thống gì? Đam mê sắc đẹp hồng việc, đạo lý này có hiểu không?”

Câu cuối cùng rõ ràng là nói cho Cô Mang nghe.

Cô Mang hắng giọng một tiếng, xoay đầu qua chỗ khác.

Thư Ngọc vẫn chưa bỏ cuộc, cô nhảy hai ba bước đến bên cạnh Đàm Phục, kéo tay áo ông cụ làm nũng: “Ông nội ông nội, hai ông chơi cờ nhé, con và Cô Mang sẽ không quấy rầy hai người được không?”

Đàm Phục nhắc mí mắt liếc nhìn Thư Ngọc, lặng lẽ thu lại tay áo trong tay cô. Sau một lúc lâu, ông nói tiếp lời của Tạ Tri Viễn: “Suốt ngày đánh với nhau thì thôi, thế mà chẳng đánh ra được tin tức gì.”

Thư Ngọc ngơ ngác, ngay sau đó lập tức lúng túng: “Ông vội gì chứ...”

Đàm Phục trừng mắt: “Vội gì? Con nói ông vội gì hả? Con đó bỏ hai lão già lẻ loi hiu quạnh ở nhà, chẳng nói tiếng nào mà chạy đi mất tới trấn Thanh Hà, còn có lý lẽ nữa sao? Mau sinh một đứa bé chơi cùng chúng ta, đỡ phải mỗi ngày chúng ta đều hoảng sợ lo lắng đồ không lương tâm là con khi nào thì chạy đi mất nữa.”

Thư Ngọc bị giáo huấn đến mức không nói được một câu. Hồi lâu sau cô mới tìm được lời nói để ngụy biện: “Con không phải sợ hai ông lớn tuổi rồi, bị con nít làm ồn không được thanh thản sao...”

Lúc này Tạ Tri Viễn trừng mắt: “Không phiền con lo lắng, con sinh ra một đám nhóc chúng ta sẽ nuôi dưỡng chúng cho con.”

Thư Ngọc bóp trán. Càng nói càng thái quá...

Tạ Tri Viễn liếc nhìn Cô Mang một cái, nói lời sâu xa: “Người trẻ tuổi, phải cố gắng lên đi.”

Cô Mang: “...”

“Còn lẽ mề ở đây làm gì? Không phải con nói muốn đi lấy trà bánh sao?” Tạ Tri Viễn quát lên.

Thư Ngọc mau chóng đứng dậy, theo bản năng kéo Cô Mang chạy cùng, nhưng bị Tạ Tri Viễn gạt tay ra: “Tự con đi lấy.”

Sau khi ném ánh mắt lực bất tòng tâm cho Cô Mang, Thư Ngọc chạy đi nhanh như chớp.

Cô Mang đứng tại chỗ vô cùng bất đắc dĩ, cứ thế mà bị vợ bỏ rơi rồi.

“Thất thần làm gì, qua đây ngồi.” Đàm Phục nói.

Cô Mang nghe lời đi qua, ngồi cạnh bàn đá.

Ván cờ không vì vừa rồi có người xen vào mà gián đoạn. Quân cờ bằng gỗ đặt trên bàn vang lên tiếng lách tách. Kỳ thủ tài giỏi, mỗi một nước đi là một cân khôn.

“Nghe nói hai đứa ở Nam Kinh gặp phải phiền phức.” Đàm Phục vừa đặt quân cờ xuống vừa nói.

Cô Mang đáp: “Dạ.”

“Là phía nào làm?” Đàm Phục hỏi.

“Quý tộc tiền triều còn sót lại,” Cô Mang đáp, “Thông đồng với người của hai phía Nam Bắc.”

Đàm Phục chỉ ván cờ: “Cậu thấy khả năng thống nhất của Nam Bắc có bao nhiêu.”

Cô Mang nhìn bàn cờ cũ xưa. Hai phía chiến đấu sít sao tại con sông ranh giới, nhưng cho dù là phía Nam hay Bắc, khi suy nghĩ có nên vượt qua biên giới hay không, cả hai đều phải cẩn thận từng li từng tí. Chỉ cần ngửi được hương gió không đúng, lập tức lui về trận doanh ban đầu.

“Nam Bắc thống nhất là xu thế tất yếu.” Cô Mang nhìn toàn diện trả lời.

Tạ Tri Viễn nở cụ cười ha ha: “Tiểu tử, bọn họ nói cậu là cáo, quả nhiên lời nói không sai.”

Đàm Phục chỉ bờ sông ranh giới: “Cậu ở đây, tạo ra đường cân bằng. Ta ở trong này.” Ngón tay từ ranh giới của trận doanh Nam Bắc chuyển qua trận địa phía Bắc, “Tạ công của cậu đang ở ranh giới phía Bắc, nhưng thế lực lại hoàn toàn sai hướng trải rộng sang ranh giới phía Nam.” Nói xong ông lấy Nam Kinh làm trục vẽ một vòng tròn.

Giờ phút này nhìn lại, mặc dù ván cờ rối loạn nhưng đạt được một sự thống nhất kỳ lạ. Song, sự cân bằng này đương nhiên không thể duy trì mãi mãi, mỗi một sự thay đổi vị trí của quân cờ sẽ ảnh hưởng toàn bộ ván cờ.

Rút dây động rừng.

Lợi thế ẩn hình không thấy đâu, quân ngầm có mưu đồ phá hoại sự cân bằng như hổ rình mồi.

“Tiểu tử, cậu nói đúng. Nam Bắc thống nhất là xu thế tất yếu, nhất định là theo chiều hướng đó. Nhưng người thống nhất Nam Bắc không phải là ta và Tạ công, cũng không phải là cậu. Lợi thế cũ xưa đã mục nát, lợi thế mới sẽ từ dưới đất mà chui lên.”

Phòng bếp tại tòa nhà phía nam, từ trong lò nướng Thư Ngọc lấy ra bánh ngọt vừa mới nướng xong, nhưng miệng cô lại phàn nàn: “Ông nội và ông ngoại thật sự xấu quá, ngày nào cũng lấy cháu ra làm trò đùa.”

Lão quản gia cười ha hả nói: “Nha đầu, hai vị lão tiên sinh rất thương cháu. Cháu không nói tiếng nào chạy đi trấn Thanh Hà, thật sự khiến bọn họ lo lắng. Khi ấy cục diện chính trị tại phía Bắc bất ổn, nếu như kẻ khác cố tình bắt cháu thì làm sao đây?”

Thư Ngọc gục đầu xuống: “Là cháu không biết suy nghĩ.”

“Cũng may nhờ tiểu tử Cô gia, một tay ổn định cục diện chính trị, còn dẫn cháu trở về.” Lão quản gia cảm thán, “Cô gia chưa từng góp phần vào giới chính trị, ai ngờ thế hệ này xuất hiện một Cô Mang. Nhưng mà, đáng tiếc đáng tiếc.”

Đáng tiếc lão đương gia của Cô gia không phải người chủ tinh mắt nhận biết châu báu.

Thư Ngọc chia ra bánh ngọt trên khay, bỗng nhiên ngó thấy một cái hộp nhỏ hình vuông màu đỏ đặt ở một bên khay.

Bên ngoài bọc lớp vải đỏ thẫm, phía trên thêu một đóa cúc vạn thọ.

Đây không phải là hộp tú hoa châm mà Khuê Bình Bình muốn tìm sao? Thư Ngọc ngần ngừ, theo bản năng mở hộp ra.

Ai ngờ bên trong không có vòng xoay kim chỉ mà cô dự đoán.

Trong hộp lót tấm vải nhung mềm mại, trên tấm vải là một đóa cúc vạn thọ bằng thủy tinh, đóa hoa thủy tinh kia đề lên một tờ giấy nhỏ.

Thư Ngọc nheo mắt nhìn gần hơn, bên tai nghe được lão quản gia nói: “Con trai trưởng của Khuê gia tuần sau cử hành hôn lễ, ông nội cháu đồng ý cho bọn họ mượn bắc viên (khu vườn phía bắc) của Bồng Tể Viên làm nơi tổ chức hôn lễ.”

Khuê Bình Bình tới đây là vì hôn lễ của anh cả. Thư Ngọc bừng tỉnh hiểu ra.

“Cô dâu xinh đẹp không ạ?” Thư Ngọc bỗng nhiên đầy hứng thú.

Lão quản gia im lặng, sau một lúc lâu mới đáp: “Cô dâu rất xinh, chỉ là...”

Cửa phòng bếp mở ra từ bên ngoài, Diêm Phong lộ nửa người vào.

“Trà bánh xong chưa? Tạ công đang thúc giục.” Anh ta thản nhiên lướt nhìn phòng bếp, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Thư Ngọc.

Thư Ngọc giật mình: “Xong rồi xong rồi, đưa cái này đi đi...” Dứt lời, cô bưng lên khay nước trà nhét vào tay Diêm Phong, còn mình thì cầm khay đựng bánh ngọt đi ra ngoài.

Diêm Phong cau mày nhìn chằm chằm cái khay thành linh xuất hiện trong tay.

Thư Ngọc ở đằng trước hối thúc: “Đi thôi.”

Diêm Phong lặng lẽ theo sát bước đi của cô.

“Tổ trưởng, anh tới Bồng Tể Viên là vì tham dự hôn lễ của Khuê gia ư?” Thư Ngọc vừa đi vừa quay đầu hỏi.

Diêm Phong đáp: “Tôi tới là vì chuyện khác, tiện đường thay mặt thầy tham dự hôn lễ của con trưởng Khuê gia.”

Thư Ngọc nghi hoặc trong lòng: “Ông ngoại không tham dự hôn lễ?”

Diêm Phong nhìn cô một cái: “Thầy luôn không có hứng thú với những việc này.” Tà công ít giao du với bên ngoài, đã lâu rồi không tham gia những hoạt động của tiểu bối. Chuyện không quan trọng thì đừng động đến Đàm công và Tà công, càng đừng nói đến một cuộc hôn lễ của Khuê gia.

Thư Ngọc nhin không được lại hỏi: “Thế tại sao cho Khuê gia mượn Bồng Tể Viên làm nơi tổ chức hôn lễ?”

Trong mắt Diêm Phong có một tia kinh ngạc: “Em không biết ư?”

“Biết gì?” Thư Ngọc mù mờ.

“Cô dâu của hôn lễ này là người trong họ của bà nội em.” Diêm Phong đáp.

Bà nội? Thư Ngọc sững sờ. Trước khi cô sinh ra thì bà nội đã qua đời, trưởng bối trong nhà chưa bao giờ kể lại chuyện của bà nội, cô nghe ngóng được một ít chuyện về bà nội từ những lão bộc trong nhà.

Cô chỉ biết bà là một mỹ nhân thời xưa, từ bỏ đại gia tộc, một mình gả cho ông nội là quân nhân. Trong cuộc sống ngắn ngủi của vị mỹ nhân đó, bà đã sinh cho chồng một đứa con trai.

Ông nội không hề nhắc đến bà nội, trong gia phả cũng chẳng tìm ra bức họa của bà. Nhưng từ sau khi bà nội mất, ông nội không kết hôn nữa, một thân một mình cho tới giờ.

Người trong họ của bà nội là loại người thế nào? Thư Ngọc không thể nào biết được.

Khi nói chuyện, hai người đã đi tới cạnh một hồ nước nhỏ.

“Ở đó có người.” Thư Ngọc nhỏ giọng nói với Diêm Phong.

Bốn phía xung quanh hồ nước nhỏ là cây liễu rủ rủ, nơi cành liễu phất phơ có bóng người duyên dáng hiện ra.

Diêm Phong dừng bước, nhìn sang phía hồ nước. Tòa nhà phía nam tại Bồng Tể Viên là nơi trú ngụ của hai ông Đàm Tà, người ngoài không được đi vào. Tôi tới tòa nhà phía nam ra vào có giới hạn, không thể tự mình rời khỏi chỗ. Giờ phút này người ở cạnh hồ nước này là ai?

Diêm Phong đẩy mạnh cành liễu ra, chợt nghe đằng sau đó vang lên tiếng “Y ——”. Anh ta nhướng mày, cánh tay vươn tới, lôi ra người phía sau cây liễu.

Thư Ngọc thấy rõ dáng vẻ của người nọ, cô không khỏi ngẩn ngơ.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp. Da trắng tóc đen, tròng mắt đen láy, đôi mắt to mông lung như chứa đựng sương mù. Dưới mắt trái của cô gái xăm một đóa hoa bằng chu sa, khéo léo tinh xảo, xem hình dạng tựa như là một đóa hoa nhài.

Cô gái hiển nhiên sợ hãi, giống như nai con bị bắt, run rẩy nhìn về phía Diêm Phong và Thư Ngọc.

“Cô là ai?” Thư Ngọc có phần không đành lòng.

Cô gái mở miệng kêu “y, y” mấy tiếng, nhưng không phát ra âm phù hoàn chỉnh.

Thư Ngọc và Diêm Phong ngơ ngác nhìn nhau.

Cô gái này là một người câm.

61. Quyển 5 - Chương 4: Uyên Ương Hoang Dã

Diêm Phong nhú mày, thả cô gái ra.

Cô gái run lấy bầy lùi ra sau một bước, trong mắt tràn đầy hoảng loạn.

Thư Ngọc chặn Diêm Phong ở đằng sau, cô tiến lên ôn hòa nói với cô gái: “Đừng sợ. Tôi sẽ hỏi cô vài câu, cô chỉ cần lắc đầu hoặc gật đầu là được, cô có hiểu tôi nói gì không?”

Cô gái chần chờ rồi gật đầu.

“Cô có biết đây là trang viên nghỉ hè tư nhân không?” Thư Ngọc dịu dàng nhìn cô gái.

Cô gái gật đầu.

“Một mình cô tới đây sao?”

Cô gái lắc đầu.

“Có người dẫn cô tới chỗ này?”

Cô gái gật đầu.

“Bây giờ người kia còn ở đây không?”

Cô gái ngẩn ngơ, rồi lắc đầu.

“Cô không biết người kia có còn ở đây không?”

Cô gái gật đầu.

“Cô là người của Khưu gia?”

Cô gái còn chưa kịp phản ứng thì lùm cây phía trước chợt lung lay, từ bên trong đó có một người đi ra. Trong tay người kia kéo theo một chùm mơ, anh ta hưng phấn kêu lên: “Tiểu Loan, em xem này...”

Còn chưa nói xong thì bị cảnh tượng trước mắt làm hết hồn.

“Thư Ngọc, tổ trưởng? Sao hai người ở đây thế?” Hạ Tử Trì gãi má, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Thư Ngọc mặt không biểu cảm quay đầu nhìn Diêm Phong một cái, rồi nói với Hạ Tử Trì: “Sao anh lại ở đây? Sáng sớm đập cửa sổ nhà người ta, quấy nhiễu người ta thì thôi đi, bây giờ còn tùy tiện dẫn người lạ vào trang viên tư nhân của người khác làm ồn, anh coi đây là công viên hả?”

Hạ Tử Trì ngượng ngùng: “Thư Ngọc...tôi chỉ muốn đưa Tiểu Loan tới chỗ yên tĩnh thôi.”

Thư Ngọc bóp trán: “Thật ngại quá, phiền anh yên lặng trước đi.” Dừng một chút cô cất tiếng lần nữa: “Cô ấy có quan hệ gì với anh?”

Hạ Tử Trì nuốt nước bọt: “Chính là quan hệ giữa công tử thế gia trẻ tuổi cùng với một cô gái.”

Thư Ngọc: “...”

Hạ Tử Trì vui sướng bắt chuyện với cô gái: “Tiểu Loan mau tới đây, đây là cô út của em.”

Thư Ngọc ngạc nhiên: “Anh nói cái gì?”

Hạ Tử Trì đáp: “Cha của Tiểu Loan là cháu đích tôn của em gái của bà nội cô, dựa theo quy củ trong họ hàng, cô ấy nên gọi cô một tiếng cô.”

Bộ não Thư Ngọc phình to, đây là thân thích tới chỗ nào, quan hệ xa xôi đến mức cô không hiểu gì cả.

Tiểu Loan dường như rất vui vẻ, sợ hãi trước đó trở thành hư không, kêu “y y” nhìn về phía Thư Ngọc, trong ánh mắt có sự ỷ lại.

Thư Ngọc không khỏi sửng sốt. Đứa nhỏ này nhất định được người nhà bảo vệ rất tốt.

Diêm Phong bỗng nhiên cất tiếng nhắc nhở: “Thầy yêu cầu trà bánh.”

Lúc này Thư Ngọc mới nhớ tới, còn có hai ông lão đang chờ cô đưa đồ ăn tới. Cô ho nhẹ một tiếng, “Tôi còn có việc, đi trước đây. Nếu anh muốn dẫn con bé đến chỗ yên tĩnh chơi đùa thì có thể đến căn nhà nhỏ của tôi ở gần đây.”

Hạ Tử Trì nhếch môi, cười vui vẻ: “Tiểu Loan, cô út của em nói có thể đến nhà cô ấy chơi, chúng ta đi mau lên, ở đó còn đẹp hơn chỗ này...”

Thư Ngọc vừa đi về phía trước vừa nhin không được hỏi Diêm Phong: “Nhà in Hàm Phong dạo này ổn chứ?”

Diêm Phong thản nhiên nói: “Vẫn như cũ.”

“Anh còn nhận đơn hàng khó đối phó không?”

Diêm Phong liếc cô một cái: “Tại sao em hỏi vậy?”

Thư Ngọc nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra ý nghĩ giữ mãi trong lòng: “Gần đây Hạ Tử Trì là lạ sao ấy.”

Diêm Phong nói: “Nhà in Hàm Phong không chỉ có một mình Hạ Tử Trì.”

Thư Ngọc khẽ cười: “Đương nhiên em biết trong tay tổ trưởng có bao nhiêu nhân tài, nhưng Hạ Tử Trì vừa khéo có một thói quen. Nếu anh ta nhận được đơn hàng phiền toái thì thế nào cũng sẽ tìm em nhờ vả.” Nhưng có lẽ bởi vì sợ Cô Mang, anh ta không dám công khai đến quấy rầy, chỉ làm ra một chút chuyện khó hiểu khiến cô chú ý.

Diêm Phong nhíu mày: “Cậu ta thật sự có tật này, tôi nên giáo huấn cậu ta đằng hoàng.”

Thư Ngọc chợt dừng bước: “Anh nói anh tới làm một chuyện, nhân tiện tham dự hôn lễ của Khuê gia. Chuyện anh muốn làm có phải liên quan tới đơn hàng mới không?”

Diêm Phong cũng dừng bước, ngược mắt nhìn cô: “Em đã rời khỏi nhà in Hàm Phong, chúng tôi nhận đơn hàng gì cũng không liên quan tới em.”

Thư Ngọc nói tiếp: “Anh đang ở đây, thế thì chắc hẳn đơn hàng mới có quan hệ với nơi này. Em chỉ hy vọng, đừng liên lụy tới người nhà của em.”

Diêm Phong nói: “Em đừng lo lắng, đơn hàng lần này không liên quan tới nhà in Hàm Phong, là việc riêng của tôi.”

Thư Ngọc nhìn bóng lưng của Diêm Phong, đột nhiên thở dài một hơi.

Việc riêng của Diêm vương, ai có thể nói đó là việc nhỏ?

Mảnh sân nhỏ tại tòa nhà phía nam nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt. Bên ngoài sân không biết lúc nào đã xuất hiện một người đàn bà đứng đó.

Người đàn bà kia hiển nhiên đã không còn trẻ, từng lớp nếp nhăn hiện lên khuôn mặt bà ta. Thế nhưng, vóc dáng của bà ta rất uyển chuyển, sống lưng thẳng tắp, cái cổ mảnh khảnh, giống như một bà lão quý tộc cao ngạo, đứng trong một góc trời đất.

Người đàn bà phát giác bước chân của Thư Ngọc, bà ta quay đầu nhìn cô.

Sau đó lướt nhìn Thư Ngọc từ đầu đến chân.

Thật là một người đàn bà lợi hại, Thư Ngọc thầm nghĩ.

Thư Ngọc đang muốn sải bước tiến vào sân, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng nói khàn khàn: “Ông nội cháu dạo này khỏe chứ?”

Bà ta là người quen cũ của ông nội ư? Trong lòng Thư Ngọc nghi hoặc, bước chân cũng đã dừng lại. Cô quay đầu nhìn người đàn bà kia, đáp: “Ông cháu khỏe lắm ạ, xin hỏi bà là?”

Người đàn bà hơi nhếch khóe miệng: “Tôi là người quen cũ của bà nội cháu.”

Bà nội? Thư Ngọc sửng sốt. Hai mươi năm qua sự tồn tại của bà nội vẫn luôn bị che giấu, nhưng trong vài ngày gần đây lại được nhắc tới không ngừng.

“Bà có cần cháu đi vào báo một tiếng cho ông nội không?” Thư Ngọc mở miệng dò hỏi.

Người đàn bà lắc đầu: “Không cần, tôi chỉ muốn đến xem nơi các người sinh sống thôi.”

Thư Ngọc bỗng nhiên nói: “Bà có tiện nói cho cháu biết tên của bà không?”

Người phụ nữ trầm mặc một lúc, sau đó mỉm cười: “Tôi tên là Hằng Tịch.”

Khi Thư Ngọc bưng khay tới bàn cờ thì hai ông lão đã chờ đến sốt ruột.

“Đi lấy có trà bánh thôi mà lại chậm chạp thế này.” Đàm Phục phùng râu trợn mắt, “Học theo ai hả? Học theo ai hả?”

Thư Ngọc vội vàng nói sang chuyện khác: “Ở cửa sân có một bà lão, nói là người quen cũ của bà nội.”

Một câu thành công khiến hai ông lão im bật.

Tạ Tri Viễn ngược mắt nhìn Đàm Phục, không nói gì.

Sao thế này? Thư Ngọc chẳng hiểu nguyên do, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn Cô Mang. Cô Mang còn vô tội hơn cô.

“Bà ta có nói bà ta là ai không?” Đàm Phục cất tiếng.

Thư Ngọc đáp: “Bà ấy nói mình tên là Hằng Tịch.”

Lại là một hồi trầm mặc kỳ lạ.

Thư Ngọc nhỏ giọng nói: “Có cần...kêu bà ấy vào không ạ?”

“Kêu gọi cái gì, còn cần kiệu tám người khiêng mời vào sao?” Đàm Phục trừng mắt, “Chơi cờ chơi cờ.”

Thư Ngọc: “...” Ông nội đến tuổi này rồi cũng còn cao ngạo ghê.

Thư Ngọc lặng lẽ đứng lên, đi về phía ngoài sân. Chỉ mong Hằng Tịch còn đứng đó.

Đi được vài bước cô phát hiện Cô Mang đi theo sau.

“Ông nội không giữ anh nữa?” Cô trêu ghẹo.

Anh bất đắc dĩ: “Này, vợ ơi, bỏ đá xuống giếng cũng không nên như vậy.”

Ngoài sân, không có một bóng người. Hằng Tịch đã bỏ đi từ lâu.

Thư Ngọc dứt khoát kéo Cô Mang ra ngoài: “Không tìm thấy người quen cũ của bà nội, trở về lại bị giáo huấn, chúng ta đi thôi.”

Cô Mang bật cười: “Đi đâu?”

Con người Thư Ngọc xoay vòng: “Đến xem hôn lễ sắp tổ chức tại Bồng Tễ Viên.”

Hai người đi về phía bắc của Bồng Tễ Viên, dọc đường đi tiếng người dần dần ồn ào hơn.

Đầy tớ tại tòa nhà phía bắc vào vào ra ra, tất cả đều đang bố trí cho hôn lễ. Đồ đạc linh tinh trong sân đã được dọn sạch, thay bằng bàn ghế bằng gỗ. Mái hiên nhà được lau chùi sạch sẽ, treo những dây lụa màu đỏ.

Mỗi người đều bận rộn, tương phản với vẻ thanh thản của Thư Ngọc và Cô Mang chẳng hề hòa hợp với nơi đây. Nếu đi lên phía trước nữa, còn phải làm phiền người ta tiếp đãi, tăng thêm phiền phức, thế là hai người vòng ra con đường lớn, tản bộ về phía tĩnh lặng.

“Anh có từng nghe nói về bà nội em không?” Thư Ngọc dong đưa nhánh cây, quay đầu hỏi Cô Mang, “Trước khi em chào đời bà đã mất rồi, hiện giờ nghe nói cô dâu mới của Khuru gia là người trong họ của bà.”

Anh bắn nhẹ vào đầu cô: “Anh cũng không lớn hơn em mấy tuổi, khi bà nội em còn sống, anh chẳng qua là một đứa bé còn chưa ghi nhớ được gì.” Dừng một chút, anh lại nói, “Thật ra anh có nghe nói ông nội và bà

nội em tình cảm rất sâu nặng. Năm đó ông nội em kim ốc tàng kiều, không biết có bao nhiêu người cực kỳ hâm mộ.”

Cô kinh ngạc: “Còn có chuyện như vậy ư?”

Anh gật đầu, ôm vai cô thở dài: “Anh thật cũng muốn kim ốc tàng kiều, đáng tiếc cái vị mà anh muốn cất giấu tình tình lại quá năng động, chạy khắp thế giới, anh muốn bắt cũng không bắt được.”

Cô nhin không được cười ra tiếng: “Thế anh phải làm sao?”

“Anh phải làm sao?” Anh trông có vẻ hao tâm tổn trí, một tay siết chặt cô trong lòng, “Còn có thể làm sao chứ, cô ấy đi đâu thì anh sẽ đuổi theo đến đó.”

Cô cười tươi rói, nhón chân thơm lên hai má anh: “Vắt vả cho anh rồi.”

Anh còn muốn đáp lại, chợt nghe tiếng bụi cây lay động sần sật cách đó không xa.

Trong nháy mắt cô im bật.

Trong bụi cây có người.

Cô và anh đứng tại một gốc cây thụ, vị trí che phủ, nhưng khó bảo đảm người ta có nghe được lời tình tứ không.

Nghĩ đến đây, bên tai cô hơi đỏ ửng.

Sắc mặt Cô Mang lại thần bí hơn. Anh ôm cô trong lòng, thì thầm bên tai: “Suyt, đừng lên tiếng, cũng đừng động đây.”

Bụi cây càng lay động dữ dội hơn, nhưng không hề nhìn thấy bóng người.

Đột nhiên trong bụi cây yên tĩnh truyền ra tiếng thở dốc yêu kiều của người phụ nữ như là nhẩn nại đến cực điểm.

Lúc này Thư Ngọc đã hiểu được đằng sau bụi cây đang xảy ra chuyện gì.

Vì thế cô càng thêm xấu hổ, nhưng bị Cô Mang ôm chặt trong lòng, muốn đi cũng không được.

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng động sau bụi cây rốt cuộc dừng lại.

Một đôi tay đẩy bụi cây ra, theo sau đó là một người đàn ông ở trần ôm một cô gái được quần áo che kín từ sau cây cối đi ra.

Người đàn ông vóc dáng rất cao, cơ thể cường tráng, ngũ quan cực kỳ tuần tú.

Ánh mắt Thư Ngọc lại bị thu hút bởi cô gái mang vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt.

Cô gái kia sắc mặt tái nhợt, ngũ quan bình thường, nhưng mà có một đôi mắt cực kỳ thu hút người khác. Khóe mắt hơi nhướng lên, con ngươi thần nhiên mang theo vẻ quyến rũ, dưới mắt trái xăm một đóa hoa bằng chu sa xinh đẹp.

Thư Ngọc đã từng thấy cô ta.

Lúc ở trên du thuyền, Hà Uyển Đình lấy ra một tấm ảnh. Cô gái trong tấm ảnh là đồng nghiệp cùng giáo hội với Hà Uyển Đình, công việc giáo khu bận rộn nên không thể lên chuyến du thuyền kia.

Bởi vì đóa hoa tại khóe mắt của cô gái trong ảnh mà A Cát Bồ nhìn nhầm cô ta là Lạc Thần Hoa tiểu thư.

Cô gái trước mắt vừa mới hoan ái trong bụi cây, dung mạo y như đức cô gái trong tấm ảnh kia.

62. Quyển 5 - Chương 5: Mỹ Nhân Phượng Nhan

Đôi duyên ương hoang đã kia mau chóng đi xa, Thư Ngọc không còn tâm tư để đi dạo nữa.

Tuy rằng Bồng Tể Viên là sản nghiệp tư nhân của Đàm gia, nhưng dù sao cũng đã cho phép Khuê gia dùng bắc viên tổ chức hôn lễ, vì thế nơi này tạm thời tách khỏi sự quản lý của Đàm gia. Cho nên vì riêng tư tại bắc viên Thư Ngọc cũng nên rời khỏi.

Thư Ngọc ôm cánh tay Cô Mang, theo một lối khác gần đó rời khỏi bắc viên.

Căn nhà nhỏ của bọn họ mau chóng xuất hiện trong tầm mắt.

Nó vẫn mang theo vẻ ẩm ướt do cơn mưa lưu lại lúc rạng sáng, xung quanh im lặng, không có tiếng người.

Đứng kế bên căn nhà là một cô gái trẻ có làn da lúa mạch, không biết đứng đó đã bao lâu.

Thư Ngọc hơi kinh ngạc, Khuê Bình Bình sao lại tới đây?

Cô theo bản năng quay đầu nhìn Cô Mang dò hỏi, anh nhú mày, không nói gì.

Khuê Bình Bình nghe được động tĩnh, cô ta quay đầu qua. Khoảnh khắc nhìn thấy Thư Ngọc, ánh mắt cô ta sáng ngời, trong giọng nói có vài phần ngạc nhiên mừng rỡ: “Chị xinh đẹp, chị đã về rồi.”

Thư Ngọc kinh ngạc: “Cô tìm tôi?”

Khuê Bình Bình gật đầu: “Muốn nhờ chị giúp một việc.”

“Tuần sau anh cả của tôi sẽ kết hôn, nhưng anh ấy lại bận rộn nhiều việc, không có thời gian ở cùng với cô dâu của anh ấy. Chị xinh đẹp, chị có thể cùng tôi đến bắc viên trò chuyện với cô dâu không?” Giọng nói của Khuê Bình Bình mang theo vài phần năn nỉ, “Chị cũng biết, tôi không phải là người thận trọng biết quan sát tâm trạng của người khác, để một mình tôi ở cùng cô dâu, đoán chừng cô dâu sẽ bực chết.”

Cô Mang lạnh lùng cất tiếng: “Khuê gia các người không có ai cả sao? Cho dù Khuê gia không có ai, bên phía cô dâu cũng không có người ở cùng sao?”

Khuê Bình Bình nuốt nước bọt: “Nữ quyến tại Khuê gia vốn đã ít, tìm ra người rảnh rỗi cũng chỉ có mình tôi. Người bên gia đình cô dâu...” Cô ta khựng lại, hồi lâu sau mới nói, “Đều rất kỳ lạ...”

Cô Mang vốn không định can thiệp vào, anh ôm Thư Ngọc tiến vào trong.

Khuê Bình Bình nhanh chóng kêu lên: “Chị xinh đẹp ơi, nói mới nhớ, cô dâu có quan hệ thân thích với chị đấy, chị coi như là một nửa người nhà mẹ đẻ của cô dâu rồi.”

Thư Ngọc sửng sốt. Lời này ngược lại không sai.

Cô quay đầu, nhìn thấy Khuê Bình Bình đáng thương đứng tại chỗ.

Xem ra nha đầu kia thật sự hết cách mới đến đây tìm cô giúp.

Thư Ngọc hòa hoãn ngữ khí: “Được rồi, tôi đi với cô.” Dù sao cô cũng không có việc gì cần làm.

Cô Mang đứng bên cạnh nhú mày, nhưng vẫn thuận theo thả tay cô ra.

Cô hôn lên má anh: “Em sẽ nhanh chóng trở về.” Dứt lời cô đi về phía Khuê Bình Bình.

Mới từ bắc viên trở về, bây giờ lại đến bắc viên.

Thư Ngọc không khỏi thổn thức.

Trên đường đi Khuê Bình Bình lú lú rất là hăng hái: “Cô dâu xinh đẹp lắm, diện mạo tiêu chuẩn của mỹ nhân phía Nam, nếu tôi cũng có gương mặt như vậy thì tốt rồi!”

Thư Ngọc nhin không được mỉm cười: “Cô rất đẹp, không cần phải hâm mộ người khác.”

Khuê Bình Bình ngượng ngùng: “Chị đừng giấu cột tôi, có bao nhiêu người gọi tôi là quỷ dạ xoa, tôi không phải không biết.” Nói đến cuối cùng, ngữ khí lại tự giấu hơn nữa.

Thư Ngọc nghiêm túc nói: “Là những người đó không có mắt.”

Khuru Bình Bình cười ha ha: “Chị xinh đẹp, tôi thích chị rồi đó.”

Thư Ngọc cũng cười, tiểu thư Khuru gia tính tình thẳng thắn vô tư, đó là bản tính hiếm thấy.

“Nghe nói gia tộc của cô dâu là một quý tộc thời xưa,” Khuru Bình Bình bỗng dưng nhỏ giọng nhiều chuyện, “Bọn họ lấy thù thù lập nghiệp, hiện tại sự nghiệp của bọn họ đã trải rộng đại giang nam bắc. Ai muốn cưới con gái của bọn họ, địa vị xã hội phải cao tới chừng này!” Dứt lời cô ta dùng ngón tay ra dấu một con số.

Thư Ngọc không dám nói gì, lý do của Khuru Bình Bình khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy anh trai cô ta là vì tiền tài mới lấy cô dâu. Có người nói anh trai mình vậy sao?

“Nhưng mà gia tộc kia có một tập tục quái gở —— không kết hôn với người ngoại tộc. Cho nên sau hôn lễ, cô dâu không còn chút quan hệ gì với nhà mẹ đẻ.” Khuru Bình Bình nói, “Nhưng của hồi môn của cô dâu rất hậu hĩnh, chỉ là của hồi môn thôi anh trai tôi nhìn thấy cũng cười toe toét.”

Thư Ngọc lau mồ hôi. Thầm nghĩ rằng, nha đầu cô thật là quá thẳng thắn đi.

Nhưng Khuru Bình Bình không để tâm: “Điểm quái gở của gia tộc kia không chỉ có vậy. Chị biết không, gia tộc bọn họ là do phụ nữ quản lý, sinh con gái thì chọn ra người thừa kế để bồi dưỡng, từ nhỏ đào tạo kỹ thuật thù thù, học làm kinh doanh; sinh ra con trai thì được dạy dỗ làm sao trở thành một người chồng tốt, sau khi trưởng thành thì thành đôi với con gái trong tộc.” Nói đến đoạn sau, ngữ khí cô ta không giấu được sự hâm mộ, “Nếu tôi có thể sinh ra trong gia tộc thế này thì tốt hơn rồi!”

Thư Ngọc phì cười.

Khi hai người nói chuyện thì đã tới bắc viên.

Thư Ngọc đi theo Khuru Bình Bình quẹo trái quẹo phải, đi tới trước một căn nhà nhỏ. Khuru Bình Bình tùy tiện đẩy cửa vào: “Mỹ nhân, tôi đến thăm đây, nhìn xem tôi dẫn ai tới đây...”

Âm thanh vang vọng chợt biến mất giữa không trung.

Khuru Bình Bình đột nhiên nhíu mày: “Cô qua đây làm gì?”

Chỉ thấy có hai cô gái ngồi tại mép giường. Một người còn trẻ vô cùng xinh đẹp, giống như một chú nai con, rụt rè nhìn cánh cửa. Người kia thì lớn tuổi hơn, ngồi cạnh cô gái trẻ, ngũ quan xinh đẹp, ánh mắt cô ta nhìn về phía Khuru Bình Bình đầy vẻ cay độc.

Dưới mắt trái của hai cô gái đều xăm một đóa hoa bằng chu sa. Chẳng qua, một người là đóa hoa nhài, người kia là đóa hải đường.

Thư Ngọc sững sờ nhìn hai cô gái ngồi ở mép giường. Cô đã từng gặp mặt hai người kia.

Một người là cô bé tên là Tiểu Loan mà Hạ Tử Trì dẫn theo bên người, người còn lại cô gái lén lút ân ái trong lùm cây mà vừa rồi cô và Cô Mang tình cờ gặp phải.

Hai người họ ai mới là cô dâu?

Cho dù người nào là cô dâu, Thư Ngọc cũng nhịn không được mà nhíu mày.

Một người thì nhỏ tuổi, người còn lại thì tính tình phóng túng như vậy.

“Sao tôi không thể đến đây?” Khóe mắt cô gái xăm đóa hoa hải đường lười nhác nói, “Tôi đến xem em gái lấy chồng, cản trở gì đến cô, Khuru tiểu thư?”

Khuru Bình Bình tròn mắt: “Chử Phượng Nhan, cô có tâm tư gì đừng tưởng rằng tôi không biết, cô cần bản tới đây để chia rẽ anh tôi và chị dâu của tôi!”

Chử Phượng Nhan khẽ cười giấu cợt một cái: “Nếu hai người họ tâm đầu ý hợp, tình chàng ý thiếp, làm sao có người chia rẽ được? Chỉ có đôi lứa bằng mặt không bằng lòng, tâm tư xấu xa nham hiểm mới có thể bị người khác ly gián.”

Khuru Bình Bình ghen hợm, không biết làm sao, miệng mở ra nhưng chẳng thể thốt ra lời phản bác.

Thư Ngọc hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn cô gái kia. Thật là một cái miệng lợi hại.

Chữ Phượng Nhan nắm tay Tiểu Loan, nói: “Chị nói với em lần nữa, người đàn ông kia không phải thứ tốt, em vì lấy hân mà vứt bỏ cả gia tộc, hoàn toàn không đáng đâu.”

Tiểu Loan hoảng hốt nhìn Chữ Phượng Nhan, trong con người màu nâu ươn ướt sũng, không biết muốn biểu đạt điều gì.

Khuru Bình Bình kéo Tiểu Loan ra khỏi Chữ Phượng Nhan, che giấu cô gái trẻ ở phía sau mình: “Tiểu Loan, đừng nghe cô ta nói bậy, anh trai tôi tuần tú lịch sự, không biết có bao nhiêu cô gái muốn lấy anh ấy đâu.”

Tiểu Loan kêu “y” một tiếng, không biết hòa theo hay là không tin.

Lúc này cửa gỗ của căn phòng bị đẩy ra. Ngoài cửa là một người đàn ông cao lớn.

Khi anh ta nhìn thấy tình hình bên trong, rõ ràng sửng sốt: “Các người đang làm gì?”

Khuru Bình Bình giống như tìm được cứu binh, vội nói: “Anh cả, anh mau đuổi người đàn bà kia đi, cô ta đang chia rẽ anh và Tiểu Loan.”

Người đàn ông này là anh cả của Khuru Bình Bình? Thư Ngọc nhất thời ngẫm nghĩ.

Từ khi người đàn ông này vào cửa, cô đã nhận ra khuôn mặt của anh ta. Anh ta chính là người đàn ông vừa nãy đã ân ái với Chữ Phượng Nhan trong lùm cây.

Chữ Phượng Nhan vẫn thanh thoi ngồi ở mép giường, liếc mắt nhìn người đàn ông kia: “Khuru Chính Khuynh, anh muốn đuổi tôi đi ư?”

Khuru Chính Khuynh nhú mày, sắc mặt u ám nhìn Khuru Bình Bình: “Bình Bình, em quá thất lễ rồi! Phượng Nhan là người nhà của Tiểu Loan, tại sao em có thể nói năng như vậy với cô ấy?”

Khuru Bình Bình đỏ mặt tức giận.

Khuru Chính Khuynh xoay người, khom lưng xin lỗi Chữ Phượng Nhan: “Em gái không tốt, đã để cô chê cười.”

Chữ Phượng Nhan xoay vòng đôi mắt phượng, không hề đáp lời.

Khuru Chính Khuynh nói tiếp: “Không bằng, tôi mời Chữ tiểu thư dời bước đến đình sen uống một ly, coi như nhận lỗi.”

Thư Ngọc nghe đến đó, trong lòng cô cười lạnh. Hai người này thật táo bạo, dám liếc mắt đưa tình trước mặt Tiểu Loan và Khuru Bình Bình.

Thần kinh chênh mảng của Khuru Bình Bình không hiểu tình huống, Tiểu Loan ngây thơ non nớt cũng chẳng hiểu được. Vậy thì thôi đi, một nam một nữ này coi Thư Ngọc cô chết rồi à?

Thư Ngọc đang muốn cất lời mỉa mai, lý trí mau chóng nhắc nhở cô đừng làm bừa.

Đây là chuyện nhà của người khác, không liên quan tới cô.

Nhưng nhìn về đôi mắt của Tiểu Loan, cô có thêm mấy phần thương hại.

Chữ Phượng Nhan đứng lên, đi đến cạnh cửa, hình như lúc này mới thấy được Thư Ngọc.

“Vị này là?” Cô ta ngạo mạn nhìn Thư Ngọc, chỉ coi cô là viện binh mà Khuru Bình Bình mời tới để có thêm can đảm.

Thư Ngọc cười thản nhiên: “Tôi là bạn của Khuru Bình Bình.”

Chữ Phượng Nhan bưng tỉnh hiểu ra mà “à” một tiếng, sau đó nói với Thư Ngọc: “Cô cũng nên dạy lại bạn của cô, đỡ phải sau này có người nói cô ta không có giáo dục.”

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh, lời này quả nhiên không khách khí, ngay cả Khuru Chính Khuynh cũng bị mắng luôn.

Ngược lại, trên khuôn mặt tuần tú của Khuru Chính Khuynh không chút thay đổi, chẳng có tí xú ý tứ phản bác.

Trưởng nam của Khuru gia thật sự lạ lùng.

Thư Ngọc mỉm cười: “Bạn tôi tính tình thẳng thắn, không suy tính mưu đồ, tự nhiên có một nói một, có hai nói hai.”

Sắc mặt Chữ Phượng Nhan hơi thay đổi.

Thư Ngọc nói tiếp: “Thường ngày xử sự với người khác cô ấy rất coi trọng cấp bậc lễ nghĩa, chỉ khi gặp Chữ tiểu thư mới nói ra mấy câu không thỏa đáng, tôi cũng rất hiếu kỳ vì sao lại như vậy.”

Khuru Chính Khuynh bỗng nhiên ngược mắt nhìn sang Thư Ngọc.

Thư Ngọc không quan tâm, cô nắm tay Tiểu Loan: “Ồ đây rất chán phải không? Lần trước đã nói đến chỗ chị chơi, bây giờ muốn đi không?”

Tiểu Loan “y” một tiếng, trong phút chốc ánh mắt sáng ngời.

“Bình Bình, không giới thiệu người bạn này của em một chút sao?” Khuru Chính Khuynh luôn đứng ngoài cuộc bỗng nhiên mở miệng.

Khuru Bình Bình ngẩn ngơ, hồi lâu sau mới nói: “À, đây là Thư Ngọc, Đám Thư Ngọc, bọn em...quen nhau tại quán trà.” Cô ta tuyệt đối không dám nói là kết bạn với Thư Ngọc tại sông bạc Thiên Cơ Các.

“Thư Ngọc?” Khuôn mặt Chữ Phượng Nhan vốn trắng bệch đang muốn phát cáu thì đột nhiên nhú mày.

Ánh mắt cô ta nhìn Thư Ngọc có thêm vài cảm xúc không rõ là ý tứ là gì.

“Thư Ngọc sao? Ngưỡng mộ đã lâu. Tôi là Chữ Khố Nhĩ Phượng Nhan, đây là em họ của tôi, Chữ Khố Nhĩ Loan.” Chữ Phượng Nhan cười, vươn tay phải với Thư Ngọc, “Chữ là họ người Hán, nói ra không trôi chảy lắm, tuy nhiên họ gốc vẫn nghe hay hơn. Con người không thể quên nguồn gốc, cô nói có phải không?”

63. Quyển 5 - Chương 6: Thế Tộc Đại Thanh

Thư Ngọc nhú mày. Dòng họ Chữ Khố Nhĩ này hình như đã nghe ở đâu rồi, rốt cuộc là ở đâu nhỉ?

Chữ Phượng Nhan thấy sắc mặt khó hiểu của Thư Ngọc, vì thế cô ta cười nhạo một tiếng: “Cũng khó trách cô che chở Tiểu Loan như vậy, năm đó đại đương gia Hằng Nghi chẳng phải cũng cố chấp lấy người ngoại tộc sao?”

Thư Ngọc sửng sốt.

Hằng Nghi là tên của bà nội cô.

“Dù sao trong người cô cũng chảy dòng máu của gia tộc Chữ Khố Nhĩ, nhưng không biết cô học được bao nhiêu bản lĩnh của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.” Chữ Phượng Nhan cong môi, “Nhưng xem ra cô chẳng biết gì cả. Đáng tiếc bản lĩnh của đại đương gia Hằng Nghi lại chẳng có người kế thừa.”

Lời nói lấy làm tiếc, nhưng trong giọng điệu lại mang theo mấy phần hả hê.

Khuru Bình Bình nhú mày: “Các người thần thần bí bí nói lắm nhảm gì thế? Chữ Phượng Nhan, gia đình cô có bản lĩnh gì?”

Chữ Phượng Nhan liếc Khuru Bình Bình một cái, khóe miệng hơi cong lên mang theo mỉa mai: “Bản lĩnh này nói cho cô nghe cô cũng ngu xuẩn không hiểu.”

Khuru Bình Bình xù lông: “Ai thèm nghe chứ!”

Hai người đang giương cung bạt kiếm, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người chậm chậm đến.

“Ồ đây sao náo nhiệt như vậy, thật là hiếm thấy.”

Thư Ngọc nghe thấy âm thanh quen thuộc, đầu tiên cô sửng sốt, sau đó nhìn thấy một mỹ nhân thời xưa từ sau Khuê Chính Khuynh đi tới.

Chính là Hằng Tịch.

Chỉ Phượng Nhan vừa thấy Hằng Tịch liền nhíu mày cúi đầu: “Đại đương gia.”

Thư Ngọc thầm nghĩ, xem ra địa vị của Hằng Tịch trong gia tộc không hề nhỏ, ngay cả Chỉ Phượng Nhan kiêu ngạo cũng không dám lơ đãng trước mặt bà ta.

Hằng Tịch thản nhiên lướt nhìn một vòng, sau đó nở nụ cười dịu dàng: “Tán gẫu gì đấy, vui vẻ như vậy?”

Chỉ Phượng Nhan không dám lên tiếng.

Khuê Bình Bình cảm thấy rốt cuộc có được một chỗ dựa vững chắc, cô ta nói dõm dốp: “Đại đương gia, anh trai tôi sắp cưới Tiểu Loan, Chỉ Phượng Nhan chạy đến đây xúi giục Tiểu Loan đừng gả, bà xem cô ta có tâm tư gì đây? Coi thường tôi thì thôi, đằng này còn coi thường cả Thư Ngọc, thật là vô lý hết sức!”

Thư Ngọc chỉ muốn làm người vô hình, nhưng lại bị Khuê Bình Bình điểm danh.

Hằng Tịch nhìn sang Chỉ Phượng Nhan: “A Phượng, thật vậy sao?”

Chỉ mấy chữ ít ỏi, lại như là nặng ngàn cân, ép Chỉ Phượng Nhan chẳng nói được câu nào.

Hằng Tịch chỉ nhìn Chỉ Phượng Nhan vài lần, xong rồi thì thôi. Bà ta vuốt đầu Tiểu Loan: “Tiểu Loan, kết hôn là chuyện đại sự, đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Tiểu Loan nhìn Hằng Tịch, gật đầu mấy lần.

Hằng Tịch không nhìn Chỉ Phượng Nhan, chỉ thản nhiên nói: “A Phượng, Tiểu Loan đã ra quyết định, người bên ngoài không có lý nào để can thiệp. Nếu cô không phải thật lòng đến tiễn con bé lấy chồng, đêm nay hãy ngồi thuyền trở về đi.”

“Đại đương gia, tôi sai rồi!” Sắc mặt Chỉ Phượng Nhan thay đổi rất lớn, “Tôi...tôi muốn ở lại tiễn Tiểu Loan xuất giá.”

Hằng Tịch tỏ vẻ điềm tĩnh: “Một khi đã vậy, đừng để tôi thấy cô không có quy củ lần nữa.”

Chỉ Phượng Nhan vâng dạ không dám nói gì.

“Khuê tiểu thư, ban nãy cô nói người của gia tộc tôi coi thường bạn cô?” Hằng Tịch nhìn qua Khuê Bình Bình.

Khuê Bình Bình gật đầu, nói lại lời của Chỉ Phượng Nhan không sót chữ nào.

Sau khi nghe xong Hằng Tịch nở nụ cười.

Bà ta quay đầu nhìn Thư Ngọc: “Ai nói bản lĩnh của chị tôi không có người kế thừa? Thư Ngọc, nếu cháu muốn học, tôi sẽ dạy cho cháu.”

“Đại đương gia!” Chỉ Phượng Nhan sửng sốt đến mức không kiềm chế được, “Cô ta là người ngoại tộc...”

Hằng Tịch đáp: “Cô ta là huyết mạch của chị tôi. Coi như đã định rồi.”

Trong lòng Thư Ngọc ngạc nhiên chấn động.

Hằng Tịch là lão trưởng bối trong tộc, thân phận địa vị cực cao, có lẽ không ít tiểu bối ao ước được bà ta chỉ dạy.

Mà bà ta lại muốn dạy kỹ năng cho cô, một người ngoại tộc.

Thư Ngọc khó tránh khỏi tò mò: “Xin hỏi, bà nội cháu rốt cuộc có bản lĩnh gì?”

Hằng Tịch ôn hòa nhìn Thư Ngọc: “Là bản lĩnh có thể đem giang sơn trước mắt thu vào vải vóc.”

Thư Ngọc sửng sốt, trong lòng chấn động.

Một ý nghĩ thành hình trong đầu.

“Không tồi,” Hằng Tịch nhìn sắc mặt Thư Ngọc thay đổi mà khen ngợi, “Bản lĩnh của gia tộc chúng tôi là thâm thù. Nhưng tú pháp (phương pháp thâm thù) của chúng tôi có phần khác biệt với kỹ xảo trên phố, nếu cháu muốn học, tôi sẽ giảng giải tường tận cho cháu nghe.”

“Hôm nay không còn sớm, chúng tôi đi trước.” Cuối cùng Hằng Tịch nói, “Thư Ngọc, tôi nhìn ra được Tiểu Loan rất thích cháu, tối nay cháu ở lại cùng con bé được không?”

Lời đề nghị của Hằng Tịch khiến Thư Ngọc có phần do dự.

Nhưng khi quay đầu nhìn thấy con người như chú nai con của Tiểu Loan, cô liền cảm thấy chua xót. Cô bé này nhỏ tuổi như vậy, sắp sửa rời khỏi sự che chở của người trong tộc mà gả vào thế gia xa lạ. Lúc này vốn nên ở cùng với người nhà, thế nhưng người đến đưa tiễn lại có lòng dạ khó lường, ngay cả vị hôn phu sắp cưới cũng mang mưu mô trong lòng.

Thư Ngọc cười cười: “Được rồi, các vị đều bận rộn, tôi sẽ ở cùng Tiểu Loan.”

Lời nói này khiến Chữ Phượng Nhan biến sắc, ngay cả đôi mắt của Khuất Chính Khuynh cũng khó mà phân biệt.

Hằng Tịch vẫn điềm đạm như trước, làm như không nghe được sự châm chọc trong lời nói của Thư Ngọc.

Hằng Tịch và Chữ Phượng Nhan rời khỏi.

Khuất Chính Khuynh không có ý định rời đi. Anh ta nhìn Thư Ngọc, cười như không cười: “Hóa ra là tiểu thư của Đàm gia, vừa rồi thật sự khiến cô chê cười, thay tôi chào hỏi Đàm công và Tạ công.”

Thư Ngọc nhìn anh ta, không nói gì.

Khuất Chính Khuynh không nổi giận, nói tiếp: “Đàm tiểu thư, bản lĩnh của gia tộc bà nội cô không chỉ đơn giản là thâm thù. Từ lúc triều Thanh còn chưa bị diệt, gia tộc Chữ Khố Nhĩ chính là đại tộc chấp chưởng về trang phục cho hoàng thất và dòng dõi quý tộc, những người được mặc trang phục do dòng họ Chữ Khố Nhĩ thêu ra đều lấy làm vinh dự. Hiện giờ, mặc dù triều đại đã diệt vong, gia tộc Chữ Khố Nhĩ vẫn quang vinh như xưa, cô có biết là vì sao không?”

Thư Ngọc thuận miệng đáp: “Tú pháp của bọn họ tinh xảo, cho dù triều đại thay đổi, bọn họ vẫn còn cách tồn tại.”

Khuất Chính Khuynh gật đầu: “Đúng, nhưng chỉ đúng phân nửa thôi.” Dừng một chút, anh ta lại nói, “Gia tộc Chữ Khố Nhĩ mỗi một thế hệ đều do phụ nữ đứng đầu, nắm giữ toàn bộ tú pháp tinh xảo nhất của cả gia tộc. Tương truyền tú pháp lợi hại nhất của gia tộc Chữ Khố Nhĩ có thể đem thành trì ngàn dặm thêu vào trong một tấm vải nhỏ nhỏ, cho nên Bát Kỳ* tác chiến thích nhất là để người của gia tộc Chữ Khố Nhĩ làm ra bản đồ.”

(*) một chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh (sau này), đặc trưng của Bát Kỳ là mỗi đơn vị được phân biệt bằng một lá cờ khác nhau, tổng cộng có tám lá cờ cơ bản theo đó mọi người dân Mãn Châu đều thuộc một trong tám “Kỳ”, đứng đầu là một kỳ chủ và tư lệnh tối cao là Đại Hãn, đó vừa là các đơn vị dân sự vừa mang tính chất quân sự.

“Nhưng mà nếu muốn đem ngàn dặm vuông rút lại thành chiếc khăn lụa chừng vài tấc, phải có một loại công cụ.” Anh ta chậm rãi nói, “Không có công cụ đó, ngay cả người lợi hại nhất của gia tộc Chữ Khố Nhĩ cũng không thêu ra được.”

“Công cụ kia là gì?” Thư Ngọc theo bản năng cất tiếng hỏi.

Khuất Chính Khuynh đáp: “Tú hoa châm. Một hộp tú hoa châm truyền thừa nhiều đời của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.”

Thư Ngọc ngỡ ngàng, lần đầu tiên cô nghe nói hiệu quả của thâm thù còn có liên quan đến việc sử dụng kim chỉ.

“Gia tộc Chữ Khố Nhĩ có hai bảo bối lớn, một là tú pháp tổ truyền cao nhất chỉ có đại đương gia luyện thành, thứ còn lại là hộp tú hoa châm kia mà các bậc tiền bối luôn sử dụng cho đến ngày nay.”

Nói xong, Khưu Chính Khuynh bỗng đứng nhìn thẳng vào mắt Thư Ngọc: “Chuyện kể rằng, năm đó bà nội cô là đại đương gia trong tộc.”

“Thì sao?” Thư Ngọc không hiểu.

Khưu Chính Khuynh cong môi: “Sau khi bà ấy lấy ông nội cô, không có dạy cô một chút kỹ năng của bà ấy ư?”

Lúc này Thư Ngọc hiểu được. Khưu Chính Khuynh đi một vòng là muốn hỏi tú pháp của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.

“Tôi đâu biết được gì.” Cô đáp, “Bà nội tôi đã mất trước khi tôi chào đời, không dạy được gì cho tôi cả. Cha tôi lại càng không thể học thêu thùa, cho nên thật đáng tiếc, tôi không biết.”

Lời cô nói là thật. Cô không biết nữ công, mỗi lần muốn khâu quần áo cho Cô Mang, không có khi nào làm được, đành nói đến đường may xiêu vẹo, sau khi khâu lại rồi, cả bộ quần áo chẳng mặc được nữa.

Cô Mang cười cô, mỗi lần em động tới kim chỉ, anh phải đổi ngay một cái mới, kỹ xảo thêu thùa của em thật là đắt giá.

Khưu Chính Khuynh nhú mày: “Bà nội cô không để lại bản sao của tú pháp nào ư?”

Thư Ngọc buồn cười: “Làm sao tôi biết được.” Nếu cô biết có loại sách vở như vậy, kỹ năng thêu thùa sao có thể khiến Cô Mang chê cười?

“Ngoài cái đó thì sao?” Khưu Chính Khuynh không bỏ cuộc, “Bà ấy có để lại di vật đặc biệt gì cho cô không?”

“Anh có ý gì?” Thư Ngọc hoảng sợ bởi sự nghiêm nghị trong ánh mắt lạnh lùng của Khưu Chính Khuynh.

Khưu Chính Khuynh trầm mặc, rồi nói: “Gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã rất lâu không thêu ra tú phẩm như năm đó khiến người ta vỗ tay tán thưởng, có lời đồn...đại đương gia của gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã đánh mất chiếc hộp tú hoa châm tổ truyền.”

“Trong lời đồn nói rằng, chiếc hộp đó đánh mất vào cùng năm bà nội cô thoát ly gia tộc để lấy ông nội cô.” Anh ta rút cuộc nói ra miệng, “Khi ấy bà nội cô là đại đương gia của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.”

Ngụ ý, khi bà nội cô rời khỏi tộc, có phải mang theo hộp tú hoa châm đi cùng không?

Thư Ngọc bỗng nhiên mỉm cười: “Anh quan tâm đến bí mật của gia tộc Chữ Khố Nhĩ làm gì?”

Khưu Chính Khuynh sững sốt, sau đó nói: “Chuyện này...dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của vị hôn thê của tôi.”

“Cô ấy gả cho anh, coi như thoát ly quan hệ với gia tộc, anh cũng không nên có liên quan với gia tộc kia mới đúng.” Thư Ngọc chậm chậm nói, “Tới giờ anh vẫn nghĩ đến tú pháp và hộp tú hoa châm cổ xưa kia là vì sao? Đừng nói cho tôi biết anh cũng muốn mở phương thêu.”

Khưu Chính Khuynh sắc mặt trắng bệch.

“Anh cũng đừng nghĩ nhiều, hộp tú hoa châm kia vẫn nằm trong gia tộc Chữ Khố Nhĩ.” Thư Ngọc cười nói, “Nếu anh nghi ngờ, vừa rồi khi đại đương gia Hằng Tịch ở đây, sao anh không hỏi?”

Dừng một chút, Thư Ngọc làm như vô ý nói: “Hoặc là, anh và Chữ Phượng Nhan tiểu thư có quan hệ không tề, cô ta không nói cho anh biết ư?”

Khưu Chính Khuynh kéo ra một nụ cười: “Đàm tiểu thư khéo ăn khéo nói, tôi không biết nên đáp lại thế nào.”

Anh ta khách sáo vài câu, rồi kéo Khưu Bình Bình không hiểu gì bỏ đi.

“Chị xinh đẹp, sáng mai tôi tới tìm chị!” Khưu Bình Bình đi một bước rồi quay đầu hô với Thư Ngọc.

Ngay sau đó, căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Thư Ngọc cùng Tiểu Loan dùng bữa tối đơn giản, rồi dựa vào chiếc ghế dài tiêu hóa thức ăn. Thư Ngọc tiện tay cầm một quyển sách lật xem, Tiểu Loan thì lấy ra kim chỉ không biết đang thêu gì đó. Hai người chẳng nói gì, nhưng bầu không khí rất ấm áp.

Trong thời gian đó, cô đã sai người đến nam viên báo một tiếng với Cô Mang, tối nay cô không trở về.

Lúc dặn dò người làm chuyển lời, cô hơi chột dạ. Vị nhả nhận bại hoại nhà cô khẳng định là không vui vẻ gì.

Đang nghĩ ngợi, cô thấy Tiểu Loan khoe chiếc khăn mình vừa thêu xong cho cô xem.

Nhưng ánh mắt của Thư Ngọc lại dừng ở đóa hoa nhài tại khóe mắt Tiểu Loan.

“Gia tộc của em luôn xăm một đóa hoa trên mặt mỗi người sao?” Cô tò mò, “Chị thấy đóa hoa của em và Chữ Phượng Nhan không giống nhau.” Một người là hoa nhài, một người là hải đường.

Tiểu Loan kêu “y y” rồi vẽ ra.

Qua hồi lâu, Thư Ngọc hiểu được.

“Ý em là, mỗi một cô gái của gia tộc Chữ Khố Nhĩ khi sinh ra đều sẽ được xăm một đóa hoa, mỗi người đều khác nhau, nhưng nếu có người gả cho người ngoại tộc, đóa hoa trên mặt sẽ biến mất.”

Tiểu Loan gật đầu.

Thư Ngọc bỗng dưng nhớ tới một chi tiết.

Lần đầu tiên khi trông thấy Hằng Tịch ở bên ngoài sân tại nơi ở của ông nội, khóe mắt bà ta không xăm đóa hoa bằng chu sa. Nhưng mà hôm nay gặp lại Hằng Tịch, dưới mắt trái của bà ta lại thành linh nở ra một đóa hoa.

Một đóa cúc vạn thọ mảnh mai duyên dáng.

64. Quyển 5 - Chương 7: Ban Đêm Đạo Chơi Bắc Viên

Thư Ngọc nhìn khuôn mặt mịn màng của Tiểu Loan, đột nhiên nổi lòng hiếu kỳ: “Em thích đại công tử của Khuê gia ư?”

Sau khi nghe xong, hai má Tiểu Loan lập tức ửng đỏ, tiếp đó nhẹ nhàng gật đầu.

Thư Ngọc hơi kinh ngạc. Cô từng nghe Khuê Bình Bình nhắc tới, trước đây Tiểu Loan và Khuê Chính Khuynh chưa từng gặp nhau, nhưng giờ phút này nhìn dáng vẻ của Tiểu Loan, cô bé thật lòng thích Khuê Chính Khuynh.

Lòng yêu thích này từ đâu mà ra?

Tuy nhiên Khuê Chính Khuynh tuần tú lịch sự, Tiểu Loan vẫn còn chưa hiểu sự đời, bỗng nhiên chui vào tình yêu cũng không biết.

Đêm dần tối, Tiểu Loan nằm sấp trên ghế dài ngủ thiếp đi, chiếc khăn thêu một nửa ném sang một bên.

Thư Ngọc đắp chăn cho Tiểu Loan, thổi tắt đèn rồi đi ra gian ngoài. Gian ngoài có một ghế dài nhỏ, đêm nay cô sẽ ngủ tại đó.

Cô ngồi trên ghế một lúc, chẳng cảm thấy buồn ngủ, thế là cô đốt một ngọn đèn nhỏ chuẩn bị đi dạo trong sân.

Tay chân rón rén đẩy cửa ra rồi đóng lại, cô theo thềm đá đi về phía trước.

Còn chưa đi được mấy bước cô đã cảm thấy phía sau có điểm khác thường.

Cô theo bản năng bước chậm lại, lắng tai nghe động tĩnh ở đằng sau.

Nhưng đến khi cô tập trung tinh thần nắm bắt động tĩnh thì bên tai chỉ còn tiếng gió lùa qua lá cây, cùng với tiếng côn trùng kêu vang dứt quãng.

Cô đi tới cuối sân, đi thêm một bước nữa thì không thấy sương phòng của Tiểu Loan.

Nên đi tiếp hay là trở về đây?

Cô suy nghĩ.

Tại giây thứ hai cô do dự, phía sau vươn ra hai cánh tay ôm lấy vai cô. Đôi cánh tay kia rất khéo léo, ngăn chặn mấy chiêu phòng thân của cô.

Cô cảm thấy rung mình, trong phút chốc đầu óc hiện lên vô số ý nghĩ. Nhưng mà những ý nghĩ này mau chóng lắng lại.

Bởi vì cô ngửi được mùi hương quen thuộc.

Người nọ ở đằng sau hiển nhiên cảm nhận được người trong lòng sau khoảnh khắc căng thẳng liền nhanh chóng thả lỏng.

Giọng anh ồm ồm kề sát tai cô nói: “Tiểu nương tử đêm khuya chạy loạn bên ngoài, không sợ bị kẻ xấu bắt được ư?”

Cô dứt khoát ngã vào trong lòng anh, làm như thật nói: “Tôi không sợ, chồng tôi rất lợi hại, anh ấy sẽ bảo vệ tôi chu đáo.”

Người đằng sau không nói gì.

Cô quay đầu, liếc mắt nhìn thấy con người không đáy của Cô Mang, cô theo bản năng hơi chột dạ.

“Em đã sai người báo với anh, đêm nay em nghỉ ngơi tại bắc viên.” Cô viện cớ, “Tiểu Loan rất đáng thương, em không đành lòng từ chối.”

Anh nhíu mày: “Anh không có ai ở cùng, thì không đáng thương ư?”

Sắc mặt cô chợt tươi tắn: “Lúc này anh không phải đã đến rồi sao?”

Anh hừ một tiếng, không đáp.

Vì thế cô bắt đầu quở trách: “Anh cũng thật là, đêm khuya tới đây bị người ta bàn tán thì làm sao? Nơi này là sương phòng của cô dâu.” Dừng một chút rồi nói, “Nếu em ngủ rồi thì làm thế nào? Anh ở đây chờ cả đêm ư?”

Anh mỉm cười: “Khi nào thì anh sợ bị người khác bàn tán chứ? Năm đó tại London, anh không phải cũng trèo vào ký túc xá nữ sinh sao? Nếu năm đó anh sợ lời ong tiếng ve, có lẽ bây giờ không có người nằm bên gối rồi.”

Cô cảm thấy buồn cười, chuyện thành ra vậy mà còn dắc ý? Chợt nghe anh nói nữa: “Khi nào em ngủ sao anh lại không biết? Thường ngày hai chúng ta ngủ muộn như vậy, em ở chỗ này khẳng định là không ngủ được.”

Cô chợt thấy bộ dạng nắm chắc thắng lợi của anh rất là chướng mắt, vì thế phụng phịu nói: “Em mệt rồi, phải về ngủ.” Dứt lời cô gỡ bàn tay anh đang ở trên người cô.

Gỡ hồi lâu vẫn không gỡ được.

Cô ngẩng đầu trừng anh.

Anh lười nhác nhìn cô, nhìn một hồi lại cảm thấy ngiên, anh cúi đầu gặm nhấm môi cô.

“Anh từ nam viên xa xôi chạy đến bắc viên, em ở cùng anh, được không?” Anh vừa gặm nhấm vừa năn nỉ.

Hô hấp của cô hơi hỗn loạn, trái tim cũng chẳng khá hơn là mấy mà mềm ngay.

Hai người chậm chậm đi dạo trong vườn. Trong vườn im ắng, không có tiếng người. Cô nghĩ rằng ban ngày ai cũng bận rộn một mỗi nên đã sớm về phòng nghỉ ngơi.

Thư Ngọc nhỏ giọng, câu được câu không kể lại trò khôi hài kia hồi chiều với Cô Mang.

“Tiểu Loan vẫn không hay biết gì, Khuất Chính Khuynh và Chữ Phượng Nhan kia ngược lại vô cùng lộ liễu.” Nói tới đây cô có phần tức tối.

Anh im lặng lắng nghe, nhân tiện thắt chặt áo khoác ngoài của cô.

“Anh không cảm thấy ngạc nhiên sao?” Cô nói, “Hôm nay người chúng ta gặp ở lùm cây chính là bọn họ.”

Anh thản nhiên nói: “Lúc ấy anh đã nhận ra người trong lùm cây là trưởng nam của Khuất gia.” Dừng một chút, anh nói tiếp, “Anh biết em hay bắt bẻ thay người khác, nhưng một tuần sau Tiểu Loan phải lấy Khuất Chính Khuynh, đây là điều không thể thay đổi, sau này cô ấy chính là con dâu cả của Khuất gia, ân oán giữa cô ấy và Khuất Chính Khuynh là chuyện của riêng họ.”

Đạo lý này cô làm sao không hiểu, nhưng khó tránh khỏi vắn cổ tay thở dài.

Mỗi người đều có số phận của riêng mình, là phúc hay họa, ấm lạnh tự biết.

Anh bỗng nhiên mang theo vài ý cười: “Em nói kỹ thuật thêu thùa của bà nội em là tuyệt nhất, tại sao ngay cả khuy áo em cũng không khâu được?”

Cô im bặt. Biết rằng anh muốn chế nhạo cô.

“Anh đừng có cười, đại đương gia Hằng Tịch đã nhận lời, nếu em muốn học bà ấy có thể dạy cho em.” Cô nhất thời có khí thế, “Đến lúc đó anh tháo hết khuy áo trên quần áo xuống, em sẽ may thành một đóa hoa cho anh xem!”

Anh cười càng tươi hơn: “Được thôi, anh có bao nhiêu quần áo đều đưa cho em phát huy.”

Hai người đang nhỏ giọng cười nói, chợt thấy một bóng đen từ nóc nhà bên cạnh lướt qua, âm thầm tiến vào sân rồi không thấy đâu.

Thư Ngọc sửng sốt, ánh mắt ngờ vực.

Cô quay đầu nhìn Cô Mang, thấy anh cũng đang nhìn chăm chăm sân tường cách đó không xa, dường như hơi đắm chìm.

Trong sân, có một gian phòng phát ra ánh đèn vàng bỗng nhiên mở cửa, bên trong cánh cửa có một người đi ra.

Là Hằng Tịch.

Hằng Tịch đi ra, dọc theo hành lang dài đi về phía trước, cho đến khi tới trước một gian phòng tối đen thì dừng bước.

Bà ta đẩy cửa phòng, lập tức đi vào.

Gian phòng đó không thấy bóng người cũng chẳng có ánh sáng, vẫn là một mảnh đen kịt, giống như lúc ban đầu, chưa từng có ai ở đó.

Giây tiếp theo, cạnh gian phòng mà Hằng Tịch đi ra, có một gian phòng mở ra khe hở. Trong khe hở một bóng người mảnh khảnh chui ra, nhìn hai bên mấy lần rồi nhanh chóng đi vào gian phòng ban đầu của Hằng Tịch.

Sân vườn vẫn yên tĩnh, ánh trăng âm áp, tiếng côn trùng kêu vang.

Gian phòng của Hằng Tịch vẫn phát ra ánh đèn vàng.

Thư Ngọc ngạc nhiên nhìn tất cả mọi việc xảy ra trong sân, chợt cảm thấy có xảo trá.

Chữ Phượng Nhan hơn nửa đêm trốn vào phòng ngủ của Hằng Tịch làm gì? Hằng Tịch cũng kỳ lạ, đang ở đó êm đẹp lại vào gian phòng tối om làm chi?

Thư Ngọc quay đầu nhìn Cô Mang, lúng ta lúng túng nói: “Người trong họ của bà nội em...có chút kỳ quái.”

Cô Mang ôm vai Thư Ngọc, thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Thư Ngọc gật đầu, nơi này thật không nên ở lâu. Đêm nay bọn họ chỉ là tình cờ đi qua chỗ này, ai biết được ngày mai sẽ bị dính vào chuyện nào?

Ngay lúc hai người chuẩn bị rời khỏi, tiếng xé gió rất nhỏ vang lên trong bóng đêm.

Thư Ngọc theo bản năng quay đầu, nhìn thấy tàng cây của một gốc cây thụ trong sân đang lay động. Có thứ gì đó chậm chậm di chuyển trên đó.

Thứ kia như là sợi tơ, tản ra tia sáng bạc mỏng manh dưới ánh trăng.

Tia sáng bạc đó người thường không phát hiện ra được, nhưng Thư Ngọc rất dỗi quen thuộc với nó, chỉ liếc nhìn một cái là nhận ra.

“Tơ diêm vương?” Cô vô cùng chấn động, thốt ra, “Diêm Phong cũng ở đây?”

Cô Mang cau mày, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

Thư Ngọc không dám nán lại nữa, cô nắm tay Cô Mang, hai người lợi dụng bóng cây rậm rạp trong bóng đêm, nhanh chóng rời khỏi khoảnh sân này.

Cô Mang đưa Thư Ngọc về sương phòng của cô dâu, Thư Ngọc lại theo bản năng vươn tay ôm chặt cánh tay anh.

Anh quay đầu, liếc mắt một cái là hiểu ngay. Cô muốn ý lại vào anh, rất ít khi nói ra miệng mà luôn nằm ở một số động tác nhỏ.

Anh đặt tay mình lên bàn tay hơi lạnh của cô, lẳng lặng chờ cô hồi phục.

Rất nhanh, cô rút tay về, quyết định thật mau: “Anh đi nhanh đi.” Đêm khuya anh không mời mà tự đến, nếu sáng mai thực sự có biến cố gì, e rằng khó mà giải bày.

Anh lại nở nụ cười: “Anh tưởng em muốn bảo anh ở lại với em.”

Loại thời điểm này mà còn ba hoa. Cô nhú mày, đẩy anh ra phía ngoài.

Nhưng đẩy thế nào cũng không nhúc nhích.

Anh xoay người, một tay kéo cô vào trong lòng: “Anh không đi, đi rồi mới khiến người ta bàn tán.” Nơi này xem ra không an toàn lắm, anh làm sao chịu để cô ở đây một mình.

Cô sững sốt. Lời này có lý, nếu bây giờ anh từ bắc viên trở về nam viên, trên đường bị người khác thấy được, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Anh khẽ cười: “Cô Mang Bắc Bình nổi tiếng sợ vợ chiều vợ, có lẽ người qua đường đã biết từ lâu, đêm nay anh ta nằm một mình khó ngủ nên lên đến bắc viên tìm vợ mình cũng là lẽ thường. Muốn trách chỉ có thể trách chủ nhân nhà này không tốt, ai bảo bọn họ muốn giữ vợ anh ta ở lại?”

Cô nhin không được phì cười.

Anh ôm cả người cô, đẩy cửa đi vào.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, khoảnh sân khôi phục sự yên tĩnh ban đầu, không có chút tiếng động.

Hôm sau, Thư Ngọc bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

Cô nằm trong lòng Cô Mang, chống nửa người lên, khoác áo ngồi dậy.

Tiểu Loan vẫn còn ngủ say trong phòng ngủ.

Thư Ngọc nhẹ nhàng đến cạnh cửa, mở ra một khe hở, túm lấy một tóc hỏi: “Sao bên ngoài ồn ào thế?”

Tóc kia ra vẻ sợ sệt: “Bẩm chủ tử, bắc viên...bắc viên có người chết!”

65. Quyển 5 - Chương 8: Nội Gián Trong Tộc

Trong lòng Thư Ngọc hồi hộp.

Đúng là một mạng người, so với dự đoán của cô cũng không xa lắm.

Cô vừa quay đầu đã thấy Cô Mang khoác áo đứng đó. Anh hiển nhiên đã nghe được chuyện, ánh mắt âm trầm.

Sau khi hai người ăn mặc chỉnh tề, Thư Ngọc đi vào phòng trong.

Bên ngoài ồn ào như vậy nhưng Tiểu Loan vẫn ngủ say như trước, không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Thư Ngọc từ bỏ ý định đánh thức Tiểu Loan, cô nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa gỗ cách phòng trong và gian ngoài.

Nơi gặp chuyện không may quả nhiên là tại khoảnh sân của Hằng Tịch.

Lúc Thư Ngọc và Cô Mang đến, ngoài sân bị bao vây bởi đám người.

Thư Ngọc theo khe hở mà chen vào trong, nhìn thấy bên trong có Hằng Tịch, Khuất Chính Khuynh, Khuất Bình Bình cùng với vài người trưởng bối không biết tên. Sắc mặt bọn họ đều cứng ngắt.

Chẳng ai để ý Cô Mang không mời mà tới. Nhưng lúc Khuất Chính Khuynh nhìn thấy Cô Mang, anh ta hơi sững sốt, nhưng mau chóng chào hỏi ngay: “Cô tiên sinh.”

Cô Mang hơi gật đầu, không nói gì.

“Chuyện này...là thế nào?” Thư Ngọc nhẹ giọng hỏi.

Hằng Tịch ngẩng đầu, nhìn Thư Ngọc nói: “Đêm qua có người lên vào phòng tôi, có lẽ bất cẩn kích động cơ quan, chết ngay tại chỗ.”

Khuất Chính Khuynh chậm chậm nói: “E là gặp phải trộm cướp.”

Trộm cướp? Thư Ngọc nhú mày. Cảnh tượng đêm qua lại là trộm cướp ư, thế thì tên trộm kia là?

Trong lòng lơ mơ đã có đáp án.

“Nhưng tôi không ngờ, người lên vào phòng tôi lại chính là A Phượng.” Âm thanh Hằng Tịch mang theo theo thê lương bi ai.

Bên trong phòng không lớn trang hoàng tinh tế. Bốn chiếc ghế màu đỏ nâu xếp ngay ngắn trước bàn, giường đơn bằng gỗ lim, một loạt tủ gỗ dính trên trần nhà.

Có một người nằm trên sàn nhà trong phòng.

Người nọ sắc mặt cương cứng, nằm vắt ngang ở mép tủ. Mũi tên đâm vào ngực cô ta, trước vạt áo là một mảng đỏ thẫm. Đôi mắt phượng mở to tròn xoe, như là trước khi chết thấy gì đó đáng sợ.

Tay trái cô ta nắm chặt một cái hộp hình vuông to bằng lòng bàn tay. Bề ngoài bọc một lớp vải đỏ thẫm như gấm vóc, trên đỉnh thêu hoa văn hình cúc vạn thọ.

Chỉ là nắp hộp rơi ở một bên, cái hộp nằm trong tay lại chẳng có gì.

Khuất Chính Khuynh bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Đại đương gia, vật trong tay Chủ tiểu thư...có lẽ nào là tú hoa châm do tổ tiên của người truyền lại?”

Trong lòng Thư Ngọc nhảy dựng. Nếu đúng như lời Khuất Chính Khuynh nói, thế thì bảo bối tổ truyền của gia tộc Chủ Khố Nhĩ đã bị trộm.

Nhưng Chủ Phượng Nhan đã chết, kim chỉ trong hộp lại đi đâu rồi?

Theo bản năng, trong đầu Thư Ngọc hiện lên tư diêm vương lóng lánh dưới ánh trăng.

“Không phải. Thứ A Phượng lấy không phải là tú hoa châm tổ truyền của chúng tôi.” Hằng Tịch lạnh giọng, “Thứ cô ta lấy được chỉ là một trong những đồ giả, trong hộp vốn không có gì hết.”

Lời vừa nói ra, Khưu Chính Khuynh nảy sinh sùng sốt, anh ta lập tức cười nói: “Đại đương gia quả nhiên thông minh, hừ hừ thật thật thế này, mặc cho bất cứ trộm cướp nào trải qua bao nhiêu khó khăn lấy được thì cũng chỉ là một đồ ngụy tạo trống rỗng.”

Cô Mang thỉnh linh cất tiếng: “Xin hỏi, cơ quan trong phòng này là tự động kích khởi sao?”

Hằng Tịch gật đầu: “Đúng vậy, nếu có người gây rối muốn lấy tú hoa châm thì sẽ kích động cơ quan.”

“Có thể cho tôi nhìn thử cơ quan không?” Cô Mang hỏi.

Mấy vị trưởng bối của gia tộc Chữ Khố Nhĩ tỏ vẻ khó xử, một bà lão tóc bạc trong đó nói: “Cô tiên sinh, cơ quan này được bố trí để bảo vệ vật tổ truyền, ngay cả những tinh anh của tộc chúng tôi cũng không được nhìn trộm.”

“Lại nói, Khưu gia sắp tổ chức hôn lễ, trong tộc chúng tôi lại nảy ra một nội gián làm ra chuyện máu tanh thế này, thật sự hổ thẹn.”

Thư Ngọc theo bản năng nhìn sang Cô Mang. Mọi người của gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã nói trắng ra như vậy, nếu Cô Mang còn kiên trì thì không tốt cho lắm.

Ai ngờ, Hằng Tịch lại nói: “Cô tiên sinh hỏi vậy, có phải cảm thấy cái chết của A Phượng có điểm khả nghi không?”

Một câu, trong nháy mắt làm lạnh căn phòng ấm áp.

Bà lão tóc bạc kia nhíu mày nói: “Đại đương gia, ý của người là...”

Hằng Tịch đáp: “Từ Bình, tôi không nghĩ rằng A Phượng sẽ trộm tú hoa châm.” Dứt lời, bà ta ngược mắt nhìn Cô Mang, “Cô tiên sinh, cơ quan nằm tại vách tường kép của ngăn tủ thứ hai từ bên trái đếm qua, chỉ cần mở cửa tủ ra, vươn tay lấy hộp, mũi tên sẽ bắn ra. Cậu kiểm tra đi.”

Từ Bình nôn nóng đến độ trừng mắt: “Đại đương gia!”

Thần sắc Hằng Tịch thản nhiên.

Nhưng Cô Mang không hề nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, anh khẽ cười: “Chuyện này tôi cũng chẳng giải quyết được gì, vẫn là chờ cảnh sát sai người tới xem xét thôi.”

Sắc mặt Từ Bình không vui: “Không cần phải...làm phiền đến cảnh sát... Một khi cảnh sát tham dự vào, hôn lễ của Khưu tiên sinh sẽ phải lùi lại.”

Khưu Chính Khuynh cất cao giọng nói: “Trước đó tôi đã phái người tới sở cảnh sát, họ sẽ mau chóng tới thôi. Hôn lễ của tôi lùi lại cũng không sao, nghe theo ý của đại đương gia là được rồi.”

Hằng Tịch gật đầu: “Cảm ơn.”

Cảnh sát nhanh chóng tới nơi.

Hiện trường được phong tỏa, nhưng thi thể vẫn không di chuyển. Chỉ vì Từ Bình hầm hầm giận dữ: “Người của gia tộc Chữ Khố Nhĩ có chết cũng phải chết trong địa bàn của gia tộc, không cho phép các người mang cô ta đi!”

Cho dù triều đại đã diệt vong, những lão quý tộc này vẫn giữ lại điệu bộ của thời đó.

Thư Ngọc và Cô Mang không nán lại lâu, chuẩn bị tạm biệt quay về nam viên.

Ai ngờ hai người vừa đi được mấy bước, Hằng Tịch liền gọi Thư Ngọc lại.

“Thư Ngọc, cháu có thể ở lại không?” Hằng Tịch nhìn mắt Thư Ngọc, “Coi như ở cùng tôi được không?”

Thư Ngọc nhất thời không phản ứng.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mệt mỏi trong mắt Hằng Tịch. Giờ phút này cô mới giật mình ý thức được, Hằng Tịch đã là bà lão hơn sáu mươi.

Cô còn chưa kịp nói thì đã thấy Cô Mang nắm chặt tay cô.

Tiếp theo, cô nghe anh nói: “Vợ tôi ở lại cùng đại đương gia, thế tôi cũng mặt dày không đi mà ở lại với vợ tôi.”

Sau khi nghe xong, đôi mắt Hằng Tịch vốn đầy vẻ ủ rũ chợt linh động lên, trong mắt dâng lên vui sướng, làm sao cũng không dấu được.

“Đương nhiên là được rồi, chẳng qua đó là cách tốt nhất.” Bà ta cười nhìn cặp vợ chồng trẻ nắm tay nép vào nhau, tia sáng trong mắt hơi nhấp nháy.

Sương phòng của Hằng Tịch trong thời gian ngắn không thể ở được, vì thế bà ta dọn đến chỗ của Tiểu Loan.

Trong khoảnh sân của cô dâu vừa lúc còn dư hai sương phòng, một cho vợ chồng Cô thị, một cho Hằng Tịch.

Thư Ngọc ngồi trên ghế dài trong sương phòng, vừa uống trà vừa hoài nghi nhìn về phía Cô Mang: “Hôm nay anh nhìn ra được gì?”

Cô Mang gồi đầu trên gối ngọc tại ghế dài, chậm chậm nói: “Người vươn tay lấy hộp tú hoa châm thì mũi tên sẽ bắn ra. Em nói xem, nếu có người bị tên bắn trúng, phương hướng ngã xuống đất nên thế nào?”

Thư Ngọc nheo mắt, sau đó kinh ngạc: “Nếu bị mũi tên bắn từ trong ra ngoài, dựa theo quán tính ngã xuống đất, làm thế nào cũng nên ngửa mặt đối diện với mặt trước của tủ, nhưng mà Chử Phượng Nhan lại nằm vắt ngang ở mép tủ.”

Không thể nào có khả năng sau khi Chử Phượng Nhan ngã xuống, chịu đựng đau đớn bò qua mép tủ. Huống hồ trên mặt đất cũng không có dấu vết bò qua.

Cô Mang gạt đầu tán thành: “Còn có một điểm, cơ quan bố trí tại ngăn tủ trên cùng.”

Thư Ngọc xoay tròn tròn mắt, nhanh chóng nói tiếp: “Nhưng vết thương của Chử Phượng Nhan lại nằm trước ngực.”

Nếu lúc mở tủ kích động cơ quan thì mũi tên nên bắn vào trán Chử Phượng Nhan.

Thư Ngọc nằm sấp xuống, sấp lại gần Cô Mang nói: “Như vậy xem ra, Chử Phượng Nhan không phải vì kích động cơ quan mà chết.”

Cô Mang theo thói quen ôm eo cô, đáp: “Tại thời điểm đó, trong phòng Hằng Tịch ngoài Chử Phượng Nhan hẳn là còn có người thứ hai.”

Thư Ngọc dừng một chút, sau đó chần chừ cất tiếng: “Có thể là...tổ trưởng không?”

Cô Mang lắc đầu: “Theo manh mối trước mắt thì không thể khẳng định. Lúc ấy Diêm Phong quả thật ở trong khoảnh sân của Hằng Tịch, nhưng khi Chử Phượng Nhan chết anh ta không ở trong phòng Hằng Tịch, điều này chưa thể kết luận.”

“Tại sao tổ trưởng lên vào khoảnh sân của Hằng Tịch?” Thư Ngọc nghĩ mãi không hiểu.

Cô Mang thần nhiên nói: “Cái này phải đi hỏi chính anh ta.”

Tiểu viện, nam viên.

Hai ông lão đang vò đầu bứt tai với ván cờ trên bàn đá. Một người trẻ tuổi cao gầy đứng phía sau một ông lão, lặng im không nói.

“Diêm Phong, con xem xem, nước này nên đánh ra sao?” Tạ Tri Viễn túm lấy cánh tay người trẻ tuổi.

Đàm Phục trừng mắt: “Xem cờ không nói, đạo lý này có hiểu không?”

Bỗng nhiên bên ngoài có một lão bộc vội vã đi tới.

“Lão gia, bắc viên xảy ra chuyện.” Lão bộc cung kính nói.

Đôi mắt Đàm Phục vẫn không rời khỏi ván cờ, có phần mất kiên nhẫn nói: “Lại là chuyện gì?”

“Những người đến đưa dâu của gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã chết một người.”

“Hừm?” Đàm Phục vẫn vờ quân cờ trong tay, nhíu mày, “Thế thì xem ra hôn lễ của Khuất gia phải lùi lại rồi, thời gian bọn họ mượn khu vườn của ta cũng muốn kéo dài. Thật là đáng ghét!”

Tạ Tri Viễn đặt xuống một quân cờ, thờ ơ hỏi: “Người chết là ai? Không liên lụy đến người của chúng ta chứ?”

“Không có can hệ đến người của chúng ta, là chuyện nhà của gia tộc Chữ Khố Nhĩ. Người chết chính là một tiểu bối của bọn họ, nghe nói đêm khuya lên vào phòng ngủ của đại đương gia Hằng Tịch mưu toan gây rối, bị cơ quan bắt chết ngay tại chỗ.”

Bỗng đứng, lách cách một tiếng.

Quân cờ trong tay Đàm Phục rơi xuống đất.

66. Quyển 5 - Chương 9: Vì Ai Lụy Tình?

Thư Ngọc thức dậy từ sáng sớm, nghĩ tới không khí nặng nề tại bắc viên lúc này, còn mình lại chẳng thể quay về nam viên, cô nhất thời làm biếng không muốn thức dậy.

Bên gối, Cô Mang còn nhắm mắt, hơi thở đều đều.

Thư Ngọc dứt khoát nằm nghiêng, chống đầu lên nhìn nét mặt nghiêng của anh trong nắng sớm mờ nhạt.

Xưa nay anh bề bộn nhiều việc, lúc bận nhất ngay cả mấy tháng liền chẳng thấy bóng dáng đâu. Nhưng từ khi cô náo loạn một mình về trấn Thanh Hà, anh không ra ngoài lâu nữa. Cho dù vạn bất đắc dĩ, anh cũng luôn sắp xếp ổn thỏa trước, sớm trở về nhà.

Cô biết, việc công của một tháng giảm thành nửa tháng, anh sẽ vất vả rất nhiều. Không phải cô không áy náy.

Có một thời gian, cô cuối cùng cắn răng nói: “Anh đi đi, em ở nhà đợi anh.”

Anh lại nở nụ cười, ôm cô không buông tay: “Thế nào, đuổi anh đi à?” Nói xong, anh vẫn bước vào cửa sân khi trời chập tối.

Thanh danh Cô Mang Bắc Bình mạnh mẽ vang dội khiến người ta sợ hãi, trong đó cũng có một phần công lao của cô.

Để bây giờ có thể đến Bồng Tề Viên, anh không biết tiêu hao bao nhiêu sinh lực.

Cô suy nghĩ, sắc mặt chợt dịu dàng.

Đột nhiên anh vốn nằm đối diện chợt nghiêng người. Cô giật mình, theo bản năng nín thở, không muốn đánh thức anh.

Anh vẫn còn nhắm mắt.

Cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ, lại nghe tiếng anh vẫn đang nhắm mắt nói: “Được rồi, nín thở làm gì?”

Cô chịu không nổi trút ra một hơi.

Anh vẫn nhắm mắt, vươn tay cầm tấm chăn của cô đã rút ra mà đắp lại lên vai cô, giọng mũi mang theo chút bất đắc dĩ: “Ngủ cũng ngủ không yên, dậy rồi còn nằm nường. Nằm nường thì thôi đi, lại còn đạp chăn.”

Cô nhích vào lòng anh: “Anh ngủ tiếp đi, em không động đây nữa, không làm ồn anh.”

Lúc này anh mở mắt, đối diện với đôi mắt nịnh nọt của cô, anh bỗng dưng mỉm cười: “Anh đã sớm tỉnh rồi.”

Cô hơi ử rử: “Là em làm ồn hả?”

Anh liếc cô, không nói lời nào.

“Anh nằm đi, em xoa bóp cho anh, sẽ nhanh chóng ngủ lại thôi.” Cô hờn hờ tựa người qua, giơ tay day day huyết vị ở hai bên trán anh.

Động tác của cô có chừng mực, rất là thoải mái.

Anh phối hợp nhắm mắt lần nữa, thế nhưng chớp mũi vẫn vút mùi hương cơ thể của cô, trong đầu anh không ngừng miên man bất định.

Càng không ngủ được.

Anh nắm tay cô.

“Sao vậy?” Cô dừng tay, “Nhẹ quá hay là nặng quá?”

Anh không đáp mà hỏi lại: “Em thích nhẹ một chút hay là nặng một chút?”

Cô không hiểu: “Cái đó và em thích thì có liên quan gì chứ.” Lời còn chưa dứt, cô chợt thấy trời đất ngả nghiêng.

Anh đặt cô dưới thân bao vây lấy cô, khẽ cười: “Em đã không có cái thích, thế anh tự do phát huy nhé.”

Lúc này cô mới phản ứng lại, lời nói cũng không trôi chảy: “Đây là địa bàn của người khác, anh đừng làm càn.”

Anh vừa muốn nói thì đột nhiên một hồi gõ cửa truyền đến.

Hai người đều im bặt.

Cô bồn thần làm sao cũng không mặc xong quần áo.

Anh dứt khoát lấy chăn bọc cô lại, còn mình thì choàng áo khoác đi mở cửa.

Ngoài cửa là Hằng Tịch.

Hằng Tịch nhìn Cô Mang, lại nhìn vào phòng trong một cái, sau đó bà ta cười hiền hậu: “Còn chưa dậy à?”

Cô Mang nhú mày, đáp: “Đại đương gia có việc gì thế?”

Hằng Tịch lắc đầu: “Tôi muốn đến thăm Thư Ngọc, nhân tiện bưng bữa sáng tới. Nhưng xem ra, tôi đến không đúng lúc rồi.”

Cô Mang nhận khay đồ ăn trong tay Hằng Tịch, nghe bà ta nhẹ giọng nói: “Cậu hãy đối xử tốt với con bé.” Dừng một chút bà ta lại bổ sung, “Con bé là cốt nhục duy nhất còn lại của chị tôi.”

Cô Mang gật đầu: “Yên tâm.”

Cô Mang trở lại trong phòng, Thư Ngọc đã ăn mặc ổn thỏa ngồi ở mép giường.

“Ai đó?” Cô hỏi.

Anh đặt khay đồ ăn trên bàn, đáp: “Đại đương gia Hằng Tịch.”

Hứng thú của cô đã bị thức ăn trên khay thu hút: “Tất cả đều là những món mà em thích nhất.” Khi cô ngược mắt lên mặt mày tươi rói.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô: “Bà ấy thật sự để tâm đến em.” Anh vừa thay quần áo, vừa há miệng ăn đồ ăn cô đưa qua.

“Không biết nếu bà nội em còn sống, thì có cảnh tượng thế nào nhỉ.” Cô bỗng nhiên thở dài. Từ trong ký ức còn sót lại, cô biết năm đó bà nội là một người rất thùy mị, khiến ông nội thuận theo. Nếu bà vẫn còn trên đời, chắc sẽ còn thương cô hơn là Hằng Tịch.

Anh thản nhiên nói: “Bà nội em còn sống thì thêm một người yêu thương em. Hiện giờ bà đã mất, anh sẽ đối tốt với em thay phần của bà.”

Dùng xong bữa sáng, Thư Ngọc muốn đi thăm Tiểu Loan một chút. Hôn lễ hoãn lại, cô bé sẽ đau lòng nhỉ. Còn chưa đi được mấy bước thì cô trông thấy Khuê Bình Bình ngồi ở cạnh vườn hoa trước sương phòng.

Thư Ngọc đi qua, cười nói: “Hôn lễ dời ngày, sao lại thấy cô còn khổ sở hơn cả cô dâu chú rể.”

Khuê Bình Bình ngẩng đầu, rồi lại cúi xuống.

Thư Ngọc kinh ngạc. Đa sầu đa cảm không phải là tác phong của Khuê Bình Bình.

“Sao thế? Lo âu thành ra thế này?” Cô hỏi, “Cô lo lắng miên man cũng vô dụng, sở cảnh sát hiệu suất cao, hôn lễ của anh trai cô có thể sẽ nhanh chóng cử hành như thường.”

Khuê Bình Bình muốn nói lại thôi, cuối cùng cô ta mở miệng thấp giọng nói: “Anh trai tôi có lẽ rất vui khi thấy hôn lễ hoãn lại.”

Thư Ngọc sửng sốt.

Khuê Bình Bình nói tiếp: “Kỳ thật tôi biết, anh ấy cưới Tiểu Loan là theo ý của trưởng bối. Anh ấy và Chữ Phượng Nhan phá hỏng chuyện này, tôi đã biết từ trước.”

Thư Ngọc im bặt, không biết nên nói gì.

“Anh cả bình thường gặp dịp thì chơi đã thành thói quen, tôi nghĩ có lẽ kết hôn rồi anh ấy sẽ hồi tâm.” Khuê Bình Bình thở dài, “Anh ấy như vậy, tôi rất hổ thẹn với Tiểu Loan, cho nên tận sức đối tốt với cô ấy.”

Thư Ngọc ôn hòa nói: “Cũng không thể nói vậy, tôi thấy anh trai cô không hề chống lại cuộc hôn nhân này. Sau hôn lễ, anh ta sẽ hồi tâm thôi.”

Khuê Bình Bình im lặng, sau đó nói: “Trái tim anh ấy có lẽ không trở về được nữa. Trong lòng anh ấy đã có một người.”

Thư Ngọc có chút kinh ngạc.

“Có một lần anh ấy say rượu, tôi nghe anh ấy gọi tên người phụ nữ kia.” Khuê Bình Bình đề thấp giọng nói, “Cô ta gọi là ‘Y Y’, hình như là ca kỹ trong thanh lâu. Chẳng hiểu sao cô ta đi đâu mất, anh tôi vẫn lén sai người đi tìm cô ta.”

“Có đôi khi tôi cũng nghĩ, giống như lời của Chữ Phượng Nhan, hủy bỏ cuộc hôn lễ này đi, Tiểu Loan cưới anh cả, thật sự không đáng giá.” Khuê Bình Bình mặt mày ảo não, “Trưởng bối trong nhà hài lòng với bối cảnh của gia tộc Chữ Khố Nhĩ, nhưng ai ngờ Tiểu Loan lại muốn gả sang đây, có nghĩa là cắt đứt quan hệ với người trong tộc. Có mấy người trưởng bối không vui, Tiểu Loan gả sang đây, ngày tháng sẽ không tốt gì.”

Thư Ngọc thở dài trong lòng, cô đã sớm nghĩ tới những chuyện này. Cô hỏi: “Tiểu Loan làm sao quen biết anh trai cô?”

Khuê Bình Bình suy nghĩ: “Hình như là lúc anh ấy tuần tra phường vải tình cờ gặp Tiểu Loan. Trưởng bối trong nhà thấy Tiểu Loan hình như có ý với anh tôi, vì thế khuyến khích anh trai tôi kết thân.”

Thư Ngọc vẽ vai Khuê Bình Bình: “Cô đừng nghĩ nhiều quá, Tiểu Loan là cô gái tốt, anh trai cô tất nhiên sẽ biết quý trọng.” Dứt lời cô kéo Khuê Bình Bình đứng dậy, bước lên thêm đá gỗ của phòng Tiểu Loan.

Chỉ gõ một cái, cửa đã bị Thư Ngọc đẩy ra.

Thư Ngọc không ngờ cánh cửa mở ra ngay, cô nhú mày: “Sao ngay cả cửa cũng không khóa?”

Cửa mở ra, Thư Ngọc liền trông thấy Tiểu Loan đứng cạnh cửa.

Tiểu Loan cũng hoảng hốt, rụt rè nhìn Thư Ngọc và Khuê Bình Bình, con ngươi màu nâu óng ánh sóng nước.

Khuê Bình Bình nhất thời đỏ mặt. Không biết lời nói ngoài cửa ban nãy, Tiểu Loan nghe được bao nhiêu rồi.

Thư Ngọc nhìn mắt Khuê Bình Bình, rồi quay đầu nói với Tiểu Loan: “Ngày hôm qua bác viên đã xảy ra chuyện, phải lùi lại ngày cưới.”

Đôi mắt Tiểu Loan buồn bã, ngoan ngoãn gật đầu.

Trong lòng Thư Ngọc lại thở dài một hơi. Tiểu Loan thích Khuê Chính Khuynh, người thích trước luôn là người ở thế yếu.

Cô sờ đầu Tiểu Loan, dịu dàng nói: “Chỉ là tạm thời hoãn lại, sẽ không chờ lâu đâu.” Cô không biết có nên cho Tiểu Loan biết Chữ Phượng Nhan đã chết hay không.

Cô suy nghĩ một chút rồi thôi, chẳng qua tăng thêm phiền não.

“Tiểu Loan, tay cô sao vậy?” Khuê Bình Bình bỗng nhiên hét to.

Thư Ngọc cúi đầu, vừa lúc Tiểu Loan giấu bàn tay ra sau lưng.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Thư Ngọc, Tiểu Loan cúi đầu vươn tay ra, ra dấu nói rằng khi thêu hoa không để ý bị cây kéo đâm vào tay.

Thư Ngọc nhìn bàn tay Tiểu Loan đã quấn băng vải. Phần vải trên mu bàn tay hiện lên một vòng tròn màu đỏ, nhìn thôi cũng thấy đau.

“Bất cần thế này.” Thư Ngọc nhú mày, “Gọi bác sĩ sang đây xem một chút, đừng để nhiễm trùng.”

Rốt cuộc đang trí ra sao mới có thể để cây kéo đâm trúng mu bàn tay? Thư Ngọc thở dài trong lòng, xem ra Tiểu Loan không hẳn ngây thơ chẳng biết gì, chỉ là cam chịu hồ đồ thôi.

Tiểu Loan vừa nghe phải gọi bác sĩ, lắc đầu liên tục.

“Đừng sợ phiền toái, chị để bác sĩ tư nhân của chị xem giúp em, được không?” Thư Ngọc nhẹ giọng nói, “Em xem, lòng bàn tay em cũng bị thương rồi.” Băng vải trong lòng bàn tay cũng hiện ra màu đỏ của máu.

Tiểu Loan vẫn lắc đầu.

Thư Ngọc hết cách, đành phải nói: “Vậy thì mỗi ngày em phải thay thuốc, chị sẽ đốc thúc em.”

Mặt mày Tiểu Loan tươi tắn, dùng sức gật đầu.

Nam viên, nội thất.

Hạ Tử Trì gấp gấp đẩy cửa vào, vừa thấy người đàn ông ngồi uống trà tại bàn tròn, anh ta liền gào lên: “Đã là lúc nào rồi, tổ trưởng anh còn nhàn nhã uống trà sao?”

Diêm Phong ngược mắt nhìn anh ta: “Tình hình tại bắc viên thế nào?”

Hạ Tử Trì nhú mày: “Nói rằng gia tộc Chữ Khố Nhĩ có nội gián chính là ngụy tạo. Hiện trường cái chết của Chữ Phượng Nhan có rất nhiều điểm đáng ngờ, cô ta không phải chết vì cơ quan, chắc là bị người khác đâm vào tim mà chết. Lúc ấy anh ở trong khoảnh sân của đại đương gia, đã nhìn thấy gì?”

Diêm Phong thần nhiên nói: “Tôi bị người khác vướng chân, không có cơ hội tiến vào phòng của đại đương gia.”

Hạ Tử Trì sững sốt: “Ai có thể vương chân anh chứ?”

Diêm Phong nhớ lại, một lúc lâu sau mới nói: “Một ca kỹ biết lui cốt công.”

“Hắn cũng muốn lấy tú hoa châm của gia tộc Chử Khố Nhĩ sao?” Hạ Tử Trì hoang mang nói.

Diêm Phong lắc đầu: “Hắn chỉ là không muốn tôi lấy được hộp tú hoa châm kia.”

Hạ Tử Trì dừng một chút, nói: “Tổ trưởng, việc này cứ vậy thôi. Chỉ nhờ vào hai chúng ta, không thể hoàn thành đơn hàng này.”

Diêm Phong lạnh lùng nhìn anh ta một cái, không nói lời nào.

Hạ Tử Trì nhất thời sụp bả vai: “Tại sao một khi có liên quan đến chuyện của Gia Tuệ, anh đều không lý trí như vậy? Trong nhà in Hàm Phong đều là người có thể tín nhiệm, tại sao anh không cho bọn họ tham dự? Anh luôn miệng nói không muốn liên lụy người trong nhà in, thế thì đóng gói tôi đưa đến bên cạnh Khuê Bình Bình thám thính tin tức là sao?”

Nói xong lời cuối cùng, Hạ Tử Trì cũng nổi giận mấy phần: “Gia Tuệ kia, cô ta muốn phá hỏng tú hoa châm tại sao chính mình không đi làm? Rõ ràng là vật trong tộc của cô ta, cô ta đích thân làm khẳng định dễ dàng lấy được hơn là người ngoài chúng ta, uống công đi làm phiền anh làm gì?”

Diêm Phong im lặng hồi lâu. Ngay lúc Hạ Tử Trì nghĩ rằng đây là sự yên tĩnh trước cơn giông bão, Diêm Phong bình thần cất tiếng.

“Tôi không muốn để nhiều người biết đến Gia Tuệ. Bảo cậu tới là vì trong nhà in cũng chỉ có cậu biết chuyện của tôi và Gia Tuệ. Nếu cậu muốn rút khỏi, tôi không có ý kiến.”

Hạ Tử Trì lập tức ngừng công kích: “Tôi không phải có ý rút khỏi. Chỉ là...không muốn nhìn thấy anh bị Gia Tuệ lừa gạt.”

“Cô ta vừa đi là đi nhiều năm như vậy, chẳng nói tiếng nào, trở về rồi thì nhờ anh làm việc cho cô ta. Đơn hàng này không rõ ràng, chẳng biết ẩn giấu bao nhiêu sát khí. Anh nói có đáng hay không?”

Diêm Phong cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Hạ Tử Trì nói: “Bọn Long Nha không chấp nhận được sự thật Thư Ngọc rời khỏi nhà in Hàm Phong, cảm thấy cô ấy vứt bỏ anh mà chọn Cô Mang là phản bội. Nhưng theo tôi thấy, Thư Ngọc thông minh hơn người khác, cho dù cô ấy không biết sự tồn tại của Gia Tuệ, cô ấy cũng biết được ai thật lòng với cô ấy. Cô Mang là chồng của cô ấy, còn anh không phải.”

Cách một tiếng, tách trà rơi xuống bàn. Diêm Phong nheo mắt: “Đừng nhắc tới Thư Ngọc ở trước mặt tôi.”

Hạ Tử Trì cong khóe miệng, dường như vui vẻ thấy Diêm Phong vạn năm không thay đổi sắc mặt rồi cuộc có một khe hở: “Tại sao không thể nhắc tới, là bởi vì anh không biết người mình thích là Gia Tuệ hay là Thư Ngọc sao?”

“Hoặc là, bởi vì cho dù là Gia Tuệ hay Thư Ngọc, họ đều chưa từng thích anh?”

“Đinh ——” tách trà bay thẳng tới trán Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Trì đã có chuẩn bị từ sớm, anh ta lập tức nghiêng người tránh rồi đi ra cửa. Tách trà đập trên cánh cửa, lập tức vỡ nát.

Ngoài cửa, truyền đến tiếng chế nhạo của Hạ Tử Trì chỉ sợ thiên hạ không loạn: “Tổ trưởng, anh thẹn quá hóa giận. Không biết là vì Gia Tuệ, hay là Thư Ngọc?”

67. Quyển 5 - Chương 10: Gánh Hát Tạp Kỹ

Cảnh sát theo thường lệ gọi những khách ở tại bắc viên lấy lời khai.

Thư Ngọc và Cô Mang đã bàn trước từ sớm, chỉ nói Cô Mang đến bắc viên tìm vợ, ban đêm hai người đi dạo tại bắc viên.

Những lời của hai người đều là thật, lời khai trôi chảy, hỏi một vòng, chẳng lộ ra tin tức quan trọng nào.

Lúc trước khi Cô Mang và Thư Ngọc thương lượng chuyện khẩu cung, họ đã từng do dự có nên nói ra những gì họ thấy tại đêm đó không.

Cô Mang đáp: “Không cần, đừng ôm việc này trên người.”

Trong lòng Thư Ngọc cũng hiểu được, có sức ép của Khuru gia và gia tộc Chử Khố Nhĩ, vụ án này đã rút ra một kết luận.

Cô không cần phải làm rối thêm chuyện này.

Chờ qua mấy ngày yên ổn, cô và Cô Mang lập tức quay về nam viên, nói thế nào cô cũng không muốn dây dưa với hai gia tộc này nữa.

Ai ngờ, Thư Ngọc đang đầy trông mong muốn quay về nam viên, thì đã có người từ nam viên đi sang bắc viên.

Thư Ngọc vừa thấy người tới, trong lòng liền hồi hộp. Cô biết những người này, đều là hộ vệ bên cạnh ông nội.

Ông cụ lại không tiếc người bên cạnh mình mà phái sang đây, là do tai họa này sao?

“Lão tiên sinh không yên tâm về tình hình tại bắc viên, sai chúng tôi đến đây giúp đỡ.” Người dẫn đầu nói.

Khuru Chính Khuynh vừa mừng lại lo: “Cám ơn Đàm công, cảm ơn cảm ơn...”

Hằng Tịch thản nhiên liếc nhìn mấy người kia: “Sương phòng trong viện đều đã đầy, sắp xếp bọn họ nghỉ ngơi ở đâu?”

Thư Ngọc nhìn qua Hằng Tịch. Hiếm khi thấy bà ta không khách sáo như vậy.

Khuru Chính Khuynh cũng kinh ngạc: “Chuyện này...để tôi đi xem còn có phòng trống nào không?”

“Không làm phiền Khuru công tử lo lắng, chúng tôi không cần phòng.”

Hộ vệ già dặn kinh nghiệm do Đàm gia huấn luyện, mở mắt cũng ngủ được, một biến động nhỏ thôi liền tỉnh táo như chim ưng, quả thật không bồi dưỡng đạo lý ở trong phòng.

Mặc dù Khuru Chính Khuynh cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cũng không gò ép.

Thư Ngọc lén tóm lấy một hộ vệ hỏi: “Ông nội phái các anh đến bảo vệ tôi sao?”

Hộ vệ trầm mặc rồi nói: “Lão tiên sinh nói, có Cô tiên sinh săn sóc cô là đủ rồi.”

Thư Ngọc: “...”

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định: “Vậy các anh tới làm gì?”

Hộ vệ đáp: “Giúp đỡ.”

Hỏi cả buổi, lại chẳng hỏi ra được chút tin tức hữu dụng.

Thư Ngọc thì thầm với Cô Mang: “Có bí ẩn, trong lòng ông nội suy nghĩ gì chứ?”

Cô Mang vỗ đầu cô: “Đừng nghĩ vớ vẩn.”

Cùng đi tới còn có Diêm Phong và Hạ Tử Trì.

Thư Ngọc trông thấy Diêm Phong, nhất thời không biết nên nói gì. Cô rất muốn hỏi một câu đêm đó tại sao anh ta lại ở trong sân của Hằng Tịch, nhưng cô nhẫn nhịn không hỏi.

Biết nhiều quá khó tránh khỏi bị lôi vào cuộc. Cô không chỉ một lần tự mình thực hành đạo lý nào.

Làm như không thấy, mới là hành động sáng suốt.

Hạ Tử Trì dềnh dảnh sang đây: “Thư Ngọc, lâu rồi không gặp, cô có nhớ tôi không?”

Thư Ngọc lườm anh ta: “Khư Bình Bình rất nhớ anh đấy.”

Một câu thành công bịt miệng Hạ công tử.

Thư Ngọc đang muốn xoay người bỏ đi, lại bỗng nhiên nghe Hạ Tử Trì ở phía sau nói: “Cô ấy có khỏe không?”

Cô sững sốt, lúc này mới nhận ra Hạ Tử Trì đang nói đến Khư Bình Bình.

“Tại sao anh không tự mình đi hỏi cô ấy?” Thư Ngọc nhướn mày.

Hạ Tử Trì im bặt.

Dùng xong bữa trưa, Thư Ngọc ở mãi trong sân đến nhàm chán, vì thế thừa dịp Cô Mang ngủ trưa cô lên chuồn khỏi sương phòng.

Đi mãi đi mãi, liền đi tới một góc sân.

Người của sở cảnh sát mới từ trong sân đi ra, hiển nhiên vừa mới hỏi cung những người tại đây.

Thư Ngọc đứng nhìn qua, trong đó dựng lên mấy cây thương gỗ dài, ở sau đó là mấy cái thùng to, bên trong chứa đủ thứ tạp kỹ đầy màu sắc.

Đây có lẽ là gánh hát được mời tới để mừng tiệc cưới.

Trong sân tĩnh lặng, mặt trời lười biếng thỏa mãn.

Thư Ngọc nổi lên hứng thú, nhấc làn váy sải bước vào trong.

Ai ngờ, còn chưa chờ cô đứng lại vững vàng, bên tai truyền đến tiếng xé gió.

Cán thương dài có tua màu đỏ nằm trước cổ họng cô.

Đầu thương kề sát cổ cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng ý lạnh của mũi nhọn.

Kinh hãi đi qua, Thư Ngọc nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô ngược mắt nhìn về phía người cầm thương trong tay.

Đó là một thiếu niên, mày rậm mắt to, xinh đẹp như một cô gái.

Giờ phút này hai mắt cậu ta trọn tròn, hừng hờ trừng mắt nhìn Thư Ngọc.

Thư Ngọc không phát cáu cũng không sợ sệt, đôi mắt bình thản nhìn thiếu niên trong sân: “Mỗi một người khách tiến vào sân, cậu đều dùng thương chia vào thế này sao?”

Thiếu niên cau mày, không nói lời nào, chẳng có ý dời chuyển cây thương trong tay.

Ngay lúc hai người đấu khẩu, một chiếc roi da xông thẳng đến, thân roi mềm mại ném văng cây thương gỗ.

Thiếu niên này bị sức lực mạnh mẽ chấn động khiến cậu ta thụt lùi mấy bước, sững sốt ngẩn đầu.

Thư Ngọc chuyển tầm mắt, chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo bào màu đen đứng dưới mái hiên trước phòng.

Khuôn mặt cô ta lạnh lùng xanh xao, cho dù dưới ánh mặt trời chói lọi buổi trưa cũng hiện ra sát khí u ám.

Điều khiến Thư Ngọc kinh ngạc nhất chính là, người phụ nữ này chỉ có một tay. Tay áo trống rỗng rủ xuống bên người, tựa như roi da mềm mại khác sẵn sàng phát động.

Người phụ nữ mặt không biểu tình nhìn thiếu niên kia: “Cậu đang làm gì đó?”

Thiếu niên cúi đầu: “Dạ cô nương.”

“Ông chủ đang ở bên trong nghỉ ngơi, cậu làm ồn muốn đánh thức anh ta sao?” Âm thanh của người phụ nữ vừa lạnh nhạt lại nghiêm nghị.

Thư Ngọc nhìn người phụ nữ đi tới phía trước mấy bước, bỗng dừng phát hiện, chân cô ta hơi kỳ lạ. Tốc độ bước đi của cô ta hơi chậm, mang theo chút khập khiễng.

Thư Ngọc nhìn kỹ, bên ngoài cổ chân trái thể mà hiện lên ánh sáng của kim loại.

Một chân của người phụ nữ này là chân sắt.

Cô ta đi đến trước người Thư Ngọc, nói: “Con nít không hiểu chuyện, đã mạo phạm rồi, xin thứ lỗi.”

Thư Ngọc không nói gì, chỉ gật đầu.

Gánh hát này lộ ra đầy điểm kỳ quái, Thư Ngọc không muốn nán lại lâu, cô đang muốn bỏ đi thì cửa phòng vốn đóng chặt đã mở ra.

Bên trong cánh cửa đi ra một người đàn ông khoác áo bào màu đỏ. Hắn đeo một chiếc mặt nạ bằng sắt, chỉ lộ ra hàm dưới sắc sảo và đôi môi hơi mím lại.

Thư Ngọc sửng sốt.

Chiếc áo bào đỏ này, nửa khuôn mặt đeo mặt nạ, cùng với hàm dưới và độ cong của đôi môi mỏng.

Hình như đã từng quen biết.

Thư Ngọc chỉ thần thờ một chút, cô mau chóng nhớ ra người trước mắt.

“Cầu Lão Thất?”

Người này rõ ràng là đồ vương Cầu Lão Thất của Thiên Cơ Các.

Hắn đã cứu mạng cô khỏi móng vuốt của cú đại bàng lông trắng.

Nhưng Cầu Lão Thất hỏi trước mà cô nhìn thấy có một chút bất đồng với người trước mắt.

Bất đồng chỗ nào, cô nhất thời không nhận ra.

Hình như trong ấn tượng, Cầu Lão Thất nhỏ gầy hơn.

Cô theo bản năng nhìn tay hắn. Bên ngoài áo bào kia, một đôi tay khớp xương rõ rệt, năm ngón tay thon dài.

Không thể nghi ngờ chính là Cầu Lão Thất.

Dạ cô nương nhìn Thư Ngọc, nhú mày: “Chủ gánh hát của chúng tôi không phải họ Cầu.”

Thư Ngọc lúng túng, không nên tranh luận tại địa bàn của người ta, cô đành nói: “Ngại quá, tôi nhận nhầm người rồi.”

Cuối cùng cô nhìn thoáng qua người đàn ông đeo nửa mặt nạ, sau đó cô xoay người bỏ đi.

“Cô nương.”

Cô dừng bước, quay đầu nhìn thấy chủ gánh hát kia bước xuống bậc thang.

“Cô làm rớt đồ.” Hắn đứng bên cạnh cô, khom lưng nhặt một chiếc khăn vuông.

Cô sửng sốt: “Cái này không phải của tôi, chắc là những người khác trong gánh hát bỏ quên.”

Đó là một chiếc khăn nền trắng, trên đó có tình thêu hai đóa hoa đào xinh đẹp.

Hắn lẳng lặng nhìn cô: “Trong gánh hát chúng tôi không có vật như vậy. Mời cô mang đi.”

Thiếu niên im lặng ở một bên bỗng nhiên cười nhạo một tiếng.

Thư Ngọc ngẩn ngơ, lúc này mới phản ứng lại. Bọn họ tưởng rằng cô cố ý bỏ quên chiếc khăn để quyến rũ chủ gánh hát của bọn họ?

Lúc này, cô nhận không được, không nhận cũng không được.

Chiếc khăn này từ đâu bay ra đây?!

Chủ gánh hát đứng bên cạnh cô, vóc dáng rất cao gây áp lực vô hình cho cô. Cô cắn chặt răng, cầm lấy đi, dù sao về sau không gặp lại nữa, mất mặt một lần cũng chẳng là gì.

Cô cầm lấy chiếc khăn, mặt không thay đổi nói: “Vậy tôi cầm đi, sau này chủ nhân của chiếc khăn đến tìm, đừng trách tôi đó.”

Chủ gánh hát không nói gì.

Thư Ngọc ép mình nuốt xuống cục tức này, không hề quay đầu đi thẳng ra sân.

Cô đi gấp gáp, thỉnh thoảng đụng vào một người.

“Tức thế nào mà dữ thế?” Giọng nói lạnh lùng.

Thư Ngọc sững sốt, ngược mắt liền thấy Diêm Phong đứng trước mặt.

“Em xin lỗi.” Cô nói một câu qua loa.

Diêm Phong bỗng nhiên mở miệng nói: “Đơn hàng lần này đến thẳng tay tôi, không liên quan tới nhà in Hàm Phong. Có người nhờ tôi đi lấy hộp tú hoa châm kia của gia tộc Chữ Khố Nhĩ. Chỉ lấy đi một tháng, một tháng sau của về chủ cũ.”

Thư Ngọc cứng người: “Anh không cần cho em biết những điều này.”

“Tôi hôm đó tôi ở trong sân, nhưng không tiến vào sương phòng.” Diêm Phong chậm rãi nói, “Người không phải do tôi giết.”

“Anh không cần phải nói với em.” Thư Ngọc ngược mắt, “Nếu không ai chú ý tới, anh có thể chôn trong lòng đừng nói với ai. Đây mới là thượng sách.”

Diêm Phong im lặng, tiếp đó nói: “Như vậy, tạm biệt.” Dứt lời anh ta đi ngược hướng với Thư Ngọc.

Thư Ngọc lấy lại bình tĩnh, cảm thấy tò mò, vì sao một người rồi hai người đều muốn lấy hộp tú hoa châm kia?

Cho dù lấy được nó thì thế nào? Chỉ có tú hoa châm mà không có tú pháp, thì chẳng thêu ra được tú phẩm thượng đẳng.

Lẽ nào, tú hoa châm tổ truyền này còn có công dụng khác?

Cô theo bản năng nhìn về phía Diêm Phong rồi khỏi.

Cô nhìn thấy mới sực nhớ, con đường nhỏ này chỉ thông đến một chỗ trong sân.

Chính là gánh hát mà cô vừa rời khỏi.

Người phụ nữ đỡ người đàn ông mặc áo bào đỏ đi về sương phòng.

“Vì sao anh đem chiếc khăn dùng bên người nhiều năm đưa cho cô ấy?” Cô ta đột nhiên hỏi, “Anh và cô ấy là người quen cũ ư?”

Người đàn ông nhíu mày: “Vấn đề của cô nhiều quá?”

Cô ta mỉm cười: “Con người anh rất kỳ quái, người hiểu rõ anh thì bị anh sai đi xa lắc, nhưng người tàn phé chẳng biết gì là tôi thì hầu hạ bên cạnh anh.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhịp nhàng.

Có tiểu sinh nhỏ giọng nói: “Ông chủ, có người tìm.”

Đôi mắt người phụ nữ có vài phần nghiến ngấm: “Diêm vương đến rồi.”

Dạ Miêu xuất hiện, Giang Nam (aka Phương Kiển, Cầu Lão Thất) cũng xuất hiện rồi ^^

Có độc giả gửi lời nhắn thế này:

Nếu là tôi tôi cũng chọn Cô Mang! Ha ha ha! Rất thích đôi vợ chồng Thư Ngọc Cô Mang!!!

Tác giả trả lời:

Cô Mang: mỹ nhân này ánh mắt rất tốt.

68. Quyển 5 - Chương 11: Chấn Động Lòng Người

Trải qua sự cố tại gánh hát kia, Thư Ngọc không còn hứng thú tiếp tục tản bộ nữa.

Cô đột ngột tỉnh ngộ, nếu nhàm chán có thể quay về sương phòng đùa giỡn Cô tiên sinh mới ngủ trưa dậy.

Hạ quyết tâm, bước chân cô đi như gió.

Vừa đi lại tới khoảnh sân trước đây của Hằng Tịch.

Cửa sân rộng mở, mấy sương phòng cũng bị đường dây phong tỏa cách ngăn.

Thư Ngọc theo bản năng dừng bước, nheo mắt lại.

Cô nhìn phải trái, bốn bề vắng lặng, vì thế cô vén lên đường dây phong tỏa đi vào.

Trong phòng không mở cửa, ánh sáng hơi mờ tối.

Bên trong loáng thoáng mùi mốc.

Thi thể của Chữ Phượng Nhan vẫn bị cảnh sát dời đi, chỉ để lại đường phấn trắng cố định dấu vết tại hiện trường trên mặt đất.

Nhưng Thư Ngọc chú ý, ghế trong phòng đã bị động vào.

Không chỉ có thế, bàn trang điểm cũng vậy.

Vị trí bị dời chuyển rất nhỏ, nếu cô không phải là người thường xuyên xem xét văn tự thư họa tỉ mỉ thì giờ phút này tuyệt đối nhìn không ra.

Sau khi cảnh sát thăm dò hiện trường thì đã có người tới đây.

Trở lại nơi này làm gì? Căn phòng ngoài người chết ra, đồ đạc của Hằng Tịch đã chuyển đi từ sớm. Nếu thực sự có người quay lại, là vì sao chứ?

Thư Ngọc đi về phía bàn trang điểm.

Phía bên trái bàn trang điểm bị dời một tí, vì thế cô nâng mép bàn lên, chậm rãi đặt nó về vị trí cũ.

Trên bàn trang điểm trống trơn, trong ngăn kéo cũng chẳng có gì.

Cô giương mắt nhìn vị trí xê dịch. Từ chân tường từ từ nhìn lên trên, rốt cuộc nhìn thấy một lỗ nhỏ nằm trên tường phía trên tấm gương.

Lỗ hổng là do đồ sắc bén đục ra, chỗ đục còn rất mới.

Cô nhìn chằm chằm lỗ hổng hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu.

Lỗ hổng đối diện với một loạt ngăn tủ dính trên tường, vừa lúc nằm ngang với cơ quan được bố trí với hộp tú hoa châm ngụy tạo.

Tim cô đập mạnh.

Quả nhiên, Chữ Phượng Nhan không phải do cơ quan bắn chết. Cơ quan từ trong tủ bay ra, bắn trúng vách tường cạnh bàn trang điểm trước tiên.

Người kia trở lại phòng, di chuyển bàn trang điểm chính là vì che đậy lỗ hổng do mũi tên bắn trúng?

Cách làm này thật sự có chút vụng về. Đừng nói đến giấu đầu lòi đuôi, nhân viên điều tra có lẽ đã chú ý tới lỗ hổng này từ lâu.

Quan trọng là, vụ án cơ bản đã có kết luận, thật sự không cần vẽ vời thêm chuyện.

Thật sự khiến người ta khó hiểu.

Nhưng tại sao lại di chuyển cái ghế?

Tầm mắt cô từ cái ghế chuyển xuống dưới bàn.

Dời ghế, chẳng lẽ dưới bàn cất giấu gì sao?

Cô cúi người nhìn dưới bàn. Gõ gõ một hồi, ngay cả thảm cũng vén lên xem xét kỹ càng.

Không thu hoạch được gì.

Chẳng lẽ đồ đã bị di chuyển rồi?

Cô nhú mào, xoay xoay cái cổ cúi xuống hồi lâu.

Cô vừa xoay một cái, tầm mắt vừa lúc chuyển tới dưới giường.

Bên dưới tối thui, một đôi mắt vàng nâu mở to nhìn thẳng Thư Ngọc.

Cô hoảng hốt, lão đạo ngã ngồi trên mặt đất.

Ánh mắt dưới giường vẫn không nhúc nhích, tản ra mùi chết chóc.

Thư Ngọc bình tĩnh lại, lúc này cô phát hiện nằm dưới giường là một con mèo đã chết.

Trong phòng có một con mèo chết, nhân viên cảnh sát không thể nào không phát hiện, thế thì con mèo này nhất định đã đi vào sau khi cảnh sát đã thăm dò hiện trường xong xuôi.

Khi vào là một con mèo còn sống, sao nó lại chết ở dưới giường?

Thư Ngọc khẽ cắn môi, cúi người chui xuống dưới giường.

Bên trong tối om, Thư Ngọc kiểm tra qua loa toàn thân con mèo. Không có chút dấu vết bị thương.

Thế thì xem ra con mèo này bị nội thương rồi?

Đột nhiên cô cảm thấy chân mình đụng phải gì đó.

Cô híp mắt nhìn, đầu con mèo đã chết đề lên vật gì đó.

Cô nhìn kỹ, hình như là một cái hộp nhỏ hình vuông.

Trên nắp hộp dường như có đường vân gì đó.

Cô lập tức nhận ra, trên hộp là đường vân của một đóa cúc vạn thọ.

Cô theo bản năng muốn mở nắp hộp, đầu ngón tay sắp chạm vào thì cô chợt dừng lại.

Bỗng nhiên cô nghĩ tới gì đó.

Con mèo này, e rằng trúng độc chết.

Nghĩ đến đây, cô lấy chiếc khăn bất ngờ mà có kia, phủ lên cái hộp, cách chiếc khăn mà cầm lấy nó.

Đúng lúc này, cửa sổ nằm phía sau căn phòng có động tĩnh.

Hình như có ai đó từ ngoài cửa trèo vào, tiếng cọt xát nhỏ xíu cùng với tiếng song cửa cọt kẹt rất nhỏ, khiến mỗi dây thần kinh của Thư Ngọc đều dựng đứng lên.

Ở trong đầu cô nhanh chóng nhớ lại cấu trúc của mảnh sân này.

Cửa sổ phía sau đối diện với một rừng trúc nhỏ, xưa nay không ai đi qua, người trèo qua song cửa đã ẩn nấp ở đó mà tiến vào phòng.

Cửa chính của sương phòng tuy mở rộng, nhưng cửa sổ phía sau vừa lúc là góc mù của cửa chính, người kia xem ra đủ nhanh nhẹn cẩn thận, âm thầm lẻn vào phòng mà không bị người ngoài nhìn thấy.

Trái tim Thư Ngọc treo trên cao, cô cuộn người nằm dưới giường không dám cử động.

Quả nhiên người kia dễ dàng trèo vào trong phòng.

Bước chân người đó rất nhẹ, cũng rất vững vàng, đi thẳng tới trước giường.

Thư Ngọc thở rất nhẹ, nhìn chằm chằm chân của người kia.

Nhìn kích cỡ, đó là chân của một người đàn ông. Ống quần màu xám trắng tấp, mang túi nhựa gần như màu đen vào chân.

Người đàn ông đến trước ngăn tủ, gõ gõ mấy cái.

Ngăn tủ trong phòng bị vật bằng sắt cạy mở.

Trái tim Thư Ngọc càng ngày càng chìm sâu.

Trốn trong phòng là một người đàn ông, có lẽ là người đàn ông mang theo vũ khí.

Cô nên làm sao chạy thoát đây?

Người đàn ông hình như không tìm được thứ muốn tìm trong tủ, nên đi vòng qua ngăn tủ đến trước bàn tròn.

Thư Ngọc trở mắt nhìn người đàn ông khom người xuống, lục lọi trên sàn nhà dưới bàn, ngay cả tấm thảm cũng không bỏ qua.

Khi cô đang tìm kiếm trên tấm thảm thì trông thấy con mèo chết dưới giường.

Chỉ cần người đàn ông này cúi thấp chút nữa thì sẽ phát hiện ra cô trốn ở dưới giường.

Nhịp đập trái tim cô càng nặng nề, thần kinh căng thẳng chú ý tới nhất cử nhất động của người đàn ông.

Theo góc độ của cô, có thể nhìn thấy ống quần màu xám của người đàn ông, áo sơ mi kẻ sọc, cùng với đôi tay đang tìm kiếm trên tấm thảm.

Trên một bàn tay có đầy đường vân màu tím, thật là đáng sợ.

Người đàn ông lục lọi trên tấm thảm, cũng không thu hoạch được gì, vì thế đứng dậy đến bàn trang điểm.

Thư Ngọc nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng thần kinh vẫn căng thẳng như trước.

Ngăn tủ, cái bàn, bàn trang điểm, đều không có thứ hấn muốn, thế thì mục tiêu tiếp theo của hấn chính là chiếc giường này.

Giờ phút này, Thư Ngọc chưa bao giờ hối hận như vậy.

Cô Mang thường xuyên quở trách cô, lòng hiếu kỳ quan trọng như thế sao?

Bây giờ thì hay rồi, lòng hiếu kỳ hại chết con mèo.

Cô chính là con mèo đó.

Bên cạnh còn có một con mèo chết làm bạn với cô.

Lạch cạch một tiếng, người đàn ông cuối cùng ngồi lên chiếc giường này.

Thư Ngọc cắn chặt răng, đầu óc vận hành nhanh chóng.

Bỗng nhiên sức nặng trên giường nhẹ đi.

Ngay sau đó cửa sổ phía sau kêu kệt một tiếng, Thư Ngọc còn chưa phản ứng, người đàn ông đã trèo qua song cửa rời khỏi.

Thư Ngọc sững sốt.

Hắn chạy trốn nhanh như vậy làm gì?

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng động.

“Đại đương gia, tại sao phải hẹn tại nơi này bàn chuyện, rất là xui xẻo.”

Là tiếng của trưởng bối Từ Bình của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.

“Tôi sẽ không đi vào, có chuyện tôi sẽ đứng đây nói.” Từ Bình dậm chân ngoài cửa không chịu tiến vào.

Thư Ngọc buồn bực. Hằng Tịch không ở trong phòng, Từ Bình này đang đóng kịch gì đây?

Chỉ nghe Từ Bình nói: “Đứa nhỏ Phượng Nhan này không có phúc, nhưng mà đương gia tiếp theo của gia tộc Chữ Khố Nhĩ vẫn phải tuyển chọn. Người xem, có muốn tìm một đứa con gái khác để thay vị trí của Phượng Nhan không? Chỗ tôi thật ra có một người tài.”

“Còn nhớ năm đó tỷ tỷ người đưa đến một cô gái không? Con bé gọi là Gia Tuệ, còn nhỏ nhưng đã có thiên phú về thêu thùa. Hiện giờ nó đã trưởng thành, trước đó không lâu tôi còn nhận được tú phẩm do con bé gửi tới, phong phạm rất giống tỷ tỷ người năm đó.”

“Đại đương gia, người xem thế nào?”

Thư Ngọc ở dưới giường tiêu hóa tin tức từ miệng Từ Bình.

Chuyện bên trong gia tộc Chữ Khố Nhĩ đúng là ngàn vạn ràng buộc khó mà xuôi theo, lúc này lại dính dáng đến bà nội quá cố của cô.

“Đại đương gia?”

Từ Bình ở ngoài cửa hô vài tiếng, bên trong cánh cửa không có phản ứng.

Tiếng cửa cọt kẹt vang lên, chứng tỏ Từ Bình ló người vào nhìn bên trong.

Lọt vào trong tầm mắt, đương nhiên chẳng có ai cả.

Thư Ngọc nghe được Từ Bình thấp giọng lẩm bẩm một câu, sau đó ra khỏi sương phòng.

Lại đợi thêm một hồi, trong phòng im ắng.

Lúc này Thư Ngọc mới dám nhích ra một chút.

Sau khi tiếp xúc với không khí trong lành bên ngoài, cô mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đầm.

Cô không dám ở lại lâu, cô giẫm giẫm bàn chân bị tê, rồi vội vàng ra khỏi sương phòng.

Dọc đường đi rất yên ổn, ngay cả một tôi tớ cũng không gặp phải.

Mới vừa bước vào khoảnh sân mình ở, Thư Ngọc liền thở phào nhẹ nhõm. Chỉ vì bước thêm một chút nữa chính là sương phòng của cô, người nằm trong phòng là Cô tiên sinh của cô.

Chỉ cần nghĩ đến Cô Mang, lòng cô liền trở nên bình thản.

Tiểu Loan và Khưu Bình Bình phơi nắng ở trong sân, Thư Ngọc chào hỏi hai người qua loa rồi đẩy cửa phòng mình ra.

Cô Mang đã tỉnh, đang dựa trên ghế dài cầm quyển sách.

Cô thở phào một hơi, ngã ngồi trên tấm chăn nhỏ tại mép ghế.

“Sao vậy?” Anh nhú mày, “Sắc mặt em khó coi thế.”

Cô không lo mình bị giáo huấn, rùng mình kể lại sự cố hồi trưa.

Anh im lặng lắng nghe, càng nghe mày anh nhú càng chặt. Nghe xong, sắc mặt anh trở nên lạnh lùng, sau khi nhìn bộ dạng đáng thương đang chờ bị mắng của cô, cuối cùng anh thở dài một hơi: “Anh làm sao bắt em bây giờ? Về sau không được phép rời anh nữa bước, có nghe không!”

Cô gật đầu giống như gà con mổ thóc.

Một lát sau, cô lấy hộp tú hoa châm bọc trong chiếc khăn đặt trước mặt anh.

Anh nhú mào: “Cái này không biết có phải đồ giả không, mà phần trên có khả năng bỏ độc, em cứ thế mà đem nó về?” Dứt lời anh kiểm tra toàn thân cô kỹ càng, sau khi xác nhận cô không sao lông mào anh vẫn nhú chặt.

Bỗng nhiên anh nói: “Hôm nay em nhân lúc anh ngủ trưa, không chỉ đi một chuyến đến sương phòng của đại đường gia đâu nhỉ.”

Ồ? Cô sững sốt.

“Chiếc khăn này rất đặc biệt, hoa đào thêu trên đây rất đẹp.”

69. Quyển 5 - Chương 12: Dạy Riêng Tú Pháp

Tú hoa châm tổ truyền của gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã bị mất trộm.

Lúc đó Thư Ngọc đang gối đầu lên lồng ngực Cô Mang xem tranh vẽ.

Nghe được tin tức như vậy, phản ứng đầu tiên của cô chính là nhìn ngay hộp tú hoa châm bọc trong chiếc khăn nằm trên bàn.

“Không phải là cái này chứ?” Sắc mặt Thư Ngọc hơi cứng ngắc.

Cô Mang tỉnh bơ gật đầu: “Đúng vậy, chính là cái này.”

Sau khi ngó ra một lúc lâu Thư Ngọc lập tức giơ tay muốn mở nắp của cái hộp tú hoa châm kia.

Cô Mang nhanh tay nhanh mắt ngăn tay cô lại, anh nhú mào: “Em muốn làm gì?”

“Kiểm tra xem có phải đồ giả không?” Thư Ngọc tỏ vẻ nghiêm nghị.

Cô Mang đầu hàng: “Không cần kiểm tra, chính là đồ giả, vừa rồi gạt em thôi.”

Cô không tin, ánh mắt đầy ngờ vực nhìn anh.

Anh thở dài một tiếng, một tay kéo cô vào trong lòng, sau khi bảo đảm cô không đụng đến cái hộp kia, anh mới cất lời: “Em hãy nghĩ xem, nếu là đồ thật, đại đường gia Hằng Tịch sẽ bôi độc trên đó sao?”

Cô sững sốt, điều này quả thật là lẽ thường. Không phải cô ngốc, chỉ là cô quen ỷ lại vào anh, cô rất tin tưởng vào phán đoán của anh.

“Vừa nãy là dọa em, xem em còn dám tùy tiện đem đồ đạc về nhà nữa không.” Anh bắt đầu đi.

Cô tự cảm thấy đuối lý, vì thế cạ cạ cầm anh, hỏi: “Vậy xử lý cái này sao đây?”

Anh liếc cô một cái, đáp: “Trả lại cho Hằng Tịch.”

Cô trờ mắt: “Trả lại? Em giải thích sao đây?”

Anh nói: “Ăn ngay nói thật.”

Khi Thư Ngọc gõ cửa phòng Hằng Tịch thì bà ta đang tựa trên ghế bập bênh ở phòng trong nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hằng Tịch mở mắt ra, mặt mào tươi tắn: “Thư Ngọc, cháu đã đến rồi.” Giọng điệu ấm áp quen thuộc, dường như Thư Ngọc là một khách quen.

Thư Ngọc ngồi xuống, lấp hộp tú hoa châm ra: “Đại đương gia, một con mèo đã tha cái hộp này đi. Con mèo bị hạ độc, cái hộp do cháu nhặt được.”

Hằng Tịch bỗng nhiên nhú mày, nắm tay cô kiểm tra kỹ càng: “Cháu không sao chứ?”

Thư Ngọc không ngờ Hằng Tịch lại có phản ứng như vậy, cô ngây người đáp: “Không sao ạ.”

Hằng Tịch thở phào nhẹ nhõm.

“Bà không nghi ngờ cháu trộm cái hộp này ư?” Thư Ngọc hỏi.

Hằng Tịch nở nụ cười: “Ngay cả khuyu áo cháu cũng khâu không được, cháu trộm nó làm gì?”

Thư Ngọc ngớ ra, lý do này thật quá sơ sài. Cô biết hộp tú hoa châm tổ truyền của gia tộc Chữ Khố Nhĩ có giá trị to lớn bao nhiêu, cho dù có thể thù thù hay không đều có người muốn độc chiếm.

Hằng Tịch nhìn cô, ôn hòa nói: “Tôi biết, không phải cháu.”

Thư Ngọc không hiểu, sự chắc chắn của Hằng Tịch từ đâu mà ra.

Hằng Tịch vỗ vỗ cái ghế thấp bên cạnh: “Qua đây ngồi, tôi dạy cháu khâu.”

Thư Ngọc ngẩn ngơ, chuyển đề tài hơi nhanh đấy.

“Đừng thừ ra đó, con gái học thứ này lúc nào cũng tốt cả. Sau này cháu may vá cho Cô tiên sinh, không đến nỗi chẳng biết làm gì.” Hằng Tịch nói.

Thế là Thư Ngọc ngồi bên cạnh Hằng Tịch, xem Hằng Tịch làm mẫu cho cô, hoàn toàn quên mất mục đích đến lần này là muốn an ủi đại đương gia sau khi đánh mất tú hoa châm.

Tay nghề của Hằng Tịch rất tinh xảo, Thư Ngọc nhìn rất nghiêm túc, nhưng khi tới phiên Thư Ngọc khâu thù, tấm vải bị kim chỉ đâm lộn xộn.

“Cháu thật sự không có thiên phú mà.” Thư Ngọc kêu rên.

Hằng Tịch vuốt đầu cô: “Đừng nản lòng, cháu không phải không có thiên phú, mà là vẫn chưa thông suốt. Năm đó bà nội cháu cũng hiểu biết rất muộn, nhưng tú pháp là tốt nhất.”

Thư Ngọc tò mò: “Bà nội cháu là người như thế nào ạ?”

Hằng Tịch nhất thời nghẹn lời, sau một lúc lâu bà ta chậm chậm nói: “Hằng Nghi, là một người rất quật cường. Nhưng lại dễ mềm lòng, cuối cùng làm tổn thương trái tim của mỗi người, bản thân cũng không dễ chịu.”

Thư Ngọc sửng sốt, lần đầu tiên nghe lời đánh giá thế này.

Hằng Tịch bỗng nhiên quay đầu nhìn Thư Ngọc: “Ông nội cháu đánh giá bà nội cháu thế nào?”

Thư Ngọc nghĩ nghĩ, đáp: “Ông nội chưa bao giờ nói chuyện có liên quan tới bà nội, cháu cũng chưa bao giờ nhìn thấy ảnh của bà nội. Cháu không biết nhiều về bà cho lắm.”

Hằng Tịch hơi ngây người, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười: “Thế à.”

“Bà nội cháu...làm sao quen với ông nội cháu ạ?” Thư Ngọc đột nhiên tò mò.

Hằng Tịch cong mắt mày: “À, rất trùng hợp. Gia tộc Chữ Khố Nhĩ chúng tôi không ném tú cầu chọn rể, mà là ném hộp tú hoa châm. Mỗi một cô gái của gia tộc sẽ xăm một đóa hoa biểu tượng chính mình trên mặt,” bà ta chỉ chỉ cúc vạt thò dưới mắt trái của mình, “Còn có được một hộp tú hoa châm đại diện cho hoa văn của mình. Tới lúc chọn rể, hộp châm ném trúng bình sĩ nào của gia tộc Chữ Khố Nhĩ thì gả cho người đó.”

Thư Ngọc nhìn trân trân, chuyện này cũng sơ sài quá đi.

Hằng Tịch nhìn cô một cái, mỉm cười: “Cũng có cô gái đã sớm sinh tình, chỉ ném trúng vào chàng trai mình thích. Những cô gái còn lại làm thành vòng, không cho các chàng trai khác tới gần.”

Còn có loại tập tục này? Thư Ngọc say sưa lắng nghe.

“Lúc đến phiên bà nội cháu, đã xảy ra việc ngoài ý muốn.” Hằng Tịch hạ mí mắt, “Khi đó chị ấy đã là đại đương gia trẻ tuổi nhất của gia tộc, không muốn gả cho ai, vì thế ném ngược hướng với đám người bay ra ngoài tường.”

“Lần ném này đã ném trúng ông nội cháu.”

Thư Ngọc khẽ “Ồ” một tiếng.

Hằng Tịch nói tiếp: “Ông nội cháu không phải là người của gia tộc Chử Khố Nhĩ, cho nên theo lý không tính lần ném này. Nhưng ông nội cháu lại kiên quyết phải tính nó.”

Thư Ngọc buồn cười, điểm này quả thật ăn khớp với cá tính của ông cụ.

“Sau đó, bà nội cháu liền từ bỏ vị trí đại đương gia, thoát ly gia tộc, gả cho ông nội cháu. Tôi liền tiếp nhận vị trí của bà nội cháu, trở thành đại đương gia đương nhiệm.” Hằng Tịch nói.

Thư Ngọc cười nói: “Như vậy xem ra, là ông nội ép cưới bà nội rồi.” Đây quả thật giống như thủ lĩnh thổ phỉ cướp đoạt mỹ nhân làm áp trại phu nhân vậy.

Hằng Tịch hé miệng cười: “Cũng không thể nói vậy, ông nội cháu đối xử rất tốt với bà nội cháu. Không ai đối xử tốt với bà nội cháu bằng ông nội cháu cả.”

Thư Ngọc lắng nghe, cô cũng sửng sốt. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Hằng Tịch vui vẻ như vậy.

Trước đây, ngữ khí của Hằng Tịch lúc nào cũng thản nhiên, ôn hòa, kỳ thật cách xa đến nỗi không lộ ra chút cảm tình.

Không giống như hiện giờ, mặt mày tươi tắn, ánh mắt dịu dàng.

Cạnh cửa vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng.

Thư Ngọc ngược mắt, trông thấy Cô Mang đứng cạnh cửa.

Hằng Tịch mỉm cười: “Cô tiên sinh tới đón người à.”

Cô Mang cười cười, dời tầm mắt sang Thư Ngọc. Thư Ngọc lại nhìn qua Hằng Tịch.

Hằng Tịch nói: “Nhìn tôi làm gì, cũng không phải là trường tư thực. Ngày mai cháu hãy qua đây, tôi dạy cháu thêu một vài hoa văn.”

Thư Ngọc hơi do dự: “Nghe nói tú pháp của gia tộc không được truyền ra ngoài, cháu lo tưởng bối trong tộc sẽ không vui.”

Hằng Tịch thản nhiên nói: “Mỗi một người của gia tộc Chử Khố Nhĩ có thể truyền tài nghệ của mình cho cốt nhục. Tú pháp không thể truyền ra ngoài chỉ mỗi đại đương gia là phải tuân theo, thứ tôi dạy cho cháu là tú pháp của bà nội cháu, không hề có mâu thuẫn với tộc quy.”

Thư Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

“Đã muộn rồi, mau trở về đi, không trì hoãn thời gian của hai vợ chồng cháu.” Hằng Tịch cười híp mắt.

Ăn xong bữa trưa, Thư Ngọc ngồi trên ghế nhỏ nghiêm túc thêu thùa, trên cái bàn trước mặt đặt một khay kim chỉ, cuộn len, vải vóc.

Cô Mang đọc sách, nhưng tầm mắt luôn hướng về người con gái của mình.

“Em thật sự muốn học à?” Anh tò mò.

Cô bất mãn trừng mắt liếc anh: “Thấy em như vậy mà còn không nghiêm túc sao?”

Anh im lặng rồi nói: “Nếu em lấy ra mấy phần sức lực khi đối chiếu thư họa để học cái này, khâu một cái khuy áo hẳn là không thành vấn đề.”

Cô ngẩng đầu: “Anh phải đeo đuổi kế hoạch lớn chút chứ, khâu khuy áo cái gì, thứ em học chính là ‘đất nước ngàn dặm rút thành gang tấc’ vô cùng lợi hại.”

Anh cười: “Anh không thèm ngàn dặm thành gang tắc, anh chỉ cần vợ khâu khuy áo cho thôi.”

“Thôi đi, đừng ảnh hưởng tâm trạng thêu thùa của em.” Cô lại cúi đầu xuống.

Anh không đọc sách, dứt khoát ngồi bên cạnh cô: “Lại đây, anh kiểm định cho em. Vừa nghe em nói tới thêu thùa, anh học còn nhanh hơn em đó.”

Cô giận: “Tối nay anh không được ăn cơm!”

Buổi tối Cô Mang rất cuộc vẫn được ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Cô Mang phải ra ngoài một chuyến.

Thư Ngọc khó hiểu: “Anh còn có việc công nào cần xử lý? Chúng ta không phải đang nghỉ phép sao?”

Cô Mang nói: “Không phải việc công, anh tìm bạn cũ ôn lại chuyện xưa.”

Thư Ngọc nhướng mày: “Nam hay nữ?”

Cô Mang trả lời nghiêm túc: “Nam.”

Thư Ngọc cúi đầu tiếp tục mân mê kim chỉ: “Đi đi.”

Cô Mang mới vừa ra khỏi, cạnh cửa phòng lại có động tĩnh.

Thư Ngọc buông kim chỉ xuống, nghĩ rằng sao anh lại về rồi, quên mang thứ gì chẳng?

Vừa mở cửa, cô nhìn thấy Khưu Bình Bình đứng đó.

Cô tiểu thư bướng bỉnh nói thẳng lúc này có phần uể oải, khi nhìn thấy Thư Ngọc giống như là tìm được một cọng rơm cứu mạng.

“Sao thế?” Thư Ngọc sững sờ.

Khưu Bình Bình liếm môi, sắc mặt đau khổ nói: “Thư Ngọc, hình như tôi đã làm sai rồi.”

Dưới ngọn nến ấm áp, Khưu Bình Bình khôi phục chút màu máu: “Tôi càng ngày càng cảm thấy, Tiểu Loan lấy anh tôi không phải là chuyện tốt.”

Thư Ngọc đưa một tách trà nóng cho cô ta.

Khưu Bình Bình nói tiếp: “Cho nên hôm nay tôi tìm Tiểu Loan, nói chuyện với Tiểu Loan, khuyên cô ấy quên anh tôi đi.”

“Cô nói gì với cô ấy?” Thư Ngọc hỏi.

“Tôi nói với cô ấy, trong lòng anh tôi đã có người khác. Năm ấy anh tôi trêu chọc một số người, bị bỏ độc khiến mắt bị mù. Anh ấy chạy trốn tới thanh lâu, được một kỹ nữ tên là Y Y giúp đỡ. Sau khi được cứu, anh ấy luôn nhớ tới người kỹ nữ kia, mãi cho đến giờ anh ấy đều âm thầm sai người đi tìm Y Y kia.” Khưu Bình Bình nói, “Tôi còn nói, anh trai tôi xưa nay quen trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng có...quan hệ bất chính với phụ nữ của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.”

“Tôi nói, nếu hôn sự đã lùi lại thì đây chính là một cơ hội, tôi bảo cô ấy cân nhắc kỹ càng có nên lấy anh tôi không.”

Sau một lúc lâu trầm mặc, Thư Ngọc mới nói: “Tiểu Loan có phản ứng gì?”

Khưu Bình Bình tỏ vẻ lo âu: “Tiểu Loan đã khóc.”

“Cô ấy khóc mãi, tôi dỗ dành thế nào cũng không được. Cô ấy vốn dĩ không thể nói năng, có chuyện gì buồn đều đặt ở trong lòng, chị nói tôi làm vậy là sai rồi phải không?” Khưu Bình Bình hơi do dự, “Nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn cô ấy nhảy vào hồ lửa, tuy rằng...tuy rằng người kia là anh trai tôi...nhưng mà...”

Thư Ngọc nhìn mắt Khưu Bình Bình: “Là điều gì khiến cô cảm thấy Tiểu Loan lấy anh cô là chuyện không tốt?”

Tuy rằng Khuê Bình Bình âm thầm phê bình Khuê Chính Khuynh, nhưng trước mặt người khác cô ta luôn che chở anh trai mình. Là cái gì khiến cô ta có áp lực quá lớn nên phải nói ra hết với Tiểu Loan?

Khuê Bình Bình sửng sốt, hình như không ngờ Thư Ngọc sẽ hỏi vấn đề này.

Sau một im lặng hồi lâu, cô ta cất lời: “Tôi biết anh trai lấy Tiểu Loan không hề có tâm tư đơn giản, tôi cũng đoán được có lẽ anh ấy muốn lấy hộp tú hoa châm kia. Nhưng đây không phải là trọng điểm, anh tôi...anh tôi, gần đây anh ấy có điểm bất thường.”

Thư Ngọc nhướn mày: “Bất thường chỗ nào?”

Sắc mặt Khuê Bình Bình trở nên u ám: “Anh ấy nói đêm qua trông thấy Chữ Phượng Nhan.”

70. Quyển 5 - Chương 13: Bóng Ma Trong Sân

Bên trong tiểu viện dựng một sân khấu đơn giản.

Trên khán đài xương vở “Miếu Sơn thần trên núi tuyết”, dưới khán đài là khoảnh sân trống trơn, chỉ đặt một cái bàn nhỏ, và hai cái ghế.

Khuê Chính Khuynh ngồi trên một cái ghế, sắc mặt mệt mỏi, trong tay cầm một chén rượu, bên trong chén đã cạn sạch từ lâu.

Qua hồi lâu, Khuê Chính Khuynh mới nhớ ra bên cạnh còn có một người khách, anh ta căng thẳng tỉnh thần, quay đầu nói: “Diêm công tử, vở diễn này có hợp ý anh không?”

Diêm Phong tỏ vẻ thản nhiên: “Cũng được.”

Khuê Chính Khuynh nghiêng người châm một chén rượu cho Diêm Phong: “Nghe nói những đơn hàng ủy thác cho nhà in Hàm Phong chưa bao giờ gặp thất bại?”

Diêm Phong tiếp nhận chén rượu, nói: “Có chuyện thì nói thẳng.”

Khuê Chính Khuynh nhíu mày: “Tôi có một đơn hàng muốn ủy thác cho nhà in Hàm Phong.”

Diêm Phong chẳng hề ngược mắt lên: “Muốn lấy tú hoa châm của gia tộc Chữ Khố Nhĩ?”

Khuê Chính Khuynh sửng sốt, sau đó cười nói: “Không hổ là Diêm vương. Nghe anh nói vậy, chẳng lẽ những người khác cũng đặt đơn hàng thế này?”

Diêm Phong đáp: “Những đơn hàng mà nhà in Hàm Phong tiếp nhận, chưa bao giờ nói với người ngoài.”

Khuê Chính Khuynh tỏ vẻ bình tĩnh hiểu ra: “Xem ra đã có người đặt đơn hàng này rồi.”

Diêm Phong không đáp.

“Nhưng đơn hàng lần này mà tôi muốn ủy thác, không hề có liên quan đến tú hoa châm.” Khuê Chính Khuynh chậm rãi nói, “Tôi muốn nhờ nhà in Hàm Phong giúp tôi tìm một người phụ nữ.”

Diêm Phong ngược mắt nhìn anh ta: “Điện mạo?”

Khuê Chính Khuynh suy nghĩ hồi lâu, lại đáp rằng: “Không biết.”

Diêm Phong nhướn mày.

Khuê Chính Khuynh mỉm cười: “Lúc gặp cô ấy tôi đang bị mù. Chỉ biết cô ấy gọi là Y Y, một cô nương trong Phong Thủy Lâu.”

Diêm Phong nói: “Chỉ có bấy nhiêu thông tin thôi.”

Khuê Chính Khuynh gật đầu: “Có trở ngại sao? Chỉ cần tìm được, tiền thù lao không thành vấn đề.”

Diêm Phong cong khóe môi: “Những thứ khó hơn chúng tôi cũng tìm được.”

Bỗng nhiên, Diêm Phong lại nói: “Nếu muốn anh lựa chọn giữa tú hoa châm và Y Y, anh chọn cái nào?”

Khưu Chính Khuynh giơ tay vuốt mặt, đáp: “Y Y.”

Diêm Phong nhìn anh ta với vẻ đầy thú vị: “Không nhìn ra Khưu đại công tử lại là một người chung tình.”

Trong giọng nói tỏ rõ vẻ mỉa mai.

Khưu Chính Khuynh nhướn mày: “Ai cũng nói trưởng tử của Khưu gia chẳng phải thứ gì tốt. Phụ nữ trong thành Nam Kinh đều bị hấp dẫn lừa dối. Không sợ anh chê cười, lời đồn tuy rằng hơi khoa trương, nhưng cũng gần đúng.”

Anh ta châm điều thuốc, chậm rãi nhả khói ra: “Y Y không giống vậy. Nếu nói đời này của Khưu Chính Khuynh không đếm xỉa tới bất cứ gì mà tùy hứng một lần, thì đó chính là tìm được cô ấy, lấy cô ấy làm vợ.”

Diêm Phong lơ đãng nói: “Trong sương phòng cách đây hai cái sân, có một cô vợ sắp gả cho anh.”

Khưu Chính Khuynh ngậm điều thuốc, híp mắt nói: “Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ có ý định cưới phụ nữ của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.”

Diêm Phong chẳng ừ hử gì cả.

Khưu Chính Khuynh nói tiếp: “Hôn lễ sẽ hủy bỏ, qua mấy ngày nữa kết quả sẽ rõ ràng. Cô bé kia không thể vào cửa của Khưu gia.”

“Khưu Chính Khuynh tôi chơi đùa với không ít phụ nữ, nhưng chỉ mong lấy về một người mình yêu.”

Khi Diêm Phong ra khỏi sân thì đã qua canh ba.

Anh ta đi một hồi, bước chân chợt dừng lại.

“Chờ lâu rồi?” Anh ta hỏi.

Trong bóng tối một bóng người đi ra, chậm rãi nói: “Không tính là lâu, trước đó gặp một người, nán lại một chút.”

“Anh không ở trong phòng ở cùng vợ mình, hơn nửa đêm tìm tôi làm gì?” Diêm Phong lạnh lùng nói.

Cô Mang đi qua đứng bên cạnh anh ta, thờ ơ nói: “Thuận đường sang đây nhắc anh một việc.”

Diêm Phong không nói gì.

Cô Mang nói tiếp: “Chuyện của anh và cô gái Gia Tuệ kia, tôi không hề có hứng thú. Nhưng nếu liên lụy đến Thư Ngọc, thế thì tôi chỉ có thể nói xin lỗi trước.”

Diêm Phong nhíu mày: “Anh có ý gì?”

Cô Mang thản nhiên nói: “Lời sao ý vậy.”

“Chuyện lần này tôi phải làm không hề có chút liên quan đến Thư Ngọc.” Diêm Phong lạnh lùng nói, “Anh quan tâm lo nghĩ mù quáng rồi.”

Cô Mang gật đầu: “Anh có thể nghĩ vậy tôi rất vui, nhưng tôi hy vọng, Gia Tuệ của anh cũng nghĩ được như vậy.”

Diêm Phong nhíu mày.

“Cô gái mà anh thích, anh chờ đợi nhiều năm mới đợi được cô ta trở về, dù sao cũng không muốn bị hủy trong tay tôi nhỉ.”

Cô Mang nhẹ nhàng nói xong câu này, hình như lại nghĩ tới gì đó: “À, đúng rồi. Lúc trước anh bảo Hạ Tử Huân viết thư gọi tôi từ trấn Thanh Hà trở về lấy bức thư thứ năm. Đầu đuôi sự việc của bức thư kia tôi cũng hiểu được sơ sơ.”

Lồng ngực Diêm Phong chợt nguội lạnh.

Cô Mang nhìn Diêm Phong, ánh mắt sáng ngời: “Mệnh lệnh kia là do anh đưa xuống. Anh biết rõ đó là bức thư mang hai sát lệnh, lại lượn một vòng bảo tôi đi lấy.”

“Anh vội vàng kéo tôi vào cuộc, mượn năng lực của tôi để đối phó với gia tộc còn sót lại kia của triều Thanh, hẳn là vì cô gái tên là Gia Tuệ.”

Diêm Phong theo bản năng nắm chặt quả đấm, thậm chí thoát buồm lồng quả đấm: “Đúng vậy, tôi biết năng lực của anh, cho nên để anh làm mọi thứ. Gia Tuệ...là cô gái tốt, tôi không muốn cô ấy làm việc cho gia tộc kia nữa. Tôi cũng không nghĩ tới có thể giấu anh được bao lâu, có anh gia nhập thì phần thắng của tôi sẽ lớn hơn.”

Anh ta ngược mắt, bình tĩnh nhìn Cô Mang: “Anh cũng nên biết, diệt trừ gia tộc kia, đối với Thư Ngọc cũng là chuyện tốt.”

Cô Mang lẳng lẳng nhìn Diêm Phong hồi lâu mới nói: “Diêm vương, tôi khuyên anh một câu, đừng có đại dốt.”

Diêm Phong sửng sốt.

“Người con gái của tôi, tôi tự lo. Gia Tuệ của anh, tự anh coi chừng đi.”

Lời nói của Khuê Bình Bình có vẻ là thật, ngữ khí và cách dùng từ đều rất chắc chắn, mặc cho ai nghe xong cũng sẽ cảm thấy một là bắc viên có ma ám, hai là đầu óc của Khuê Chính Khuynh hỏng rồi.

Thư Ngọc đắn đo lời nói thật lâu, rốt cuộc thốt ra một câu: “Để tôi đi xem Tiểu Loan.”

Khuê Bình Bình há miệng, một hồi lâu không nói, cuối cùng gục đầu: “Tôi cũng đi.”

Trời đã khuya, đèn trong phòng Tiểu Loan vẫn còn sáng.

Thư Ngọc và Khuê Bình Bình đi qua mảnh sân tối đen, hướng đến phía ngọn đèn.

Đột nhiên Khuê Bình Bình nắm chặt tay áo Thư Ngọc, khẽ thấp giọng nói: “Ồ đó hình như có người.”

Thư Ngọc theo tầm mắt cô ta nhìn qua, lùm cây rậm rạp đâu có bóng người? Vì thế cô trấn an nói: “Đừng tự mình dọa mình, không có gì đâu.”

Lại đi thêm vài bước, mới vừa bước lên thêm đá của sương phòng, chợt nghe một tiếng râm bên tai. Khuê Bình Bình “A” một tiếng ôm lấy Thư Ngọc, cơ thể phát run.

Thư Ngọc vốn không cảm thấy có gì, nhưng bị tiếng kêu của Khuê Bình Bình làm cho hoảng sợ.

“Gió thổi ngã giàn nho thôi, cô kêu cái gì chứ.” Thư Ngọc chỉ tiếc rên sát không thành thếp.

Thật là người dọa người, hù chết người. Cô tiểu thư này ngày thường khí thế hùng hồn mạnh mẽ như vậy, không ngờ lá gan còn nhỏ hơn hạt gạo.

Cửa phòng kêu kệt kệt bị mở ra, bên trong cánh cửa sắc mặt Tiểu Loan trắng bệch, đang giơ cây kéo về phía cửa, đáng vẻ thấy chết không sờn.

Khuê Bình Bình ngã ngồi xuống đất.

Thư Ngọc bốp trán: “Tiểu Loan, mau cất cây kéo đi. Khuê Bình Bình, cô đứng lên nào.”

Ba người rốt cuộc ngồi ổn định trong phòng.

Tiểu Loan vội vàng ra dấu, kêu “y y” không ngừng.

Khuê Bình Bình háng há: “Cô nói mỗi tối đều có bóng người di chuyển gần sương phòng của cô?” Dứt lời cô ta đập bàn, “Tôi nói rồi mà, dạo này trong sân chẳng yên ổn chút nào.”

Thư Ngọc bị hai cô gái này làm nhức óc đến nỗi không có thời gian để cau mày: “Nếu không, buổi tối hai người ở chung đi?”

“Không được.” Khuê Bình Bình nghiêm túc lắc đầu, “Thư Ngọc, chị cũng ở lại đi, lá gan chị lớn.”

“Không cần.” Thư Ngọc từ chối ngay. Đùa à, buổi tối cô có Cô tiên sinh làm ấm ổ chăn, làm gì tới đây chịu giày vò chứ?

Tiểu Loan sốt ruột, cúi người vẽ hoa văn trên giấy Tuyên Thành.

Khuê Bình Bình tiến đến gần xem, càng chứng minh tình hình trầm trọng: “Xem này, Tiểu Loan không phải vẽ đóa hoa hải đường sao? Dưới khóe mắt của Chử Phượng Nhan cũng vẽ một đóa hoa hải đường đấy!”

Khuôn mặt Tiểu Loan đỏ rần, nhìn Khuê Bình Bình rồi lại nhìn Thư Ngọc, sau đó vùi đầu vẽ một đóa hoa.

“Lại vẽ một đóa hải đường, có ý gì? Cô muốn nói Chử Phượng Nhan vẫn còn sống sao?” Đôi mắt Khuê Bình Bình đầy nghiêm nghị, khi quay đầu nhìn Thư Ngọc trong mắt cô ta đã rưng rưng nước mắt, “Thư Ngọc ——”

Thư Ngọc chỉ cảm thấy nhức đầu: “Chử Phượng Nhan đã chết rồi.”

Đột nhiên sắc mặt Khuê Bình Bình trắng bệch, run rẩy chỉ vào cửa sổ: “Chị xem, bóng người! Bóng người!”

Trên cửa sổ có bóng người chập chờn.

Thư Ngọc cũng sửng sốt.

Bóng người kia càng ngày càng gần, cuối cùng đứng ở cạnh cửa. Khuê Bình Bình và Tiểu Loan đã ôm nhau, Thư Ngọc theo bản năng nuốt nước bọt.

Bóng người ngoài cửa chợt lên tiếng.

“Tôi nói này, các cô hơn nửa đêm ở đây gào thét cái gì?” Âm thanh của bóng người cực kỳ bất đắc dĩ, “Thư Ngọc có ở đây không? Về nhà ngủ thôi.”

Là Cô Mang.

Thư Ngọc không nói gì, trừng mắt liếc Khuê Bình Bình một cái, rồi đi qua mở cửa.

Ngoài cửa, trên người Cô Mang đem theo hơi nước ban đêm, anh nhú mày cúi đầu nhìn cô.

Thư Ngọc ngoảnh đầu nói với trong phòng: “Đêm nay Khuê Bình Bình hãy ngủ lại đây đi, tôi đoán cô cũng không có can đảm quay về phòng mình đâu.”

Dứt lời cô chui vào lòng Cô Mang, rồi đóng cửa phòng lại.

Bỏ lại phía sau tiếng kêu ai oán của Khuê Bình Bình.

Khi tắt đèn, Thư Ngọc lại theo bản năng chui vào lòng Cô Mang.

Anh còn chưa nằm xuống hẳn hoi, trong nháy mắt cơ thể mềm mại của người con gái đã ở trong lòng, vì thế anh cười nói: “Chưa gì đã vội ôm ấp rồi?”

Cô hừ một tiếng chẳng nói lời nào.

“Em cũng sợ à?” Anh mỉm cười, “Đêm hôm khuya khoắt đừng tự tập kể chuyện ma.”

Cô nhích ra một chút, mạnh miệng: “Ai sợ chứ?”

Anh bật cười, vươn tay kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt, nghiêm túc nói: “Anh sợ, em nằm sát một chút nào.”

Trước khi ý thức mơ hồ, cô bỗng dừng nghĩ đến hoa văn vừa rồi Tiểu Loan mới vẽ, hình như không phải hải đường.

Cánh hoa và hình dạng của nó nhìn thấy giống mẫu đơn hơn.

Khuru Bình Bình co lại trong ổ chăn không hề nhúc nhích, ánh mắt theo bản năng lên nhìn ra cửa sổ.

Không ngờ cô ta liền nhìn thấy bóng người trên cửa sổ.

Bóng người kia thướt tha thon dài, như thế nào cũng không phải là Cô tiên sinh.

Cô ta nơm nớp lo sợ, chọc chọc Tiểu Loan nằm bên cạnh, ai ngờ Tiểu Loan đã ngủ say, chẳng có chút phản ứng.

Bóng người từ cửa sổ thứ nhất bay qua cửa sổ thứ hai, cuối cùng dừng trước cửa bất động.

Kẹt một tiếng, cánh cửa vốn cài chốt bị mở ra.

71. Quyển 5 - Chương 14: Lòng Bàn Tay Trúng Tên

Khuru Bình Bình ở trong ổ chăn không dám động đậy.

Cô ta nhắm mắt giả vờ đang ngủ, đoán rằng nếu là kẻ trộm muốn cướp tiền thì chắc không vào phòng có người đang ngủ.

Quả nhiên, bóng người kia sau khi lục lọi ở chỗ tủ bát một lúc thì quay sang cái hộp kim chỉ lớn của Tiểu Loan.

Khuru Bình Bình vừa thở phào nhẹ nhõm yên tâm, mở mắt ra một tí đã thấy bóng người bỏ qua cái hộp kia, cuối cùng hướng về phía chiếc giường.

Bóng người đứng bên mép giường.

Khuru Bình Bình nhắm chặt hai mắt, không dám thở mạnh. Cô ta cảm thấy cách tấm chăn có một bàn tay đang lẩn mò trên người cô ta, nhất thời da đầu cô ta run lên, chỉ cầu xin cái bóng không biết là người hay ma kia đừng xốc chăn lên.

Bàn tay kia sờ soạng một hồi, rồi quay sang lẩn mò trên người Tiểu Loan đang nằm bên cạnh.

Cơ thể của bóng người kia hơi nghiêng xuống, trái tim Khuru Bình Bình suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, cô ta sợ bóng người kia nghe được nhịp tim đập mạnh của cô ta.

Khuru Bình Bình cố gắng làm cho hô hấp mình có vẻ êm dịu, một mùi hương thoang thoảng chọt bay vào cánh mũi.

Nhàn nhạt, tựa như cây dành dành trong núi, pha lẫn vài phần trong làn của cỏ xanh.

Nhưng đồng thời Khuru Bình Bình cũng ngửi được một dòng thủy triều âm u lạnh lẽo.

Bóng người cúi xuống rất thấp, Khuru Bình Bình chỉ đành nhắm chặt đôi mắt. Không biết là trực giác hay ảo giác, cô ta cảm thấy bóng người kia tiến đến gần, dừng lại trước mặt cô ta.

Hình như đang nhìn kỹ càng.

Ngay lúc Khuru Bình Bình cảm thấy khó thở, nhịp tim bắt đầu hỗn loạn, sự áp bức trên khuôn mặt chọt nhẹ đi. Bóng người hình như khê khằng rồi khỏi.

Ngoài cửa sổ gió nổi lên, cành cây vang lên xào xạc.

Cái bóng trong phòng chẳng biết thổi đi đâu, Khuru Bình Bình ngờ ngợ cảm thấy người kia chắc là rời khỏi căn phòng rồi, nhưng có đôi khi lại cảm thấy nó vẫn ở tại góc nào đó trong phòng.

Khuru Bình Bình cứ ngây ngô nơm nớp lo sợ cuộn người trong ổ chăn cả đêm, nửa tỉnh nửa ngủ, cho đến khi mặt trời mọc.

Một đêm này, Thư Ngọc ngủ say sưa.

Khi mở mắt, cô mới phát hiện, đêm qua không biết đã có mưa lúc nào.

Cô Mang thức dậy từ sớm, đang nằm trên chiếc giường nhỏ ngắm nghía mái tóc dài của cô.

“Dù sao hôm nay cũng không có việc, ngủ thêm một lúc đi.” Anh nói.

Cô ngáp một cái, nhắm mắt lần nữa tiến vào trong lòng anh. Ai ngờ vừa nhắm mắt không được bao lâu, tại cửa truyền đến tiếng đập như mưa rào.

Cùng với tiếng đập còn có giọng kéo dài như gọi hồn của Khuê Bình Bình: “Thư Ngọc Thư Ngọc Thư Ngọc...Mở cửa nhanh lên ——”

Kẹt một tiếng, cửa mở ra. Thư Ngọc cau mày trông thấy hai người đang đứng chen chúc tại cửa.

Khuê Bình Bình và Tiểu Loan tỏ vẻ đáng thương ngẩng đầu nhìn Thư Ngọc.

Nghe xong lời tường thuật trầm bổng du dương cũng đẩy hùng hồn của Khuê Bình Bình, Thư Ngọc hơi ngỡ ngàng, nhưng nhìn thấy hai đôi mắt thâm quầng trên mặt cô ta, dù có nghi ngờ nhưng cũng không thể nói ra miệng.

“Chữ Phượng Nhan đã trở về!” Khuê Bình Bình trừng mắt, “Có lẽ cô ta không chết, viện cố này để kéo dài hôn kỳ, quấy nhiễu hôn lễ của Tiểu Loan và anh tôi. Có âm mưu! Quả nhiên có âm mưu!”

Thư Ngọc bốp trán: “Thế người chết là ai? Là người qua đường mang da mặt của người khác ư?”

Khuê Bình Bình ghen lời.

Từ đầu đến cuối Tiểu Loan chỉ im lặng ngồi một bên, nhìn Khuê Bình Bình, rồi lại nhìn Thư Ngọc, ngoan ngoãn vô cùng.

Cô Mang tựa trên ghế dài nhìn ba cô gái, anh bỗng nhiên nở nụ cười: “Hai người nói chuyện ồn ào cả buổi, vết thương trên tay cô dâu đã thay thuốc chưa?”

Lúc này Khuê Bình Bình mới nhớ tới, sáng sớm cô ta đã kéo Tiểu Loan ra khỏi phòng, quả thật còn chưa thay thuốc, nhất thời cảm thấy cực kỳ áy náy: “Hãy, xem tôi hồ đồ chưa kia, Tiểu Loan tôi giúp cô thay thuốc!” Nói xong cô ta mới phát hiện, trong tay chẳng có gì thì làm sao thay thuốc?

Thư Ngọc đành phải tìm hộp thuốc dự bị trong phòng. Dụng cụ thuốc men đều như nhau, cô cũng không để Khuê Bình Bình làm, tự mình thay thuốc cho Tiểu Loan.

Lúc đầu Tiểu Loan còn hơi ngượng ngùng, lắc đầu tỏ ý tự mình thay, nhưng lúc chuẩn bị lắc đầu thì Thư Ngọc đã tháo băng gạc ra rồi.

“Ồ kìa, Tiểu Loan vết thương của cô sao lại nghiêm trọng thế này hả?” Khuê Bình Bình vừa nhìn thấy vết thương liền kêu to.

Sau khi tháo băng gạc, miệng vết thương trông ghê rợn, hiển nhiên do xử lý không thỏa đáng, có vẻ sẽ mưng mủ.

Thư Ngọc ngược mắt nhìn Tiểu Loan. Tiểu Loan theo bản năng rụt cổ lại.

“Làm sao lại bị thương?” Cô Mang bỗng nhiên cất lời hỏi.

Khuê Bình Bình đáp: “Bị cây kéo đâm trúng.”

Cô Mang lại mỉm cười: “Chỉ là một cô bé sao lại có sức lực mạnh đến vậy, dùng cây kéo đâm xuyên qua bàn tay mình?”

Nhịp tim Thư Ngọc đập mạnh, theo bản năng nhìn tay Tiểu Loan.

Miệng vết thương rất sâu, quả thật xuyên qua, vết thương ở lòng bàn tay nghiêm trọng hơn mu bàn tay nhiều.

Khuê Bình Bình ngai ngùng: “Nên trách anh tôi, bằng không Tiểu Loan cũng chẳng đáng trí.”

Tiểu Loan hơi khấn trương, cặp mắt xuống giống như đứa bé phạm lỗi.

Cô Mang cười cười, không nói nữa.

Lúc tiễn Khưu Bình Bình ra ngoài, Thư Ngọc lườm cô ta nói: “Bình thường cô và Hạ Tử Trì không có gì làm thì nên đọc nhiều sách một chút. Sự việc có bình thường cỡ nào gặp phải hai người cũng biến thành thần bí. Nói tới điểm này, cô và Hạ Tử Trì thật sự là một cặp trời đất tác thành.”

Câu cuối cùng thành công dời đi sự chú ý của Khưu Bình Bình: “Ai một đôi với tên kia? Tôi phi phi phi...”

Khưu Bình Bình “phi” một hồi rồi đi về.

Thư Ngọc đóng cửa lại, trở về ngồi trên ghế dài, rầu rĩ nhìn Cô Mang: “Em muốn quay về nam viên.”

Cô Mang sờ đầu cô: “Được, bây giờ trở về.”

Anh trả lời rất rõ ràng, ngược lại cô do dự: “Đã hứa với đại đương gia Hằng Tịch ở lại rồi.” Huống hồ cô còn chưa học được bao nhiêu thêu thùa, sau bữa trưa hôm nay đã hẹn đến phòng Hằng Tịch học tiếp.

“Em nói Tiểu Loan yêu Khưu Chính Khuynh rất sâu đậm?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô ngẩn người, đáp: “Đúng vậy, thì sao?”

Anh thản nhiên nói: “Vết thương trên tay cô ta không phải bị kéo đâm trúng, mà là trúng tên.”

Cô sửng sốt.

“Mũi tên ngắn, đầu nhọn, cự ly bắn gần, lực xuyên thấu mạnh mẽ.” Anh chậm rãi nói, “Giống y như mũi tên bố trí tại cơ quan trong phòng đại đương gia Hằng Tịch.”

“Với chiều cao của Tiểu Loan, cánh tay giơ lên, lòng bàn tay vừa lúc nằm ngay ngắn tủ chứa hộp tú hoa châm giả.”

Sau bữa trưa, Thư Ngọc đi tới phòng của Hằng Tịch.

Hằng Tịch đã sớm đợi ở đó, bà tay vẫy tay với Thư Ngọc, cười mỉm nói: “Hôm nay tôi dạy cháu một số kiểu hoa văn đơn giản.”

Thư Ngọc không tập trung vào thêu thùa: “Đại đương gia, hộp tú hoa châm bị mất có manh mối gì chưa?”

Hằng Tịch hơi ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Vẫn chưa. Đâu có dễ dàng tìm được như vậy.”

“Bà không sốt ruột ư?” Thư Ngọc khó hiểu.

“Sốt ruột thì có lợi ích gì?” Hằng Tịch thản nhiên nói, “Sốt ruột thì nó có thể trở lại sao?”

“Rất nhiều người ham muốn hộp tú hoa châm này. Cho dù là người ngoài tộc hay trong tộc đều muốn lấy được vật tổ truyền này, chiếm được tuyệt kỹ. Tú hoa châm chỉ là phế vật, thứ thật sự quý giá chính là tú pháp, thế nhưng mấy năm nay thế hệ tiểu bối trong tộc không biết nặng nhẹ, chẳng có mấy người sẵn lòng hạ quyết tâm hiểu thấu tú pháp, toàn bộ tâm tư đều đặt vào việc làm sao lấy được hộp tú hoa châm kia.”

Hằng Tịch cười cười, lại nói tiếp: “Gia tộc Chữ Khố Nhĩ quá ỷ vào hộp tú hoa châm này, sớm muộn gì cũng sẽ suy tàn. Hiện giờ tú hoa châm mất trộm, chưa hẳn là chuyện xấu.”

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh: “Nhưng mà nếu bị người ngoài trộm đi, có thể ảnh hưởng đến việc buôn bán của gia tộc không?” Không có bảo bối trấn tộc, gia tộc Chữ Khố Nhĩ làm sao thêu được tuyệt kỹ nghìn xưa “ngàn dặm thành tắc” kia?

Hằng Tịch nói: “Bọn họ không có tú pháp, lấy được tú hoa châm thì có ích lợi gì? Cho dù chúng tôi không còn tú hoa châm, nhưng tú pháp vẫn còn ở đây.”

“Người ngoài luôn nói, không có tú hoa châm tổ truyền, tuyệt kỹ ‘ngàn dặm thành tắc’ không thể phát huy, hàng thêu của gia tộc Chữ Khố Nhĩ cũng không có sức cạnh tranh. Kỳ thật, hơn bốn mươi năm trước, gia tộc Chữ Khố Nhĩ có một người không cần dùng đến tú hoa châm kia cũng có thể thêu được ‘ngàn dặm

thành tặc’. Không chỉ thế, những gì người đó thêu ra còn lợi hại hơn cả ‘ngàn dặm thành tặc’ của các tổ tiên.”

Thư Ngọc mở to mắt, ai có được thiên phú tuyệt vời như vậy?

Hằng Tịch khẽ cười: “Người kia chính là bà nội cháu, Hằng Nghi, đại đương gia trẻ tuổi nhất của gia tộc Chữ Khố Nhĩ.”

“Trước khi tiếp quản tú hoa châm, tú pháp của chị ấy đã không cần phế vật tổ truyền kia để thêu gấm thêu hoa.”

72. Quyển 5 - Chương 15: Chị Em Sinh Đôi

Chuyện tú hoa châm tổ truyền của gia tộc Chữ Khố Nhĩ bị mất trộm đã chiếm lấy mọi sự chú ý của trưởng bối trong tộc. So với việc tú hoa châm bị trộm, cái chết bất ngờ của Chữ Phượng Nhan ngược lại có vẻ nhỏ nhặt không đáng kể.

Vụ án của cô ta mau chóng có kết luận — một trong những tiểu bối được ứng cử chức vị đương gia chỉ vì cái lợi trước mắt, mưu toan trộm lấy hộp tú hoa châm để đạt được vị trí đương gia, nhưng không ngờ muốn cướp đồ nhưng lại bị cơ quan hại đến tính mạng.

Vụ án đã có kết quả, trưởng bối trong tộc liền dặn dò kẻ dưới, mau chóng xử lý thi thể của Chữ Phượng Nhan.

Thư Ngọc đứng trước hành lang, nhìn tới tở ra ra vào vào, hai người trong số đó đang khiêng một cái cang đắp vải trắng, loáng thoáng có thể nhìn ra hình dáng của một người dưới lớp vải.

Có lẽ người nằm dưới lớp vải là Chữ Phượng Nhan.

Thư Ngọc không khỏi thở dài. Chữ Phượng Nhan chết không rõ ràng, sở cảnh sát hiển nhiên không tra xét hiện trường cẩn thận, cũng không khám nghiệm tử thi đằng hoàng.

Tuy rằng cô không có giao tình với Chữ Phượng Nhan, nhưng một mạng người trước mắt lại hồ đồ biến mất, cô không khỏi thổn thức. Trong lòng cô còn chút tiếc nuối, có một số chuyện cô vốn muốn hỏi Chữ Phượng Nhan, nhưng xem ra việc này chỉ có thể chôn vùi dưới đất.

Một chiếc lá vàng rơi xuống bên chân Thư Ngọc.

Mùa hè còn chưa qua, mùa thu đã tới sớm rồi.

Lúc quay về sương phòng, Thư Ngọc vừa gọt giũa kỹ thuật thêu thùa, vừa thở dài: “Chữ Phượng Nhan rõ ràng chết oan, còn chưa biết rõ kết quả, cứ vậy mà xử lý thi thể?” Khó tránh quá khinh suất.

Cô Mang thản nhiên đáp: “Mọi người trong gia tộc Chữ Khố Nhĩ không muốn truy đến cùng, người ngoài càng không có lập trường níu kéo nữa, huống chi người có dính dáng bên trong không phải chúng ta có thể nhìn là hiểu.”

Thư Ngọc im lặng, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt sợ hãi như nai con của Tiểu Loan.

Chuyện này, quả nhiên không phải nhìn là hiểu được.

Đột nhiên ngoài sân truyền đến tiếng ồn ào, có tiếng thét của phụ nữ phá vỡ buổi trưa thảnh thơi.

Thư Ngọc và Cô Mang đưa mắt nhìn nhau, hai người vừa ra cửa sân, nhìn thấy phía trước cách đó không xa có một vòng người, trong đó có vài tới tở ngỡ ngàng đứng tại chỗ, cái cang đầy vải trắng rớt xuống đất, một góc vải trắng vén lên, lộ ra một mắt cá chân trắng bệch.

Thư Ngọc sửng sốt, trông thấy một người phụ nữ đứng trước cái cang.

Bóng lưng của người phụ nữ kia gầy gò thẳng tắp, mặc bộ quần áo vải bông, mang đôi giày vải, mái tóc đen nhánh xõa tới vòng eo.

Người phụ nữ bỗng đứng xoay người, Thư Ngọc lại sửng sốt.

Khuôn mặt tái nhợt, ngũ quan tầm thường, đôi mắt phượng hơi nhướng lên, khóe mắt xăm một đóa hoa bằng chu sa.

Là Chữ Phượng Nhan.

Tôi tớ đang vậy xem đã có người bị hù dọa đến nỗi chân mềm nhũn, vừa kêu la vừa chỉ vào người phụ nữ giữa ban ngày không biết là người hay ma.

Thư Ngọc lấy lại bình tĩnh từ trong chấn động nhất thời.

Cô để ý tới một điểm, đóa hoa xăm tại khóe mắt Chữ Phượng Nhan là hoa hải đường, còn người phụ nữ trước mắt thì xăm một đóa mẫu đơn lạnh lùng tại khóe mắt.

Lúc trước, Hà Uyển Đình có cho cô xem một tấm ảnh, người phụ nữ trong tấm ảnh đó xăm một đóa mẫu đơn tại khóe mắt.

Người phụ nữ nhú mày, hình như không nhẫn nại với đám người vây quanh mình đang nơm nớp lo sợ.

“Bệnh hết rồi sao? Tôi muốn các người gọi hết tất cả trưởng bối của gia tộc Chữ Khố Nhĩ ra đây, khuôn mặt các người như nhìn thấy ma là sao hả?” Cô ta lạnh lùng nói, tầm mắt hướng về Thư Ngọc và Cô Mang ở giữa sân, là hai người duy nhất vẫn bình tĩnh.

“Sao lại thế này?” Từ Bình nghe được hỗn loạn liền dẫn theo mấy tiểu bối đẩy đám người ra đi vào xem, “Xử lý có một thi thể, lâu như vậy còn chưa xong?”

Từ Bình nhìn thấy người phụ nữ trong đám đông, bà ta sửng sốt: “Cô...”

Người phụ nữ ngược mắt nhìn Từ Bình một cái, lông mày nhướng lên, đang muốn nói thì đã thấy một người từ đằng sau Từ Bình đi ra.

“Đại đương gia.” Từ Bình hình như tìm được cứu tinh.

Người phụ nữ cười lạnh một tiếng, nói: “Đại đương gia Hằng Tịch, em gái tôi là bị người ta hại chết, bà vội vàng tiêu hủy thi thể, là ý gì đây?”

Mọi người xôn xao, người phụ nữ này và Chữ Phượng Nhan chính là chị em.

Thư Ngọc cũng nhướng mày, thực ra đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người trong tộc đối xử không lễ độ với Hằng Tịch.

“Phượng Y, cảnh sát đã đưa ra kết luận.” Hằng Tịch trông có vẻ mệt mỏi, “Thi thể của Phượng Nhan đã để lại mấy ngày rồi, dù sao cũng phải chôn cất.”

Chữ Phượng Y lại cười lạnh một tiếng: “Kết luận? Kết luận phi lý!” Dứt lời cô ta xốc lên tấm vải trắng che đầy thi thể, “Mở to hai mắt mà nhìn này, vết thương của Phượng Nhan ở đâu? Tú hoa châm đặt ở trong ngăn tử cao như vậy, nếu Phượng Nhan muốn lấy cái hộp, cho dù trúng cơ quan, vết thương cũng nên nằm ngay đầu, sao lại nằm ở ngực?”

“Cơ quan không có mắt, làm sao có thể nhìn chuẩn đâm vào trái tim? Rõ ràng có người cầm mũi tên đâm vào trái tim của Phượng Nhan!”

Khuôn mặt Từ Bình vừa xanh vừa trắng: “Cô đừng nói bậy! Còn chê chưa dọa đủ người sao? Thi thể diện của gia tộc đều bị hai chị em cô ném đi mất rồi!”

Chữ Phượng Y cất giọng mỉa mai: “Thanh danh hư vô lại còn quan trọng hơn một mạng người sao? Cũng khó trách gia tộc Chữ Khố Nhĩ sắp suy tàn, cho dù không mất tú hoa châm, dòng họ Chữ Khố Nhĩ cũng sắp sụp đổ rồi!”

Từ Bình tức giận đến phát run: “Cô!”

“Tôi làm sao?” Chữ Phượng Y dời tầm mắt qua Hằng Tịch, “Tâm trạng hiện giờ của tôi chắc hẳn đại đương gia phải rõ ràng hơn mọi người nhỉ?”

“Bà và tôi giống nhau, đều có một người chị em sinh đôi. Lúc chị bà chết oan, gia tộc Chữ Khố Nhĩ chẳng có ai đứng ra. Một hộp tú hoa châm cũ rách có hữu dụng gì chứ, tú pháp của đại đương gia Hằng Nghi còn hơn cả mấy trăm hộp tú hoa châm, là các người bức chết bà ấy! Ông trời ban tặng người tài tới cứu gia tộc Chữ Khố Nhĩ, kết quả các người không cần, ông trời cũng phải cười đến chết mất.”

Trong lòng Thư Ngọc vô cùng kinh hãi. Bà nội bị người của gia tộc bức chết?

Cô Mang dường như nhận ra điều gì đó, anh ôm Thư Ngọc vào lòng.

“Đại đương gia Hằng Tịch, năm đó bà cũng không đứng ra, có phải bà cho rằng đại đương gia Hằng Nghi chết rồi, bà có thể hợp tình hợp lý kế vị của bà ấy trở thành đại đương gia hay không?”

Thư Ngọc đột nhiên nhìn về phía Hằng Tịch.

Sắc mặt Hằng Tịch tái nhợt, nhưng trông vẫn bình tĩnh.

Chữ Phượng Y càng hùng hổ hơn: “Cho dù bà lên làm đại đương gia thì thế nào? Tú pháp của bà còn kém xa Hằng Nghi, bà hoàn toàn không thể được ‘ngàn dặm thành tác’!”

Mọi người tại đây đều có sắc mặt khác nhau.

Khuất Chính Khuynh suy ngẫm, xem ra gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã không thể thêu được ‘ngàn dặm thành tác’ nữa.

“Phượng Y, đừng bởi vì tức giận nhất thời mà muốn đánh đổ gia tộc Chữ Khố Nhĩ.” Hằng Tịch cắt lời, “Đây cũng không phải chuyện Phượng Nhan muốn thấy.”

Chữ Phượng Y cười cười: “Được thôi, nếu không muốn tôi náo loạn, bà giao hung thủ ra đây.”

Trong lòng Thư Ngọc căng thẳng, tầm mắt theo bản năng tìm tòi trong đám người.

Hằng Tịch nhắm mắt lại, ngữ khí càng thêm mệt mỏi: “Phượng Y, Phượng Nhan đã chết rồi, đó là việc ngoài ý muốn, đừng kéo thêm người khác vào nữa.”

Chữ Phượng Y bỗng dừng chỉ về đám người, cười đến xinh đẹp: “Dựa vào gì mà Phượng Nhan chết rồi, còn cô ta thì được sống tốt? Bà xem tay cô ta kìa, rõ ràng là bị mũi tên trong cơ quan bắn trúng bị thương! Chính cô ta trộm lấy tú hoa châm, bị Phượng Nhan thấy được, vì thế cô ta rút ra mũi tên trên tay mà đâm vào tim Phượng Nhan!”

Đầu ngón tay của Chữ Phượng Y chỉ vào Tiểu Loan sắc mặt trắng bệch trốn trong đám người.

Khuất Bình Bình đứng bên cạnh Tiểu Loan tỏ vẻ không tin: “Sao có thể được? Tiểu Loan yếu ớt như vậy, làm sao đánh lại Chữ Phượng Nhan?”

Chữ Phượng Y bước qua, túm lấy bàn tay Tiểu Loan, xé ra băng gạc.

Dưới lớp băng gạc, vết thương trông rất ghê rợn, dòng máu tuôn chảy.

Đám người im lặng vài giây, sau đó có người nói: “Trúng tên chỗ nào? Đây rõ ràng là vết thương bị kéo đâm trúng.”

Lại có vài người hòa theo, quả thật không giống như trúng tên.

Trong chớp mắt khuôn mặt Chữ Phượng Y chùng lại: “Sao có thể...”

Thư Ngọc thở dài một tiếng, nhìn sang hướng khác. Khuất Bình Bình mở to mắt, vô cùng kinh ngạc.

Vết thương trên tay Tiểu Loan đã thay đổi, nó lớn hơn nhiều so với trước đó Thư Ngọc và Khuất Bình Bình đã nhìn thấy, thật sự là dấu vết do cây kéo để lại.

Chỉ có một khả năng —— Tiểu Loan tự tay cầm kéo, đâm vào bàn tay trúng tên lần nữa.

Vết thương của cây kéo đã bao trùm lên dấu vết trúng tên.

Tiểu Loan run rẩy nhìn Chữ Phượng Y, rưng rưng nước mắt.

Hằng Tịch thần nhiên nói: “Nếu Phượng Y đã làm rồi, thế...”

“Không, vị tiểu thư này nói đúng một điểm. Chữ Phượng Nhan quả thật là bị người ta giết chết.”

Thư Ngọc quay đầu, trông thấy Khuru Chính Khuynh này giờ luôn im lặng, không biết ra khỏi đám người từ lúc nào.

Khuru Chính Khuynh chậm rãi đi về phía Chữ Phượng Y, cuối cùng đứng bên cạnh cô ta: “Sau hôm Chữ Phượng Nhan chết, vị hôn thê của tôi đột nhiên đến sương phòng của tôi, đưa cho tôi một hộp tú hoa châm. Lúc đó tôi không rõ dụng ý của cô ta, nhưng hiện tại xem ra, có lẽ cô ta hy vọng tôi có thể giúp cô ta thủ tiêu tang vật.”

Tiểu Loan sững sốt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Khuru Chính Khuynh với vẻ khó tin.

“Tôi nhanh chóng phát hiện hộp tú hoa châm kia cũng là đồ giả.” Khuru Chính Khuynh nói, “Nhưng ngày đó khi cô ta đến đưa tú hoa châm, vết thương trên tay không phải như bây giờ, có lẽ sau đó dùng kéo đâm vào để che đậy vết thương ban đầu.”

“Nếu các người cho rằng tôi vu khống, ở chỗ tôi thật sự có một chiếc khăn lụa. Lúc đó cô ta dùng nó để bao bọc cái hộp, trên đó đã dính chút máu, chắc là cũng có máu của Chữ Phượng Nhan, đưa cho cảnh sát xét nghiệm là biết ngay thôi.”

Mọi người đều sững sờ tại chỗ bởi sự biến đổi bất ngờ này.

Chỉ có Thư Ngọc khi nhìn thấy trên tay trái Khuru Chính Khuynh có đầy đường vân màu tím, cô vô thức ôm chặt cánh tay Cô Mang.

“Tay...” Thư Ngọc lẩm bẩm. Hôm đó khi cô trốn dưới giường, người đàn ông lén vào hiện trường chính là Khuru Chính Khuynh.

Cô Mang theo ánh mắt cô nhìn qua, chỉ liếc một cái đã hiểu rõ, sau đó anh nhú mào.

Bỗng nhiên, Khuru Chính Khuynh vén sợi tóc mai của Chữ Phượng Y: “Y Y, nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh đã thấy được diện mạo của em.”

Chỉ một câu thôi, nước mắt của Tiểu Loan đã nhẫn nhịn hồi lâu liền rơi xuống, không thể nào vãn hồi nữa.

73. Quyển 5 - Chương 16: Người Ấy Là Ai

Kết quả kiểm nghiệm của cảnh sát nhanh chóng được đưa ra, trên chiếc khăn do Khuru Chính Khuynh cung cấp quả nhiên dính vết máu của Chữ Phượng Nhan, đồng thời lẫn lộn với vân tay và vết máu của Tiểu Loan.

Nhân viên cảnh sát vốn dĩ hồ đồ nhất thời tìm ra điểm then chốt, tựa như thần thám phát hiện một loạt điểm đáng ngờ trên thi thể của Chữ Phượng Nhan, mỗi điểm hoài nghi đều chỉ thẳng về Tiểu Loan.

Vụ án mạng trộm tú hoa châm trong khoảnh khắc biến thành tiểu bối trong tộc giết hại lẫn nhau, gia tộc Chữ Khố Nhĩ tự cảm thấy mất thể diện, mấy người trưởng bối xấu hổ đến mức không đi ra khỏi cửa chính, chỉ mong mỗi tìm được hộp tú hoa châm bị mất, rời khỏi Bồng Tể Viên càng sớm càng tốt.

Hôn lễ của Tiểu Loan và Khuru Chính Khuynh tự nhiên hủy bỏ.

Thư Ngọc từ cửa sổ nhìn về phía sân, sương phòng cô dâu đã trống không, ngay cả mảnh sân cũng hoang vắng.

“Tiểu Loan thật sự là người trộm tú hoa châm, bị Chữ Phượng Nhan thấy được nên ra tay giết cô ta ư?” Cô nhìn Cô Mang.

Anh đang ở trước bàn đùa nghịch với kim chỉ của cô, nghe vậy anh thờ ơ nói: “Chỉ có thể nói Tiểu Loan là tình nghi lớn nhất giết chết Chữ Phượng Nhan, về phần động cơ là gì, khó mà nói được.”

Cô im lặng, thực ra trong lòng đã có đáp án, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

“Hôm nay em vẫn đến chỗ Hằng Tịch học tú pháp à?” Anh hỏi.

“Ừm.” Cô gật đầu, sau đó nằm sấp trên lưng anh, “Anh xem này, có phải thêu rất đẹp không?”

Anh sờ cảm, nhìn chiếc khăn lụa: “Nhìn không ra, em vẫn có một chút thiên phú.”

Trên chiếc khăn lụa thêu một cây hoa đơn giản, loáng thoáng có thể nhận ra đó là tây phủ hải đường.

Mặc dù thêu không tinh xảo cho lắm, nhưng trông đường kim mũi chỉ này, không hề giống như bàn tay mới vừa học thêu.

Cô có phần đắc ý: “Anh hãy nhìn kỹ xem, trên đó có huyền cơ gì không?”

Anh nhìn cô một cái, rồi lại cúi đầu nhìn chiếc khăn. Nhìn trái, nhìn phải, không có gì bất thường.

Cô hơi sốt ruột: “Anh xem đằng sau tây phủ hải đường, có phải có thứ gì không?”

Rốt cuộc anh nhìn thấy một dáng người mơ hồ ở phía sau tây phủ hải đường.

Anh bỗng nhiên hiểu ra, đây là cách thêu hai lớp. Một lớp ẩn giấu dưới một lớp khác.

Nhưng mà dáng người này nhìn hơi quen mắt.

“Em thêu ai thế?” Anh nhú mày nhìn dáng người giống như con khỉ đằng sau tây phủ hải đường.

Giọng nói của cô đầy hân hoan: “Thì thêu anh đó, có giống không?” Dừng một chút, cô bổ sung, “Cái này thêu không đẹp, nhất định cái tiếp theo sẽ thêu anh đẹp trai hơn.”

Nhất thời anh không biết nói gì, nhưng không muốn đả kích sự tích cực của cô, anh đành nói: “Đây là ‘ngàn dặm thành tác’ mà Hằng Tịch muốn dạy cho em à?”

Cô sửng sốt: “Đại đương gia không có nói đây là ‘ngàn dặm thành tác’, chắc là tú pháp bình thường thôi.” Từ trong đáy lòng cô nghĩ rằng, tú pháp ‘ngàn dặm thành tác’ độc nhất vô nhị như vậy, Hằng Tịch chắc không truyền cho một người ngoài là cô.

Anh vuốt mái tóc dài của cô: “Thêu chơi là được rồi, đừng quá tích cực. Yêu cầu của anh thật sự không cao, chỉ cần khâu khuy áo là được.” Mỗi lần có đồ cổ hay thư họa cô đều ném anh sang một bên, nếu có thêm thú vui thêu thùa, địa vị của anh đặt ở đâu đây?

Cô vỗ bàn tay anh, bất mãn: “Anh không có lòng tin với em sao?”

Anh thở dài: “Sao lại thế chứ, anh rất tin tưởng. Anh tin em biết thêu rồi thì sẽ không cần anh nữa.” Nói tới câu cuối lại thêm mấy phần tiêu điều.

Cô ôm lấy cổ anh, mừng rỡ: “Em học thứ này không phải là vì muốn thêu cho anh đó sao.”

Bỗng nhiên cô cảm thấy anh bất động, quay đầu liền trông thấy anh đang nhìn chăm chăm vật gì đó trên bàn mà thần thờ.

Cô nhìn kỹ, cũng là một chiếc khăn lụa.

Trên chiếc khăn nền trắng thêu đóa hoa đào đỏ thắm tươi đẹp.

Cô khẽ cười: “Giờ vẫn còn ăn dấm chua à?” Người chủ gánh hát kia nhất quyết đưa chiếc khăn cho cô, cô đã quên mất chuyện này, anh ngược lại nhớ rất kỹ.

“Vứt nó đi là được rồi.” Dứt lời cô vươn tay lấy chiếc khăn trên bàn.

Tay mới vừa có động tác thì đã bị anh giữ lại.

“Đừng ném.” Anh nói, “Giữ nó trên người.” Lời còn chưa dứt anh đã trước cô một bước buộc chiếc khăn ở bên hông cô.

Nét mặt cô đầy vẻ hoài nghi, nhưng lại nghe anh nói: “Nhiều người bảo vệ em, anh sẽ yên tâm hơn.”

“Chiếc khăn này có bí mật gì à?” Cô khó hiểu, chiếc khăn vứt xuống đất chẳng ai chịu nhận, chẳng lẽ là bùa hộ mạng sao?

Anh nhướn miệng cười: “Dù sao mang theo cũng không có gì không tốt.”

Cô chẳng thèm truy đến cùng nữa, chỉ coi như là ám vệ do anh đặc biệt sắp đặt.

Khi Khuê Bình Bình đỏ mắt đến tìm Thư Ngọc thì cô đang học kiểu thêu mới từ Hằng Tịch.

“Thư Ngọc, chị đi gặp Tiểu Loan đi, bọn họ...quá đáng lắm rồi!” Khuôn mặt Khuê Bình Bình đỏ rần, “Đại đường gia, cho dù Tiểu Loan đã làm sai, bà cũng không thể mặc cho Chữ Phượng Y tra tấn cô ấy như vậy chứ!”

Bàn tay cầm kim chỉ của Hằng Tịch khựng lại, sau đó nói: “Anh trai cô dồn ép người của sở cảnh sát, có một câu của cậu ta, không ai dám làm cần.”

Khuê Bình Bình cắn chặt răng, dậm chân: “Anh tôi bị ả Chữ Phượng Y kia mê hoặc đến thất điên bát đảo, đầu còn lo Tiểu Loan chết hay sống? Tôi vẫn không tin, Tiểu Loan làm sao có thể là hung thủ?!”

Thư Ngọc trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói: “Tiểu Loan ở đâu?”

Mảnh sân của Hằng Tịch vẫn như trước, chẳng qua bởi vì vụ án kết thúc, giấy niêm phong trong sân đều xé bỏ hết.

Mảnh sân nho nhỏ càng vắng vẻ hơn.

Tiểu Loan không bị người của sở cảnh sát mang đi, mà bị cầm tù trong mảnh sân bỏ hoang này.

Tiểu Loan bị nhốt trong sương phòng ban đầu của Hằng Tịch, nơi mà Chữ Phượng Nhan đã chết.

Trong phút chốc mở khóa, Thư Ngọc hơi hoảng hốt, cô nhất định không nhận ra thứ cuộn tròn trên mặt đất là Tiểu Loan.

Người nằm trên mặt đất ngẩng đầu, nhưng liền co người lại bởi tia sáng từ khe cửa chiếu vào.

Chỉ trong khoảnh khắc này, Thư Ngọc mới thấy được khuôn mặt của Tiểu Loan.

Thời gian hai ngày ngẩn ngui, Tiểu Loan như đóa hoa thiếu nước, mau chóng héo tàn.

Dáng vẻ tiêu tụy tựa như bộ xương khô khoác da người.

Trên cổ tay bộ xương khô đầy vết đỏ ngấn dài, vết dao đóng vẩy.

Vết thương trên mu bàn tay đã tháo băng gạc, mưng mủ từ lâu.

Đôi bàn tay khéo léo của Tiểu Loan đã bị phế.

Trong lòng Thư Ngọc chấn động: “Khuê Chính Khuynh có ý gì đây, mặc cho Chữ Phượng Y trừng phạt Tiểu Loan?”

Khuê Bình Bình cúi đầu: “Anh ấy không nghe tôi khuyên.”

Thư Ngọc ngồi xuống bên cạnh Tiểu Loan, nâng vai Tiểu Loan lên: “Tiểu Loan, chị là Thư Ngọc.”

Tiểu Loan run rẩy dữ dội, sợ hãi nhìn Thư Ngọc.

Đôi mắt Thư Ngọc hiện ra vẻ không đành lòng: “Chị là cô út của em, Thư Ngọc.”

Tiểu Loan rớt cuộc có phản ứng: “Y...”

Thư Ngọc dịu dàng nhìn Tiểu Loan: “Chị hỏi em một số chuyện, em hãy thành thật trả lời cho chị được không?”

Tiểu Loan gật đầu.

“Chữ Phượng Nhan có phải là do em giết không?”

Khư Bình Bình đứng một bên, trái tim thắt chặt.

Tiểu Loan nhìn Thư Ngọc, nhẹ nhàng gật đầu.

Trái tim Thư Ngọc cũng nhói đau: “Em muốn trộm lấy tú hoa châm của gia tộc Chữ Khố Nhĩ?”

Tiểu Loan lại gật đầu.

“Em muốn làm đại đương gia của gia tộc Chữ Khố Nhĩ?”

Tiểu Loan kinh ngạc, dùng sức lắc đầu.

“Em muốn hủy hoại gia tộc Chữ Khố Nhĩ?”

Tiểu Loan lắc đầu.

“Em hận Chữ Phượng Nhan?”

Tiểu Loan khựng lại, lắc đầu, sau một lúc lâu lại gật đầu.

Khư Bình Bình vò tóc: “Đây là ý gì? Rốt cuộc có hận không?”

Thư Ngọc không nhìn Khư Bình Bình, hỏi tiếp: “Trong lòng em có ý nghĩ muốn giết Chữ Phượng Nhan?”

Tiểu Loan cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em lấy được tú hoa châm, sau đó đưa nó cho Khư Chính Khuynh?”

Tiểu Loan cúi đầu như trước, lại gật đầu.

“Em yêu Khư Chính Khuynh.” Câu này là câu hỏi, nhưng khẩu khí là khẳng định.

Tiểu Loan cúi đầu, không có phản ứng.

“Em vì Khư Chính Khuynh, đi ăn trộm tú hoa châm của gia tộc?”

Tiểu Loan vẫn không nhúc nhích.

“Lúc em trộm tú hoa châm đã bị Chữ Phượng Nhan gặp phải, cô ta uy hiếp em muốn báo cho trưởng bối trong tộc, em sợ liên lụy tới Khư Chính Khuynh, vì thế trong lúc tranh chấp đã giết chết Chữ Phượng Nhan?”

Tiểu Loan vẫn cúi đầu, nhưng cơ thể nhỏ bé không ngừng run rẩy.

Thư Ngọc thở dài một hơi: “Em vì Khư Chính Khuynh, anh ta rốt cuộc có biết không?”

Bỗng nhiên, cạnh cửa vang lên tiếng cười: “Khư Chính Khuynh làm sao nhận ra tấm chân tình này? Anh ta chỉ cảm thấy cô ngốc này thành sự không đủ bại sự có thừa, tự chủ trương trộm tú hoa châm cho anh ta, cuối cùng lại trộm phải đồ giả, còn khiến tay anh ta trúng độc.”

Thư Ngọc quay đầu, trông thấy Chữ Phượng Y khoanh tay dựa trên khung cửa, đôi mắt phượng nhướng lên, giọng nói đầy mỉa mai.

Tiểu Loan càng run rẩy dữ dội hơn

Thư Ngọc nhíu mày: “Tiểu Loan phạm tội, tự cô ấy chịu hình phạt nên có, không tới phiên cô tra tấn cô ấy.”

Chữ Phượng Y nhíu mày: “Thế thì sao? Thật không khéo, ở đây tôi chính là vương pháp.”

Khư Bình Bình nhảy dựng lên: “Chữ Phượng Y, đừng tưởng rằng cô là Y Y mà anh tôi luôn mong nhớ là có thể làm càn!”

Thư Ngọc lắng nghe, bỗng nhiên mỉm cười: “Chữ Phượng Y, cô nói mình là hồng nhan mà Khư Chính Khuynh tìm kiếm bấy lâu nay.”

Chữ Phượng Y nhướn mày, không hề trả lời.

Thư Ngọc nói tiếp: “Cô làm sao có thể là Y Y chứ? Cô đã thoát khỏi gia tộc Chữ Khố Nhĩ từ rất nhiều năm trước, là một người dạy học tại vùng núi. Năm đó khi Khuất Chính Khuynh gặp gỡ Y Y tại Phong Thúy Lâu, cô đang ở vùng núi cách đó ngàn dặm làm một giáo viên, làm sao có thể gặp gỡ Khuất Chính Khuynh tại Phong Thúy Lâu?”

“Tôi không biết cô làm sao khiến Khuất Chính Khuynh coi cô là Y Y, nhưng tôi khẳng định, cô không phải là Y Y.”

Ngày ấy trên du thuyền, cô gái trên tấm ảnh mà Hà Uyển Đình lấy ra, là Chữ Phượng Y chân chính.

Áo vải bông, giày vải, đôi mắt phượng khê nhướn, đáy mắt xăm một đóa hoa bằng chu sa, sau lưng là lớp học tại vùng núi.

Trong mắt Chữ Phượng Y hiện lên vẻ kinh ngạc: “Cô...”

Thư Ngọc lẳng lặng nhìn Chữ Phượng Y, trong lòng cô thầm thở dài, chỉ trách duyên phận xui khiến.

“Giao Tiểu Loan cho sở cảnh sát, để họ xét xử công bằng, nếu không tôi sẽ nói ra thân phận thật sự của cô cho Khuất Chính Khuynh biết.” Thư Ngọc lạnh lùng nói.

Chữ Phượng Y nhìn chằm chằm Thư Ngọc. Sau một lúc lâu, vẻ hống hách của cô ta chợt tan biến, vẻ thản nhiên hờ hững bao trùm cả khuôn mặt.

Thư Ngọc hơi sững sốt, trông thấy Chữ Phượng Y tiến vài bước đến gần cô, rồi dừng lại trước mặt cô.

Tiểu Loan ở đằng sau hoảng loạn kêu “y” một tiếng. Thư Ngọc nghe được âm thanh, vừa chuyển tầm mắt thì trông thấy Khuất Bình Bình không biết té xỉu từ lúc nào.

Khoảnh khắc cô sững sốt, Chữ Phượng Y khom lưng, gương mặt cô ta gần kề Thư Ngọc.

Mùi hương thoang thoảng bay vào mũi Thư Ngọc, tựa như cây dành dành, lại giống như cỏ xanh.

“Cô muốn làm gì?” Thư Ngọc nhíu mày.

Chữ Phượng Y nhướn miệng cười: “Cô thông minh như vậy, có đoán được tôi muốn làm gì không?”

Vẻ hờ hững của Thư Ngọc tiến vào đôi mắt của Chữ Phượng Y.

“À, nếu cô muốn nói với Khuất Chính Khuynh thì hãy nói đi, dù sao tôi cũng chẳng phải Chữ Phượng Y.” Cô ta cong môi, “Cô nhìn xem tôi là ai nào.”

Dứt lời, cô ta với tay đến một bên má, chậm chậm kéo ra một lớp da mỏng.

Giây cuối cùng trước khi Thư Ngọc mất đi ý thức, tất cả hờ hững trong nháy mắt đều đóng băng.

Khuôn mặt phía dưới lớp da mỏng, cô hết sức quen thuộc.

Người phụ nữ kia, có dung mạo giống cô như đúc.

74. Quyển 5 - Chương 17: Gia Tuệ Cách Cách

Thư Ngọc vừa lấy lại ý thức, tầm mắt có phần mơ hồ, cô ngỡ ngợ cảm giác được mình đang ở trong một căn phòng nhỏ mờ tối.

Cửa sổ đã đóng lại, không thể đoán được thời gian lúc này.

Trong phút chốc lấy lại ý thức, trong lòng cô thở dài một hơi. Nền đoán ra từ sớm Chữ Phượng Y xuất hiện tại bắc viên không phải là Chữ Phượng Y chân chính.

Trên du thuyền, Hà Uyển Đình nói Chữ Phượng Y bận rộn công việc tại trường, năm nay không thể trở về nhà, làm sao có thể sau hai ngày Chữ Phượng Nhan bị giết hại liền chạy tới bắc viên?

Quá trùng hợp, rõ ràng là cố ý.

Cô động dậy, lúc này mới phát hiện tay và chân đều bị miếng vải mềm trói buộc.

Điều không ngờ là miệng cô chẳng bị dán lại.

Chữ Phượng Y cho rằng cô sẽ không la hét, hay là chắc chắn dù cô kêu to thế nào cũng chẳng có ai nghe được?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, chợt nghe bên cạnh có người nói: “Tĩnh rồi?”

Thư Ngọc xoay đầu, trông thấy người phụ nữ giống mình như đúc đang đi tới trước mặt cô.

Đối diện với người phụ nữ này tựa như soi gương, Thư Ngọc không khỏi cảm thấy khó chịu: “Tại sao cô phải đeo mặt nạ da người?”

Người phụ nữ cười cười: “Cô cho rằng đây là mặt nạ da người ư?”

Thư Ngọc không hiểu, chỉ nghe người phụ nữ kia nói tiếp: “Nếu tôi nói, tôi trưởng thành thế này, cô tin không?”

Thư Ngọc nhíu mày: “Rốt cuộc cô là ai, muốn làm gì?”

Người phụ nữ khom lưng, nâng cằm nhìn Thư Ngọc: “Tôi chính là tôi, tôi đương nhiên phải làm chuyện tôi muốn làm.”

Nhất thời Thư Ngọc không có gì để nói.

Người phụ nữ nghiêng đầu đánh giá Thư Ngọc, sau một lúc lâu cô ta mới nói: “Trước kia tôi luôn tò mò cô là người như thế nào, hiện tại cuối cùng đã gặp được, tôi lại thấy chẳng có gì quá kinh ngạc. Cô chỉ là thế này, cũng chẳng phải ba đầu sáu tay.”

Thư Ngọc càng tỏ vẻ khó hiểu, lắng nghe ý tứ của người phụ nữ này, cô ta đã từng quen biết cô?

Người phụ nữ bỗng nhiên nói: “Cô có biết tại sao hai người lại có ngoại hình giống nhau không?”

Cô ta không chờ Thư Ngọc đáp lại, tự mình nói tiếp: “Đáp án đơn giản nhất đương nhiên là chị em sinh đôi, giống như Chữ Phượng Nhan và Chữ Phượng Y, còn có Hằng Tịch và Hằng Nghi.”

Thư Ngọc sững sốt. Đây là lần thứ hai cô nghe người khác nhắc tới Hằng Tịch và Hằng Nghi là sinh đôi. Sự hiểu biết của cô về bà nội quả thật rất ít.

“Cô muốn nói chúng ta cũng là sinh đôi sao?” Thư Ngọc chỉ cảm thấy hoang đường.

Người phụ nữ nhíu mày: “Nếu là vậy thì đã dễ dàng hơn rồi.”

“Ngoài sinh đôi ra, còn có một loại phương pháp có thể làm cho diện mạo của hai người giống nhau như đúc.” Cô ta chậm rãi nói, “Mài xương, giữa da, kéo mi, nghe có vẻ rất dọa người phải không? Thực ra ma cốt không hề đáng sợ như vậy, kéo da lên, đục quai hàm, mài theo khuôn mẫu.”

“Tuổi càng nhỏ, càng không đau. Chẳng qua tôi là một ngoại lệ, qua mười lăm tuổi mới thực hiện ma cốt.”

Thư Ngọc càng nghe càng kinh hãi: “Tại sao cô phải làm như vậy...” Tại sao muốn thay đổi thành diện mạo của cô?

“Vì mạng sống thôi.” Cô ta cười dừng dừng, “Có cô làm cái bóng của tôi, tôi mới có thể sống tới bây giờ.”

Thư Ngọc sững sốt nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, cho dù đầu óc xoay chuyển thế nào cũng không tìm ra chân tướng bí ẩn này.

“Số mệnh của cô tốt như vậy, trong người mang dòng máu của gia tộc Chữ Khố Nhĩ, lại còn có ông nội và ông ngoại một tay che trời, bảo vệ cô bình an trong thời buổi loạn lạc này, bây giờ lại có thêm một Cô Mang Bắc Bình.” Cô ta tầm tắc lắc đầu, “Di tộc Đại Thanh không dám động đến cô, quân phiệt cũng không thể

nào bắt được cô, ngay cả những chính khách cũng phải cân nhắc đắn đo sức ảnh hưởng của cô. Cô nói xem, một cái bóng có ích như vậy, tại sao tôi không cần?”

(*) di tộc: gia tộc còn sót lại

Thư Ngọc bỗng dừng cất lời: “Cô là hoàng tộc cuối cùng còn sót lại của triều Thanh?”

Người phụ nữ sững sốt: “Tại sao cô nói như vậy?”

Thư Ngọc chậm rãi nói: “Cho dù là di tộc Đại Thanh cũng không đáng để vứt bỏ khuôn mặt của mình. Cô không phải là người của gia tộc Chử Khố Nhĩ.”

Cô ta đẩy hứng thú nhìn Thư Ngọc: “Cho nên?”

Thư Ngọc nói tiếp: “Cô lợi dụng Chử Phượng Y và Chử Phượng Nhan, thậm chí cũng ngấm ngầm mưu tính kéo Tiểu Loan vào cuộc, chỉ là vì muốn lấy được hộp tú hoa châm kia. Đối với một số việc của gia tộc Chử Khố Nhĩ, cô rõ như lòng bàn tay, điều đó chứng tỏ rằng cô đã gắn liền với gia tộc từ hồi nhỏ, nhưng cô không xác định được hành tung của hộp tú hoa châm kia, bởi vậy đã rất nhiều năm cô chưa bước vào gia tộc Chử Khố Nhĩ.”

Người phụ nữ lặng lẽ nhìn Thư Ngọc, ý cười trong mắt chợt tan biến.

Thư Ngọc khẽ cười: “Cô là hoàng tộc cuối cùng của triều Thanh, giấu diếm thân phận gửi nuôi tại gia tộc Chử Khố Nhĩ, cô vội vàng biến thành tôi, ngoại trừ muốn sống sót, có lẽ còn chất chứa ham muốn khác.”

Muốn mượn dùng thân phận và lợi thế của cô, chỉ để sống tạm bợ thôi sao? Cô không tin.

Khuôn mặt người phụ nữ trở nên lạnh lùng. Sau một lúc lâu, cô ta cong khóe miệng: “Vậy cô hãy đoán xem, bây giờ tôi muốn làm gì? Không sai, tôi muốn lấy hộp tú hoa châm kia, nhưng cô có biết tôi lấy nó để làm gì không?”

Thư Ngọc ngược mắt lên, không nói gì.

Người phụ nữ vươn tay ra, tháo khuy áo của Thư Ngọc, cởi áo khoác của cô ra.

“Hiện tại là ba giờ chiều, hôm nay đại đương gia Hằng Tịch sẽ dạy cô tú pháp ‘ngàn dặm thành tắc’ chân chính.” Người phụ nữ cởi quần áo của mình, mặc lấy áo khoác của Thư Ngọc, “Bây giờ tôi đi học, chắc là còn kịp.”

Thư Ngọc cười lạnh: “Tú pháp độc nhất vô nhị của gia tộc Chử Khố Nhĩ làm sao đến phiên người ngoại tộc là tôi học được? Hằng Tịch sẽ không dạy cho tôi, cô đi chỉ phí công thôi.”

Người phụ nữ chỉnh lại quần áo, nói: “Ai nói tôi muốn học tú pháp bí truyền chỉ dạy lại cho đại đương gia của gia tộc Chử Khố Nhĩ? Thứ tôi muốn học chính là tú pháp của Hằng Nghi.”

“Tôi không tìm ra tú hoa châm tổ truyền, nhưng tú pháp của Hằng Nghi tôi vẫn có thể dòm ngó tới. Năm đó đại đương gia Hằng Nghi không cần tú hoa châm cũng có thể thêu ra tú phẩm hơn hẳn ‘ngàn dặm thành tắc’.”

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh, nhưng khuôn mặt vẫn điềm tĩnh: “Hôm qua cô làm trò trước mặt mọi người cũng đã nói, kỹ năng của đại đương gia Hằng Tịch không bằng bà nội tôi, bà ấy đương nhiên không biết tú pháp này.”

Người phụ nữ khựng lại, sau đó cười rạng rỡ: “Đại đương gia Hằng Tịch đương nhiên không biết tú pháp này, nhưng Hằng Nghi biết được. Hiện giờ, người tôi đi gặp chính là Hằng Nghi, không phải Hằng Tịch.”

Nhịp tim Thư Ngọc càng lúc càng nhanh, manh mối của mấy ngày qua dần dần nổi lại ở trong đầu. Có một đáp án mơ hồ nghẹn tại cổ họng, sống động như thật.

Người phụ nữ kia lại nói: “Năm đó người chết là Hằng Tịch. Hằng Tịch chết thay Hằng Nghi, Hằng Nghi thay Hằng Tịch tiếp nhận vị trí đại đương gia của gia tộc Chử Khố Nhĩ. Nếu không cô cho là, nội bộ tan tác của gia tộc còn có thể tồn tại đến giờ sao?”

Cô ta cười mỉa mai: “Ông nội cô không nói cho cô biết ư? Đại đương gia Hằng Tịch hiện tại chính là Hằng Nghi, bà nội của cô. Bà ta muốn truyền dạy cho cô tú pháp mà mình đã thấu hiểu, bây giờ tôi thay cô đi học.”

Người phụ nữ cài xong khuy áo cuối cùng, bỏ lại một mình Thư Ngọc lòng đầy kinh hoàng cuộn người tại chỗ.

Sau khi đi mấy bước, cô ta lại lùi về cạnh cửa, nhìn về phía Thư Ngọc, còn nháy mắt: “Cô không tò mò tôi là ai sao? Tôi tên là Gia Tuệ, trước năm mười lăm tuổi mọi người gọi tôi là Gia Tuệ cách cách, sau năm mười lăm tuổi tôi gọi là Chữ Khố Nhĩ Gia Tuệ.”

“Về phân hiện tại, tôi gọi là Đàm Thư Ngọc.”

Cửa chính mở ra rồi khóa lại, ngăn cách ánh nắng trong sân.

Thư Ngọc sững sờ ngã ngồi trên mặt đất, trong đầu có muôn vàn suy nghĩ tuôn ra, Khuê Bình Bình sao rồi? Tiếc rằng Tiểu Loan không biết nói cũng không biết chữ, chẳng thể kể ra mọi chuyện đã xảy ra vào trưa nay. Không biết bà nội có thể nhận ra Gia Tuệ không phải là cô hay không, nếu Gia Tuệ am hiểu tú pháp, không biết cô ta muốn dùng nó làm gì...

Ý nghĩ cuối cùng lắng đọng trong đầu cô —— nếu Cô Mang biết được, có lẽ anh sẽ tức giận.

75. Quyển 5 - Chương 18: Thay Xà Đổi Cột

Ba giờ chiều, cửa gỗ sương phòng mở ra.

Hằng Nghi đang chớp mắt nghe được tiếng động, bà mở mắt: “Thư Ngọc, cháu đã đến rồi.” Dứt lời, bà mỉm cười chỉ vào hình vẽ trên bàn, “Hôm nay học thêu hình này, kiểm tra xem mấy hôm nay cháu có siêng năng học hành không.”

Gia Tuệ ngoan ngoãn ngồi trước bàn, cầm lấy kim chỉ bắt đầu thêu thùa.

Hằng Nghi nhìn thấy đường may của cô ta, khen ngợi nói: “Không tệ, tiến bộ rất nhanh.”

Nghe thế mặt mày Gia Tuệ tươi tắn: “Cô giáo dạy giỏi, đương nhiên tiến bộ mau thôi ạ.”

Thêu xong một đoá hoa diên vĩ, Gia Tuệ làm như vô tình nói: “Đại đương gia, tung tích của hộp tú hoa châm còn chưa có manh mối gì sao?”

Hằng Nghi không nghi ngại, đáp: “Các trưởng lão trong tộc vẫn đang tìm kiếm, nếu trước ngày trở về còn chưa tìm được thì sẽ từ bỏ.”

Gia Tuệ sững sốt, sau đó cười hiền hậu: “Bảo vật tổ truyền của gia tộc Chữ Khố Nhĩ, nói không cần là không cần sao ạ?”

Hằng Nghi khó hiểu nhìn Gia Tuệ: “Lúc trước tôi đã nói, hộp tú hoa châm này chẳng qua là một phế vật, tìm không được cũng chẳng sao.”

Gia Tuệ cười cười, không xoắn xuýt vấn đề này nữa.

“Cháu và Khuê Bình Bình đi thăm Tiểu Loan, con bé ổn chứ?” Hằng Nghi bỗng dưng hỏi.

Gia Tuệ cúi đầu trả lời: “Chữ Phượng Y chỉ là muốn trút giận, qua cơn giận thì sẽ thả Tiểu Loan.”

Hằng Nghi thản nhiên nói: “Từ bé Phượng Y đã không thích cách thức của các trưởng bối trong gia tộc, nó đã chủ động vứt bỏ cơ hội tuyển chọn làm đương gia, thoát khỏi tộc một mình phiêu bạt bên ngoài. Tính cách của nó vốn điềm tĩnh, không ngờ nhiều năm trôi qua, tính nết lại thay đổi lớn như vậy.”

“Tâm tư của Phượng Nhan tôi cũng hiểu được phần nào, nó chỉ là không muốn Tiểu Loan cười người không thuộc về mình, vì thế mới đóng vai phản diện, dây dưa mập mờ với Khưu Chính Khuynh. Ai ngờ lại trả giá bằng mạng sống của mình.”

Hằng Nghi thở dài một hơi: “Nếu nói Phượng Nhan ăn trộm, tôi không tin. Cũng thế, tôi cũng không tin Tiểu Loan tàn nhẫn lấy mạng của Phượng Nhan. Trong đó chắc chắn có điểm khả nghi.”

“Đạo này tại đây không được yên bình, Thư Ngọc tự cháu cũng phải cẩn thận.” Cuối cùng, Hằng Nghi dặn dò.

Gia Tuệ cười cười, nói: “Cháu sẽ cẩn thận, không để người ngoài thừa cơ.” Dừng một chút, cô ta làm như lơ đãng hỏi, “Cháu nghe nói hồi đó gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã từng thêu một tấm bản đồ cho một vị quan lớn của triều Thanh, hình như là bản đồ đường lối của lăng mộ. Lăng mộ kia chiếm cứ cả ngọn núi, nhưng bản đồ thêu ra chỉ bằng lòng bàn tay. Chuyện đó là thật ă?”

Hằng Nghi hơi sững sốt: “Cháu nghe được chuyện này từ đâu?”

Gia Tuệ ôm cánh tay của Hằng Nghi, cười ngọt ngào: “Đại đương gia, bà dạy cháu tú pháp thêu ra đường lối của lăng mộ kia, được không?”

Hằng Nghi nhú mày, khẽ khàng hất tay Gia Tuệ ra, thản nhiên nói: “Tôi không biết kỹ năng đó.”

Gia Tuệ tròn mắt: “Bà nội cháu biết mà, đại đương gia Hằng Tịch không biết sao?” Cô ta xoay vòng tròn mắt, nói, “Nếu không, để cháu xem chiếc khăn thêu lăng mộ kia đi, tự cháu tìm hiểu, được không?”

Hằng Nghi bỗng nhiên nở nụ cười: “Dáng vẻ của cháu thật làm tôi nhớ tới một đứa trẻ mà chị tôi nhận làm con nuôi hồi đó.”

Trái tim Gia Tuệ đập mạnh, trên mặt vẫn là nụ cười hiền hậu: “Đại đương gia, cho cháu xem nhé.”

“Chiếc khăn đó là thêu cho khách, từ lâu rồi đã không còn ở trong tộc. Cho dù bây giờ cháu muốn tôi thêu, không có bản mẫu tham khảo, tôi có năng lực cũng không thêu ra được.” Hằng Nghi nói.

Gia Tuệ còn muốn nói thêm, nhưng lại nghe tiếng cửa gỗ mở ra lần nữa.

Cô ta đang đưa lưng về phía cửa, không biết người tới là ai, chỉ từ cái bóng trên mặt đất mà phán đoán, vóc dáng người nọ rất cao.

Người tới là một người đàn ông.

Nhịp tim Gia Tuệ không khỏi đập nhanh, chỉ có thể lẩm nhẩm trong lòng, là ai cũng được, nhất thiết đừng là Cô Mang Bắc Bình.

Tuy rằng cô ta bắt chước Thư Ngọc nhiều năm, tự nhận không hề có sơ hở, nhưng trong tiềm thức cô ta vẫn có nỗi sợ vô cớ đối với người nằm bên gối của Thư Ngọc.

Năm đó tại London, tất cả mọi người đều quả quyết cho rằng cô ta là Thư Ngọc, chỉ có Cô Mang Bắc Bình, tỏ vẻ lịch sự, nhưng lại tươi cười vịn tay cô ta, tao nhã nói: “Cô giấu cô ấy ở đâu?”

Chỉ một lần đối mặt kia, tựa như một cơn ác mộng mà cô ta ghi nhớ đến giờ.

Người đàn ông cất tiếng: “Đại đương gia, Đàm công muốn cùng người ôn lại chuyện xưa.”

Gia Tuệ liền thở phào nhẹ nhõm.

Người đến là Diêm Phong.

Hằng Nghi không hề nhìn Diêm Phong, đáp: “Tôi không quen biết Đàm công, chẳng có chuyện gì để ôn lại.”

Diêm Phong nói: “Đàm công đã ở đình nhỏ tại bắc viên, khi nào đại đương gia nghĩ thông suốt thì hãy đến đó.”

Hằng Nghi không nói gì.

Diêm Phong không nói nhiều lời, anh ta hơi khom lưng, rồi xoay người đóng cửa đi ra.

Ai ngờ Diêm Phong vừa đi khỏi, dường như mang luôn linh hồn của Hằng Nghi theo, mười phút sau đó, Hằng Nghi vẫn lơ là đang trí.

Gia Tuệ thấy thế, biết được hôm nay không thể hỏi ra điều gì, cô ta chỉ đành cáo lui.

Cô ta vừa ra khỏi phòng liền dặn dò một tôi tớ trong sân: “Bảo với Cô tiên sinh, tối nay tôi ở cùng Khuu Bình Bình, sẽ không về phòng ngủ.”

Còn chưa đi được mấy bước, lại nghe thấy phía sau có người gọi tên cô ta.

“Thư Ngọc.”

Gia Tuệ dừng bước, xoay người nhìn thấy Diêm Phong.

Diêm Phong đi đến bên cạnh Gia Tuệ, nói: “Vụ án đã kết thúc, em quay về nam viên đi, Tạ công rất nhớ em.”

Gia Tuệ cười cười: “Tú hoa châm còn chưa tìm được, em nên ở cùng Hằng Tịch.”

Diêm Phong nhú mi: “Chuyện tú hoa châm, em đừng dính vào.”

Gia Tuệ nhướn mày: “Thế nào, quan tâm đến sự an nguy của em à?”

Mặt mày Diêm Phong càng nhăn nhó hơn: “Đừng quấy nữa.”

Giọng nói Gia Tuệ đầy mỉa mai: “Sợ em bị Gia Tuệ tính kế?”

Diêm Phong bỗng dừng ngược mắt lên: “Ai nói chuyện Gia Tuệ với em? Hạ Tử Trì ư?”

Gia Tuệ cũng sửng sốt, nhưng lập tức cười nói: “Anh không nói cho em biết thì em không đoán được sao?”

Cơn thịnh nộ đang kiềm nén trong mắt Diêm Phong, anh ta nói với Gia Tuệ: “Tôi đã nói dừng lại rồi, tự em lo thân mình đi.” Anh ta lập tức xoay người muốn đi.

Gia Tuệ bỗng nhiên lên tiếng: “Anh thích Gia Tuệ?”

Diêm Phong dừng bước.

Mặt mày Gia Tuệ cong lên, nhìn về phía Diêm Phong: “Anh bảo vệ Gia Tuệ kín đáo thật, ngay cả em cũng gạt, cho nên anh rất yêu Gia Tuệ, đúng không?”

Trong mắt Diêm Phong có chút thả lỏng: “Hôm nay em sao thế?”

Gia Tuệ không chịu bỏ qua: “Cô ta bỏ lại anh, đi biệt nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh thích cô ta cái gì chứ?”

Diêm Phong quay trở lại, đứng trước mặt Gia Tuệ, híp mắt cúi đầu nhìn cô ta: “Em luôn luôn trốn tôi như rắn rết, chưa bao giờ bàn về chuyện tình cảm với tôi, tại sao bây giờ cảm thấy hứng thú hả?”

Gia Tuệ ngẩng đầu, tỏ ra không hề thua kém, nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Anh đừng nói sang chuyện khác.”

Diêm Phong bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: “Tôi thích Gia Tuệ, bởi vì cô ấy là một cô gái đơn thuần, sẽ không vòng vo, không có nhiều mưu mô, cũng không hung hăng thế này.”

Sắc mặt Gia Tuệ cứng đờ, khuôn mặt tái mét rồi trắng bệch.

Diêm Phong lại nói: “Thư Ngọc mà tôi quen biết, không có điệu bộ thế này.”

Gia Tuệ giật mình, đang muốn mở miệng cãi lại thì nghe Diêm Phong thản nhiên nói: “Thời gian không còn sớm, Cô tiên sinh cũng chờ lâu rồi, em mau trở về đi.”

Không chờ Gia Tuệ có phản ứng, Diêm Phong đã đi xa.

Câu này của Diêm Phong có ý gì, anh ta đã nhận ra cô ta rồi sao?

Gia Tuệ lắc đầu, không đầu, Diêm Phong không dễ dàng nhận ra như vậy. Năm đó không hề nhận ra, hiện giờ cũng nên như vậy.

Thế nhưng cẩn thận dùng thuyền được vạn năm*, hôm nay cần phải đánh nhanh thắng nhanh.

(*) Nguyên văn (tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền” – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Xác định chủ ý, Gia Tuệ quyết định đợi sau bữa tối lại đến sương phòng của Hằng Nghi một chuyến nữa.

Trong căn phòng chật hẹp vẫn tối đen như trước, cổ tay Thư Ngọc tê tái, thế nhưng vẫn không thoát khỏi trói buộc trên tay.

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt.

Cô nín thở tập trung tư tưởng, nghe được tiếng người yếu ớt truyền đến bên tai.

“Y...y...”

Thư Ngọc nhanh chóng phản ứng: “Tiểu Loan? Tiểu Loan, là em phải không?”

Cô cảm thấy cổ tay mình bị nắm lấy. Bàn tay nho nhỏ mang theo ẩm ướt.

Thật là Tiểu Loan.

Cái đầu nhỏ bé tựa vào lòng bàn tay của Thư Ngọc.

Trong nháy mắt lòng bàn tay cô thấm ướt.

Đáy lòng Thư Ngọc chua xót. Tiểu Loan, em muốn nói gì đây?

Cô gái này, trời sinh bị câm, lại không biết chữ, trong lòng đã đè nén bao nhiêu tâm sự, muốn nói lại không thể nói ra được?

Thư Ngọc mặc Tiểu Loan vùi đầu trong lòng bàn tay mình.

Khuôn mặt trong lòng bàn tay hơi phát run, cả thân thể cũng đang run rẩy.

Thư Ngọc biết, Tiểu Loan đang khóc.

Cho dù khóc, cũng im lặng như vậy.

Tựa như nai con cùng đường, muốn khóc thét lên, nhưng lại không có âm thanh.

Bỗng nhiên Tiểu Loan nâng đầu lên, nghiêng đầu dùng răng cắn miếng vải trói buộc Thư Ngọc.

Hốc mắt Thư Ngọc đỏ lên: “Đừng cắn, không tháo ra được đâu.” Cô biết đây là loại vải bền chắc thế nào, cho dù Tiểu Loan có hàm răng bạc dùng để cắn, cũng không thể cắn ra lỗ hổng.

Tiểu Loan bất động, sau đó tiếng sột soạt lại vang lên.

Thư Ngọc nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Loan, em đang làm cái gì?”

Không có câu trả lời.

Gia Tuệ không thể bình tĩnh đợi đến khi bữa tối kết thúc. Cô ta còn chưa gõ cửa phòng của Hằng Nghi thì đã gặp một người đàn ông dáng dấp cao lớn từ ngoài sân chậm rãi đi về phía cô ta.

Sống lưng cô ta trong nháy mắt thấm ướt mồ hôi lạnh.

Sợ gì chứ, đến thì đến.

Ở phía đối diện chính là Cô Mang mặc quần áo thường ngày đang đi tới.

Khoảng cách vài bước ngắn ngủn, nhưng rất nhiều ý nghĩ xoay quanh trong đầu Gia Tuệ.

Cô ta biết Thư Ngọc và Cô Mang tình cảm thâm thiết, cũng biết Thư Ngọc trước mặt người ngoài luôn tỏ vẻ điềm tĩnh xa cách, nhưng ở trước mặt Cô Mang thì lại là một người con gái yếu điệu.

Cô ta nghĩ, nếu Cô Mang đi qua đây ôm cô ta, cô ta có phải nên làm nũng không.

Hoặc là nếu Cô Mang muốn hôn cô ta, cô ta có nên đỏ mặt không.

Cho tới khi Cô Mang đến trước mặt, Gia Tuệ vẫn chưa xác định chủ ý.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mắt bất luận là về tướng mạo hay phong thái thì đều rất xuất sắc, khó mà khiến phụ nữ không nảy sinh ảo tưởng.

Cho dù anh muốn làm gì, cô ta cũng không thiết thòi.

Nghĩ thế, cô ta liền bình tĩnh lại.

Ai ngờ, Cô Mang chỉ mỉm cười đứng cách cô ta một bước.

“Đã trễ thế này, em đứng đây làm gì?” Anh lên tiếng, ngữ khí ôn hòa.

Gia Tuệ đáp: “Em muốn gặp đại đương gia Hằng Tịch.”

Anh nhướn miệng cười: “Gặp mặt cả ngày còn chưa đủ sao? Một mình anh ở trong phòng cả ngày, em thật nhẫn tâm.”

Cô ta không khỏi đỏ mặt.

Anh đột nhiên vươn tay chạm vào bên hông cô ta, cô ta hơi thẹn thùng, lại nghe anh nói: “Chiếc khăn buộc bên hông chạy đi đâu rồi?”

Cô ta sửng sốt. Khăn gì? Cô ta chẳng hề để ý bên hông Thư Ngọc có buộc khăn hay không.

Cô Mang dường như cũng không để ý đến chiếc khăn kia, anh chỉ khẽ cười nói: “Tối nay Khuê Chính Khuynh sắp xếp một vở kịch biểu diễn trong sân để xả xui, cùng anh đi xem thế nào?”

Gia Tuệ cười dịu dàng: “Không còn gì tốt hơn thế.”

Hai người đi về phía ngược lại với sương phòng của Hằng Nghi.

Mới đi được vài bước, ánh đèn trong căn phòng ở phía sau lặng lẽ dập tắt.

76. Quyển 5 - Chương 19: Diễn Trong Diễn Ngoài

Thư Ngọc không biết Tiểu Loan đang làm cái gì, cô chỉ nghe được tiếng vải chà lên mặt tường.

Đoán thời gian, hai người bị nhốt ở đây đã hơn ba canh giờ.

Cô la hét cả buổi với hư không, quả nhiên không có ai đáp lại.

Xung quanh tối tăm, tay chân cô bị trói, không thể động đậy.

Nhớ tới vị trí cuối cùng mà Gia Tuệ phát ra tiếng, Thư Ngọc nghiêng người, trườn về phía kia.

Phía cuối là một bức tường đá, cô gắng hết sức lần mò phía dưới khối đá.

Không đúng, trong căn phòng này nhất định có ẩn chứa huyền cơ nào đó, Gia Tuệ mở ra được, cô nhất định cũng mở ra được.

Nhốt trong đây hồi lâu, cô có phần mệt mỏi. Lúc này cô chưa uống được giọt nước nào, cũng đã đói bụng từ lâu.

Vì thế cô không vùng vẫy vô nghĩa nữa, giữ gìn sức lực mới là thượng sách.

Trong tĩnh lặng, cô bắt đầu nổi lại những manh mối trong đầu.

Cô không nhớ đã từng gặp một nhân vật như là Gia Tuệ, nhưng kỳ quái là cô lại cảm thấy quen thuộc với cái tên này.

Nghe được nó ở đâu nhỉ?

Gia Tuệ. Chữ Khố Nhĩ. Chữ Khố Nhĩ Gia Tuệ.

Chữ Khố Nhĩ là một dòng họ mà gần đây cô mới thường xuyên tiếp xúc. Nhưng trước đó đã nghe được dòng họ này ở đâu đây?

Đầu óc chợt khựng lại, trong nháy mắt hiện lên danh sách hành khách trên du thuyền.

Vì giúp A Cát Bô tìm kiếm Lạc Thần Hoa, cô và Hà Uyển Đình, cùng với Mân Lâm lần lượt xem xét những cái tên trên danh sách.

Chữ Khố Nhĩ là một trong những cái tên nằm trong danh sách đó.

Tháng sáu hằng năm, trong danh sách hành khách lên du thuyền từ Nam Kinh đến Bồng Tế Viên, có Chữ Khố Nhĩ.

Cô hơi trầm ngâm, Chữ Khố Nhĩ này chắc là không phải Chữ Phượng Y tại giáo khu xa xôi kia. Tháng sáu năm nay Chữ Phượng Y ở lại giáo khu, không thể nào đi thuyền, thế thì Chữ Khố Nhĩ trên danh sách là ai?

Từ đầu đến cuối cô không hề nhìn thấy vị Chữ Khố Nhĩ kia ở trên du thuyền.

Đột nhiên cô nhớ ra một chuyện tình cờ xảy ra trên du thuyền. Hàn Tinh Xu từng quả quyết xác nhận cô vào phòng Mục Nhã Bác vào nửa đêm, vì thế khiến Hàn Kinh nổi cơn thịnh nộ.

Hàn Tinh Xu nói lúc mở cửa ra đã nhìn thấy cô, mà tại đó vào lúc ấy, chỉ có bốn phòng ở phía xéo đối diện Hàn Tinh Xu.

Trong bốn căn phòng kia, một là của đôi vợ chồng già Hoa kiều, một người khách nam trung niên đi du lịch, một đôi vợ chồng trẻ mang theo con nhỏ, cùng với Chữ Khố Nhĩ chưa bao giờ lộ diện.

Trái tim cô bỗng dưng lỡ nửa nhịp.

Có thể nào, nửa đêm vào phòng đàn ông là...Chữ Khố Nhĩ...Gia Tuệ có cùng diện mạo với cô hay không?

Chữ Khố Nhĩ Gia Tuệ thực ra luôn đi cùng cô, lên du thuyền, đi tới Bồng Tế Viên.

Gia Tuệ đến Bồng Tế Viên là vì chiếc hộp tú hoa châm kia, hoặc là nói, bởi vì tú pháp “ngàn dặm thành tặc”.

Thế nhưng, cô ta cần tú pháp này để làm gì? Độc chiếm việc kinh doanh thuê thùa? Đoạt lấy vị trí đương gia của gia tộc Chữ Khố Nhĩ?

Không đúng, mục đích của Gia Tuệ tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Đoạt lấy “ngàn dặm thành tặc”, rốt cuộc là việc riêng của Gia Tuệ, hay là đằng sau người phụ nữ này còn có một thế lực lớn?

Thư Ngọc tập trung suy nghĩ một lúc lâu, nhưng chẳng có kết quả.

Việc riêng? Cô khựng lại, bỗng nhiên nghĩ tới Diêm Phong. Diêm Phong nói, đơn hàng anh ta tiếp nhận lần này không hề có liên quan đến nhà in, chỉ là việc riêng của anh ta.

Việc riêng của Diêm vương, chỉ là trộm lấy hộp tú hoa châm mà cả đời này anh ta không dùng đến ư?

Đơn hàng như vậy lại phải làm phiền Diêm Phong đích thân ra tay.

Người ủy thác này có quan hệ không bình thường với Diêm Phong.

Có một người như thế, nhờ vả Diêm Phong, được nằm trong trái tim Diêm vương luôn luôn bạc bẽo lạnh nhạt. Thậm chí những chuyện có liên quan đến người này đều được Diêm vương che giấu kín đáo.

Giấu kín như vậy, ngay cả thành viên của nhà in Hàm Phong cũng không biết.

Người này là ai chứ?

Trong đầu Thư Ngọc lướt qua các thành viên của Diêm gia. Không phải, không có người thích hợp.

Bỗng dưng, trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ ——

Người này, chắc là một người phụ nữ.

Trong phút chốc, cô sức nhớ đã nghe cái tên Gia Tuệ ở đâu.

Đêm đó, trước khi Dạ Miêu chết đã bố trí một ảo cảnh giả tạo, khi Diêm Phong mất đi ý thức, trong miệng anh ta thì trào một cái tên.

Gia Tuệ.

Diêm Phong vô thức gọi tên Gia Tuệ.

Người bị nhốt trong ảo cảnh chính là chấp niệm của bản thân.

Gia Tuệ là chấp niệm của Diêm Phong.

Thư Ngọc nhanh chóng có đáp án. Đơn hàng kia nhất định là do Gia Tuệ nhờ vả Diêm Phong.

Vì đạt được “ngàn dặm thành tặc”, Gia Tuệ đã bày ra hai kế hoạch.

Thứ nhất, cô ta nhờ Diêm Phong trộm tú hoa châm. Đơn hàng Diêm vương đã tiếp nhận, chưa bao giờ thất thủ.

Dù vậy, cô ta vẫn cẩn thận bố trí kế hoạch thứ hai —— cô ta biết Khuru Chính Khuynh có ý đồ trộm tú hoa châm, vì thế lặng lẽ xem biến cố này, chuẩn bị sẵn sàng đợi Khuru Chính Khuynh trộm được thì sẽ giả mạo Chữ Phượng Y, lấy hộp tú hoa châm từ chỗ anh ta. Nhưng cô ta không ngờ, khi Tiểu Loan trộm đồ cho Khuru Chính Khuynh thì lại dính đến một mạng người, mà cuối cùng vẫn lấy phải đồ giả.

Hai kế hoạch hỗ trợ lẫn nhau, nếu mất một thì vẫn còn một cái khác.

Tâm tư của Gia Tuệ, quả thật không đơn giản.

Có một điểm, Thư Ngọc nghĩ mãi vẫn không hiểu. Vì sao Tiểu Loan quyết một lòng che chở Khuru Chính Khuynh? Tình cảm của Tiểu Loan đối với Khuru Chính Khuynh là từ đâu tới, ngay cả Khuru Bình Bình và Hằng Nghi cũng không rõ, Tiểu Loan đơn thuần như tờ giấy trắng, chỉ ở trong khuê phòng làm sao lại chỉ vì cái nhìn thoáng qua thì đã thích Khuru Chính Khuynh chơi bởi trắng hoa?

Hằng Nghi từng ẩn ý nhắc tới trong lúc than vãn, mối hôn sự này là do Tiểu Loan kiên trì, thà rằng bị trục xuất khỏi tộc, không phải Khuru Chính Khuynh thì không lấy chồng.

Khuru Bình Bình cũng nói, không biết ở sau lưng Khuru Chính Khuynh, Tiểu Loan đã rơi bao nhiêu nước mắt.

Khuru Chính Khuynh không hề nhìn Tiểu Loan một lần, còn Tiểu Loan thì lại tự nguyện gánh vác một mạng người vì Khuru Chính Khuynh.

Tình cảm như vậy, Thư Ngọc không hiểu.

Đối với chuyện tình cảm nam nữ cô luôn luôn hồ đồ, cho đến khi gặp Cô Mang thì mới hiểu ra.

Nếu không phải năm đó Cô Mang theo đuổi tới cùng, có lẽ cô sẽ nghe theo lời của Đàm công và Tạ công, cưới một người môn đăng hộ đối nhưng không có tình yêu.

Cô Mang dạy cô làm sao để yêu một người, nhưng cô không thể nào hiểu được làm sao Khuru Chính Khuynh nhận được tấm chân tình của Tiểu Loan.

Có lẽ bản thân Khuru Chính Khuynh cũng không hiểu.

Đêm trăng, tại khoảnh sân.

Giữa sân dựng một khán đài, đào kép trên đó đang xướng khúc “Ly miêu hoán thái tử”.

Gia Tuệ ngồi phía dưới, đã có phần không yên lòng.

Cô Mang nói, đây là vở diễn do Khuru Chính Khuyneh yêu cầu để xả xui, tại sao bản thân Khuru Chính Khuyneh còn chưa tới?

Cái sân to như vậy, chỉ có cô ta và Cô Mang ngồi đây, ngay cả gia tộc Chử Khố Nhĩ cũng chẳng có ai tới.

Diễn được một lúc lâu, Diêm Phong mới vội vàng đi tới, ngồi trên ghế trống ở đằng sau.

Cô Mang chẳng nói câu nào, chỉ chuyên tâm xem diễn, Gia Tuệ càng như ngồi trên đồng lửa.

Trong lòng cô ta nghĩ tới Hằng Nghi và “ngàn dặm thành tác”, đào kép trên khán đài chỉ khiến cô ta cảm thấy om sòm.

Đột nhiên đào kép trên khán đài nhảy lên lộn vòng, tay cầm một cây thương, cứ thế lộn người nhảy xuống bên dưới.

Đầu thương buộc tua đỏ chia thẳng về phía Gia Tuệ.

Mọi việc xảy ra vô cùng nhanh chóng, Gia Tuệ theo bản năng xoay người né tránh, vừa ra động tác thì khựng lại tại chỗ.

Thư Ngọc không biết võ, nếu cô ta tránh cú tấn công này thì sẽ bị hoài nghi. Vì thế sống lưng cô ta cứng ngắc, bình tĩnh ngồi trên ghế.

Cô ta không sợ, có Cô Mang ngồi bên cạnh bản lĩnh phi thường, biến cố này đương nhiên sẽ được anh chặn lại.

Gia Tuệ dự đoán không sai, quả thực có người ngăn chặn cú tấn công này.

Nhưng không phải Cô Mang, mà là Diêm Phong.

Diêm Phong lạnh mặt, chặn lại đầu thương, rồi lập tức quay đầu nhìn Cô Mang, trong ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương.

Phá vỡ sự im lặng chính là tên đào kép: “Hiểu lắm hiểu lắm thôi, tôi vốn định cho khán giả một sự bất ngờ, không ngờ chẳng có diêm tốt, ngược lại khiến tiểu thư sợ hãi.”

Diêm Phong lạnh lùng nói: “Có diêm tốt như vậy à, gánh hát của các người sau này đừng làm ăn nữa.” Dứt lời đầu ngón tay anh ta thì triển sức lực, bẻ gãy cây thương thành hai đoạn.

Tên đào kép không hề tức tối, chấp tay nói: “Xin ngài bớt giận, nếu không tôi dùng một màn khác để nhận lỗi, chúng tôi thêm một khúc đàn khác thế nào?” Dứt lời hắn cũng không chờ đáp lại, còn tự nói thêm, “Đàn một khúc ‘Tri âm tri kỷ’ được không?”

Gân xanh trên trán Diêm Phong nổi lên: “Anh là ai hả, ở đây đến phiên anh tự chủ trương sao?”

Tên đào kép tươi cười ôn hòa: “Tại hạ họ Giang, tên một chữ Nam, chính là chủ của gánh hát này, tự chủ trương tôi không dám nhận, chỉ muốn hỏi ý tứ của vị tiểu thư này.”

Gia Tuệ sững sờ, dứt khoát mượn cơ hội này để bỏ đi, vì thế cô ta tức giận đứng lên: “Lộn xộn gì đây, tôi không xem nữa, tôi muốn đi về!”

Cô ta còn chưa đứng vững thì tay đã bị người khác bắt lấy. Cô Mang mỉm cười nhìn cô ta: “Vỡ kịch còn chưa diễn tới chỗ đặc sắc, sao lại muốn trở về?”

Gia Tuệ ngậm hít một hơi.

Bàn tay Cô Mang chứa bảy phần sức lực, thêm một phần nữa thì khớp xương của cô ta sẽ gãy nát.

Anh quả quyết sẽ không đối xử với Thư Ngọc như vậy.

Sau đó cô ta nghe được Cô Mang chậm rãi nói: “Năm đó bởi vì cô ngăn cản từ bên trong, suýt nữa tôi đã không cưới được vợ, bây giờ cô còn dám ngênh ngang xuất hiện trước mặt tôi, cô cho rằng tôi sẽ thương hương tiếc ngọc với khuôn mặt này sao?”

Gia Tuệ cắn răng, nuốt tiếng kêu đau đớn xuống cổ họng, tay cô ta sắp phé rồi.

Diêm Phong nhíu mày, muốn ngăn cản Cô Mang, nhưng lại bị Giang Nam kiềm chế, không thể nhúc nhích trái phải.

“Cô Mang, anh bình tĩnh lại đi, nếu cô ấy bị thương, chúng tôi sẽ không nói Thư Ngọc đang ở đâu!” Diêm Phong hô lên.

Gia Tuệ cong khóe miệng, nhướn mày nhìn Cô Mang.

“Diêm Phong, còn nhớ tôi đã từng nói với anh không?” Cô Mang bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, “Người con gái của tôi, tôi tự lo.”

Diêm Phong sửng sốt.

“Tôi đã sai người đưa Thư Ngọc về đây, về phần Gia Tuệ của anh,” Cô Mang cười cười, “Tôi đã nói từ trước, nếu cô ta không chịu an phận, sớm hay muộn sẽ bị hủy trong tay tôi.”

“Còn có một chuyện tôi quên nói, tú hoa châm mà các người muốn tôi đã tìm được rồi, nhưng đương nhiên tôi sẽ không đưa cho các người. Về phần tú pháp tuyệt đỉnh của đại đương gia Hằng Tịch, nếu các người muốn nhìn thấy thì hãy đi tìm Đàm công đi.”

Thư Ngọc vừa đói lại khát còn choáng váng, cô vẫn di chuyển cơ thể bị trói buộc của mình đập đập trên mặt tường.

Trong căn phòng càng tĩnh mịch hơn, Tiểu Loan đã hoàn toàn mất đi âm thanh.

Cũng không biết Gia Tuệ kia đạt được mục đích của cô ta chưa.

Cô Mang thì sao? Cô Mang nên đến tìm cô rồi chứ.

Sao anh còn chưa...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên mặt tường có động tĩnh.

Bức tường bong ra một lớp bụi, lộ ra một cánh cửa.

Két một tiếng, cửa mở ra.

có khi nào Tiểu Loan là Y Y ko nhỉ???

77. Quyển 5 - Chương 20: Gió Thu Nổi Lên

Khoảnh khắc cửa mở ra, ánh sáng theo khe cửa chiếu vào.

Thư Ngọc ngẩn ngơ trong nháy mắt.

Trời sáng rồi.

Cô bị nhốt trong căn phòng này suốt một đêm.

Có người đứng trước cửa che khuất ánh sáng.

Thư Ngọc nheo mắt mới nhận ra đó là một người phụ nữ.

Áo dài rộng màu đen, mái tóc dài xõa xuống, khuôn mặt còn chưa tẩy sạch hóa trang biểu diễn. Người phụ nữ tiến lên về phía trước, bước chân hơi cứng ngắc.

“Cô đi được không?” Người phụ nữ đi tới, cắt đứt miếng vải trói buộc Thư Ngọc, “Thời gian trôi quá lâu sẽ khiến máu không lưu thông, nếu cô đi không được thì đừng cạy mạnh.”

Thư Ngọc nhìn người phụ nữ có một cái chân sắt, từ đáy lòng nói: “Cám ơn.” Dứt lời cô mượn bờ vai của người phụ nữ, vùng vẫy đứng lên.

Tiếp theo Thư Ngọc bỗng nhiên nói: “Ở đây còn nhốt một người khác, tình hình không ổn lắm...”

Người phụ nữ điềm tĩnh đáp lại Thư Ngọc: “Tôi đưa cô ra ngoài trước. Về phần bạn cô, không cần gấp gáp.”

Thư Ngọc hơi sững sốt, trên người Tiểu Loan còn có vết thương, tình huống khẩn cấp hơn cô nhiều, sao lại không gấp gáp chứ?

Đói khát khiến đầu óc cô mơ hồ, không nghĩ được quá nhiều, vì thế cô chỉ gật đầu, nghe lời phối hợp với người phụ nữ kia từ cửa ngầm thoát khỏi căn phòng.

Cô nghĩ, nếu mình mau mắn hơn thì có thể cứu Tiểu Loan sớm một chút.

Đi ra khỏi phòng, Thư Ngọc liền trông thấy bình minh chiếu rọi.

Cô gật mình nhận ra, nơi này là mảnh sân mà Chữ Phượng Nhan đã chết, chính là chỗ sương phòng xảy ra biến cố.

Không ngờ ở mảnh sân ít người lui tới tại bắc viên của Bồng Tể Viên lại xây dựng một căn phòng ngầm.

Thư Ngọc thở ra một hơi, cô cười với người phụ nữ ở bên cạnh: “Có thể cho tôi biết tên cô không?”

Người phụ nữ kia im lặng một lúc lâu rồi mới đáp: “Dạ Thập Tam, tôi tên là Dạ Thập Tam.”

Thư Ngọc được Dạ Thập Tam dìu ra khỏi sân, mới đi được vài bước thì cô ngã vào một vòng tay ấm áp quen thuộc.

Lúc này, Thư Ngọc hoàn toàn thả lỏng.

Trong nắng sớm mỏng manh, sắc mặt Cô Mang hơi trắng bệch, nhưng nét mặt anh dịu dàng, âm thanh cũng êm ái đến mức khó tin.

“Em có bị thương ở đâu không? Có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?” Anh khẽ khàng hỏi, coi cô như là búp bê bằng sứ dễ vỡ.

Đầu óc cô ngừng hoạt động vài giây, hồi lâu sau mới thốt ra một âm: “Đói...”

Anh dường như thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Được, anh bảo người chuẩn bị.”

Canh nóng, cháo ấm, vài món ăn nhẹ.

Thư Ngọc quần trong tấm chăn mềm, sau khi tắm rửa mái tóc dài còn ẩm ướt. Cô hộp một ngụm cháo, lúc này mới cảm thấy sống lại.

Đầu óc cô hoạt động trở lại, kể lại chuyện có liên quan đến Gia Tuệ và tú hoa châm cho Cô Mang nghe.

Cô nhú mồm: “Không biết Gia Tuệ muốn làm gì với hộp tú hoa châm kia, không biết Hằng Tịch...bà nội em thế nào.”

Anh ngồi phía sau cô, cầm khăn lông lau khô mái tóc dài còn ướt của cô: “Em không cần lo lắng, ông nội em đã sớm sai người bảo vệ Hằng Nghi, hiện tại, bà ấy nên ở cùng với ông nội em.”

Cô ngẩn người, tròng mắt: “Hóa ra ông sai hộ vệ thân cận đến bắc viên, là vì bảo vệ bà nội em?!” Chẳng có chút liên quan đến đứa cháu gái ruột thịt là cô đây. Ông cụ khẳng định cô sẽ không xảy ra sự cố ư?

Anh ho mấy tiếng, liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Em có anh là được rồi, còn làm phiền ông nội em chi nữa.”

Cô cắn một miếng củ cải, lời này quả không sai, so với ông cụ Cô Mang còn đáng tin cậy hơn.

Bỗng nhiên cô nghĩ tới gì đó: “Anh đã gặp Gia Tuệ rồi?”

Anh gật đầu.

Cô quay đầu, nghiêm túc đối mặt với anh: “Anh có cảm nghĩ gì?”

Anh không hiểu nguyên do, nhìn thấy Gia Tuệ có thể có cảm nghĩ gì?

“Anh và cô ta ở cùng nhau đã làm gì?” Ngực khí của cô hơi chua chát, “Qua bao lâu anh mới nhận ra cô ta không phải là em?”

Anh bưng tỉnh hiểu ra, hóa ra là ý này.

“Cô ta sai người báo cho anh biết, buổi tối em muốn ở lại chỗ Khuê Bình Bình.” Anh chậm rãi nói, “Anh vừa nghe đã biết là nói dối.”

Cô ngó ra: “Làm sao nghe thế đã biết nói dối?” Ban đầu đến bắc viên, cô cũng sai người đến nam viên báo với anh, buổi tối ở lại chỗ Tiểu Loan. Có vấn đề ở đâu chứ?

Anh lườm cô một cái: “Khuê Bình Bình không dám giữ em qua đêm.”

Cô lại sững sốt, cô làm gì đến nỗi tiểu thư tùy tiện kia không dám giữ lại qua đêm?

Anh nói tiếp: “Trước đó anh đã khéo léo nói với Khuê Bình Bình, không được giữ em lại, nếu không...”

Cô khấn trương nhìn anh, nhưng anh lại nhíu mày, không nói nữa.

Cô dở khóc dở cười: “Anh đã cảnh cáo như vậy với mấy người hả? Em bị bọn họ cười chết thôi!” Sao anh lại giống một đứa con nít vậy chứ, buổi tối cô thỉnh thoảng ngủ ở bên ngoài anh lại chẳng vui chút nào.

Anh sờ cằm đáp: “Anh cũng từng nói với Hằng Nghi.”

Cô lẩm bẩm một tiếng, bó tay che mặt, rốt cuộc không ăn cháo nữa. Chả trách, chả trách bà nội rất muốn gần gũi cô, nhưng chưa từng giữ cô lại lần nào, ngay cả ở lại ăn bữa cơm cũng không có.

“Lúc ấy anh tưởng rằng em lại tò mò gây chuyện, không biết dính phải chuyện gì, vì thế anh đích thân đi một chuyến.” Anh phớt lờ sự lúng túng của cô, chậm rãi nói, “Vừa tới nơi anh mới phát hiện có điểm bất thường.”

Cô quên đi cảm xúc của mình, nhìn anh không chớp mắt.

Anh bỗng nhiên cười cười: “Buổi chiều hôm đó, anh thấy em đang ngồi thêu thùa. Kỹ năng có thay đổi gì không thì anh không biết, nhưng tư thế em ngồi thêu chiếc khăn kia lại thay đổi.”

Tư thế? Lúc cô thêu thùa còn có tư thế gì cố định à?

Anh nhìn cô một cái rồi nói: “Lúc em thêu thùa, tư thế không hẳn là đẹp lắm, giống như làm chuyện gì lén lút hơn. Khi gặp phải chỗ phức tạp không biết nên thêu thế nào em thường thích cắn môi.” Anh chỉ vào bờ môi cô, nói thêm, “Còn thích vò đầu.”

Cô kinh ngạc, bản thân cô sao không biết nhỉ? Không tính đến cắn môi, còn vò đầu nữa?

Anh nhìn không được nhoeo miệng cười.

Cô trừng anh: “Anh gạt em, lúc em thêu thùa anh rõ ràng đang đọc sách mà!” Lấy đâu ra thời gian nhìn cô cắn môi còn vò đầu?

Anh thản nhiên nói: “Ai quy định lúc đọc sách không thể phân tâm?”

Cô không đáp lại được.

Anh cầm khăn lông dùng sức lau tóc cô, thấy cô không hề nhận ra mái tóc mình đã thành rơm rạ rồi bù, vì thế anh bật cười.

Chỉ cần cô ở bên cạnh, anh luôn sẽ để tâm đến cô.

Mấy năm nay nhờ có cô, anh mới luyện ra bản lĩnh một công đôi việc.

Anh vừa cẩn thận chải tóc cho cô, vừa nói: “Cách Gia Tuệ chải tóc tựa như máy móc, mỗi một động tác đều mô phỏng theo tiêu chuẩn. Nhìn cô ta chải tóc anh cũng mệt mỏi.”

“Nhưng chiều hôm đó, anh chỉ cảm thấy hoảng hốt.” Gia Tuệ ngênh ngang ngồi trong phòng Hằng Nghi, thế thì người con gái của anh đang ở nơi nào?

Vì thế anh điều động tất cả ám vệ tại Bồng Tể Viên, còn nhờ một người mà anh không muốn nhờ vả.

Cô xoay người, lấy trán mình蹭 nhẹ vào trán anh, cười nói: “Anh cũng có lúc hoảng hốt à.”

Anh nhìn cô, không nói gì.

Cô lại hỏi: “Anh đã biết Hằng Tịch là bà nội em từ trước, vì sao không nói với em?”

Anh lắc đầu: “Ban đầu anh không biết, chỉ cảm thấy từ khi Hằng Tịch đến đây, hành động của Đàm công có chút kỳ lạ. Cho đến khi Chữ Phượng Nhan chết, Đàm công lại đưa hộ vệ thân cận nhất qua đây, anh mới cảm thấy hẵn là có điểm khả nghi, vì thế sai người điều tra.”

“Điều tra được gì?” Cô theo bản năng ngồi thẳng lưng.

“Năm đó, bà nội em cố chấp muốn lấy ông nội em, khi bà ấy thoát khỏi tộc cũng mang tú hoa châm tổ truyền đi theo. Hành vi này của bà nội em, dựa theo tộc quy, bà ấy phải bị xử tử. Gia tộc Chữ Khổ Nhĩ nổi cơn thịnh nộ, nhưng bởi vì lo ngại thế lực của ông nội em, bọn họ không dám ra tay.”

“Bọn họ đã bày kế để Hằng Tịch lừa bà nội em xuất hiện. Đại đương gia Hằng Tịch không biết nội tình, cho đến khi phát hiện bà nội em bị giam lỏng thì mới biết được sự việc hệ trọng. Đã vào khu vực thế lực của gia tộc Chữ Khổ Nhĩ, ngay cả ông nội em cũng không chắc chắn cướp người ra được. Vào buổi tối bà nội em bị chôn sống, Hằng Tịch đã chuẩn bị tất cả, thay bà nội em bị chôn sống.”

Cô hít một hơi thật sâu, lại nghe anh nói: “Cái chết của Hằng Tịch khiến bà nội em vô cùng áy náy, bà ấy đổ lỗi cái chết của Hằng Tịch là tại mình, cho nên dùng thân phận của Hằng Tịch sống tại gia tộc Chữ Khổ Nhĩ. Bắt đầu từ lúc đó, bà ấy không dám đối mặt với ông nội em. Khi đó, ba em vẫn còn nhỏ.”

Anh nghĩ nghĩ, rồi nói: “Có lẽ bà nội em muốn thay thế đại đương gia Hằng Tịch để bảo vệ gia tộc Chữ Khổ Nhĩ.”

Cô ngẩn ngơ: “Kỹ thuật của bà nội em còn lợi hại hơn sử dụng tú hoa châm kia, bà không có lý do gì để mang nó đi theo mà.”

Anh thản nhiên nói: “Điều này em phải đi hỏi bà nội em.”

“Tú hoa châm kia đâu?” Cô hỏi, “Thực ra tú hoa châm căn bản không ở trong gia tộc Chữ Khổ Nhĩ phải không? Hộp tú hoa châm bị mất trộm mấy hôm trước chỉ là trò hề do gia tộc Chữ Khổ Nhĩ tự biên tự diễn thôi?”

Anh dừng một chút, đáp: “Bà nội em trở lại gia tộc Chữ Khổ Nhĩ lần nữa chắc là mang hộp tú hoa châm kia về. Tú hoa châm mất trộm mấy ngày trước là thật.”

“Bởi vì,” anh chậm rãi nói, “Hộp tú hoa châm kia hiện tại nằm trong tay anh.”

Cô hết sức kinh ngạc: “Anh lấy được hồi nào?”

Anh phản đối: “Tú hoa châm bị mất trộm trước đó.”

Hử? Cô càng hồ đồ.

Anh nhướn miệng cười: “Thủ hạ của Diêm Phong làm việc không hiệu quả, đưa hộp tú hoa châm đến thẳng tay anh, anh cũng hết cách thôi.”

Cô còn muốn hỏi nữa, chợt nghe được một hồi gõ cửa mạnh mẽ.

Anh giữ cô nằm trên giường, đứng dậy đi mở cửa.

Là Khuru Bình Bình đứng ngoài cửa.

“Cô tiên sinh, anh rất tài giỏi, có thể cứu anh tôi hay không!” Khuôn mặt Khuru Bình Bình đầy nước mắt, nói năng lộn xộn, “Tôi biết anh ấy đã làm ra một số chuyện xấu xa, nhưng nếu anh có thể cứu anh ấy, anh cần gì tôi đều đáp ứng! Không, không chỉ mình tôi, còn có Khuru gia, anh muốn gì Khuru gia cũng sẽ đưa cho!”

Thư Ngọc choàng áo khoác đi ra, tò mò hỏi: “Sao vậy?”

Trong thời gian ngắn ngủi này đã xảy ra hai sự kiện.

Tiểu Loan đã chết.

Khuru Chính Khuynh phát điên.

78. Quyển 5 - Chương 21: Bức Tranh Đẫm Máu

Tiểu Loan đã chết trong căn phòng tối tăm tù Thư Ngọc.

Hoặc là nói, Tiểu Loan không thể sống sót đi ra.

Người đầy tớ đầu tiên bước vào căn phòng tối tăm tới mức hôn vía lên mây, không phải vì người chết bên trong mà là bức tranh vẽ trên tường.

Trên bức tranh có hai người, một nam một nữ. Cô gái nằm trong lòng chàng trai, xem ra đang thêu thùa. Cảnh nền của bức tranh là một khuê phòng tinh tế, nhưng không giống căn phòng của con gái nhà đài hoàng — căn phòng kia bố trí quá sắc sảo.

Kỳ lạ là, chàng trai trong bức tranh không có đôi mắt, cô gái thì không có miệng.

Tác giả bức tranh có kỹ thuật hội họa vững vàng, đầy tớ vừa vào cửa liền bị bức tranh sống động này hù dọa.

Bởi vì cả bức tranh chỉ có một màu sắc, một màu đỏ tươi đến nỗi biến thành màu đen.

Đây là một bức tranh dùng máu để vẽ ra, mỗi một nét vẽ vẫn còn lưu lại vết máu từ mặt tường chảy xuống.

Tiểu Loan chết vì mất máu quá nhiều, cô dùng chính máu mình vẽ một bức tranh không ai hiểu được.

Thư Ngọc bỗng dừng nhớ tới lời nói của Dạ Thập Tam. Cô ta nói, bạn cô không cần gấp gáp.

Không gấp, bởi vì lúc ấy Tiểu Loan đã tắt thở.

Chuyện người chết lần thứ hai tại bắc viện đã kinh động đến Khuru Chính Khuynh.

Nào ngờ, Khuru Chính Khuynh hấp tấp chạy tới phòng tối, nhìn thấy bức tranh trên tường anh ta liền phát điên.

Mọi người chưa bao giờ trông thấy bộ dạng điên cuồng của Khuru đại công tử, vừa khóc vừa cười, miệng lẩm bẩm không biết nói cái gì.

Nha hoàn mau chóng đi tìm Khuru Bình Bình.

Lúc Khuru Bình Bình tới nơi, Khuru Chính Khuynh đã không còn nhận ra ai nữa, miệng anh ta cứ nói: “Y Y...Y Y...”

Mọi người đều nói bức tranh kia là tà ma, Khuru Chính Khuynh bị trúng tà nên mới biến thành như vậy, vì thế khi Thư Ngọc chạy tới phòng tối, bức tranh kia đã bị tiêu hủy, chỉ để lại một mảng máu to, làm thế nào cũng lau không sạch.

Dòng máu phải đậm đặc bao nhiêu mới có thể ngoan cố lưu lại trên mặt tường?

Thư Ngọc nghe được một lão bộc oán trách: “Tạo nghiệp chướng mà, lúc còn sống thì giết chị em của mình, chết rồi còn lưu lại thứ tà môn hãm hại thiếu gia chúng ta.”

Có người tiếp lời: “Lúc trước tôi đã cảm thấy thiếu gia không nên cưới cô ta làm thiếu phu nhân, bộ dạng yêu nghiệt, lại còn bị câm! Người trong tộc của cô ta cũng quái dị. Thật là xui xẻo mà.”

Thư Ngọc bỗng dưng cảm thấy khó chịu.

Tiểu Loan không hề giỏi việc tính kế. Hiện trường giết người không xử lý ổn thỏa, mu bàn tay trúng tên cũng không biết che dấu từ sớm, còn lỗ mũi đưa chiếc khăn dính vết máu của Chữ Phượng Nhan cho người khác.

Tiểu Loan luôn phá vỡ quan điểm của người ngoài đối với mình. Người trong tộc cho rằng cô là người an phận, ai ngờ cô quyết ý thoát ly gia tộc mà lấy Khuru Chính Khuynh; mọi người tại bắc viên nghĩ rằng cô rất lương thiện yếu đuối, thế nhưng cô lại tự tay giết chết chị em cùng tộc.

Mọi người tưởng rằng, nếu cô chịu phối hợp, tòa án sẽ cảm thông không phán tội tử hình, ai ngờ cô lại dùng cách thức đoạn tuyệt thể này để kết thúc mạng sống của mình.

Cô không biết nói, cũng không biết chữ, ngay cả biện hộ cho bản thân cũng không được. Chẳng ai biết trong lòng cô suy nghĩ gì, vì thế miệng lưỡi thiên hạ hình dung cô là một yêu nghiệt.

Lúc còn sống bị người ta khinh thường, chết rồi cũng không thoát khỏi những lời tục tĩu.

Thư Ngọc quyết định phải đi gặp Khuru Chính Khuynh một lần.

Trực giác cho cô biết, mấu chốt của mọi việc là tại nơi Khuru Chính Khuynh.

Khuru Chính Khuynh quả nhiên giống như lời đồn đãi, thần chí mơ hồ.

Thư Ngọc trao đổi vài câu với bác sĩ riêng của Khuru gia mới biết được, không phải do tà ma mà bọn tôi tớ loan truyền.

Lúc trước Khuru Chính Khuynh cầm lấy hộp tú hoa châm giả nên bị trúng độc. Chất độc còn chưa loại bỏ sạch sẽ trong hệ thần kinh, anh ta lại gặp phải một cú kích động lớn như vậy.

Cú kích động này khiến độc tố quay lại, thần chí của anh ta trở nên mơ hồ.

Bác sĩ nói, nếu Khuru công tử có ý chí kiên cường, hẳn là có thể khôi phục.

Nhưng ngày ngày Khuru Chính Khuynh đắm chìm trong thế giới ảo tưởng của mình, không thể thoát khỏi.

Thư Ngọc ngồi bên cạnh Khuru Chính Khuynh, lắng nghe anh ta vô thức lẩm bẩm.

“Tôi từng có rất nhiều rất nhiều rất nhiều phụ nữ, bản thân tôi cũng không đếm hết.” Khuru Chính Khuynh vừa cười nhạo vừa lẩm nhẩm, “Nhưng mà bọn họ không hề giống cô ấy. Bọn họ chỉ thích tiền tài và quyền lực của tôi, nhưng Y Y thì không.”

Anh ta bỗng nhiên ra vẻ thần bí, ghé sát Thư Ngọc: “Cô biết không, Y Y bằng lòng chết vì tôi.”

“Trong lúc thảm hại nhất tôi đã quen biết Y Y, cô ấy không biết tôi là ai, nhưng vẫn luôn ở lại bên cạnh tôi. Chúng tôi bị nhốt trong Phong Thúy Lâu suốt một tháng trời. Nếu không vì lúc ấy mắt tôi bị mù thì tôi làm sao không thể nhận ra cô ấy? Làm sao không nhận ra chứ!”

Thư Ngọc nhẹ giọng dỗ dành: “Đúng vậy, anh khẳng định sẽ nhận ra cô ấy. Anh thích cô ấy đến vậy, không có lý do gì nhận lầm người.” Nói xong câu cuối cùng, cô bình tĩnh quan sát sắc mặt của anh ta.

Chỉ thấy anh ta sững sờ, sau đó dờ dẫm nói: “Tôi nhận lầm Y Y sao?”

Bỗng nhiên anh ta nắm thật chặt cánh tay của Thư Ngọc, hạ thấp giọng nói: “Tôi cũng không muốn nhận lầm đâu, ai ngờ Y Y không phải là cô nương của Phong Thúy Lâu, ai ngờ cô ấy không biết nói? Thảo nào...thảo nào suốt một tháng trời, cô ấy chỉ im lặng ở bên tôi, chẳng nói câu nào.”

“Tôi nên phát hiện sớm hơn, ngoại trừ Y Y của tôi thì chẳng có ai cam tâm tình nguyện trộm tú hoa châm cho tôi? Còn giết cả Chữ Phượng Nhan? Tại sao cô ấy ngốc như vậy...”

Thư Ngọc lẳng lặng nhìn Khưu Chính Khuynh, trong lòng loáng thoáng đã có đáp án.

Chàng trai không có đôi mắt và cô gái không có miệng trên bức tranh bằng máu.

Cô gái đã chết, chàng trai phát điên.

Bỗng nhiên Khưu Chính Khuynh nhú mồm, hình như anh ta nghĩ ra gì đó, khóe miệng bất giác cong lên: “Thực ra, có lẽ Y Y đã nói với tôi rồi.”

Thư Ngọc sững sốt. Tiểu Loan bị câm, làm sao nói chuyện được với Khưu Chính Khuynh?

Khưu Chính Khuynh nói tiếp: “Tôi hỏi cô ấy, em tên gì? Cô ấy không nói lời nào. Tôi lại hỏi cô ấy, chờ chúng ta thoát khỏi nơi này, em lấy anh được không, Khưu Chính Khuynh anh sẽ đối tốt với em. Tôi nói, nếu em bằng lòng thì hãy nói cho anh biết tên của em, được không?”

Tia sáng nhạt của hoàng hôn chiếu vào căn phòng hạ đẳng tại Phong Thúc Lâu, chàng trai dính máu đầy người nằm trên giường hỏi cô gái bên cạnh, em có bằng lòng lấy anh không? Bằng lòng thì hãy nói cho anh biết tên của em.

Chàng trai chơi bởi trăng hoa đã nhiều năm lần đầu tiên cảm thấy lo lắng, anh ta không biết đáp án của cô gái là gì.

Cô gái hơi sững sốt, hai gò má ửng đỏ. Cô có chút khấn trương, theo bản năng mở miệng: “Y! Y!”

Chàng trai ngớ ra, sau đó mỉm cười: “Thì ra em gọi là Y Y.”

“Em cho anh biết tên của em, điều đó chứng tỏ em đã nhận lời cầu hôn của anh, em không được hối hận đâu đấy!” Đã lâu rồi anh ta không có tươi cười thoải mái như vậy.

“Y! Y!”

“Đừng vội đừng vội, anh đã hiểu tâm ý của em, anh nhất định ghi nhớ tên em trong lòng. Em cũng phải giữ lời hứa, sau này nhất định phải lấy anh.”

“Y! Y!”

“Này, em nghiệm nói rồi à?”

.....

Lúc đó anh ta không hề biết cô bị câm, cũng không biết tên của cô chẳng hề có chút liên quan đến “Y”.

Còn cô thì âm thầm ghi nhớ trong lòng, sau này cô muốn lấy anh ta.

Thời gian thấm thoát trôi qua. Tại cửa hàng thuê, chỉ một cái nhìn cô đã nhận ra anh ta, rốt cuộc không thể dời chuyển tầm mắt. Anh ta ngoái đầu nhìn cô, chỉ nói lại là một tiểu thư khuê các đã bị anh ta mê hoặc.

Khưu Chính Khuynh co người ngồi trên ghế, không biết lại nghĩ tới điều gì, anh ta cười như một đứa trẻ.

Anh ta nắm bắt một mình, Thư Ngọc không hiểu được câu nào, cô chỉ đành cáo từ.

Tại cửa sân, cô gặp được Khưu Bình Bình đang vô cùng lo lắng.

“Anh tôi sao rồi?” Cô ta vội vàng hỏi han.

Thư Ngọc đáp: “Tiểu Loan chính là Y Y mà anh cô đã tìm rất nhiều năm.”

Khưu Bình Bình ngơ ngác, hồi lâu sau mới nói: “Cho nên cô ấy để lại bức tranh bằng máu kia, chính là muốn anh tôi ấy nấy đau khổ ư?”

Thư Ngọc hơi mỉm cười: “Tôi không biết.”

Cô Mang ở trong phòng đợi Thư Ngọc trở về, vừa ngược mắt lên anh đã thấy cô buồn phiền bước vào.

“Sao vậy, ra ngoài một chuyến trên mi tâm lại mọc thêm phiền phức?” Anh cười cô, vươn tay day day máy cô giãn ra.

Cô vòng tay qua cổ anh, tựa vào lồng ngực anh, im lặng không nói gì.

Anh cảm giác được sự ỷ lại của cô, anh chỉ cười không nói câu nào, vỗ lưng cô coi như trấn an.

Cô bỗng đứng suy nghĩ, Tiểu Loan để lại bức tranh kia thật sự là muốn khiến Khưu Chính Khuynh áy náy sao?

Cô gái kia từ nhỏ đã mất đi tiếng nói, có lẽ vào lúc cuối cùng của sinh mệnh cô đã dốc hết sức muốn nói với người mình thích ——

Em là Y Y, em giữ lời hứa đến kết hôn với anh đây.

Anh hãy nhìn em một lần đi.

79. Quyển 5 - Chương 22: Gần Đất Xa Trời

Buổi chiều ở nam viên tại Bồng Tể Viên vô cùng yên ả.

Cây long não trong sân tản ra một bóng râm, ánh nắng xuyên qua nhánh cây rơi vào ghế xếp dưới tàng cây, mạ lên vẻ yên tĩnh cho người ngồi trên ghế.

Thư Ngọc nhẹ tay nhẹ chân đi tới cạnh ghế xếp. Đối diện với bà lão đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô lại hơi rụt rè.

“Thư Ngọc?” Hằng Nghi mở mắt, mặt mày ôn hòa, “Con đã đến rồi à.”

Thư Ngọc ngồi xổm cạnh đầu gối Hằng Nghi, mặt mày tươi tắn: “Bà nội thật lợi hại, lần nào cũng biết con tới, con muốn hù bà một lần cũng không được.”

Hằng Nghi mỉm cười, giơ tay sờ đầu cô: “Bà nhận ra được bước chân của con. Bước chân của con giống như ba con vậy, đề nén rất vững vàng, cũng có phần giống ông nội con, đi vài bước là luôn theo bản năng muốn nhảy nhót.”

Câu nói này khiến Thư Ngọc ngượng ngùng, cô lẩm bẩm: “Giống ba con là được rồi, nhưng sao còn giống ông nội nữa chứ?”

Hằng Nghi cười mà không đáp, trong mắt càng dịu dàng hơn.

Thư Ngọc không nói gì, cô tựa vào Hằng Nghi, trong lòng hơi nóng lên.

Ba mẹ qua đời khi cô còn bé, người thân duy nhất chỉ có Đàm công và Tạ công, nhưng cho dù là ai thì rất nhiều lúc đều bận rộn không thể nào chăm sóc cô. Cô thầm nghĩ, nếu mẹ còn sống, hoặc là bà nội còn sống thì thật tốt biết bao.

Không ngờ, tâm nguyện đã trở thành sự thật.

Thư Ngọc khịt khịt mũi, nhoẻn miệng cười tươi nói: “Mọi chuyện ở bắc viên hẳn là kết thúc rồi. Gia tộc Chử Khố Nhĩ không tìm được tú hoa châm, vì thế chuẩn bị ngày mai lên đường trở về. Khưu Chính Khuynh vẫn điên cuồng như cũ, hôm qua anh ta ôm tro cốt của Tiểu Loan không buông tay. Tiền bối Từ Bình nổi cơn thịnh nộ, nói là không cho phép hài cốt của thành viên gia tộc lưu lạc bên ngoài.”

Hằng Nghi điềm tĩnh lắng nghe Thư Ngọc nói, giống như việc này chẳng hề có liên quan tới bà.

“Cái người giả dạng con, còn nhốt con trong phòng tối lâu rồi?” Hằng Nghi đột nhiên hỏi.

Thư Ngọc sửng sốt: “Gia Tuệ à? Cô ta chạy thoát rồi.”

Cô Mang bắt giữ Gia Tuệ, nhưng ai ngờ sáng hôm sau, trong phòng giam không có một bóng người. Cô Mang giận tím mặt, một chưởng đánh nát nửa bên cái ghế gỗ lim.

Bốn phía phòng giam bị kín, chỉ có từ bên ngoài mới mở ra được. Hiển nhiên có người trộm chìa khóa, lén thả Gia Tuệ đi.

Người này là ai, trong lòng Thư Ngọc đã có đáp án.

Hằng Nghi nói: “Bà cũng biết một số chuyện về Gia Tuệ. Hồi cô ta còn bé, bà đã từng bông cô ta.”

Thư Ngọc kinh ngạc ngược mắt lên, lắng nghe Hằng Nghi nói tiếp: “Lúc con mới sinh ra không bao lâu thì có người lén đưa một đứa nhỏ đến chỗ bà. Bà tưởng rằng có người trộm con tới đây, còn sai người đến Đàm phủ hỏi thăm tin tức, bà mới biết con vẫn bình yên ở bên cạnh mẹ con. Sau đó bà tìm thấy dòng họ của đứa nhỏ ở trong quần áo của nó. Lúc ấy bà rất hoảng sợ, nhưng bà nghĩ rằng dù sao nó cũng là con nối dòng của di tộc mà gia tộc Chữ Khố Nhĩ đã nguyện trung thành suốt đời, hay là giữ lại nuôi dưỡng đi. Hơn nữa,” bà dừng một chút, nói, “Những năm đó bà đã sống rất khổ sở, bà nghĩ rằng nếu có thể coi cô ta là con mà nuôi dưỡng bên người, ngày tháng của bà chắc là dễ chịu hơn một chút.”

“Từ bé, đứa nhỏ kia đã rất ngoan ngoãn. Bà luôn giữ cô ta ở bên cạnh, nhưng mà vào một thời gian cố định hằng năm, cô ta sẽ được người của tộc mình đón đi, hai tháng sau lại đưa trở về. Đến khi cô ta vừa tròn mười bốn tuổi, bà liền phát hiện ra điểm bất thường — diện mạo của cô ta càng ngày càng giống con.”

Hằng Nghi nhìn Thư Ngọc một cái: “Bà có nghe được một số lời đồn về Bát Kỳ, lúc ấy đã ngờ ngợ đoán ra, có lẽ bọn họ đã làm ma cốt cho đứa nhỏ này.”

Lông mày Thư Ngọc nhíu lại.

Hằng Nghi nói tiếp: “Ma cốt cũng chẳng sao, nhưng tại sao lại làm theo diện mạo của cháu gái bà? Bà không hiểu, chỉ cảm thấy phải mau chóng đưa cô ta đi. Một ngày trước khi đưa cô ta đi, cô ta hỏi xin bà một thứ.”

Thư Ngọc nhìn với vẻ tò mò.

“Cô ta hỏi xin bà chiếc khăn ‘ngàn dặm thành tắc’ mà bà đã thêu nhiều năm về trước.” Hằng Nghi nói, “Trong rất nhiều tú phẩm mà bà đã thêu, đây là một chiếc khăn rất đặc biệt. Lúc ấy bà ở tại biệt viện Nam Kinh của gia tộc Chữ Khố Nhĩ, người trong tộc cử bà đi làm đơn hàng, ngày kế bà liền bị bịt mắt, ngồi trên xe chòng chành hơn nửa tháng trời, trong khoảng thời gian đó đã thay đổi đủ loại thuyền bè xe ngựa thì mới tới nơi.”

“Khi được tháo khăn che mắt ra, bà nhìn thấy một cung điện bằng đá rất to lớn. Bà ở tại đó suốt hai tháng trời, thêu ra mỗi một con đường trong cung điện thành một chiếc khăn ‘ngàn dặm thành tắc’. Đơn hàng đó đã đem đến một khoản tiền hậu hĩnh cho gia tộc Chữ Khố Nhĩ. Số tiền đó đủ để kéo dài cuộc sống trăm năm của toàn tộc.”

Trong mắt Hằng Nghi có vẻ hoang mang: “Nhưng bà không hiểu, một đứa trẻ như Gia Tuệ làm sao biết hỏi xin bà chiếc khăn lụa kia? Hơn nữa, cô ta hiểu biết từng chi tiết của chiếc khăn, điều đó khiến bà cảm thấy không ổn.”

“Bà không đồng ý, ngày hôm sau liền đưa cô ta đi. Vào hôm cô ta giả dạng con, cô ta lại hỏi bà về chuyện của chiếc khăn kia.”

Hằng Nghi bỗng nhiên nắm tay Thư Ngọc: “Bà không biết những người đó có kế hoạch gì, nhưng bà không muốn con xảy ra chuyện bất trắc.” Dừng một chút, bà lại nói, “Đời này của bà đã mắc nợ rất nhiều người, hiện tại muốn đền bù cũng chẳng kịp nữa rồi. Bà chỉ muốn dạy lại tất cả mọi thứ cho con trong khoảng thời gian cuối cùng. Có lẽ quá gấp gáp, cũng không biết con học được bao nhiêu, nhưng tóm lại bà không muốn mang kỹ năng của mình vào mộ phần.”

Thư Ngọc nghe đến đó, lông mày liền nhíu lại, nỗi hoảng sợ càng dày đặc trong đôi mắt. Cô cắn môi nhìn Hằng Nghi, chờ bà đưa ra đáp án.

Hằng Nghi mỉm cười, trên khuôn mặt đều là vẻ mỏi mệt.

“Con đoán không sai, bà không còn nhiều thời gian lắm, nếu không gia tộc Chữ Khố Nhĩ cũng chẳng vội vàng tuyển chọn đương gia kế nhiệm.” Bà nói, “Có thể cùng con trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi này, bà đã thấy thỏa mãn rồi.”

Bà nắm tay Thư Ngọc, nhẹ nhàng thở một hơi: “Bà không trở về gia tộc Chữ Khố Nhĩ nữa, cả đời bà đã bị hủy ở đó. Bà hy vọng, hài cốt của mình không bị gia tộc mang đi, bà muốn để nó ở nơi này.”

“Những gì bà nợ ông nội con, chỉ có thể chờ kiếp sau trả lại.”

Thư Ngọc vùi khuôn mặt mình vào lòng bàn tay hơi lạnh của Hằng Nghi, cô nghiêng mặt, nhìn một cái đã trông thấy ông nội đang trốn sau cửa sổ, giả vờ như chẳng để ý nhưng cứ liên tục nhìn về phía này.

Bỗng nhiên trái tim cô hơi đau nhói.

“Thư Ngọc, bà nội vốn dĩ muốn nói rất nhiều lời với con, nhưng có nói cũng không hết. Chỉ có một số điều bà nhất định phải nói.” Hằng Nghi nói, “Tính nết của con có phần giống bà hồi còn trẻ, rất kiên quyết. Kiên quyết không phải chuyện xấu, nhưng quá mức thì sẽ tổn thương đến người khác. Cô Mang là một chàng trai tốt, cậu ấy quan tâm đến con, yêu thương con, bà đều nhìn thấy cả. Con hãy biết quý trọng.”

Thư Ngọc gật đầu: “Con sẽ ghi nhớ ạ.”

“Còn nữa, đừng giống bà.”

Phải trải qua bao nhiêu bất đắc dĩ, mới có thể nói ra lời căn dặn cuối cùng một cách nhẹ nhàng thanh thản như vậy?

Thư Ngọc ở cùng Hằng Nghi cả buổi chiều mới trở về căn nhà của mình.

Cô Mang hơi mệt mỏi, đang nằm trên sofa, trên mặt là quyển sách đang mở ra.

Cô rón rén đi qua đắp chăn cho anh.

Anh nhận ra có tiếng động, đôi mắt còn buồn ngủ mở ra nhìn cô: “Em về rồi à.”

Cô ngồi xuống bên cạnh anh: “Sức khỏe bà nội không tốt, bị bệnh lâu rồi. Bà nói, bà biết hộp tú hoa châm kia nằm trong tay anh. Bà còn nói nó chỉ đem lại tai hại cho gia tộc Chữ Khố Nhĩ, chỉ bằng để lại cho em.” Vừa nói cô vừa mở ngăn kéo của bàn trang điểm, bên trong có một cái hộp hình vuông màu đỏ, trên nắp hộp in một đóa cúc vạn thọ.

Mỗi một người con gái của gia tộc Chữ Khố Nhĩ khi chào đời sẽ được xăm một đóa hoa tại khóe mắt, suốt đời không tan biến. Hằng Nghi gả cho Đàm Phục, đóa hoa tự động biến mất. Ai có thể ngờ tới, có một ngày, bà lại phải tự mình dùng bút son vẽ đóa cúc vạn thọ của em gái sinh đôi lên khóe mắt mình?

Đợi đến lúc gần đất xa trời, cuối cùng bà không bao giờ phải vẽ đóa hoa vốn không thuộc về mình nữa.

Cô Mang nở nụ cười: “Để lại cho em cũng tốt, nó sẽ đốc thúc em ham học nữ công.”

Thư Ngọc cũng cười: “Anh đã ngấm ngấm mưu tính từ trước rồi phải không?”

Cô Mang đáp: “Là bà nội em có thiện chí.”

Cô giống như con gấu túi ôm chầm lấy anh, cảm thấy thỏa mãn: “Anh nói xem, nếu Diêm Phong biết được hộp tú hoa châm mà anh ấy một lòng muốn trộm cho Gia Tuệ, trước đó đã bị Hạ Tử Trì chọi trúng trán anh, Hạ ngọc còn đường sống không?”

Anh mỉm cười: “Đừng xem thường Hạ Tử Trì. Con người có ngốc thế nào, nhưng cũng hiểu được một số việc, sẽ không đánh rơi đồ vật lung tung.”

“Gia tộc Chữ Khố Nhĩ sắp đi rồi, anh có còn muốn hộp tú hoa châm kia không?” Hạ Tử Trì nhào người nằm trên bàn tròn chẳng có chút hình tượng, ưỡn nhìn về phía Diêm Phong.

Diêm Phong đang xoay chuyển một cái cốc nhỏ trong tay, điệu bộ điềm tĩnh tao nhã.

Chỉ là anh ta xoay vòng chừng nửa canh giờ.

Hạ Tử Trì luôn miệng than thở: “Tổ trưởng, rốt cuộc anh muốn thế nào? Còn ở đây lê mê nữa sao?”

Diêm Phong bỗng nhiên nói: “Bây giờ cậu hài lòng rồi chứ?”

Hạ Tử Trì sững sốt: “Hả?”

“Hộp tú hoa châm kia nằm trong tay Cô Mang, không thể lấy được.” Diêm Phong ngừng xoay cái cốc, “Rốt cuộc Cô Mang cho cậu lợi ích gì mà cậu thiên vị giúp đỡ anh ta như vậy?”

Hạ Tử Trì cười mỉa: “Anh nói gì đó, tôi luôn đứng về phía anh mà.”

Đôi mắt Diêm Phong rực sáng: “Đừng nói cho tôi biết lúc cậu chơi cái hộp kia trúng đầu Cô Mang, nghĩ rằng nó là đồ giả.”

Hạ Tử Trì vò đầu: “Lúc ấy tôi đang bận nể nóng với Khưu Bình Bình, làm sao nghĩ nhiều như vậy...”

“Hơn nữa...” Hạ Tử Trì cúi đầu nói, “Không trộm được tú hoa châm cũng chẳng phải chuyện xấu, ít nhất lần này anh không bị Gia Tuệ đùa giỡn quá thê thảm...”

Còn nói chưa hết đã nhìn thấy sắc mặt Diêm Phong càng ngày càng khó coi.

Hạ Tử Trì ngớ ra: “Nếu...tôi nói là nếu, nếu cái miệng quạ đen của tôi nói trúng gì đó thì anh có thể đừng đánh mặt tôi không?”

Khựng lại vài giây, anh ta dè dặt nói: “Gia Tuệ...lại đi không từ biệt rồi ư?”

Diêm Phong chẳng nói một lời, cái cốc trong tay không xoay chuyển nữa.

80. Quyển 5 - Chương 23: Ngoại Truyện ~ Nhân Duyên Sai Lầm

Đầu xuân tuyết tan, cỏ mọc xanh um.

Biệt uyển tại Nam Kinh của gia tộc Chử Khố Nhĩ vẫn hoang vắng như trước.

Đại đương gia Hằng Tịch đau ốm triền miên, bác sĩ trong tộc đưa ra kết luận cuối cùng —— Hằng Tịch chỉ còn lại thời gian hai năm.

Các chi nhánh trong tộc bắt đầu rục rịch, lặng lẽ đưa những tiểu bối có tư chất đến bên cạnh Hằng Tịch.

Tiểu Loan biết, dựa vào tư chất của mình, cô không có khả năng được đưa đến bên cạnh Hằng Tịch. Kỹ năng của cô không tệ, nhưng cô bị cầm bả sinh, cha mẹ đều qua đời, thật sự không có tư cách tranh giành vị trí đại đương gia.

Cô tới nơi này không phải để trở thành đại đương gia, mà là giúp đỡ chị họ Chử Phượng Nhan trở thành đương gia kế nhiệm.

Cha của Chử Phượng Nhan có uy danh rất cao trong tộc, còn mẹ là học trò cuối cùng của tám vị trưởng lão đứng đầu.

Tiểu Loan cảm thấy Chử Phượng Nhan xuất thân tốt, kỹ năng giỏi, khôn khéo, bộ dạng cũng xinh đẹp —— đại đương gia kế nhiệm chắc chắn là cô ta rồi.

Nhưng không biết tại sao lại vẽ vời thêm chuyện kéo cô đi cùng.

Tuy nhiên cô mau chóng hiểu được tại sao bên cạnh mỗi một ứng cử viên đều phải có một người cùng thể hệ đi theo.

Tác dụng của người này chính là đề phòng ứng cử viên đi nhầm bước. Lúc cần thiết, còn phải thay ứng cử viên giở thủ đoạn mờ ám.

Không ai thích hợp hơn Tiểu Loan.

Cô xuất thân thấp hèn, không có thể lực để ủng hộ cô trở thành đương gia kế nhiệm.

Cô không biết nói, không biết chữ, cho dù bị người trong nhánh khác của gia tộc bắt được, có tra tấn nghiêm khắc cũng chẳng hỏi ra một chút tin tức.

Cô khéo tay, nếu chủ nhân của cô không có thiên phú thiên thừa thì cô sẽ phải làm thay.

Một quân cờ nghe lời, không có lòng ham muốn.

Tiểu Loan nghĩ rằng cô sẽ ở bên cạnh Chữ Phượng Nhan cho đến khi cô ta trở thành đương gia kế nhiệm. Vậy thì cô cũng sẽ nhận được một ít thù lao, sau đó gả cho một chàng trai xuất thân bình thường giống mình ở trong tộc, sinh mấy đứa con, sống yên ổn cả đời.

Nhưng cô không ngờ mình sẽ đến Phong Thúy Lâu.

Từ nhỏ Chữ Phượng Nhan đã được trưởng bối trong tộc ưu ái, khó tránh khỏi có phần kiêu căng. Cô ta tò mò vì sao đàn ông đều hướng tâm trí về những cô nương ở Phong Thúy Lâu, chẳng lẽ quần áo trang sức của họ tinh xảo hơn sao?

Vì thế cô ta muốn tìm tòi cho tới cùng, còn dùng lý do nghiên cứu tú pháp làm cái cớ.

Điều này chỉ làm khổ Tiểu Loan.

Việc này không thể nói với trưởng bối, Tiểu Loan chỉ đành một mình đi khuyên nhủ Chữ Phượng Nhan trở về.

Khi Tiểu Loan gặp Khưu Chính Khuynh lần đầu tiên, đôi mắt của anh ta còn chưa bị mù.

Lúc đó cô trốn tại một góc ở khán đài lầu hai, nhìn thấy Chữ Phượng Nhan và Khưu Chính Khuynh đang liếc mắt đưa tình trong đại sảnh.

Khi mắt anh ta chưa mù thì không nhìn thấy cô.

Tiểu Loan muốn lập tức tới đại sảnh kéo Chữ Phượng Nhan rời đi, nhưng cô biết, với tính tình của Chữ Phượng Nhan, nếu cô lôi kéo người trước mặt đám đông, cuối cùng hai người sẽ không được yên ổn.

Đang lúc sốt ruột không biết nên làm sao mới tốt, cô chợt nghe được tiếng cười khê bên tai.

Cô xoay đầu, trông thấy một cô gái đeo khăn che mặt màu đen, không biết đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

Mặc dù cô gái trước mặt đã che đi dung mạo, Tiểu Loan vẫn nhận ra cô gái mặc sườn xám này nhất định rất xinh đẹp.

Cô ngây ngốc nhìn chằm chằm cô gái kia, nghe được cô ta nói: “Vị tiểu thư kia là người quen của cô ư?”

Tiểu Loan theo bản năng gật đầu.

Cô gái kia mỉm cười, chỉ vào căn phòng ở phía cuối lầu hai: “Đó là phòng do vị tiểu thư kia đặt trước, cô có thể tới đó chờ cô ấy.”

Tiểu Loan không hề nghi ngờ cô ta, cúi đầu chạy về phía căn phòng kia. Dọc đường, âm thanh của phụ nữ hầu hạ đàn ông, còn có đàn ông hầu hạ đàn ông, tất cả đều khiến cô hết hồn. Cho đến khi chạy vào phòng đóng cửa lại, nhiệt độ trên mặt cô mới giảm xuống vài phần.

Cô ngồi im trong phòng chờ Chữ Phượng Nhan.

Ai ngờ, cô không chờ được Chữ Phượng Nhan, lại chờ được Khưu Chính Khuynh.

Khưu Chính Khuynh máu me đầy người, đôi mắt bị mù.

Anh ta chỉ coi cô là kỹ nữ tại nơi này, ra lệnh cô bưng một chậu nước qua.

Đầu óc cô lơ mơ, công tử tuấn tú áo quần chỉnh tề của một canh giờ trước tại sao lại biến thành thế này? Cô vội vàng ra sau tấm vách ngăn lấy nước, đầu óc hỗn loạn, Chữ Phượng Nhan đâu rồi? Có xảy ra chuyện gì không?

Cô bưng nước tới, vừa ngẩng đầu liền thấy anh ta đang cởi quần áo, cô sợ tới mức làm rơi chậu nước xuống đất.

Anh ta sững sốt, sau đó cắn răng cười nói: “Cô nương của Phong Thúy Lâu chưa từng thấy đàn ông sao?”

Cô xấu hổ sắc mặt đỏ rần, quay đầu muốn đi mở cửa ra khỏi căn phòng này. Thế nhưng cửa đã bị khóa trái, cô quay đầu trừng mắt nhìn anh ta. Biết rõ đôi mắt của anh ta không thể nhìn thấy, nhưng cô vẫn dùng ánh mắt hung hăng nhìn anh ta.

Anh ta dường như cảm nhận được cái nhìn của cô, thờ ơ nói: “Nếu cần mạng sống thì hãy ngoan ngoãn ở đây. Cô bước ra khỏi cánh cửa này, người bên ngoài nhất định khiến cô muốn sống không được, chết cũng không xong.”

Nhất thời sắc mặt Tiểu Loan vàng vọt.

Hai người cứ vậy dựa vào nước và đồ ăn dự trữ trong nội thất tại căn phòng này mà sống qua ngày.

Sau khi Khưu Chính Khuynh cởi áo, cô mới biết được trên người anh ta bị thương rất nặng. Có mấy vết dao sâu đến nỗi có thể nhìn thấy xương bên trong.

Khi bình minh đến lần nữa, anh ta phát sốt rất cao. Cơn sốt cắn nuốt thần trí của anh ta, miệng vết thương cũng bắt đầu mưng mủ.

Tiểu Loan chưa từng gặp tình huống như vậy, chỉ cầu xin anh ta đừng chết, nếu anh ta chết rồi, cô nên làm thế nào ứng phó với những gã côn đồ mang theo súng đứng ngoài cửa? Có mấy lần, những người đó sắp phát hiện ra nội thất này. Trong tâm trạng lo lắng đề phòng, cuối cùng cô đưa ra một quyết định táo bạo — cô phải trộn một ít thuốc.

Cô không biết nơi chứa thuốc tại Phong Thúy Lâu nằm ở đâu, chỉ đành lén lút lục lọi. Thật vất vả mới tìm được một ít thảo dược, nhưng khiến cho một gã côn đồ say xỉn bắt gặp.

Khi đó cô suy nghĩ, cuộc đời mình sẽ kết thúc ở đây. Cô ngửi được mùi mồ hôi phát ra từ trên người tên côn đồ khi gã tiến đến gần, cô cất tiếng khóc nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên, gã côn đồ ngã xuống, dòng máu ảm áp bắn lên khuôn mặt cô.

Cô sững sờ ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tái mét của Khưu Chính Khuynh, anh ta đang cầm kim sắt, một đầu của cái kim đâm sâu vào lồng ngực của gã côn đồ.

Anh ta kéo cô qua, nói: “Tôi có chết cũng không cần phụ nữ mất mạng vì tôi.”

Đêm đó trở lại nội thất, Khưu Chính Khuynh sốt cao đến mức hô hấp cũng nóng hổi.

Tiểu Loan vừa khóc vừa đưa thuốc đến bên miệng anh ta, nhưng anh ta không thể nuốt vào.

Anh ta khàn giọng nói: “Cô nuốt cho tôi đi.” Dừng một chút lại nói, “Thảo dược lớn quá, tôi không thể nhai.”

Cô sững sốt, mau chóng bỏ thuốc vào miệng nhai nát. Mới vừa nhai xong, cô liền hoảng hốt cảm thấy trên gáy có thêm một bàn tay, ép cô đến gần môi anh ta. Anh ta tiến lại gần, cạy mở bờ môi của cô, nuốt lấy thảo dược từ trong miệng cô.

Cuối cùng, anh ta liếm môi nói: “Sao cô lại khóc?”

Cô khê khàng khóc thút thít.

Anh ta thở dài: “Tôi xin lỗi.”

Cô lắc đầu, nhưng sự nhớ anh ta không thể nhìn thấy, vì thế cô cúi người, dùng gò má mình chạm lên trán của anh ta.

Cái trán nóng bỏng chợt mát rượi thoải mái vài phần.

Anh ta nắm tay cô, không nói gì.

Sáng sớm ngày thứ tư, cơn sốt của Khưu Chính Khuynh đã hạ nhiệt, nhưng chứng viêm vẫn lưu lại trong cơ thể.

Lần đầu tiên Tiểu Loan chính mắt nhìn thấy, hóa ra ý chí sống sót của một người có thể mạnh mẽ đến vậy.

Khi ý thức của anh ta tỉnh táo thì rất thích trò chuyện với cô, nhưng anh ta không hề gò ép cô phải trả lời. Cho đến buổi hoàng hôn đó, anh ta trắng trợn cầu hôn với cô.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, lắng nghe anh ta nghiêm túc nói: “Anh nhất định phải cưới em, cho dù gia đình anh muốn sắp đặt chuyện hôn nhân, anh sẽ không nhượng bộ.”

“Em hãy chờ anh, được không?” Anh ta nắm chặt tay cô.

Cô gật đầu liên tục, trong lòng chỉ có hạnh phúc.

Một tháng sau, Khuru Chính Khuynh được người ta cứu đi. Khi rời khỏi Phong Thúy Lâu, anh ta đã thoi thóp, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt tay Tiểu Loan.

Cô ra sức giãy dụa, nhưng không thoát khỏi bàn tay anh ta. Anh ta cần bác sĩ, chính là bác sĩ. Chậm trễ nữa sẽ không còn kịp.

Đúng lúc này, cô lại nhìn thấy cô gái mặc bộ sườn xám đeo khăn che mặt đen kìa.

Cô ta nói: “Các vị tiên sinh, tôi đến giúp chăm sóc vị tiểu thư này.”

Vừa dứt lời, Khuru Chính Khuynh hoàn toàn mất đi ý thức, mọi người cùng nhau gỡ tay anh ta ra.

Tiểu Loan thở phào nhẹ nhõm, nhưng có chút phiền muộn.

Sau này sẽ gặp lại, là khi nào chứ?

Hai năm sau gặp lại tại phường thêu, Tiểu Loan nhìn Khuru Chính Khuynh chăm chú, nhưng anh ta lại cho cô một ánh mắt suông sã.

Cô vô cùng buồn bã, anh ta không thể nhận ra cô.

Cô làm sao trở thành vợ của anh ta chứ? Thân phận anh ta hiển hách, còn cô xuất thân thấp hèn, hai người khác nhau một trời một vực, làm sao có thể đi cùng nhau?

Có người lại nói với cô: “Cô có muốn gả cho trưởng tử của Khuru gia không? Cũng không phải không có khả năng, tôi sẽ giúp cô đạt thành tâm nguyện, cô giúp tôi một việc nhỏ, thế nào?”

Tiểu Loan nhìn cô gái vẫn đeo khăn che mặt màu đen kìa, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi. Cô gái kia ở khắp mọi nơi, dường như biết được tất cả chi tiết bí ẩn trong chuyện tình cảm giữa cô và Khuru Chính Khuynh.

Cô ta lại nói: “Cô đừng lo lắng, tôi không bảo cô làm chuyện tàn nhẫn. Tôi chỉ muốn cô chọn Bồng Tề Viên làm nơi tổ chức hôn lễ của mình, hơn nữa nhất thiết phải khiến đại đương gia Hằng Tịch tiền cô xuất giá. Thế nào, không khó chứ?”

Cô ngẩn người, cô không biết Bồng Tề Viên ở đâu, nhưng đại đương gia Hằng Tịch chắc chắn sẽ tiền cô xuất giá. Dù sao cha mẹ cô đã qua đời, vả lại cô ở bên cạnh Hằng Tịch nhiều năm, theo lý Hằng Tịch là người thân nhất tiền cô xuất giá.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu cô liền gật đầu.

Nếu có thể lấy Khuru Chính Khuynh, làm chút việc nhỏ cũng chẳng sao.

Vào thời điểm ấy trong lòng Tiểu Loan có phần kích động, nhưng làm thế nào cũng không ngờ tới, hôn lễ này hoàn toàn không nằm trong tưởng tượng của cô.

Khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, cô dựa vào cảm giác dùng máu tươi vẽ tranh trên tường, cô không hiểu, tại sao Chữ Phượng Y thoát khỏi tộc từ rất nhiều năm trước lại đột ngột đến Bồng Tề Viên, tại sao Khuru Chính Khuynh liền nhận định Chữ Phượng Y mới là người mà anh ta chờ đợi?

Đến chết cô cũng không hiểu được, bí mật kia chỉ có cô và anh ta biết, làm sao Chữ Phượng Y biết được?

Có lẽ đây là sự trừng phạt bởi cô đã lỡ tay giết chết Chữ Phượng Nhan chăng.

Cô vô cùng đau khổ.

Xin lỗi Phượng Nhan, em đến với chị đây.

81. Quyển 5 - Chương 24: Kết Thúc

Thiên Cơ Các.

Cánh cửa chạm khắc bát bảo bị người đẩy ra, người tới khoác chiếc áo choàng to có mũ trùm đầu màu xám, dáng vẻ mệt mỏi từ cửa hông đi vào, vừa quay lại thì sẽ tránh chỗ hậu viện vắng lặng nằm đằng sau đại sảnh.

(*) bát bảo: trong phật giáo nó là tám vật biểu tượng cho sự cát tường.

Ai ngờ đã có người đứng chờ tại con đường thông qua hậu viện từ sớm.

“Gia Tuệ, em về rồi.” Từ trong hành lang một người đàn ông tuần tú bước ra, con người màu hổ phách ôn hòa nhìn người khoác áo choàng, “Rõ ràng chúng ta lên cùng chuyến xe lửa, sao em muộn thế này mới tới?”

Gia Tuệ kéo mũ trùm đầu xuống, nhíu mày: “Em đi xử lý một số việc riêng, không cần phải nói cho anh biết.”

Người đàn ông cười cười, chẳng hề để ý nói: “Nếu giết người cũng coi như việc riêng, thế thì anh rất quan tâm.”

Lông mày Gia Tuệ chau lại: “Mục Nhã Bác, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Mục Nhã Bác đứng im nhìn Gia Tuệ, sau một lúc lâu mới nói: “Em thay đổi quá nhiều.”

Gia Tuệ cười lạnh một tiếng: “Anh nói đơn giản nhỉ, Chữ Phượng Nhan nhìn ra điểm bất thường của em, nếu em không cho cô ta thêm một dao sau khi cô gái cầm kia ra tay thì có lẽ bây giờ vẫn còn chưa thoát thân.”

Mục Nhã Bác nheo mắt: “Em làm hại hai mạng người, cô gái kia vẫn tưởng rằng mũi tên của mình đã giết chết Chữ Phượng Nhan. Con trưởng của Khưu gia hoàn toàn sụp đổ. Chuyện lần này em dính vào đã hủy hoại cả ba người.”

Gia Tuệ cười quyền rũ: “Anh muốn nói chuyện em tự tiện chủ trương cho đại nhân biết sao? Trước khi anh mở miệng thì xin đừng quên, là ai đưa em tới nơi này, khiến em trở thành như bây giờ.” Dứt lời, cô ta quay đầu đi qua hậu viện.

Mục Nhã Bác nhìn theo bóng lưng của cô ta thật lâu, anh ta thở dài.

Sau khi tắm rửa thắp hương, Gia Tuệ có phần lo lắng đứng trước một cánh cửa. Đang muốn gõ đầu ngón tay gõ cửa thì cửa đã mở ra từ bên trong.

Một gã sai vặt khom lưng: “Gia Tuệ cách cách, đại nhân đã chờ rất lâu.”

Câu nói này khiến Gia Tuệ vô cùng lo sợ. Cô ta gật đầu với gã sai vặt, nhắc lần váy đi vào trong.

Đi qua ba vách ngăn, cô ta ngừng lại.

Một người đàn ông mặc trường bào tay dài đưa lưng về phía cô ta, hẳn đang say sưa nhìn nửa bức bản đồ trên tường.

“Thu xếp ổn thỏa rồi chứ?”

Gia Tuệ cup mắt: “Bẩm đại nhân, dạ.”

“Ồ Bồng Tễ Viên chơi vui vẻ không?”

Đáy lòng Gia Tuệ chợt lạnh, đang muốn thốt ra đáp án đã suy nghĩ trước đó thì chợt nghe người đàn ông lại nói: “Không cần viện cớ với ta. Cho dù cô nói đã tìm ra được tấm bản đồ nguyên vẹn của trước kia thì cũng thế thôi, ta chỉ muốn cô hiểu được một chuyện.”

Sống lưng Gia Tuệ cứng ngắc.

“Chờ thời cơ chín muồi, cô phải đi đến lăng mộ.”

“Đại nhân!” Gia Tuệ định xoay chuyển tình hình lần cuối cùng, “Tôi có thể làm được rất nhiều chuyện, hãy để tôi ở lại bên cạnh ngài. Lăng mộ có thể để người khác đi, nếu thật sự không xong thì có thể để Đàm Thư Ngọc đi mà!”

Người đàn ông khẽ cười: “Nếu cô đã thừa kế dòng họ này, nhất định phải biết hy sinh. Về phần Đàm Thư Ngọc, cô ta có công dụng khác.”

Bồng Tễ Viên, đầu mùa đông.

Thư Ngọc vừa thu xếp hành lý vừa thở dài, cho dù ở thêm mấy tháng nữa, cuối cùng vẫn phải rời khỏi.

Nói không buồn là gạt người.

Cô rất luyến tiếc.

Cô Mang hòa nhã nói: “Bà nội em đã có ông nội em chăm sóc, những ngày tháng cuối đời hãy để họ có một không gian riêng đi.”

Ngoài cửa sổ, Hằng Nghi mặc quần áo ở nhà, nghiêng đầu không biết nói gì với Đàm Phục. Khuôn mặt già nua của Đàm Phục chợt ửng đỏ, ông quay đầu chỗ khác gãi đầu. Hằng Nghi nhìn thấy bèn nhoẻn miệng cười.

Thư Ngọc ở trong cửa sổ cũng nhin không được mà nở nụ cười. Họ đã cách xa nhau rất nhiều năm, trước khi đối diện với cái chết, chung quy phải trân trọng từng phút từng giây.

“Sau này em già rồi, anh cũng phải đối xử với em như là ông nội đối với bà nội vậy.” Cô cười nói.

Anh nghiêm túc đáp lời: “Không chỉ có thế, anh còn muốn nhìn em dần dần già đi.”

Mặt mày cô tươi tắn: “Một lời đã định rồi đó.”

Trước khi đi, Thư Ngọc và Cô Mang chia tay Hằng Nghi cùng hai ông Đàm Tạ.

Đàm Phục bảo Thư Ngọc đi ra trước, giữ Cô Mang ở lại.

“Ánh mắt của tôi không sai, có cậu ở bên Thư Ngọc, tôi rất yên tâm.” Ông cụ nói, “Nhưng hiện giờ tôi có phần hối hận, không nên ép buộc cậu đi theo con đường chính trị.”

Cô Mang sững sốt.

“Đừng hiểu lầm, cậu đã làm rất tốt, thành tựu đạt được còn nhiều hơn những người cùng lứa. Nhưng tôi biết, tâm tư của cậu không phải ở chính trị. Tôi đã xem bài nghiên cứu của cậu lúc ở London, tôi cũng biết vì có thể cưới được Thư Ngọc cậu đã hy sinh rất nhiều.”

Ông cụ dừng một chút, nhìn Cô Mang đang kinh ngạc: “Ý định ban đầu của cậu là muốn trở thành một nhà khoa học, tôi lại dùng Thư Ngọc làm mồi câu, ép buộc cậu làm nhà chính trị. Tôi xin lỗi.”

Cô Mang đang muốn nói lại bị ông cụ cản trở: “Hiện tại, tôi hy vọng cậu có thể trở về quỹ đạo ban đầu của mình một lần nữa, làm chuyện mà cậu thật sự muốn làm. Chính sự hiện giờ đã không còn là vùng nước vẩn đục, bây giờ nó là một ly rượu độc. Tất cả mọi người đều muốn một phần, cậu ở chính giữa điều đình, chỉ kéo dài được nhất thời, không cứu được tận gốc.”

“Tôi muốn cậu dứt ra khỏi vòng xoáy này, dẫn Thư Ngọc cao chạy xa bay. Đừng nghĩ rằng đây là bỏ trốn mà tự hủ thẹn, đợi thế lực mới chính đồn đất nước này, sau đó là cần xây dựng và nhân tài. Điều cậu cần phải làm là khi trận hỗn loạn kế tiếp xuất hiện cậu cùng những nhân tài khác phải làm trung gian điều đình.”

“Nhớ kỹ, chịu nhục còn khó hơn khăng khái hy sinh nhiều.”

Thư Ngọc rời khỏi mảnh sân của Đàm công, đi dạo một vòng tới mảnh sân nhỏ tĩnh lặng tại bắc viên.

Gánh hát trong sân còn chưa chuyển đi, tốp năm tốp ba đang thu dọn dụng cụ.

Cô đi vòng tới sương phòng ở hậu viện, trông thấy một đào kép đeo một nửa mặt nạ, mặc trường bào màu đỏ, người đó đối diện mảnh sân không một bóng người, chẳng biết xướng ca gì.

Thư Ngọc không biết hắn đang hát gì, bởi vì miệng hắn khép mở nhưng lại không thốt ra một nửa lời thoại. Một màn biểu diễn không tiếng động.

Dáng người thanh thoát này, hình như cô đã từng quen biết.

Cũng từng có một người, lặng lẽ ở trong sương phòng một mình hát cho cô nghe.

Thế nhưng người này đã qua đời.

Màn diễn kết thúc, Giang Nam quay đầu nhìn về phía Thư Ngọc, trong đôi mắt không hề gợn sóng.

Thư Ngọc lấy lại tinh thần, mau chóng nói: “Tôi đến nói lời cảm ơn, cảm ơn anh đã cứu tôi hai lần.” Một lần là dưới móng vuốt của cú đại bàng, lần thứ hai là trong phòng tối tại bắc viện. Cô hiểu rõ, nếu không có hắn sai bảo thì Dạ Thập Tam sẽ không xuất hiện trong phòng tối.

Hắn gật đầu, xoay người muốn bỏ đi.

Thư Ngọc hơi lúng túng, chưa suy nghĩ kỹ mà nói ngay: “Vừa nãy...anh hát rất hay.”

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn cô, trong mắt có chút nghiền ngẫm: “Cô có thể nghe tôi hát ra cái gì?” Giọng hắn thô ráp, tựa như dao cùn rạch qua cọc gỗ.

Cô có chút ngượng ngùng: “Tại sao anh không hát ra lời thoại?” Cô chắc chắn, giọng hát của hắn nhất định không thua bước nhảy của hắn.

Hắn nở nụ cười: “Cô cảm thấy cổ họng của tôi còn có thể xướng ca sao?”

Cô sửng sốt: “Giọng của anh...”

Hắn thờ ơ nói: “Bị độc hủy giọng rồi.”

Cô sửng sốt lần nữa. Người trước mặt nhất định có chuyện xưa, hắn từng trà trộn vào Thiên Cơ Các, là đồ vương Cầu Lão Thất mới nổi, rồi lại biến hóa nhanh chóng trở thành ông chủ của gánh hát. Chuyện xưa của hắn, cô không tiện dò hỏi, vì thế chỉ đành im lặng.

Hắn nhíu mày, bỗng nhiên trải áo choàng ra rồi ngồi lên đó.

“Hôm nay các người lên đường, gặp nhau cũng là một đoạn duyên phận.” Hắn cười cười, “Tôi chẳng có gì, giọng hát cũng bị hỏng, chỉ còn dùng được đôi tay này, không bằng đàn một khúc để tiễn cô.”

Cô hơi kinh ngạc, cũng ngồi xếp bằng.

Tiếng đàn vang lên, là làn điệu cô chưa bao giờ nghe qua. Giai điệu du dương, tựa như gió lại tựa như mây trôi, lướt qua núi non ngàn dặm, cuối cùng hóa thành vài tiếng thở dài.

Khúc nhạc kết thúc, cô hết sức bất ngờ bởi cảm kỹ của hắn. Hắn vẫn giữ tư thế khảy đàn, nhưng cô chợt hiểu ra, đây là lặng lẽ đuổi khách.

Sau cùng cô cúi người chào, nói hai câu cảm ơn, rồi xoay người bỏ đi.

Một câu cảm ơn là vì được hắn cứu mạng, câu còn lại là vì hắn đã tặng khúc nhạc.

Rất lâu sau, mảnh sân vẫn yên tĩnh như trước.

Dạ Thập Tam đi đến trước mặt người đàn ông đang ngồi trên chiếc áo choàng, cô ta cong khóe môi: “Tôi tưởng rằng anh dùng độc phá hủy giọng mình là vì sợ tay sai của đại nhân nhận ra tiếng nói của anh, nhưng hóa ra không chỉ có vậy.”

Cô ta ngồi xuống bên cạnh hắn, thở dài: “Giang Nam ơi Giang Nam, anh cố chấp đi con đường này, là vì báo thù cho sư phụ đã mất của mình, hay còn có chấp niệm khác?”

Trả lời cô ta chỉ có tiếng lá rơi đầu đông cùng với tiếng hót của đàn chim di trú ở phía chân trời.

82. Quyển 6 - Chương 1: Hồng Nhan Tri Kỷ

Gần cuối năm, thành phố Nam Kinh vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều chìm trong không khí hân hoan.

Tiếng pháo từ lâu đã không chịu nổi sự tĩnh lặng, luôn nổ vang tại phố lớn ngõ nhỏ.

Đa số đầy tớ trong nhà đều được cho phép trở về nhà, chỉ giữ lại một vài lão bộc đã hầu hạ nhiều năm.

Thư Ngọc mặc chiếc áo khoác bằng lông, dờn ghế ngồi kế bên lò sưởi ấm, cô vừa lắng nghe tiếng ồn ào ngoài tường, vừa dựa vào cái bàn nhỏ xe chỉ luân kim.

Hằng Nghi đã truyền dạy tất cả tú pháp cho cô, có thể hiểu thấu được không, đó là chuyện của cô.

Cứ cách vài ngày thì có điện báo từ Bồng Tể Viên gửi đến, đại khái báo rằng Hằng Nghi vẫn mạnh khỏe. Điện báo hôm trước gửi tới vẫn là báo bình an, sau cùng lại thêm một câu —— Đàm Phục đưa Hằng Nghi đến Bắc Bình tìm bác sĩ chữa bệnh.

Năm mới năm nay, nhất định lại không thể cả nhà đoàn viên.

Thư Ngọc thở dài, nhưng cảm giác mất mát này mau chóng phai nhạt. May mà hiện giờ cô không phải ở một mình.

Đang suy nghĩ thì có người đẩy cửa đi vào, người đó mang theo làn gió lạnh buốt cuốn theo bông tuyết.

Cô muốn đứng dậy giúp Cô Mang phủi đi bông tuyết trên áo khoác, nhân tiện cầm lấy bao lớn bao nhỏ trong tay anh, thế nhưng trên đầu gối chất một mớ cuộn chỉ to to nhỏ nhỏ cùng với hoa văn mới thêu được một nửa, cô không thể nhúc nhích.

Chờ cô dọn dẹp mọi thứ trên đầu gối thì anh đã cởi áo khoác ra rồi, cũng đặt xuống gói đồ.

Anh dang ra hai tay trống không, vừa lúc ôm trọn vợ yêu đang chạy tới: “Nặng.” Một hình cầu tròn vo lăn vào trong ngực, rất là thoải mái.

Cô trừng mắt: “Quần áo nặng!”

Anh nghe lời gạt đầu: “Phải, là quần áo nặng!” Dứt lời anh thơm lên khuôn mặt đỏ au của cô vì ngồi gần lò sưởi.

“Đồ tết à?” Sự chú ý của cô đã bị đồ đạc nằm trên bàn thu hút. Trong một cái túi to chứa đầy giấy đỏ viết câu đối dán ngoài cửa, một túi khác đựng đầy pháo hoa, còn có rất nhiều thức ăn nhét trong hai cái túi to.

Anh đáp: “Anh tự mình đến Bành Hồ Hiên chọn mấy món điểm tâm đã làm sẵn, em không cần suốt ngày bận rộn trong bếp.” Tuy rằng anh muốn ăn điểm tâm do chính tay cô làm, nhưng nghĩ tới cô bận bịu trong bếp, còn anh thì bị lạnh nhạt, nhất thời anh chẳng còn tâm tư thêm ăn.

“Đây là cái gì?” Bỗng nhiên cô rút ra một tờ giấy đỏ.

Anh đi qua, nhìn tờ giấy trong tay cô. Đó là một tờ giấy đỏ hình vuông được cắt ra rất vuông vức, trên đó dùng bút đen viết lên mấy chữ: “Có bạn từ phương xa đến, vui mừng chứ.”

Từng nét bút rất nghiêm túc, nhưng quả thật rất khó xem.

Thư Ngọc nhú mày, kiểu chữ này còn vụng về hơn con nít vừa mới học viết chữ. Nét dọc nét ngang thẳng tắp, quả thật giống như dùng thước đo vạch ra, vô cùng cứng nhắc.

Còn phần nội dung nữa, đâu có chỗ nào giống như có ý chúc mừng năm mới chứ?

Cô không có lời nào để nói nhìn về phía Cô Mang, trong mắt đầy vẻ khiêu nại, gu thẩm mỹ chọn lời mừng của anh đã xảy ra biến hóa dữ dội rồi.

Cô Mang hơi ngớ ra: “Cái này không phải do anh chọn.”

Cô nhướn mày: “Là của lão Hồ bỏ quên, anh không để ý đem vào đây luôn sao?”

Anh không xác định, ho nhẹ một tiếng: “VẬY...trả lại?”

Bỗng dưng, bàn tay cô đang hí hoáy với tờ giấy đỏ chợt dừng lại.

“Khỏi phải trả lại lão Hồ.” Thư Ngọc bỗng nhiên nói, “Đây là tặng cho anh.” Dứt lời cô lật sang mặt sau của tờ giấy.

Phía sau cũng có một hàng chữ nhỏ viết bằng bút đen, cứng đờ tựa như một dòng mã máy tính.

Trên đó viết: Nước đầm đào hoa sâu hàng ngàn thước, không bằng tình Cô Mang tiễn ta.

(*) câu thơ chính xác là: Đào hoa đầm thủy thâm thiên xích, bất cập Uông Luân tổng ngã tình. Câu này trích từ bài thơ “Tặng Uông Luân” của Lý Bạch. Dịch nghĩa là: Nước đầm đào hoa sâu hàng ngàn thước, không bằng tình Uông Luân tiễn ta. [nguồn: thivien]

Chữ “Mang” lại viết sai, thiếu một nét phẩy.

Thư Ngọc lạnh lẽo liếc xéo Cô Mang: “Nói đi, lại là hồng nhan tri kỷ nào của anh?” Dừng một chút, cô nói tiếp, “Cơ mà hiển nhiên tình cảm đối với anh chưa đủ sâu sắc nhỉ, ngay cả tên anh cũng viết sai.”

Cô Mang gơ tay đầu hàng: “Em hiểu lắm anh rồi, có một mình em thân anh còn chưa lo xong, làm sao dám có người khác?” Anh vừa xin khoan dung vừa suy nghĩ trong đầu, rốt cuộc có người nào lấy anh ra làm trò cười năm mới?

Đầu tiên nghĩ đến Hàn Kinh, nhưng anh mau chóng phủ định — chữ Hàn Kinh không có xấu như vậy.

Dựa vào nét chữ, anh chợt nghĩ tới Hạ Tử Trì, nhưng lập tức lắc đầu — cho Hạ Tử Trì một trăm lá gan, chắc chắn anh ta không dám.

Trầm tư suy nghĩ hồi lâu, chẳng tìm ra được kết quả.

Anh thu hồi mạch suy nghĩ, bỗng chốc thấy cô đứng yên tại một bên, đôi mắt óng ánh nhìn anh, mong chờ đáp án.

Thế là trái tim anh run rẩy, mở to mắt nói dối: “Hàn Kinh, nhất định là Hàn Kinh, anh ta một mình buồn chán qua năm mới, nên lấy anh ra làm trò cười thôi.”

Cô chớp mắt mấy cái, có chút hoài nghi, cũng có chút tin tưởng.

Hàn Kinh đang ở tại một buổi tiệc cách xa trăm dặm, chợt hắt hơi một cái. Anh ta xoa cái mũi, nghĩ mãi không ra: ông đây cũng bị cảm ư? Nói đùa, sao có thể vậy chứ?

Thư Ngọc và Cô Mang trừng mắt nhìn nhau cả buổi, đột nhiên bị âm thanh của lão bộc ngắt ngang.

“Tiên sinh, phu nhân, bên ngoài có người tìm. Nói là bạn cũ của tiên sinh, nhất định phải gặp mặt tiên sinh.”

Thư Ngọc thình lình thốt ra một câu: “Người kia ngoại hình đẹp không?”

Bác Dương sững sốt, thành thành thật thật đáp: “Ngoại hình trắng trẻo mảnh khảnh, rất tuấn tú.”

Cô Mang chợt cảm thấy sự việc không ổn, vừa muốn cắt lời giải thích thì đã thấy Thư Ngọc chỉnh lại áo khoác của mình rồi đi ra phía cửa.

“Em đi làm gì?” Anh theo bản năng hỏi.

Cô ung dung đáp: “Đi gặp mặt hồng nhan tri kỷ tuần tú của anh.” Dứt lời cô đã đi xa mấy bước.

Cô Mang bóp trán, chỉ đành đi theo sau.

Cửa chính khép hờ, đối diện cánh cửa chính là một phiến đá tại đầu ngõ, trong ngõ còn lưu lại mảnh vụn của quả pháo.

Hồng nhan tri kỷ từ đường xa đến đây đang dẫm lên một đồng mảnh vụn, vô tư ngó ngía cửa chính mấy lần.

Khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy người tới, Thư Ngọc liền sững sờ.

Người kia cao gầy, mặc bộ quần áo truyền thống Trung Quốc, trên đầu đội mũ chỏm, làn da bên ngoài cực kỳ trắng trẻo, nhất là nước da trên khuôn mặt, trắng bệch tựa như quanh năm không thấy ánh mặt trời.

Lông mày của anh ta rất nhạt, đường nét ngũ quan rõ rệt, khi nhìn thấy Thư Ngọc và Cô Mang ở phía sau cô, con ngươi màu xám nhạt thâm hiểm kia chợt sáng lên trong phút chốc.

“Hey, you guys! I haven’t seen you for ages!”

Trước cửa chính, trong ngõ nhỏ, nhất thời yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Qua hồi lâu, Thư Ngọc nhếch khóe miệng nói: “Abel, đã lâu không gặp.”

Cô Mang nhíu mày, ôm chặt Thư Ngọc: “Cậu tới Trung Quốc làm gì?”

Nụ cười trên mặt Abel càng tươi hơn: “Đến du lịch, thuận tiện gặp mặt bạn cũ, còn học hỏi một bản lĩnh lợi hại nhất Trung Quốc —— châm cứu!”

83. Quyển 6 - Chương 2: Thần Y Hộ Liêu

Trong trạch, sảnh phụ*.

(*) đại sảnh ở chính giữa, còn sảnh phụ là ở hai bên.

“Hiện tại cậu đang ở đâu?” Cô Mang bắt chéo chân ngồi cạnh bàn, rót tách trà đưa cho Abel.

Abel nháy mắt mấy cái: “Yên tâm, tôi sẽ không tới đây chiếm lấy không gian riêng của hai người đâu.”

Thư Ngọc mặt không biểu cảm: “Tiếng Trung của anh tiến bộ rất nhanh.”

Abel kiêu ngạo ngẩng đầu: “Với chỉ số thông minh của tôi, dư sức học vài ngôn ngữ.”

“Chờng nào thì anh đi?” Thư Ngọc lại hỏi.

Abel giác ngộ, có phần uất ức: “Đàm, tại sao cô lạnh nhạt với tôi thế?”

Thư Ngọc cười lạnh một tiếng: “Tự anh nghĩ lại xem, đã làm chuyện gì có lỗi với tôi không?”

Abel tỏ vẻ vô tội.

Cô Mang ho nhẹ một tiếng: “Cách đây không lâu, tôi bắt cần nói với cô ấy lần đầu tiên chúng tôi hẹn hò đã bị cậu phá hoại.”

Abel không thể tin, mở to hai mắt nhìn: “Cô, tình nghĩa anh em của cậu chạy đâu rồi?”

Cô Mang tỏ thái độ tốt bụng: “Đợi sau khi cậu có vợ, cũng có thể bán đứng tôi một lần.”

Abel: “...”

“Đàm, đó chỉ là một sự hiểu lầm!” Abel nỗ lực biện bạch, “Tôi rất hy vọng hai người có thể tu thành chính quả, nếu không tôi sẽ không giúp Cô làm cho cây tây phủ hải đường kia mau chóng nở hoa! Hơn nữa tôi cũng không muốn bảo Cô đi vào tối hôm đó, quả thật không ai có thể...”

Cô Mang đột nhiên ho liên mấy tiếng, ngắt ngang lời biện bạch của Abel.

Abel nhượng mày: “Cô, cậu bệnh à?”

Ánh mắt Thư Ngọc như cơn gió lướt qua Cô Mang, sau đó cô quay đầu cười ôn hòa với Abel: “Abel, tiếp tục.”

“...Tối hôm đó tôi thật sự hết cách nên mới cầu xin Cô tới cứu mạng, trong những người mà tôi quen biết chỉ có cậu ấy sử dụng dao giải nhất, cũng rất...”

Cô Mang đột nhiên thốt ra một câu tiếng Latin ngắn gọn.

Abel sững sốt, anh ta theo phản xạ nhìn Thư Ngọc, im miệng không nói nữa.

Thư Ngọc không biết tiếng Latin, cô cau mày hỏi Cô Mang: “Vừa rồi anh nói cái gì?”

Abel cướp lời: “Cậu ấy uy hiếp tôi.”

Cô Mang nhướn mày, nghe được Abel nói tiếp: “Cậu ấy sợ tôi nói với cô chuyện cậu ấy giúp tôi đánh nhau với người ta, hại cậu ấy mất mặt.”

Câu này khiến cho lông mày vốn nhướn lên của Cô Mang được thả lỏng.

Thư Ngọc hoài nghi nhìn người này rồi lại nhìn người kia, thế nhưng hình như hai người đàn ông thỏa thuận xong xuôi rồi, lập tức chuyển đề tài tán gẫu sang lượng tử phân tử được phẩm đĩa Petri hệ thống mạch máu...

Thư Ngọc ngồi nghe nhưng chẳng hiểu gì hết, nhưng cô không thể không thừa nhận, cô thích nhìn vị lịch sự bại hoại nhà cô trò chuyện cùng bạn học cũ London.

Khi bàn chuyện chính sự, anh luôn biết cách bày mưu lập kế cao thâm khó lường, không biết đã làm mê say bao nhiêu thực nữ quyền quý tại Bắc Bình, mà chỉ có năm đó khi cùng bạn học trò chuyện say sưa, anh mới có dáng vẻ hưng phấn như vậy.

Trong mắt cô, anh lúc này là hấp dẫn nhất.

Thừa dịp Thư Ngọc đứng dậy đi lấy bánh ngọt, Abel đang ba hoa đột nhiên chột khuỷu tay Cô Mang, ra vẻ thần bí nói: “Cậu lại thiếu tôi một ân huệ.”

Cô Mang bực bội: “Biết rồi.”

Abel chột tỏ vẻ khó hiểu: “Tại sao cậu không muốn cho cô ấy biết tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Có bao nhiêu người muốn dùng chuyện từng trải như thế để tán gái, sao lại tới phiên cậu thì...” Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc anh ta nghĩ ra thành ngữ bốn chữ thích hợp, “...giữ kín như bưng hả?”

Cô Mang không thêm quan tâm đến lý lẽ của Abel.

“Tối hôm đó cậu quả thật rất tuyệt vời!” Abel hơi kích động, “You beat Mr. X. You were awesome!”

“Enough.” Cô Mang mặt không biểu tình liếc nhìn Abel. Anh ta hậm hực ngậm miệng.

Qua một lúc, Abel lấp bắp cất tiếng: “Vậy...ân huệ này, cậu muốn trả cho tôi không?”

“Cậu muốn thế nào?” Cô Mang hỏi.

“Bái sư!” Abel vung lên cánh tay dài, làm tư thế chấp tay, “Tôi hâm mộ một vị thần y, nhưng ông ta có một chút thành kiến chủng tộc, làm thế nào cũng không chịu nhận tôi làm đồ đệ. Cậu thông minh như vậy, giúp tôi bái sư thành công coi như trả xong ân huệ này.”

Nửa canh giờ sau, khi Thư Ngọc và Cô Mang được Abel dẫn đến trước một ngôi nhà gỗ nhỏ rách nát, trong lòng Thư Ngọc chột rồi bời.

Cô bắt đầu tự kiểm điểm xem mình có phải hà hiếp Abel quá đáng không, khiến cho người bạn học cũ này tình nguyện ở tại nơi này mà không dám tới nơi ở của cô và Cô Mang.

“Abel,” cô chần chờ cất tiếng, “Nếu trước đó tôi quá nghiêm khắc, tôi xin lỗi, nhưng anh nên biết rằng tôi cũng rất thích anh, cho nên anh không cần phải...”

Lời còn chưa nói xong, chỉ thấy Abel vô cùng hân hoan kêu một tiếng với cánh cửa chính của ngôi nhà gỗ đang mở rộng: “Tiểu Thuận Tử, tôi đã trở lại! Tôi còn dẫn theo hai người bạn sang đây.”

Vừa dứt lời, chột nghe bên trong căn nhà vang lên tiếng lạch bạch. Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông vạm vỡ cường tráng xuất hiện cạnh cánh cửa.

Người đàn ông vạm vỡ mang râu quai nón đầy mặt, một đôi mắt nhỏ như đậu xanh khảm dưới lông mày rậm rạp, quần áo vải bố thô sơ chẳng biết đã bao lâu không giặt giũ, đã không còn phân biệt được màu sắc vốn có.

Thư Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua Abel, đề thấp giọng hỏi: “Anh ta...Tiểu Thuận Tử?”

Abel gật đầu: “Anh ta là người Trung Quốc tốt bụng nhiệt tình nhất mà tôi từng gặp, anh ta cho tôi chỗ dừng chân và ba bữa cơm mỗi ngày miễn phí.”

Đang nói chuyện, Tiểu Thuận Tử dựa ở khung cửa lộ ra nụ cười ngây ngô ngượng ngùng với Thư Ngọc.

Thư Ngọc bình tĩnh cười lại với người đàn ông vạm vỡ đang đỏ mặt, trong lòng cô càng cảm thấy áy náy đối với Abel hơn.

Abel bỗng nhiên hạ giọng, nói với vợ chồng Cô Mang: “Chỉ cần tôi lấy lòng anh ta, chuyện bái sư có thể coi như ‘xé màn đêm nhìn thấy ánh sáng’.”

Lúc này, Cô Mang đã không còn điềm tĩnh: “Đối tượng mà anh muốn bái sư chính là người này?”

Người đàn ông vạm vỡ mang râu quai nón, khoảng cách giữa hai mắt quá rộng, tỉ lệ vóc dáng không hề cân đối, vả lại ánh mắt đờ đẫn, động tác tứ chi chậm chạp.

Lúc đầu nhìn thấy người này, trong đầu anh đã đưa ra phán đoán sơ bộ.

Tiểu Thuận Tử này có thể là một người bại não.

Cho dù Abel có đam mê lĩnh vực nghiên cứu tới một cảnh giới nhất định nào đó, nhưng anh ta tuyệt đối không thể đuổi theo một người mắc bệnh bại não mà muốn bái sư.

Quả nhiên Abel lắc đầu: “Thần y kia là ông nội của Tiểu Thuận Tử.”

Thư Ngọc có phần hoang mang, nếu là thần y thì tại sao không chữa khỏi cho cháu trai của mình trước?

Abel lại nói: “Kiệt tác lớn nhất của Liêu thần y chính là Tiểu Thuận Tử.” Trong giọng nói của anh ta chứa đầy lòng thành kính.

Thư Ngọc theo bản năng nhìn qua Cô Mang, vừa lúc anh cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn cô.

Hai người lặng lẽ nhất trí, nhiều năm không gặp, tính cách của Abel thật sự càng ngày càng kỳ quái.

Nhưng mà không thể cứ vậy dập tắt hứng thú của Abel, vì thế hai người cùng Abel ngồi trên chiếc ghế gỗ trước ngôi nhà chờ Liêu thần y trong truyền thuyết kia.

Chiếc ghế gỗ rất thấp, Cô Mang ngồi lên đó không thể duỗi chân được, thoát nhìn vô cùng buồn cười.

Thư Ngọc không nhịn được mà hé miệng cười.

Cô Mang bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, chẳng nói gì cả, anh gơ tay quần sát khăn quàng cổ bằng lông của cô.

“Trước khi trời tối nếu không đợi được Liêu thần y, tôi và Thư Ngọc sẽ về trước.” Cô Mang nói với Abel. Sắc trời dần tối, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, anh lo lắng cô không chịu nổi.

Bỗng nhiên, trong nhà gỗ lại phát ra tiếng lạch bạch, Tiểu Thuận Tử vốn ở bên trong đã xuất hiện lần nữa trước mặt mọi người.

Anh ta kéo lê thân hình cường tráng, lạch bạch chạy về phía cửa sân, chạy tới cạnh hàng rào thì đứng im.

Qua vài phút, tại đường vòng vang lên tiếng leng keng. Tiếng vang kia từ xa đến gần, một vóc người nhỏ bé lưng gù xuất hiện cùng tiếng vang trong ánh tà dương cuối cùng của nắng chiều.

Tuổi tác người kia rất lớn, đầu đội mũ thư sinh, đằng sau bờ lưng gù đeo một giỏ bằng tre còn lớn hơn cả cơ thể của ông ta, trong giỏ cắm đầy sào tre, trên sào treo đầy tấm thẻ đủ loại kiểu dáng.

Trên tấm thẻ có vẽ hình bát quái, có viết chữ vô sinh, còn dán tấm giấy tuyên truyền trừ ẩm trừ thối trừ gián. Trong mỗi hốc nhỏ ở hai bên giỏ tre đều cắm một lá cờ nhỏ, trên lá cờ vẽ một chân răng thật lớn, viết là —— trị bệnh phù chân, thuốc đến khỏi bệnh!

Thư Ngọc cố khiến mình trông có vẻ bình tĩnh tự nhiên. Hồi bé, Đàm công và Tạ công đã dạy cô, nhân bất khả mạo tướng, hải thủy bất khả đấu lượng (người không thể đánh giá qua tướng mạo, nước biển không thể dùng đầu để đo đếm).

Dưới một đồng biểu ngữ này, không chừng che giấu một đại thần y hiếm thấy.

Tiểu Thuận Tử chạy lạch bạch đến trước mặt thần y, cầm lấy giỏ tre to tướng kia, tiếp đó khom xuống thân hình cường tráng của mình, vì thế thần y có thể vươn tay sờ đầu anh ta, tựa như vuốt ve một con cún khổng lồ.

Thư Ngọc ngẩn ngơ nhìn mọi việc xảy ra, cho đến khi thần y đi tới trước mặt cô mới lấy lại tinh thần.

Thần y híp mắt nhìn Thư Ngọc, rồi lại nhìn Cô Mang, sau đó nở nụ cười hiền hậu: “Hai vị, xem bói không?”

Ồ? Thư Ngọc ngớ ra.

“Cầu quan cầu lộc cầu nhân duyên, hay là cầu con cái?”

Cô Mang đột nhiên ôm vai Thư Ngọc, cười với thần y kia: “Chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Đêm khuya, Cô trạch.

Sau khi Thư Ngọc tắm rửa tiến vào ổ chăn, Cô Mang vẫn muốn giải đoán động cơ của Abel.

“Châm cứu?” Anh cau mày, “Cậu ta trông chờ thần y họ Liêu kia dạy cậu ta châm cứu ư? Abel suy nghĩ cái gì đây?”

Cô cười cười: “Anh đừng lo nghĩ nữa, anh ta muốn bái sư thì hãy để anh ta bái, có lẽ anh ta cảm thấy hứng thú với văn hóa Trung Quốc.”

Anh mau chóng khôi phục vẻ điềm tĩnh của thường ngày: “Có lý.”

Anh còn muốn nói gì nữa, lại cảm thấy cơ thể mềm mại của cô sáp lại gần.

Cô hiếm khi chủ động thế này, anh khó tránh khỏi xao nhãng.

Trong nháy mắt Abel đã bị ném lên chín tầng mây.

Trong lúc ý loạn tình mê anh khẽ cắn vành tai của cô, chợt nghe được giọng nói êm ái của cô vang lên tai anh: “Mr. X là ai?”

84. Quyển 6 - Chương 3: Kể Cô Đơn

Hôm nay ánh nắng mặt trời rất tốt. Bầu trời cao rộng mênh mông, xanh biếc vô hạn.

Thư Ngọc nằm bò trên bệ cửa sổ vẫn còn ngẩn ngơ ngắm nghía bọt tuyết trên nhánh cây khô.

Lúc Cô Mang bưng sữa nóng đi vào, trông thấy bức họa xinh đẹp như vậy. Mỹ nhân quần áo mỏng manh, làn tóc mây hơi rối, lười nhác tựa trên bệ cửa sổ.

Mỹ nhân này chính là của nhà anh.

Bất giác tâm tình anh rất tốt.

Vì thế, anh đi qua, ôm cô vào trong lòng, cách mái tóc đen nhánh mà hôn lên má cô: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, buổi sáng thức dậy phải mặc thêm quần áo.”

Cô quay đầu lại, thản nhiên liếc anh một cái, không nói câu nào.

Anh làm sao không biết cô đang tức giận gì chứ, vì thế anh sờ mũi, hắng giọng nói: “Mr. X chẳng phải là nhân vật quan trọng nào, anh cũng chỉ gặp anh ta có một lần, hiện giờ ngay cả trông anh ta thế nào anh cũng không còn nhớ.”

Cô lẳng lặng nhìn anh, vẫn không nói gì.

Anh giơ tay đầu hàng: “Bọn anh chỉ đánh nhau một trận, hai bên không ai thắng ai. Anh tự cảm thấy rất mất mặt nên không cho Abel nói ra.”

“Anh sai rồi. Anh cam đoan, sau này hề có chuyện nguy hiểm, anh tuyệt đối không nhúng tay vào. Cho dù hết cách đành phải nhúng tay, anh nhất định phải được em cho phép, như vậy được chứ?” Anh trịnh trọng cam đoan.

Anh đã nói vậy, cô còn có thể làm gì? Chỉ đành trừng anh một cái, nhận lấy ly sữa nóng ở trong tay anh, uống một ngụm nhỏ.

Anh nhìn dáng vẻ như mèo con của cô, cúi đầu mỉm cười.

“Hôm nay anh còn muốn đi gặp Abel không?” Cô ngược mắt hỏi, “Anh đã hứa với anh ta phải giúp anh ta bái sư.”

Anh thuận tay chỉnh lại cổ áo của cô: “Đợi muộn một chút anh qua đó, hôm nay Hàn Kinh sẽ sang đây.”

Vừa nghe đến tên Hàn Kinh, trong nháy mắt cô lên tinh thần: “Ồ, Hàn tiểu gia muốn tới nhà chúng ta à.”

Anh mỉm cười: “Anh ta nhớ đến món tôm mà em làm, cứ nhắc mãi bên tai anh không biết bao nhiêu lần.”

Cô bỗng nhiên cảnh giác: “Lần này Hàn Kinh đến không phải là muốn anh giúp chuyện gì chứ?”

Anh còn chưa kịp trả lời, thì đã nghe cô hung hăng nói: “Tết nhất, anh không được chạy ra ngoài, thanh lâu quán rượu hộp đêm, một cái cũng không cho phép đi!”

Anh nghiêm túc gật đầu: “Vợ nói phải, những chỗ ấy nhàm chán lắm.”

Hàn Kinh tới nơi mà không hề khoa trương, cứ thế một mình dọc theo phố lớn ngõ nhỏ đi bộ sang đây, khi sắp đến Cô trạch thì đột nhiên xuất hiện một cái túi: “Chúc mừng năm mới, Cô tiên sinh Cô phu nhân.”

Quà mừng tới nhà viếng thăm của người này quả là độc nhất vô nhị so với người bình thường. Thư Ngọc vén lên một góc túi nhìn rồi tắc lưỡi: “Hàn Kinh, mùa này mà đem đến những thực phẩm tươi sống thượng đẳng thật là không dễ dàng nhỉ.”

Hàn Kinh ung dung khoát tay: “Dù sao cũng phải vào nồi chảo của cô, chẳng sống được bao lâu.”

Thư Ngọc trừng mắt: “Xem ra có người không muốn ăn thức ăn do tôi nấu.”

Hàn Kinh tỏ vẻ vô tội chìa tay: “Dù sao cũng không phải tôi.”

Thư Ngọc vừa căn dặn đầy tớ cầm lấy thực phẩm tươi sống, vừa lắc đầu bật cười đi về phía phòng bếp.

Hàn Kinh ngồi trên chiếc ghế dựa bọc thảm, trông thấy giấy cắt hoa tinh xảo dán trên cửa sổ, cùng với tấm vải thêu được một nửa nằm trên bàn, anh ta tấm tắc thở dài: “Có vợ chính là hạnh phúc mà.”

Cô Mang mặc quần áo thường ngày thoải mái, cười nói: “Ồ, tôi tưởng rằng người nào đó sẽ nói, cuộc sống chơi bời mới là con đường đúng đắn của nhân gian.”

“Thôi, anh không hiểu được nỗi lòng phức tạp của tôi.” Hàn Kinh làm như bất đắc dĩ bóp trán, “Những tiểu mỹ nhân kia tranh nhau phong hoa tuyết nguyệt cùng tôi, tôi thật không biết mỗi tối nên lật thẻ bài nhà ai mới không ảnh hưởng hòa khí. Haiz, phức tạp mà phức tạp quá mà.”

Cô Mang nhướn mày: “Tôi thật không thể nào hiểu được loại phức tạp này.”

“Nhưng mà, tuy rằng tôi sống phóng túng, nhưng không bỏ quên chuyện gì, luôn đặt chính sự trong lòng.” Hàn Kinh cười vô lại, “Này, bản đồ mà tôi sai người điều tra đã có manh mối rồi.”

Cô Mang nhíu mày, nhận lấy tài liệu Hàn Kinh đưa qua.

“Lần trước chúng ta lấy được một phần nhỏ trong bản vẽ của bản đồ, nó không phải ghi lại lối đi sông núi của nơi nào, mà là lối đi của một cung điện.” Hàn Kinh chỉ vào hình vẽ phỏng theo bản đồ, “Xem, tứ giác này được phân chia dựa theo chiều hướng phong thủy, chẳng trách người của tôi đi khắp nơi, chẳng tìm

được chỗ nào phù hợp với bản đồ này. Nơi chốn vẽ trên bản đồ này căn bản là do người tạo ra, ngoài người đã tạo ra nó thì không ai biết được cung điện này nằm ở đâu.”

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Cô Mang nói: “Cung điện này hẳn là nằm dưới mặt đất.”

Hàn Kinh sửng sốt: “Ý anh là...lăng mộ.”

Cô Mang gật đầu. Buổi tối trước khi rời khỏi Bồng Tể Viên, anh và Hằng Nghi đã có một cuộc trò chuyện.

Hằng Nghi nói, những người đó đã bị mất bà lại, họ xuất phát từ thành Nam Kinh, chòng chênh nửa tháng trời mới đến một cung điện bằng đá. Khi Hằng Nghi đồ lại hình dạng bên trong cung điện thì đã dựa vào đủ loại dấu hiệu để phỏng đoán, cung điện bằng đá này hẳn là ở dưới chỗ sâu.

Lấy Nam Kinh làm tâm, hành trình xe ngựa nửa tháng làm bán kính vòng tròn, khu vực đi qua trong vòng tròn này, hẳn chính là chỗ lăng mộ.

Hàn Kinh gật đầu, lại nghe Cô Mang nói: “Anh đã từng nghe nói đến núi Thái A chưa?”

Núi Thái A? Hàn Kinh lắc đầu: “Ở đâu?”

Cô Mang cũng lắc đầu: “Ngọn núi này hẳn là có liên quan tới lăng mộ, nhưng đến tận lúc này người của tôi vẫn chưa tìm ra nó.”

Hàn Kinh cong khóe miệng: “Chẳng phải là một ngọn núi thôi sao, giao cho tôi đi, tìm được rồi nhớ mời tôi một bữa cơm. À, bảo Thư Ngọc nấu một bữa cơm là được rồi, đồ ăn cô ấy nấu ngon hơn bên ngoài nhiều.”

Cô Mang nhướn mày: “Tay nghề của cô ấy, không phải anh muốn ăn là ăn được.”

Hàn Kinh trừng mắt: “Anh làm bằng sắt đá hử, ức hiếp kẻ cô đơn thú vị lắm sao?”

Cô Mang ra vẻ vô tội: “Ức hiếp anh khá thú vị đấy.”

Lúc ăn trưa, Thư Ngọc không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô nhìn thấy áp suất thấp quanh quần trên trán Hàn Kinh, còn Cô Mang thì ra vẻ thần linh tại thượng.

Cô chột chột Cô Mang, hạ thấp giọng hỏi: “Ba này hai anh đánh nhau trong thư phòng à?”

Cô Mang ung dung gấp một con tôm bỏ vào bát Thư Ngọc: “Không có, bọn anh trò chuyện rất vui vẻ.”

Cô nhin không được lại nhìn sang Hàn Kinh. Trông thế này, không giống như trò chuyện vui vẻ.

Thế là Thư Ngọc chần chừ cất tiếng: “Hàn Kinh, thức ăn không hợp khẩu vị ư?”

Hàn Kinh hừ một tiếng, nhanh chóng gấp từng món ăn trên bàn chất đầy trong bát mình: “Không, tôi đang suy nghĩ đêm nay nên lật thẻ bài của mỹ nhân nào.”

Thư Ngọc: “...”

Cô Mang ra vẻ trấn an nhìn Thư Ngọc: “Anh nói rồi, bọn anh trò chuyện rất vui vẻ.”

Sau khi ăn xong, Hàn Kinh lại không đi. Cô Mang ám chỉ mấy lần đã đến thời gian nghỉ trưa của hai vợ chồng, thế nhưng Hàn Kinh chỉ giả ngốc, ăn no rồi không đi nổi.

Thư Ngọc không phát hiện điểm bất thường: “Thế thì ở lại ăn tối luôn đi, hôm nay mua rất nhiều đồ ăn, đúng lúc gọi Abel sang đây ăn cùng.”

Cô Mang buồn rầu sờ mũi, muốn nói cũng không nói được.

Hàn Kinh cười thích thú: “Người không được ăn rõ ràng là anh, loại cảm giác này còn tệ hơn kẻ cô đơn nhĩ.”

Cô Mang bình tĩnh liếc Hàn Kinh một cái, anh ta thấy thế liền thôi trêu chọc, lập tức chuyển đề tài: “Ở chỗ anh có thầy phong thủy nào đáng tin cậy không? Thời gian trước tôi tiếp nhận Hàn gia, đám lão già trong nhà bắt tôi tìm một người đến xem phong thủy, tôi quả thật hết cách với bọn họ.”

Thầy phong thủy? Cô Mang đang muốn trả lời không biết thì bỗng dừng nhớ tới một người.

Cô Mang nhìn Hàn Kinh, bỗng nhiên cười bí hiểm: “Nói đến nhân vật xem phong thủy, gần đây tôi quả thật có tiếp xúc với một người. Người kia đã đọc rất nhiều sách, nghiệp vụ phong phú, dựa theo kinh nghiệm cũng coi như lão luyện, nếu không tìm một thời gian giới thiệu cho anh nhé.”

Hàn Kinh hơi ngạc nhiên: “Tôi chẳng qua thuận miệng hỏi thôi, không ngờ anh cũng tin cái này?”

Cô Mang thản nhiên nói: “Tin hay không thì có liên quan gì? Một câu, anh có cần người này không?”

“Cần! Sao lại không cần!” Hàn Kinh vỗ bàn tay về phía tay vịn xích đu, “Nếu không dẫn về một thầy phong thủy, đoán chừng đám già kia sẽ cùng nhau quỳ trước cửa nhà tôi khóc lóc.”

“Thầy phong thủy kia lai lịch thế nào?” Hàn Kinh đến gần hỏi.

Cô Mang đáp: “Ông ta họ Liêu.”

“Tên gì?” Hàn Kinh lại hỏi.

Cô Mang hé miệng, hồi lâu sau mới nói: “Liêu...Thần y?”

Hàn Kinh sửng sốt. Họ Liêu tên Thần Y?

Cái tên này rất khí phách.

85. Quyển 6 - Chương 4: Bói Quẻ Bên Đường

Nửa canh giờ sau bữa trưa, Cô Mang và Hàn Kinh mặc thêm áo khoác cùng đi ra ngoài.

Thư Ngọc đang định căn dặn đầy tớ đến chỗ Abel mời anh ta sang dùng bữa tối, bỗng dưng cô thay đổi suy nghĩ, quyết định tự mình đi.

Thừa dịp vị lịch sự bại hoại nhà cô đi vắng, cô gạ hỏi Abel, không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Vì thế cô lập tức thay quần áo, sau khi dặn dò bác Dương vài câu liền ra cửa.

Ngoài dự kiến của cô, Abel không ở trong ngôi nhà gỗ kia. Liêu thần y của đi vắng, bên trong chỉ có Tiểu Thuận Tử.

Khi trông thấy Thư Ngọc, Tiểu Thuận Tử hơi ngớ ra, qua một hồi lâu hình như mới nhớ ra cô.

Anh ta từ mép bàn đứng lên, vụng về mời Thư Ngọc vào nhà. Ai ngờ động tác đứng dậy của anh ta rất mạnh mẽ, làm rung chuyển cái bàn khiến cho bát đĩa rơi xuống đất.

Cái bát bằng sứ nhất thời vỡ nát.

Thư Ngọc có phần bất khoan, cô theo phản xạ ngồi xổm xuống nhặt lên đôi đĩa rơi dưới đất. Lúc này, Tiểu Thuận Tử cũng luống cuống khom người thu dọn mớ hỗn độn dưới đất. Hai người cứ thế không hề báo trước mà va vào nhau.

Cơ thể Tiểu Thuận Tử béo mập, đụng vào Thư Ngọc khiến cô choáng váng ngửa mặt ngã ngồi dưới đất.

Anh ta càng lo lắng hơn, bất chấp mảnh vụn dưới đất mà vươn tay kéo Thư Ngọc.

Khi anh ta nghiêng người tới, Thư Ngọc ngửi được một mùi hương.

Dường như là một mùi hương do nhiều hương liệu pha trộn lẫn nhau, cách xa một chút sẽ không ngửi ra, tới gần thì mới phát giác, mùi hương này nồng nặc đến nỗi khó chịu.

Cô nhíu mày, Tiểu Thuận Tử không giống người biết dùng hương liệu, thế thì là ai xúc hương liệu cho anh ta? Liêu thần y?

Bỗng dưng, trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ hoang đường: có lẽ nào là tự con người anh ta mang theo mùi hương?

Còn chưa nghĩ ra nguyên do thì cô đã được bàn tay to của Tiểu Thuận Tử kéo đứng lên.

Cô tặc lưỡi, sức lực của anh ta vô cùng mạnh mẽ, kéo đến nỗi cánh tay cô phát đau. Vết chai trong lòng bàn tay của anh ta quệt qua lưng cô để lại một dấu đỏ nhàn nhạt.

Đứng vững rồi, tâm trạng của cô vẫn chưa ổn định, trong đáy lòng chợt cảnh giác —— cô ở cùng một phòng với một người đàn ông không biết sức lực mạnh mẽ đến thế nào, thật sự là không sáng suốt.

Nhưng khi ngược mắt nhìn về khuôn mặt khờ dại có chút vô tội của Tiểu Thuận Tử, cô lại cảm thấy mình quá nhạy cảm rồi.

“Tiểu Thuận Tử, tôi đến tìm người, xin hỏi vị khách nước ngoài ở nhờ nhà anh bây giờ đang ở đâu?” Thư Ngọc ôn hòa nhìn Tiểu Thuận Tử.

Tiểu Thuận Tử ngơ ngác nhìn cô hồi lâu, không có trả lời.

Thư Ngọc kiên nhẫn lặp lại lần nữa, ai ngờ anh ta vẫn không có chút phản ứng.

Lúc này cô mới nhận ra, có lẽ người trước mắt có chứng ngại về chức năng ngôn ngữ.

Tuy nhiên cô mau chóng có biện pháp. Cho dù có một chút chứng ngại, nhưng Tiểu Thuận Tử nhất định có thể giao tiếp với người khác, nếu không thì làm sao Liêu thần y trao đổi với anh ta?

Vì thế cô ngồi xuống, tay nhúng nước trà, vẽ ra hình dáng của Abel trên mặt bàn gỗ.

“Anh có thấy anh ta không?” Cô hỏi.

Tiểu Thuận Tử nhìn chằm chằm hình người đơn giản trên bàn, rồi gật đầu.

Thư Ngọc hỏi tiếp: “Anh có biết anh ta đi đâu không?”

Tiểu Thuận Tử lại gật đầu, sau đó mở miệng ra, thốt ra mấy từ một cách khó khăn: “Anh ta, ông nội, ở cùng nhau.”

Abel cùng Liêu thần y ra ngoài xem bệnh? Thư Ngọc lại hỏi: “Bọn họ cùng nhau đi đâu?”

“Thất Sương Hà.”

Thư Ngọc mù mờ, trong thành Nam Kinh có một chỗ như vậy ư? Sao cô lại không biết?

Cô còn muốn hỏi tiếp, nhưng Tiểu Thuận Tử không trả lời nữa. Anh ta gạt Thư Ngọc sang một bên, tiếp tục nhặt bát vỡ dưới đất.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, anh ta ngồi ngẩn ngơ trước cửa, không biết từ đâu lấy ra một tờ giấy đỏ và một chiếc bút lông tả tơi. Anh ta nhoài người lên ghế gỗ bắt đầu vẽ vờ.

Thư Ngọc tiến đến gần nhìn, cô kinh ngạc bởi vì người đàn ông khù khờ này đang viết câu thơ.

“Cỏ trên đồi, sương sớm rảo, chốn xưa mà mới dạ bồi ngùi.”

(*) theo bản dịch của Nguyệt Sinh, trích từ bài thơ “Giá cô thiên” của Hạ Chú.

Không ngờ lại là câu thơ réo rắt thảm thiết như vậy.

Thư Ngọc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô lại nhìn cách sử dụng ngòi bút của anh ta. Đầu bút lông thô ráp, hiển nhiên chưa từng trải qua việc luyện tập đàn hoàng. Nhưng cách viết nhanh chóng của anh ta có phần thú vị, cách viết này Thư Ngọc chỉ thấy qua một lão tiên sinh. Hiện giờ đã không còn thanh niên tân thời muốn chọn cách viết cũ xưa này.

Thư Ngọc thấy anh ta cứ viết đi viết lại một câu. Tờ giấy đỏ mau chóng viết đầy.

Anh ta thay tờ giấy đỏ khác, sắp viết tiếp, ai ngờ vừa mới viết “Cỏ trên đồi” thì ngòi bút khựng lại, không hề nhúc nhích.

Anh ta nhíu mày, trừng mắt nhìn tờ giấy đỏ, cầm bút định viết nhưng lại ngẩn ra không viết được chữ nào.

Thư Ngọc trông thấy dáng vẻ khỗ sở của anh ta, cô chợt nảy sinh ý nghĩ.

Anh ta có phải đã quên câu tiếp theo nên viết gì không? Vì thế cô đứng phía sau anh ta, nhẹ giọng đọc lại câu thơ tiếp theo.

Sau khi nghe xong, anh ta vui mừng cầm bút viết xuống. Lại viết đầy một tờ giấy đỏ.

Đợi đến khi đổi tờ giấy mới, anh ta lại ưu sầu lần nữa, dưới sự nhắc nhở của Thư Ngọc mới có thể viết ra, nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ tới tự mình lật xem những tờ giấy đỏ đã viết đầy.

Thư Ngọc đứng bên cạnh nhìn, trong lòng cô rối bời.

Chàng trai này không phải ngu ngốc bẩm sinh, ngược lại, anh ta đã từng nhận được sự giáo dục, hiểu lẽ trong tình.

Rốt cuộc anh ta đã xảy ra chuyện gì, khiến cho bản thân trở nên ngây ngốc khờ khờ như hiện nay? Anh ta đã mất đi thần trí, nhưng tại sao lại luôn ghi nhớ câu thơ kia?

Abel nói Tiểu Thuận Tử là kiệt tác của Liêu thần y, chẳng lẽ ý là vị đại sư chân trần họ Liêu kia đã cứu lại một chút thần trí cuối cùng của Tiểu Thuận Tử?

Không tìm ra giải đáp, không tìm ra giải đáp. Thư Ngọc lắc đầu.

Trên đường phố thành Nam Kinh, người đến người đi rất náo nhiệt.

Bên đường có bày ra cái ghế, ngồi trên ghế là một vị lão tiên sinh mang dáng dấp thư sinh. Bên cạnh vị lão tiên sinh này bày đặt rất nhiều thứ đồ, trị bệnh phù chân trị vô sinh trị bách bệnh, trừ thối trừ ẩm trừ gián muôn vàn loại trừ tà, chỉ cần bỏ ra mười đồng thì sẽ tặng kèm một lần coi bói miễn phí.

Một đám dân chúng vây quanh ông ta, tò mò xem xét thầy lang đạo thần bí này, đồng thời dùng ánh mắt liếc nhìn người ngoại quốc đứng thẳng tắp đằng sau lưng ông thầy lang kia.

Tóc vàng mắt xanh, dáng vẻ cao gầy, còn rất tuấn tú.

Các cô gái vây quanh khó tránh khỏi đỏ mặt.

Hàn Kinh nhìn thấy Liêu thần y trong đám người đang nói chuyện say sưa, chỉ dạy một vị thôn phụ nào đó làm sao sinh được con trai, anh ta không còn lời để nói.

“Người anh nói chính là ông ta hả?” Hàn Kinh liếc nhìn Cô Mang một cái.

Cô Mang ho nhẹ một tiếng: “Con người không thể chỉ nhìn bề ngoài, càng tầm thường, không chừng khả năng càng lợi hại hơn.”

Hàn Kinh nhất thời không biết nói gì, anh ta dứt khoát đẩy đám người ra, chen đi vào trong.

Liêu thần y đang nói hăng say, không ngờ trước mắt có thêm một người. Người kia mặc áo cổ đứng vừa người, nhìn chất liệu liền biết đó là hàng thượng đẳng; trước ngực đeo một cây thánh giá bằng đồng, sợi dây móc cây thánh giá làm bằng vàng chói lọi.

Nhất thời ông ta không còn hứng thú chỉ bảo trăm loại kỹ xảo để sinh con trai.

Hàn Kinh cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Liêu thần y.

“Thần Y,” Hàn Kinh ngồi lên một cái ghế nhỏ còn trống, cười tươi, “Nghe nói ngài trị bách bệnh.” Dứt lời đôi mắt anh ta lướt qua những tờ quảng cáo nhỏ ở bên cạnh.

Liêu thần y cười gượng vài tiếng: “Đâu có đâu có, quá khen quá khen.”

Hàn Kinh cũng cười: “Ngài kiên luôn chúc bói toán sao?”

Liêu thần y khoát tay: “Bói toán chỉ là sở thích, nếu tiên sinh bỏ ra mười đồng, tôi sẽ bói một quẻ miễn phí cho ngài.”

“Thần Y lợi hại như vậy, tôi thật sự bội phục.” Hàn Kinh cười như không cười, “Ngài có biết tại sao tôi tìm ngài hay không?”

Liêu thần y sững sốt, râu mép nhếch lên, cười ha ha: “Cái này...cái này làm sao đoán được chứ?”

Hàn Kinh cười vô hại: “Cái này sao có thể gọi là ‘đoán’ chứ, đây gọi là ‘biết’, ngài nói đúng không?”

Quần chúng vây xem đầy hứng thú xôn xao: “Đại sư, bói đi, bói đi.”

Abel cũng hiếu kỳ tiến lại gần, con mắt màu xám mở to nhìn Liêu thần y.

Cô Mang ẩn trong đám đông nhúc nhúc đầu bóp trán, Hàn Kinh này không muốn anh thoải mái mà.

Liêu thần y vò đầu, khịt khịt mũi rồi nói: “Thế...tôi cố gắng bói ra thử xem.”

Mọi người nín thở nhìn chăm chú, chờ Liêu thần y xuất chiêu. Ông ta lấy ra một miếng gỗ khắc hình bát quái đã phai màu rồi ném vào không khí, miếng gỗ bát quái rơi thẳng xuống đất.

Liêu thần y lẩm bẩm: “Tam cầu bình vị, đầu phi bán mẽ. Định!”

(*) mỗi chữ ở trên đại diện cho một quẻ, ai muốn biết thêm về bát quái xin đọc tại đây [s://vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%A1t_quái](http://vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%A1t_quái)

Mọi người theo bản năng lùi ra sau, chừa lại chỗ trống cho bát quái.

Hàn Kinh nhin không được mà nhếch khóe miệng.

Lớp bụi bám dưới đất văng lên khi tám bát quái rơi xuống, chữ Càn trên quẻ chỉ thẳng về phía Hàn Kinh.

Liêu thần y vè vè râu mép, gật gù đắc ý nói: “Tiên sinh mệnh cách phú quý, địa vị cao sang ——”

Hàn Kinh khẽ cười một tiếng.

“—— nhưng mà hồi bé lận đận không được vào cửa chính, cho đến tháng trước mới giành lại toàn bộ gia tộc. Tiên sinh là người trọng tình nghĩa, tuy nhiên trong ngày lành sum họp lại che giấu nỗi ưu sầu, e rằng trong lòng còn cất giấu một mỹ nhân cầu mà không được.”

Hàn Kinh không cười nữa, màu mắt chợt lạnh: “Tôi muốn ông tìm ra mục đích mà tôi đến đây.”

Liêu thần y cười cười: “Đừng vội đừng vội, có nguyên nhân mới có kết quả, tiên sinh không gặp tai họa không chịu đau đớn, tìm tôi kiên quyết không phải để chữa bệnh, gần đây số mệnh của tiên sinh rất thuận lợi, tất nhiên cũng không phải đến cầu phúc lộc.”

Đôi mắt chim ưng của Hàn Kinh càng lạnh lùng nghiêm nghị.

Hai bên râu mép của Liêu thần y nhếch lên, khóe miệng cong lên: “Xin hỏi tiên sinh có phải được người ta nhờ vả, tìm tòi hạ trừ tà không?”

Bữa tối hôm nay đương nhiên không thành.

Cô Mang một mình trở về, chẳng thấy bóng dáng của Hàn Kinh và Abel đâu cả.

Thư Ngọc nhóm lửa trong chiếc lồng đèn hình hoa mai trước bàn để luyện chữ. Nét bút vẽ ra, vô cùng thướt tha.

“Trở lại Xương Môn đã khác rồi, cùng tới, về sao thiếu một người? Ngó đồng chết nửa sau sương lạnh, đầu bạc duyên ương bầy lẻ đôi. Cỏ trên đồi, sương sớm rảo, chốn xưa mả mới dạ bụi ngùi.”

(*) theo bản dịch của Nguyệt Sinh, trích từ bài thơ “Giá cô thiên” của Hạ Chú.

Cô Mang ôm cô từ phía sau, cầm tì lên đầu vai cô: “Chữ đẹp, nhưng sao em lại viết ra mấy câu thương cảm này?”

Cô hơi ngẩn ngơ, đáp lại: “Hôm nay em nhìn thấy một người viết, cho nên vô thức viết theo.”

Anh lấy ra cây bút trong tay cô, ngắm nghía ngón tay dài mảnh, giọng nói có vẻ mập mờ: “Nếu em đã buồn chán, chúng ta có thể làm một số chuyện khác.”

Cô khựng lại, cầm lòng bàn tay anh quan sát tỉ mỉ.

“Sao thế?” Anh không hiểu nguyên do.

Cô có phần kinh ngạc: “Hôm nay em gặp một người, vết chai trong lòng bàn tay của người đó rất giống anh.” Dừng một chút, cô nói tiếp, “Nhưng so với anh ở chỗ này anh ta có thêm hai vết chai.”

Anh hôn lên má cô, vô tư nói: “Thế thì người này nhất định chuyên dùng dao, hơn nữa, cũng rất giỏi bắn cung.”

86. Quyển 6 - Chương 5: Bệnh Nữ Lưu Gia

“Ông ta không chịu!” Hàn Kinh hùng hổ đi tới, “Tại sao hả? Ông ta là một thầy lang dạo, cho ông ta việc làm ăn hậu hĩnh thế này lại không chịu làm, còn cần cái gì chứ?”

Cô Mang ngồi thành thoi trên sofa lật xem báo chí, không thèm nghe lời oán trách của Hàn Kinh vào tai.

Thư Ngọc cảm thấy lúc này thờ ơ là không ổn, vì thế cô trấn an tâm trạng của anh ta, bèn nói: “Liêu đại phu có nói lý do từ chối không?”

Hàn Kinh cười lạnh một tiếng: “Ông ta nói có việc quan trọng hơn cần giải quyết.”

“Chuyện gì?” Thư Ngọc tò mò.

“Một người bệnh.” Hàn Kinh hậm hực đáp, “Lúc trước ông ta có nhận lời nhà người ta, phải xem bệnh cho con gái nhà họ.”

Thư Ngọc khó hiểu: “Anh không thể đợi Liêu đại phu xem bệnh cho người ta xong rồi hẵng mời sau à? Đã có hẹn trước thì phải làm theo thứ tự chứ.”

Hàn Kinh bỗng dừng nở nụ cười: “Tôi không hề cảm thấy ông thầy lang dạo kia là người làm theo thứ tự. Cô có biết ánh mắt ông ta nhìn tôi giống như đang nhìn cái gì không?”

“Gì thế?” Thư Ngọc theo bản năng hỏi ngay.

“Vàng.” Hàn Kinh hừ một tiếng, “Ông ta nhìn tôi, tựa như trông thấy một túi vàng lớn, đôi mắt biến thành màu xanh lá rồi.”

Thư Ngọc: “...”

“Ông ta muốn tiền. Nhìn cả thành Nam Kinh này, không ai có thể sánh bằng tôi, càng được hưởng nhiều lợi ích hơn.” Hàn Kinh nhướn mày, “Nhưng ông ta không chút do dự từ chối tôi ngay.”

Cô Mang không hề ngẩng đầu trả lời một câu: “Trước đó anh cũng cảm thấy vị Liêu thần y này chướng mắt, sao bây giờ lại hăng hái thế? Rốt cuộc là ai đang cần ai đây?”

Thư Ngọc quay đầu qua trông mắt liếc anh, ăn nói khó nghe như vậy.

Hàn Kinh tùy tiện nhếch miệng nói: “Lúc này ông không thể không dùng gã thầy lang này.”

Cô Mang ung dung nói: “Chỉ bởi vì mấy câu nói kia của ông ta? Hàn gia ở thành Nam Kinh chỉ cần ho một tiếng thôi thì đã có cả trăm lời hồi âm, huống chi Hàn tam gia anh cách đây không lâu vừa chiếm được gia tộc. Với một điểm này thôi ông ta nhận ra anh cũng chẳng phải chuyện lạ.”

Hàn Kinh nhướn mày: “Thế ông ta làm sao biết được tôi tìm ông ta là để trừ tà mà không phải trị chứng vô sinh?”

Cô Mang chậm rãi nói: “Mấy vị trưởng bối của Hàn gia lên lút tìm đạo sĩ hòa thượng pháp sư nhiều lần, chuyện này tôi cũng biết được, Liêu thần y làm trong nghề sẽ không biết chuyện sao? Về phần anh vô sinh...” Dừng một chút, anh bình thần nói, “Ai mà không biết thực nữ quyền quý cùng với ca kỹ thanh lâu của một nửa thành Nam Kinh đều từng có ‘trăng gió’ với anh, nếu Hàn tam gia mắc chứng liệt dương, thật là có chút khó khăn đấy.”

Hàn Kinh nghiêng răng nghiêng lợi: “Miệng mồm của anh sao mà sắc bén vậy hả?”

Cô Mang tỏ vẻ vô tội quay đầu nhìn Thư Ngọc: “Vừa nãy chẳng lẽ anh không nói đúng sự thật sao?”

Thư Ngọc xoay mặt qua chỗ khác, không muốn nói chuyện.

Hàn Kinh đập bàn: “Cho dù lão già kia không có bản lĩnh gì, tôi cũng cần ông ta!”

Thư Ngọc nhin không được nhỏ nhẹ hỏi một câu: “Tại sao?”

Đôi mắt chim ưng của Hàn Kinh nhướng lên, anh ta cười hung ác: “Dựa vào dáng dấp và diễn xuất của lão thầy lang kia, rất dễ qua mặt người khác, vừa lúc làm tức chết đám già kia.”

Thư Ngọc thật sự không muốn nói gì nữa. Một người miệng lưỡi sắc bén gặp phải một người lòng dạ đen tối, tám lạng nửa cân, vô cùng xứng đôi.

Không bao lâu sau, Cô Mang và Hàn Kinh lại thần thần bí bí cùng đi ra ngoài.

Hai người vừa đi thì ngay sau đó liền có người gõ cửa.

Thư Ngọc buồn cười trông thấy Abel đội chiếc mũ chỏm, tâm tình không khỏi tốt lên —— chuột bạch muốn dụ bắt tự mình đưa tới cửa.

“Đàm, cô nhất định phải giúp tôi chuyện này,” trong con mắt màu xám nhạt của Abel tràn đầy cảm xúc, “Cô là người đáng tin cậy, tôi nhờ cậu ta giúp tôi bái sư, nhưng cậu ta cả ngày không biết ung dung dạo chơi ở đâu. Chỉ có cô tốt nhất, giúp tôi một lần đi, coi như tôi nợ cô một nhân tình.”

Thư Ngọc vui mừng trong lòng, nhưng sắc mặt bình tĩnh: “Tôi giúp anh, cũng được. Nhưng tôi làm sao biết anh có thực hiện nhân tình này hay không?”

Abel chỉ tay lên trời tuyên thệ, anh ta nghĩ nghĩ rồi lại dùng tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Latin lặp lại lời thề lần nữa. Cuối cùng, anh ta vô cùng thành khẩn nói với Thư Ngọc: “Đề phòng thượng đế không hiểu tiếng Trung Quốc, tôi đã nói thêm mấy phiên bản khác, xác suất nhận được lời thề này của thượng đế rất lớn 99. 9878%.”

Thư Ngọc lặng lẽ nhìn Abel một lúc lâu, trong lòng tán phục, quả nhiên bạn bè hồi còn ở London của Cô Mang không có mấy người bình thường.

“Được, tôi giúp anh.” Thư Ngọc cong khóe môi, “Đừng quên lời thề của anh đó.”

“Deal!” Abel búng ngón tay, con mắt màu xám nhạt vui vẻ híp lại.

“Anh muốn tôi giúp anh thế nào?” Thư Ngọc hỏi. Nếu Liêu thần y đã mở miệng từ chối Abel, thế thì tất nhiên có lý do từ chối, chỉ cần đánh tan những lý do đó thì không còn có gì nữa.

Abel đáp: “Sư phụ nói, phải giúp Tiểu Thuận Tử tìm một cô vợ. Tiểu Thuận Tử một ngày không lập gia đình, sư phụ một ngày không thu nhận đồ đệ.”

Thư Ngọc: “...”

Cho nên Abel đã làm phiền bao nhiêu đến nỗi Liêu thần y phải nghĩ ra lý do kỳ quặc như vậy để từ chối?

Thành Nam Kinh, ngõ Mai Hoa, đại trạch của thương nhân họ Lưu.

Cửa lớn của Lưu trạch mở rộng, ông chủ Lưu dẫn một nhà lớn nhỏ lão đảo chạy ra ngoài.

“Cô tiên sinh, Hàn tiên sinh, hai vị đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này, thật vinh hạnh cho kẻ hèn...” Ông chủ Lưu lau mồ hôi trên trán, nói năng lộn xộn.

Cô Mang thần nhiên liếc Hàn Kinh một cái. Hàn Kinh ho nhẹ một tiếng, nói: “Ông chủ Lưu khách khí rồi, chúng ta từng hợp tác làm ăn rất vui vẻ.” Anh ta nói tiếp, “Thời gian trước nghe nói lệnh ái mang bệnh, tôi thuận đường đến đây thăm hỏi. Một chút lễ mọn coi như tỏ lòng thành, mong rằng sau này chúng ta tiếp tục hợp tác làm ăn.”

Khuôn mặt ông chủ Lưu đỏ lên, sau khi nghe xong mừng đến nỗi suýt nữa bất tỉnh: “Tiểu nữ có thể có được phúc phần này thật sự là nhờ ông trời rủ lòng thương xót, tôi thay mặt tiểu nữ cảm tạ hai vị tiên sinh. Chuyện làm ăn có Hàn tiên sinh quyết định là được, mời vào mời vào!”

Mấy bà vợ lẽ cùng vài cô chị em dâu vây quanh bên cạnh che miệng thầm thì.

“Đang yên lành thì có hai vị Phật sống chạy tới, tôi thấy họ có dụng ý khác rồi, đâu có tới bàn chuyện làm ăn? Rõ ràng là tới bàn chuyện cưới xin đấy!”

“Hai vị này đều thích tam cô nương sao? Ôi chao tốt quá, ngày lành của Tam Nhi đến rồi.”

“Một cô gái làm sao gả cho hai nhà, ông trời thương xót, hãy để lại một vị cho tứ cô nương của chúng ta đi!”

“Việc cưới xin này không dễ dàng đâu, Tam Nhi vẫn còn bệnh, ai ngờ xui xẻo như vậy? Lưu gia còn nhiều cô gái khác, còn sợ hai vị đại gia không chọn được ư?”

“Thì phải xem ai biết cố gắng, có thể bắt được chàng rể tốt!”

Đám phụ nữ trò chuyện rất hưng phấn.

Bọn họ tưởng rằng lời nói của mình không ai nghe được, nào ngờ Cô Mang và Hàn Kinh lắng nghe không sót câu nào.

Cô Mang nhúc nhúc đầu bóp trán: “Vì giúp anh, tôi hy sinh rất lớn đó.”

Hàn Kinh phản đối: “Làm gì có, ai có thể lọt vào mắt anh hả? Các cô nàng ngóng trông muốn dâng tặng, nhưng đâu ai ép anh phải mang về nhà.”

Cô Mang mặt không biểu cảm liếc nhìn Hàn Kinh: “Tôi và anh không giống nhau.”

“Tại sao không giống?” Hàn Kinh bĩu môi, “Rốt cuộc đã chịu thừa nhận anh không đẹp trai hấp dẫn bằng tôi phải không?”

Cô Mang nhướng mày: “Ngoại hình có hơn anh không thì tôi không biết, nhưng tôi biết mình là người đã có vợ.” Dừng một chút, anh lại nói, “Tôi đã có Thư Ngọc.” Ngữ điệu cực kỳ hồ hững, nhưng lại khiến người ta nghe ra được sự hài lòng và niềm hạnh phúc bên trong.

Hàn Kinh ngang ngạnh: “Mẹ kiếp!” Không bắt nạt người ta thì không vui hả!

Bên trong tấm màn, mỹ nhân mắc bệnh yếu ớt, dung mạo như ẩn như hiện, tăng thêm mấy phần thướt tha.

Bên ngoài tấm màn, một ông lão gầy còm ngồi đó, cách sợi dây nhỏ mà bắt mạch. Ông lão vừa thấy Cô Mang và Hàn Kinh đi theo ông chủ Lưu vào trong phòng, tròn mắt ông ta trợn lên như muốn rớt ra.

“Vị này chính là Liêu đại phu đến chữa bệnh cho tiểu nữ.” Ông chủ Lưu giới thiệu, “Tiểu nữ mắc bệnh khó chữa từ lâu, không biết khiến cho bao nhiêu đại phu chạy mất, chỉ cầu xin vị đại phu này có thể chữa khỏi bệnh của tiểu nữ.”

Hàn Kinh cười tủm tỉm nhìn Liêu thần y: “Thần Y à, bản lĩnh của ông cao siêu như vậy còn phải bắt mạch làm gì? Ném thẳng miếng bát quái lên trời tìm đáp án đi, không phải sẽ biết được Lưu tiểu thư mắc bệnh gì sao?”

Liêu thần y khấn trương vân vè râu mép.

Ông chủ Lưu không biết gì liền giải thích: “Nói đến chứng bệnh của tiểu nữ quả thật rất kỳ quái, vốn đang êm đẹp thì hai tháng trước liền phát bệnh, suốt ngày lảm nhảm lời vô nghĩa, như là bị ma nhập.”

Liêu thần y lập tức nói ngay: “Theo lão phu thấy, Lưu tiểu thư đã trúng tà.”

Hàn Kinh cười nhạo một tiếng.

Ông chủ Lưu lại giống như nhìn thấy cứu tinh: “Đại sư, hãy cứu tiểu nữ!”

Liêu thần y cười mấy tiếng: “Không dám, không dám.”

Hàn Kinh đối diện với tấm màn vàng nhạt hồi lâu, nói: “Tôi thấy Lưu tiểu thư rất bình thường, không có gì bất ổn.”

Ông chủ Lưu tỏ vẻ ưu sầu: “Bây giờ thì im lặng, nhưng tới lúc phát bệnh thì không phải thế này. Đêm hôm khuya khoắt, kéo rách tấm màn rồi quần trên người, một mình chạy đến đài tế tổ vừa hát vừa nhảy. Hù chết người ta!”

Hàn Kinh cong khoe miệng: “Ông chủ Lưu, tôi cũng hiểu biết một chút y thuật, ông và tôi đã có duyên, thế thì để tôi và vị Liêu Thần Y này cùng nhau trừ tà cho lệnh ái. Tiền chẩn bệnh của Liêu thần y cứ để tôi trả đi.”

Ông chủ Lưu cảm động đến rơi nước mắt: “Thật sự vô cùng cảm tạ Hàn tiên sinh, tôi không biết nên nói gì đây.”

Khuôn mặt Liêu thần y nhất thời vàng vọt.

Đáp ứng yêu cầu của Hàn Kinh, tấm màn ngăn cách được vén lên.

Khuôn mặt của Lưu tam tiểu thư hiện ra từ sau tấm màn.

Khuôn mặt còn trẻ, khoảng chừng mười bảy mười tám, mặt mày lãnh đạm, ngũ quan thanh tú, sắc mặt hơi tái nhợt.

Không tính là một đại mỹ nhân thu hút ánh mắt của người khác, nhưng cũng khá xinh đẹp.

Lưu Tam Nhi trông thấy người xa lạ cũng không sợ sệt, cô ta nở nụ cười nhàn nhạt, khoe miệng lộ ra một cái má lúm đồng tiền.

Cô ta bất ngờ cầm lên một đóa phong lan, mí mắt nhắm lại, mang theo một chút thẹn thùng quyến rũ cũng có phần nào bi thương, cứ thế mà xướng ra một lời ca.

“Cỏ trên đồi, sương sớm ráo, chốn xưa mà mới dạ bù ngùi.”

87. Quyển 6 - Chương 6: Tử Cấm Thành

Trong căn lều đơn sơ, Thư Ngọc và Tiểu Thuận Tử ngồi đối diện nhau. Hai người trừng mắt nhìn đối phương cả buổi, chẳng nói một câu nào.

Abel sốt ruột đến độ vò đầu bứt tai: “Hai người đang làm gì hả? Chẳng lẽ là khí công Trung Quốc trong truyền thuyết sao?”

Thư Ngọc trợn mắt nhìn Abel: “Tôi đang suy nghĩ. Suy nghĩ đó anh hiểu không? Suy nghĩ nên đi đâu tìm vợ cho Tiểu Thuận Tử.” Nếu muốn tìm được một cô gái phù hợp với bề ngoài tính cách và chỉ số thông minh với Tiểu Thuận Tử, quả thật là chuyện không dễ dàng.

Vì lấy được nhân tình của Abel mà thúc ép một cô gái ngoan hiền giả cho Tiểu Thuận Tử, Thư Ngọc thật sự không thể làm được việc này.

Abel trừng to mắt: “Đàm, cô sai rồi. Tiểu Thuận Tử hiền lành tốt bụng, dựa vào gì mà không cưới được vợ tốt? Cô kỳ thị trắng trợn quá đi!”

Thư Ngọc nhếch miệng nhìn sang Abel, hồi lâu sau mới điều chỉnh lại tâm trạng rồi bời: “Là tôi sai.”

Cô quay đầu lại, tỏ vẻ chân thành nói với Tiểu Thuận Tử: “Anh thích cô gái như thế nào?”

Tiểu Thuận Tử ngờ ngàng nhìn chằm chằm Thư Ngọc một lúc lâu, sau đó trong cổ họng thốt ra một âm tiết khàn khàn: “A.”

Thư Ngọc nhú chặt mày.

Abel chạy lạch bạch vào phòng trong, rồi lại chạy lạch lạch ra ngoài, bàn tay ôm lấy một chồng bức vẽ.

Bàn tay anh ta bày ra tất cả bức vẽ trên chiếc bàn gỗ cũ kỹ. Trên mỗi bức đều vẽ hình một người con gái trẻ tuổi, cao thấp mập ốm đủ kiểu.

Quan trọng nhất là, màu da của từng mỹ nhân trong tranh bao gồm cả người da vàng da trắng da đen, thậm chí còn có người da đỏ.

Thư Ngọc suýt nữa hết hồn. Đây chẳng phải là tuyển phi cho Tiểu Thuận Tử trong phạm vi toàn cầu hay sao?

Abel hưng phấn chỉ vào một cô nàng người Nam Phi làn da ngăm đen gợi cảm trên bức vẽ, nói với Tiểu Thuận Tử: “Cô này thế nào? Đẹp không?”

Tiểu Thuận Tử tiến đến gần, tò mò nhìn chăm chăm cô nàng trên bức vẽ.

Thư Ngọc xoay mặt qua một bên, không thể nào nhìn tiếp nữa.

Sau một lúc lâu, Tiểu Thuận Tử cau mày, nghiêm túc lắc đầu: “Không đẹp.”

Thư Ngọc chột vui lên.

Abel chưa từ bỏ ý định, lại chỉ vào những mỹ nhân khác: “Thế người này? Còn người này, hay người này?”

Tiểu Thuận Tử lắc đầu lia lịa như trống bỏi.

“Vậy anh cho rằng thế nào mới đẹp?” Abel nhịn không được hét lên.

Tiểu Thuận Tử ngó ra vài giây, tiếp đó đứng lên chậm chạp đi đến gian phòng của anh ta.

Thư Ngọc và Abel ngơ ngác nhìn nhau, gì đây?

Lại một lát sau, Tiểu Thuận Tử từ trong phòng đi ra, trong tay ôm một cuộn vải.

Anh ta cẩn thận mở cuộn vải ra.

Thư Ngọc vừa trông thấy màu sắc và hoa văn của cuộn vải này liền lập tức ngược mắt nhìn Tiểu Thuận Tử.

Tiểu Thuận Tử bất giác khác lạ, anh ta chỉ cuộn vải, nói chậm rì: “Cái này, đẹp.”

Abel tò mò sáp lại gần, trông thấy trên tấm vải có một bức tranh, có lẽ đình viện vẽ trên đây là vào thời cổ xưa Trung Quốc, trong đình viện có mấy cô gái trẻ đứng hoặc ngồi.

Một cô gái ngồi chính giữa ăn mặc xinh đẹp, thoát nhìn có khí chất cao quý.

“Ồ, thì ra anh thích kiểu này.” Abel nhìn chăm chăm cô gái cao quý trong tranh, không thể rời tầm mắt.

Thư Ngọc nhìn bức tranh trên tấm vải, cô không lên tiếng nào.

Cô gái trên bức tranh mặc bộ sườn xám tay rộng, nhìn kiêu dáng của chiếc sườn xám này cùng cách trang điểm và trang sức của những người phụ nữ này, còn có màu sắc của tấm vải và nét vẽ của họa sĩ, bức tranh này có lẽ đã được vẽ vào thời Khang Hi.

Đình viện kia, Thư Ngọc cũng không thấy xa lạ.

Là Tử Cẩm Thành.

Hai trăm năm trước, vào một buổi chiều nhàn rỗi nào đó, một nhóm nữ tử quý tộc được triệu đến đình viện hoàng gia để họa sĩ cung đình vẽ ra bức tranh này.

Ngày hôm nay của hai trăm năm sau, mỹ nhân thời xưa đã biến thành nắm đất từ lâu.

Nhưng không ngờ, mỹ nhân đã mất lại được một người đàn ông to lớn khờ khạo ghi nhớ trong lòng.

Thư Ngọc không quan tâm tại sao khiêu thẩm mỹ của Tiểu Thuận Tử lại hướng về người con gái dân tộc Mãn thời xưa, điều cô tò mò chính là một cuộn vải cá nhân của phụ nữ trong cung, làm sao lưu lạc đến tay Tiểu Thuận Tử?

Chẳng lẽ có liên quan gì đó đến vị Liêu thần y thần bí kia?

Abel ở một bên gãi đầu, thu lại tầm mắt: “Mỹ nhân thế này nên đi đâu tìm đây?” Ánh mắt dò hỏi nhìn sang Thư Ngọc.

Thư Ngọc không khỏi nhú mày. Hiện giờ văn hóa phương Tây đang lan tràn, phần lớn thanh niên nam nữ đều chạy theo trào lưu, những người trẻ tuổi tuân theo lễ nghi xa xưa đã không còn nhiều lắm, càng đừng nói đến những cô gái trẻ chú trọng đến nét mặt nụ cười giống như những nữ tử quý tộc triều Thanh này.

Quả thật rất khó tìm, cho dù tìm được, cũng không hẳn bằng lòng gả cho Tiểu Thuận Tử.

“Không cần.” Tiểu Thuận Tử đột ngột vô duyên vô cớ mà cất tiếng.

Abel sửng sốt: “Ngay cả anh cũng thấy chướng mắt?” Anh ta run rẩy chỉ vào cô gái trong bức tranh vải, “Ánh mắt của anh cũng cao quá đi, người anh em!”

Tiểu Thuận Tử khư khư lắc đầu: “Không cần.”

Thư Ngọc bóp trán, mà thôi, tìm một thôn phụ biết lo việc nhà gả cho Tiểu Thuận Tử đi, trái một mỹ nhân phải một mỹ nhân, tất cả đều là huyền ảo, chỉ bằng sống với hiện thực.

Cô đang muốn lên tiếng thì nghe Tiểu Thuận Tử nói ra một câu dài hiem thấy.

“Không cần các người tìm.” Anh ta nói, “Ông nội, sẽ tìm cho tôi.”

Lưu Tam Nhi cứ thế ê a xướng ca khúc hát.

Cô Mang trông thấy Lưu Tam Nhi xướng ca, trong đầu anh chợt nảy sinh ý nghĩ. Làn điệu và dáng vẻ này, khi anh đi theo Thư Ngọc nghe hát đã từng thấy qua. Loáng thoáng nhớ lại hình như là phong cách xướng ca thời xưa, cụ thể là triều đại nào thì anh không biết.

Âm cuối vừa dứt, ông chủ Lưu rơi nước mắt: “Đại sư ơi, ông xem nó lại thế nữa rồi! Ông hãy cứu giúp tiểu nữ với! Nó còn trẻ như vậy, còn chưa tìm được nhà chồng tốt, nó...”

Liêu thần y vẫn tỏ vẻ bí hiểm mà vẫn vờ râu mép, không nói lời nào.

Hàn Kinh nhếch môi, có phần khó hiểu: “Hát không hay sao?”

Sắc mặt bình tĩnh của Cô Mang hiem khi có chút dao động, anh thầm nghĩ nên gọi Thư Ngọc đến nghe, xem người ăn nói khó nghe thật sự đang ở đây này.

Quả nhiên, sau khi nghe Hàn Kinh nói ông chủ Lưu chẳng hiểu gì, tiếp đó vội vàng nói: “Hàn tiên sinh, không phải...việc này...tiểu nữ không phải loại người biết xướng ca, người trong nhà cũng chưa từng dạy qua...”

Liêu thần y bỗng nhiên cất tiếng: “Ông chủ Lưu, tổ tiên của ông đã từng có quý nhân ở trong cung nhỉ.”

Một câu này khiến cả ba người tại đây ngẩn ra.

Chứng điên cuồng của tam tiểu thư Lưu gia có quan hệ gì đến tổ tiên Lưu gia từng có quý nhân?

Ông chủ Lưu không dám chậm trễ, run lấy bầy nói: “Từng có từng có...tổ tiên chúng tôi từng có một vị quý tần và hai vị chiêu nghi.”

Liêu thần y dường như đã đoán trước câu trả lời này. Hốc mắt ông ta chợt lõm vào, sau đó chậm chậm nói: “Trông tướng mạo của Lưu tam tiểu thư, tổ tiên của các người chắc là vị quý tần nương nương sau khi nhập cung đã hầu hạ vị hoàng đế thứ hai của Bát Kỳ nhỉ.”

Ông chủ Lưu sửng sốt: “Đúng vậy đúng vậy! Nhưng không biết việc đó và chứng bệnh của tiểu nữ có liên quan gì?”

Hàn Kinh nhướng mày, cũng đang đợi đáp án.

Liêu thần y gật gù đắc ý nói: “Có liên quan rất lớn, vị nương nương kia e là chết oan trong thâm cung, lưu lại ba phần hồn phách tìm kiếm đường về. Đúng lúc ngày sinh tháng đẻ của tam tiểu thư âm khí rất nặng,

và lại cực kỳ ăn khớp với bát tự của vị quý tằm nương nương kia.” Nói tới đây ông ta hợp thời dừng lại vài giây.

Mấy giây này cũng đủ khiến cho ông chủ Lưu nảy sinh tất cả ý nghĩ nên có.

Trông thấy sắc mặt ông chủ Lưu càng ngày càng khó coi, Liêu thần y rút cuộc không dây dưa nữa, gằn từng chữ nói: “Lưu tam tiểu thư đã bị tà ma ám lấy, thuốc và châm cứu không thể chữa khỏi. Nếu không điều trị ngay, e rằng sẽ liên lụy đến toàn bộ Lưu gia.”

Ông chủ Lưu hoàn toàn sụp đổ, nước mắt suýt nữa rơi xuống: “Vậ vậ vậ phải làm sao bây giờ? Thần y ông phải cứu tiểu nữ! Toàn bộ Lưu gia phải nhờ vào thần y!”

Liêu thần y cười khà khà: “Biện pháp thật ra cũng có, tôi vừa lúc tìm ra một cách.”

Ông chủ Lưu khóc vì vui mừng: “Biện pháp gì?”

“Tìm một người đàn ông nặng dương khí và có ngày sinh tháng để tương hợp để áp chế âm khí của tam tiểu thư.”

Ông chủ Lưu ngẩn ngơ, vẫn chưa phản ứng lại: “Làm sao áp chế?”

Liêu thần y tỏ vẻ hết nói nổi liếc nhìn ông chủ Lưu: “Đương nhiên là gả tam tiểu thư cho hắn rồi.”

Sau khi nghe xong Hàn Kinh ngẩn người quay đầu nhìn Cô Mang: “Trừ tà đi đâu?”

Cô Mang nhướn mày: “Trừ tà đi đâu cũng không liên quan đến anh.”

Ông chủ Lưu do dự: “Xuất giá là chuyện lớn, không thể qua loa. Huống hồ người đàn ông nặng dương khí lại hợp ngày sinh tháng để, trong thời gian ngắn nên đi đâu tìm chứ?”

Liêu thần y cười híp mắt nói: “Chuyện này không phiền ông lo lắng, tôi biết chọn người, có thể đưa đến gặp ông chủ Lưu.”

“Nếu hai người thành hôn rồi mà chứng bệnh của Lưu tiểu thư vẫn chưa khỏi, Liêu mỗ tôi mặc cho các vị xử trí.”

88. Quyển 6 - Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Khi gặp lại Liêu thần y, Thư Ngọc có phần giật mình.

Ông ta hình như hơi là lạ.

Về phần lạ chỗ nào, nhất thời cô không nói ra được, chỉ cảm thấy trong mấy ngày ngắn ngủi không gặp, vị thầy lang già thần bí này dường như hơn hở vui mừng thêm mấy phần.

Đúng, chính là hơn hở vui mừng.

Làn da nhăn nhúm của Liêu thần y đã xếp thành khuôn mặt tươi cười, ông ta không hề quan tâm tại sao Thư Ngọc lại xuất hiện trong căn nhà gỗ của ông ta, mà đi thẳng tới vỗ vai Tiểu Thuận Tử: “Tốt rồi!”

Thư Ngọc và Abel mù tịt, nhưng so với hai người họ thì Tiểu Thuận Tử càng chẳng biết gì hơn.

Lúc Cô Mang và Hàn Kinh cùng đi vào ngôi nhà bằng gỗ, Thư Ngọc hoàn toàn mất bình tĩnh. Thành Nam Kinh nhỏ như vậy sao, cô chẳng qua chỉ muốn tìm đường vòng để gạ hỏi Abel thôi, thế mà cũng bị Cô Mang bắt gặp sao?

Cô Mang trông thấy Thư Ngọc, ngược lại không ngạc nhiên bao nhiêu, tầm mắt anh lướt qua Thư Ngọc và Abel một vòng rồi dời đi ngay.

Nhưng Hàn Kinh lại cười trêu ghẹo: “Ồ, Cô phu nhân, tới đây kiểm tra à! Sợ tôi đưa người của cô đến nơi không nên đến phải không?”

Thư Ngọc nhướn mày: “Tôi có gì phải sợ chứ?”

Một câu vô cùng đơn giản nhưng Cô Mang lại hiểu rất rõ ràng, anh ho nhẹ một tiếng quay mặt sang chỗ khác. Cô đương nhiên không sợ rồi, người nên sợ phải là anh mới đúng, nếu thật sự đến thanh lâu quán rượu, thế thì qua năm mới anh chỉ có thể phòng không gối chiếc thôi.

Liêu thần y ở một bên hét to: “Mau tới giúp đi, ai tới giúp Tiểu Thuận Tử chải chuốt lại coi, phải gọn gàng chỉnh tề mới đến Lưu trạch được.”

Thư Ngọc cảm thấy hôm nay toàn thân lơ lửng, từ đầu đến cuối đều ở trong mây mù dày đặc. Cô không thêm lo đến việc Cô Mang có biết được suy tính của cô và Abel không, chỉ giữ chặt tay áo anh mà hỏi: “Tuồng hát này diễn tới đâu đây?”

Cô Mang thấy dáng vẻ hoang mang của cô, anh không khỏi mỉm cười: “Nói ra dài lắm.”

Một phòng đàn ông không ai biết giúp chải chuốt, cuối cùng Thư Ngọc đành phải đảm nhận trọng trách này, giúp Tiểu Thuận Tử chải chuốt, cắt tóc, cạo râu, chỉnh sửa quần áo.

Sau khi Tiểu Thuận Tử được chải chuốt gọn gàng, Thư Ngọc không khỏi có phần kinh ngạc.

Thật không ngờ, dưới lớp quần áo dơ bẩn và râu ria lởm chởm kia, vậy mà cất giấu một ngoại hình không tệ.

Đường nét góc cạnh rõ ràng, mang theo mấy phần anh tuấn mạnh mẽ; vóc người vạm vỡ, chỉ ngồi đó thôi cũng khiến người ta cảm thấy khí chất trầm tĩnh.

Ngay cả cặp mắt hơi nhỏ kia cũng tôn lên vẻ hiền lành cho cơ thể cường tráng.

Hàn Kinh tấm tắc khen ngợi: “Quả nhiên con người dựa vào cách ăn mặc, nhìn không ra ngoại hình của tiểu tử này cũng rất được.”

Liêu thần y kiêu hãnh nhướn lên lông mày xám trắng: “Đương nhiên rồi, không nhìn xem là người nhà ai à!”

Một đám người vây quanh Tiểu Thuận Tử cùng đi đến Lưu trạch.

Liêu thần y vắn vẹo mép nói: “Đây là vị tiểu huynh đệ rất nặng dương khí và lại bất tự phù hợp.” Dứt lời ông ta tránh người qua, để Tiểu Thuận Tử xuất hiện trong tầm mắt của ông chủ Lưu.

Ông chủ Lưu vừa nhìn thấy dáng vẻ thành thật đứng đắn của Tiểu Thuận Tử, trái tim đang treo trên cao thoáng trấn tĩnh lại, ánh mắt ngờ vực liếc qua Thư Ngọc và Abel: “Xin hỏi hai vị này là?”

Thư Ngọc còn chưa kịp mở miệng thì chợt nghe Liêu thần y thốt lên: “À, vị tiểu nương tử này, cô ấy là chị gái của tiểu huynh đệ này.” Dứt lời ông ta chỉ chỉ Tiểu Thuận Tử.

Thư Ngọc ngớ ra, khi nào thì cô đã trở thành chị của Tiểu Thuận Tử? Kinh ngạc chưa xong, lại nghe Liêu thần y nói tiếp: “Anh chàng ngoại quốc trẻ tuổi này là người quản lý ngân sách của gia đình bọn họ.”

Abel nhướn mày, cảm rất xuống.

Một chút hoài nghi của ông chủ Lưu cuối cùng đã tan biến. Cô gái này trông đoan chính, khí chất lỗi lạc, rõ ràng không phải kẻ đầu đường xó chợ, em trai của cô đương nhiên cũng không kém. Huống hồ gia đình bọn họ lại thuê người ngoại quốc làm người quản lý, có lẽ hoàn cảnh gia đình cũng đủ sung túc.

Đã bắt được một mối hôn nhân tốt, có thể trị khỏi bệnh tật của con gái, còn có khả năng bảo vệ sự bình an cho toàn bộ Lưu gia, quả thật là chuyện tốt lành nhất tiền tam điều (một mũi tên bắn hạ ba con chim).

Tốt quá, tốt quá.

Cô Mang chẳng thấy có cái gì tốt, anh đang muốn ôm lấy Thư Ngọc vạch trần lời nói vớ vẩn của Liêu thần y, thì ông ta làm như vô tình kẻ sát tai anh nói một câu.

Chỉ một câu này thôi đã khiến Cô Mang nuốt trở vào lời nói sắp thốt ra. Đợi khi anh ngược mắt lên lần nữa, đôi mắt nhìn về phía Liêu thần y có thêm vài phần đắm chiêu.

Nếu đã tìm được người đàn ông phù hợp, thế thì tiếp theo phải làm theo cách của Liêu thần y.

Hàn Kinh mang tâm trạng xem kịch vui, nhìn xem Liêu thần y lúc nào nhảy ra khỏi lớp bọc đại thần mà trở thành con thiêu thân.

Nghĩ đến đây, Hàn Kinh vừa định nói vài câu làm khó Liêu thần y thì thấy người hầu của Lưu gia chạy vào đại sảnh.

“Lão gia! Tam tiểu thư lại chạy đến đài tế tổ rồi!”

Ông chủ Lưu thay đổi sắc mặt, hét to: “Ngăn nó lại! Trời ơi tiểu tổ tông của tôi!” Dứt lời ông ta chạy về phía Đông của Lưu trạch.

Những người còn lại mặc dù không rõ nguyên do, vẫn đuổi theo bước chân của ông chủ Lưu.

Đài tế tổ của Lưu gia nằm trên một sườn núi nhỏ trống trải.

Mặt cỏ trên sườn núi được cắt tỉa gọn gàng, chính giữa mặt cỏ xây dựng một cái bục hình vuông bằng đá cẩm thạch, bốn phía được cột đá vây quanh, khắc đường vân tổ vật phức tạp.

Lưu Tam Nhi đứng tại đầu cao nhất của bục, tóc tai bù xù, hát khàn cả giọng vừa hô hoán vừa nhảy múa.

Lần đầu tiên Thư Ngọc thấy Lưu Tam Nhi phát bệnh, cô chỉ cảm thấy nếu cô gái này cứ tiếp tục hô hoán như thế thì cổ họng sẽ bị tổn thương mất.

Hàn Kinh cũng hoảng sợ, rõ ràng trước đó phát bệnh đáng vẻ vẫn còn thanh nhã, giờ đây lại trở thành ác quỷ?

Abel kêu lên một tiếng, rồi lẩm bẩm nói phụ nữ truyền thống Trung Quốc quả nhiên khá đặc biệt.

Liêu thần y bị ông chủ Lưu túm lấy tay áo nước mắt nước mũi chảy ròng than khóc kể khổ, sốt ruột đến độ giậm chân.

Cô Mang bóp trán, xoay mặt qua một bên không muốn xem trò khôi hài này nữa.

Chỉ có Tiểu Thuận Tử tựa như mảnh gỗ đứng thẳng tắp thần thờ tại chỗ, ánh mắt lướt qua đài tế tổ, không biết nhìn về phía nào.

Trên đài tế tổ, Lưu Tam Nhi mặc bộ quần áo trắng toát, nhẹ nhàng tựa như làn khói. Cô ta vừa kêu gào vừa quơ quơ ngọn nến cúng tế, khiến cho người hầu định tiến lên không dám động dấy.

Đột nhiên, ông chủ Lưu hô to: “Mau ngăn cản con bé! Nó muốn khai quật phần mộ tổ tiên!”

Tiếng hét này thành công lấy lại sự chú ý của mọi người.

Lưu Tam Nhi nhìn như nhảy loạn xạ trên bục, thực ra là đang đi từng bước mở ra cơ quan của mộ thất.

Người hầu rút cuộc không lo nghĩ nữa, bọn họ như ong vỡ tổ vây quanh đài tế tổ.

Thư Ngọc còn chưa hết hoảng hồn đã trông thấy một đám người ba chân bốn cẳng ngăn cản Lưu Tam Nhi, trong lòng cô chợt nảy sinh ý nghĩ, tại sao Lưu gia lại dời phần mộ tổ tiên vào bên trong trạch? Không sợ đè nén phong thủy ư?

Đúng lúc này, Tiểu Thuận Tử vẫn luôn ngây ngô chợt di chuyển.

Anh ta nhảy lên, túm lấy một người hầu đang đè trên người Lưu Tam Nhi, tùy ý ném đi. Tiếp theo, những người hầu còn lại đều bị anh ta ném ra từng người một như là đang nhổ cái trứng.

Đám người hầu nằm rơi rải rác trên sườn núi, râm rì không đứng dậy nổi.

Tất cả mọi người vây xem bất thành linh bị chấn động bởi một màn này.

Sao lại thế này, anh hùng cứu mỹ nhân ư?

Sự sùng bái trong mắt Abel không thể nào che đậy: “Lực bạt sơn hề khí cái thế*! Awesome!”

(*) câu đầu trong Cai Hạ Ca của Hạng Vũ, có nghĩa là lực đánh bay sông núi, khí thế ngợp trời.

Hàn Kinh và Cô Mang đồng thời sửng sốt, hai người liếc nhìn nhau, cùng thấy được một tia kinh ngạc trong mắt đối phương.

Kỹ năng này, tuy có phần cầu thả, nhưng không khó nhìn ra đây là kỹ năng của quân nhân.

Thư Ngọc trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Thuận Tử cùng Lưu Tam Nhi lặn xuống theo quán tính, hai người lặn mãi đến mép cột đá mới dừng lại.

Hai người một lớn một nhỏ, một cao một thấp, cứ thế đụng trúng cột đá, ngây ngốc nhìn đối phương, sắc mặt ngờ ngàng.

Những người bên ngoài nhìn vào lại cảm thấy hai người này ăn ý và xứng đôi khó mà diễn tả.

Gia đình họ hàng cùng những đầy tớ vây xem cũng thầm nghĩ, cô gia này không thể dễ chạy mất được.

Thư Ngọc có phần không khăng định, theo góc độ của cô nhìn ra, Tiểu Thuận Tử rõ ràng không phải hướng về phía Lưu Tam Nhi. Theo tư thế của anh ta là muốn hướng về cửa mộ đã mở ra một nửa, nhưng giữa đường gặp phải Lưu Tam Nhi, lúc này mới cùng cô ta lặn xuống.

Chứng kiến điều này, Thư Ngọc tuyệt đối không dám nói ra, đừng nói đến cô có thể nhìn nhầm, chỉ riêng việc xông vào phần mộ tổ tiên của người khác cùng với làm ô nhục sự trong sạch của tiểu thư khuê các, hai tội trạng này đã có thể lấy đi nửa cái mạng của Tiểu Thuận Tử.

Trong lúc nhất thời, cả sườn núi yên tĩnh một cách khác thường.

Liêu thần y đứng một bên đột nhiên ho khan hai tiếng, nói: “Việc kia...nếu tôi đã tìm được người thích hợp, vả lại xem hai người này hình như cũng có cảm tình, thế thì chọn ngày tốt không bằng cứ để ngày tốt tự đến, hôm nay liền thành hôn thế nào?”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười mỉm mai phát ra từ trong đám người: “Chỉ bằng một câu của ông là muốn gả đi tiểu thư của nhà chúng tôi sao? Dễ dàng vậy à.”

Một câu thốt ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Một bà lão mặc bộ pháp y màu đen từ trong đám người đi ra, bàn tay nắm chuỗi hạt bằng gỗ đàn hương màu đỏ, khuôn mặt sáng như ngọn đuốc nhìn qua Liêu thần y.

Bỗng dưng Liêu thần y cảm thấy toàn thân như bị một tầng sức mạnh vô hình đè ép, bà lão kia cười lạnh một tiếng: “Ông nói người kia dương khí rất nặng, tôi thấy trên người hần e rằng âm khí quá nặng thôi.”

Sắc mặt Liêu thần y nhất thời trắng bệch.

89. Quyển 6 - Chương 8: Trái Lòng Đêm Trăng

Bầu không khí tại sườn núi nhất thời căng thẳng.

Ông chủ Lưu đi qua hòa giải: “Ồi, sao người đến đây? Lão phu nhân vẫn khỏe chứ?”

Bà lão hừ lạnh một tiếng: “Tam tiểu thư mà lão phu nhân yêu thương nhất lại bị ông hồ đồ gả đi, lão phu nhân còn khỏe được sao?”

Ông chủ Lưu lau mồ hôi trên trán: “Kính Hoàng sư thái, tôi cũng hết cách rồi. Tam Nhi mắc bệnh lâu như vậy, ngày ngày bị giày vò, không nói đến Lưu gia, con bé đã tự hành hạ mình lắm rồi.”

Kính Hoàng phớt lờ cái gọi là nỗi khổ tâm của ông chủ Lưu: “Vậy ông liền đi tìm bọn bịp bợm giang hồ đến hay sao?”

Một câu bíp bộp giang hồ, Hàn Kinh nghe thấy toàn thân liền dễ chịu, nói trúng Liêu thần y rồi.

“Vị lão phu nhân này, bà nói thế là sao hả!” Râu mép hai bên của Liêu thần y vì kích động mà vểnh lên, “Người cùng nghề không hại lẫn nhau, quy củ này bà có hiểu hay không?”

Kính Hoàng tái mặt ngay lập tức: “Ai cùng nghề với ông?!”

Bầu không khí càng ngày càng căng thẳng, bỗng nhiên một trận cười thánh thót chọt vang lên trong hư không. Là Lưu Tam Nhi đang ở trên bục.

Cô ta không ồn ào nữa, nhón mũi chân, bám vào cột đá trên bục nhìn xuống, đôi mắt ung dung khẽ cười: “Sư thái bà bà, bà tới thăm con sao?”

Sắc mặt Kính Hoàng lập tức dịu xuống: “Tam Nhi nghe lời, mau xuống đây, tới chỗ bà bà nào.”

Lưu Tam Nhi lại lắc đầu: “Sư thái bà bà hứa với con một chuyện thì con mới xuống.”

Kính Hoàng ngửa đầu nhìn Lưu Tam Nhi: “Chuyện gì?”

Lưu Tam Nhi chỉ vào Tiểu Thuận Tử đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, cất giọng nhẹ nhàng êm ái: “Con muốn gả cho hắn.”

Câu nói này khiến tất cả mọi người ở đây đều trở mắt đứng nhìn.

Chẳng lẽ màn anh hùng cứu mỹ nhân kia thật sự bắt được trái tim của mỹ nhân?

Hàn Kinh trừng mắt, anh chàng Tiểu Thuận Tử này lại là người gốc có phúc gốc.

Kính Hoàng sững sốt trong giây lát, sau đó có ý định xoay chuyển tình thế: “Tam Nhi con đang ngã bệnh, chờ khỏi bệnh rồi lại bàn tới chuyện này được không?”

Sau khi nghe xong Lưu Tam Nhi nhướn mày: “Con không muốn! Các người không đồng ý gả con cho hắn, con sẽ không xuống!”

Ông chủ Lưu mau chóng nói: “Được được được, gả cho hắn gả cho hắn. Hôm nay gấp gấp quá, ngày mai cha làm hôn lễ, con thấy được không?”

Lúc này khuôn mặt Lưu Tam Nhi mới tươi tắn.

Cô Mang bỗng nhiên ghé sát bên tai Thư Ngọc nói: “Em nhìn xem, con gái nhà người ta thẳng thắn bao nhiêu, thích thì gả ngay.”

Thư Ngọc làm sao không hiểu sự chế nhạo trong lời nói của anh? Vì thế sắc mặt cô tỉnh bơ đáp lại: “Nếu anh giống Tiểu Thuận Tử từ trời giáng xuống, làm anh hùng cứu mỹ nhân, em đương nhiên cũng sẽ đồng ý mau lẹ thôi.”

Sau khi nghe cô nói, anh không khỏi bật cười: “Anh hùng cũng chia ra rất nhiều loại, có một loại anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân kia còn không biết.”

Cô ngược mắt liếc anh một cái, nói: “Rõ ràng là mỹ nhân có hỏi, anh hùng kia cứ khẳng khẳng không nói cho cô ấy biết.”

Anh sờ cằm, đáp: “Này, chuyện cũ năm xưa rồi, chẳng đáng để anh hùng nói ra.”

Cô nhin không được mỉm cười, lườm anh một cái rồi xoay đầu qua chỗ khác.

Hôn lễ cứ thế mà chuẩn bị, Liêu thần y vui đến mức râu mép vểnh thẳng tắp, Kính Hoàng sư thái thì tức giận đến nỗi đôi mắt bốc lửa.

Từ những người đầy tớ mà Thư Ngọc biết được, hóa ra Kính Hoàng sư thái kia là nữ hầu thân tín của lão phu nhân Lưu gia, hồi còn trẻ đã theo lão phu nhân tiến vào cửa Phật. Lưu Tam Nhi còn nhỏ đã mất mẹ, được lão phu nhân nuôi dưỡng trưởng thành, đương nhiên rất gần gũi với Kính Hoàng.

Ai ngờ chỉ trong vài năm ngắn ngủi lão phu nhân rời khỏi Lưu gia, Lưu Tam Nhi đã mắc chứng bệnh điên cuồng không rõ nguyên do.

Chuyện cưới vợ của Tiểu Thuận Tử cứ thế mà đình ước. Thư Ngọc vẫn còn cảm thấy hoang mang, người mà Tiểu Thuận Tử thích chính là mẫu người con gái thời xưa trên tấm tranh vẽ của triều Thanh, mặc dù Lưu Tam Nhi cũng mang theo vài nét cổ xưa, nhưng khí chất vẫn cách biệt với người con gái trong tranh một trời một vực.

Tiểu Thuận Tử sẽ thích chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thư Ngọc chợt nảy sinh ý nghĩ.

Mỗi hôn sự gấp gáp này, mọi người quan tâm đến ý kiến của Lưu Tam Nhi, bận tâm đến suy nghĩ của ông chủ Lưu, cũng hợp tâm ý của Liêu thần y, chỉ không có ai hỏi ý kiến của Tiểu Thuận Tử.

Người đàn ông to lớn chất phác và khờ khạo kia, anh ta có bằng lòng cưới Lưu Tam Nhi không?

Màn đêm buông xuống, trong Lưu trạch vô cùng ồn ào. Tất cả đầy tớ trong trạch đang bận đến sát đầu mễ trán để chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai.

Thư Ngọc khó khăn tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Thuận Tử trong đám đông, thế nhưng lại uống công, ngay cả Liêu thần y cũng không biết anh ta ở đâu.

Lúc đó, Liêu thần y đã ra về cha chồng, một tay nâng lên chai rượu, tay còn lại thì bưng đĩa thức nhắm, ông ta rất hứng khởi: “Không cần lo lắng. Ngày mai sắp thành hôn, hôm nay cứ vui vẻ, muốn một mình yên tĩnh cũng là chuyện thường tình thôi. Tiểu nương tử muốn sang đây uống một ly không?”

Sau khi quanh quẩn nhiều vòng, Thư Ngọc tìm được Tiểu Thuận Tử ở dưới đài tế tổ tại sườn núi phía Đông của Lưu trạch.

Dưới đèn trăng, Tiểu Thuận Tử ngồi im dưới gốc cây, ánh mắt chìm trong bóng đêm, không biết đang nhìn về phía nào.

Thư Ngọc ngồi trước mặt anh ta, nói: “Ngày mai anh sẽ làm chú rể, chúc mừng.”

Tiểu Thuận Tử lấy lại tinh thần, ngơ ngàng nhìn chằm chằm Thư Ngọc một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Không.”

Thư Ngọc nhú mày. “Không” là ý gì? Không muốn cưới ư?

Tiểu Thuận Tử thốt ra mấy câu một cách khó khăn: “Không thể cưới.”

Thư Ngọc sững sốt, không thể cưới? Sao lại không cưới được?

Tiểu Thuận Tử nhìn Thư Ngọc, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cả đời, chỉ cưới một người.”

Thư Ngọc đáp lại: “Chẳng lẽ...ngày mai anh thành hôn...không phải lần đầu tiên?”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Thư Ngọc, Tiểu Thuận Tử gật đầu.

“Vậy người vợ đầu của anh đâu?” Thư Ngọc cảm thấy khó mà tin nổi. Nếu Tiểu Thuận Tử đã cưới vợ rồi, thế thì Liêu thần y ở bên cạnh ép buộc là sao? Chẳng lẽ, người vợ đầu của Tiểu Thuận Tử đã bỏ rơi anh ta?

Sau một lúc lâu trầm mặc, Tiểu Thuận Tử chậm chậm nói: “Tôi không tốt, bảo cô ấy chờ, tôi trở về rồi, cô ấy không đợi nữa.”

Thư Ngọc không nói tiếng nào. Cho dù chuyện trước kia của Tiểu Thuận Tử và vợ mình ra sao, ngày mai Tiểu Thuận Tử sẽ thành hôn với Lưu Tam Nhi.

Hôn lễ vô cùng cấp bách, chú rể lại nói, không thể cưới.

Điểm quan trọng nhất là ngoài Thư Ngọc ra thì không ai biết được ý nghĩ của chú rể.

“Tôi đi nói với bọn họ, anh không muốn thành hôn.” Thư Ngọc đứng lên, định quay trở về.

Mới vừa đứng vững, tay cô đã bị nắm chặt.

Tiểu Thuận Tử cau mày nhìn Thư Ngọc, gần từng chữ: “Phải thành hôn.”

Thư Ngọc không hiểu gì cả.

“Ngày mai, hôn lễ, phải làm.” Anh ta rất kiên nhẫn nói: “Sẽ không hãm hại tam tiểu thư, yên tâm.”

Thư Ngọc sững sốt không thôi. Anh ta vừa không muốn thành hôn với Lưu Tam Nhi, vừa muốn hôn lễ này tiến hành suôn sẻ, nhưng lại hứa hẹn buổi hôn lễ hư danh này sẽ không làm hại Lưu Tam Nhi.

Chẳng lẽ anh ta tự tin đến vậy?

“Tam Nhi, mắc bệnh, không thể gả cho người tốt. Sau hôn lễ, cô ấy khỏe lại, là có thể, tìm người tốt, kết hôn.”

Lần đầu tiên Tiểu Thuận Tử nói một câu dài như vậy, đầu lưỡi hoạt động nhiều lần.

Cuối cùng, anh ta sốt ruột đến độ trán đỏ mồ hôi: “Tin tôi.”

Thư Ngọc nhất thời không nói gì. Người đàn ông to lớn ngồi xếp bằng dưới gốc cây, nổi lo lắng và khao khát trong ánh mắt không giống như đang giả bộ.

Có thể làm sao đây? Không có hôn lễ này, Liêu thần y không trị bệnh của Lưu Tam Nhi, cả đời Lưu Tam Nhi không thể xuất giá. Nếu cử hành hôn lễ, chứng bệnh của Lưu Tam Nhi có thể khỏi hẳn, không chừng còn có một tia hy vọng.

Là phúc hay họa, Thư Ngọc là người ngoài không thể làm chủ.

Cô thở dài một hơi, nói: “Đêm nay coi như tôi chưa từng gặp anh.”

Lúc gần đi, cô thuận miệng hỏi: “Thế người vợ đầu của anh, hiện tại đang ở đâu?” Vừa hỏi xong cô liền hối hận, đây chẳng phải là bóc vết sẹo của người ta sao?

Cô tưởng rằng Tiểu Thuận Tử sẽ không trả lời. Ai ngờ, anh ta vươn tay chỉ về phía hư không tại đài tế tổ.

Đầu ngón tay dừng trong bóng đêm dày đặc.

“Ở đó, cô ấy luôn luôn ở đó.”

Trong đại sảnh, tiếng người vẫn ồn ào như trước.

Liêu thần y chèn chèn đến nỗi mắt đỏ cổ khàn, toàn thân ngồi phịch trên ghế, thấy Thư Ngọc đi ngang qua, ông ta không quên nâng ly thét to một tiếng: “Tìm thấy chú rể của chúng ta chưa?”

Trong lòng Thư Ngọc nổi nóng không có chỗ trút ra, vì thế cô đáp lại đầy vẻ mỉa mai: “Ngày mai là đại hôn của cháu trai bảo bối của ông, ông không đi quan tâm lo lắng cho anh ta, lại ở đây vui vẻ một mình?”

Râu mép của Liêu thần y vểnh lên, giống như nghe được truyện cười hài hước: “Cháu trai? Ôi tổn thọ mất, hẳn chính là tổ tông của tôi!”

Thư Ngọc ghen lời. Không thềm so đo với người say rượu, huống chi người này cho dù có tỉnh táo thì cũng chẳng đứng đắn gì.

Bỗng nhiên, cô lại nghĩ đến một chuyện: “Nếu Tiểu Thuận Tử đã cưới được vợ, ông cũng nên giữ lời thu nhận Abel làm đồ đệ đó.”

Ánh mắt Liêu thần y nhoáng lên một cái: “Cô nói anh chàng ngoại quốc kia?”

“Cậu ta à,” Liêu thần y chép miệng, “Cái tôi có thể dạy, cậu ta không thềm học. Cái cậu ta muốn học thì tôi không thể dạy.”

Thư Ngọc khó hiểu, y thuật còn có cái dạy được cái không dạy được sao? Cô muốn hỏi nữa, nhưng Liêu thần y đã say sưa lắm bậm nói năng mê sảng.

Ông thầy lang dạo này, trong mười câu, không biết có mấy câu là thật.

Có hỏi cũng chẳng hỏi ra nguyên do, Thư Ngọc dứt khoát rời khỏi đại sảnh, hướng về phía phòng dành cho khách.

Đêm dần tối, se se lạnh, cô không khỏi nắm chặt áo khoác.

Gió nổi lên rồi.

90. Quyển 6 - Chương 9: Gia Phả Lưu Thị

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, trong phòng là không gian ấm cúng.

Thư Ngọc đẩy cửa phòng dành cho khách ra liền trông thấy Cô Mang khoác áo lông thật to đang ngồi trên ghế dựa. Cạnh ghế là lò sưởi đã nóng đến ửng đỏ, tại chân ghế còn đặt hai miếng lót bằng lông.

Anh thấy cô, lập tức nhú mày: “Buổi tối trời lạnh như vậy, em lại chạy đi đâu? Tìm trước tìm sau cũng không thấy em.”

Anh vừa nói thế cô mới cảm thấy lạnh lẽo, cô chà xát hai bàn tay, rồi tiến đến gần lò sưởi.

Anh thở dài một hơi, một tay kéo cô vào trong lòng, bao bọc cô trong chiếc áo khoác to lớn của mình.

“Ấy, trên người em lạnh lắm!” Cô theo bản năng lùi ra, lại bị anh đè chặt, không thể động đậy.

Anh tỉnh bơ nói: “Vừa lúc chỗ anh rất ấm áp.”

Cô không động đậy nữa. Không thể không thừa nhận, nằm trong lòng anh, vừa ấm áp lại khô ráo, cực kỳ thoải mái.

“Đây là cái gì?” Lúc này cô mới nhìn thấy trong tay anh đang cầm một quyển sách thật dày.

Anh mỉm cười: “Cái này đưa cho em.”

“Đưa cho em?” Cô bối ngỡ, vội vàng cầm lấy nhìn kỹ càng, đó là một quyển gia phả Lưu thị.

Anh nói: “Ông chủ Lưu đưa sang đây, trước khi con rể ở rể thì phải đọc qua gia phả Lưu thị. Ông chủ Lưu tìm khắp nơi chẳng thấy Tiểu Thuận Tử đâu, vì thế đã nhờ anh giao gia phả này cho chị gái của Tiểu Thuận Tử.”

Một câu “chị gái”, nhất thời khiến cô lúng túng đến mức trong cháy ngoài mềm: “Em không phải là chị anh ta.” Liều thần y ăn nói lưu loát thật, cô không muốn làm đồng lõa lừa gạt người khác đâu.

Anh mỉm cười: “Anh nói với ông chủ Lưu, em là vợ anh, con người hiền lành, Tiểu Thuận Tử tôn trọng em như người chị cả.”

Cô dở khóc dở cười. Tuổi tác của Tiểu Thuận Tử rõ ràng còn lớn hơn Cô Mang, thế mà cô lại trở thành chị cả? Nhưng mà nói thế thì cũng không sai, vừa không vứt đi thể diện của Liều thần y, vừa không kéo cô dính vào chuyện này.

Gia phả Lưu thị quả thật rất dày, có lẽ Tiểu Thuận Tử sẽ không đọc đâu.

Ngay cả cô dâu anh ta cũng không muốn cưới, làm sao chịu đọc những lời văn dài dòng này?

Cô thì ngược lại, vô cùng tò mò nên lật ra xem.

Cô đọc thì mới biết, hóa ra Lưu thị đúng là dựa vào con gái trong dòng họ mới có huy hoàng của ngày nay.

Khang Hi năm thứ mười ba, một vị tiểu thư của Lưu gia nhập cung phong làm quý tần, nhờ đó toàn bộ Lưu thị thăng quan tiến chức vùn vụt.

Từ đấy, Lưu gia lần lượt có thêm mấy vị chiêu nghi, trở thành hoàng thân quốc thích trên danh nghĩa.

“Ồ, thật không nhìn ra đó.” Cô nhìn say sưa, giống như đang ngắm nghía một bức tranh đồng quê.

Anh thấy cô toát ra một lớp mồ hôi mỏng, thế là cởi áo khoác của cô ra, càng dính chặt người trong lòng hơn: “Nhìn không ra cái gì. Tổ tiên của Hàn Kinh cũng có không ít người tài ba, từng trèo lên chức vụ phụ tá đặc lực của hai đế Thuận Trị Khang Hi, đều được hai phía Mãn Hán trọng dụng.”

Cô chép miệng nói: “Lợi hại thế à, vậy tại sao Hàn Kinh lại trở thành lưu manh nhỉ?”

Anh ho một tiếng, không biết nên trả lời ra sao.

“Ồ?” Bàn tay cô đang lật quyển gia phả chợt khựng lại.

“Sao vậy?” Anh hỏi, theo bản năng nhìn sang trang gia phả cô đang mở ra.

Trên trang giấy có một bức tranh, vẽ những hậu phi nào đó tại đình viện trong Tử Cấm Thành. Trong đình viện có vài vị mỹ nhân vừa đứng vừa ngồi, ung dung lộng lẫy, muôn vàn dáng vẻ.

Cái này có gì không ổn sao? Anh nhìn vào phần chú thích phía dưới bức tranh, hóa ra những người trong tranh đều là con gái của Lưu thị. Ngồi chính giữa chính là tiểu thư Lưu gia được phong làm quý tần năm đó, những người còn lại ở đằng sau là những cô gái đến tuổi được lựa chọn đi theo Lưu quý tần tiến cung, hầu hạ bên người.

Cô Mang vẫn không nhìn ra điểm kỳ lạ, vì thế anh đưa mắt nhìn cô.

Cô ngẩn ngơ nhìn chằm chằm bức tranh hồi lâu, sau đó âm thanh hơi phát run: “Hôn lễ này là có dự tính trước. Em đã nhìn thấy bức tranh này ở trong căn nhà gỗ của Liêu thần y và Tiểu Thuận Tử.” Cô đã thấy bức tranh vẽ kia, xác nhận nó là bản gốc mà không phải là bức tranh trong gia phả.

Tiểu Thuận Tử muốn hôn lễ tiến hành đúng thời hạn, cô tưởng rằng chỉ cần có hôn lễ là được rồi.

Liêu thần y được mời đến xem bệnh cho Lưu Tam Nhi, cô tưởng rằng ông thầy lang dạo kia chỉ tình cờ vớ được cơ hội thôi.

Nhưng hóa ra, cô dâu nhất định phải từ Lưu gia, còn Liêu thần y nhất định phải trở thành đại phu chẩn bệnh cho Lưu Tam Nhi.

Ngàn vạn đầu mối tuôn trào trong đầu Thư Ngọc, cô tập trung tư tưởng, luôn cảm thấy manh mối sắp nói lại thành đáp án, thế nhưng lại từ khe hở trốn đi.

Đột nhiên cô hoảng hồn, toàn thân toát mồ hôi lạnh: chứng bệnh của Lưu Tam Nhi không phải có liên quan đến Liêu thần y chứ?

Ý nghĩ này vừa mới lướt qua, cô liền cảm thấy có người vỗ nhẹ sau lưng cô, cô quay đầu trông thấy Cô Mang đang nhìn cô dè dặt: “Rốt cuộc là chuyện gì, nói anh nghe nào.”

Thư Ngọc nói ra ngọn nguồn một cách lộn xộn, cô không biết anh nghe hiểu được mấy phần.

Sau khi nghe xong, anh bỗng đứng nở nụ cười.

Cô nhú mày: “Anh cười gì đó?”

Anh nói: “Liêu thần y này, có chút lai lịch.”

Hôm nay, lúc anh muốn lật tẩy Liêu thần y thì lại nghe lão thầy lang kia ghé vào lỗ tai anh nói một câu: “Vị tiểu nương tử kia của nhà tiên sinh, tôi đã từng thấy qua, ngay trên bức tranh lựa tại núi Thái A hai trăm năm trước.”

Chỉ một câu này đã khiến Cô Mang chẳng làm gì được. Anh không tin quỷ thần, Liêu thần y nói trên bức tranh hai trăm năm về trước có Thư Ngọc, anh chỉ biết cười trừ. Có thì thế nào, không có thì làm sao? Tóm lại cô là vợ anh, là người anh yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay.

Nhưng ông thầy lang này đã nhắc tới núi Thái A.

Trong một câu có hư có thật, không thể phân biệt rõ ràng đâu là thật đâu là hư ảo.

Tối nay anh tìm được Liêu thần y, khi đứng trước mặt ông ta thì lão thầy lang này đã say đến mức bất tỉnh nhân sự.

Thời gian say rượu cũng chọn rất đúng lúc.

“Lai lịch gì thế?” Cô mở to mắt.

Anh thì cầm lên đầu vai cô: “Lai lịch thần bí, em không cần để ý tới ông ta.”

“Nhưng mà...” Cô hơi nóng nảy.

Anh trấn an nói: “Việc này em không cần lo lắng, anh sẽ nói rõ ràng với ông chủ Lưu. Hôn lễ của Tiểu Thuận Tử và Lưu Tam Nhi có thành hay không, cũng sẽ không lôi kéo em vào trong cuộc. Về phần Liêu thần y có mưu tính trước mối hôn sự này không, chúng ta không nên đoán bừa, càng không nên phá hủy việc tốt vào lúc này.”

Cô im bật, quả nhiên anh luôn lý trí hơn cô. Thà hủy một ngôi miếu chứ đừng hủy đi một mối hôn nhân. Cho dù đứng tại góc độ nào, cô cũng không có lập trường đi đập vỡ lương duyên.

“Thế thì để mặc hôn lễ tổ chức như cũ vậy?” Cô vẫn có phần do dự.

Anh thần nhiên nói: “Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, là phúc hay họa, khó mà nói được.”

Sau một lúc lâu, anh lại dặn dò: “Em đừng lén đi tìm Liêu thần y hoặc là Tiểu Thuận Tử nữa. Tuy rằng Abel trông không nghiêm túc, nhưng đối với phương diện sinh vật và y học thì trình độ của cậu ta cao hơn em nhiều, đã chứng kiến không ít chuyện lạ. Từ trước đến giờ cậu ta luôn thích những thứ kỳ quái, nếu cậu ta đã chạy theo Liêu thần y, thế thì tốt nhất em nên tránh xa Liêu thần y cùng mọi thứ ở bên cạnh ông ta đi.”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn lên tiếng.

Anh hơi lo lắng: “Em đừng coi lời nói của anh như gió thoảng bên tai nữa.”

Cô khoát tay: “Biết rồi biết rồi.”

Anh im lặng, nhìn là biết cô không nghe vào lỗ tai, anh chỉ đành thăm than một hơi — thôi, để anh giám sát chặt chẽ một chút vậy.

Sau nửa đêm, cơn gió bên ngoài thổi mạnh đến nỗi cửa sổ vang lên tiếng cạch cạch.

Thư Ngọc ngủ thiếp đi cũng bị cơn gió to khiến cô sợ hãi, theo bản năng chui vào trong lòng Cô Mang.

Bên ngoài gió lạnh xơ xác tiêu điều, bên trong là không gian ấm áp. Thư Ngọc liếm môi đang muốn đi vào giấc mộng đẹp, cô chợt nghe được tiếng cạ cửa nhỏ bé. Âm thanh kia càng lúc càng lớn, hình như đang có người gõ cửa phòng.

Trong nháy mắt, Thư Ngọc tỉnh táo lại.

Một khi đầu óc thanh tỉnh, động tĩnh ngoài cửa càng chói tai hơn.

Cô ngược mắt, trông thấy Cô Mang vẫn ngủ say.

Cô bèn vươn tay lắc lắc cánh tay anh. Hồi lâu sau, anh mới mở mắt.

“Ngoài cửa có người.” Cô nhỏ giọng nói, ánh mắt có vẻ lo lắng.

Cô Mang lập tức tỉnh táo ngay.

Anh vươn tay ôm chặt cô trong lòng, tập trung lắng nghe động tĩnh ngoài phòng.

Âm thanh cạ cửa vẫn như trước, hình như càng ngày càng dồn dập. Tiếng gõ cửa rốt cuộc không còn nữa.

“Em ở đây đừng nhúc nhích.” Anh nói xong, vén chăn lên bước xuống giường.

Cô trở người muốn xuống giường theo, chân còn chưa đặt xuống đất thì đã bị anh xoay người bắt lấy đè cô nằm trên giường. Sức lực của anh có chừng mực, sẽ không làm đau cô, nhưng lại khiến cô không thể động đậy.

Tư thế lúc này hết sức mập mờ, nhưng chẳng có chút bầu không khí quyến rũ.

“Đừng đi theo anh.” Cô Mang nhú mào, ngữ khí nghiêm túc hiem thấy.

Cô đành phải lùi vào trong chần, nhìn anh tiện tay choàng thêm áo khoác, rồi đi tới cửa.

Ngoài cửa gió lạnh thổi phần phạt đập trúng chần cửa sổ, bao trùm cả tiếng cạ cửa. Cô không nghe được động tĩnh, chỉ đành lo lắng trong lòng.

Một nén nhang trôi qua, trong phòng vang lên tiếng bước chân.

Trong lòng cô căng thẳng, xốc chần lên ngồi dậy.

Người vào là Cô Mang.

Nhưng không chỉ có mình Cô Mang, trong tay anh còn kéo theo một người.

Anh hừ nhẹ một tiếng, người trong tay liền bị vứt nằm trên mặt đất.

Người kia thân hình cao to, vóc dáng cường tráng, nằm ngửa mặt trên mặt đất, hai mắt mở to sắc mặt không có chút biểu cảm.

Chính là Tiểu Thuận Tử.

“Anh ta sao vậy?” Cô tiến đến cạnh thân thể Tiểu Thuận Tử, lấy tay thử hơi thở của anh ta.

Lần thử này khiến cô giật mình, lập tức giờ tay ấn vào động mạch bên cổ Tiểu Thuận Tử.

Cô kinh ngạc ngược mắt lên.

Cô Mang đối diện cặp mắt có phần hoang mang của cô, anh thản nhiên nói: “Anh ta chết rồi.”

91. Quyển 6 - Chương 10: Hư Hư Thực Thực

Đêm trước hôn lễ, chú rể chết tại cửa phòng khách.

Lưu gia có rất nhiều phòng khách, thế mà Tiểu Thuận Tử lại cố tình chết ở cửa phòng của Thư Ngọc và Cô Mang. Tuy rằng Thư Ngọc miệng lưỡi khéo léo, cô cũng không biết phải nên biện bạch thế nào.

Trong cơn gió đêm gào thét, Thư Ngọc hỏi Cô Mang: “Anh ta chết thế nào?”

Cô Mang nhú mào: “Anh vừa mở cửa thì thấy anh ta nằm ngay cạnh cửa, bàn tay duy trì tư thế gõ cửa, đã mất đi hơi thở.” Dừng một chút, anh lại nói, “Anh đã kiểm tra sơ qua xác chết của anh ta, phát hiện anh ta đã chết một thời gian dài.”

Thư Ngọc sửng sốt.

Cô Mang nói tiếp: “Mức độ đông cứng của thi thể cùng với hình ảnh hiện trong đồng tử, không hề giống người vừa mới chết.” Nhưng rõ ràng, mấy phút trước đó, Tiểu Thuận Tử vẫn còn gõ cửa phòng này. Trừ phi lúc ấy ngoài cửa còn có người thứ hai.

“Làm sao bây giờ?” Thư Ngọc hỏi. Chưa đến một canh giờ nữa thì trời sẽ sáng, đã không còn thời gian để tìm hiểu chân tướng sự việc.

Cô Mang trầm ngâm: “Anh đi gọi Abel qua đây một chuyến.”

Trời sáng trưng.

Hôm nay Lưu gia gả con gái, tam tiểu thư tao nhã thanh khiết sắp sửa trở thành phụ nữ có chồng.

Chú rể mới ở rể Lưu gia, nghe nói gia thế giàu có, vô cùng thần bí. Bởi vì hôn lễ tổ chức gấp gáp, Lưu gia vẫn chưa mời khách.

Ông chủ Lưu âm thầm mang tư lợi. Hôn lễ tổ chức đơn giản thôi, nếu Liêu thần y chữa khỏi bệnh cho Lưu Tam Nhi thì Tiểu Thuận Tử sẽ là người chồng thực sự, người làm cha như ông ta sau này sẽ bù lại một hôn lễ long trọng cho Tam Nhi; nếu Liêu thần y không trị khỏi cho Lưu Tam Nhi, thế thì ông ta sẽ giữ kín buổi hôn lễ này, đuổi Tiểu Thuận Tử và gã thầy lang dạo kia ra khỏi cửa.

“Thần y à, Lưu gia chúng tôi có quy củ do tổ tiên truyền lại, nhất định phải tế tổ trước khi tổ chức hôn lễ.” Ông chủ Lưu tươi cười thương lượng với Liêu thần y, “Ông xem, mỗi hôn sự này là chuyện vãn đã đóng thuyền, ông có thể chữa trước cho Tam Nhi không, để con bé không đột ngột phát bệnh khi làm lễ.”

Hai mí mắt Liêu thần y sưng lên bởi vì đêm qua say khướt, ông ta xua tay: “Không phải tôi không chữa, hôn lễ không thành thì tam tiểu thư sẽ không khỏi bệnh.”

Ông chủ Lưu lập tức tái mặt.

“Cho dù ông có chữa hay không, lễ tế tổ cũng phải làm trước hôn lễ.” Ông chủ Lưu nói cứng nhắc, “Nếu trong quá trình tế tổ Tam Nhi có xảy ra chuyện gì, thế thì việc hôn sự không thành tôi cũng không kiểm soát được.” Dứt lời, ông ta giữ áo bỏ đi, mặc kệ Liêu thần y có phản ứng gì.

Ông chủ Lưu đi được hai bước thì quay trở về, trừng mắt nói: “Lễ tế tổ có rất nhiều quy tắc, gọi hiền chất kia của ông qua đây học hỏi quá trình đi.”

Liêu thần y ngáp một cái, đang muốn cất lời thì nghe thấy phía sau có tiếng người nói: “Chú rể có chút hồi hộp, sợ bản thân không học tốt. Tôi đại diện anh ta đến học hỏi quy tắc tế tổ, khi trở về tôi sẽ giảng giải kỹ càng cho anh ta nghe.”

Hai người quay đầu lại, trông thấy Thư Ngọc mặc áo khoác màu xanh nhạt phối hợp với chiếc váy dài màu vàng nhạt đang đứng ở cạnh cửa, ánh mắt hiền hòa, khuôn mặt tựa bức tranh.

Ông chủ Lưu không khỏi làm dịu giọng điệu: “Tế tổ là việc hệ trọng, vậy làm phiền cô rồi.”

Thư Ngọc gật đầu, đi theo lão bộc dẫn đường, hướng về phía nhà chính tại từ đường.

Khi đi ngang qua Liêu thần y, cô dừng bước, khoe miệng hơi cong lên, làm như vô tình nói: “Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông. Thường thường vào lúc này, dễ dàng xảy ra bất trắc.”

Liêu thần y vốn thờ ơ, đồng tử chợt co rút lại, nhưng ông ta mau chóng khôi phục lại trạng thái bình thường, cười khà khà nói, “Mọi sự chú trọng vào duyên phận, nếu đã vô duyên thì mặc cho sức người thế nào cũng không thể chống lại ý trời.”

Thư Ngọc nở nụ cười: “Thật ra thần y là người rất tinh thông.”

Râu mép của Liêu thần y nhếch lên, không hề đáp lại.

Nhà chính được bố trí dựa theo phong cách nhà Phật. Hai vị bề trên của Lưu thị yên tĩnh ngồi ở ghế trên, không hề nhìn tới Thư Ngọc và Lưu Tam Nhi ngồi ở ghế dưới, họ vẫn đang chậm chậm đọc ra những việc quan trọng cần làm khi tế tổ.

Thư Ngọc vừa lắng nghe, vừa lén nhìn Lưu Tam Nhi ở bên cạnh.

Hôm nay khí sắc của cô ta rất tốt. Không biết có phải là bởi việc mừng sắp tới hay không, trên mặt cô ta có thêm hai chúm đỏ hây hây.

Bài giảng quy tắc vô cùng buồn tẻ, Thư Ngọc kiên nhẫn lắng nghe.

Đêm qua Cô Mang lôi Abel đang ngủ ngon lành ra khỏi ổ chăn. Đến khi ba người tập hợp ở bên cạnh Tiểu Thuận Tử thì trời đã rạng sáng, đầu óc còn mơ hồ của Abel lúc đó mới hoạt động lại bình thường.

Thư Ngọc cắn răng nói: “Chỗ này giao cho hai người, em đi kéo dài thời gian hôn lễ.” Dứt lời, cô cầm lấy chiếc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Hiện tại xem ra quá trình tế tổ của Lưu gia rất rườm rà, hôm nay đoán chừng không thể cử hành hôn lễ.

Thư Ngọc không khỏi cảm thấy yên tâm một chút.

Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng xướng ca nhẹ nhẹ. Thư Ngọc chuyển tầm mắt, lúc này mới phát hiện người đang ngâm nga chính là Lưu Tam Nhi đang ngồi bên cạnh.

Giọng hát của Lưu Tam Nhi rất khê, không hề kinh động tới cụ bà ở ghế trên. Thư Ngọc chăm chú lắng nghe, loáng thoáng nghe được vài lời ca, khi nghe được lời ca cuối cùng cô không khỏi hơi sững sốt.

Lưu Tam Nhi ngâm nga khê khàng: “Cỏ trên đồi, sương sớm ráo, chốn xưa mả mới dạ bụi ngùi.”

Thư Ngọc nhanh chóng liếc nhìn một vị bề trên đang đắm chìm trong thế giới của mình, tiếp đó cô tiến đến gần Lưu Tam Nhi, nhỏ giọng nói: “Tam Nhi, cô hát bài gì đấy?”

Lưu Tam Nhi quay đầu nhìn Thư Ngọc, ánh mắt thẳng tắp không biết dừng tại nơi nào. Sau một lúc lâu, cô ta ngừng hát, tỏ vẻ thần bí nói: “Tôi thường nghe cô cô hát, nghe mãi rồi thuộc.”

Thư Ngọc sững sốt: “Cô cô nào?”

Lưu Tam Nhi đáp: “Thuận Nhi cô cô.”

Đầu óc Thư Ngọc mau chóng lướt qua gia phả Lưu thị. Lưu Thuận, trong gia phả Lưu thị có một người như vậy sao?

Cái tên này rất bình thường, nam nữ đều dùng được, chỉ là một nhánh của dòng họ thôi mà đã có hai thế hệ mang tên này. “Thuận Nhi cô cô” từ trong miệng Lưu Tam Nhi rót cuộc là ai?

Bỗng dưng trong đầu Thư Ngọc hiện lên bức họa đạo chơi Tử Cầm Thành trên cuốn vải. Cô im lặng một lúc, trong bức họa quả thật có một vị nữ quan mang tên “Thuận”.

Về phần lai lịch của vị nữ quan kia, đã trải qua chuyện gì, trong đầu Thư Ngọc trống rỗng. Khi ấy tâm tư của cô đều đặt trên người vị quý tần nương nương kia, làm sao chú ý tới một nữ quan nhỏ bé đứng bên cạnh.

Gia phả nằm ở trong phòng, giờ phút này không thể nào đi về lấy. Thư Ngọc chỉ đành hỏi tiếp Lưu Tam Nhi.

“Thuận Nhi cô cô là một vị cùng tiến cung với quý tần nương nương vào thời Khang Hi sao?”

Lưu Tam Nhi gật đầu.

Thư Ngọc cân nhắc câu chữ: “Cô làm sao biết được vị cô cô này?” Vị nữ quan kia là người của hai trăm năm trước, Lưu Tam Nhi làm sao có thể nghe được người đã qua đời xướng ca?

Lưu Tam Nhi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cô cô đang ở đây.”

Thư Ngọc vừa sững sốt vừa nhìn Lưu Tam Nhi chỉ vào đầu mình.

“Chặng đường mà cô cô đã đi qua tôi đều biết được.” Lưu Tam Nhi nghiêm túc nói, “Cha nói tôi điên rồi, nhưng thực ra tôi rất khỏe mạnh. Tôi biết mình muốn gì.”

Thư Ngọc chẳng biết nên nói gì. Hồi lâu sau cô mới tìm về mạch suy nghĩ: “Tại sao cô muốn gả cho Tiểu Thuận Tử? Hai người gặp mặt nhau chưa tới năm phút đồng hồ.”

Tất cả mọi người đều cho rằng màn anh hùng cứu mỹ nhân của Tiểu Thuận Tử đã bắt được trái tim của mỹ nhân, Thư Ngọc không tin vậy.

Lưu Tam Nhi bỗng nhiên đỏ mặt, khoe miệng hiện lên hai má lúm đồng tiền: “Tự nhiên muốn gả thôi, anh ấy là người tốt. Tốt lắm tốt lắm.”

Thư Ngọc chỉ cảm thấy khó mà tin nổi. Nội trong năm phút đồng hồ liền có thể phân biệt rõ ràng một người là tốt hay xấu sao? Cái này phải là nhất kiến chung tình vô lý nhất.

Vài câu hỏi, dường như có chút manh mối, nhưng vẫn khiến Thư Ngọc nghĩ mãi không ra.

Đến lúc mọi quy tắc của lễ tế tổ đã được căn dặn xong thì mặt trời đã dần ngả về phía Tây.

Lễ tế tổ chia ra bái tế bên ngoài và bái tế bên trong. Tối nay, cô dâu chú rể ở bên ngoài đài tế tổ dập đầu bái lạy. Đợi đến sáng mai hoàn thành buổi lễ, đôi tân nhân mới đi vào bên trong đài tế tổ, mở cửa mộ mà bái lạy.

Trong đầu Thư Ngọc có một phán đoán. Ngày đó tại căn nhà gỗ, mỹ nhân mà Tiểu Thuận Tử ngưỡng mộ có lẽ không phải là quý tần, mà là một vị nữ quan nào đó đứng phía sau quý tần — vị nữ quan có tên mang một chữ “Thuận”.

Tiểu Thuận Tử phải tổ chức hôn lễ, rất có khả năng là vì tiến vào phần mộ tổ tiên của Lưu thị để bái tế một người nào đó. Người kia chắc là vị nữ quan của hai trăm năm trước.

Thế nhưng...trái tim Thư Ngọc chợt đập mạnh. Dựa theo phép tắc của hoàng gia, người trong cung cho dù chết, thi cốt cũng không được đem về nhà, nhiều nhất chỉ được lập một tấm bài vị hư không, coi như tính vào công trạng trong gia tộc.

Vì một bài vị hư không, trăm phương ngàn kế làm ra một mối hôn sự?

Không đúng. Thư Ngọc nhú mày, nhất định là cô đã bỏ sót manh mối nào đó.

Ánh chiều tà chiếu rọi vào phòng khách.

Bên trong phòng, Abel nín thở nhìn Abel nói: “Cô, cậu tin tôi đi, không sao đâu.”

Cô Mang tỏ vẻ bình tĩnh, chẳng nói câu nào.

Hàn Kinh nhìn Abel giống như thấy người điên: “Vậy anh giải thích đi, cái người nằm đây chẳng có phản ứng gì hết là sao?” Dứt lời anh ta chỉ vào Tiểu Thuận Tử nằm dưới đất đã tắt thở từ lâu.

Tiểu Thuận Tử đã bị cởi bỏ y phục ở thân trên, nửa thân trên lộ ra hồ máu tử thi.

Trên đó chẳng chịt thương tích trúng tên và đao thương cũ, tại kẽ hở của những vết thương này có mấy cây ngân châm cắm vào. Ngân châm nằm chi chít, nhìn thôi cũng cảm thấy da đầu run lên.

Abel bất đắc dĩ: “Hai người đừng khẩn trương như vậy, anh ta vốn đã chết rồi. Anh ta là kiệt tác của Liêu thần y, sao có thể dễ dàng hỏng mất. Tôi dựa theo cách châm cứu mà Liêu thần y thường làm cho anh ta, kích thích một số huyết vị, hẳn là không có vấn đề.”

Hàn Kinh lấy tay bóp trán: “Ý anh là, từ trước tới giờ chúng ta đều nói chuyện với người chết, còn giúp anh ta đi cưới vợ? Hầy, hai người tiếp tục đi, để tôi yên tĩnh một chút.”

Cô Mang luôn trầm lặng bỗng nhiên cất lời: “Cậu nói, năm đó Tiểu Thuận Tử bị hạ độc chết?”

Abel gật đầu: “Ngoài mặt là vậy, nhưng mà loại vi trùng sống này đã cải tạo kết cấu của cơ thể anh ta, bởi vì một môi trường đặc biệt nào đó bất cứ lúc nào cơ thể anh ta cũng có thể sống lại.”

“Anh ta đã chết, ý thức làm người cùng với giác quan đã biến mất từ lúc trái tim ngừng đập. Thứ mà vi trùng sống nuôi dưỡng chính là cơ thể anh ta, nhưng không thể nào đồng thời duy trì ý chí của anh ta.” Abel nói tiếp, “Cho nên khi tôi nhìn thấy anh ta còn giữ lại được mấy phần thần trí, tôi cảm thấy điều này quả thật là một kỳ tích.”

Hàn Kinh ngạc nhiên: “Cho nên cái này là bất lão bất tử, bất nhân bất quỷ trá hình ư?”

“Bingo!” Abel búng ngón tay, “Tôi đuổi theo loại vi trùng sống này mà chạy cả nửa thế giới, rốt cuộc tìm được một ca bệnh hoàn hảo tại Trung Quốc. Dựa theo mức độ đông cứng của cơ thể, anh ta đã mê man trong thời gian rất dài, cho đến khi có một ngoại lực nào đó khiến anh ta tỉnh lại. Anh ta rất may mắn, gặp được Liêu thần y. Châm cứu của ông ta giúp anh ta không bị loại vi trùng sống này cắn nuốt triệt để.”

Cô Mang đột nhiên ngược mắt nhìn sang Abel, ánh mắt lạnh đến đáng sợ: “Cậu nói loại vi trùng sống này, cùng với kẻ quái lạ đã nuôi cấy loại vi trùng sống này...”

Abel nhướn miệng cười: “Cô, cậu đoán đúng rồi.”

“Là Mr. X.” Abel cong khoe miệng, đồng tử vốn mang màu xám nhạt âm u trong nháy mắt hiện lên tia sáng khác thường, “Hắn không chết. Hắn đã trở lại, hơn nữa đã tới nơi này.”

Vừa dứt lời, tay phải của Tiểu Thuận Tử động đậy.

92. Quyển 6 - Chương 11: Manh Mối Hé Mở

Nếu muốn biết rõ Tiểu Thuận Tử và vị nữ quan hai trăm năm trước kia rốt cuộc có liên quan gì, Thư Ngọc buộc phải tìm ra cuốn gia phả trước.

Cô tính toán thời gian, không kịp quay về phòng. Vì thế, cô chợt nhớ tới tại nhà chính của từ đường, trong này hẳn là có loại tài liệu tương tự như gia phả.

Trở về nhà chính lần nữa, bên trong đã không còn bóng người.

Thư Ngọc nhìn xung quanh một vòng, cô đi qua đứng trước một cái giá hình vuông nằm sát vách tường. Trên giá xếp một hàng cuộn giấy hình ống, tại đáy cuộn giấy có đánh dấu niên đại.

Thư Ngọc giơ tay rút ra vài cuộn giấy của hai trăm năm trước, cô đọc ngay lập tức.

Lật xem mười cuốn, mi tâm Thư Ngọc nhíu lại.

Mỗi một cuốn đều viết về vị quý tần nương nương kia, nhưng không có chữ nào nhắc tới cuộc đời của vị nữ quan ở bên cạnh.

Manh mối duy nhất chính là tại góc của một cuộn giấy cô tìm được một danh sách, đó là danh sách Lưu thị trúng tuyển cung nhân vào năm Khang Hi thứ mười ba. Nằm cuối danh sách vừa lúc có một vị nữ nhân Lưu thị tên là “Lưu Linh Thuận”.

Nhưng không có thêm một chút tin tức nào nữa.

Càng đọc nhiều, Thư Ngọc càng thu hút bởi chuyện xưa của vị quý tần kia. Vị nương nương người Hán này, lúc mới vào cung đã nhận được ân sủng, nhưng không biết tại sao chọc giận long nhan, từ trên đám mây ngã xuống bùn đất, không còn ân sủng. Trong một cuộn giấy có tin đồn rằng, hình như vị nương nương này có mờ ám với một vị tướng quân nào đó, vì bảo vệ thể diện hoàng tộc, thế là nàng ta bị giam lỏng ở trong hành cung. Cho đến lúc chết, vị nương nương kia cũng không thể ra khỏi hành cung.

Trái tim Thư Ngọc không khỏi đập mạnh.

Cô bỗng dưng nhớ tới vết chai thật dày trong lòng bàn tay Tiểu Thuận Tử. Cô Mang từng vô tình nói, đôi bàn tay kia nhất định là của một người sử dụng đao tiễn lão luyện.

Một người đàn ông cao to ngổ ngẩn hay quên, nhưng lại có công phu không tồi. Là ai dạy cho? Tất nhiên không phải là vị Liêu thần y già yếu nát rệu sắp xuống mồ kia.

Cho dù ký ức rối loạn cũng không quên được công phu, mà đã trở thành bản năng. Là loại người gì, có thể đem bộ dạng khù khờ còn có thể tỏ ra vẻ nghiêm nghị chính trực?

“Cô ở đây làm gì?”

Thư Ngọc giật mình, cuộn giấy trong tay rơi xuống đất. Cô trông thấy Kính Hoàng sư thái từ ngoài cửa thông thả tiến vào, bà ta nhíu mi nhìn chằm chằm Thư Ngọc: “Tất cả mọi người đang bận rộn cho lễ tế tổ, một mình cô ở đây làm gì?”

Thư Ngọc cúi đầu nói: “Tôi vừa mới đến, sợ rằng không học tốt quy tắc sẽ làm ra trò cười trong lễ tế tổ, vì thế tôi tới đây để học tập.”

Mặt mày Kính Hoàng dịu xuống: “Thực ra cô có lòng hơn vị chú rể kia nhiều.” Dứt lời bà ta hừ lạnh một tiếng, “Đã tới lúc này còn không biết chú rể đang ở đâu, hẳn coi Tam Nhi của chúng tôi không có hẳn là không được ư?!”

Thư Ngọc chỉ đành cười trừ. Dừng một chút, cô làm như vô tình thở dài: “Tôi đọc gia phả mới biết Lưu gia hiển hách như vậy, tổ tiên còn có quý nhân trong cung.”

Kính Hoàng hiển nhiên vui lòng đối với lời khen này.

“Quý tần nương nường xinh đẹp, ngay cả nữ quan hầu hạ cũng mỗi người mỗi vẻ.” Thư Ngọc nói tiếp, “Nhưng đáng tiếc, những mỹ nhân này phải sống trong thâm cung cho tới già.”

Kính Hoàng nhú mày: “Cô nói vậy cũng không hoàn toàn đúng, cũng có nữ quan xuất cung lấy chồng.”

Thư Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên: “Cho dù xuất cung thì cũng đã qua tuổi xuân xanh, khó mà gả vào gia đình tốt.”

Kính Hoàng hừ lạnh: “Vô nghĩa, ngoại tổ của Tam Nhi đã gả cho người rất tốt. Bà gả cho một vị dũng tướng là thuộc hạ của tướng quân đương triều, không biết nở mày nở mặt bao nhiêu.”

Thư Ngọc nói tiếp: “Nói vậy, Lưu thị còn chảy huyết mạch của võ tướng rồi?”

Kính Hoàng đột nhiên ngẹn lời, không nói gì.

Trong lòng Thư Ngọc đầy hoài nghi, nếu trí nhớ của cô không sai, bên trong gia phả ghi chép con trai cùng với con dâu Lưu thị, phần lớn đều theo thương nghiệp, không ai có chút liên quan đến võ tướng.

Khuôn mặt Kính Hoàng cứng đờ, nói: “Vị phó tướng người Hán kia chết tại sa trường, ngoại tổ vào cung lần nữa ở bên cạnh nương nường.”

Thư Ngọc sửng sốt, không ngờ lại là một câu chuyện bi thương như vậy.

Một lúc sau, cô hỏi câu cuối cùng: “Xin hỏi phương danh của ngoại tổ là gì? Là Lưu Mĩ Chi phải không?” Cô thuận miệng thốt ra một cái tên nằm trong danh sách ban này.

Quả nhiên, Kính Hoàng nhú mày: “Cô học tập cũng chẳng thận trọng! Tên ngoại tổ là Lưu Linh Thuận.”

Thư Ngọc lập tức tỏ vẻ hổ thẹn, nhưng trong đầu thì xoay vòng hàng trăm ý nghĩ.

Khó khăn lắm mới tiến Kính Hoàng bắt mắt đi, Thư Ngọc từ nhà chính đi về phía sương phòng của nữ quyến Lưu gia.

Hồi hầu gái đi ngang qua, cô rốt cuộc tìm được sương phòng của Lưu Tam Nhi. Lúc này, trong khuê phòng chẳng có ai, Lưu Tam Nhi cùng vài hầu gái bên người đã bị gọi đi chuẩn bị lễ tế tổ từ lâu.

Thư Ngọc lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Tám màn trong phòng lay động, gọn gàng ngăn nắp sạch sẽ, không giống khuê phòng của một cô gái thỉnh thoảng phát điên.

Thư Ngọc tìm kiếm trên bàn trang điểm và đệm giường, mau chóng tìm ra vài manh mối.

Một quyển sách nhỏ nằm dưới gối đầu, quyển sách nhỏ được bao phủ bởi bảy lớp vải, nếu không nhìn kỹ thì không dễ dàng phát hiện.

Nhưng chỉ cần có lòng, chỗ này cũng không bí mật.

Lưu Tam Nhi quả thật như cô đoán trước, không quá cảnh giác.

Quyển sách mỏng manh chỉ có vài trang giấy, trên đó dùng cây trâm hoa nhỏ mảnh viết lại một số câu chữ.

Thư Ngọc vừa mở ra xem, trong lòng liền có suy tính.

Câu chữ này là kết cấu cổ văn, dùng từ khó hiểu khó đọc, rõ ràng là người thời xưa viết lại tâm tình của mình. Đây không phải là bút tích của Lưu Tam Nhi, nhưng không hẳn không phải bút tích của cô ta.

Lưu Tam Nhi viết lại tâm tình của ai đây?

Sắc trời hoàn toàn tối sầm, nhiệt độ dần dần thấp xuống.

Chưa đến hai canh giờ thì lễ tế tổ sẽ bắt đầu.

Thư Ngọc vội vàng cất lại quyển sách vào chỗ cũ, gấp gấp đi về phòng mình.

Thế nhưng khi cô mở cửa phòng ra lại phát hiện trong phòng chẳng có ai. Cô Mang, Abel cùng với Tiểu Thuận Tử đã tắt thở không thấy bóng dáng đâu.

Cô cắn chặt răng, xé tờ giấy viết xuống để lại mấy chữ cho Cô Mang, rồi dùng đồ chặn giấy đè lại đặt ở trên bàn. Làm xong tất cả, cô giống như bay hướng về cổng chính Lưu trạch, vừa ra khỏi cổng lớn cô liền giơ tay gọi một chiếc xe kéo.

Chỉ chốc lát sau, tại chỗ rẽ có một bóng dáng di chuyển đến trước cửa phòng, đẩy cửa ra rồi đi vào.

Bóng người kia xem tờ giấy Thư Ngọc để lại, lấy tay bỏ tờ giấy vào trong túi áo.

Tiểu Thuận Tử ăn mặc xong xuôi, tỉnh tỉnh mê mê chờ ở tiền đường, chuẩn bị lên đài tế tổ.

Cô Mang và Hàn Kinh thừa dịp này hỏi han người trong Lưu thị về quá trình tế tổ, rồi quay lại nói từng việc cho Tiểu Thuận Tử nghe.

Anh ta ngơ ngác lắng nghe, không gật đầu cũng không lắc đầu, chẳng biết hiểu được mấy phần.

Abel nói: “Anh ta là thế đấy, mỗi lần ‘chết’ là cách xa ‘con người’ một lần. Hiện tại có lẽ ngay cả chúng ta là ai anh ta cũng không nhận ra.”

Hàn Kinh vừa bóp trán vừa nói với Tiểu Thuận Tử: “Tôi mặc kệ hiện tại anh ngốc đến mức độ nào, nhưng anh phải nhất định nhớ rõ vị trí bái tế. Người anh bái tế chính là hai vị thái tổ của Lưu Tam Nhi, một vị là nội tổ, vị còn lại là ngoại tổ, nhất thiết đừng nhầm lẫn đó.”

“Là hai cái tên này.” Hàn Kinh đưa cuốn sổ vẽ hình linh vị tới trước mặt Tiểu Thuận Tử, chẳng quan tâm anh ta xem có hiểu không, “Thấy rõ chưa, một người là Lưu Mĩ Chi, một người là Lưu Linh Thuận. Nhìn thấy hai cái tên này thì anh liền bái tế, hiểu không?”

Tiểu Thuận Tử vốn khù khờ, trong phút chốc nghe hai cái tên kia liền có phản ứng.

“Anh nói cái gì?” Hàn Kinh không biết Tiểu Thuận Tử đang lăm bắm cái gì.

“Thuận...Thuận Nhi...”

Hàn Kinh không lo Tiểu Thuận Tử đang lăm bắm gì nữa, anh ta lấy tay đẩy Tiểu Thuận Tử đi về phía đài tế tổ ở sườn núi phía đông.

Tiểu Thuận vừa mới đi, Cô Mang liền nói: “Hóa ra Tiểu Thuận Tử và Liêu thần y cũng có tục danh đứng đắn.”

Hàn Kinh và Abel tò mò đi qua.

Nhìn thấy trong tay Cô Mang cầm tờ bái thiếp viết ngày sinh tháng đẻ của cô dâu chú rể.

Phần đề tên có chữ ký của cô dâu chú rể cùng với chủ sự trong nhà.

Phía cô dâu là tên của Lưu Tam Nhi và ông chủ Lưu.

Phía chú rể thì để lại hai cái tên không tầm thường.

Một là chú rể Triệu Nghi Thanh, một là người nhà chú rể Liêu Da Yết.

Tiểu Thuận Tử và Liêu thần y là ông cháu, tại sao ngay cả dòng họ cũng không giống nhau?

Thư Ngọc chẳng nói lời nào mà nhìn chăm chăm quyển sổ ố vàng nằm trên bàn gỗ.

Cô tìm được vật này ở trong phòng Tiểu Thuận Tử, nội dung trong quyển sổ này tương tự như quyển sổ nằm dưới gối đầu của Lưu Tam Nhi. Chỉ là nét bút của quyển sổ này đoan trang tao nhã hơn Lưu Tam Nhi, hơn nữa bìa trong có vẽ một bức chân dung.

Người được vẽ là một người đàn ông, thân mặc áo giáp, tay cầm cung tiễn. Khuôn mặt nam nhân người Hán vẫn chưa cạo râu, thân hình cao to dũng mãnh, đôi mắt sáng như đuốc.

Có mấy phần tương tự Tiểu Thuận Tử đã được chải chuốt chỉnh tề.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, đương nhiên Thư Ngọc liếc mắt một cái là nhận ra niên đại xuất xứ của quyển sổ này.

Mỹ nhân đã qua đời hai trăm năm trước, viết xuống câu chữ tưởng niệm vong phu, cũng vẽ lên chân dung của vong phu ở bìa trong. Thế nhưng vị phó tướng đã mất nơi sa trường của hai trăm năm trước lại có dung nhan giống như đúc Tiểu Thuận Tử khừ khờ của hai trăm năm sau.

Thư Ngọc tự nhận mình là người không tin thần quỷ, giờ phút này cô có mấy phần dao động.

Dưới bức chân dung, nét mực của hai trăm năm trước đã khô cạn từ lâu.

“Cỏ trên đồi, sương sớm ráo, chốn xưa mả mới dạ bụi ngùi. —— Linh Thuận thương tiếc vong phu Nghi Thanh.”

93. Quyển 6 - Chương 12: Một Câu Chuyện Xưa

Thư Ngọc từng đi du học, từ lâu đã tiếp nhận sự bồi dưỡng của dân chủ và tư tưởng khoa học, bởi vậy cô luôn luôn không tin vào quỷ thần mê tín.

Lẽ nào phu quân của Lưu Linh Thuận vẫn chưa chết, mà Tiểu Thuận Tử là hậu nhân của Triệu Nghi Thanh, vừa khéo ngoại hình quá giống tổ tiên, lại còn trùng hợp tìm đến hậu nhân của Lưu Linh Thuận để nối tiếp tiền duyên?

Nhưng cũng không đúng, Lưu Tam Nhi không hề giống Lưu Linh Thuận chút nào, Tiểu Thuận Tử làm sao tìm được cô ta chứ?

Có khi nào là Lưu Linh Thuận ám trên người Lưu Tam Nhi chăng?

Vừa nảy sinh ý nghĩ này, Thư Ngọc lập tức lắc đầu.

Cô không tin quỷ thần, nếu thế gian này thực sự có quỷ thần, cũng là do con người quấy quá.

Thư Ngọc suy nghĩ kỹ càng lại.

Cô nhìn quyển sổ nhỏ nằm trên bàn, trong đó ghi lại hồi ức của Lưu Linh Thuận cùng với phu quân đã mất, gặp nhau hiểu nhau và sinh hoạt hằng ngày, giọng văn thâm tình, câu từ buồn bã.

Lưu Tam Nhi sao chép lại quyển sổ của ngoại tổ, thế thì bản chính của quyển sổ này tại sao lại nằm trong tay Tiểu Thuận Tử?

Dựa vào thần trí của Tiểu Thuận Tử, anh ta không có bản lĩnh trộm lấy quyển sổ này. Chẳng lẽ là Liêu thần y? Ông thầy lang dạo quái lạ này, ngay cả sổ nhật ký riêng tư trong khuê phòng tiểu thư cũng có thể lấy được ư?

Thư Ngọc cười nhẹ, làm sao có khả năng đó chứ? Trước khi Liêu thần y xem bệnh cho Lưu Tam Nhi, Tiểu Thuận Tử đã có bức họa và quyển sổ chính, chẳng lẽ Liêu thần y đã có tiếp xúc trước khi xem bệnh cho Lưu Tam Nhi? Nhưng ông ta chỉ là một gã thầy lang bình thường, làm thế nào quen biết được tiểu thư khuê các trong gia tộc lớn chứ?

Đột nhiên trái tim Thư Ngọc đập mạnh.

Liêu thần y quả thực không thể nào liên hệ với tiểu thư Lưu gia, thế còn cô ta thì sao?

Nếu như lúc đầu là do Lưu Tam Nhi tìm đến Liêu thần y thì sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Thư Ngọc đang muốn suy nghĩ tiếp thì nghe được cửa chính của căn nhà gỗ phát lên tiếng rầm rắc.

Cô thầm nghĩ không hay rồi, đây là địa bàn của người khác, cô mạo muội đi vào trong đêm khuya khoắt, nếu để người ta bắt gặp, thật sự khó lòng biện bạch. Ngay tức thì cô thu dọn đồ đạc linh tinh trên bàn, rồi nhét quyển sổ kia vào trong áo khoác.

“Tiểu nương tử, không cần giấu dẫu, cô thích quyển sổ cũ kỹ kia, tôi tặng cho cô đấy.”

Thư Ngọc sững sốt, trông thấy cơ thể gầy gò với chiếc lưng gù của Liêu thần y từ ngoài cửa đi vào.

“Đừng khần trương đừng khần trương.” Liêu thần y tỏ vẻ không để bụng, “Lão đây không coi cô là kẻ trộm mà giao cho cảnh sát đâu.”

Thư Ngọc mau chóng lấy lại sự bình tĩnh, mảy liễu nhướn lên: “Thần y đang theo dõi tôi sao?”

Liêu thần y cười hô hô: “Tôi theo dõi cô làm gì? Tôi chẳng qua đi về nhà mình mà thôi, có gì kỳ lạ chứ? Nhưng ngược lại tiểu nương tử không lý do gì mà xuất hiện tại nhà tôi, điều này mới là kỳ lạ đấy.”

Thư Ngọc cười cười: “Lúc này, lễ tế tổ tại Lưu gia nên bắt đầu rồi. Liêu thần y không ở đó trông coi Tiểu Thuận Tử, lại một mình đi về nhà, ông không sợ việc sắp thành lại hỏng sao?”

Liêu thần y hít hít mũi.

Thư Ngọc nói tiếp: “Tôi vừa đến không lâu thì thần y cũng đến, như vậy thời điểm chúng ta rời khỏi Lưu trạch cũng không kém mấy nhỉ.” Dừng một chút, cô cười như không cười, “Chẳng lẽ tôi phát hiện bí mật quan trọng nào đó, vừa lúc để thần y bắt gặp được, cho nên mới lập tức đuổi theo tôi tới đây?”

Ánh mắt Liêu thần y có phần do dự.

Nụ cười Thư Ngọc càng sâu: “À, ánh mắt của thần y đã cho tôi biết đáp án rồi. Để tôi nghĩ xem, sự việc mà tôi đã phát hiện nhất định vô cùng quan trọng, nếu không thần y đã không vứt bỏ Tiểu Thuận Tử mà đi theo tôi.”

Cô luôn luôn suy nghĩ táo bạo, đó là sở trường đặc biệt tay không bắt sói trắng. Ban đầu không thu hoạch được gì, lúc này lại có thu hoạch mới, mà điều này còn không phải nhỏ.

Trông thấy Liêu thần y há to miệng, cô cười vô hại: “Thế tôi phải nghĩ lại xem, rốt cuộc tôi đã phát hiện ra điều gì. Hoặc là, Liêu thần y cho rằng tôi phát hiện ra cái gì.”

Liêu thần y vén vạt áo lên, đặt mông ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài: “Tiểu nương tử rất lợi hại, lão không dám đánh đố với cô. Cứ như vậy, mọi đáp án đều bị cô gạ hỏi ra hết.”

Thư Ngọc mặt mày tươi tắn, không hề trả lời.

Liêu thần y cười khà khà: “Chi bằng để lão kể cô nghe một câu chuyện xưa nhé.”

Thư Ngọc cũng ngồi xuống, tay nâng cằm nhìn sang Liêu thần y: “Chuyện xưa gì? Sẽ không phải là câu chuyện về tiểu thư danh giá và thầy lang dạo cùng nhau giả thần giả quỷ chứ? Xin nói trước, tôi là người không tin quỷ thần.”

Liêu thần y cười khắc khắc: “Tiểu nương tử luôn miệng nói không tin quỷ thần, thế thì quỷ và thần trong lời nói của cô là cái gì hở?”

Thư Ngọc sững sốt, nghe thấy Liêu thần y lại nói: “Các cô cậu tiếp thu kiến thức nước ngoài chẳng đáng yêu chút nào, luôn cho rằng trò vui Tây Dương là vụn vặt. Tôi thấy tổ tông chúng ta mới thật sự gọi là uyên bác sâu không lường được!”

Hồi lâu sau Thư Ngọc mới đáp lại: “Nói như vậy, thần y tin quỷ thần?”

“Lão không biết cái gì là quỷ cái gì là thần.” Liêu thần y nở nụ cười, giơ tay chỉ lên phía trên, “Lão chỉ biết tổ tông có câu, cử đầu tam xích hữu thần minh*.”

(*) Ngửa đầu nhìn lên ba thước là có thần minh chứng giám.

Thư Ngọc càng khó hiểu hơn.

Liêu thần y nói chậm chậm: “Các vị lấy thứ gọi là ‘người’ tách biệt với ‘quỷ’ và ‘quái’, nhưng các vị đã từng suy nghĩ chưa, nếu bọn họ là quái vật, thế thì ‘người’ biến bọn họ thành quái vật thì phải gọi là gì đây?”

Thư Ngọc vô có cảm thấy kinh hãi.

Liêu thần y vui vẻ nhếch râu mép: “Đừng căng thẳng, chỉ cần nghe lão kể câu chuyện xưa thôi.”

“Câu chuyện này phải quay trở về một năm trước, hoặc chính xác hơn là, hai trăm năm trước...”

Gió đêm lại nổi lên, thổi trúng lá cờ cắm trên đài tế tổ ở sườn núi phía đông bay phấp phật.

Tiểu Thuận Tử và Lưu Tam Nhi đứng sóng vai trên đài tế tổ, nhóm hương khói. Trưởng bối Lưu thị đứng một bên đang đọc lời cầu nguyện, thành viên trong tộc đứng bên cạnh thì đang bái lạy nhịp nhàng.

Dưới đài, Hàn Kinh ngáp một tiếng: “Cái này còn rầy rà hơn cả lễ tế tổ của đám già ở Hàn gia. Giờ vẫn chưa thành hôn, mà đã nhiều quy củ như vậy, sau khi kết thúc buổi lễ còn khai mộ tế tổ, chẳng phải càng phiền phức hơn ư?”

Abel ngược lại rất hưng phấn: “Lần đầu tiên được chứng kiến lễ tế tổ tại Phương Đông, thật sự rất có cảm giác triết học.”

Hàn Kinh trợn mắt nhìn Abel một hồi, anh ta quay đầu nói với Cô Mang: “Anh tìm được tên dở hơi này ở đâu thế? Đừng nói với tôi hồi ấy anh cũng giống như tên này.”

Cô Mang thản nhiên liếc Abel một cái, sau đó tỏ vẻ cảnh báo nhìn sang Hàn Kinh: “Xin đừng hạ thấp chỉ số thông minh của tôi.”

Gió đêm càng lúc càng lớn, còn lâu mới chấm dứt buổi lễ, Hàn Kinh buồn ngủ, ngay cả Cô Mang cũng bắt đầu không yên lòng.

Anh cảm thấy bất an, Thư Ngọc đi đâu rồi, sao tới giờ vẫn chưa nhìn thấy bóng người, người sai đi tìm cô cũng chậm trễ chưa có trả lời.

Đột nhiên, Abel đang nghiêm túc quan sát lễ tế tổ chợt “A” một tiếng: “Chẳng phải đã nói sau hôn lễ mới đi vào bên trong mộ để bái tế ư? Sao bây giờ đã mở cửa mộ rồi?”

Cô Mang ngẩng đầu nhìn lên đài tế tổ, loáng thoáng trông thấy vài bóng người di chuyển trên đài tế tổ.

Hàn Kinh nhìn chăm chăm: “Có điều bất thường.”

Vừa dứt lời, trong bóng đêm truyền đến tiếng gọi âm ỹ hoảng sợ.

Ánh lửa trên đài tế tổ chập chờn, có người từ đó ngã xuống.

Cô Mang và Hàn Kinh liếc nhìn nhau, mũi chân mau chóng nhón lên, nhảy đến đài tế tổ.

Trên đó, ông chủ Lưu ngã ngồi trong đám người hỗn loạn, khoảnh khắc trông thấy Cô Mang và Hàn Kinh tựa như nhìn thấy vị cứu tinh: “Hai vị tiên sinh, chú...chú rể ép tiểu nữ đi vào trong mộ rồi!”

Hàn Kinh hét lên: “Tại sao lại mở cửa mộ?”

Ông chủ Lưu rối trí: “Tôi cũng không biết, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, tôi chưa hề động đến cơ quan!”

Trong căn nhà gỗ, ngọn đèn chiếu xuống hai dải ánh sáng.

Thư Ngọc nghe xong lời cuối cùng thốt ra từ miệng Liêu thần y, suy nghĩ lơ lửng vẫn chưa trở về vị trí cũ. Qua hồi lâu, cô mới tìm về âm thanh của mình: “Ý ông là, Tiểu Thuận Tử là người của hai trăm năm trước, còn là phu quân của Lưu Linh Thuận.”

Liêu thần y vắn vê râu mép: “Điều này cũng chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, suy cho cùng lúc tôi nhặt được cậu ta từ trong núi sâu thì cậu ta vẫn là người chết.”

Thư Ngọc cảm thấy khó tin: “Nếu là người chết thì ông nhặt về nhà làm gì?”

Liêu thần y cười khặc khặc: “Cho dù là người chết thì cũng khác với người chết bình thường. Cô nghĩ xem, cả đời hành y có thể may mắn gặp được một khối thi thể như vậy — tất cả chức năng sinh lý đều đã hoại tử trăm năm, thế nhưng cơ thể lại vẹn toàn không chút tổn hại. Ồ, đúng rồi, lúc tôi kéo cậu ta về có hơi thô bạo một tí, không biết trầy xước bao nhiêu da thịt, ai ngờ, chỉ qua một đêm, những mảnh da thịt kia đã lành lại, giống như...” Dừng một chút, ông ta hình như đang tìm từ thích hợp để miêu tả, “Giống như những mảnh da thịt này có sức sống, có thể sinh sản tái sinh.”

Nghe được lời này, Thư Ngọc cảm thấy sờn gai ốc. Cô nhú mày, nói: “Tiểu Thuận...Triệu Nghi Thanh chịu giầy vò như vậy, chỉ là hy vọng có thể chết cùng thê tử sao? Nhưng Lưu Linh Thuận hai trăm năm trước đã hóa thành xương khô, mà Triệu Nghi Thanh lại không thể chết được.”

Liêu thần y cười ha ha: “Chuyện này tôi muốn nhúng tay cũng không được, cái tôi có thể làm thì đã làm hết cả rồi, chuyện còn lại phải dựa vào bản thân cậu ta.”

Thư Ngọc tò mò: “Tại sao ông giúp anh ta?” Lắng nghe tự thuật của Liêu thần y, Tiểu Thuận Tử chỉ là một vật thí nghiệm, tại sao lại muốn giúp anh ta hoàn thành tâm nguyện?

Liêu thần y khoát tay: “Hầy, tôi dùng cậu ta để luyện tập châm cứu, cũng nên báo đáp chút gì chứ.”

Thư Ngọc đang muốn cười nhạo thành tiếng, lại nghe Liêu thần y nói: “Cũng có lẽ, nhìn thấy cậu ta khổ cực vậy, cảm thấy rất đáng thương.”

Thư Ngọc im lặng. Một vị tướng quân chinh chiến sa trường trăm năm trước, không hiểu sao lại biến thành cơ thể bất lão bất tử khổ khạo ngày ngốc này, còn bị ép buộc chia lìa thê tử, ngay cả chết cũng không thể chết cùng một chỗ.

Không ai biết nguyên nhân, ngay cả Liêu thần y cũng chỉ suy đoán được một ít.

Đáng thương ư?

Có lẽ thê lương thì đúng hơn.

“Tại sao ông muốn kể chuyện này cho tôi nghe?” Thư Ngọc chợt hỏi.

Ánh mắt Liêu thần y tỏ vẻ hài lòng: “Bởi vì cô rất thông minh, Cô tiên sinh cũng rất lợi hại. Hai người chỉ dùng thời gian ngắn ngủi mà đã tự đoán ra một nửa câu chuyện, còn tôi chỉ có khả năng kéo dài thời gian cho Triệu Nghi Thanh, để cậu ta thuận lợi tiến vào phần mộ tổ tiên của Lưu thị.”

Trong lòng Thư Ngọc bỗng dâng lên dự cảm không tốt.

“Tôi kể cô nghe nửa còn lại của câu chuyện, thế thì cô không có thời gian kể lại một nửa này cho Cô tiên sinh, mà Cô tiên sinh cũng không thể nào ngăn cản Triệu Nghi Thanh.”

Gió đêm thê lương, bó đuốc hừng hực trên đài tế tổ, lòng người hoang mang.

Cửa mộ quả nhiên mở ra một khe hở. Đứng trước khe hở đó là Tiểu Thuận Tử đang mặc trang phục cúng tế. Anh ta bóp cổ Lưu Tam Nhi, từng bước một tiến về cánh cửa mộ.

Thành viên Lưu thị đứng thành vòng tròn, sợ làm tổn thương đến Lưu Tam Nhi, chẳng ai dám động dấy.

Tiểu Thuận Tử sắp đưa Lưu Tam Nhi đi vào bên trong mộ, đột nhiên có hai bóng người trong đám đông vút qua, một người tấn công về phía Tiểu Thuận Tử, người còn lại hướng về Lưu Tam Nhi.

Tiểu Thuận Tử đã có chuẩn bị từ trước, anh ta xoay người tiến vào bên trong mộ. Hai bóng người đang tấn công theo quán tính cũng bỏ nhào về phía cửa mộ.

Trong chớp mắt, cánh cửa mộ vang lên tiếng đùng đoàng khép lại khe hở, hoàn toàn ngăn cách tầm mắt của mọi người.

Ông chủ Lưu mau chóng đi qua, ấn mạnh cơ quan mở ra cửa mộ, nhưng mà cánh cửa đá sừng sững bất động.

Lúc này, ông chủ Lưu há hốc mồm: “Tổ tông của tôi ơi, thôi rồi! Thôi rồi! Cô tiên sinh và Hàn tiên sinh cũng bị nhốt bên trong!” Hình như còn thấy một người nữa đi vào, là người nước ngoài đi theo bên cạnh Cô tiên sinh thì phải?

Gió đêm thổi mạnh, đồng lửa cúng tế hừng hực bị dập tắt.

94. Quyển 6 - Chương 13: Chết Cùng Nơi Chôn

Khi cửa mộ vang lên tiếng ầm khép lại, Cô Mang đã cảm thấy không ổn, nhưng nếu muốn dừng bước thì đã quá muộn rồi.

Sau khi rơi xuống đất một cách vững vàng, anh chỉ đành bất đắc dĩ liếc nhìn Hàn Kinh.

Hai người còn chưa kịp nói gì thì đã nghe được tiếng lải nhải cầu nhàu ở đằng sau, rồi trông thấy thứ gì đó lăn qua đây.

Vật kia vừa lăn lộn vừa gào khóc, cuối cùng ưỡn người ra nằm thành hình chữ đại, bất động.

Cô Mang bóp trán. Thôi xong, vừa bị nhốt trong hầm sâu lại còn thêm một đứa con ghê.

Abel nằm dưới đất nhìn sang Cô Mang cười ngây ngô: “Cô, chúng ta lại cùng cảnh ngộ rồi.”

Hàn Kinh nhíu mày khó chịu: “Nhóc con vào bằng cách nào?”

“Từ cửa đó đấy.” Abel vươn tay chỉ cánh cửa mộ.

Hàn Kinh lau mặt không nói gì.

Cô Mang đá Abel một cước đứng dậy: “Đi tìm Tiểu Thuận Tử.”

Abel đứng lên: “Chỗ này tối vậy, làm sao tìm đây?” Bên trong tối tăm, chỉ có một chút ánh sáng nhạt đến từ thủy tinh thể nhân tạo khắc trên tấm đá.

“Cho nên mới bảo cậu tìm.” Cô Mang nói rất tự nhiên, “Cậu dùng mũi ngửi ra anh ta đi.”

Hàn Kinh cười nhạo một tiếng: “Chao ôi, còn lợi hại hơn cả vượng tài* nhà tôi.”

(*) từ này có nghĩa là may mắn phát tài phát đạt, bởi vậy rất nhiều người gọi chó nhà mình là “vượng tài”, hy vọng được phát tài.

Abel đắc ý hất đầu lên: “Tuy rằng tôi không biết vượng tài là vị nào, nhưng tôi tin mình chắc chắn lợi hại hơn hẳn một bậc.”

Lúc này Hàn Kinh thật sự chẳng thể nói ra gì.

Anh ta lấy ra mấy hòn đá đánh lửa từ trong túi áo, cởi áo khoác châm thành cây đuốc, rót cuộc chiếu sáng con đường trong mộ thất.

Kết cấu mộ thất không hề phức tạp, một con đường thông suốt đến điểm cuối, hai bên đường có rất nhiều gian nhỏ, bên trong mỗi gian đều chứa hài cốt và bài vị tổ tông qua nhiều thế hệ của Lưu thị.

Tìm kiếm từng gian một, đương nhiên chẳng sợ không tìm ra Tiểu Thuận Tử.

Ba người đi dọc theo con đường đá. Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, ngay cả tiếng bước chân cố gắng khê khằng cũng có vẻ hết sức chói tai.

Abel đi ở giữa, bỗng dừng rụt cổ: “Chỗ này im lặng giống như quỷ ấy.”

Người nói vô tình, người nghe có tâm. Cô Mang hơi nhíu mày: “Tiểu Thuận Tử không phát ra tiếng thì cũng chẳng có gì lạ, nhưng trong tay anh ta còn có tam tiểu thư Lưu gia.”

Người con gái bình thường nếu bị ép buộc thì sẽ luôn lớn tiếng kêu cứu. Nhưng bên trong mộ thất này lại chẳng phát ra chút âm thanh nào. Con tin này hoặc là quá nghe lời, hoặc là đã mất đi ý thức.

Hàn Kinh nhíu mày: “Đừng nói cuối cùng cứu ra được một người chết.”

Cô Mang liếc anh ta: “Bớt cái miệng quạ đen đi.”

Đi khoảng hơn hai khắc, Hàn Kinh đột nhiên dừng bước.

Cô Mang nhìn sang Hàn Kinh với vẻ hỏi dò, chỉ thấy anh ta đi về một gian bên trái. Cô Mang lập tức hiểu ý, cùng Hàn Kinh một trái một phải đứng tại lối vào.

Từ cạnh cửa nhìn vào, bên trong hoàn toàn trống không, chẳng có ai cả, thứ duy nhất bên trong là một tấm bài vị cũ nát nằm trên vách đá cùng với một chiếc quan tài khép kín.

Abel ngó nhìn gian phòng không có bóng người, anh ta bỗng nhiên nhếch môi cười, đôi mắt màu xám nhạt ánh lên tia sáng khác thường: “Anh ta ở đây.”

Một cảm giác kích động lừng lờ bên trong bầu không khí ngột ngạt. Gian phòng này vẫn không hề có động tĩnh, Cô Mang Hàn Kinh đứng bên ngoài vẫn không nhúc nhích.

Bỗng dưng, Abel di chuyển. Anh ta không nhanh không chậm bước vào bên trong, đi tới bên cạnh quan tài rồi dừng lại.

“Tiểu Thuận Tử, đừng trốn nữa.” Abel liếm khé miệng, “Anh dùng hai tháng trời mà chẳng thể nào vớt tôi đi được, lúc này cũng không phải ngoại lệ.”

Dứt lời, không biết anh ta lau chùi gì đó trên chiếc quan tài, nắp quan tài phủ đầy rêu xanh chậm chậm tản ra.

Quan tài mau chóng lộ ra phần đáy, đồng thời hiện rõ Tiểu Thuận Tử và Lưu Tam Nhi nằm trong quan tài.

Trong chớp mắt, Tiểu Thuận Tử hét to một tiếng, nhảy ra khỏi quan tài, đánh thẳng về phía Abel.

Abel đã có chuẩn bị từ trước, anh ta lặn đi ngay, Cô Mang và Hàn Kinh thừa dịp này một trái một phải tấn công Tiểu Thuận Tử.

Ánh mắt Tiểu Thuận Tử lộ vẻ hung hãn, hai cánh tay đập mạnh, ngăn trở thế tấn công của hai người kia.

Cô Mang nhíu mày, sức lực mạnh thế này, xương tay trái của Tiểu Thuận Tử nên bị gãy mới đúng, anh ta làm sao có thể ngăn cản anh và Hàn Kinh liên thủ tấn công?

Lúc đến gần, một mùi hương lạ lẫm từ người Tiểu Thuận Tử ập tới, khiến cho thần trí Cô Mang chột khựng lại. Anh tập trung tinh thần lại, trông thấy Hàn Kinh rút ra một con dao trong tay áo chém về phía Tiểu Thuận Tử, nhát dao này đã cắt đi một lớp da của Tiểu Thuận Tử.

Nhưng Tiểu Thuận Tử hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, anh ta càng dưng mãnh hơn mà dùng quả đấm thép đánh về phía Cô Mang Hàn Kinh.

Hàn Kinh tức giận chửi bậy một câu. Trước đó nhìn gã khờ này đứng tại lễ tế tổ trông giống như cái trắng bị Lưu thị ném đi, tưởng rằng chẳng qua ỷ vào sức lực mạnh bạo. Giờ phút này anh ta mới hiểu ra, gã khờ này không hề cợt nhả.

Trong lòng Cô Mang nảy sinh nghi hoặc, nhưng bàn tay lại chẳng hề yếu kém, anh nhanh nhẹn đập vỡ phần xương của nửa cánh tay Tiểu Thuận Tử.

Giằng co khoảng nửa khắc, Cô Mang nhìn chăm chăm con người Tiểu Thuận Tử càng ngày càng đỏ.

Đồng tử đỏ thẫm tựa như thú dữ.

“Khốn kiếp!” Hàn Kinh hô to, “Mau nhìn tay anh ta!”

Cô Mang sửng sốt, theo phản xạ nhìn theo ánh mắt Hàn Kinh, trông thấy lớp da của Tiểu Thuận Tử vốn bị cắt đi nay lại mọc ra lớp da mới. Không ngờ loại vi trùng sống này lại cải tiến tới mức độ như vậy!

“Abel!” Cô Mang lạnh lùng cất tiếng, “Lăn sang đây giúp mau!”

Trong một góc truyền ra âm thanh kích động của Abel: “Tôi đang bận ghi lại các số liệu thể năng đột phá, các người tiếp tục đánh đi, đừng ngừng đó! Trời ơi, mãi cho đến giờ Tiểu Thuận Tử vẫn chưa đạt tới giới hạn, awesome!”

Gân xanh trên trán Cô Mang nổi bần bật: “Tự cậu chủ động sang đây, hay là đợi khi ra ngoài rồi tôi sẽ treo cậu trên tháp Big Ben?”

Abel sợ hãi: “Cô, cậu đừng tàn nhẫn vậy chứ, cậu rõ ràng biết được trình độ võ thuật của tôi kém bao nhiêu, nếu không năm đó tôi cũng chẳng tìm cậu giúp đánh Mr. X mà!”

Cô Mang đang ngăn cản thế tấn công của Hàn Kinh tựa như tảng đá ngàn cân, anh quát lên: “Có lăn lại đây không hả!”

Abel uất ức cất quyển sổ đi, hai tay ôm đầu gối, co người lại: “Lăn qua ngay đây!” Dứt lời anh ta mau chóng lăn tới trước gót chân Cô Mang.

Lăn theo Abel còn có một lọ chất lỏng màu xanh xám. Cái lọ thủy tinh kia vừa lúc vỡ ngay bên chân Tiểu Thuận Tử, chất lỏng màu xanh xám vẩy đầy trên đùi trái Tiểu Thuận Tử.

Trong không khí truyền ra tiếng két, chốc lát sau một phần đùi của Tiểu Thuận Tử nổ tung.

Anh ta phần nộ kêu gào một tiếng, phần chân bị thương tấn công về phía Abel.

Abel sợ tới mức hồn vía lên mây, vừa lăn lộn tránh né quả đấm của Tiểu Thuận Tử, vừa la to: “Cô, mau tới cứu tôi! Tôi sai rồi! Năm đó tôi không nên ăn vụng bữa sáng mà Thư Ngọc đã làm cho cậu! Không nên lừa Thư Ngọc nói cậu thích đàn ông! Mấy hôm trước cũng không nên lợi dụng lòng hiếu kỳ của Thư Ngọc mà xin cô ấy giúp tôi bái sư! A a a Cô!”

Hàn Kinh liếc nhìn Cô Mang hỏi: “Cứu hay không? Chỉ cần một câu của anh.”

Mí mắt Cô Mang không thêm nhướn lên, đáp: “Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi một chút.”

Abel la lên: “Tiểu Thuận Tử anh còn dám đụng tới tôi nữa thì tôi sẽ hất thứ này lên người anh!” Trong chớp mắt anh ta lấy ra một cái lọ nhỏ khác.

Tiểu Thuận Tử sửng sốt, sau đó lại dùng một quả đấm thép.

“Không nghe lời, tôi hất liền đây!” Abel giả vờ muốn quăng cái lọ về phía Tiểu Thuận Tử.

Đột nhiên có người nhào ra từ góc xéo, một tay giữ lấy Abel đè xuống người anh ta: “Đừng mà!”

Cô Mang Hàn Kinh đều sửng sốt.

Người dừng cầm nhào ra chính là Lưu Tam Nhi.

Abel cũng há hốc mồm. Anh ta nhìn Lưu Tam Nhi yếu điệu trong lòng, có phần ngưỡng mộ: “Trung Quốc có câu nói thể nào nhỉ, ‘yêu thương nhưng nhớ’ hay là ‘lấy thân báo đáp’?”

Nhân cơ hội này, Hàn Kinh đánh lén sau lưng Tiểu Thuận Tử, anh ta ngã xuống, nhất thời không thể đứng lên.

Lưu Tam Nhi bật khóc kêu lên: “Đừng đánh! Đừng đánh! Ông ấy đánh các anh là bởi vì các anh phá hoại quan tài của bà ấy!” Cô ta lao đảo chạy đến bên cạnh Tiểu Thuận Tử, khóc thút thít hỏi, “Ông có sao không?”

Tiểu Thuận Tử hừ trong cổ họng, không trả lời.

Cô Mang nhú mắt, cảm nhận ra có phần bất thường.

Lưu Tam Nhi khóc hu hu: “Các anh lợi hại như vậy, sẽ đánh chết ông ấy mất.” Dừng một chút rồi nói, “Ông ấy là phu quân của ngoại tổ tôi, hai trăm năm trước bị người ta làm hại mới trở nên thế này, bây giờ ông ấy tới tìm ngoại tổ chỉ là muốn mai táng cùng một chỗ với bà ấy thôi. Là tôi đề nghị bảo ông ấy ép tôi làm con tin, không liên quan đến ông ấy đâu.”

Bên trong mộ thất chợt tĩnh lặng ngay tức khắc.

Hàn Kinh trừng mắt: “Cô không điên?”

Lưu Tam Nhi ngược lên đôi mắt sưng phù: “Tôi không muốn gả cho phu quân mà cha tìm thay tôi.”

“Cho nên cô giả điên giả dại?” Hàn Kinh cảm thấy khó tin, đột nhiên nghĩ tới gì đó, “Còn liên hợp với gã thầy lang dạo kia lừa gạt cha cô?”

Lưu Tam Nhi hai mắt nhắm lệ nhìn về phía Hàn Kinh: “Tôi khỏi phải làm vật hy sinh của hôn nhân, ông ấy cũng có thể cùng ngoại tổ tôi mãi mãi bên nhau, một công đôi việc, có gì không tốt chứ?”

Hàn Kinh im bật, thật đúng là một công đôi việc.

Abel tò mò cất tiếng: “Cô hẳn là biết cơ thể hiện tại của Tiểu Thuận Tử không hề giống với trước kia, anh ta thế này, làm sao ‘mãi mãi bên nhau’ với ngoại tổ cô?”

Trong lúc nói chuyện, miệng vết thương trên đùi Tiểu Thuận Tử đã lành lại, không hề nhìn ra chút vết tích.

Cô Mang và Hàn Kinh cùng nhìn sang Lưu Tam Nhi.

Lưu Linh Thuận đã thành xương cốt, Triệu Nghi Thanh làm thế nào cũng không “chết” được —— sao có thể mãi mãi bên nhau?

Lưu Tam Nhi chần chờ một lúc lâu rồi đáp: “Tôi cũng không biết. Ông ấy chỉ nói với tôi ‘sinh đương đồng cừ, tử diệc đồng huyệt*.’”

95. Quyển 6 - Chương 14: Mãi Mãi Bên Nhau

Khi Thư Ngọc chạy về Lưu trạch thì mọi thành viên chính của Lưu thị đều đang tập trung trước đài tế tổ.

Ông chủ Lưu ở bên trong đám người tỏ vẻ tức giận: “Các người cũng không có cách mở cửa ư? Sao có thể chứ? Lúc trước là do chính tổ tiên các người đã tạo ra cơ quan mộ thất, nếu các người không biết thì trong thiên hạ này còn ai biết nữa chứ?”

Tư tưởng Thư Ngọc ngưng đọng, cô đẩy đám người ra đi vào, thản nhiên kêu một tiếng: “Ông chủ Lưu.”

Sống lưng ông chủ Lưu chợt lạnh, sắc mặt buồn rầu quay qua: “Chuyện này...Cô phu nhân, thật là ngại quá...Cô tiên sinh cậu ấy...”

Thư Ngọc ngắt lời ông ta: “Dẫn tôi đến cửa mộ.”

Ông chủ Lưu cuống quýt trả lời: “Vâng vâng...”

“Gọi thêm mấy người có hiểu biết về cơ quan mộ thất.” Thư Ngọc còn nói.

Ông chủ Lưu ngẩn ngơ, sau đó ngoác vài người ở đằng sau: “Người, người còn người nữa, đi theo mau.”

Trên đài tế tổ, gió đêm phàn phật, Thư Ngọc vội vàng đi qua đây, đã bỏ quên áo khoác tại căn nhà gỗ của Liêu thần y, giờ phút này cô không hề cảm thấy rét lạnh.

“Tại sao cửa mộ không mở ra được?” Cô nhìn thợ thủ công giỏi nhất trong Lưu thị đứng nghiêng phía sau mình, ánh mắt bình tĩnh.

Người thợ thủ công trẻ tuổi đỏ mặt, đáp: “Năm đó khi tổ tiên tôi thiết kế cơ quan mộ thất, bên trong cơ quan chính còn lồng vào một cơ quan khác, nếu cơ quan đó khởi động, cho dù có mở cơ quan chính cũng không thể mở ra cửa mộ. Tình huống hiện tại, không biết là do nguyên nhân nào, cơ quan được lồng vào kia đã bị khởi động.”

Thư Ngọc hơi nhú mi: “Làm sao khởi động cơ quan kia?”

Thợ thủ công nuốt nước bọt: “Tôi cũng không biết. Bởi vì đã trăm năm nay cơ quan đó không hề có chút động tĩnh, chúng tôi nghĩ rằng đó chỉ là lời đồn, cho nên...”

Thư Ngọc giơ tay ngắt lời giải thích của anh ta: “Tôi cần cách thức mở ra cơ quan kia.”

Thợ thủ công ấp úng nói: “Để tôi tìm đọc một số văn hiến do tổ tiên lưu lại...” Dứt lời anh ta định rời khỏi đài tế tổ, nhưng bị Thư Ngọc ngăn cản.

“Anh ở lại.” Thư Ngọc chỉ hai người Lưu thị khác, “Hai người đi lấy văn hiến, mang tất cả văn hiến tới đây.”

“Tất cả?!” Hai người trẻ tuổi sợ hãi.

Ông chủ Lưu lau mồ hôi hột trên trán: “Còn không mau đi!”

Hai người kia run cầm cập, chạy như bay xuống đài tế tổ.

Thư Ngọc ngoảnh đầu nhìn thợ thủ công kia, hỏi: “Tại sao muốn thiết kế một cơ quan lồng vào như vậy?”

Anh chàng thợ thủ công không hề dám chậm trễ, trả lời nghiêm túc: “Vốn chỉ có một cơ quan chính, cơ quan lồng vào này được tạo thêm vào hai trăm năm trước khi tu sửa mộ thất, nghe nói vị trí mộ thất không đúng, phá vỡ phong thủy nơi ở, bởi vậy tạo thêm cơ quan này để chặn là âm khí trong mộ. Ngoài ra, việc tu sửa mộ thất không chỉ có tổ tiên của tôi tham dự, bởi vậy tôi không thể cam đoan mình có thể giải mã cách thức mở ra cơ quan kia.”

Thư Ngọc nhìn chăm chăm: “Tham dự tu sửa mộ thất còn có ai nữa?”

Người thợ thủ công đáp: “Còn có một vị thợ thủ công của Lưu thị, vị ấy là tổ tiên đã từng ở trong cung, bởi vì khéo léo hơn người mà có một đạo trở thành tâm phúc của hậu cung.”

“Hậu cung?” Thư Ngọc sững sốt.

Người thợ thủ công gật đầu: “Vị tổ tiên đó là nữ quan bên cạnh quý tần nương nương, tiếc rằng phu quân mất sớm, không thể lưu lại một chút huyết mạch. Kỹ năng khéo léo của bà ấy được lấy làm gương cho những kỹ nghệ trong hoàng cung, bởi vậy muốn thông hiểu thấu đáo quả thật có phần khó khăn.”

Nhịp tim Thư Ngọc có phần bất ổn: “Vị thợ thủ công đó, có phải tên là Lưu Linh Thuận không?”

Người thợ thủ công hơi kinh ngạc: “Cô cũng từng nghe nói về bà ấy ư?”

Trong đầu Thư Ngọc vang lên tiếng vù vù. Lưu Linh Thuận hiểu biết thủ công, hơn nữa hai trăm năm trước xuất phát từ nguyên do không ai biết mà tu sửa phần mộ tổ tiên Lưu thị, vừa khéo hai trăm năm sau, Triệu Nghi Thanh trở lại, cơ quan lồng vào chưa từng khởi động đã bị kích hoạt.

“Nếu bà ấy là nữ quan trong cung, vì sao không mai táng trong cung cũng không mai táng tại nhà chồng, mà lại mai táng tại phần mộ tổ tiên của nhà mẹ đẻ?” Thư Ngọc ngược mắt hỏi.

Người thợ thủ công cố gắng nghĩ lại hồi lâu: “Chuyện năm đó tôi cũng không rõ ràng lắm, nghe ông cố tôi nói rằng, sau lễ tang của phu quân thì Lưu Linh Thuận tiến cung lần thứ hai, cùng với một nhóm thợ thủ công được bí mật phái đi tu sửa lăng mộ ngầm của hoàng tộc. Lần đi đó mất năm năm trời, chẳng hề có chút tin tức. Năm năm sau bà ấy trở lại liền bị tước chức, cũng không thể về nhà chồng, vì thế được chị em ruột đón về nhà mẹ.”

Thư Ngọc bình tĩnh hiểu ra, thảo nào đó là nguyên nhân vì sao Lưu Tam Nhi muốn cúng tế hai vị nội tổ ngoại tổ.

Nhưng tại sao Lưu Linh Thuận vừa vào Lưu gia liền muốn tu sửa phần mộ tổ tiên? Thật sự là vì phong thủy ư? Thư Ngọc không tin.

Hay là nói, để thuận tiện cho nhiều năm sau vong phu của bà ấy có thể tìm được bà để đoàn tụ với nhau? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Thư Ngọc ngẩn người. Nếu đúng là vậy, thế thì năm đó Lưu Linh Thuận làm sao biết được Triệu Nghi Thanh còn chưa “chết” chứ?

Thư Ngọc đang muốn nghĩ sâu hơn, cô chợt ngừng suy nghĩ. Việc cấp bách trước mắt là phải mở ra cửa mộ, giải phóng Cô Mang cùng với đám Hàn Kinh, Lưu Linh Thuận và Triệu Nghi Thanh làm sao, chẳng có liên quan gì đến cô.

Tài liệu văn hiến mau chóng được mang sang đây. Văn hiến liên quan đến việc tu sửa mộ thất không nhiều lắm, Thư Ngọc liếc mắt một cái liền lấy ra nhật ký tu sửa do Lưu Linh Thuận ghi chép lại, cô mau chóng xem ngay.

Nhật ký rất hỗn loạn, câu từ đảo ngược, từ không diễn ý, tới cuối cùng lại thành viết tháu.

Thư Ngọc hậm hực nhíu mày, Lưu Linh Thuận sau khi tu sửa mộ phần lại trở nên điên loạn thế này ư? Có thể nào cũng phải ghi lại cách thức mở ra, bây giờ bảo ai tới cứu Cô Mang đây?

Trong đầu Thư Ngọc nhớ tới Cô Mang, cô không khỏi buồn bực, vốn đã không có đầu mối, mà trên quyển sổ nhật ký mỏng manh lại tràn ngập những chữ “Thất Sương Hà” “Thái A Sơn” khó hiểu. Cô nhìn không được đặt câu hỏi: “Thất Sương Hà và Thái A Sơn là thứ gì? Sổ ghi chép của thợ thủ công các người đều khó hiểu thế này sao?”

Người thợ thủ công ngưng ngưng: “Thái A Sơn không biết là thứ gì, nhưng tôi có nghe tới Thất Sương Hà. Nghe nói là nơi an táng vị phu quân của Lưu Linh Thuận.”

Bàn tay Thư Ngọc đang lật quyển sổ nhật ký chợt dừng lại. Triệu Nghi Thanh đã thành người đàn độn chính là từ Thất Sương Hà mà xuất hiện ư?

Trong lúc ngẩn người, Thư Ngọc chợt nghe tiếng nổ ầm vang, cửa mộ ở đằng sau chợt mở ra.

Tại lối ra, Cô Mang kéo Abel, Hàn Kinh bỗng Lưu Tam Nhi đã ngất đi, chỉ không thấy Tiểu Thuận Tử đâu cả.

Thư Ngọc bất chấp mọi thứ, cô lao người nhào tới trước mặt Cô Mang: “Anh có bị thương không?”

Cô Mang cười cười: “Này, em không có lòng tin với anh đến thế ư?”

Thư Ngọc trừng mắt, nhưng con người lại ửng đỏ.

Cô Mang lập tức giơ tay đầu hàng, anh dùng một tay kéo cô vào lòng: “Ngàn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của anh.”

Thư Ngọc đẩy anh ra, hừ lạnh nói: “Trước kia là ai nói em có lòng hiếu kỳ quá sâu, làm việc lỗ mãng, nhìn xem bây giờ là ai vô lý?”

Cô tiên sinh oai phong chốn Bắc Bình lập tức yếu thế, khiến người xung quanh xem cảnh tượng này liền ngớ ra.

“Này, không ai tới đỡ vị nằm trong tay tôi sao?” Hàn Kinh kéo giọng hô lên. Lúc này ông chủ Lưu mới như tỉnh lại từ trong mộng, vừa khóc lóc hô to “Tam Nhi à Tam Nhi của cha” vừa chạy qua ôm lấy Lưu Tam Nhi.

Mọi người chỉ cảm thấy mây tan trăng sáng, hiểm trở đã qua, không ai để ý tới thiếu mất một Tiểu Thuận Tử.

Anh ta chỉ là nhân vật không quan trọng, nói chung nhìn thấy tình thế bất thường liền chạy lạc vào, có lẽ bị hai vị Cô Hàn tiên sinh xử tử tại chỗ, ai để ý chứ?

Tóm lại là Lưu tam tiểu thư bình an trở về, vả lại không cần vô cớ gả cho một người không rõ lai lịch.

Mọi người đều vui mừng.

Thư Ngọc trông thấy mí mắt Lưu Tam Nhi hơi động đập trong khi cô ta vốn nên hôn mê, cô chợt hiểu rõ.

Một nửa còn lại trong câu chuyện của Liêu thần y là thật.

Tam tiểu thư Lưu thị vô tình có được quyển sổ tay của ngoại tổ, biết được câu chuyện tình của hai trăm năm trước, rồi một ngày nào đó trông thấy Tiểu Thuận Tử trên đường giống như người trong bức họa của ngoại tổ, cô ta nhân tiện đưa tin, rồi liên quan tới chuyện một công đôi việc này.

Rời khỏi Lưu trạch, Thư Ngọc và Cô Mang chậm chậm đi về nhà.

Cô nép người vào trong áo khoác của anh, kể nửa câu chuyện còn lại cho anh nghe, sau đó nghe anh nói sơ lược về chuyện xảy ra bên trong mộ.

Anh nói tóm tắt đơn giản rõ ràng, bỏ qua vô số chi tiết, vì thế cô bất mãn: “Theo bản tóm tắt của anh, em không hề biết cuối cùng Triệu Nghi Thanh làm sao ‘sinh đồng cừu, tử đồng huyệt’ cùng Lưu Linh Thuận.”

Anh nhất thời im bặt. Một người không thể “chết” làm sao có thể cùng người đã hóa thành xương khô mãi mãi bên nhau chứ?

Anh suy nghĩ, cả đời này anh sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng đã xảy ra bên trong mộ thất.

Người đàn ông cao to nằm vào quan tài, cẩn thận nằm kề bên thê tử đã hóa thành xương khô, từng nhát dao một khoét xẻo da thịt mình.

Bởi vì chức năng tái sinh của vi trùng sống quá mạnh, trước khi vi trùng tái sinh Triệu Nghi Thanh phải chém đứt da thịt ngay. Bàn tay chém xuống mang theo tính quả cảm hung tợn vốn có của quân nhân, không hề ấu tả chút nào. Cô Mang và Hàn Kinh nhìn thấy cũng cảm thấy xúc động vô cớ.

Sau một khắc, vi trùng sống mất đi thân thể bám vào, chúng nhanh chóng tử vong, da thịt nằm trên mặt đất cũng mau chóng tàn lụi.

Bên trong quan tài, chỉ còn lại hai bộ xương khô, một bộ xương còn mới một bộ xương đã cũ, nương tựa vào nhau.

Cô Mang ôm chặt vợ mình trong lòng: “Hai người họ nằm trong quan tài, luôn luôn ở bên nhau.” Cho đến khi không còn vũ trụ bao la, xương khô hóa thành bột phấn.

Mặt trời ló ra tại phía chân trời, trong hẻm nhỏ sâu thẳm truyền ra hai ba tiếng pháo cô độc.

Cơn gió hơi lạnh lạnh, cửa ải cuối năm đã gần kề.

96. Quyển 6 - Chương 15: Ngoại Truyện – Liễu Rũ Tường Cung (thượng)

Năm Khang Hi thứ mười, nữ nhi Lưu thị Uyển Như được tuyển vào cung. Cả tộc Lưu thị hân hoan vui mừng, bầu cử nữ nhân trong tộc tài đức vẹn toàn để vào cung phụ tá.

Ngày đó, một tấm lụa trắng đưa đến trước Lưu Linh Thuận đang ngồi trên ghế, nói rằng Lưu thị Linh Thuận hiền lương thực đức, may mắn được tuyển vào cung hầu hạ.

Lúc đó, Lưu Linh Thuận đang xắn tay áo để đánh bóng con chim loan bằng gỗ, đồng thời lắng nghe tì nữ A Thanh đọc nội dung trên tấm lụa.

A Thanh đọc xong liền nhíu mày: “Tiểu thư đừng đi, ai mà không biết cô là thợ thủ công có tư chất nhất trong những người trẻ tuổi ở Lưu thị chứ. Cái này nhất định là do bên nhị phòng đề xuất con thiêu thân, để đứa con ả hại của bọn họ nhậm chức đương gia.”

Linh Thuận vừa không nhanh không chậm điều chỉnh thử chim gỗ lần cuối, vừa nói: “Em nói sai rồi, Nhuận Bình không phải đồ ả hại.”

A Thanh nóng nảy: “Ồ kìa, tiểu thư cô có nghe em nói hay không, thiếu gia bên nhị phòng có ả hại hay không chẳng hề quan trọng, bọn họ mượn cớ này để đuổi cô ra ngoài đấy!”

Rốt cuộc làm xong chim gỗ, Linh Thuận khởi động cơ quan, nhìn cánh chim phịch phịch bay lên bầu trời.

Linh Thuận hí hóp mắt, nhìn chim gỗ hóa thành điểm nhỏ ở phía chân trời, nàng chậm rãi nói: “Vào cung thật à? Cũng không có gì là xấu?”

“Tiểu thư!” A Thanh gấp đến độ không biết nên nói gì cho phải.

Linh Thuận quay đầu khẽ cười: “Em cho là cả tộc Lưu thị mười ba mạch, họ thật sự có thể để một nữ nhân là thợ thủ công làm đương gia sao?”

A Thanh ngẩn người.

“Vào cung cũng tốt,” Linh Thuận chỉnh lại lớp vải thô trường bào trên người, “Ít nhất vào cung rồi, Lưu gia không có quyền can thiệp vào việc kết hôn của ta.”

Vào cung, dù sao cũng thoải mái hơn là ở lại Lưu gia sống khổ sở, làm vật hy sinh của bè phái đấu tranh.

Cả đời làm bạn với việc thủ công, dù sao cũng tốt hơn sống cùng với một nam nhân không hợp tính cách nửa đời sau.

Huống hồ, trong cung thu nhận thợ thủ công từ khắp nơi. Nghĩ đến việc được bàn luận tài nghệ cùng với những người này, nàng hứng thú phần chần chừ không thôi.

Tháng giêng năm Khang Hi thứ mười một, Lưu Linh Thuận đi theo đoàn tộc, với hơn mười lăm vị nữ nhân Lưu thị cùng nhau đi vào Tử Cấm Thành.

Tháng tư cùng năm, bên trong hậu cung thịnh hành trò chơi mới làm bằng gỗ, rất được hậu phi ưa ái. Hậu cung không ai không biết, bên cạnh quý nhân mới nhập phong có một thợ thủ công lành lợi.

Tháng bảy, Ba Tư sai người tới, tiến cống một pho tượng Phật nạm vàng chín thước cùng một chiếc khóa đồng chín khúc. Sứ giả nói, nếu có ai tháo được chiếc khóa đồng chín khúc này thì Ba Tư sẽ dâng lên một phần đại lễ nữa.

Thử thách này của sứ giả Ba Tư chỉ là tăng thêm tính giải trí, cho nên từ trên xuống dưới Tử Cấm Thành, thậm chí hậu cung giai lệ đều bắt đầu nghiên cứu cách tháo gỡ chiếc khóa lớn hình thù kỳ quái kia.

Mới lạ là mới lạ, nhưng nửa tháng trôi qua, lại không có ai tháo gỡ được ổ khóa huyền bí này.

Gỡ khóa tuy là giải trí, nhưng không làm được chung quy sẽ có tổn hại đến thể diện Đại Thanh, vì thế hoàng đế ban chỉ ra lệnh, tất cả thợ thủ công trong cung đều bắt đầu nghiên cứu phương pháp gỡ khóa.

Ai ngờ, vẫn không hề có thu hoạch.

Hai ngày sau, trong cung sẽ tổ chức yến hội đón chào sứ giả đến từ các quốc gia, sứ giả Ba Tư đã chuẩn bị xong phần đại lễ kia, định chờ khi yến hội bắt đầu thì sẽ dâng lên. Giờ phút quan trọng này làm sao có thể để sứ giả kia biết được cả Tử Cấm Thành lại không ai tháo được chiếc khóa đồng?

Hoàng đế đang nôn nóng thì chợt nghe tâm phúc báo lại, có người làm được.

Hoàng đế kích động, là ai?

Tâm phúc đáp, Triệu tiểu tướng quân dưới trướng Triệu lão tướng quân.

Lúc này, hoàng đế thỏa mãn yên lòng.

Phó tướng của Triệu Thác tướng quân là Triệu Nghi Thanh, tuổi trẻ tài cao, dẫn dắt quân binh rong ruổi Tây Vực, bản lĩnh phi phàm, kiến thức uyên bác, nếu hắn nói có thể tháo gỡ thì nhất định sẽ làm được.

Vì thế hoàng đế hạ lệnh ngay tức khắc, yến hội hôm đó, tháo gỡ ổ khóa ngay tại chỗ cho sứ giả Ba Tư kia xem.

Đến ngày yến hội, Lưu Linh Thuận hầu hạ bên cạnh Uyển Như, đi vào cung điện.

Chiếc khóa này rất thịnh hành nửa hậu cung, nàng đã từng nhìn thấy, chỉ thán phục người Tây Vực suy nghĩ độc đáo, lại cất chứa bao nhiêu tri thức vào trong chiếc khóa đồng nho nhỏ này.

Nhưng xem hôm nay vị Triệu tiểu tướng quân kia làm sao mở khóa.

Khách khứa đã ngồi vào vị trí, hoàng đế vội nói, chiếc khóa kia đã có người tháo ra được từ lâu.

Vừa dứt lời, một bóng dáng cao to đứng giữa bữa tiệc. Người kia cao tám thước, đường nét góc cạnh, cử chỉ dứt khoát nhanh nhẹn.

Lưu Linh Thuận chép miệng, một nhân vật cường tráng hiên ngang.

Triệu Nghi Thanh đi tới, suy tư một chút rồi dùng tay tháo gỡ chiếc khóa kia.

Khách khứa tại bữa tiệc đều thỉnh lặng nhìn chăm chăm, xem ngón tay như bay của Triệu tiểu tướng quân.

Đột nhiên, động tác mở khóa của Triệu Nghi Thanh dừng lại. Hắn nhíu mày, hình như không đoán được chiếc khóa trong tay lại theo động tác của hắn mà xảy ra biến hóa rất nhỏ.

Tại bữa tiệc đã có âm thanh xì xào truyền ra.

“Triệu tiểu tướng quân không phải là không tháo được chứ?”

“Không thể nào...”

Trong lòng hoàng đế hết sức sốt ruột, nhưng trên khuôn mặt lại không lộ ra tí nào.

Sứ giả Ba Tư cất tiếng: “Tướng quân không mở được chiếc khóa này ư?”

Triệu Nghi Thanh quay đầu, gật đầu một cách tự nhiên, đang muốn nói thì bị hoàng đế cắt ngang: “Ái khanh đừng khẩn trương, dựa vào ngày hôm qua mà mở khóa là được rồi.”

Triệu Nghi Thanh ngớ ngàng ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Lưu Linh Thuận ẩn trong bữa tiệc không khỏi mỉm cười. Thật sự là đồ ngốc, cho dù không tháo được, cũng không thể làm mất thể diện Đại Thanh trước mặt các sứ giả. Hoàng đế đã tìm lối thoát cho hắn, thế mà vẫn còn không cảm kích.

Thật là ngay thẳng đến mức đáng yêu.

Triệu Nghi Thanh không hiểu lời nói hoàng đế có ý gì, vì thế hắn lại quay đầu định nói thẳng với sứ giả Ba Tư, ngay lúc này, trong bữa tiệc truyền ra giọng nói giòn giã.

“Tướng quân mới từ chiến trường trở về, tinh thần còn chưa ổn định. Nô tỳ may mắn đã được tướng quân chỉ điểm một chút, nay thay mặt tướng quân tháo gỡ chiếc khóa này.”

Khẩu khí thật lớn. Mọi người ở đây đều kinh động.

Tại một góc bữa tiệc có một nữ tỳ ăn mặc cung trang gầy yếu, mặt mày thanh tú, đôi mắt trong suốt.

Lưu Linh Thuận dường như không hề để ý đến ánh mắt xung quanh mình, nàng lập tức đi đến bên cạnh Triệu Nghi Thanh. Bàn tay trắng nõn của nàng duỗi ra, khẽ khàng vặn hai ba cái, tiếng rắc vang lên, chiếc khóa được mở ra.

Nàng ngược mắt nhìn qua Triệu Nghi Thanh, nhẹ nhàng mỉm cười: “Tướng quân nên sớm tháo ra ngay, đừng hoãn lại khẩu vị của mọi người.”

Lúc này mọi người như tỉnh lại từ trong mộng, bắt đầu khen ngợi Triệu tiểu tướng quân kỹ năng khéo léo như thần.

Sứ giả Ba Tư liền dâng lên phần đại lễ kia, hoàng đế mặt mày rạng rỡ.

Tất cả đều vui mừng.

Hôm đó yến hội chấm dứt, Lưu Linh Thuận đang trên đường trở về hậu cung thì bị người khác chặn lại.

Nàng dừng lại phía sau hàng quân lính, nhìn về phía Triệu Nghi Thanh: “Triệu tiểu tướng quân có việc gì thể?”

Triệu Nghi Thanh chau mày: “Hôm nay ta không biết tháo chiếc khóa kia, là cô tháo ra được.”

Nàng nhướn mày: “Cho nên?” Tất cả mọi người cho rằng là công lao của hắn, không tốt sao?

Hắn nhú mày: “Ta không nhận công lao không thuộc về mình.”

Nàng nhin không được nhoẽn miệng cười. Quả nhiên là đồ ngốc.

“Cô cười cái gì?” Hắn khó hiểu.

Nàng đáp: “Ta cũng không nhận công lao không nên thuộc về mình.”

Hắn có phần dăm chiêu nhìn nàng.

Nàng cúi người: “Nếu tướng quân còn không cho qua, đêm nay nô tỳ chỉ có thể tá túc trên đường.”

Hắn sững sốt, còn chưa kịp nói thì đã thấy bóng dáng gầy yếu kia lẩn vào hàng ngũ quân lính, rốt cuộc không còn thấy tung tích.

Trải qua lần này, Lưu Linh Thuận được phong chức nữ quan không cao không thấp, Uyển Như có liên quan cũng được thăng lên một cấp. Uyển Như nói Linh Thuận chính là vận may của nàng ta.

Nhưng cuộc sống hiện tại lại hơi khác biệt với trước kia — mỗi ngày, bên cạnh tường cung có một nam nhi cao to cắm rễ ở đó.

Uyển Như cười nói: “Ta thấy vị Triệu tiểu tướng quân này không tệ, nếu người vừa ý hắn thì hãy gả cho hắn đi.”

Lưu Linh Thuận không để tâm: “Lờ hắn ba ngày thì hắn sẽ rời khỏi thôi.”

Nào ngờ, lần lờ đi này lại tròn mười ba ngày.

Triệu Nghi Thanh kiên trì chờ đợi mỗi ngày.

Vì để tránh né vị thần giữ cửa này, Lưu Linh Thuận tìm một chỗ khác trau dồi kỹ năng của nàng, ngày vui vẻ, cho đến khi bị Uyển Như mắng là “Nữ nhân bạc tình”.

Một ngày nọ, Lưu Linh Thuận trèo lên một cái cây to lớn, dựa vào nhánh cây nhìn chim gõ lượn vòng trên bầu trời. Bên tai bỗng nhiên có tiếng gió, có người nhảy đến bên cạnh nàng.

Nàng không nhìn cũng biết là ai đến. Nàng nói: “Ngày nào ngài cũng ở đây, không tốt cho thanh danh của chủ tử nhà tôi đâu.”

Triệu Nghi Thanh nghiêm trang nói: “Nếu nàng theo ta, ta sẽ không đến nữa, thanh danh của chủ tử nàng tự nhiên vô sự.”

Nàng hơi kinh ngạc quay đầu, tên ngốc này cũng không ngốc nhỉ.

Sau một lúc lâu, hắn lại nói: “Tại sao nàng không thích ta?”

Nàng sững sốt: “Ta nói không thích ngài lúc nào...”

Ánh mắt hắn sáng lên: “Vậy là thích rồi.”

Nàng khựng lại: “Con người ngài sao lại thế này!”

Hắn hơi nhú mi, nghiêm túc nói: “Ta nghĩ, nàng không thích ta cũng phải. Ta một không gia thế hai không quyền lực, quanh năm lặn lội nơi sa trường, còn không biết nhìn sắc mặt người khác. Nhưng mà, nếu nàng bằng lòng theo ta, ta sẽ đối xử tốt với nàng.”

Nàng bĩu môi, tiểu thư khuê các trong thành đều muốn gả vào phủ đệ của Triệu tiểu tướng quân, đâu có thể lương như lời hắn nói.

Hắn nói tiếp: “Ta biết, cuộc đời quân binh sinh tử khó đoán, còn phải khiến người nhà vất vả chờ đợi. Vì thế ta đã nghĩ kỹ rồi, cho dù ở bên ta, nàng vẫn có tự do. Nàng muốn làm gì, ta sẽ cố hết sức toại nguyện cho nàng.”

Nghe ra rất thu hút, nàng lại mỉm cười: “Ngài có biết sự khác biệt giữa chúng ta không?”

Hắn nghi hoặc.

Nàng chỉ chỉ chim gỗ trên bầu trời: “Ngài là chim gỗ có thể tự do bay lượn, trời đất bao la tùy ý ngài đi. Còn ta...” Nàng chỉ vào liễu rũ bên tường cung, “Là liễu rũ tường cung, không đi đâu được, có được bàn tay khéo léo làm thứ mình thích đã là may mắn cả đời.”

“Ngài đừng lãng phí thời gian trên người ta nữa.” Nàng nói, “Tìm một cô nương tốt môn đăng hộ đối mà thành gia đi.”

Còn chưa nói xong, nàng cảm thấy tay trái bị một lòng bàn tay to lớn đầy vết chai giữ lại.

Nàng ngược mắt trông thấy con người nghiêm túc của hấn.

“Linh Thuận, nàng không phải liễu rũ tường cung.” Hấn nói, “Gả cho ta, ta chế tạo chim gỗ cho nàng bay. Ta không khéo bằng nàng, nhưng ta có thể học.”

Nàng ngạc nhiên, lại nghe hấn nói tiếp: “Mọi thứ của ta đều cho nàng, nàng muốn đi đâu ta sẽ đưa nàng đi. Nếu có một ngày ta chết trên chiến trường, nàng không cần phải thủ tiết, hãy đi làm chuyện nàng muốn làm, gả cho người nàng muốn gả.”

Nàng im lặng, thật lâu sau mới cất tiếng: “Tại sao?” Bọn họ chẳng qua chỉ gặp một lần tại yến hội, nàng chẳng qua tiện tay giải vây, vì sao lại đến mức chân thành như vậy?

Hấn không hề suy nghĩ liền đáp: “Ta muốn nàng vui vẻ.”

Ta cho nàng mọi thứ của ta, chỉ vì ta muốn nhìn thấy nàng vui vẻ.

Hôm ấy, nàng nằm trên cây cả ngày. Hấn ở bên cạnh nàng, từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn.

Màn đêm buông xuống, nàng trở về cung.

Uyển Như còn chưa ngủ, hắt cằm nhìn nàng: “Này, xem ai đã trở về? Có phải vui đến quên cả trời đất không?”

Lúc này đây, nàng không trêu đùa với Uyển Như. Nàng nhận lấy lược gỗ trong tay tỳ nữ, chải xuôi mái tóc Uyển Như.

“Uyển Như.”

“Hửm?”

“Ta muốn xuất giá.”

97. Quyển 6 - Chương 16: Ngoại Truyện – Liễu Rũ Tường Cung (hạ)

Mùa đông năm Khang Hi thứ mười một, Triệu tiểu tướng quân cầu xin hoàng đế tứ hôn, lấy một vị nữ quan hậu cung nào đó làm vợ. Khi ấy, các vị khuê tú trong thành còn chưa kết hôn đều hậm hực than vãn.

Sau khi kết hôn, Triệu tiểu tướng quân đưa thê tử dạo chơi Tây Vực, trèo lên núi tuyết, ngắm nhìn đại mạc mặt trời lặn tại biên cương. Phu thê hai người như cặp thần tiên, khiến người khác phải ghen tị.

Năm Khang Hi thứ mười ba, trong cung truyền ra tin tức, gia phong Lưu thị Uyển Như làm quý tần. Đồng thời, một lá thư triệu tập được gửi đến Triệu Nghi Thanh.

Lúc đó, Lưu Linh Thuận đang dựa vào thành giường khâu vá y phục của Triệu Nghi Thanh, nàng nghe hấn nói: “Quân vụ tại biên phòng, đêm nay khởi hành.”

Nàng hiểu rõ gật đầu: “Chàng chờ một chút, ta làm thêm một chiếc áo trong cho chàng.”

Hấn đi qua, đề tay nàng lại: “Lần này ta không đi lâu lắm, trước khi vào đông ta sẽ trở về.”

Nàng nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng được.” Vì thế nàng đặt kim chỉ xuống, đứng dậy lấy ra một vật từ trong tủ gỗ.

“Đây là tay áo giáp ta mới làm xong.” Nàng nói, “Dựa theo kích cỡ và thói quen của chàng, chàng hãy thử xem.”

Nói xong vẫn không thấy hắn có động tĩnh, vì thế nàng nghi hoặc ngược mắt lên, trông thấy hắn đứng bên giường nhìn nàng không chớp mắt.

“Sao thế?” Nàng khó hiểu.

Hắn bỗng nhiên đỏ mặt: “Linh Thuận, cưới nàng là chuyện hạnh phúc nhất mà ta đã làm cả đời này.”

Nàng nhin không được nhoẻn miệng cười, đi đến trước mặt hắn, nàng nhón chân vòng tay qua cổ hắn: “Đồ ngốc, chàng học được lời ngon tiếng ngọt ở đâu thế?”

Hắn ấp úng không đáp được, liền ôm chặt nàng vào lòng.

Vóc dáng nàng nhỏ nhắn, còn hắn thì vạm vỡ cường tráng, trong nháy mắt nàng hoàn toàn bao bọc bên trong hơi thở của hắn.

“Muốn thấy ta vui thì chàng hãy mau trở về.” Nàng gối đầu lên lồng ngực rộng lớn của hắn, “Ta chờ chàng trở về mừng năm mới.”

Hắn nghiêm túc gật đầu: “Lần này ta sẽ đi qua biên thùy Tây Vực, mùa này có thể thu hoạch cây cửu hòe ở đó, ta mang một ít trở về để nàng làm chim gối.”

Nàng vui vẻ mỉm cười: “Chàng đừng quên đó.”

Ai ngờ, cho đến đầu xuân, Triệu Nghi Thanh cũng không trở về.

Một tờ công văn cắt đứt hy vọng của nàng — phó tướng Triệu thị dẫn quân đi qua biên giới phía Tây, bị tập kích, toàn quân đều qua đời.

Bởi vì không tìm được hài cốt của binh tướng sĩ, hoàng đế hạ lệnh chôn cất di vật của vong binh tại một nơi nào đó.

Nàng nhìn chằm chằm công văn, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng. Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy... Bản lĩnh hắn rất lợi hại, dù sao cũng nên giữ lại cái mạng để về gặp nàng, hiện giờ ngay cả hài cốt của hắn cũng lưu lại đất hoang tái ngoại.

Uyển Như biết được tin dữ, bèn triệu nàng vào cung giải bày tâm sự.

Nàng suy nghĩ, chuẩn bị vào cung.

Vừa gặp Uyển Như nàng liền nói: “Ta muốn đi tái ngoại.”

Uyển Như lấy làm kinh hãi: “Người là một nữ nhân, lại một mình đi tái ngoại?”

Nàng đáp: “Ta muốn mang hài cốt chàng trở về.”

“Không ai biết hắn chết nơi nào, người làm sao có thể mang hắn về?” Uyển Như kinh ngạc.

“Ta làm được.” Nàng nói, “Bởi vì ta là thê tử của chàng.”

Màn đêm buông xuống, nàng thu thập hành trang đơn giản, thúc ngựa hướng về biên cương. Bôn ba trên đường hơn nửa tháng, rốt cuộc nàng đã tới cứ điểm quan trọng mà hắn lệ thuộc.

Nàng tìm binh lính biên phòng hỏi về hành tung ngày ấy của Triệu Nghi Thanh, ai ngờ họ nói rằng: không hề biết Triệu Nghi Thanh là ai.

Nàng vô cùng kinh ngạc, cả vùng biên cương lại chẳng có ai quen biết Triệu tiểu tướng quân Triệu Nghi Thanh, càng đừng nói đến bản ghi chép của ngày ấy.

Nàng hỏi về những binh sĩ cùng chết với Triệu Nghi Thanh, nhưng vẫn không ai biết thân phận của bọn họ.

Lúc này nàng rời khỏi cứ điểm, hướng về từng doanh trại mà Triệu Nghi Thanh từng ở. Bất luận là Thiên Sơn, Tây Vực, đại mạc, mỗi một nơi đều không tìm thấy bản ghi chép về những gì có liên quan đến Triệu Nghi Thanh.

Nàng ngỡ ngàng, rõ ràng một năm trước nàng còn cùng hắn tới đây, nhận được sự chiêu đãi nồng hậu của quân binh, sao lại trong một năm ngắn ngủi, người ở đây hoàn toàn không biết Triệu Nghi Thanh?

Tất cả doanh trại giống như thay đổi dòng máu, mà nhóm tướng lĩnh và binh sĩ đã qua đời thì lại tựa như bị xóa đi sự tồn tại.

Nàng phiêu bạt bên ngoài suốt hai năm trời, tìm kiếm từng dấu chân hắn đã từng đến, đi qua vô số nơi, thế nhưng vẫn không tìm được một chút dấu vết hắn đã từng tồn tại. Đến khi nàng quay về kinh lần thứ hai thì liền trông thấy bằng vàng —— cấp bách triệu tập thợ thủ công từ khắp nơi vào cung.

Nàng bỗng nhiên mỉm cười, gỡ xuống bằng vàng, đi về phía Tử Cẩm Thành.

Chỉ hai năm ngắn ngủi, bên trong Tử Cẩm Thành không biết xảy ra bao nhiêu sóng gió. Trong hậu cung, Uyển Như được sủng ái mà đắc tội hoàng hậu, bị tội danh vô căn cứ giáng vào lãnh cung.

Lưu Linh Thuận không có cơ hội gặp Uyển Như, nàng bị triệu tới một nơi bí mật trong Tử Cẩm Thành. Tại đó, tập hợp đủ loại thợ thủ công.

Thông qua việc sàng lọc, các thợ thủ công đều là nam nhân, chỉ có mình nàng là nữ nhân, vô cùng gây chú ý.

Nàng không cầu xin được thánh thượng ban cho quyền cao lộc hậu khi hoàn thành nhiệm vụ, nàng chỉ cầu xin được phép đặc biệt, gặp mặt hoàng đế, xin một đáp án.

Nhưng mà khi ấy nàng làm sao cũng không hề đoán được, nhiệm vụ lần này khiến người ta sợ hãi ra sao.

Nàng chỉ nghe nói là thiết kế cơ quan cho một lăng mộ hoàng thất nào đó, ai ngờ lăng mộ kia lại kéo dài vài dặm, nằm ngang nửa bản đồ giang sơn.

Nàng cùng phần lớn thợ thủ công được phái làm việc bên ngoài lăng mộ, chỉ có số ít thợ thủ công cấp cao mới có thể đi vào bên trong.

Bọn họ cứ thế ngày qua ngày bắt đầu bố trí cơ quan. Nơi này không có ban ngày và đêm tối, không ai biết được thế giới bên ngoài đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Khi nàng vừa vào lòng đất còn lén lút đánh dấu ngày và thời gian, sau đó lại xao nhãng, ngược lại nàng bắt đầu ghi chép những ngày tháng sống bên Triệu Nghi Thanh.

Tại nơi tĩnh lặng này, chỉ có hồi ức mới khiến nàng cảm thấy mình vẫn còn sống.

Nàng vừa viết vừa lặng lẽ rơi lệ.

Cổ trên đồi, sương sớm rạo, chốn xưa mả mới dạ bụi ngùi. Giường không nằm lặng nghe mưa hắt, vá áo bên đèn nay còn ai.

Hai năm trước chiếc áo trong nàng may cho hắn còn chưa hoàn thành, hiện giờ nàng rốt cuộc không có cơ hội may vá cho hắn.

Không biết một mình hắn sống ở tái ngoại hoang dã có tốt không.

Trước đêm khai lăng, có một thợ thủ công cao cấp lén tìm nàng, xin nàng giúp điều chỉnh một cơ quan bên trong lăng.

Làm việc dài lâu tại lăng mộ, tất cả thợ thủ công đều biết kỹ năng khéo léo của nữ nhân này.

Nàng không hề suy nghĩ mà đồng ý ngay.

Dưới sự an bài của vị thợ thủ công kia, nàng lén chui vào bên trong lăng mộ.

Lần lén vào này đã thay đổi cả cuộc đời nàng.

Nàng ở bên trong chưa đến ba canh giờ, nhưng cũng đủ khiến suốt đời nàng không bao giờ quên những gì mình đã chứng kiến nghe thấy.

Mãi cho đến khi trở ra, thậm chí rời khỏi lăng mộ trở về cuộc sống bình thường, nàng vẫn còn hoảng hốt, những gì đã thấy hôm ấy chẳng phải là chuyện quá hoang đường ư?

Nàng mau chóng hiểu ra, sự tồn tại của những thứ kia đều là sự thật — bởi vì sau khi trở về kinh không lâu, tất cả thợ thủ công cao cấp làm việc bên trong lăng mộ đều mất tung tích.

Bọn họ có lẽ đã bị bí mật hành quyết.

Chỉ có người chết mới giữ được bí mật.

Nàng vốn tưởng rằng mình tránh được một nạn, nhưng nàng mau chóng phát hiện sự thay đổi của cơ thể — thần trí của nàng đã không nghe theo sự sai bảo của mình.

Nàng vô cùng sợ hãi, không nghỉ không ngủ ba ngày ba đêm, nghĩ ra một biện pháp cũng không hẳn là biện pháp.

Trước khi chết nàng phải để lại một thứ cho hậu nhân, bởi vì e rằng trên thế gian này chỉ có nàng mới biết được bí mật trong lăng mộ dưới lòng đất kia.

Thời gian ba tháng ngắn ngủn, nàng cố gắng sắp xếp việc tu sửa cơ quan trong mộ thất Lưu thị.

Khi làm xong cơ quan, nàng ngã bệnh, suốt ngày nói xằng nói xiên. Đại phu đến chẩn bệnh đều nói, không còn nhiều thời gian.

Cả đời nàng, là thợ thủ công từng nổi tiếng một thời trong hoàng cung, đã từng hầu hạ quý nhân trong thâm cung, gả cho danh tướng trong triều, đi khắp tái ngoại vạn dặm, để lại vô số ghi chép về thủ công.

Nhưng lúc chết, bên cạnh nàng chỉ có một người tì nữ.

“Tiểu thư, cô còn đau không?” A Thanh khóc hỏi.

Đôi mắt nàng đã không còn nhìn thấy, miệng nàng thì thào: “Em biết không, ta đã nhìn thấy chàng.”

A Thanh lau nước mắt: “Tiểu thư lại nói mê sáng rồi, Triệu tiểu tướng quân đã chết năm năm trước.”

Nàng kiên trì nói: “Ta thật sự nhìn thấy chàng... Chàng không chết, chỉ là ngủ trong tấm lăng thôi.”

“A Thanh, lời dặn của ta em phải ghi nhớ.” Nàng nói, “Sau khi ta chết nhất định phải an táng trong phần mộ tổ tiên Lưu thị đã được tu sửa, ta phải đợi chàng tới tìm ta. Chàng có còn nhớ ta không? Chắc là có nhỉ... Ta nhớ chàng như vậy, chưa từng quên chàng một khắc nào...”

A Thanh lặng lẽ lau nước mắt.

“Còn một điều nữa không được quên, khi ta nhập liệm, em nhất định phải lột sạch da thịt trên người ta. Phải nhớ đừng quên.”

Năm Khang Hi thứ mười tám, Lưu thị Linh Thuận qua đời, hưởng thọ hai mươi chín tuổi.

Cái chết bất ngờ, chỉ có xương cốt nhập liệm.

98. Quyển 6 - Chương 17: Kết Thúc

Cô trạch nhận được một tấm thiệp cảm ơn.

Trên tấm thiệp mạ vàng viết rằng, đa tạ Cô tiên sinh đã cứu thoát tiểu nữ, theo tấm thiệp còn có mấy thùng quà mừng tân xuân.

Thư Ngọc mặc chiếc áo mỏng, cuộn trong chăn đọc nhật ký của Lưu Linh Thuận, thấy Cô Mang cầm tấm thiệp cảm ơn của ông chủ Lưu đi tới, cô bèn hỏi: “Ông chủ Lưu có nhắc tới chứng bệnh của Lưu Tam Nhi không?”

Cô Mang xốc chăn lên dựa vào thành giường: “Ông chủ Lưu nói, nhờ tổ tiên phù hộ, sau khi ra khỏi mộ thất Lưu Tam Nhi không còn bất cứ biểu hiện điên loạn nào nữa, không cần thuốc mà khỏe.”

“Anh tìm được Liêu thần y chưa?” Thư Ngọc lại hỏi.

Cô Mang lắc đầu: “Không có chút manh mối.” Khi rời khỏi mộ thất Cô Mang liền đi tìm Liêu thần y, nhưng căn nhà gỗ đã trống không, anh sai thủ hạ đi tìm nhưng vẫn không có tiến triển — Liêu thần y dường như bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng hề thấy tung tích.

Thư Ngọc hơi ảo não, nếu lúc ấy cô bám theo Liêu thần y thì tốt rồi, thế nhưng vừa nghe tin Cô Mang bị nhốt trong mộ, cô không kịp nghĩ gì mà chạy về Lưu trạch ngay.

Cô Mang thấy cô chờ người ra, anh sao không biết cô đang nghĩ gì, vì thế anh cười nói: “Em cũng đừng nghĩ mãi tới ông thầy lang dạo kia, ông ta còn xảo quyệt hơn cả mười con cá chạch.” Anh chuyển đề tài, “Ngược lại Abel rất đau lòng, theo Liêu thần y lâu như vậy mà chẳng nhận được chút lợi ích nào.”

Vừa nói đến Abel, Thư Ngọc quả nhiên dời đi sự chú ý: “Hiện tại Abel đang ở đâu?” Căn nhà gỗ của Liêu thần y tuyệt đối không thể ở lại nữa, nhưng Abel cũng chẳng đến Cô trạch. Một mình anh ta sống tại xứ lạ, không xu dính túi, thì ở đâu đây?

Cô Mang khẽ hừ: “Anh không rảnh quan tâm cậu ta ở đâu.”

Thư Ngọc hơi khó hiểu: “Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, hai người đã kết thù sao?”

Cô Mang nhẹ nhàng băng quơ: “Đã vạch rõ ranh giới từ lâu rồi.”

Thư Ngọc hỏi lại, Cô Mang cũng không nói gì.

“Người kỳ cục.” Cô dối, chọc chọc lồng ngực anh, “Người ta còn tặng anh mảnh giấy nói rằng ‘Nước đầm đào hoa sâu hàng ngàn thước, không bằng tình Cô Mang tiền ta’ đấy, anh liền vô tình như vậy?”

Anh mỉm cười: “Em chịu tiếp nhận ư?”

Cô xoay mặt không để ý tới anh, quả nhiên không thể so với da mặt dày của loại người lịch sự bại hoại này.

Cô phớt lờ anh, anh lại xấu xa tiếp tục trêu chọc cô: “Này, em nhìn xem.”

Cô nhẩn nhẩn, cuối cùng không chống lại được lòng hiếu kỳ, cô quay đầu qua: “Nhìn gì?”

Anh nửa dựa ở thành giường, cười xấu xa, đôi mắt nhìn thẳng cổ áo cô.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Bữa trưa anh không được ăn cơm.”

Anh tỏ vẻ vô tội: “Đang êm đẹp sao không cho anh ăn cơm?” Dứt lời, tay trái anh giơ lên, một tấm vải nâu tựa như ma thuật xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

Cô vừa thấy chất liệu và đường vân của tấm vải liền thay đổi sắc mặt: “Này này này! Anh có biết đây là đồ cổ của bao nhiêu năm về trước hay không? Nhẹ tay chút nào!”

Anh khẽ cười một tiếng, đưa tấm vải kia cho cô.

Cô cầm lấy liền xem ngay, trên tấm vải vẽ rất nhiều đường nét nguệch ngoạc: “Đây là cái gì? Anh tìm ở đâu ra?”

Anh tiến đến gần, thuận thế ôm lấy eo cô: “Từ trong quan tài của Lưu Linh Thuận.”

Cô ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh.

Anh không cảm thấy có gì sai, bấu môi chỉ tấm vải kia: “Thấy nó giống cái gì không?”

Cô sững sốt, cúi đầu nhìn lại, lúc này mới hiểu ra: “Cái này...cái này không phải là...”

Anh gật đầu: “Đường nét trên tấm vải này rất giống với kiểu thêu em luyện tập nhiều ngày nay.”

Đường nét trên tấm vải bên trong quan tài Lưu Linh Thuận thế mà tình cờ trùng hợp với lối đi trong lăng mộ mà Hằng Nghi đã thêu năm đó.

Nhìn theo chi tiết rất dễ thấy được sự khác biệt giữa hai bản phác họa, nhưng hiển nhiên chúng được vẽ ra bối cảnh của cùng một thứ.

Trong đầu Thư Ngọc hiện lên vô số ý nghĩ, cuối cùng cô chần chừ nói: “Anh nói xem, bản vẽ này của Lưu Linh Thuận có lẽ nào là cơ quan của lăng mộ không?”

Cô Mang sững sốt, sau một lúc lâu nói: “Thật ra anh nhớ tới một tấm bản đồ khác.” Nửa năm trước, từ trên người con cú đại bàng trắng do Trương cảnh ti nuôi dưỡng bọn họ tìm ra được nửa tấm bản đồ, lúc này nghĩ lại, nửa tấm bản đồ kia cùng với hai bản vẽ trước mắt có mấy phần tương tự lại có mấy phần bất đồng.

Thư Ngọc cũng nhớ lại tấm bản đồ không hoàn chỉnh kia: “Bà nội em thêu ra lối đi trong lăng mộ, Lưu Linh Thuận vẽ ra cơ quan trong lăng mộ, thế thì tấm bản đồ mà Dạ Miêu tìm đủ mọi cách muốn lấy được lại là thứ gì của lăng mộ?”

Hai người nhất thời không biết nói gì.

Trùng hợp như vậy, hai tấm vải này lại chỉ về một lăng mộ ngầm không biết nằm ở đâu.

Thư Ngọc cảm thấy tò mò, Cô Mang cũng không khỏi nhũu mày, vốn tưởng rằng chỉ là quý tộc Mãn Thanh vẫn còn thoi thóp, ai ngờ Abel lại mang đến tin tức của kẻ thù xưa.

Mr. X đã tới, đến nơi anh đang sinh sống, có lẽ còn gặp được vợ anh.

Chỉ nghĩ tới điều này, trong lòng Cô Mang đã tràn đầy phiền toái.

Thư Ngọc ngược mắt nhìn anh, khó hiểu hỏi: “Sắc mặt anh sao thế, mấy bức họa này khiến anh lo lắng tới vậy ư? Là ai đã nói với em, thiên hạ có nhiều bí ẩn như vậy, không thể nào hiểu được hết, cho dù có hiểu cũng không nhất thiết là chuyện tốt.”

Cô Mang sững sốt, lại nghe cô nói: “Chúng ta sống cuộc sống của chúng ta, mấy thứ lăng mộ bản đồ này thì có liên quan gì đến chúng ta chứ?”

Anh mỉm cười, gác cằm trên đầu vai cô, cánh tay dài co lại ôm trọn cô vào lòng: “Em nói rất đúng, mấy thứ kia chẳng có chút gì liên quan đến chúng ta.”

Cô tán thành thơm lên má anh: “Vậy mới phải, chúng ta trải qua ngày tháng vui vẻ của chúng ta.”

Anh chậm chậm nói: “Không chỉ trải qua ngày tháng vui vẻ.”

Cô theo bản năng hỏi ngay: “Còn gì nữa?”

Anh khẽ cười: “Còn chứ, sinh thêm một đứa bé.”

Cô sững sốt, bên tai nhất thời đỏ chót.

“Bữa trưa anh không được ăn cơm!”

“...Sao lại không cho anh ăn cơm, trẻ con thì...”

“Không được nói không được nói!”

“Ồ, không được nói à, vậy thì sinh thêm một đứa nữa. Sinh hai đứa, để bọn chúng làm bạn với nhau, còn em thì làm bạn với anh.”

.....

Giao thừa, ngoại thành Nam Kinh.

Một ông lão mặc áo dài cũ, run run trèo lên một chiếc xe gỗ: “Sư phụ, còn đi không?”

Phu xe uống một ngụm rượu, nhổ nước bọt nói: “Giao thừa rồi ông bảo tôi còn làm không?”

“Chuyến cuối chuyến cuối nhé...” Hàng râu mép của ông lão vênh lên, “Giá tăng gấp ba.”

Phu xe cất lại túi rượu: “Được, chuyến cuối cùng cho ông đó. Đi đâu?”

“Huyện Hoài Tông, thôn Thái Bảo.” Ông lão liếm khóe miệng, “Thất Sương Hà ở đầu sườn núi phía Tây.”

99. Quyển 7 - Chương 1: Đêm Giao Thừa

Giao thừa, đêm đoàn viên.

Cô trạch to như vậy ngược lại chẳng hề náo nhiệt, chỉ có Thư Ngọc và Cô Mang hai người, thấp lên mấy ngọn nến đỏ, ngồi xung quanh chiếc bàn nhỏ, bày ra một bàn đồ ăn nóng hổi, hai người nhốt mình trong lò sưởi ấm mà ngắm nhìn bông tuyết bay lượn ngoài cửa sổ.

Màn trời tối tăm được bông tuyết tô điểm đến mức hơi phát sáng, hai má Thư Ngọc nhuộm ửng đỏ bởi rượu nếp lâu năm. Cô sắp lại gần, dè dặt nhìn Cô Mang: “Năm nay cũng không đến nhà tổ Cô gia thăm hỏi à?”

Cô Mang uống sạch chén rượu trong tay cô: “Thăm hỏi cái gì?”

Cô không hề nghĩ ngợi đáp ngay: “Chúc tết đó.” Dừng một chút cô bổ sung, “Nàng dâu xấu cũng phải về chúc tết trưởng bối mà.”

Anh vui vẻ: “Em có lòng lấy lòng bọn họ, sao không tốn nhiều tâm tư mà lấy lòng anh hả?”

Cô nhích sang bên cạnh anh, quả nhiên tỏ vẻ lấy lòng đâm lưng cho anh: “Chúng ta ở bên nhau đã lâu rồi, nhưng em chưa từng gặp mặt trưởng bối nào của Cô gia cả, có phải là không lễ phép hay không?” Càng nói hơi thở cô càng nhẹ.

Chuyện này quả thật đã cất giấu trong lòng cô rất lâu rồi.

Lần đầu gặp mặt, cô chỉ cho rằng anh là tiểu bối từ một gia tộc cổ xưa nào đó tại trung thổ trải qua thời kỳ nổi loạn, quen thân thêm một chút, cô loáng thoáng cảm nhận được hình như anh đã tách khỏi gia tộc khổng lồ kia từ lâu, mỗi một bước đi của anh đều dựa vào sự gan dạ và sáng suốt của bản thân, khi ấy cô nhìn anh với cặp mắt khác xưa. Đợi đến khi mối quan hệ của hai người thân mật hơn, thậm chí đến sau đó “phi khanh bất thú, phi quân bất giá*”, Đàm Phục lại hạ xuống tam đạo gia thư, bắt buộc cô cắt đứt quan hệ với anh, lúc đó cô mới phát giác, lập trường chính trị của Cô gia cùng với Đàm công Tạ công có vài phần tế nhị.

(*) phi khanh bất thú: không phải nàng không cưới vợ; phi quân bất giá: không phải chàng thì không lấy chồng

Cô không biết anh đã nói gì với Đàm công Tạ công, cũng không biết anh hứa hẹn chuyện gì, rốt cuộc hai ông ngầm thừa nhận quan hệ của hai người. Sau đó, anh đặt chân vào giới chính trị, trong vài năm ngắn ngủi đã thể hiện tài năng. Khi danh tiếng Cô Mang Bắc Bình đang ở đỉnh cao, anh đến nhà cô cầu thân lần thứ hai.

Cả hôn lễ không hề thấy vị trưởng bối nào của Cô gia, tất cả mọi người đều nói Cô Mang Bắc Bình cam nguyện ở rể, cho Đàm công đủ thể diện.

Sau đó nữa, mọi người chỉ biết có Cô Mang Bắc Bình, không hề biết một Cô gia tại trung thổ.

Từ đầu đến cuối, Thư Ngọc là người không biết gì hết, cô chỉ cảm thấy ông nội ông ngoại không hề nói lý. Ai ngờ Cô Mang lại chẳng buồn bực tí nào, anh tỏ vẻ tràn đầy sung sướng vì được hoàn thành tâm nguyện khiến cho nổi hậm hực trong lòng Thư Ngọc chẳng biết nên hướng về đâu.

Anh cười vui vẻ: “Nếu em cảm thấy anh uất ức, sau này đối xử tốt với anh hơn nữa.”

Cô im bật, chẳng nói gì.

Sau khi kết hôn, cô dùng mọi bản lĩnh của mình nói bóng nói gió về Cô gia, nhưng đều bị anh ngăn cản một cách dễ dàng.

Càng như thế, trong lòng cô càng áy náy.

Đêm giao thừa lại nói đến đề tài này, Cô Mang hiểu lúc này có đùa giỡn nữa cũng chẳng làm nổi. Anh ôm cô vào lòng, thở dài: “Cha mẹ anh mất sớm, có một đạo Cô gia cho rằng anh không phải là con nối dòng

của bọn họ. Chính phòng thiên phòng cùng những thân thuộc khác lo anh trở về tranh giành gia sản với bọn họ, cho nên liên tục gây chuyện chèn ép anh. Em nói đi, trường bối như vậy anh có cần hay không? Chẳng lẽ còn phải để vợ anh bưng trà rót nước cho bọn họ sao?”

Ánh mắt cô có phần buồn lòng, nhưng lông mày lại vẫn như có vài phần nghi hoặc.

Anh đành phải ho nhẹ một tiếng nói tiếp: “Thật ra hoàn cảnh của anh và Hàn Kinh tương tự nhau, chẳng qua anh ta là con riêng, còn anh là cháu đích tôn của Cô gia. Thời trẻ, anh từng được vài vị quý nhân chỉ bảo, cũng từng đi qua con đường không chính quy. Ông nội và ông ngoại em có lẽ cho rằng anh toan tính trào cao, muốn dựa vào em để vớt vát mấy phần lợi ích.” Có trời mới biết khi anh phát hiện cô là cháu gái của Đàm Phục, tâm tình anh đã tuyệt vọng biết bao.

Anh vỗ vai cô: “Cho nên, em đừng tự trách, cũng đừng trách Đàm công Tạ công. Nếu trong lòng em vẫn còn vướng mắc, muốn đi xem bộ dạng của mấy lão già Cô gia ra sao, cũng không phải không được, anh coi như đưa em đi dạo vườn bách thú...”

Nói xong, anh cúi đầu nhìn cô, đã thấy hai mắt cô long lánh nhìn anh, anh không khỏi sửng sốt.

Cô túm lấy tay áo anh: “‘Con đường không chính quy’ là cái gì? Hồi trẻ anh đã từng đi qua ‘con đường không chính quy’ nào? Em muốn nghe.”

Ai cũng nói Cô Mang Bắc Bình đáng dập cử chỉ mang vẻ quý tộc thế gia, ai ngờ anh lại đồng thời là một đao thủ giang hồ, hành sự xảo quyệt khó mà phân biệt, khiến người ta khiếp sợ.

Cho dù là người của giới chính trị hay là người trên giang hồ, họ đều tôn trọng gọi anh một tiếng “Cô tiên sinh”, nhưng ở sau lưng không ít người gọi anh là “Hắc báo” nhìn như khiêm tốn thực ra rất tàn nhẫn.

Cô mặc kệ người khác thấy thế nào, cô chỉ tò mò về tính tình lịch sự bại hoại của anh hình thành thế nào thôi. Thế nhưng không ai chịu nói với cô, Hàn Kinh chỉ biết đùa cợt, Abel chỉ biết thí nghiệm.

Anh nhìn dáng vẻ tràn đầy hào hứng của cô, không khỏi có phần khó nói. Anh kể ra nhiều chuyện như vậy, trọng điểm mà cô chú ý lại là điều này.

Giờ...làm sao trả lời đây?

Có một số việc, anh không muốn cô biết. Những ngày tháng kia đã trở thành một phần vẩn đục trong cuộc đời anh, anh không muốn cô có thêm gánh nặng nào nữa.

Đang suy nghĩ thì chợt nghe cửa sân vang lên tiếng cọt kẹt, theo tiếng đập tuyết là một trận hắt xì.

Có người đi trong trời tuyết đến đây.

Thư Ngọc cũng nghe được tiếng bước chân ngoài cửa sổ, cô nhất thời dời đi sự chú ý, ló đầu ra ngoài nhìn.

Trong trời tuyết trắng xóa mịt mù, cô trông thấy một người đàn ông mặc áo khoác dài lông cừu đang hướng về nơi này, đi theo sau anh ta là một người đàn ông cao gầy đội mũ nỉ.

Đây không phải là Hàn Kinh và Abel thì còn là ai nữa?

Thư Ngọc ngó ra, cô thấy màn cửa bị vén lên, Hàn Kinh run rẩy giữ sạch tuyết rơi trên áo, anh ta thở ra một hơi lạnh rồi cười nói: “Đêm giao thừa, hai vị ở đây có rượu có ăn còn được sưởi ấm, lại đây gã này sang phía tôi, làm phiền tôi không thể lên giường mỹ nhân, hai vị nói xem nên bồi thường tôi thế nào đây?”

Abel cười tít mắt cởi mũ ra: “Đàm, Cô, chúc mừng năm mới!”

Thư Ngọc nhin không được mỉm cười: “Tôi còn nói anh đi đâu, hóa ra anh đến nương tựa Hàn Kinh.”

Cô Mang vốn có phần bất đắc dĩ, nhìn thấy cô cười thoải mái đến vậy, tâm tình anh cũng tốt theo. Anh nhún mày: “Nếu đã đến rồi, ngồi lại chứ? Ở đây vừa lúc còn hai chỗ trống, không chứa thêm được ai nữa đâu.”

Lúc này đổi lại Hàn Kinh nhướn mày: “Ồ, lời mời của anh thật là hiếm thấy. Hàn mỗ vừa mừng lại vừa lo.”

Cô Mang tỉnh bơ: “Đêm nay anh lại một mình à?”

Hàn Kinh hừ một tiếng, vén vạt áo ngồi xuống: “Được rồi, mừng năm mới, tôi không so đo với anh.”

Thư Ngọc cười tươi: “Kiếp trước hai người nhất định là oan gia.”

Cô Mang thản nhiên liếc nhìn Hàn Kinh một cái, tỏ vẻ khinh thường.

Thư Ngọc khoái chí, cô kéo Hàn Kinh lại kéo Cô Mang, giả vờ bực bội nói: “Sắc mặt sao thế hả, ngoan ngoãn ngồi xuống đón giao thừa mau!”

Hai người đàn ông không hện mà cùng rụt cổ, nghe lời thu lại sắc mặt.

“Đàm, ở Trung Quốc năm mới phải đi đâu cầu nguyện thế?” Miệng Abel nhồi nhét thức ăn, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong, “Tôi không phải người Trung Quốc, tôi có được cầu nguyện năm mới ở Trung Quốc không?”

Thư Ngọc chống cằm đáp: “Đương nhiên. Nhưng không có cầu nguyện tại nhà. Vừa đến mười hai giờ, chúng ta phải đến nơi cầu nguyện gần không trung nhất.”

Abel ngẩn ngơ: “Đó là nơi nào?”

“Đương nhiên là ——” Thư Ngọc cười, “Uyên ương thiên.”

100. Quyển 7 - Chương 2: Ngôi Chùa Giữa Núi

Chiếc đồng hồ gỗ cũ kỹ gõ mười hai tiếng cách cách, tiếng pháo vang đầy phố lớn hẻm nhỏ, ngay cả sân sau yên tĩnh tại Cô trạch cũng có thể loáng thoáng nghe được sự náo nhiệt đến từ bên ngoài.

Thư Ngọc mặc chiếc áo khoác lớn, mang đôi giày boots bằng da, cô đứng ở cửa hiên đợi Abel vẫn còn lè mề.

Hàn Kinh cau mày quát Abel: “Đừng ăn nữa, trở về rồi ăn, không ai giành với anh đâu!”

Abel nhét củ lạc cuối cùng vào miệng, lẩm bẩm trả lời một câu, không ai hiểu được anh ta nói gì.

Cô Mang từ phòng trong đi ra, cầm một chiếc mũ len mềm mại trong tay, rồi đội trên đầu Thư Ngọc, nhất thời mấy sợi tóc của cô vểnh lên từ kẽ hở của vành mũ.

“Không thể đội cái mũ này!” Thư Ngọc hô to, “Làm hư mất kiểu tóc!”

Cô Mang không quan tâm, anh càng đè vành mũ thấp hơn: “Cái mũ này ấm lắm.”

Abel nhai xong củ lạc cuối cùng, anh ta cực kỳ hứng thú chạy tới, vừa thấy mũ của Thư Ngọc, anh ta liền khen ngay: “Đẹp mà, giống y như mũ của tôi.” Dứt lời anh ta chỉ chỉ vào chiếc mũ nỉ nhẵn nhúm trên đầu mình.

Thư Ngọc vừa nghe liền muốn tháo cái mũ xuống ngay, thế nhưng sức lực không bằng Cô Mang, làm thế nào cũng không tháo xuống được.

Hàn Kinh ở bên cạnh xem kịch vui cười ha ha: “Cô phu nhân, nếu cô thích mũ, ngày khác đến cửa hàng của Hàn gia chọn miễn phí, hôm nay đừng so đo, còn so đo nữa là mặt trời mọc đó.”

Một câu thành công khiến Thư Ngọc dừng tay.

Đêm giao thừa Uyên ương thiên, mặt trời mọc không thể vào Tiểu uyên ương thiên.

Thư Ngọc mau chóng hỏi thúc Cô Mang: “Anh chạy nhanh lên đi, nếu muộn chỉ có thể ở lại Đại uyên ương thiên, không thể vào Tiểu uyên ương thiên.”

Cô Mang nhíu mày: “Mũ.”

Thư Ngọc hạ quyết tâm: “Đội mà đội mà!”

Lúc này Cô Mang mới nghe lời đi làm tài xế xe.

Xe xoay chuyển mấy vòng, ra khỏi nội thành, cuối cùng dừng tại một động thiên nhỏ.

Trên đường núi xe cộ chen chúc nhau, xem ra năm nay vẫn có nhiều người muốn lên Uyên ương thiên cầu phúc.

Bậc đá eo hẹp trên đường được quét dọn sạch sẽ, tô điểm trong cảnh tuyết, tựa như một chiếc dây lưng màu đen nổi thẳng lên thang trời.

Một hàng bốn người bỏ lại xe, theo bậc đá dài đi lên trên.

Bầu trời vẫn u ám, thỉnh thoảng có vài hạt tuyết tung bay.

Núi rừng vô cùng tĩnh lặng, tiếng bước chân động đến tuyết đọng trên nhánh cây. Cục tuyết tuôn rơi xuống đất, từng cái từng cái đúng lúc rơi trên đầu Thư Ngọc, may mà có chiếc mũ làm vật chắn, nếu không cả đầu sẽ bị ẩm ướt.

Hàn Kinh cười: “Cô phu nhân, những cục tuyết này rất thích cô đó.”

Thư Ngọc không đáp lại anh ta, cô nhích sang bên cạnh Cô Mang, nhỏ giọng nói: “May mà có mũ của anh.” Giọng điệu hơi ngượng ngùng.

Cô Mang không để ý, anh giơ tay phải xuống bột tuyết rơi rớt trên hàng lông mày của cô, nói: “Nhìn đường cho kỹ, coi chừng trượt ——”

Vừa dứt lời, để giày Thư Ngọc đúng lúc trượt một cái.

Cô Mang thở dài một tiếng, nắm chặt tay Thư Ngọc: “Đi theo anh.”

Bỗng nhiên trên đầu vang lên tiếng phành phạch, từng cục tuyết lớn từ nhánh cây rơi xuống.

Abel hô lên: “Nhìn kìa! Con chim to quá!”

Thư Ngọc ngẩng đầu, trông thấy một con chim khổng lồ màu trắng vụt qua màn trời u ám.

Đây là...cú đại bàng?

Cú đại bàng lông trắng?

Cô Mang cũng sửng sốt, anh ngược mắt liếc nhìn Hàn Kinh, Hàn Kinh cũng đang quay đầu nhìn anh, ánh mắt chợt tối sầm lại.

Chỉ có mình Abel vui mừng khôn xiết: “Con chim này đẹp thật! Tôi có thể bắt về phòng thí nghiệm giải phẫu không nhỉ? Làm thành vật xét nghiệm cũng được!”

Thư Ngọc đắn đo nói với Cô Mang: “Em không nhớ trụ trì trên núi đã từng nuôi cú đại bàng.” Huống chi là cú đại bàng lông trắng hiếm thấy như vậy.

Không phải đến từ ngôi chùa, mà là của người khách.

Cô Mang nắm tay cô thật chặt, cười nói: “Chẳng qua chỉ là một con cú mèo, xem em khăn trương kìa, không xa phía trước chính là Đại uyên ương thiên.”

Sắc mặt Thư Ngọc dịu xuống, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Một ngàn một trăm tám mươi ba bậc đá, nên tới Đại uyên ương thiên rồi.

Phía cuối bậc đá là một nền đất yên tĩnh rộng rãi. Nền đất dựa vào thế núi, xây dựng năm tòa miếu thờ. Một tòa chính điện, hai gian tả hữu từng cái bảo vệ hai tòa thiên điện.

Khách đến dâng hương lần lượt đi vào thiên điện từ sớm. Nhóm người Thư Ngọc được một lão chủ trì dẫn đường, vòng qua thiên điện đi thẳng vào chính điện.

Hành lang Phật đường uốn khúc, cách vài bước đều treo chuông Phật, trong cơn gió đêm tiếng leng keng lách cách vang lên không ngừng. Làn gió mang đến vài tiếng âm Phật, quanh đi quẩn lại, lẫn quẩn giữa núi, tựa như lan tỏa mà cũng như không phải.

Lão chủ trì nói: “Cô tiên sinh đến sớm, đằng trước còn có một vị khách. Mời các vị ở đây chờ một lát.”

Bên trong chính điện chia ra các gian nhỏ, lão chủ trì đưa bọn họ đến một gian ở gần phía Đông nhất.

Hoàn cảnh tại đông sương lịch sự tao nhã, bầu không khí hài hòa tốt lành, rất hợp ý Thư Ngọc. Nhưng giờ phút này, cô đã có chút sốt ruột: “Sư phụ, chúng tôi muốn vào Tiểu uyên ương thiên, có chậm trễ không ạ?”

Lão chủ trì khom lưng: “Nếu có duyên, trước khi mặt trời mọc thì chủ tự nhiên có thể đến Tiểu uyên ương thiên.” Dứt lời lão chủ trì để lại ngọn đèn, rồi đóng cửa lui ra ngoài.

Hàn Kinh khẽ cười nhạo: “Cái gì duyên phận hay không duyên phận, duyên phận là phải do tự mình nắm lấy. Nếu cô muốn lên Tiểu uyên ương thiên, đi thì đi thôi, lại chẳng có ai ngăn cản cô lên đường, làm gì phải ở đây chờ người khách phiền toái kia chứ?”

Thư Ngọc không biết nói gì, nhưng nghĩ đến tính tình buông thả của Hàn Kinh, cô lại có phần bất đắc dĩ: “Ồ địa bàn nhà Phật, dù sao anh cũng nên lễ độ một chút đi.”

Cô Mang mỉm cười: “Nếu anh ta biết cái gì là lễ độ thì sẽ không đeo thánh giá đến chùa chiền.”

Thư Ngọc nhìn kỹ lại, quả thực trông thấy cây thánh giá màu đồng chưa từng rời khỏi người bên trong áo khoác ngoài của Hàn Kinh, cô nhất thời không biết nói gì.

Thật là không biết kiêng dè, chẳng để vật nào vào mắt cả.

Gió đêm cuốn theo hạt tuyết thổi vào chấn song cửa sổ mở ra một nửa, Thư Ngọc không vội vã đóng cửa, cô chống cằm ngắm nhìn sương mù cùng với cây tùng bách khoác lên nửa bộ áo tuyết.

Cảnh núi mông lung u tối, trong màn tuyết trắng điểm chút màu lục.

Phong cảnh xinh đẹp.

Lúc ngây người, Thư Ngọc dường như nhìn thấy dưới cây tùng bách thấp thoáng có người đứng đó, trường bào màu trắng, hòa hợp cùng màu tuyết.

Chớp mắt một cái, bóng dáng người kia đã chẳng thấy đâu.

Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên chiếc chuông tại hành lang vang lên.

Leng keng lách cách như hồ không hồi âm, Thư Ngọc giật mình, quay đầu nhìn hành lang uốn khúc, cô lắng nghe tiếng Cô Mang nói: “Vị khách đến trước chúng ta một bước có lẽ đã ra rồi.”

Đang nói, có vài người từ cuối hành lang quẹo ra, từ từ hướng đến gần đông sương. Người dẫn đầu mặc trường bào trắng, thân hình cao ngất, dáng dấp di chuyển tựa như nước chảy mây trôi, rất có phong cách cổ xưa.

Tuy nhiên vì cách quá xa, Thư Ngọc không thấy rõ mặt mũi của người kia, cô không khỏi theo bản năng híp mắt nhìn kỹ.

Bỗng dưng trong hư không có tiếng vỗ cánh, trong màn trời tối tăm bỗng nhiên bay xuống một con chim to lông trắng. Con chim đó vừa bay vào sân liền giảm tốc độ, không nhanh không chậm đậu trên cánh tay của người mặc áo trắng đang vươn ra.

Thư Ngọc sửng sốt, ngược mắt nhìn Cô Mang. Cô Mang đang cúi đầu chăm chú nhìn khăn quàng cổ của cô, không hề có hứng thú nhìn người đi trong hành lang, giờ phút này thấy cô đột nhiên ngược mắt lên, anh thuận miệng hỏi: “Sao vậy?”

“Không...” Thư Ngọc lại quay đầu, trông thấy người kia đã quẹo đi về phía Bắc.

Thư Ngọc sửng sốt lần nữa.

Cô rõ ràng trông thấy, chủ nhân của con cú đại bàng lông trắng kia, khi quẹo sang phía Bắc hình như lơ đãng nghiêng đầu nhìn cô.

Lại còn hơi cong khóe miệng về phía cô.

“Thất thần gì đó, nên vào Đại uyên ương thiên kia.” Hàn Kinh hô lên.

Thư Ngọc vội vàng lấy lại tinh thần, trái tim vô cớ đập mạnh.

Tuyết hình như đã ngừng rơi, sắc núi cũng phai nhạt vài phần.

Thấm thoát đã đứng trước chính thất. Bát Nhã mạ vàng đặt phía sau cửa điện đại diện cho Phật thân, tâm trạng Thư Ngọc bình thản lại, cô sải bước đi vào trong.

Một hàng bốn người tách ra, được dẫn vào từng phòng cầu nguyện khác nhau.

Hàn Kinh có phần mất kiên nhẫn: “Mọi người cùng ở một chỗ bái tế là được rồi, sao còn phải tách ra?”

Sa di tốt tính nói: “Quy củ trong Uyên ương thiên, mong rằng thứ lỗi.”

Không đưa tay đánh người đang cười, cho dù tính nết Hàn Kinh cẩu kính cỡ nào cũng không nên vô cớ nổi giận.

“Thí chủ, mời.”

Cuối cùng Hàn Kinh đưa mắt nhìn ba người còn lại rồi đi theo sa di vào phòng cầu nguyện.

101. Quyển 7 - Chương 3: Sóng Ngâm Trào Dâng

Trong phòng cầu nguyện nho nhỏ đặt một pho tượng Phật Quan Âm, Thư Ngọc quỳ gối trên đệm cối lắng nghe lão chủ trì tụng kinh Phật.

Khi còn bé, cô nhận được sự ảnh hưởng của ông ngoại Tạ Tri Viễn, đã quen thăm viếng chùa chiền một khoảng thời gian, sau đó trưởng thành chứng kiến cảnh đời, Bát Nhã gì đó học hỏi bé đều đã quên sạch. Cô chưa từng tin vào Phật giáo, hoặc nói đúng hơn đó chỉ là một loại thói quen từ bé, mỗi lần đến ngày lễ lớn khó tránh khỏi muốn cầu phúc cho người thân.

Trăm cái đập đầu mau chóng trôi qua, khi Thư Ngọc từ trong phòng cầu nguyện đi ra thì vẫn chưa thấy nhóm Cô Mang. Cô vốn tưởng rằng Hàn Kinh nhất định không chịu nổi mà đi ra trước, không ngờ cô lại là người đầu tiên.

Trong điện vắng vẻ, Thư Ngọc đứng lâu một hồi cảm thấy buồn tẻ nhàm chán, vì thế cô dọc theo hành lang uốn khúc đi chậm chậm về phía trước.

Vốn tưởng rằng đi đến cuối hành lang rồi sẽ đi trở về, không ngờ hành lang này lại đi thông đến thiên điện, nhất thời không đi đến được cuối đường.

Nếu đã đến đây thì nên đi qua bốn thiên điện một lần cho biết. Thư Ngọc nghĩ vậy, bước chân bèn tăng tốc.

Bốn thiên điện hương khói hừng hực, chỉ có thiên điện ở phía Tây vắng vẻ lạnh tanh, hiếm có tiếng người.

Thư Ngọc bước vào tây điện, vốn định lén nhìn cách trang hoàng bên trong, ai ngờ cô lại nhìn thấy một người.

Bên trong tây điện đặt ba pho tượng Phật lớn, phía dưới tượng Phật có mười chiếc đệm cối, có một người đang quỳ trên chiếc đệm nằm chính giữa.

Người kia mặc y bào màu đỏ, mái tóc dài tựa như thác nước rối tung, chỉ một bóng lưng đã khiến lòng người trầm ngâm.

Thư Ngọc đứng ngoài cửa điện, chột ngẩn ngơ trong nháy mắt.

Bóng lưng này khiến cô nhớ tới một vị cổ nhân tại Nguyệt Minh Lâu.

Phương Kiển.

Quá giống, thật sự quá giống.

Cô vừa muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe được trong điện vang lên tiếng nói.

Giọng nói dần ông khàn đục, đang tụng kinh Niết Bàn.

Giọng nói này...lại là giọng nói của ông chủ đoàn kịch Giang Nam hành sự cổ quái kia.

Lúc này Thư Ngọc dừng bước.

Cô nhìn lại tấm lưng kia mới phát giác ra điểm bất đồng giữa hai người, Phương Kiển mảnh khảnh thon dài, Giang Nam cao to rắn rỏi, giống nhau chỗ nào chứ?

Nhất định là cô bị ma quỷ ám ảnh rồi.

Cô đang muốn lặng lẽ lui ra khỏi tây điện thì nghe được bên trong vang lên tiếng Giang Nam lạnh lẽo quát lên.

“Ai đó?”

Thư Ngọc xấu hổ dừng bước, vào không được đi cũng không xong, nếu bị coi là kẻ hay dòm ngó, vậy thật sự không ổn rồi.

Cô suy nghĩ nên mở lời thế nào, đột nhiên nghe bên trong lại truyền ra một tiếng nói khác.

Tiếng nói kia lạnh tanh, tựa như cầm nước đá trong lòng bàn tay, lạnh đến trong xương cốt.

Lòng ngực Thư Ngọc siết chặt, trong điện còn có người khác?

Từ trong góc xéo có một người đi ra, trường bào trắng, phong thái tao nhã.

Chính là chủ nhân của con cú đại bàng lông trắng kia.

Lần này, Thư Ngọc thấy rõ mặt mày của người kia.

Người kia còn trẻ, đường nét ngũ quan rõ ràng, mang theo mấy phần đặc điểm của người quan ngoại, làn da bên ngoài trắng bệch khác thường, đôi mắt lại còn u ám hơn Abel mấy phần.

Thư Ngọc hồi hộp, người này không đơn giản.

Người tinh mắt như cô cũng không thấy rõ khí chất của người này.

Khí chất của hắn tựa như hư không hỗn độn, nhìn không thấy, sờ không được.

Cô không khỏi lo lắng nhìn về phía Giang Nam.

Người áo trắng này là địch hay bạn, hay là người lạ?

Giang Nam nhíu mày: “Ta đã đặt trước cả tòa tây điện, tại sao ngươi có thể vào đây được?”

Người áo trắng nở nụ cười, đáp: “Ngã Phật trong mắt chúng sinh đều ngang hàng, ngươi bao cả tòa Phật điện, không thỏa đáng, không thỏa đáng.”

Giang Nam không đáp lại.

Người áo trắng lại nói: “Ta đi ngang qua đây, thấy ngươi rất giống một vị cổ nhân của ta, cho nên đi vào thăm dò tìm câu trả lời.”

Giang Nam phát tay: “Thăm dò xong rồi thì đi đi.”

Người áo trắng vẫn không nhúc nhích.

Giang Nam lại nhíu mày, giây tiếp theo chợt nghe người áo trắng lại nói: “Vị cổ nhân của ta thông minh tài ba, hơn mười năm trước ta đã từng nghe hắn xưng ca tại chợ phiên thành Nam Kinh.”

Giang Nam khựng lại.

Người áo trắng tiếp tục nói chậm chậm: “Ca khúc ‘Thương xót Giang Nam’ kia là bản ‘Thương xót Giang Nam’ hay nhất mà ta đã từng nghe trong nhiều năm qua.”

Giang Nam chẳng có phản ứng gì.

“Nhưng hiện giờ vị cố nhân kia đã có suy nghĩ của riêng mình, không muốn quay về tổ nữa.” Người áo trắng nói.

Giang Nam thản nhiên nói: “Tại sao muốn nói những điều này với ta?”

Người áo trắng cười cười: “Đương nhiên là nói với người cần phải nghe những lời này rồi.”

“Nhưng ta không phải là vị cố nhân của ngươi.” Giang Nam có phần mất kiên nhẫn.

Người áo trắng không bỏ qua: “Vậy tại sao lúc nào ngươi cũng đeo chiếc mặt nạ này? Nếu đã không phải thì ngươi hãy tháo chiếc mặt nạ này xuống cho ta thấy, coi như khiến ta chết lòng.”

Thư Ngọc đứng ngoài cửa cũng nhìn chiếc mặt nạ sắt trên mặt Giang Nam, trong đáy lòng vô cớ dâng lên sự mong mỏi xa vời.

Giang Nam tỏ vẻ lạnh lùng: “Thật là vô lễ.”

Người áo trắng cong khóe môi: “Không muốn hay là không dám?”

Giang Nam cười nhạt một tiếng: “Có gì không dám chứ, ta không muốn để ngươi khích tướng thành công thôi.” Dứt lời, anh ta tháo chiếc mặt nạ xuống, nói, “Bây giờ ngươi đã biết ta không phải là vị cố nhân kia. Ta tháo mặt nạ xuống không phải vì sợ lời nói của ngươi, chẳng qua ta chỉ cảm thấy ngươi quá đáng ghét, xem xong thì vứt đi.”

Thư Ngọc nhìn chằm chằm khuôn mặt Giang Nam, cô lặng lẽ che miệng.

Một khuôn mặt thế nào...

Vết sẹo ngang dọc, hình như đã từng bị dao chém, lại giống như bị bỏng trong biển lửa, lại không còn một mảnh da lành lặn nào. Nửa khuôn mặt như Tu La cùng nửa khuôn mặt bóng loáng chẳng hề tương xứng với nhau, cả khuôn mặt vô cùng biến dạng.

“Xem đủ chưa?” Giang Nam lạnh lùng lên tiếng, “Từ nhỏ ta đã mang theo cái bớt này, tướng mạo khó coi phải đeo mặt nạ. Cố nhân kia của ngươi chẳng lẽ cũng xui xẻo giống như ta?”

Người áo trắng im lặng hồi lâu mới nói: “Tướng mạo của vị cố nhân kia rất phi phàm, xem ra ta thật sự nhận lầm người rồi.”

Giang Nam phát tay, không muốn nói nhiều lời nữa.

Người áo trắng xoay người sắp đi, hần bỗng dừng quay đầu nói: “Không ngờ ngươi lại ra tay tàn nhẫn với chính mình.” Nói xong hần liền rời khỏi tây điện không hề quay đầu lại nữa.

Bên trong điện khôi phục sự yên tĩnh lần thứ hai, nhưng Giang Nam không hề tiếp tục tụng kinh Phật.

“Nghe đủ chưa?”

Trong Phật đường thình lặng bỗng dừng lại vang lên giọng nói khàn đục của anh ta.

Thư Ngọc sửng sốt, bên trong lại còn những người khác ư? Nhưng đợi hồi lâu vẫn không thấy ai bước ra.

Đột nhiên, Giang Nam từ đệm cúi đứng dậy, hướng thẳng về phía cửa điện.

Thư Ngọc vẫn chưa phản ứng lại, cửa điện trước mắt liền được bên trong mở ra. Giang Nam đeo mặt nạ, bỗng chốc đứng trước mặt cô.

“Nghe lâu như vậy còn chưa hài lòng sao?” Giang Nam lại nói.

Thư Ngọc vô cùng xấu hổ, hóa ra người anh ta nói lại chính là cô. Anh ta đã biết cô đứng bên ngoài cửa điện từ trước.

Đều do lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ của cô, tại sao phải nán lại lắng nghe cuộc đối thoại của hai người họ.

Thất sách, thất sách quá rồi.

Giang Nam vừa nói xong bỗng dừng ho khan dữ dội, toàn thân cũng run rẩy theo.

Thư Ngọc luống cuống: “Anh không sao chứ?” Nói xong cô giơ tay đỡ lấy anh ta.

Anh ta vừa ho vừa hắt tay cô ra.

Lúc này cô liền kinh hãi, lòng bàn tay anh ta đầy mồ hôi lạnh. Nhìn kỹ y bào của anh ta, thế mà đã bị mồ hôi thấm ướt, chỉ có chiếc áo khoác màu đỏ bên ngoài có vẻ không thấy rõ vết mồ hôi.

Cô thốt ra: “Sao thế này?” Chẳng qua ở trong điện tụng kinh, sao đến nỗi... Cô nghĩ ngợi một chút, chẳng lẽ là do người áo trắng kia?

Cuộc đối thoại ngắn ngủi với người áo trắng chỉ có nửa khắc, sao lại đến nỗi khiến mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân?

Trừ phi...anh ta luôn ở trong trạng thái căng thẳng cực độ.

Cô không khỏi hoảng sợ, người áo trắng kia rốt cuộc là ai?

Hồi lâu sau, Giang Nam ngừng ho, giọng nói khàn khàn cất lên: “Cô tới đây làm gì?”

Thư Ngọc đáp: “Đến cầu phúc.”

“Cô tiên sinh đâu?” Anh ta hỏi.

Cô nói: “Vẫn còn ở trong phòng cầu nguyện tại chính điện.”

Anh ta im lặng rồi nói: “Bên ngoài lạnh lẽo, nếu cô muốn đợi Cô tiên sinh thì đi vào chờ đi.”

Cô hơi do dự, nhưng vừa thấy sắc mặt tái nhợt của anh ta, ma xui quỷ khiến gật đầu.

Trong điện quả thật ấm áp hơn ở hành lang nhiều, Thư Ngọc ngồi trên đệm cỏ, suy nghĩ nên nói gì để xua tan bầu không khí nhạt nhẽo này.

“Ông chủ Giang hóa ra tin Phật à.” Cô tìm đề tài nói chuyện.

Anh ta đáp: “Không tin.”

Cô nhất thời nghẹn lời, lại nghe anh ta nói: “Xưa nay báii Phật chỉ là cầu xin để cho bản thân yên lòng.”

Anh ta còn trẻ, có gì không yên lòng chứ?

Suy nghĩ của cô lại trôi dạt đi, muốn hỏi một số vấn đề, nhưng lại sợ mạo phạm đối phương. Cô như ngồi trên đồng lửa vậy.

Anh ta nhíu mày: “Tại sao cô lại khẩn trương?”

Hử? Rõ ràng như vậy? Cô xấu hổ.

Hồi lâu sau, cô chán nản nói: “Lòng hiếu kỳ của tôi rất mạnh mẽ, trên người ông chủ Giang có rất nhiều bí ẩn, thật sự khiến lòng tôi ngứa ngáy.”

Lời vừa nói ra, hai người đều sững sốt trong phút chốc.

Cô mới nói ra miệng liền hối hận ngay, hận không thể đánh mình một bạt tai. Thật sự quá thất lễ rồi.

Anh ta liếc mắt, mặt mày ôn hòa hiếm thấy: “Cô muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Cô hơi kinh ngạc, vừa nhận được sự chấp thuận cô lại không biết nên nói từ đâu. Cô có rất nhiều câu hỏi, từ Cầu Lão Thất tại Thiên Cơ Các đến việc ra tay cứu giúp thoát khỏi cú đại bàng lông trắng, lại đến việc phái Dạ Thập Tam đi vào phòng tối cứu người, cô còn lơ mơ phát giác ra mối quan hệ giữa anh ta và Cô Mang, nhiều nghi vấn như vậy, hỏi cái nào trước đây?

Anh ta và cô vốn không quen biết, là vì lý do gì mà giúp cô chứ?

Lời đến bên miệng, chẳng biết sao lại biến thành một câu: “Anh biết Phương Kiển không?”

Chỉ một câu này lại khiến cô càng lúng túng. Giang Nam làm sao quen biết Phương Kiển, cho dù biết, cách hỏi thế này cũng thật là đường đột.

Vì thế cô cuống quýt sửa chữa: “Là thế này... Phương Kiển là bạn tốt của tôi... Không biết tại sao, khi nhìn thấy anh tôi luôn nhớ tới người ấy.” Cô suy nghĩ mau chóng nói sang chuyện khác, nhưng lại nghe Giang Nam thông thả nói, “Tôi biết một đào kép tên là Phương Kiển, nhưng không biết có phải là người quen của cô không.”

Cô sững sốt.

Anh ta nói tiếp: “Ông ấy là ân sư của tôi, đã từng là đào kép bậc nhất tại Giang Nam.” Dừng một chút, anh ta nói, “Nhưng mà ông ấy đã tạ thế hơn mười năm rồi.”

Mong mỗi dâng lên trong đáy lòng bị tiêu tan, cô chỉ đành cười ngượng ngùng: “Vậy xem ra không phải rồi.”

Anh ta hỏi: “Vị Phương Kiển mà cô quen là người như thế nào?”

Mặt mày cô tươi tắn, cười nói: “Là người rất tốt.”

Anh ta phản đối: “Tốt theo cách nào?”

Cô suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ thốt ra một câu: “Là tốt nói không nên lời.”

Anh ta mỉm cười: “Còn hơn Cô tiên sinh sao?”

Cô vui vẻ: “Bạn tốt của tôi là một cô gái.”

Anh ta lại hỏi: “Thể hiện tại cô ấy ở đâu?”

Cô im lặng, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Duyên phận của tôi và cô ấy rất mỏng manh.”

Nhất thời, hai người không nói gì.

Bỗng dưng, cửa điện được chậm chậm đẩy ra từ bên ngoài, tại khe cửa có bóng người mảnh khảnh ló vào.

Là một cô gái xinh đẹp còn trẻ, mặc bộ ki-mô-nô hình hoa từ đằng, mang đôi guốc gỗ nhỏ, cô gái nhút nhát nhìn vào bên trong.

Giây tiếp theo, có tiếng Hán mang theo vài phần cứng nhắc vang lên trong điện.

“Xin hỏi, có thể cầu phúc ở đây không?”

102. Quyển 7 - Chương 4: Tương Diệp Gia Đại

Thư Ngọc theo bản năng quay đầu nhìn phản ứng của Giang Nam.

Giang Nam không thèm nhìn tới cô gái Nhật đứng tại lối vào, anh ta thản nhiên nói: “Cả đời này tôi hận người Oa* nhất.”

(*) người Nhật, theo cách gọi của người Trung Quốc thời xưa

Cô gái đứng cạnh cửa chớp mắt nhìn hai người bên trong, không biết cô ta có hiểu ý tứ trong lời nói của Giang Nam không.

Thư Ngọc đã có mấy phần xấu hổ, vì thế dứt khoát cáo từ: “Cảm ơn ông chủ Giang đã tiếp đãi, tôi nghĩ Cô Mang sắp ra chính điện rồi, tôi không quấy rầy anh nữa.”

Giang Nam liếc nhìn Thư Ngọc, phát tay: “Không tính là tiếp đãi, cô đi đi.”

Thư Ngọc đi ra tây điện, cô gái Nhật kia cũng đi theo Thư Ngọc hướng về phía chính điện.

Trong lòng Thư Ngọc thăm than một hơi, cô dừng bước, quay đầu nhìn cô gái kia: “Cô đi theo tôi làm gì?”

Cô gái ngẩn người, đáp: “Phu nhân không phải đi cầu phúc sao?”

Thư Ngọc nói: “Tôi đi tìm người.”

Đáy mắt cô gái ảm đạm: “Vậy xin hỏi tôi có thể cầu phúc ở đâu?”

Thư Ngọc nhần nại chỉ về phía thiên điện. Cô gái đỏ mặt, liên tục nói cảm ơn.

Ai ngờ, Thư Ngọc còn chưa đi được vài bước thì cảm thấy phía sau có người đi theo. Cô đột nhiên xoay người, đúng lúc đụng phải một người.

Cô gái mặc ki-mô-nô hốt hoảng nhìn Thư Ngọc, vội nói xin lỗi không ngừng: “Tôi xin lỗi tôi xin lỗi tôi xin lỗi...”

Thư Ngọc có phần bất đắc dĩ: “Tôi phải đến chính điện, cô không thể vào đó được.”

Cô gái nước mắt lưng tròng, bình tĩnh nhìn Thư Ngọc.

Thư Ngọc không khỏi bóp trán.

Thôi được, muốn đi cùng thì đi đi, đợi đến lúc cô ta bị sa di tại chính điện ngăn cản, tự nhiên biết khó mà lui.

Được cho phép, cô gái kia không còn ngại ngần, sánh bước cùng Thư Ngọc đi về phía trước.

Trên đường có thêm người đồng hành, không đến mức nhàm chán.

Lúc này Thư Ngọc mới biết hóa ra cô gái Nhật này tên là Tương Diệp Gia Đại, sinh sống tại Trung Quốc được năm năm rồi. Gia Đại đuổi theo người đàn ông mình thích, vượt qua trùng dương xa xôi mà đến Trung Quốc, hiện giờ vào đêm ba mươi đến Uyên ương thiên cầu phúc cũng là hy vọng thần linh Trung Quốc có thể phù hộ cô ta hoàn thành tâm nguyện.

Gia Đại nhắc tới người trong lòng, trong mắt ánh lên tia sáng rực rỡ làm sao cũng không giấu được: “Tú Minh Quân là người đàn ông nho nhã nhất mà tôi từng gặp, nếu tôi có thể sinh cho anh ấy mấy đứa trẻ thì thật là tốt biết bao.”

Thư Ngọc không khỏi mỉm cười. Dững khí của Gia Đại thật sự rất lớn, vì theo đuổi tình yêu mà đi đến tha phương, ở lại năm năm trời, trái tim không thay đổi. Bỗng dưng Thư Ngọc nhớ tới Cô Mang, anh theo đuổi cô từ nước Anh đến Trung Quốc, lại trăn trở hơn một nửa Trung Quốc, không hiểu anh làm sao chịu đựng được hành trình dài đằng đẳng này, huống chi dọc đường còn có sự ngăn trở ngang ngược từ Đàm công Tạ công. Nghĩ một lúc, cô không nhịn được khẽ cười ra tiếng.

Gia Đại dời tầm mắt nhìn Thư Ngọc, hưng phấn nói: “Thư Ngọc, cô nghĩ tới người trong lòng của cô phải không?”

Thư Ngọc thấy hai má Gia Đại đỏ bừng, cô nhoẻn miệng cười: “Tôi nghĩ tới chồng tôi.”

Gia Đại lí nhí hoan hô một tiếng: “Thế thì Thư Ngọc à, cô và người trong lòng ở bên nhau phải không?”

Thư Ngọc gật đầu.

“Thật là hạnh phúc quá đi.” Gia Đại chấp tay, “Nếu tôi có thể kết tóc cùng Tú Minh Quân, tôi sẽ là người phụ nữ may mắn nhất trên thế giới này đây.”

Gia Đại lại hỏi: “Tôi nghe nói người yêu nhau đến Uyên ương thiên cầu phúc đều được ở bên nhau, có phải vậy không?” Còn chưa chờ Thư Ngọc trả lời, cô ta lại đặt câu hỏi, “Thư Ngọc và người trong lòng của mình là đến đây cầu phúc mới được ở bên nhau phải không?”

Thư Ngọc cảm thấy cô gái này đáng yêu quá đi thôi, cô không đành lòng đả kích viễn cảnh tốt đẹp của cô ta, vì thế cô nói: “Đúng vậy, cảm ơn Uyên ương thiên.” Lời này nếu bị Cô Mang nghe được, tất nhiên anh sẽ quở trách một trận: nói vớ nói vẩn, rõ ràng là anh khổ cực mới theo đuổi được em, liên quan gì đến Uyên ương thiên chứ?

Chính điện ở ngay trước mắt, Thư Ngọc đã thấy Cô Mang ở bên mép hành lang uốn khúc. Cô Mang hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, anh cất bước đi về phía cô.

Gia Đại ôm chặt cánh tay Thư Ngọc, thầm kêu lên: “Là anh ấy sao? Là anh ấy phải không? Ngoại hình tuần tú như vậy!”

Thư Ngọc bị ôm cánh tay như vậy, cô hơi ngượng ngùng, ngược mắt nhìn Cô Mang lần nữa, cô càng cảm thấy tướng mạo của anh hoàn hảo biết bao, vì thế hai má cô không khỏi ửng đỏ.

Cô Mang đi tới trông thấy tình cảnh như vậy, người con gái của mình mặt mày ửng đỏ, còn có một cô gái khác ở bên cạnh, không biết hai người này vừa mới thăm thì cái gì.

Anh đương nhiên không hỏi han đề tài trò chuyện của phụ nữ, anh chỉ lịch sự gật đầu với Gia Đại, ngay sau đó liền dời tầm mắt nhìn Thư Ngọc.

Thư Ngọc chỉ vào Gia Đại, nói với Cô Mang: “Đây là bạn em vừa mới quen, Tương Diệp Gia Đại.” Sau đó cô nói với Gia Đại, “Chồng tôi, Cô Mang.”

Trong đôi mắt Gia Đại tràn đầy vẻ hâm mộ, nhưng cũng hiểu được đã đến lúc chia tay, vì thế cô ta chúc phúc từ trong đáy lòng: “Thư Ngọc nhất định phải tiếp tục hạnh phúc, tôi cũng sẽ cố gắng theo đuổi được Tú Minh Quân.”

Thư Ngọc nhướn miệng cười: “Cố lên nhé, Gia Đại.”

Cho đến khi Gia Đại quẹo vào góc khác của hành lang, rốt cuộc không nhìn thấy nữa, Cô Mang mới cúi đầu nói với Thư Ngọc: “Bạn bè của em đều rất thú vị.”

Thư Ngọc ngẩng đầu lên, tỏ vẻ tự hào: “Bởi vì em vốn là người thú vị.”

Cô Mang lắc đầu bật cười.

“Abel và Hàn Kinh đâu?” Thư Ngọc hỏi, trước chính điện trống trải, ngoại trừ bọn họ thì không còn ai nữa.

Thư Ngọc chép miệng, Abel có lòng hiếu kỳ thì thôi đi, thế mà Hàn Kinh vẫn còn ở bên trong.

“Không đợi nữa,” Cô Mang nói, “Chúng ta đi lên Tiểu uyên ương thiên trước, anh đã dặn người để lại lời nhắn, nếu bọn họ đi ra thì lên thẳng Tiểu uyên ương thiên là được rồi.”

Thư Ngọc ngẩng đầu nhìn màn trời. Bóng đêm vẫn chưa tản đi, nhưng không biết chắc khi nào mặt trời mọc, vì thế quyết định không chờ Abel và Hàn Kinh.

Uyên ương thiên là ngọn núi cao ngất trong mây, Đại uyên ương thiên nằm ở sườn núi, Tiểu uyên ương thiên thì nằm trên đỉnh núi. Mấy năm gần đây, số người đến Đại uyên ương thiên cầu phúc không ít, nhưng không có mấy người có thể lên được Tiểu uyên ương thiên.

Con đường đi đến Tiểu uyên ương thiên dốc hơn Đại uyên ương thiên, vả lại bản xứ có một quy củ bất thành văn, đêm giao thừa trước khi mặt trời mọc trên Tiểu uyên ương thiên thì sẽ nhận được thiện quả, nếu bỏ lỡ thời cơ thì sẽ chuyển thành ác quả.

Mặt trời mọc vốn không thể xác định thời gian, không ai dám gánh nhận ác quả, cho nên đa số đều ở lại Đại uyên ương thiên.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng bậc đá giữa núi vẫn trơn trượt. Thư Ngọc đi chậm chậm, trong lòng lại sốt ruột, chưa tới một lúc thì trên trán đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

“Chúng ta sẽ không muộn chứ?” Cô vừa thở hổn hển vừa nói. Mặc dù cô không mê tín, nhưng luôn hy vọng có thể thành công cầu phúc cho người bên cạnh.

Cô Mang thấy cô đi quá vất vả, anh bèn ngồi xổm xuống, tỏ ý nói: “Leo lên.”

Cô do dự, đường không dễ đi, một người đã vất vả, công thêm một người thì làm sao thuận tiện.

Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Tự em đi, anh không yên lòng, còn phải phân tâm chú ý tốc độ của em. Công em đi, anh có thể yên tâm đi lên.”

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng nằm sấp trên lưng anh, vừa nằm ổn định trên người anh, vừa nói: “Thực ra em không có nặng như vậy, chỉ là vì mặc hơi nhiều quần áo, còn chiếc mũ trên đầu em cũng nặng lắm đấy.”

Anh đứng lên một cách vững vàng, cười nói: “Công thêm ba người như em cũng giống nhau.”

Cô mừng thầm: “Cho nên nói em rất nhẹ mà.”

Anh trịnh trọng nói: “Năm đó anh công ông nội em, trọng lượng có lẽ cũng bằng thể này.”

Đàm Phục nửa đời làm việc trong quân đội, cao to lực lưỡng, trọng lượng đương nhiên không cần phải nói. Cô Mang vừa dứt lời thì cảm thấy sau lưng bị đâm một cái.

“Đi đường cẩn thận.” Cô tức giận, cuối cùng nổi lên ý đùa giỡn, “Đi mau, ngựa của ta!”

Âm cuối còn chưa thốt ra trọn vẹn, cô nằm trên lưng anh cảm giác được tốc độ đột nhiên tăng nhanh. Giây tiếp theo, anh lại công cô chạy lên núi.

Cô sợ hãi, ôm cổ anh kêu to: “Chậm một chút, chậm một chút! Sắp ngã sắp ngã rồi ——”

Anh lại càng chạy càng nhanh.

Mặc dù tốc độ của anh mau chóng, nhưng bước chân lại rất vững vàng. Cô nằm trên lưng anh, chỉ cảm thấy gió mạnh lướt qua vành mũ, gò tuyết xung quanh tĩnh mịch cũng dường như chuyển động thoáng qua.

Vạn vật tại ngọn núi, chỉ có hai người họ là người sống.

Kinh hãi lúc đầu qua đi, cô lại sinh ra mấy phần sảng khoái, ôm chặt cổ anh, cô cười đến thỏa thích.

“Anh đừng có chạy nhanh thôi quá mà quãng em đi mất đó!” Cô cười lớn kể sát tai anh nói.

Anh nhú mày, bỗng nhiên nhón chân lên, nhảy lên một cái đến mấy trượng, quả nhiên nghe được tiếng thét của cô. Anh hỏi: “Tin anh không?”

Tâm tư cô vẫn chưa ổn định, không dám lơ mãng, chỉ cần gật đầu như con gà mổ thóc: “Tin tin tin! Anh đừng làm em sợ!”

Anh cười ha ha.

Đại uyên ương thiên, chính điện.

Hàn Kinh đi ra cửa, không thấy ba người còn lại, thế là anh ta dựa vào hành lang châm một điếu thuốc.

Nhớ lại ông lão kia tặng anh ta mấy chữ, anh ta không khỏi cảm thấy buồn cười. Ai cũng nói anh ta tâm tư quá phức tạp, nói thẳng nói ngầm khuyên anh ta đi theo chính đạo. Bọn họ làm sao chắc chắn con đường người đời đi là chính đạo, mà con đường của anh ta là ngoắt ngoéo chứ?

Vì sao không ai nói với Cô Mang như vậy? Rõ ràng là Cô Mang đi trên con đường tối tăm ngoắt ngoéo nhất.

Nghĩ thế, anh ta không khỏi cười nhạo. Anh ta và Cô Mang, vẫn đục như nhau, bản tính tương tự, vừa gặp đã không ưa nhau, nhưng lại tôn trọng lẫn nhau. Chỉ là một người giấu diếm nội tâm kỹ càng, một người căn bản không thêm giấu diếm.

Còn có một điểm khác biệt, có lẽ là Cô Mang chuyện nào cũng được hoàn thành như mong muốn, mà anh ta, luôn luôn chậm một bước.

Một bước, gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

Anh ta hút điếu thuốc thật sâu, trong làn khói mờ nhìn thấy Thư Ngọc.

Thư Ngọc ở cuối hành lang phía Bắc, ngậy người ngắm cảnh tuyết bên ngoài.

Anh ta đi qua, bước chân chưa đến gần thì đã thấy cô giật mình quay đầu qua, khoảnh khắc nhìn thấy anh ta cô có phần kinh ngạc.

“Cô Mang đâu?” Anh ta hỏi.

Cô đáp: “Anh ấy đến thiên điện.”

Anh ta gật đầu, xoay người đi về phía thiên điện, đi được hai bước rồi quay đầu lại: “Cô không cùng đi qua đó ư?”

Cô lắc đầu: “Tôi ở đây chờ một thể xác, anh đi trước đi.”

Anh ta còn muốn nói, nhưng nhảy bèn nắm bắt được vẻ kháng cự trong mắt cô, trong lòng không khỏi đầy tràn tự giễu: “Vậy tôi đi trước.”

Đợi đến khi bóng lưng Hàn Kinh quẹo vào hành lang thông đến thiên điện hoàn toàn mất hút, thần kinh căng thẳng của Gia Tuệ từ từ nới lỏng.

Lúc này cô ta mới phát giác lòng bàn tay mình đã thấm ướt mồ hôi, bờ lưng cũng chảy ròng ròng mồ hôi lạnh.

Hàn Kinh ở đây, Thư Ngọc ở đây, Cô Mang cũng ở đây.

Sao lại không may như vậy?

“Cách cách?” Người hầu ở phía sau kêu lên.

Cô ta nói: “Báo với đại nhân, Cô Mang đang ở Uyên ương thiên.”

Người hầu trả lời: “Sau khi ra khỏi chính điện đại nhân sẽ không quay về sương phòng dành cho khách.”

Cô ta ngạc nhiên: “Đại nhân đi đâu?”

Người hầu đáp: “Đại nhân nói, trước khi mặt trời mọc muốn đến Tiểu uyên ương thiên một chuyến.”

103. Quyển 7 - Chương 5: Tiểu Uyên Ương Thiên

Gió đêm ào ào, Thư Ngọc vùi đầu bên gáy Cô Mang, cố tình lấy cái mũi lạnh cóng chạm vào cái cổ nóng hổi của anh.

“Dừng làm càn.” Anh thả chậm tốc độ.

Cô nhướn mày: “Làm càn thế nào? Là vậy? Thế này? Hay là thế này hả?” Khi nói chuyện mũi cô chạm vào cổ anh nhiều lần. Mũi cô nóng dần, còn cổ anh thì lạnh hơn.

Anh đột nhiên dừng bước, nghiêng mặt đối diện cô: “Là em trêu chọc anh trước.”

Hử? Cô ngớ ra.

Anh nhìn cái mũi đỏ bừng của cô, đôi môi đỏ mọng tràn đầy hơi nóng, trong lòng anh không khỏi nóng lên, bỗng dưng anh liền cắn cắn môi cô.

Làn môi cô nóng hổi, còn của anh thì lạnh lạnh, một nóng một lạnh quấn quýt vào nhau, bờ môi anh mau chóng nhận lấy hơi nóng từ cô.

Vừa hôn xong, sắc mặt cô bất giác dịu dàng, ánh mắt lưu luyến nhìn anh. Tâm trí anh lơ đãng, thật lâu sau anh thở dài một tiếng: “Em thế này làm chậm trễ bao nhiêu việc của anh.”

Cô mù mờ, có chút uất ức: “Em đi chậm, thể lực còn không tốt, nhưng mà là chính anh nói muốn công em.” Nghĩ nghĩ lại cô cảm thấy mình đã hết sức, vì thế nhượng bộ, “Em không làm phiền anh nữa, anh đi mau đi.”

Anh mỉm cười, trong lòng biết cô hiểu sai ý, anh không hề giải thích, chỉ nói: “Em hôn anh một cái thì anh sẽ đi ngay.”

Cô ngoan ngoãn tiến đến gần hôn lên má anh.

Anh bỗng nhiên cảm thấy toàn thân khoan khoái, không khỏi than thở: “Cả đời này anh thua trong tay em rồi.”

Cô vui vẻ: “Đáng đời.”

Bỗng dưng, anh ngừng động tác, quay đầu nhìn về phía trước.

Cô sửng sốt, theo ánh mắt anh nhìn qua, trông thấy trên bậc đá đằng trước không biết khi nào đã có người đứng đó. Người nọ mặc trường bào trắng, lặng lẽ đứng giữa trời tuyết nhìn về phía này.

Trong lòng cô hồi hộp. Người này là người áo trắng ở trong tây điện tại Đại uyên ương thiên đã khiến Giang Nam có trạng thái bất thường. Sao hắn lại ở nơi này?

Cô Mang công Thư Ngọc đi về phía trước, chỉ vài bước liền đi tới trước mặt người áo trắng.

Người đến Tiểu uyên ương thiên đều là để cầu phúc, Cô Mang lịch sự gật đầu với người áo trắng.

Người áo trắng mỉm cười đáp lại: “Tiên sinh và phu nhân tình cảm thật tốt, khiến người khác hâm mộ.”

Cô Mang cười cười: “Chẳng qua là đôi vợ chồng bình thường trong thế tục, quá khen rồi.”

Người áo trắng nói: “Tại hạ Lễ Cung Tú Minh, đến Tiểu uyên ương thiên cầu phúc, tiếc rằng đi được nửa đường thì mất đi thị lực, không biết có thể đi cùng tiên sinh không?”

Thư Ngọc hiểu rõ, đi lâu trong trời tuyết, một người không cẩn thận sẽ gặp phải chứng quáng tuyết*. Vả lại người áo trắng này lại chọn y phục trắng trong trời tuyết lớn, trình độ nhận thức quá thấp, nếu xảy ra sự cố, ngay cả đội cứu hộ cũng khó mà tìm được hắn. Thật không hiểu hắn là người thiếu hụt thường thức, hay là ngạo mạn quá mức.

(*) một hình thức thị lực tạm thời mất trong thời gian ngắn

Cô Mang không nghi ngờ hắn, anh gật đầu: “Tại hạ họ Cô, tên một chữ Mang, đây là vợ tôi. Cùng nhau đi cũng tốt, có thể săn sóc lẫn nhau.”

Lễ Cung Tú Minh tỏ vẻ hồ thẹn: “Nhưng mà quý rầy hai vị rồi.”

Cô Mang cười nói: “Không sao.”

Ba người cùng đi lên núi, bước chân chỉ tăng không giảm.

Lễ Cung Tú Minh kia nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng sức chịu đựng và thể lực thật không thể khinh thường.

“Lễ Cung tiên sinh là người Nhật sao?” Thư Ngọc hỏi. Cái tên và dòng họ này quả thật như là danh tính của nước Nhật.

Lễ Cung Tú Minh quay đầu nói: “Ta sinh trưởng tại địa phương. Thời niên thiếu vượt biển đến Nhật Bản mới có được cái tên này. Mọi người gọi đã thành thói quen, ta cũng không sửa trở về nguyên danh. Cái tên vốn chỉ là một ký hiệu.”

Thư Ngọc lại hỏi: “Lễ Cung tiên sinh thích nuôi chim ư?”

Vấn đề này có phần đột ngột, Thư Ngọc cười giải thích: “Không đối gạt tiên sinh, trước đó khi ở Đại uyên ương thiên, từ đằng xa tôi đã thấy tiên sinh và con cú đại bàng lông trắng của ngài.”

Thư Ngọc nằm trên lưng Cô Mang, cảm thấy bước chân anh hơi khựng lại.

Lễ Cung Tú Minh gật đầu: “Nói là thích cũng không phải, con chim kia ta tình cờ nhặt được vào mấy năm trước, nuôi bên người cũng thành thói quen.”

Con cú đại bàng lông trắng hiếm thấy như vậy, nhưng lại tùy tiện nhặt được. Thư Ngọc cười cười: “Tiên sinh may mắn thật.”

Sắc mặt cô rất bình thản, nhưng ngón tay lại viết sau lưng Cô Mang dưới sự che chắn của chiếc áo khoác. Cô kể lại chuyện tình cờ nhìn thấy Giang Nam và Lễ Cung Tú Minh giằng co tại tây điện.

Lễ Cung Tú Minh nói: “Không nói tới may mắn, ta quả thật có duyên với con chim kia.” Dừng một chút, hần hỏi, “Cô tiên sinh và Cô phu nhân lần này đến Tiểu uyên ương thiên là để cầu phúc chăng?”

Cô Mang gật đầu: “Quả thật như thế, nếu mọi việc thuận lợi, có lẽ sẽ xong trước khi mặt trời lặn. Lễ Cung tiên sinh có muốn cùng nhóm chúng tôi xuống núi luôn không?”

Thư Ngọc nghe thấy, trong lòng hoảng hốt. Lai lịch của Lễ Cung Tú Minh này rất kỳ quái, sao anh còn ước hẹn với hần?! Lúc này cô néo lưng Cô Mang một cái.

Nhưng mà Cô Mang chẳng có phản ứng gì.

Ai ngờ Lễ Cung Tú Minh ở bên cạnh lại lắc đầu, áy náy nói: “Sau khi cầu phúc ta còn muốn nán lại Tiểu uyên ương thiên tìm hiểu Phật lý, e rằng không thể đi cùng Cô tiên sinh.”

Ánh mắt Cô Mang lộ ra vẻ tiếc nuối: “Vậy thật là duyên mỏng.”

Lễ Cung Tú Minh cong khóe môi: “Cũng không hẳn là vậy, có lẽ duyên mỏng lần này là vì duyên sâu lần sau. Tôi thấy Cô tiên sinh khá quen thuộc, sau này chúng ta nhất định còn có thể gặp lại.”

Trong lòng Thư Ngọc nói thầm. Dừng gặp, cả đời này cũng dừng gặp. Trực giác nói với cô, mặc kệ Lễ Cung Tú Minh rốt cuộc có lai lịch thế nào, nhất định là nghiệt duyên.

“À, tuyết rơi rồi.” Lễ Cung Tú Minh bỗng nhiên nói.

Thư Ngọc ngẩng đầu, phát hiện tuyết đã ngừng rơi trước đó không biết khi nào lại tung bay trở lại.

Cô Mang híp mắt nhìn sắc trời: “Chúng ta phải tăng tốc độ thôi.”

Lễ Cung Tú Minh gật đầu.

Tư thế hai người không thay đổi, dưới chân lại như sản sinh cơn gió, trong lúc không để ý liền thay đổi tốc độ mấy lần.

Thư Ngọc âm thầm kinh hoảng, Cô Mang không có chút ý tứ che giấu thực lực của mình, ngay cả Lễ Cung Tú Minh kia cũng không hề kiêng dè mà phơi bày bản lĩnh.

Hai người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, cô không nhận ra.

Rất nhanh thôi, ba người đã đến Tiểu uyên ương thiên.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, sắc trời ngày càng u ám, xem ra ánh mặt trời năm mới của năm nay sẽ trì hoãn.

Trên Tiểu uyên ương thiên chỉ có một tòa phật điện, nhưng cho dù là kích thước và kiến trúc đều hơn năm miếu thờ tại Đại uyên ương thiên nhiều.

Sa di đợi ở lối vào từ lâu, trước tiên dẫn ba người đến sương phòng dành cho khách.

Muốn đi vào bên trong phật điện cầu phúc, cần phải dâng hương tắm rửa trước, rửa sạch cát bụi của thế tục.

Phía sau phật điện là một dãy nhà gỗ, những căn nhà đó là nơi trú ngụ dành cho khách.

Thư Ngọc Cô Mang cùng Lễ Cung Tú Minh được phân chia hai căn nhà gỗ khác nhau, bọn họ nhanh chóng cáo từ.

Cô Mang hỏi sa di dẫn đường: “Năm nay có bao nhiêu người lên được Tiểu uyên ương thiên?”

Sa di đáp: “Bẩm thí chủ, ngoại trừ hai vị cùng với vị tiên sinh vừa rồi, còn có một vị tiên sinh cùng người hầu lên Tiểu uyên ương thiên.”

Thư Ngọc chép miệng: “Ít vậy à.”

Sa di nói: “Năm nay tuyết lớn, nếu hai vị tới muộn một bước, đoán chừng cũng không lên được Tiểu uyên ương thiên.”

Thư Ngọc cảm thấy mình rất may mắn.

Bên trong căn nhà gỗ đã chuẩn bị nước nóng và quần áo sạch từ sớm.

Thư Ngọc lập tức cởi áo ngoài, bước vào thùng nước tắm, nước nóng tràn qua tứ chi trăm cốt, nhất thời đuổi đi khí lạnh toàn thân.

Cô Mang thì thông thả đi lại trong phòng, sau khi xác định mọi thứ ổn thỏa anh mới yên lòng cởi bỏ áo khoác.

Thư Ngọc thoải mái nằm bò trên mép thùng nước, nói với anh: “Nếu anh còn lè mề nữa thì thùng nước của anh sẽ nguội lạnh đấy.”

Anh liếc cô một cái, thản nhiên trả lời: “Chỗ em không phải có một thùng sao? Vả lại trong thùng còn có một mỹ nhân làm ấm nước, anh gấp gì chứ?”

Cô chẳng đáp lại lời nói suông sả của anh, chỉ hắt nước vào mặt anh rồi hỏi: “Tại sao anh còn muốn đi cùng đường với người một nửa là người Nhật kia, còn nữa, anh có biết cái gì gọi là che dấu thực lực không hả?”

Anh cởi áo, chìm vào trong thùng nước nóng khác ở bên cạnh cô, đáp: “Ai nói anh muốn đi cùng đường với hần, anh chỉ muốn thăm dò tại sao hần đến Tiểu uyên ương thiên. Về phần che dấu thực lực,” anh mỉm cười, “Em cho là hần không nhìn ra sao? Anh có suy tính thì hần cũng có, nếu trong lòng cả hai đều có toan tính, còn làm bộ làm tịch quả thực đáng hổ thẹn.”

Cô nhất thời không biết nói gì.

Sau một lúc lâu, cô hỏi: “Là hần sao?” Là quý tộc Mãn Thanh còn sót lại tâm tư khó lường, vả lại đứng phía sau hậu đài đùa giỡn quay mọi người như quay đũa sao?

Anh sờ cằm: “Anh không biết.”

Cô trợn tròn mắt, lấy nước tạt anh: “Anh lại hù em!”

Anh lắc người giữ nước: “Hần là ai liên quan gì đến anh? Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày anh bận rộn xử lý công việc, việc gia tộc còn sót lại của triều Thanh đẩy lên sóng gió cũng chẳng phải lần đầu, chuyện này anh vốn không đích thân can thiệp.” Chẳng qua trong đó mơ hồ liên lụy đến cô, vì thế mới khiến anh lo âu.

Cô ngẩn ngơ, lại nghe anh nói: “Huống hồ, hần là ai không quan trọng, lúc nên biết tự nhiên sẽ biết. Cả đời không biết hần là ai, có lẽ cũng không phải chuyện xấu.”

Cả đời làm người ngoài cuộc vô tri ngây thơ, chưa chắc là bất hạnh.

“Thư Ngọc.” Bỗng nhiên cô nghe anh gọi tên cô.

Anh hiếm khi gọi cô như vậy, cô không khỏi nghiêm mặt nhìn anh.

“Vẫn là câu nói lúc trước.” Anh nói, “Anh đưa em đến nơi khác. Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển, phong cảnh tại những nơi đó rất đẹp, đời sống cũng thoải mái, em tới đó trước, chờ anh ổn định bên này rồi đón em trở về.”

Cô không nói gì.

“Anh có đi không?” Thật lâu sau, cô chỉ hỏi câu này.

Lúc này đổi lại người im lặng là anh.

Cô hừ nhẹ một tiếng: “Anh không đi, em tới đó còn có ý nghĩa gì. Em đi rồi thì anh yên tâm, vậy anh làm thế nào để em yên tâm đây?”

Anh xoa tay cô, nhẹ giọng nói: “Được, chúng ta không nói về vấn đề này nữa.”

Hai người tắm rửa xong rồi thay áo bào sạch sẽ. Vừa mới đi xuống lầu đã nghe được tiếng ồn ào từ trong trời tuyết.

Thư Ngọc lơ đãng quay đầu, có một cô gái đang chạy qua, phía sau cô gái còn có một người đàn ông cao gầy đi theo. Hai người đều chạy về phía này.

Rất nhanh, bọn họ đặt chân tới hành lang của dãy lầu nhà gỗ, vừa thở ra hơi lạnh, vừa giữ sạch tuyết rơi trên người.

Thư Ngọc ngạc nhiên: “Gia Đại? Abel?”

Tương Diệp Gia Đại nghe thấy tiếng động, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên vẻ bất ngờ: “Thư Ngọc, đúng lúc quá!”

Abel hét lớn: “Cô, mau cho tôi mượn bộ quần áo.”

Sa di trẻ tuổi ở bên cạnh liên tục xin lỗi: “Chúng tôi không biết còn có khách đi lên, đã thất lễ rồi, các vị thí chủ khoan hồng độ lượng, tôi kêu người đưa các vị đến phòng khách ngay.”

Toàn thân Gia Đại ướt đầm, trên búi tóc vương đầy hạt tuyết, nhưng ánh mắt cô ta tràn đầy sao sáng. Cô ta nắm tay Thư Ngọc, nói thẳng: “Cô biết không, tôi may mắn nhường nào, muộn một chút là không lên được Tiểu uyên ương thiên. Tôi mới biết hóa ra Tú Minh Quân lại ở ngay đây đó!”

Thư Ngọc sửng sốt. Khách khứa ở đây không có bao nhiêu, Tú Minh Quân theo lời Gia Đại chẳng lẽ là...Lễ Cung Tú Minh?

Còn chưa kịp hỏi kỹ càng, cô chợt nghe Cô Mang hỏi thúc ở đằng trước.

Thư Ngọc chỉ đành tạm biệt Gia Đại trước.

Bên trong Phật điện duy nhất của Tiểu uyên ương thiên đã đốt hương sẵn sàng.

Thư Ngọc và Cô Mang cùng vào đại điện. Chủ trì đốt hai nén hương, mỗi người một nén.

Hai người cầm nén hương bái lạy, quỳ gối trên đệm cỏ bên cạnh nhau, cúi đầu nhắm mắt, không biết trong lòng mỗi người đang suy nghĩ gì.

Trong tiếng kinh Phật, Thư Ngọc nhắm mắt thầm cầu nguyện, khi mở mắt ra cô bất giác nhìn sang Cô Mang. Cô thấy anh vẫn còn nhắm mắt, không biết đang cầu nguyện gì.

Anh bỗng nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô không kịp thu hồi cảm giác từ trong đáy mắt, chỉ đành vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Giấy tiếp theo, tay cô được một bàn tay ấm áp phủ lên.

Không cần nhiều lời, đã hiểu tâm ý.

Kinh Phật không biết đã dừng lúc nào, Cô Mang ra hiệu Thư Ngọc đi ra trước, anh ở lại có vài lời muốn nói với lão phương trượng.

Thư Ngọc trở ra cửa điện liền trông thấy Gia Đại đã tịnh thân cùng với sa di đang đợi tại hành lang uốn khúc.

Sa di khom lưng, nói với Thư Ngọc: “Tuyết lớn phủ kín ngọn núi, xem ra thí chủ phải ở lại Tiểu uyên ương thiên thêm một thời gian nữa.”

Gia Đại đi tới thân thiết khoát tay Thư Ngọc: “Thư Ngọc, ông trời đã giúp tôi đấy. Ở đây thêm một ngày, hy vọng giữa tôi và Tú Minh Quân lại thêm một phần nữa.”

Thư Ngọc sửng sờ, lại nghe Gia Đại nói tiếp: “Nếu có thể gả cho Tú Minh Quân, tôi thật sự là người hạnh phúc nhất trên đời này!”

Bỗng dưng, Thư Ngọc hơi xao lãng, rất nhiều năm trước, cũng có người từng nói như vậy.

Người kia nói, nếu có thể lấy em, anh thật sự là người may mắn nhất trên đời này.

May mắn ư? Cô không biết. Cô chỉ biết rằng, sau khi ở bên cô, anh học được cách quan tâm.

Anh quan tâm chuyện của cô, lại cẩn thận không cho cô biết.

Thế thì cô sẽ giả vờ như không biết.

Trong điện có người đi ra.

Thư Ngọc ngược mắt, vừa lúc đối diện tầm mắt của Cô Mang.

Bỗng dưng, cô thay đổi chủ ý, Lễ Cung Tú Minh là loại người gì thì nên để tự mình Gia Đại tìm hiểu, không nên từ một người ngoài như cô đến phỏng đoán.

Cô nắm tay Gia Đại, cười nói: “Như vậy, chúc cô sớm ngày trở thành người hạnh phúc nhất trên đời.”

104. Quyển 7 - Chương 6: Bái Phật Ngoài Trời Tuyết

Sau khi trở về sương phòng, Thư Ngọc mệt mỏi rã rời, cô liên tục ngáp dài.

“Ngủ một lúc đi,” Cô Mang nói, “Đợi tuyết ngừng rồi, anh gọi em dậy.”

Cô gật đầu, lăn mình chui vào ổ chăn. Tầm chăn che khuất hơn nửa khuôn mặt cô, chỉ lộ ra đôi mắt ngấn lệ mơ hồ.

“Anh không ngủ hả?” Cô hỏi. Một mình ngủ ngon lành, luôn cảm thấy không tốt cho lắm.

Anh mỉm cười, vén chăn cũng vào nằm: “Cùng em ngủ một lát.”

Lúc này cô mới yên tâm nhắm mắt.

Gió tuyết bên ngoài tự do tung hoành, thỉnh thoảng đôi lúc có nhánh cây khô cạ vào chấn song cửa sổ phát ra tiếng sần sật.

Anh nằm nghiêng nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, trong đầu chẳng có chút buồn ngủ, ngược lại càng ngày càng tỉnh táo hơn.

Sau khi xác định cô đã ngủ say, anh lặng lẽ mặc áo khoác ngoài xuống giường.

Hành lang phòng khách yên ắng, ngay cả đèn tường lu mờ cũng tựa như sắp ngủ.

Cô Mang bước xuống cầu thang, quẹo đến trước một sương phòng khác, anh không hề gõ cửa mà đẩy thẳng đi vào.

Người bên trong hoảng sợ, ô một tiếng rồi nhét thứ gì đó trên bàn vào trong một cái túi.

“Lén lút làm gì đó?” Cô Mang liếc nhìn người kia.

Abel ngượng ngùng nhếch khóe miệng: “Không có gì không có gì... hai người cầu phúc xong rồi à?”

Cô Mang đi tới trước mặt anh ta, kéo ghế ra ngồi xuống. Anh còn chưa ngồi vào chỗ, đột nhiên dùng tốc độ nhanh như chớp một tay giữ lấy Abel, tay còn lại lấy ra vật mà anh ta muốn giấu diếm.

Abel gào khóc kêu to. Cô Mang chẳng quan tâm, anh lắc lắc cái thứ ở trong túi.

Trong cái túi chứa một hộp sắt hình vuông, Cô Mang đang muốn đưa tay chạm vào, chợt nghe Abel kêu lên thảm thiết giống như đang giết lợn.

“Cò! Không được chạm vào! Mất mạng đấy!”

Cô Mang dừng tay, lờm anh ta: “Đây là thứ cậu lấy ra từ trong mộ của Lưu Linh Thuận?”

Abel buồn rười rượi: “Cái này cũng bị cậu phát hiện...”

Cô Mang không thèm đếm xỉa tới bộ dạng diễn trò của anh ta: “Là cái gì?”

Abel thành thật đáp: “Vi trùng sống lưu lại trên người Tiểu Thuận Tử.”

Cô Mang thay đổi sắc mặt: “Cậu điên rồi à?!”

Abel tỉnh bơ: “Cò, tôi chạy khắp nửa thế giới chỉ vì tìm kiếm mấy con vi trùng sống này. Bây giờ chúng nó xuất hiện, tôi làm sao có thể bỏ mặc bọn chúng ở lại trong mộ chứ.”

“Vậy cậu cũng nên biết, những con vi trùng này rất dễ dàng lan truyền trên cơ thể con người.” Khuôn mặt Cô Mang lạnh lùng như trước.

Abel đáp: “Tôi biết chứ, cho nên tôi đã có cách giải quyết đặc thù cho chúng nó. Nhiệt độ trong chiếc hộp này tạm thời làm mất đi hiệu lực của chúng nó.”

Sắc mặt Cô Mang thoáng dịu xuống một ít.

“Cậu nhìn thấy xương cốt của Lưu Linh Thuận rồi phải không?” Abel bỗng nhiên nói, “Tôi thấy với màu sắc và hình dạng ấy, có lẽ bà ta cũng từng bị nhiễm loại vi trùng sống kia. Nhưng tôi không hiểu, chúng nó có thể phục hồi cơ thể người chết, nhưng mà da thịt của Lưu Linh Thuận đâu mất rồi?”

Trong phần mộ tổ tiên của Lưu thị, bên trong quan tài Lưu Linh Thuận chỉ còn phân nửa bộ xương khô.

Vi trùng kia khiến Triệu Nghi Thanh cải tử hoàn sinh, nhưng tại sao không thể làm cho Lưu Linh Thuận sống lại?

Cô Mang nhíu mày: “Mặc kệ ra sao, giữ cái thứ này cho kỹ đi.”

Abel nhún vai: “Cậu cũng biết không sao mà, bởi vì Thư Ngọc ở đây...”

Cô Mang thay đổi sắc mặt: “Nói thêm câu nữa, tôi sẽ ném cậu từ Tiểu uyên ương thiên xuống dưới ngay.”

Abel ngẹn lời, hồi lâu sau mới nói: “Cho dù cậu không muốn thừa nhận, điều này cũng là sự thật. Năm đó khi ở London, cậu và tôi không phải đã phát hiện...”

Nửa câu sau làm thế nào cũng chẳng nói ra lời, sự uy hiếp vô hình của Cô Mang thật sự quá lợi hại.

Lúc này Thư Ngọc không còn ngủ ngon nữa, cô mở mắt ra, trông thấy căn phòng trống trơn, chẳng biết Cô Mang đi đâu rồi.

Cô choàng áo khoác đi đến bên cửa sổ, đẩy ra khe hở nhỏ bé. Tuyết vẫn không ngừng rơi, nhưng sắc trời đã dần sáng lên.

Từ nơi này có thể trông thấy mảnh đất trống trải trước Phật điện. Trên mảnh đất đầy tuyết, cách từng khoảng đất dựng một pho tượng Phật, hai bên đường có tổng cộng mười tám tượng Phật.

Đằng trước một pho tượng Phật có một bóng người mặc áo đen ngồi xếp bằng, hết sức gây chú ý trong trời tuyết trắng xóa.

Thư Ngọc thấy người kia hơi quen. Cô suy nghĩ một chút rồi dứt khoát thay chiếc áo khoác to, cầm ô đi về phía khoảng đất kia.

Cô bước qua con đường phủ tuyết thật dày, bước chân dừng lại tại nơi có người.

“Dạ cô nương, đã lâu không gặp.” Thư Ngọc nói với người nọ.

Dạ Thập Tam ngồi trong trời tuyết, một tay cầm bầu rượu, ngửa đầu đổ rượu vào trong miệng. Có lẽ là rượu mạnh, trong trời đông giá rét này hai má Dạ Thập Tam nhuộm một lớp ửng đỏ.

“Trời lạnh thế này, Cô tiên sinh sao lại để cô ra ngoài chịu lạnh?” Dạ Thập Tam cười nhìn Thư Ngọc, khoe mắt chân mày đầy cảm xúc.

Thư Ngọc hơi sửng sốt, cô và Dạ Thập Tam chẳng qua gặp nhau có vài lần. Trong ấn tượng, Dạ Thập Tam ngũ quan bình thường, luôn luôn trưng ra sắc mặt cứng nhắc, lạnh lùng chống cự cách xa người khác, chưa bao giờ có cảm xúc như vậy.

Dạ Thập Tam thế này, không hề có ý định duy trì khoảng cách.

Thư Ngọc cười cười, vén vạt áo lên, ngồi xuống bên cạnh Dạ Thập Tam trong trời tuyết. Một chiếc ô lớn che hai người.

“Trời lạnh thế này, ông chủ Giang sao lại để cô ra ngoài chịu lạnh?” Cô cười nhìn Dạ Thập Tam.

Dạ Thập Tam ngẩn người, sau đó đưa bầu rượu trong tay mình cho Thư Ngọc: “Muốn uống một chút không?”

Thư Ngọc lắc đầu, nói: “Tôi muốn uống, ai ngăn được chứ.”

Dạ Thập Tam cười ha ha.

“Cô chạy tới đây làm gì?” Thư Ngọc hỏi, “Cô...sức khỏe có thể chịu đựng được không?” Dạ Thập Tam chỉ còn một tay và một chân, cánh tay sắt và cái chân sắt cọ xát da thịt dưới thời tiết lạnh lẽo này, nhất định không dễ chịu.

Dạ Thập Tam đáp: “Quen rồi.” Sau khi uống ngụm rượu cô ta nói, “Tôi tới đây bái lạy Phật tổ.”

“Tại sao không vào bên trong?” Thư Ngọc khó hiểu.

Dạ Thập Tam cười nhạo một tiếng: “Trong điện ngoài điện còn không có Phật, hơn nữa ngồi ngoài trời ngược lại còn gần ông trời hơn một chút.”

Thư Ngọc im lặng, lại nghe Dạ Thập Tam nói tiếp: “Vả lại hai tay tôi đã dính bao nhiêu máu tươi, Phật điện là nơi sạch sẽ, không nên chào đón người như tôi.”

Thư Ngọc nhíu mày: “Cô suy nghĩ nhiều rồi.”

Dạ Thập Tam dời tầm mắt nhìn cô: “Nếu tôi đến Tiểu uyển ương thiên chính là vì giết một người, cô còn có thể nghĩ vậy không?”

Thư Ngọc ngẩn ngơ.

Dạ Thập Tam cười khanh khách: “Đùa với cô cũng thú vị thật.”

Thư Ngọc đỏ mặt nói: “Người đời đến Tiểu uyển ương thiên phần lớn là cầu nhân duyên, cô thành kính như vậy, bất chấp tuyết rơi mà đến bái lạy, cũng là vì nhân duyên sao?”

Dạ Thập Tam ngửa đầu uống ngụm rượu, đáp: “Người tôi yêu đã chết từ lâu.”

Thư Ngọc sững sờ.

Dạ Thập Tam chậm rãi nói: “Cho đến khi hắn chết, tôi cũng không biết rốt cuộc trong lòng hắn có ai.” Dừng một chút, cô ta cười nhìn Thư Ngọc, “Cô nói xem, tôi tới đây có phải là vì cầu nhân duyên không?”

Thư Ngọc không biết nên đáp thế nào.

“Đừng nhìn tôi như vậy, trên đời này có thể lưỡng tình tương duyệt đã ít,” Dạ Thập Tam nói, “Sau khi lưỡng tình tương duyệt có thể bên nhau trọn đời lại càng hiếm hơn. Nhân duyên, Phật không cho được đâu.”

Thư Ngọc nhìn sang Dạ Thập Tam: “Vậy cô muốn cầu xin điều gì?”

Dạ Thập Tam thản nhiên nói: “Tôi cầu xin Phật tổ hãy mau cho tôi một kết cục.”

Một hạt tuyết rớt xuống lông mi Dạ Thập Tam. Chiếc lông mi dày kia vừa dài vừa cong, không hề thua kém bất cứ mỹ nhân nào Thư Ngọc đã từng gặp.

Nhìn kỹ càng, Dạ Thập Tam có rất nhiều điểm xinh đẹp thu hút, nhưng mà hết thấy đều bị che lấp dưới lớp áo đen rộng thùng thình cùng với vẻ ngoài tẻ nhạt.

Trên người cô ta đã từng xảy ra chuyện gì?

Trong đầu Thư Ngọc thoáng hiện lên một bóng người, nhưng hình ảnh người kia mau chóng tan biến.

Trong lúc lơ đãng, Thư Ngọc bỗng nhiên nghe được tiếng hát truyền ra từ trong hư không.

Tiếng hát nhẹ nhàng êm tai, xuyên qua trời tuyết mà bay tới.

Thư Ngọc và Dạ Thập Tam nhìn về phía phát ra tiếng hát, hai người trông thấy một cô gái trẻ mặc ki-mô-nô đứng trước một căn nhà gỗ.

Là Tương Diệp Gia Đại.

Thư Ngọc hơi kinh ngạc.

Cô thấy Gia Đại đã thay một bộ ki-mô-nô mới toanh hình hoa anh đào trắng, cô ta cầm ô, ngẩng đầu cất tiếng hát hướng về một cửa sổ nào đó nằm trên lầu.

Dạ Thập Tam cười lạnh một tiếng: “Trên đời này không bao giờ thiếu kẻ ngốc.”

Thư Ngọc khó hiểu dời tầm mắt nhìn Dạ Thập Tam.

Dạ Thập Tam nói: “Người đàn ông kia không thèm nhìn tới cô ta, đó là phúc khí của cô ta, nếu cô ta thật sự được toại nguyện thì cô ta chỉ có khổ sở mà thôi.”

Thư Ngọc vô cùng kinh ngạc: “Tại sao?”

Dạ Thập Tam nhìn Thư Ngọc: “Tôi biết cái người mà cô ta thích cũng chẳng phải người tốt lành gì.”

Thư Ngọc im lặng.

Không bao lâu, phía sau cửa sổ của một căn phòng trên lầu chợt sáng lên.

Giọng hát của Gia Đại càng thêm vui sướng.

Cửa sổ sáng đèn chầm chậm mở ra, Lễ Cung Tú Minh mặc áo bào trắng đứng cạnh song cửa.

Hắn dường như không nhìn tới Gia Đại đang ngẩng đầu nhìn hắn trong trời tuyết. Ánh mắt hắn lướt qua trời tuyết bay phất phơ, cuối cùng dừng trên người Thư Ngọc và Dạ Thập Tam ở phía xa xa.

Thư Ngọc theo bản năng quay đầu nhìn Dạ Thập Tam, cô thấy cô ta vẫn nhìn về phía Gia Đại, ánh mắt lạnh tanh, bàn tay cầm bầu rượu siết chặt đến mức nổi lên gân xanh.

105. Quyển 7 - Chương 7: Nguyện Được Bên Người

Tuyết vẫn bay lả tả, tiếng hát của Gia Đại đắm chìm trong cơn gió.

Dạ Thập Tam bỗng nhiên nói: “Đi thôi.” Dứt lời cô ta nghiêng ngả đứng dậy, phủi tuyết trên người.

Thư Ngọc cũng đứng lên, hỏi: “Dạ cô nương quen biết Lễ Cung Tú Minh?”

“Ai?” Dạ Thập Tam liếc nhìn cô, nhú mày, “Cái tên này không giống như người Trung Quốc.”

Thư Ngọc nghi ngờ, ngược mắt chỉ Lễ Cung Tú Minh đứng trên lầu: “Người đàn ông mà Gia Đại ngưỡng mộ, Lễ Cung Tú Minh.”

Dạ Thập Tam bỗng nhiên mỉm cười: “Ồ, rõ ràng là người Trung Quốc, lại lấy tên của người Oa. Thú vị thật.”

Thư Ngọc điềm nhiên như không, nói: “Xem ra Dạ cô nương không quen Lễ Cung Tú Minh, nhưng mà hình như Lễ Cung tiên sinh quen biết Dạ cô nương.”

Bước chân Dạ Thập Tam khựng lại, rồi đáp: “Tôi biết hắn.”

Thư Ngọc sửng sốt, lại nghe Dạ Thập Tam nói: “Em gái tôi chính là do hắn hại chết.”

Dạ Thập Tam quay đầu thấy Thư Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên, bỗng nhiên cô ta thu lại sắc mặt u ám: “Cho nên tôi mới nói, hắn không phải người tốt. Cô phu nhân, cô là người tốt, vì thế tôi khuyên cô đừng có dính líu gì với hắn.”

Không cần Dạ Thập Tam nói, Thư Ngọc cũng quyết không muốn dây dưa với Lễ Cung Tú Minh.

“Cô phu nhân,” Dạ Thập Tam nói, “Nghe nói cô là người từng ra nước ngoài, cuộc sống ở nước ngoài chắc hẳn thoải mái hơn nơi này, tại sao cô không cân nhắc chuyển đến nước ngoài sống vài năm?”

Thư Ngọc quả thật vô cùng ngạc nhiên. Trong khoảng thời gian ngắn, đã có hai người không hẹn mà cùng khuyên cô ra nước ngoài tạm cư. Cô Mang bởi vì lo lắng cho sự an nguy của cô, còn Dạ Thập Tam thì xuất phát từ lý do gì đây?

Còn chưa chờ Thư Ngọc trả lời, Dạ Thập Tam khoát tay: “Tôi chỉ là tùy tiện nói thôi, cô đừng để trong lòng.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã đến căn nhà gỗ. Lúc này Thư Ngọc mới phát hiện, hóa ra cô và Dạ Thập Tam ở tại căn nhà kế bên nhau.

Thư Ngọc nhìn Dạ Thập Tam đi vào căn nhà gỗ, sau đó theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua Gia Đại đứng trong tuyết.

Trên khoảnh đất cách hai căn nhà gỗ, Gia Đại vẫn hát ca, mà cửa sổ phòng Lễ Cung Tú Minh không biết đã đóng từ khi nào.

Trên chiếc ô giấy in hình hoa anh đào phủ đầy hạt tuyết. Từng hạt tuyết xếp chồng lên nhau, theo rìa chiếc ô rơi xuống đất, làm bắn chiếc áo ki-mô-nô mới toanh.

Nhưng Tương Diệp Gia Đại chẳng hề để ý.

Thư Ngọc không khỏi thầm than lắc đầu, cô xoay người đi vào trong căn nhà.

Đi lên cầu thang gỗ, cô vừa ngẩng đầu liền trông thấy Cô Mang dựa vào lan can trước phòng.

“Đi đâu đó?” Anh vươn tay áp lên hai má lạnh lạnh của cô, “Sao em ngủ có một lúc thôi?”

Hai cánh tay cô luồn vào trong áo khoác của anh, ôm trọn eo anh: “Giang Nam và Dạ Thập Tam cũng đang ở đây.”

Anh không lưu tâm, vừa phúi bông tuyết vương trên tóc cô vừa nói: “Tuyết lớn phủ đầy núi, có lẽ chúng ta phải ở đây thêm mấy ngày nữa.”

Cô nghe vậy cảm thấy bất đắc dĩ. Mấy ngày đầu năm lại phải ở trong chùa. Nhưng thôi, chỉ cần ở bên anh, dù có ở chỗ nào thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Tại góc hành lang đột nhiên truyền ra tiếng hắt xì.

Thư Ngọc vừa xoay đầu liền trông thấy có người từ phía sau cây cột tại hành lang cầu nhau lặn ra, phịch một tiếng dưới mí mắt cô xuất hiện một người ngã chổng vó.

Abel ngã dưới đất cười mỉa nói: “Khéo quá, hai người tiếp tục hai người tiếp tục...”

Thư Ngọc vốn chưa phát giác ra gì, nghe anh ta nói xong, cô nhất thời giật mình, lập tức rút lại hai cánh tay đang ôm Cô Mang.

Abel chớp mắt, hình như cảm thấy ánh mắt Cô Mang có thêm mấy phần nguy hiểm.

Nguy hiểm thì sao chứ? Abel nuốt nước bọt, ôm chặt cái hộp sắt trong lòng, anh ta nhếch miệng nhìn Thư Ngọc: “Đàm, chúng ta cùng nhau ăn trưa nhé?”

Thư Ngọc chẳng hiểu đầu đuôi, nhưng vẫn gật đầu: “Được.”

Abel vui sướng: “Thế bữa tối cũng ăn cùng luôn ha?” Không chờ Thư Ngọc gật đầu, anh ta vội la lên, “Đêm nay tôi có thể ngủ lại phòng của hai người không? Yên tâm đi, tôi chỉ ngủ dưới sàn thôi, sẽ không quấy rầy hai người...”

Cô Mang híp mắt: “Cậu muốn đi xuống Tiểu uyển ương thiên ngay bây giờ sao?”

Abel cười còn khó coi hơn khóc, anh ta ấp úng nói: “Tôi vừa mới phát hiện...cái hộp này...nhiệt độ hình như xảy ra chút vấn đề...có lẽ...có lẽ...không không chế được...thứ này...ừm...”

Thư Ngọc cảm thấy khó hiểu. Sắc mặt Cô Mang lại càng ngày càng tái mét.

Abel như sắp khóc nhìn về phía Thư Ngọc: “Đàm, hứa đi mà, buổi tối ngủ một mình tôi sợ lắm, tôi hy vọng có người ở cùng tôi.”

Thư Ngọc hoài nghi nói: “Thế à, vậy...để Cô Mang ngủ cùng anh nhé?”

Abel buồn rười rượi: “Thực ra tôi càng muốn cô ngủ cùng tôi hơn.”

Thư Ngọc sững sờ, theo bản năng muốn móc lỗ tai.

Đột nhiên Abel nhảy dựng lên, tay cầm hộp sắt nhét vào trong lòng Thư Ngọc: “Đàm, nếu cô có thể ôm cái thứ này mà không sợ ở một mình đâu.”

Thư Ngọc tâm tình phức tạp đưa mắt nhìn hộp sắt trên tay mình, cô thầm nghĩ tại sao mình phải ôm cái thứ này mà không ôm Cô Mang vừa ấm lại thoải mái.

Giây tiếp theo cô cảm thấy trong lòng mình không có gì cả, Cô Mang đã giành lấy cái hộp rồi ném trở về trong tay Abel.

Cô Mang nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu không phải thích thứ này đến chết mê chết mệt sao? Vừa lúc để nó ngủ với cậu đi.” Dứt lời anh ôm lấy Thư Ngọc, đi hai ba bước vào phòng, đóng cửa ngay trước mặt Abel.

Thư Ngọc còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe tiếng cào cào của thê lương của Abel.

“Anh ta sao thế?” Cô lo lắng nhìn Cô Mang.

Cô Mang tỉnh bơ, bịa chuyện: “Cậu ta xin xăm, nói rằng số mệnh cậu ta không gặp được nhân duyên, cho nên cậu ta mới thành như vậy.”

Cô lại hỏi: “Cái hộp kia đựng gì thế?”

Anh hơi trầm ngâm rồi đáp: “Đồ ăn vặt từ nhà chúng ta.”

Cô thuận miệng nói: “Anh ta đáng thương như vậy, khi nào trở về em làm thêm mấy món cho anh ta.”

Anh lập tức phản đối: “Có lẽ cậu ta ăn vặt quá nhiều, đến nỗi dáng người biến dạng, bây giờ mới không có nhân duyên tốt. Đồ ăn em nấu chỉ cho một mình anh là được rồi.”

Mau chóng tới thời gian ăn trưa, Thư Ngọc và Cô Mang cùng đi đến trai phòng* trong chùa.

(*) nhà cho người tu hành ở

Vừa bước chân vào trai phòng, Thư Ngọc liền thấy Abel đang ôm hộp sắt, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế xa nhất.

Thư Ngọc không khỏi lên tiếng gọi anh ta: “Abel, qua đây ngồi.” Tổng cộng chỉ có vài người khách, vốn có một bàn đồ ăn. Abel ngồi trong góc một mình, còn trông ngóng sa di dọn một phần thức ăn nữa cho anh ta sao?

Abel lè mề ngồi cạnh bàn, vẫn chọn vị trí cách xa ánh đèn nhất.

Thư Ngọc hết cách, chỉ để mặc anh ta.

Thư Ngọc vừa ngồi vào chỗ mình thì thấy Lễ Cung Tú Minh bước qua bậc cửa đi vào.

Đi theo sau Lễ Cung Tú Minh vài bước là Gia Đại đang chạy chậm đằng sau.

Gia Đại thay một bộ ki-mô-nô kẻ sọc màu lam, cô ta đi theo sát Lễ Cung Tú Minh, cuối cùng ngồi xuống phía trái kế bên hắn.

Hai người nhìn như ngồi gần nhất, nhưng tư thái hoàn toàn xa lạ. Thư Ngọc thấy vậy không biết nên thương tiếc hay là nên mừng thay Gia Đại.

Lễ Cung Tú Minh chào hỏi Cô Mang, hai người hàn huyên với nhau.

Thư Ngọc chống cằm nhìn tuyết rơi bên ngoài, cô nghĩ thầm Giang Nam và Dạ Thập Tam chắc sẽ không đến đây.

Cái chuông tại cửa hiên rung lên kêu leng keng, hai vị sa di trẻ mặc áo lụa đen bùng mâm đi vào, trong mâm là thức ăn nóng hổi.

Mỗi loại thức ăn đều rất tinh xảo. Đồ chay có thể được nấu ra nhiều món đa dạng như vậy, Thư Ngọc thán phục trong lòng.

Thư Ngọc gấp được mấy món thì chợt thấy cái hộp sắt mà Abel đặt trên bàn có phần kỳ lạ.

Cái hộp kia hình như đang...di chuyển.

Trên bàn ăn, mọi người đều chuyên tâm dùng cơm, Abel càng ăn càng ngon miệng, chẳng ai chú ý tới cái hộp màu xám kia.

Thư Ngọc lấy lại bình tĩnh, giương mắt nhìn cái hộp kia lần nữa. Cô thấy ban nãy cái hộp kia còn ở cạnh tách trà của Abel, bây giờ thần không hay quỷ không biết mà cách cái đĩa nhỏ xa hơn một chút.

Khoảng cách di chuyển của cái hộp rất nhỏ, mắt thường khó mà phân biệt, nhưng nó thật sự dời vị trí.

Chỉ cần nó di chuyển ra phía bên kia thêm một chút thì sẽ đến gần Lễ Cung Tú Minh.

Thư Ngọc có phần khó hiểu, theo lý thuyết cái hộp kia nằm gần cô hơn, sao lại cố tình hướng về phía Lễ Cung Tú Minh ở xa hơn chứ?

Giây tiếp theo cô lập tức lắc đầu. Cô Mang không phải nói cái hộp này đựng đồ ăn ư? Là đồ ăn sao lại biết di chuyển?

Cô ngược mắt nhìn Cô Mang, trong mắt ẩn chứa mấy phần tức tối. Cái tên lịch sự bại hoại này lại lừa cô nữa rồi.

Tay cầm đũa của Cô Mang khựng lại, anh thấp giọng nói: “Sao vậy?”

Thư Ngọc hừ nhẹ một tiếng, dùng âm thanh chỉ để hai người nghe được mà nói: “Cái hộp ‘đồ ăn’ của Abel đang di chuyển kia.”

Đồng tử Cô Mang co lại, ánh mắt liền chuyển sang cái hộp kia. Anh vừa muốn ra tay nhưng lại ngừng ngay.

Cái hộp sắt sắp chạm vào Lễ Cung Tú Minh.

Nếu vi trùng sống trong hộp tuôn ra thì có thể loại bỏ cái người nguy hiểm khó lường kia mà không cần tốn sức.

Thư Ngọc còn chờ anh trả lời, nhưng cô phát giác tâm trạng anh thay đổi mau chóng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô nảy sinh lo lắng: “Cái hộp kia có gì kỳ quái hả?”

Cô Mang không trả lời.

Anh thấy cái hộp kia dùng tốc độ mắt thường khó mà phân biệt càng ngày càng tiến đến gần Lễ Cung Tú Minh, đột nhiên hần dừng đũa.

Lễ Cung Tú Minh cầm khăn giấy lau khóe miệng, cổ tay khó khăn lắm mới tránh khỏi cái hộp sắt sắp chạm vào làn da của hắn.

“Các vị từ từ dùng, ta đi trước.” Lễ Cung Tú Minh đứng lên, hòa nhã gật đầu với nhóm người Thư Ngọc.

Toàn thân Cô Mang đang căng thẳng, trong phút chốc thả lỏng.

Lễ Cung Tú Minh vừa ra khỏi trai phòng, Gia Đại không còn lòng dạ nào để ăn nữa, sau khi lừa thêm mấy món cô ta cũng cáo lui.

Trong lúc nhất thời, trong trai phòng chỉ còn lại ba người Thư Ngọc, Cô Mang, và Abel.

Thư Ngọc lập tức lạnh mặt: “Nói đi, trong cái hộp này rốt cuộc đựng cái gì?”

Căn nhà gỗ dành cho khách, cửa sổ đóng chặt.

Gia Đại đứng tại cửa, trong lòng lo sợ, cô ta muốn vươn tay gõ cửa, nhưng mỗi khi bàn tay sắp chạm vào thì lại nhát gan.

Cứ thế lặp đi lặp lại. Năm năm rồi, một chút tiến bộ cũng chẳng có.

Rốt cuộc, cô ta lấy đủ dũng khí mà gõ cửa phòng.

Cộc, cộc.

Yên lặng trong phút chốc, ngay sau đó bên trong cánh cửa vang lên giọng nam ôn hòa.

“Vào đi.”

Trái tim cô ta đập mạnh.

Cửa sổ trong phòng đóng chặt, ánh sáng lờ mờ, loáng thoáng có thể nhìn thấy một người đang dựa trên ghế dài.

Cô ta đi qua, khom lưng: “Tú Minh Quân.”

Lễ Cung Tú Minh một mặt day trán nhìn cô ta: “Cô tên gì?”

Cô ta cực kỳ khấn trương: “Gia Đại...Tương Diệp Gia Đại. Năm năm trước tại một ngôi đền ở Kinh Đô, em đã gặp Tú Minh Quân một lần, không biết Tú Minh Quân còn nhớ không...”

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười: “Cô chính là cô gái đã đuổi theo ta năm năm trời mà Nhã Bác nhắc tới.”

Khuôn mặt cô ta đỏ ửng, cúi thấp xuống rồi gật đầu.

“Mục Nhã Bác liên tục ngăn cản cô năm năm trời, không cho cô gặp mặt ta, không ngờ cô lại đuổi theo tới nơi này.” Hắn chậm chậm nói, “Nói đi, cô muốn thứ gì từ nơi ta?”

Cô ta đột nhiên ngẩng đầu, hấp tấp nói: “Em ngưỡng mộ Tú Minh Quân rất nhiều năm, không muốn nhận được thứ gì, chỉ là muốn... muốn ở bên Tú Minh Quân...” Nói đến phần sau, âm thanh ngày càng nhỏ, âm cuối còn mang theo vài phần ngượng ngùng.

Hắn nhẹ nhàng mỉm cười: “Cô nói cô không muốn nhận được gì, nhưng cô cũng nói, cô muốn ở bên ta.”

Cô ta ngẩn ngơ, sau đó nói năng lộn xộn: “Nếu Tú Minh Quân đã có vợ, em...em...”

Hắn thản nhiên nói: “Ta không có vợ.”

Cô ta vui vẻ trong lòng, nhưng lại nghe hắn nói: “Nhưng ta sẽ không lấy cô.”

“Tại sao? Là vì em không thể làm tốt ư? Em có thể cố gắng...” Đôi mắt cô ta ngấn lệ.

Hắn khoát tay: “Có một số chuyện, cố gắng cũng vô ích thôi.”

Cô ta xấu hổ cúi đầu, nước mắt tuôn rơi.

Hắn bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, một tay nắm giữ cằm cô ta, ép cô ta ngẩng đầu nhìn hắn.

“Muốn ở bên ta như vậy sao?” Hắn híp mắt.

Cô ta dùng sức gật đầu.

“Cho dù sẽ mất mạng, cô cũng muốn ở bên ta ư?” Hắn hỏi.

Cô ta sững sốt, sau đó gật đầu: “Em muốn ở bên Tú Minh Quân.”

Hắn lặng lẽ nhìn khuôn mặt kiêu diễm của cô ta.

Sau một lúc lâu, hắn cong khóe môi: “Thế thì đêm nay cô ở lại đi.”

Đình một tiếng, Gia Đại dường như nghe được tiếng vọng của chiếc chuông treo dưới mái hiên.

106. Quyển 7 - Chương 8: Móc Tim Đoạt Mệnh

Sau bữa trưa, bầu không khí trong trai phòng nhất thời trầm xuống.

“Anh nói cái gì? Tiểu Thuận Tử là một thi thể sống?” Thư Ngọc ngạc nhiên, “Abel đã trộm lấy thứ có thể khiến người ta trở thành thi thể sống từ trong mộ Lưu Linh Thuận ra ngoài?”

Abel phản nộ: “Thực ra cũng không nguy hiểm đến vậy, cô miễn dịch đối với loại vi trùng sống này.”

Thư Ngọc sửng sốt, Abel dường như sợ ai đó ngắt ngang mà dùng tốc độ thật nhanh chêm thêm một câu: “Cho nên Đàm à, cô chính là thuốc giải của chúng tôi.”

Cô Mang nói chen vào: “Em đừng nghe cậu ta nói bừa.”

Thư Ngọc lờ anh, chỉ nói với Abel: “Nói cụ thể chút nào.”

Abel liếm môi: “Đàm, máu của cô có thể điều trị cho người bị nhiễm loại vi trùng này trong thời kỳ đầu. Đương nhiên, nếu vi trùng đã hoàn toàn bám vào cơ thể, máu của cô không hề có tác dụng.”

“Tôi còn không biết máu mình có tác dụng này, anh làm sao biết được chứ?” Thư Ngọc nhú mi.

Abel đáp: “Tôi cũng chỉ tình cờ phát hiện ra trong máu cô có kháng thể, lúc đó...” Dừng một chút, anh ta lại nói, “Huyết thanh của cô đã cứu mạng Cô.”

Thư Ngọc hết sức kinh ngạc, cô quay đầu nhìn Cô Mang.

Cô Mang nắm tay cô, ho nhẹ một tiếng: “Cũng không phải chuyện gì to tát...”

Abel lại nói: “Ồ, lúc đó Cô cự nự dữ dội, nhất định không cần máu cô để cứu mạng.”

Thư Ngọc sửng sốt, hồi ức dường như xoay chuyển: “Là...lần kia sao? Có phải liên quan đến Mr. X không?” Cô nhảy bèn tìm ra một đầu mối.

Cô Mang bắt đắc dĩ: “Chuyện này không phải là quá khứ rồi sao...”

Thư Ngọc dùng ánh mắt sắc như dao lườm anh: “Anh im ngay.”

Cô Mang sờ mũi, buồn bã không nói.

Mãi cho đến khi trở về sương phòng, Thư Ngọc vẫn trưng ra bộ mặt khó coi với Cô Mang.

Cô Mang ngoan ngoãn đi theo sát Thư Ngọc, Thư Ngọc đi đâu anh đi theo đó.

“Tránh ra một chút.” Sắc mặt cô không có biểu cảm, “Có bản lĩnh chuyện gì cũng gạt em hết, tránh ra tránh ra.”

Anh không đi, đứng im bên cạnh cô, ngoan ngoãn nhận sai: “Anh sai rồi.”

Cô hừ nhẹ một tiếng: “Em làm sao không biết anh đang nhận sai. Cảm thấy em ngốc dễ lừa phải không?”

Anh tỏ rõ ý chí ngay tức khắc: “Nếu anh nghĩ vậy, trời giáng sấm sét xuống ngay.”

Cô trừng mắt: “Nơi này cách Phật tử rất gần, anh còn dám ăn nói hùng hồn không kiêng kị gì hết. Anh muốn chọc em tức chết hả?”

Anh giơ tay đầu hàng: “Anh sai rồi, đều là lỗi của anh.”

Cô càng tức giận hơn, vén chăn lên lăn vào bên trong, che mình kín mít như cái bánh chưng.

Cả đầu cô vùi trong chăn, nghe được anh bắt đắc dĩ nói: “Chuyện máu em có kháng thể chỉ có anh và Abel biết thôi, anh không muốn em bận tâm.”

Cô phớt lờ anh.

Anh lại nói: “Anh cũng không muốn cho người có ý đồ xấu biết được chuyện này. Em vốn là người yếu lòng, chỉ cần người bên cạnh than thở, em sẽ nóng vội tặng máu của chính mình. Em không để ý, nhưng anh không thì rất quan tâm.”

“Năm đó anh ở Luân Đôn đánh một trận với Mr. X, chỉ vì một chút bất cẩn thôi, nhưng không phải mọi chuyện đều suông sẻ rồi sao?”

“Này, em đừng bịt kín trong chăn, bí hơi thì làm sao đây?”

“Được được được, anh đi ngay, em mau ra đi.”

Cô trốn ở trong chăn, nghe anh nói câu này còn bất đắc dĩ hơn câu kia. Sau câu nói cuối cùng của anh, trong sương phòng chợt yên tĩnh lại.

Giây tiếp theo là tiếng cửa khép mở.

Sau đó, trong phòng hoàn toàn yên lặng.

Anh đi rồi?

Cô dè dặt lộ đầu ra, con ngươi nhìn xung quanh một vòng, anh quả nhiên rời khỏi rồi.

Vì thế cô ngồi dậy xuống giường, bực tức ứ trong lòng cũng trút ra hết.

Anh luôn cho rằng giấu cô mọi chuyện là vì tốt cho cô, nhưng anh làm sao hiểu được, anh càng không nói, cô càng lo lắng.

Chuyện lần này phải khiến anh ghi nhớ thật lâu.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng cô vẫn có phần khó chịu.

Cô bảo anh đi, sao anh lại thật sự đi mất chứ? Căn phòng trống không vắng vẻ. Thiếu anh, hình như cái gì cũng không thoải mái.

Cô bướng bỉnh không thừa nhận — tự mình đuổi anh đi, giờ lại bắt đầu nhớ anh rồi.

Sương phòng khách lầu hai.

Cô Mang đá văng cửa phòng Abel, khuôn mặt không có biểu cảm đi vào.

“À, Cô, sao cậu lại tới đây?” Abel tò mò hỏi, “Cậu không cần ngủ trưa với Đàm ư?”

Nhắc tới Thư Ngọc, Cô Mang bỗng nhiên mỉm cười: “Bữa trưa tôi ăn hơi nhiều, vừa lúc sang đây để tiêu hóa thức ăn.”

Abel không hiểu, giữa việc tiêu hóa thức ăn và đến phòng anh ta thì có liên quan gì đến nhau chứ.

Chỉ nghe Cô Mang lại nói: “Lâu rồi không hoạt động gân cốt, không bằng hôm nay chúng ta đánh một trận đi.”

Abel: “...”

Thư Ngọc ở trong phòng đi qua đi lại, cô càng cảm thấy cô đơn nhàm chán. Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi không dứt, chẳng hiểu tên lịch sự bại hoại kia đi đâu rồi, nếu anh ra khỏi phòng, không biết có mang ô theo không, trời lạnh thế này, áo khoác ngoài của anh lại để ở trong phòng...

Cô cảm thấy mình là oán phụ trong khuê phòng, vì thế quyết định choàng áo khoác đi ra ngoài.

Vừa đóng cửa lại, cô thầm nói với mình, cô không phải muốn ra ngoài đi tìm tên lịch sự bại hoại kia đâu.

Hành lang im ắng, trời tuyết âm u khiến ánh sáng lơ mơ.

Cô nghĩ nghĩ, thời tiết thế này Cô Mang sẽ không đi ra khỏi căn lầu gỗ này, vì thế cô theo cầu thang đi lên trên. Cô còn nhớ trên lầu còn có một sân thượng nho nhỏ, có lẽ Cô Mang đi lên đó.

Cầu thang bằng gỗ kêu cọt kẹt, cô vịn cầu thang đi lên một cách cẩn thận.

Tiếng gió ào ào ngoài sân thượng, cô mở cửa chớp đi ra.

Cô đứng trên hành lang sân thượng, nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Cô Mang đâu cả. Bốn phía hành lang vây quanh một cái sân nhỏ, tuyết rơi đầy trên mảnh sân.

Xem ra Cô Mang không có ở đây. Cô có chút mất mát, đang muốn xoay người trở về thì nghe được trong mảnh sân đằng trước có vài tiếng động. Cô đứng phía sau cái cột tại hành lang, híp mắt nhìn về mảnh sân.

Vừa nhìn xuống, cô không khỏi sửng sốt.

Trong trời tuyết có hai bóng người đứng đó. Một trắng một đen, một cao một thấp.

Bởi vì sắc trời u ám, trước đó cô không hề chú ý có hai con người đang ở đây.

Cô nhìn chăm chăm, kinh ngạc phát hiện bóng người áo đen trông rất giống Dạ Thập Tam.

Ánh tuyết khúc xạ cánh tay bằng sắt của người kia, hóa ra thật sự là Dạ Thập Tam.

Người còn lại đứng trước mặt Dạ Thập Tam, trường bào màu trắng, rõ ràng là Lễ Cung Tú Minh.

Bọn họ đang ở đây làm gì thế?

Đột nhiên Dạ Thập Tam nhảy lên, một chương tấn công Lễ Cung Tú Minh.

Lễ Cung Tú Minh thế mà không hề né tránh, chịu một chương của Dạ Thập Tam.

Biến cố chỉ trong giây lát, Thư Ngọc còn chưa kịp phản ứng, đã thấy dòng máu đỏ thẫm chảy trên mặt đất.

Trong lòng bàn tay Dạ Thập Tam có dao găm.

Giờ phút này, con dao găm kia đang cắm ngay trong ngực Lễ Cung Tú Minh.

Máu chảy xuống trường bào màu trắng, Lễ Cung Tú Minh lại hình như không có cảm giác.

Bờ môi hần khép mở vài cái, không biết nói gì với Dạ Thập Tam, chỉ thấy cô ta đột nhiên cầm chuôi dao găm, xoay tròn một cái tựa như khoét sâu, lại giống như muốn móc ra trái tim của Lễ Cung Tú Minh.

Thư Ngọc trốn đằng sau cây cột, cô che miệng không dám làm ồn.

Cô chợt nhớ tới một câu mà Dạ Thập Tam từng nói với cô trước đó.

“Nếu tôi đến Tiểu uyển ương thiên chính là vì giết một người, cô còn có thể nghĩ vậy không?”

Hóa ra Dạ Thập Tam không hề nói đùa, cô ta đến đây quả nhiên là muốn lấy đi một mạng sống.

Ngoài kinh hãi ra, trong đầu Thư Ngọc lướt qua một ý nghĩ. Bản lĩnh của Lễ Cung Tú Minh quả thật không tồi, sao lại để mặc Dạ Thập Tam móc tim hần ra chứ?

Cứ như vậy, Lễ Cung Tú Minh sẽ mất mạng.

Máu trên mặt đất càng ngày càng nhiều. Dòng máu đỏ thẫm nằm trên đất tuyết trắng tinh mang theo vẻ lóa mắt khiến người ta kinh hãi.

Không biết qua bao lâu, Lễ Cung Tú Minh đi lảo đảo vài bước, rồi ngã xuống đất bất động.

Dạ Thập Tam đứng tại chỗ, cúi đầu liếc nhìn Lễ Cung Tú Minh nằm dưới đất. Chốc lát sau, cô ta tiến lên đá cơ thể hần, lại thử hơi thở của hần, bấy giờ mũi chân chỉ dùng chút sức, bay xuống khỏi sân thượng.

Vào thời khắc này, trên sân thượng chỉ còn Lễ Cung Tú Minh nằm trong vũng máu cùng với Thư Ngọc trốn ở phía sau cây cột.

Thư Ngọc ngơ ngác. Lễ Cung Tú Minh...người chủ khó lường của con cú đại bàng lông trắng kia, cứ thế đã chết rồi?

Lặng lẽ chết tại sân thượng tuyết trắng không ai hỏi han?

Cô không khỏi hoảng hốt.

Xưa nay nếu cô gặp phải người nào nằm trong vũng máu, cô nhất định sẽ tiến lên giúp đỡ. Nhưng giờ phút này cô lại chân chừ.

Cô không biết Lễ Cung Tú Minh rốt cuộc có phải là người đứng phía sau kia không.

Nếu đúng vậy, thế thì cô sẽ cứu lại một phiên toái lớn; nếu không phải thế thì lương tâm cô sẽ không thanh thản.

Nội tâm đấu tranh hồi lâu, cô quyết định coi như không có việc gì mà trở về phòng mình.

Thậm chí cả đời cô chịu sự dằn vặt của lương tâm, cô cũng không muốn đặt Cô Mang vào tình huống nguy hiểm.

Cho dù điều này chỉ là một khả năng.

Cô vừa đi được vài bước, chợt nghe trong hư không truyền đến tiếng phành phạch.

Vừa quay đầu cô liền nhìn thấy con cú đại bàng lông trắng to lớn kia từ màn trời chầm chậm bay xuống, cuối cùng nó đậu trên người Lễ Cung Tú Minh.

Trong sắc trời u ám, đôi mắt gồ lên của cú đại bàng càng phát ra tia sáng lạnh tanh.

Đôi mắt kia như đóm lửa, hình như có linh tính nhìn thẳng vào Thư Ngọc.

Trong lòng Thư Ngọc hồi hộp, bước chân cô tăng tốc, loạng choạng bước vào bên trong hành lang, đưa tay ra sau lưng đóng chặt cửa chớp.

Cửa chớp khép lại, ngăn trở gió tuyết đằng sau, cũng ngăn cách một số việc không thể nói rõ.

Cô ổn định tinh thần, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Khi sắp đi đến cửa sương phòng, cô đột nhiên hoa mắt, lại còn vấp phải lan can. Trông thấy mình sắp ngã xuống, cô cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, rơi vào vòng ôm quen thuộc.

Cô quay đầu thấy Cô Mang, chợt cảm thấy có điểm không chân thật: “Anh đi đâu đó?”

Anh vừa muốn nói sang chuyện khác, nhưng khựng lại cuối cùng vẫn trả lời thành thật: “Tìm Abel đánh một trận.”

Cô coi như không nghe thấy anh nói gì, tinh thần bất định nói: “Ban nãy em đi tìm anh...kết quả em nhìn thấy...em...” Nhất thời cô nói không nổi nữa.

Anh nhú mào, bỗng nhiên hơi hối hận, sao lại để cô một mình trong phòng. Anh ôm cô vào phòng, dịu dàng nói: “Em nhìn thấy gì?”

Không khí ấm áp trong phòng khiến cô lấy lại tinh thần. Cô tựa vào lòng anh, nhỏ giọng nói: “Lễ Cung Tú Minh chết rồi.”

Anh sửng sốt.

Cô dứt quãng kể lại cảnh tượng lạ lùng trên sân thượng cho anh nghe.

“Anh có muốn đến sân thượng xem thử không?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu: “Chuyện xảy ra trên sân thượng, em coi như không biết. Chiều nay, em luôn ở trong phòng cùng với anh.”

Anh nghĩ nghĩ, lại nói: “Dựa vào tình hình lúc đó, cho dù em có cứu hay không, Lễ Cung Tú Minh cũng sẽ chết. Bản lĩnh của hần tốt hơn em nhiều, tự hần còn không thể cứu chính mình, lại càng đừng nói đến có thể dựa vào em, cho nên em không cần để trong lòng.”

Nỗi bất an trong mắt cô dần ổn định, nhưng nghi hoặc trong lòng vẫn không tiêu tan: “Hần thật sự cứ thế...chết rồi sao?”

Anh thản nhiên nói: “Chỉ cần là con người, bị thương nặng như vậy thì sẽ chết.”

107. Quyển 7 - Chương 9: Khám Phá Chuyện Lớn

Màn đêm tối sầm rất nhanh, dường như chỉ trong giây lát, song cửa sổ của căn nhà gỗ hé ra ánh nến duy nhất soi sáng Tiểu uyên ương thiên.

Buổi chiều nhiệt độ càng thấp, gió tuyết càng khắc nghiệt, Cô Mang đã sớm khóa chặt cửa sổ, bảo Thư Ngọc mau chóng lên giường.

“Lò sưởi ấm nơi này không tốt cho lắm, em vào ổ chăn sưởi ấm đi.” Anh vừa kiểm tra chốt cửa có chắc chưa, vừa cầm mấy giá nến trong phòng đặt kế bên giường.

Cô không khỏi lẩm bẩm: “Trong ổ chăn lạnh vậy, anh rõ ràng muốn em làm ấm ổ chăn để anh hưởng thụ mà.” Tuy nói vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn cởi áo khoác tiến vào trong chăn.

Anh nhướn miệng cười: “Ai nói trong chăn lạnh? Không phải có người trốn trong chăn cả buổi sao? Lúc này vẫn còn chưa nóng à?”

Cô ló đầu ra, bộ dạng vừa lúng túng vừa tức giận: “Anh không được vào trong chăn, làm nóng rồi cũng không cho anh vào ngủ!”

Anh không tranh luận nữa, cởi áo khoác ngoài ra, tư thế nhàn nhã đứng lì ở bên giường cúi đầu nhìn cô: “Không cho anh vào ổ chăn ngủ à?”

Cô cau mày, nghiêm túc lắc đầu.

Ai ngờ anh đột nhiên vén chăn lên, trước khi cô còn chưa kịp phản ứng anh đã nhanh nhẹn chui vào ổ chăn, bàn tay duỗi ra nhân tiện ôm cô vào lòng.

Động tác nhanh nhẹn trôi chảy.

Đợi khi tất cả đã xong xuôi, cô mới hậu tri hậu giác mà “A” một tiếng.

Một tiếng phản kháng này quả là không có trọng lượng, bởi vì vòng ôm của anh chắc chắn là lò sưởi ấm tự nhiên tốt nhất, một khi tới gần cô sẽ không muốn rời khỏi.

“Chắc chắc.” Anh cười nói, “Anh đâu dám trông ngóng em tới làm ấm ổ chăn, ổ chăn không có em cũng lạnh thôi.” Dứt lời anh cầm bàn chân lạnh cóng của cô rồi xoa xoa.

Cảm giác được bàn chân ấm dần cô cực kỳ thoải mái, cô híp mắt lại, rồi cuộn người trong lòng anh: “Anh tới làm ổ chăn đi.”

Anh gác cằm trên đầu cô, nói: “Được, anh làm ấm ngay.”

“Abel làm sao đây?” Cô đột nhiên hỏi, “Anh ta ngủ cùng với chiếc hộp vi trùng sống kia.”

Anh thờ ơ nói: “Không sao đâu, cậu ta thích thứ vi trùng này nhất, buổi tối ôm hộp sắt ngủ cười ngây ngô đấy.”

“Thật sao?” Cô có phần không xác định.

Anh đáp: “Chính xác tuyệt đối.”

“Thế trước đó...” Cô nhớ lại lúc ban ngày Abel còn nín ống quần cô hai mắt rưng rưng muốn ngủ cùng cô.

Anh tức giận: “Trước đó cậu ta giả bộ thôi. Khó khăn lắm mới được ngủ cùng vi trùng sống, cậu ta chỉ là kích động quá thôi.”

“Ồ...”

Buồn ngủ ập tới, cô ngáp một cái: “Ngày mai tuyết nhỏ rồi chúng ta xuống núi nhé.” Trong đầu cô vô cớ hiện lên con cú đại bàng lông trắng kỳ quái kia, trong lòng chợt bất an.

“Được.” Anh luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời.

Cô lại ngáp cái nữa, nước mắt chảy ra: “Em cầu phúc giúp Hàn Kinh, anh ta không lên được Tiểu uyên ương thiên đáng tiếc quá đi.”

“Ừ.” Anh nói.

“Em còn xin lá bùa bình an cho ông nội bà nội và ông ngoại.”

“Tốt lắm.”

“Phương trưởng nhờ em chuyển một chồng kinh Phật cho ông nội, nặng lắm, anh cầm đi nhé.”

“Được.”

“Còn có...”

Đã không còn gì nữa. Cô nghiêng đầu qua một bên, hoàn toàn chìm vào mộng đẹp.

Anh cúi đầu mỉm cười, thổi tắt ngọn nến gần nhất.

Đại uyên ương thiên, bóng đêm càng dày đặc hơn, cơn gió thì lại nhẹ hơn Tiểu uyên ương thiên vài phần.

Trong sương phòng dành cho khách, Gia Tuệ đứng ngồi không yên. Trận gió tuyết này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, hành trình của bọn họ tất nhiên phải trì hoãn.

Điều khiến cô ta bất an nhất chính là đại nhân bị nhốt trên Tiểu uyên ương thiên, một chút tin tức hay lời truyền đạt cũng không có.

Trong lòng bức dọc, cô ta lại không thể tùy ý đi lại xung quanh, chỉ vì cô ta sợ rằng trong giờ phút quan trọng lại đụng phải Hàn tam lang còn khó đối phó hơn Diêm vương gấp trăm lần.

Thông minh như Hàn Kinh, hẳn là mau chóng phát giác ra sự bất ổn về cô ta.

Cô ta không thể dây vào, chỉ còn cách trốn thôi.

Đột nhiên trước phòng vang lên tiếng nổ, Gia Tuệ hét hồn từ trên ghế bật dậy.

Người hầu bước qua bậc cửa, khom lưng: “Cách cách, có người muốn tá túc.”

Gia Tuệ vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, nhú mào: “Tá túc thì tìm trụ trì.”

Người hầu còn muốn nói thêm, nhưng sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, cứng đờ bất động.

Gia Tuệ vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy một người đàn ông cao lớn từ ngoài cửa đi vào.

Người đàn ông kia thân hình cường tráng, ngũ quan góc cạnh, đôi mắt chim ưng cười như không cười lướt nhìn trong phòng, rồi mau chóng dừng lại trên người Gia Tuệ.

“Ồ, Cô phu nhân, hai canh giờ không gặp điệu bộ của cô lại thay đổi không ít đó.” Hai tay anh ta đút vào túi, dựa nghiêng vào khung cửa, bộ dạng cẩu thả.

Cổ họng Gia Tuệ kéo căng, cô ta tỏ vẻ bình tĩnh nhìn Hàn Kinh, không nói lời nào.

Hàn Kinh mỉm cười: “Thế nào, sợ tôi à?”

Đôi mắt Gia Tuệ lạnh tanh: “Tiễn khách.”

Người hầu theo bản năng run rẩy, không có động tác.

Gia Tuệ gầm lên: “Những người khác đâu?”

Hàn Kinh nói: “Đừng ồn ào, người của các người không ở đây.”

Hô hấp Gia Tuệ có phần bất ổn. Người của bọn họ không ở đây? Một mình đại nhân lên Tiểu uyên ương thiên, không mang theo người hầu, thế thì thị vệ đi theo lên Uyên ương thiên ở đâu rồi?

Trước mắt là người đàn ông mang dáng vẻ lưu manh, còn đáng sợ hơn trong suy nghĩ của cô ta.

Hàn Kinh tự tìm chiếc ghế bành rồi ngồi xuống, chân bắt chéo híp mắt nhìn Gia Tuệ: “Xem ra ánh mắt Diêm vương tệ quá.”

Gia Tuệ cảnh giác nhìn chằm chằm Hàn Kinh, chỉ nghe anh ta nói tiếp: “Nhìn kỹ cô và Thư Ngọc có giống nhau đâu.”

Cô ta sưng sốt.

Anh ta dừng một chút lại nói: “Thư Ngọc xinh đẹp hơn cô nhiều.”

Khuôn mặt cô ta tối sầm.

Anh ta nhếch miệng: “Chỉ nhìn mắt thôi, ánh mắt Thư Ngọc đẹp hơn cô rồi. Cô xem mắt cô kia, chất chứa bao nhiêu âm mưu quỷ kế mới u ám như vậy hả? Đôi mắt Thư Ngọc tựa như hồ nước trong veo, khoan khoái dễ chịu.”

“Lại nhìn ngũ quan của cô kia, thật gương gạo, vừa nhìn là biết giả ngay. Cô nhìn ngũ quan Thư Ngọc đi, khiến người ta nhìn lần đầu không nhận được mà nhìn tiếp lần hai lần ba.”

“Quan trọng nhất là khí chất, Thư Ngọc tựa như ánh trăng, cô thì...” Anh ta dừng một chút, cuối cùng thốt ra, “Khiến người ta cảm thấy giống như một cái bóng.”

Trong lòng Gia Tuệ trào dâng sóng lớn, cô ta cố nhẫn nhịn mới không phát cáu ngay tại chỗ.

Cô ta hận nhất người khác lấy cô ta ra so sánh với Thư Ngọc. Cô ta nhờ ma cốt thay bộ mặt của Thư Ngọc, trộm được ngũ quan lại không trộm được thần thái, bảo Thư Ngọc làm cái bóng nhưng bản thân cô ta càng sống giống như cái bóng không thể ra ánh sáng.

Cô ta đã định cả đời lênh đênh, nhưng dựa vào gì Đàm Thư Ngọc có thể trải qua cuộc sống thuận buồm xuôi gió, còn có một người yêu cùng bạn bè xung quanh?

Cô ta không cam lòng.

Bỗng nhiên Gia Tuệ cười lạnh: “Anh nói những lời này với tôi thì có ích lợi gì chứ, tại sao không nói cho Đàm Thư Ngọc nghe?”

Hàn Kinh biếng nhác lấy cánh tay gối đầu: “Nếu cô muốn kể lại những lời này cho cô ấy nghe tôi cũng không có ý kiến, thế thì không nhọc tôi ra tay, để Cô Mang kết liễu cô trước.”

Gia Tuệ tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch.

“Còn có một chuyện.” Hàn Kinh chậm rãi nói, “Cô cho là lúc trước tại sao Diêm Phong lại thích cô chứ?”

Đầu ngón tay Gia Tuệ bấm chặt vào lòng bàn tay.

“Bởi vì anh ta xem cô là cháu gái của thầy anh ta, Đàm Thư Ngọc.”

Hàn Kinh thờ ơ nhìn Gia Tuệ cố nén nổi giận nhìn thẳng mình, anh ta thầm nghĩ, được lắm. Con gái còn trẻ quả nhiên chưa từng bị kích động.

Anh ta chỉ xoi mói có một tí mà cô ta đã rối loạn thế này rồi.

Bỗng dưng anh ta không thể kiềm chế mà nghĩ tới một người khác, rõ ràng cũng là gương mặt này, tại sao khi đối mặt với đủ loại mảnh khốc của anh ta cô lại có thể nhìn thấu ngay lập tức.

Người phụ nữ giống như mèo.

Sau một lúc lâu, anh ta thu hồi mạch suy nghĩ, chậm rãi nói: “Thứ đồ mà đại nhân các người muốn lên Tiểu uyên ương thiên lấy, tôi có ở đây.”

Trong lòng Gia Tuệ kinh hãi, ngữ khí lạnh run: “Tôi không rõ anh đang nói cái gì.”

Hàn Kinh cười cười: “Không phải là nửa tấm bản đồ sao?”

Trái tim Gia Tuệ ngừng đập nửa nhịp, lại nghe anh ta nói: “Hiện tại, tấm bản đồ kia ở ngay trên người tôi.”

Hàn Kinh nhìn Gia Tuệ, cười bí hiểm: “Cô có thể suy nghĩ một chút, làm sao mới có thể khiến tôi cam tâm tình nguyện giao bản đồ cho cô.”

Nắng mai nhẹ nhàng chiếu trên Tiểu uyên ương thiên, Thư Ngọc tỉnh giấc.

Cô Mang vẫn còn ngủ say. Cô cẩn thận kéo ra cánh tay anh đang ôm eo mình, tự mình choàng áo khoác lạng lẽ xuống giường.

Trong lúc còn ngái ngủ cô bị một bài hát đánh thức.

Bài hát này cô biết, ngôn ngữ Nhật Bản, thơ ca Nhật Bản, cùng với giọng hát uyển chuyển hàm xúc do cô gái kia hát ra.

Nhưng điểm khác biệt là, trong giọng hát ngoài cửa sổ lúc này còn xen lẫn mấy phần hạnh phúc.

Thư Ngọc đi trên hành lang gỗ, liền trông thấy Tương Diệp Gia Đại ở tại con đường chật hẹp để chân trần ngồi dưới hiên nhà, bàn chân trắng nõn đang đưa trong không khí lạnh băng.

Nhưng cô ta hình như không hề cảm thấy lạnh lẽo.

“Gia Đại?” Thư Ngọc thử kêu một tiếng.

Tiếng hát ngừng lại.

Gia Đại quay đầu nhìn Thư Ngọc. Khuôn mặt cô ta bị gió thổi trúng dần đỏ lên, nhưng vẫn phân biệt rõ ràng với vẻ ửng đỏ e thẹn trên khuôn mặt.

“Thư Ngọc, Phật ở đây thật sự rất linh thiêng.” Gia Đại ngẩng mặt lên, “Tôi và Tú Minh Quân đã ở bên nhau.”

Thư Ngọc sửng sốt: “Khi nào hai người ở cùng nhau?”

“Đêm qua.” Gia Đại nhẹ nhàng nói, trong mắt cô ta nổi lên ánh nước trong trẻo, cực kỳ long lanh.

Đêm qua? Thư Ngọc nhất thời không có phản ứng.

Hôm qua lúc chập tối Dạ Thập Tam giết chết Lễ Cung Tú Minh, Gia Đại làm thế nào ở cùng một đêm với Lễ Cung Tú Minh?

Thư Ngọc theo bản năng quay đầu nhìn về cửa sổ của Lễ Cung Tú Minh.

Cô vừa trông thấy liền sững sờ ngay tại chỗ.

Cánh cửa sổ thuộc về Lễ Cung Tú Minh giờ phút này chập chờn ánh nến, có một bóng người cao gầy mơ hồ đứng cạnh ánh nến.

Trong hư không, hình như truyền đến tiếng chim kêu như có như không.

108. Quyển 7 - Chương 10: Nội Tâm Bất An

Gió thổi vù vù trên mái hiên hành lang, mang theo vài mảnh băng tuyết, chạm vào khiến người ta đau đớn.

Đầu óc Thư Ngọc hơi hỗn loạn, cô lấy lại tinh thần rồi quay đầu nói với Gia Đại: “Nơi này lạnh lắm, chúng ta vào trong được không?” Dứt lời cô nắm tay Gia Đại.

Mầm lá phơi bày trong trời tuyết lâu dài đã lạnh đến tê cóng, hơi lạnh từ da thịt truyền tới khiến Thư Ngọc run cầm cập.

Gia Đại ngoảnh đầu lưu luyến nhìn Lễ Cung Tú Minh bên cửa sổ, cuối cùng gật đầu: “Được.”

Thư Ngọc nắm tay Gia Đại đi vào bên trong căn lầu gỗ, nhân tiện kéo cánh cửa bằng trúc thông đến hành lang, cánh cửa đóng lại, tiếng gió tuyết nhỏ dần trong nháy mắt.

Hình như lúc này Gia Đại mới cảm thấy lạnh, toàn thân run rẩy không ngừng.

Thư Ngọc không khỏi nhú mày, theo bản năng muốn dẫn Gia Đại vào trong phòng uống một tách trà nóng, nhưng lại nhớ ra Cô Mang vẫn còn ngủ, cô không muốn người ngoài quấy nhiễu giấc ngủ của anh, cô bèn nói: “Phòng cô ở đâu? Tôi đưa cô về phòng nhé.”

Gia Đại lão đảo hai bước, vịn vào cánh tay Thư Ngọc mới di chuyển được bước chân, cô ta ngược mắt tỏ vẻ có lỗi: “Đã khiến cô thêm phiền toái rồi.”

Gian phòng của Gia Đại ở ngay dưới lầu phòng Thư Ngọc, vừa lúc nằm bên cạnh Abel.

Đi vào phòng, Thư Ngọc đổ đầy một chậu nước nóng để Gia Đại làm ấm bàn chân, rồi pha một tách trà gừng nóng để giảm lạnh.

Hơi nóng lan tràn gân cốt, làn da Gia Đại vốn tái nhợt dần dần hồng hào lên.

Thư Ngọc trông thấy Gia Đại đã tốt hơn nhiều, thế là cô làm như lơ đãng nói: “Chúc mừng nhé, cuối cùng cô đã khiến Tú Minh Quân rung động.”

Gia Đại đang cầm tách trà gừng, cười hơi ngượng ngùng: “Hạnh phúc này là do tôi cưỡng cầu, chẳng biết có được lâu dài không.”

“Hai người đêm qua...ở cùng nhau cả đêm?” Thư Ngọc dè dặt hỏi.

Gia Đại đỏ mặt, sau đó gật đầu.

Thư Ngọc ngạc nhiên: “Hai người...”

Gia Đại cúi đầu, khóe miệng chứa ý cười: “Chính là như cô suy nghĩ. Tú Minh Quân quả thật là một người rất dịu dàng, tôi tuyệt đối không hối hận.”

Thư Ngọc nhất thời ghen lời. Cô rõ ràng tận mắt nhìn thấy Lễ Cung Tú Minh bị giết chết, nhưng cô gái trước mắt lại qua đêm cùng hắn.

Từng lời nói hành động của Gia Đại không giống giả vờ, Thư Ngọc không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ mọi chuyện xảy ra trên sân thượng đều là ảo giác sao?

Sao lại có ảo giác chân thật đến vậy?

Thư Ngọc không nghĩ ra, nghe được Gia Đại nhỏ giọng nói bên tai cô: “Thư Ngọc, lần đầu tiên của cô, có cảm giác thế nào?”

Lời này khiến Thư Ngọc ngớ ra, hồi lâu sau cô mới phản ứng Gia Đại đang hỏi cái gì.

Cô há hốc mồm, nhất thời chẳng biết nên đáp lại thế nào.

Cô ngược lên liền chạm phải ánh mắt mong chờ của Gia Đại, Thư Ngọc không khỏi hơi lúng túng, vì thế cô nói lấy lệ: “Lâu rồi, không còn nhớ.”

Gia Đại có chút thất vọng: “Thời khắc quan trọng vậy, sao lại không nhớ chứ?”

Thư Ngọc ho nhẹ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Gia Đại còn nói: “Tôi không biết lần đầu tiên của người khác ra sao, nhưng của tôi...không giống như suy nghĩ lúc trước của tôi.”

Trái tim Thư Ngọc lỡ nhịp: “Khác thế nào?”

Gia Đại trông có vẻ mơ hồ, cô ta nhìn Thư Ngọc không đáp mà hỏi lại: “Thư Ngọc, lần đầu tiên của cô là cùng chồng cô phải không?”

Thư Ngọc bối rối, nhưng vẫn đáp: “Phải.”

“Anh ấy là người cô rất thích phải không?” Đôi mắt Gia Đại bình tĩnh, “Cô chưa từng thích ai đến vậy, đúng không?”

Thư Ngọc gật đầu: “Phải.”

“Cho nên, cô trao chính mình cho anh ấy, trong lòng cũng vui sướng phải không?” Gia Đại lại hỏi.

Thư Ngọc chẳng hiểu nguyên do, nhưng cô không ngắt ngang Gia Đại: “Đúng.”

Gia Đại bỗng nhiên im bặt.

Hồi lâu sau cô ta mới cất tiếng: “Tôi vốn tưởng rằng tôi cũng sẽ giống như cô. Nhưng khi tôi thật sự trao chính mình cho Tú Minh Quân, tôi lại cảm thấy không vui vẻ.” Trong ánh mắt cô ta loáng thoáng vẻ lo lắng, “Tôi hơi sợ hãi.”

Thư Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cô mỉm cười: “Cô gái ngốc, cô bắt đầu lo được lo mất rồi.” Ban đầu nhìn một người từ xa, chỉ cần trông thấy hắt hủi trong lòng sung sướng, hiện giờ được một ít ngon ngọt, đương nhiên theo bản năng càng muốn nhiều hơn.

Nhưng trong lòng cũng hiểu, người kia sẽ không cho thêm nữa.

Vì thế lo sợ bắt an.

Gia Đại khẽ cười: “Nếu Tú Minh Quân có thể đối xử với tôi giống như chồng cô đối với cô thì thật là tốt biết bao.”

Thư Ngọc mỉm cười: “Hạnh phúc của mỗi người đều không giống nhau, cô đang hâm mộ người khác, có lẽ người khác đang hâm mộ cô.”

“Tôi có cái gì đáng hâm mộ chứ.” Gia Đại cười khỏ, “Tú Minh Quân không muốn cưới tôi.”

Thư Ngọc nhìn Gia Đại, dịu dàng nói: “Cô sẽ gặp được người chồng của mình.” Người kia tuyệt đối không phải Lễ Cung Tú Minh.

Gia Đại bật cười khúc khích: “Tốt, nhưng tôi phải cầu xin một điều trước Phật tổ —— tôi hy vọng trận tuyết này đừng có ngừng, để tôi và Tú Minh Quân ở tại đây, vĩnh viễn không rời xa nhau.”

Thư Ngọc nhìn khuôn mặt Gia Đại tràn đầy hy vọng, cô không khỏi thở dài một hơi. Cô cũng muốn cầu xin Phật tổ, hy vọng trận tuyết này mau dừng lại, để cô và Cô tiên sinh của mình sớm rời khỏi nơi này.

Hai nguyện vọng, chân thành như nhau, nếu Phật tổ có thể nghe được thì sẽ cho ai toại nguyện đây?

Đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng loảng xoảng, Thư Ngọc và Gia Đại giật mình.

“Tiếng gì thế?” Gia Đại bối rối nhìn sang Thư Ngọc.

Thư Ngọc nhú mày, đến bên cửa sổ mở ra một nửa. Âm thanh kia là từ căn lầu gỗ bên cạnh truyền tới, lắng nghe phương hướng có lẽ ở góc xéo phía trên hai cô. Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nhìn qua căn nhà kia.

Vừa ngẩng đầu lại có tiếng phịch vang lên, theo tiếng động kia có một người nện mạnh trên cửa gỗ ngã trên ban công.

Người kia bị sức lực mạnh mẽ tấn công, bị đánh mạnh vào lan can gỗ.

Thư Ngọc kinh ngạc, người bị ngã chính là Dạ Thập Tam.

Hình như cảm giác được ánh nhìn của người khác, Dạ Thập Tam chột cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Thư Ngọc và Gia Đại.

Khoảnh khắc trông thấy Thư Ngọc, ánh mắt cô ta có mấy phần kinh ngạc. Ngay sau đó, khóe miệng cô ta nhếch lên nụ cười.

Cô ta đứng dưng giơ tay áo màu đen mà lau vết máu trên khóe miệng, rồi nói với người đứng ở trong cánh cửa: “Chuyện anh không dám làm thì tôi làm. Ân oán của anh anh định đoạt, thù của tôi tôi tự báo.”

Âm thanh không lớn không nhỏ, vừa đủ để Thư Ngọc nghe được rõ ràng.

“Ngu xuẩn.”

Giọng nói khàn đục phát ra từ bên trong cánh cửa, một bóng người từ cạnh cửa xuất hiện.

Tóc dài qua vai, áo choàng đỏ thẫm, nửa mặt nạ sắt hiện lên tia sáng lạnh lùng.

Là Giang Nam.

Thư Ngọc hơi sững sốt. Bắt đầu từ lúc nhìn thấy Dạ Thập Tam thì cô đã biết nhất định Giang Nam cũng ở Tiểu uyển ương thiên, nhưng cho tới giờ cô mới trông thấy anh ta.

Từ góc độ của Giang Nam, anh ta không thể thấy Thư Ngọc và Gia Đại, nhưng Thư Ngọc có thể thấy hết từng cử động của anh ta.

Lần đầu tiên cô thấy Giang Nam tức giận đến vậy.

“Sự lỗ mãng của cô sẽ hại chết cô.” Anh ta lạnh lùng nói, “Chờ thêm một khắc nữa, cô cũng không nhẫn nại được ư?”

Dạ Thập Tam cười nhạo một tiếng: “Còn muốn chờ bao lâu? Hiếm khi ông trời bằng lòng chiếu cố tôi một lần, ban xuống trận tuyết lớn này đưa kẻ kia đến tay tôi, tôi không nắm chắc cơ hội lần này thì còn muốn đợi đến khi nào hả?”

“Anh cam tâm sao?” Cô ta lại nói, “Anh làm hỏng giọng hát, bị hủy dung mạo, mai một tài hoa chỉ vì ngày nào đó. Tôi để ngày đó đến sớm một chút, không tốt sao? Cho anh sớm ngày toại nguyện, không tốt sao?”

Giang Nam không nói gì.

Dạ Thập Tam không bỏ cuộc, gần từng chữ: “Anh muốn đợi đến ngày nào?” Cô ta bỗng nhiên cặp mắt lướt nhanh qua Thư Ngọc, “Đợi đến lúc không thể gầy đàn sao?”

Ầm một tiếng, cửa gỗ đóng lại, chỉ còn một mình Dạ Thập Tam mệt mỏi dựa vào hàng rào, hứng lấy tuyết trắng đang tuôn rơi.

Vài câu đối thoại ngắn ngủi cứ luẩn quẩn trong đầu Thư Ngọc, cô ngơ ngẩn suy nghĩ gấn kết manh mối, thế nhưng làm thế nào cũng thiếu mất một then chốt.

Dạ Thập Tam làm vậy là muốn nói gì với cô đây?

Có liên quan đến Giang Nam sao?

Ngước mắt lần nữa, trên ban công kia đã không còn bóng dáng Dạ Thập Tam. Thư Ngọc lấy lại tinh thần, đóng cửa sổ lại.

“Thư Ngọc?” Gia Đại nhìn Thư Ngọc hỏi.

Thư Ngọc quay đầu mỉm cười: “À, có lẽ giữa bạn bè cãi nhau thôi.”

Gia Đại còn muốn nói thêm lại nghe Thư Ngọc nói: “Tôi về trước đây, nếu chồng tôi tỉnh lại không thấy tôi đâu anh ấy nhất định sẽ không vui.”

“Ồ, vậy cô mau trở về đi.” Gia Đại vội nói, “Hôm nay thật sự cảm ơn cô.”

Trong lòng Thư Ngọc có tâm sự, chỉ gạt đầu rồi ra khỏi phòng Gia Đại, không hề nhận thấy cô ta có điều muốn nói nhưng lại thôi.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, bên trong khôi phục sự yên tĩnh, chỉ có tiếng chậu nước ngâm chân xao động.

Gia Đại cúi đầu nhìn cái chậu gỗ hồi lâu, sau đó lặng lẽ cởi áo khoác.

Từng lớp ki-mô-nô rơi xuống cạnh bàn chân cô ta, cuối cùng còn lại mảnh áo trong trắng tinh.

Trên chiếc áo trắng dính đầy vết máu đỏ sẫm.

Từng vệt từng vệt nhìn thấy mà giật mình.

Cô ta giống như hết hồn, tháo ra chiếc áo dính máu rồi quăng vào chậu nước.

Không có quần áo che lấp, cơ thể trắng nõn phơi bày trong không khí. Làn da cô ta cũng dính máu, từng khoanh từng khoanh đã sẫm đông lại.

Kỳ thật, cô ta cũng biết mình và Thư Ngọc chẳng qua chỉ gặp vài lần, thật sự không nên thảo luận vấn đề riêng tư.

Nhưng cô ta không biết nên kể với ai.

Cô ta đã nói dối Thư Ngọc, Lễ Cung Tú Minh không hề dịu dàng như lời cô ta nói.

Đêm dài tĩnh lặng, cô ta gõ cửa phòng hắn.

Sau khi cởi bỏ quần áo của cô ta, hắn đã dùng tơ lụa bịt kín mắt cô ta.

Cô ta ngỡ ngàng mơ hồ giao toàn bộ chính mình cho hắn.

Trong lúc hoan ái cô ta nghe được hắn nói vài lời bên tai cô ta. Những lời kia vô cùng khó hiểu, hình như là Hán ngữ cổ xưa, lại giống như thần chú, cô ta không nghe rõ, cũng chẳng dám hỏi.

Đắm chìm trong giọng nói trầm thấp của hắn, cô ta đánh mất bản thân.

Khi tỉnh lại thì trời đã gần sáng. Lễ Cung Tú Minh ăn mặc chỉnh tề từ lâu, hắn ngồi trên ghế dài bên cửa sổ mở ra một cuộn vải.

Hắn mặc trường bào trắng, mặt mày điềm nhiên ôn hòa, bất động như một bức tranh.

Cô ta còn chưa ngấm ngấm đủ bức tranh này, hoang mang phát giác trên người mình dính đầy máu.

Cô ta thét ra tiếng. Tại sao lại nhiều máu như vậy? Cô ta hiểu được lần đầu của người con gái sẽ có máu, nhưng cô ta chưa bao giờ biết sẽ chảy ra nhiều máu thế này.

Cô ta sẽ chết sao?

Vì thế Tú Minh Quân mới hỏi: Cho dù sẽ mất mạng, cô cũng muốn ở bên ta ư?

Cô ta sợ hãi khóc lóc.

Cô ta cảm thấy có người xoa nhẹ hai má mình.

“Tại sao phải khóc chứ?” Hắn hỏi, “Đây không phải là tâm nguyện của cô sao?”

Cô ta hơi run rẩy.

“Đây không phải là máu của cô.” Hắn nói.

Không phải máu của cô ta thì là của ai chứ? Cô ta mù mờ.

“Sợ ta không?” Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, “Xem, các người đều khẩu thị tâm phi, rõ ràng nói thích ta muốn ở cùng ta, nhưng kết quả đều tỏ ra thế này.”

“Cô trở về đi.”

Cô ta run rẩy mặc quần áo. Sắp đi đến cạnh cửa, cô ta chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn: “Em còn có thể ở cùng Tú Minh Quân không?”

Hắn đáp: “Điều này phải hỏi chính cô.”

Hỏi bản thân cô ta sao?

Cô ta chỉ cảm thấy trong lòng tựa như một mái chèo nổi trên biển cả, một đầu chèo phơi nắng, còn đầu kia thì chìm xuống hầm băng.

109. Quyển 7 - Chương 11: Giác Mộng Hoang Đường

Thư Ngọc ở trong hành lang đi vài bước rồi đứng lại.

Cô vịn lan can, nhớ kỹ lại cuộc đối thoại giữa Dạ Thập Tam và Giang Nam.

Dạ Thập Tam nói, Giang Nam làm hỏng giọng hát, bị hủy dung mạo, còn chuẩn bị báo thù.

Bởi vậy, phần mặt dưới lớp mặt nạ sắt của Giang Nam không phải là cái bớt bẩm sinh, mà là do con người gây ra.

Thư Ngọc dừng một chút, nhớ tới khi ở trong tây điện tại Đại uyên ương thiên, Giang Nam và Lễ Cung Tú Minh giằng co với nhau.

Rốt cuộc hai người họ có ân oán gì?

Ân ân oán oán trên thế gian này làm sao kể xiết, Thư Ngọc đương nhiên tránh được thì tránh, nhưng lần này cô lại không nhịn được mà muốn tìm tòi đến cùng.

Cô loáng thoáng cảm nhận được, trong vụ ân oán này, có lẽ mình đã đóng một vai diễn nhỏ bé.

Nếu không, Dạ Thập Tam cũng không nhìn cô trong lúc chật vật tranh chấp cùng Giang Nam.

Ánh nhìn ngẩn ngủ kia, ngoài vẻ kinh ngạc khi vừa nhìn thấy Thư Ngọc và Gia Đại thì còn lại đều là cảm xúc lẫn lộn không thể nói rõ.

Thư Ngọc không hiểu, Dạ Thập Tam và mình không tính là quen thân, tại sao cô ta lại lộ ra sắc mặt như vậy với mình?

Là bởi vì...Giang Nam?

Cô tưởng rằng giữa Dạ Thập Tam và Giang Nam có điểm mập mờ, nhưng sau khi tiếp xúc, hình như quan hệ giữa hai người không giống như cô suy nghĩ.

Bọn họ là chủ tớ trên danh nghĩa nhưng lại thân thiết hơn vậy, cả hai giúp đỡ lẫn nhau nhưng hình như tự mình đều có lý lẽ trái ngược.

Tựa như hai người vốn nên là đường thẳng song song mà bị ép buộc phải giao nhau, biết được bí mật và điểm yếu của đối phương, có tranh chấp có bất đồng, cầm dao kiếm hướng về nhau, nhưng lại tiếp tục đi cùng con đường.

Động lực thúc đẩy bọn họ đi cùng nhau có thể có rất nhiều loại, nhưng Thư Ngọc chắc rằng động lực đó nhất định là kẻ thù.

Dạ Thập Tam và Giang Nam có kẻ thù chung, người này khiến bọn họ dè chừng, phải liên thủ với nhau.

Mà kẻ thù này là Lễ Cung Tú Minh.

Dạ Thập Tam chắc là không thể kiềm chế mà đi ám sát Lễ Cung Tú Minh trước, làm trái ý Giang Nam.

Chẳng qua có lẽ bọn họ còn chưa biết, thực ra Lễ Cung Tú Minh vẫn còn sống.

Lễ Cung Tú Minh. Thư Ngọc nhíu mày, người này cho cô cảm giác rất kỳ quái, cô không hề che giấu mà tỏ rõ ý thù địch với hắn, nhưng hắn lại chẳng để ý, ngược lại, hình như hắn...có ý đồ tỏ vẻ thân thiện với cô.

Kẻ địch giương nanh múa vuốt không phải là nguy hiểm nhất, mà chính là kẻ bụng dạ khó lường ẩn giấu dưới lớp ngoài hòa nhã mới nên đề phòng nhất.

Thực lực khó lường, ngay cả khoét tim cũng không chết...quái thai.

Suy nghĩ hơi xa xôi, Thư Ngọc day mi tâm. Nếu Dạ Thập Tam và Giang Nam nhìn có vẻ là đồng minh, thế thì tại sao Dạ Thập Tam luôn cố tình vô ý để cô biết chuyện của Giang Nam?

Thư Ngọc nhướn mày suy nghĩ hồi lâu, thật không rõ trong quá khứ mình đã có lúc nào dính dáng đến Giang Nam.

Thiên Cơ Các. Cầu Lão Thất. Ông chủ Giang. Giang Nam.

Đây là tất cả những gì Thư Ngọc biết.

Giang Nam. Dạ Thập Tam. Lễ Cung Tú Minh.

Đầu óc Thư Ngọc hơi nhức nhối, manh mối hỗn độn trong đầu, không thể đưa ra một đầu mối.

Thôi, không nghĩ ra được nguyên do thì quăng nó sang một bên, có lẽ cơ duyên vừa tới thì mớ hỗn độn này tự nhiên được tháo ra. Nghĩ đến đây, cô nắm chặt áo khoác ngoài, đi về phía phòng mình.

Đại uyên ương thiên, sương phòng khách.

Hàn Kinh ngược ngạo chiếm lấy chiếc giường lớn nhất trong sương phòng, anh ta dựa gối, liếc xéo nhìn Gia Tuệ đang ngồi một bên tức giận đến phát run.

“À, chào buổi sáng.” Anh ta nhếch miệng.

Hai tay Gia Tuệ cuộn thành nắm đấm, ngồi thẳng lưng: “Đây là giường của đại nhân chúng tôi, anh xứng đáng để nằm ư?!”

Hàn Kinh cười lưu manh: “Tôi không phải đang nằm đây sao? Có bản lĩnh thì kéo tôi xuống đi.”

Gia Tuệ vô cùng tức giận: “Trên người anh hoàn toàn không có nửa tấm bản đồ kia, chẳng qua chỉ muốn lừa gạt để lấy bản mẫu còn lại của chúng tôi thôi, anh tưởng tôi không biết ư?”

Hàn Kinh nhíu mày: “Ồ, cô nghĩ vậy cũng được. Nhưng làm phiền cô động não một tí, chúng tôi lấy tấm bản đồ rách nát kia có ích gì chứ? Các người coi lăng mộ kia là kho báu, còn chúng tôi chẳng qua coi nó là đồng phân thôi.”

Khuôn mặt Gia Tuệ trắng bệch: “Anh anh anh...” Có lẽ cô ta đã sống nhiều năm thế này, chưa từng gặp kẻ nào vô lại thô tục như vậy.

“Được thôi, bàn bạc với cô cũng chẳng được cái gì.” Hàn Kinh thở dài nhấn mạnh, “Cô căn bản không thể can thiệp vào chuyện này, tôi phải chờ đại nhân nhà cô từ Tiểu uyên ương thiên trở về. Hắn còn trở về không vậy? Xem ra hắn tự mình đi dạo ung dung tự tại, để lại các người ở đây phòng thủ.”

Gia Tuệ hừ lạnh một tiếng: “Anh biết cái gì, người bất trung bất nghĩa đương nhiên không hiểu việc làm của chúng tôi. Một ngày đại nhân còn chưa xuống Tiểu uyên ương thiên, thì chúng tôi ở đây chờ một ngày.”

Hàn Kinh cười cười: “Thế thì xem ra hắn quả thực chuẩn bị ở lại Tiểu uyên ương thiên nghỉ ngơi một thời gian. Lại đây, nói cho tôi biết đi, hắn đang ở đâu làm cái gì hả?”

Gia Tuệ tự biết mình lỡ lời, hối hận không thôi, nhưng tên lưu manh trước mắt này căn bản khó mà đề phòng.

“Không nói nữa.” Hàn Kinh cười, “Vậy để tôi nói nhé.”

Sắc mặt Gia Tuệ thay đổi, cô ta chững hờ nhìn sang Hàn Kinh.

Hàn Kinh sờ cằm: “À. Nhìn sắc mặt cô, đại nhân các người đến Tiểu uyên ương thiên làm chuyện không nhỏ đâu nhỉ.”

Gia Tuệ xoay mặt qua, bối rối trong lòng đạt đến cực điểm.

“Ồ, xem ra tôi lại đoán trúng rồi.” Giọng điệu Hàn Kinh cực kỳ vui vẻ, “Đề nghị đại nhân nhà các người đổi một tả hộ pháp khác đi, giống như cô, đáp án gì cũng viết hết trên mặt, sau này các người làm sao trả trọn chứ?”

Gia Tuệ chợt đứng lên, quay đầu định rời khỏi phòng. Bàn chân cô ta còn kịp bước ra thì cửa phòng kêu kệt rồi mở ra.

Đáy lòng cô ta trong nháy mắt dâng lên niềm hy vọng, nhưng khi nhìn thấy người tới đáy lòng cô ta chợt trầm xuống mấy phần.

Người tới không phải đại nhân.

Đứng ngoài cửa là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc bộ âu phục màu nâu nhạt chỉnh tề, vẻ phong trần mệt mỏi khó mà giấu được khí chất tuần nhã.

Anh ta tháo mũ xuống, giữ sạch tuyết rơi trên vành nón, sau đó cười nói với hai người trong phòng: “Mới đầu năm đã tuyết lớn như vậy, năm nay chắc là năm bội thu, hai người nói có đúng không?”

Gia Tuệ mím môi, không nói gì.

Hàn Kinh dùng đôi mắt chim ưng đánh giá người đứng chỗ kia, sau đó anh ta cũng cười: “Ồ, vị này chính là...đại nhân nhà các người.”

Người tới cười ôn hòa: “Hàn tiên sinh nhận lầm người rồi, tại hạ Mục Nhã Bác, môn sinh của đại nhân.”

“Người Mãn?” Hàn Kinh nhìn thấy rõ ràng ngũ quan của Mục Nhã Bác.

Mục Nhã Bác gật đầu: “Tiên sinh rất tinh mắt. Vậy tôi cũng đoán nhé, ngũ quan tiên sinh mang theo vẻ cao quý, tổ tiên cho dù không phải hoàng thân quốc thích, thì cũng là quan nhân cao quý bên cạnh hoàng đế.”

Hàn Kinh giật mình trong lòng, sắc mặt vẫn tỏ vẻ thờ ơ: “Anh biết coi tướng à?”

“Không dám,” Mục Nhã Bác khiêm tốn nói, “Tôi tới là muốn bàn bạc một việc với tiên sinh.”

“Chuyện gì?” Hàn Kinh hỏi.

Mục Nhã Bác đáp: “Chuyện mà tiên sinh vừa mới bàn bạc với Gia Tuệ.”

“Bàn chuyện với cô ta lật tẩy ra hết rồi, cô ta đã nói đáp án cho tôi biết.” Hàn Kinh cất giọng mỉa mai cười một tiếng.

“Thế thì, chuyện có liên quan đến nửa tấm bản đồ kia cùng với một nửa còn lại thì sao?” Mục Nhã Bác thông thả nói.

Hàn Kinh nhướn mày: “Anh có thể làm chủ?”

“Làm chủ tôi không dám nhận,” Mục Nhã Bác hơi khom lưng, “Nhưng lời nói của tôi vẫn có phân lượng.”

Tiểu uyên ương thiên, hơi lạnh vẫn như trước.

Thư Ngọc đứng ở cửa phòng, giậm giậm chân vì lạnh, nhưng khi mở cửa cô rất nhẹ tay, có lẽ Cô Mang vẫn còn ngủ.

Giây phút mở cửa trong lòng cô hơi nghi hoặc. Ồ? Khi cô ra ngoài đã quên khóa cửa sao?

Cô không để ý, dù sao trong phòng cũng chẳng có đồ gì quý giá, có lẽ quý giá nhất phải kể tới Cô tiên sinh. Nhưng nếu muốn trộm đi Cô tiên sinh, trên đời này không có mấy người có thể làm được.

Cô khẽ khàng bước vào trong, nhìn thấy quả nhiên có người cuộn trong chăn, cô âm thầm bật cười trong lòng, hiếm khi anh lười biếng như vậy, sau khi ngủ thẳng giấc vẫn còn nằm trong chăn.

Vì thế cô nổi lòng tình nghịch, vén chăn lên, mang theo hơi lạnh trên người mình quấn lấy người anh, đôi tay lạnh lẽo chạm vào cổ anh.

Ngay khi tay cô chạm vào, cô cảm thấy có phần bất ổn.

Cảm giác này...không giống.

Cô hơi sững sốt, trông thấy người bên cạnh bị hơi lạnh nhập vào mà chậm chậm xoay người lại.

Người kia mở mắt đối diện cô, đôi mắt hẹp dài điềm tĩnh giống như hồ nước đóng băng, gọi vào cô lạnh đến thấu tim.

“A!”

Cô theo phản xạ nhảy dựng lên, trọng tâm không vững bèn ngã mạnh dưới sàn gỗ.

Người trên giường từ từ ngồi dậy, áo bào trắng hơi mỏng có thêm mấy nếp nhăn, nhưng mà không hề có vẻ lồi thoi lếch thếch, ngược lại tăng thêm vài phần khí chất phàm tục bình dị gần gũi.

“Chắc, ngã đau không?” Người kia nói.

Thư Ngọc ngây ngốc nhìn Lễ Cung Tú Minh ngồi trên giường không hề có vẻ buồn ngủ, đầu óc cô giống như bột nhồi bị khuấy trộn.

Chuyện gì đây? Tại sao Lễ Cung Tú Minh lại ở trong phòng cô? Cô Mang đi đâu rồi?

Cô đang nằm mơ phải không, từ khi đến Tiểu uyên ương thiên, mọi thứ đều tách khỏi sự nhận thức của cô.

Chẳng qua giấc mộng hoang đường này, sao lại trở thành ác mộng?!

110. Quyển 7 - Chương 12: Nguyên Mẫu Trùng Sống

Từ lúc Thư Ngọc rời giường thì Cô Mang đã tỉnh lại.

Người con gái bên cạnh rón rén chui ra khỏi lồng ngực anh đi ra ngoài, trước khi xuống giường cô còn không quên quay lưng, nhẹ nhàng quệt mũi anh chơi đùa.

Anh nhắm mắt mặc cô chọc ghẹo, nghe được tiếng sột soạt vang lên bên tai, rồi sau đó cô hình như mở cửa đi ra ngoài.

Anh trở mình, buồn chán chờ cô trở lại.

Ai ngờ, đợi hồi lâu cũng không nghe được tiếng mở cửa.

Cô lại chạy đi đâu rồi?

Anh nằm trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu, cuối cùng anh khoác áo xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài.

Con đường tĩnh lặng, không thấy nửa bóng người.

Sáng sớm khí lạnh khắc nghiệt như vậy, cô quả nhiên sẽ không ăn mặc phong phanh đi trong trời tuyết, có lẽ chỉ đi dạo quanh căn lầu gỗ này thôi.

Anh hơi trầm ngâm, rồi đi xuống phòng Abel ở dưới lầu.

Đang buồn tẻ, với tính tình của anh, rất có thể đi trên chọc Abel thôi.

Nghĩ thế, anh không khỏi cười lắc đầu, hai ba bước đi xuống tầng dưới.

Thế nhưng nơi này lại chẳng yên tĩnh.

Cô Mang quẹo qua cầu thang gỗ trông thấy Abel đưa lưng về phía anh, hoa chân múa tay ở cửa phòng không biết đang kéo cái gì đó trên mặt đất. Cái vật kia tròn tròn trắng trắng, trông cỡ người trẻ tuổi, tầm vóc nhỏ hơn người thường mấy phần.

Anh nhìn kỹ, không khỏi nhú mày. Cái vật kia quả thật là một con người. Chẳng qua giờ phút này người kia hình như thần trí mơ hồ, bất tỉnh nhân sự.

Cô Mang đi qua vỗ vai Abel: “Cậu đang làm gì đó?”

Abel hét lên, vẫn còn hết hồn quay đầu nhìn Cô Mang: “Cô, cậu làm tôi sợ muốn chết.”

Cô Mang mang vẻ mặt phức tạp nhìn Gia Đại nằm cuộn tròn trên mặt đất, anh ngược mắt nói với Abel: “Cậu dám bỏ thuốc con gái người ta, muốn đưa vào phòng cậu làm gì hả?”

Abel ngẩn ra, mau chóng xoa tay: “Cô, hiểu lầm rồi! Hiểu lầm lớn rồi! Là tự cô ta chạy tới, cô ta chạy tới rồi ngã xuống cái rầm, miệng còn lải nhải gì đó không dứt, hù chết người ta!”

Cô Mang bóp trán: “Vậy cậu làm gì đây?”

Abel đứng thẳng lưng: “Tôi đương nhiên muốn cứu cô ta rồi.”

Cô Mang liếc xéo nhìn anh ta: “Nói đi, cô gái này sao lại khiến cậu thấy hứng thú? Nếu cậu nói cậu có lòng dạ nhân từ, giúp người là niềm vui, người khác tin nhưng tôi chẳng tin đâu.”

Abel nuốt nước bọt, đang muốn cất tiếng thì lại nghe Cô Mang lạnh lùng nói: “Nuốt xuống câu chuyện vớ vẩn cậu định nói đi, nhìn đáng về cậu là biết cậu đang muốn bịa chuyện rồi.”

Abel im bật, nhất thời khuôn mặt đầy vẻ u sầu. Mới sáng sớm ngay giờ phút quan trọng lại bị Cô Mang bắt gậy. Là anh ta quay lưng với vận may hay là vận may quay lưng với anh ta đây?

Bỗng nhiên anh ta còn có phần oán trách Thư Ngọc, Đàm cũng thật là, nếu là thường ngày thì đã không có khả năng này, sao sáng nay lại không buột chết Cô Mang ở trên giường?

“Cái đó...Cô...Thực ra chuyện là vậy...” Anh ta ngượng ngùng cất tiếng.

Đột nhiên, Gia Đại ngã xuống đất bất ngờ co giật. Cô ta mở nửa con mắt, đôi mắt vô thần nhìn thẳng phía trước, mồm miệng mơ hồ phát ra tiếng khóc hu hu.

Nửa nén hương trôi qua, cơ thể cô ta khôi phục lại. Cô ta chống người ngồi dậy, ngơ ngàng nhìn Cô Mang và Abel: “Hai anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây?”

Cô Mang sửng sốt.

Gia Đại ngơ ngác nhìn hai người hồi lâu, sau đó bỗng nhiên như tỉnh từ trong mộng: “Chồng Thư Ngọc, sao anh lại ở đây? Thư Ngọc nói anh vẫn còn ngủ mà.”

Nói xong còn chưa qua nửa giây, cô ta lại gục đầu uể oải.

Abel chà tay, quay đầu nhìn Cô Mang: “Cậu có thấy triệu chứng của cô ta nhìn rất quen mắt không?”

Cô Mang hình như không nghe Abel nói, anh nắm lấy cổ áo Gia Đại: “Sáng nay Thư Ngọc ở cùng cô ư?”

Gia Đại gục đầu, hiển nhiên đã mất đi thần trí.

Lòng Cô Mang nhất thời trầm xuống.

“Cô Cô Cô!” Abel phát tay trước mắt Cô Mang, “Cậu thật sự không thấy triệu chứng của cô gái này rất giống như bị nhiễm loại vi trùng sống kia sao?”

“Triệu chứng ban đầu chính là thần trí mơ hồ, toàn thân co giật, hai bên cổ tay đầy tơ máu đỏ ngầu thâm đen.” Abel bổ sung.

“Tôi biết.” Trong giọng nói Cô Mang mang theo vẻ kiểm nén cơn thịnh nộ, “Cho nên tôi hỏi Thư Ngọc ở đâu?”

Abel vẫn không nhận ra: “Đàm không phải ở trên giường của cậu sao?” Dừng một chút anh ta chợt hơi kinh ngạc, “Cậu rút cuộc nghĩ thông suốt rồi muốn cho tôi lấy máu của Đàm để làm thí nghiệm hả?”

Cô Mang lạnh lùng nói: “Thật ngại quá, tôi chỉ muốn biết hiện giờ vợ tôi đang ở đâu thôi, tốt nhất cô ấy đừng biến thành như cô gái này.”

“Á! Cô ta biến thành vậy tuyệt đối không có chút liên quan đến tôi!” Abel chỉ tay lên trời thề thốt, “Đêm qua tôi coi chừng hộp sắt của tôi, tuyệt đối tuyệt đối không để chúng chạy loạn.”

Cô Mang không có tâm tình nghe Abel bịa chuyện, anh nói: “Đỡ cô ta vào phòng cậu đi.” Trên người cô gái Nhật này chắc hẳn còn lưu lại một tí manh mối. Chỉ cần có một tí manh mối, anh có thể tìm được Thư Ngọc.

“Mau một chút!” Anh quát Abel.

Abel lúng ta lúng túng kéo Gia Đại: “Ồ ờ ờ, được được...” Nói còn chưa xong, Cô Mang đã vác Gia Đại lên vai, giống như vác bao tải nhấc lên một cách nhanh nhẹn, hai ba bước đi vào ném người lên giường Abel.

“Kiểm tra một chút, xem cô ta làm sao nhiễm loại vi trùng kia.” Mặt mày Cô Mang vẫn lạnh tanh.

Trong nháy mắt Abel thay đổi trạng thái, mau chóng đeo khẩu trang, mang bao tay khử trùng, cởi ra áo ngoài của Gia Đại.

“Miệng mũi cô ta không có vật lạ, trên người cũng chẳng có vết thương, loại trừ khả năng vi trùng đột ngột xâm nhập và máu nhiễm khuẩn.” Abel lật xem mí mắt của Gia Đại cùng với tơ máu hai bên cổ tay, “Thời gian bị nhiễm chưa tới 6 tiếng, theo suy đoán sơ bộ, chắc là bị nhiễm khuẩn sau nửa đêm.”

Con người màu xám của Abel tập trung: “Từ áo trong của cô ta phát hiện ra vết máu.”

Cô Mang nhíu mày. Trên người Gia Đại không có vết thương, máu từ đâu đến đây?

Abel lấy một phần máu trên áo bỏ vào trong ống nghiệm, rồi từ đầu ngón tay Gia Đại thu thập mẫu máu: “Interesting. Máu này không phải của vị tiểu thư này.”

Thế thì vết máu này hẳn là đến từ người đã khiến Gia Đại nhiễm khuẩn.

Quả nhiên, giây tiếp theo liền nghe Abel nói: “Vết máu có phản ứng với loại vi trùng sống kia.”

Nhưng mà khả năng máu bị nhiễm đã được loại trừ.

Nếu không phải bị nhiễm thì tại sao trên người Gia Đại lại dính máu mang theo vi trùng chứ?

Rốt cuộc là cái gì khiến Gia Đại nhiễm vi trùng sống?

Đêm khuya, cô gái trẻ tuổi ở cùng phòng với người khác, quần áo trong lưu lại dấu vết của người kia.

Cô Mang chợt nảy sinh ý nghĩ, anh hỏi: “Trên người cô ta có vết bầm không?”

Abel đáp: “Sau thắt lưng có chút vết bầm.”

Cô Mang nói: “Chắc dịch bị nhiễm.”

Abel sửng sốt, phản ứng ngay tức khắc, lập tức tìm ra manh mối từ nơi kín đáo của Gia Đại —— dấu vết của người kia trên người Gia Đại.

Abel mau chóng lấy phần dịch còn sót lại bỏ vào ống nghiệm.

Cô Mang trầm ngâm, trên người Gia Đại không có dấu vết vùng vẫy, có lẽ người đàn ông ở cùng cô ta là người quen.

Anh đã từng nghe Thư Ngọc kể lại, Gia Đại đến Tiểu uyển ương thiên là vì đi theo người trong lòng của cô ta.

Gia Đại đến Tiểu uyển ương thiên lần đầu tiên, người xuất gia trong chùa đương nhiên không phải người cô ta yêu.

Mà trong những người khách đến cầu phúc, Cô Mang loại bỏ mình trước —— đêm qua anh cùng ngủ với Thư Ngọc.

Lại loại bỏ Abel —— tên này đêm qua ôm hộp sắt bảo bối chứa vi trùng sống không rời tay, đương nhiên không rảnh suy nghĩ đến việc nam nữ ân ái.

Thế thì, khách nam ở tại Tiểu uyển ương thiên chỉ còn lại Giang Nam và Lễ Cung Tú Minh.

Đáy lòng Cô Mang đột nhiên căng thẳng.

Máu.

Nếu máu không phải do bị nhiễm, thế thì máu này có lẽ là ngoài ý muốn.

Người trong lòng của Gia Đại có lẽ trước đó đã bị thương, để lại vết máu trên người cô ta.

Chập tối hôm qua, Thư Ngọc hoảng hồn kể với anh, trên sân thượng, Dạ Thập Tam đâm Lễ Cung Tú Minh một nhát.

Cô nói, Lễ Cung Tú Minh đã chết.

Lông mày Cô Mang càng nhíu càng chặt. Anh nhớ lại, Gia Đại hình như gọi người trong lòng của cô ta là Tú Minh Quân.

Tú Minh Quân, Lễ Cung Tú Minh.

Người mang theo vi trùng là Lễ Cung Tú Minh.

Cho nên, dù bị xỏ tim nhưng hẳn vẫn không chết.

Nhưng anh có một điểm không hiểu, tất cả những người bị vi trùng bám vào đều sẽ dần dần mất đi thần trí, sau đó sẽ mất hết năm giác quan, đánh mất dấu hiệu sinh tồn. Nhưng vi trùng sống lại bồi dưỡng cơ thể người chết, đến khi trải qua một thời gian dài thông qua hoàn cảnh bên ngoài mà đánh thức thi thể.

Nhưng thi thể sống dậy chẳng qua chỉ là cái xác không hồn. Tiểu Thuận Tử có thể giữ lại vài phần thần trí đó đã là kỳ tích.

Nhưng trông Lễ Cung Tú Minh, cách ăn nói cử chỉ đều giống như người thường, chẳng hề có chút bị vi trùng kia cướp lấy thần trí.

Lễ Cung Tú Minh, hẳn làm thế nào để được như vậy?

Chẳng lẽ vi trùng sống kia còn có một điểm mà anh không hề biết?

Tâm tình của anh chưa bao giờ tệ như thế này, giọng Abel bên tai cũng có vẻ quá ồn ào.

“Cô, tôi còn giữ lại một ít mẫu máu của Đàm, để tôi tiêm thuốc giải cho vị tiểu thư này trước.”

“Còn được giữ lại một số hàng mẫu vi trùng, yahoo!”

“Nhưng tiếc là khi rời khỏi cơ thể, chúng nó bị chết nhanh quá.”

“Cô...”

Đột nhiên Abel im bặt.

Cô Mang theo bản năng ngược mắt, trông thấy Abel nhìn chăm chăm ống nghiệm. Trong ống nghiệm chứa vi trùng sống được chiết ra từ chất dịch.

“Cô.” Ánh mắt Abel vẫn dính vào ống nghiệm, “Tôi nghĩ, máu của Đàm không cứu được vị tiểu thư này.”

Rõ ràng là một tin xấu như sét đánh ngang tai, nhưng con người màu xám của Abel lại lóe lên sự hưng phấn khác thường.

“Người này không giống với những người mang theo vi trùng mà chúng ta đã từng tiếp xúc.” Anh ta mê mẩn nhìn chăm chăm ống nghiệm trong tay, “Nó càng cao cấp, càng hoàn mỹ hơn. Tôi nghĩ nó hẳn là nguyên mẫu.”

111. Quyển 7 - Chương 13: Hai Bên Giao Dịch

Khi Thư Ngọc đứng dậy, cô đã lấy lại tinh thần.

Cô bình tĩnh mau chóng quan sát căn phòng này. Tuy các sương phòng tại Tiểu uyển ương thiên không bày biện nhiều lắm, nhưng cô vẫn nhìn ra một chút manh mối: trong phòng không có mũ của cô, số lượng nệm cũng thiếu một nửa, chồng kính vẫn trên bàn mà trụ trì tặng ông ngoại cô chẳng biết đi đâu, trên bức tường đối diện cửa sổ lại có thêm một bức tranh.

Căn phòng này không phải là phòng của cô và Cô Mang.

Sự thật nói với cô rằng, cô đã đi nhầm phòng.

Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, mình rõ ràng dựa theo con đường trong trí nhớ mà trở về phòng, sao lại đi sai rồi? Nhưng giờ phút này, cô chỉ áy náy nhìn Lễ Cung Tú Minh đang lười nhác uốn gối dựa vào giường: “Ngại quá, không biết tại sao tôi lại đi nhầm phòng, thật sự xin lỗi.”

Lễ Cung Tú Minh cười cười, không nói gì.

Thư Ngọc không khỏi có phần xấu hổ, bèn nói: “VẬY...tôi cáo từ trước...quấy rầy rồi.” Nói xong, cô cũng không quan tâm Lễ Cung Tú Minh kia là người hay quỷ, cô nhanh bước đến cạnh cửa, mở cửa nhảy ra ngoài.

Sau khi đóng cửa lại, trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm. Cô cất bước chạy về sương phòng của mình, cô rất cẩn thận, không để mình đi sai đường lần nữa. Nhưng vừa đi trong lòng vừa nói thầm, sao lại lơ mơ như vậy, ngay cả phòng cũng đi nhầm...

Rốt cuộc tới cửa phòng mình, cô hoàn toàn bình tĩnh, đẩy cửa ra đi vào.

Bước vào bên trong vài bước, cô phát giác có điểm không đúng.

Cô đột ngột ngược mắt lên, lại thấy Lễ Cung Tú Minh còn ngồi trên giường, đang ung dung nhìn cô.

“Cô phu nhân, sao lại trở lại rồi?” Hấn cười ôn hòa, “Đi nhằm phòng nữa sao?”

Thư Ngọc vô cùng kinh ngạc, tại sao vẫn trở về nơi này? Nhưng cô rõ ràng không đi con đường ban nãy mà.

Bỗng đứng trong đầu cô nảy sinh ý nghĩ. Không đúng, sương phòng của Lễ Cung Tú Minh và của cô căn bản không nằm cùng một căn lầu, sao hấn lại ở đây?

Mà sáng nay, khi gặp Gia Đại tại mái hiên, trong trời tuyết cô rõ ràng nhìn thấy bóng dáng của Lễ Cung Tú Minh ở tại một căn lầu khác mà.

Chỉ trong chốc lát, hấn làm thế nào từ một căn lầu khác đi đến phòng này?

Trong lòng Thư Ngọc không khỏi trầm xuống, nhưng trên mặt tỏ vẻ vô tội ngạc nhiên: “Tôi rõ ràng quay về con đường trở lại phòng mình, sao lại ở đây nữa? Nhưng mà nơi ở của tiên sinh hấn là tại căn lầu khác chứ, sao tiên sinh lại ở đây? Chẳng lẽ tôi đi nhầm đường, còn tới căn lầu của tiên sinh?”

“Không có gì kỳ quái.” Lễ Cung Tú Minh thản nhiên nói, “Có đôi khi, ánh mắt cũng sẽ gạt người.”

Thư Ngọc sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới gì đó, cô quay trở lại cạnh cửa, mở cửa nhìn ra bên ngoài.

Hành lang im ắng, không có chút tiếng người.

Quá tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió tuyết bên ngoài cũng hoàn toàn mất hút.

Quay trở vào trong, Thư Ngọc thu hồi vẻ mặt vô tội. Cô ngược mắt nhìn Lễ Cung Tú Minh: “Hóa ra tiên sinh tinh thông thuật kỳ môn bát quái.”

Cô nên sớm nghĩ ra, hoàn cảnh nơi đây cùng với trận ngũ tinh bát tú do Dạ Miêu bày ra đều có hiệu quả như nhau.

Chẳng qua trận bát quái của Dạ Miêu thật là quá đơn giản so với thế trận trước mắt này.

Lễ Cung Tú Minh nhẹ nhàng mỉm cười: “Không tồi, là ta bố trận.”

Thư Ngọc nhũn mày, đang yên lành tại sao lại bày ra cái trận này?

“Muốn biết tại sao?” Hấn nhàn nhã dựa vào giường, ánh mắt đầy vẻ sâu xa, “Bởi vì ta muốn bàn chuyện riêng với cô một chút.”

Trong lòng cô kinh ngạc, nhưng trên khuôn mặt lại bình tĩnh: “Tiên sinh chỉ cần quang minh chính đại nói với tôi, không cần thiết làm ra chuyện một nhọc như vậy.”

“Sao lại không quang minh chính đại?” Trong giọng hấn mang theo mấy phần ý cười, “Là cô xông vào phòng ta, ta cũng không ngăn cản cô, muốn đi muốn ở đều do cô thôi.”

Thư Ngọc nghẹn lời, xem ra không thể nói lý với kẻ này.

Cô lại nghe hấn nói: “Nếu ta trò chuyện với cô, Cô tiên sinh tất nhiên không chịu, khó tránh phiền toái, ta chỉ đành bày ra hạ sách này, thứ lỗi.”

Cô mỉm cười trong lòng, rõ ràng là một người cần quấy, thế mà miệng mồm lại đầy khiêm tốn lễ nghĩa.

“Tiên sinh muốn nói chuyện gì?” Cô hỏi, đồng thời thầm nghĩ có lẽ nhân cơ hội này có thể tìm hiểu chút manh mối.

Hấn nói: “Bàn một vụ giao dịch.”

Cô nhướn mày: “Giao dịch gì?”

“Cô dùng Vạn lý thành thốn giúp ta thêu một món đồ,” hấn thông thả nói, “Coi như trao đổi, ta nói cho cô biết bí mật bên trong dòng máu của cô.”

Trong lòng cô hồi hộp, bỗng nhiên cười nhẹ nhàng như mây bay: “Tú công Vạn lý thành thốn tinh diệu như vậy, tôi làm sao biết được. Trong máu tôi có thể có bí mật gì chứ?”

“Vụ giao dịch này, nghe ra chẳng có ý nghĩa gì hết.” Cô chớp mắt.

Hắn không tức giận, chỉ nhìn cô: “Cô là truyền nhân duy nhất của Chử Khố Nhĩ Hằng Nghi, cô thông minh như vậy, học hỏi Vạn lý thành thốn của bà ta đương nhiên không thành vấn đề.”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Trong cơ thể chồng cô cũng đang chảy một phần dòng máu của cô, cô không muốn biết dòng máu này ở trong người cậu ta còn dùng được không, có thể dùng được bao lâu sao?”

“Cô nói xem, vụ giao dịch này có phải rất thú vị không?” Hắn cười đến mức điệu dàng vô hại.

Cô đột nhiên nhớ tới Abel từng nói, máu cô đã cứu mạng Cô Mang.

Trong lòng bỗng dâng dâng lên phiền toái, cô ngược mắt: “Thật không ngờ tiên sinh hiểu tôi như vậy, thật khiến tôi vừa mừng lại lo.” Trong giọng nói mang theo vẻ mỉa mai khó mà kiềm nén.

Hắn dường như không nghe được sự châm biếm của cô: “Con người và sự việc có thể khiến ta quan tâm không nhiều lắm, cô vừa lúc coi là một trong số đó.”

Đáy lòng cô cười nhạo một tiếng, chậm rãi nói: “Tiên sinh là nhân vật lớn, bận bịu bồi dưỡng Nguyệt Minh Lâu, Thiên Cơ Các, còn huấn luyện người tài ba như Phương Kiển, Dạ Miêu, Gia Tuệ, tôi làm sao dám khiến tiên sinh quan tâm chứ?” Dừng một chút, cô lại chậm chậm bổ sung một câu, “Huống hồ tiên sinh bận rộn khôi phục Đại Thanh, tôi sẽ không làm phiền tiên sinh phân tâm lo lắng đâu.”

Lời nói hàm súc lại cay độc, nhưng giọng nói êm ái trong trẻo, khiến người nghe cảm thấy như gió xuân.

Là người bình thường thì sẽ tức giận.

Lễ Cung Tú Minh hiển nhiên không phải người phàm.

Hắn nghe xong, sờ cằm mình cười nói: “Bọn họ nuôi dưỡng cô rất tốt. Thông minh, xinh đẹp, biết tiến biết lùi, có dũng có mưu, còn có một cái miệng sắc bén.”

Cô nhướn mày. Đây thực sự không giống như lời khen ngợi.

“Tiên sinh muốn thêu cái gì?” Cô cắn răng.

Hắn bỗng nhiên vẫy tay. Một bóng trắng thật to từ ngoài cửa sổ vỗ cánh bay vào, vừa khéo đậu trên khuỷu tay hắn.

“Còn nhớ con cú đại bàng lông trắng bị cô cạo lông không?” Hắn nói, “Ta muốn cô thêu lại tấm bản đồ in trên người nó.”

Cô hỏi: “Tấm bản đồ kia vẽ nơi nào thế?”

Hắn liếc nhìn cô rồi đáp: “Nơi chốn của tổ tiên.”

“Tiên sinh lấy bản đồ muốn làm gì?”

“Đương nhiên là quay về nơi đó.”

“Sau khi trở về?”

“Tính một món nợ.”

Cô nhìn chằm chằm mắt hắn, im lặng một lát rồi hỏi: “Nơi đó ở đâu?”

Hắn dường như cảm thấy một hỏi một đáp thế này rất thú vị, nhả nạt thốt ra bốn chữ: “Giữa núi bên sông.”

Cô âm thầm cắn răng. Người này vô cùng xảo quyệt khôn khéo, lại là nhân tài kiệt xuất.

“Tôi không nhớ hình vẽ trên con cú đại bàng kia.” Cô lạnh nhạt nói, “Vả lại tôi chỉ tập luyện sơ sơ Vạn lý thành thốn, có thêu được hay không đó vẫn là ẩn số.”

“Không vội.” Hắn thờ ơ đáp, “Không nhớ thì từ từ mà nhớ, không thêu được thì từ từ mà thêu. Cái khác ta không có, nhưng thời gian lại có rất nhiều.”

“Tiên sinh muốn nhốt tôi ở đây?” Đôi mắt cô lạnh tanh.

Hắn nở nụ cười: “Sao cô lại nói vậy chứ? Cửa ở đó, cô muốn đi lúc nào cũng được.”

Muốn chạy, không có người ngăn cản, cho dù đi thế nào cũng không thoát khỏi thế trận tuần hoàn quỷ dị này.

Cô không đáp, đột nhiên đi qua ngòai xuống cạnh bàn, cầm lấy kim chỉ trên bàn. Trong đầu cô quanh quẩn con đường sáng nay mình đã đi qua.

Rốt cuộc đã xảy ra nhằm lẫn chỗ nào, khiến cô bước vào thế trận này.

Suy nghĩ của cô bay về sáng sớm, khởi đầu của ngày hôm nay.

Lúc đó cô nằm trong lòng Cô Mang ngủ mê man. Tiếng hát loáng thoáng bên ngoài làm cô tỉnh giấc.

Tiếng hát.

Trái tim cô siết lại.

Gia Đại.

Từ khi gặp Gia Đại, cô theo bản năng bị dẫn dắt.

Tiếng hát dẫn cô tìm được Gia Đại, Gia Đại khiến cô nghĩ rằng Lễ Cung Tú Minh luôn ở một căn lầu khác, sau đó lại dẫn dắt cô đến phòng Gia Đại.

Ra khỏi phòng Gia Đại, rất nhiều con đường chỉ dẫn đến sương phòng của Lễ Cung Tú Minh.

Bắt đầu từ khi mở ra cánh cửa phòng của Gia Đại, cô đã bước vào quỷ trận do Lễ Cung Tú Minh bày ra.

Đáy lòng cô ớn lạnh từng cơn. Cô không biết lúc ấy Gia Đại đã đóng vai diễn nào —— có lòng tham dự hay là vô tình trở thành quân cờ, nhưng cô biết Lễ Cung Tú Minh quả thật là sự tồn tại đáng sợ.

Cô cúi đầu suy tư, bàn tay không dừng lại, cầm sợi chỉ xỏ vào lỗ kim.

Thế nhưng trong lòng hỗn độn, sợi chỉ mảnh mai làm sao cũng không xỏ qua lỗ kim.

Đột nhiên đầu ngón tay đau nhói, đầu kim đâm vào ngón tay, giọt máu theo vết thương chảy ra.

Một bàn tay xuất hiện trước mắt, đoạt lấy kim chỉ trong tay cô, xỏ chỉ xuyên qua lỗ kim, rồi đưa lại cho cô.

Hắn lẳng lặng liếc cô một cái: “Cẩn thận một chút, thấy máu cũng không phải là chuyện tốt.”

Cô nhú mồm cầm kim chỉ, ai ngờ dùng sức quá mạnh đâm trúng cổ tay hắn.

Cô nhất thời hết hồn, vươn tay bịt cổ tay hắn lại, miệng không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không phải cố ý...”

Nói xong bản thân lại cảm thấy xấu hổ.

Sao nghe có vẻ như là cô cố ý vậy...

Hắn đột ngột rút tay về, nhú mồm nhìn tay cô, môi chuyển động nhưng chẳng nói gì.

Hồi lâu sau hắn mới nói: “Mau thôi đi.” Trong lòng cô cười lạnh, thì ra hắn cũng không nhẫn nại như vẻ bề ngoài.

Đột nhiên, con cú đại bàng luôn im lặng chợt kêu lên. Âm thanh sắc bén chói tai.

Thư Ngọc sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu, trông thấy cánh cửa mở ra có một người đứng đó.

Áo khoác màu đỏ, đeo nửa chiếc mặt nạ sắt, khi nhìn thấy Thư Ngọc và Lễ Cung Tú Minh ánh mắt phía sau lớp mặt nạ chợt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Là Giang Nam.

Thư Ngọc ngạc nhiên, Giang Nam sao cũng đi vào trận này? Chẳng lẽ anh ta cũng đến phòng Gia Đại?

Anh ta đến phòng Gia Đại làm gì?

“Khách quý đến thăm.” Lễ Cung Tú Minh bỗng nhiên nở nụ cười, “Giang Nam, duyên phận của chúng ta thật sự rất sâu.”

112. Quyển 7 - Chương 14: Chỉ Mành Treo Chuông

Giang Nam vốn muốn ra ngoài tìm Dạ Thập Tam. Tìm nhiều lần vẫn không thấy đâu, anh ta nghĩ tới Dạ Thập Tam từng bám theo một cô gái Nhật có quan hệ mờ ám với Lễ Cung Tú Minh, vì thế anh ta mới tới phòng cô ta để thử vận may.

Ai ngờ, trong phòng cô gái kia không có bóng người. Càng nằm ngoài dự đoán của anh ta, sau khi rời khỏi phòng anh ta rõ ràng quay về phòng mình, nhưng không biết tại sao lại tới một sương phòng xa lạ.

Trong phòng còn có hai người anh ta có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới.

Một người trong đó anh ta tưởng rằng đã là hồn ma, giờ phút này lại sống sờ sờ ra đó cười với anh ta.

Nhất thời tâm trạng anh ta có phần khó lường.

Kinh ngạc chỉ dừng trong phút chốc, anh ta bình tĩnh nhìn Thư Ngọc, rồi quay đầu nhìn sang Lễ Cung Tú Minh: “Là ta đi nhầm sao?”

Lễ Cung Tú Minh cười cười, không đáp lời.

Thư Ngọc nói với Giang Nam: “Tôi và anh xui xẻo như nhau, đều rơi vào trận do Lễ Cung tiên sinh bày ra.”

Giang Nam nhíu mày: “Cho nên?”

Thư Ngọc dời tầm mắt nhìn Lễ Cung Tú Minh, tâm trạng thoải mái hơn mấy phần. Có Giang Nam ở đây làm phiền, Vạn lý thành thôn của cô đoán rằng sẽ không ra đầu vào đầu.

Cô lường tính Lễ Cung Tú Minh không có cách nào vừa đồng thời đối phó Giang Nam lại coi chừng cô ngoan ngoãn thêu thùa, cũng không thể trong thời gian ngắn vút Giang Nam sang một bên. Nếu hắn không muốn Giang Nam ở đây làm chướng ngại, biện pháp nhanh nhất chính là mở mắt trận để Giang Nam đi ra. Nếu mắt trận đã mở thì cô làm sao chịu ở đây ngồi chờ chết chứ.

Lễ Cung Tú Minh thở dài, giương mắt nhìn Giang Nam: “Tuy rằng chuyện của ta và người cuối cùng vẫn phải giải quyết, nhưng lúc này không phải là thời cơ tốt.”

Giang Nam nhướn mày.

Lễ Cung Tú Minh lại nói: “Nhưng hiếm khi người chủ động tới tìm ta, ta đương nhiên không lý nào đuổi người ra ngoài.”

Lúc này đến phiên Thư Ngọc nhíu mày.

Lễ Cung Tú Minh cười cười: “Không bằng ngồi lại đây, cùng nhau xem Cô phu nhân thêu thùa.” Hắn tỏ vẻ chủ nhân có lòng hiếu khách.

Câu này khiến Thư Ngọc suýt nữa tức đến sôi máu.

Cái tên Lễ Cung Tú Minh này thật sự khiến người ta bực bội.

Giang Nam khoanh tay đi dạo một vòng trong phòng, cuối cùng đứng trước bức tranh treo trên tường. Anh ta không quay đầu, chỉ hỏi: “Cô phu nhân phải thêu cái gì?”

Thư Ngọc hừ lạnh một tiếng: “Lễ Cung tiên sinh bắt tôi dùng tú pháp mà tôi chưa thành thạo để thêu một tấm bản đồ lãng mộ, tôi vẫn chưa học xong tú pháp, cũng chẳng nhớ ra bản đồ, nếu hai người muốn xem tôi thêu thì ai đó cho tôi chút linh cảm đi.”

Lễ Cung Tú Minh ngồi lại giường, tay vừa vuốt lông cú đại bàng vừa cười ôn hòa: “Ta tưởng rằng bí mật trong máu Cô phu nhân đã là linh cảm tốt nhất rồi chứ.”

Giang Nam thình lình cất tiếng: “Lần này Lễ Cung tiên sinh lên Tiểu uyên ương thiên còn mang theo một bức tranh sao? Thật là có nhã hứng.”

Là một bức tranh phương Tây đầy màu sắc.

Thư Ngọc sững sốt.

Lần đầu tiên tiến vào gian phòng này cô đã thấy có một bức tranh, khi đó cô không để ý. Lúc này nghe được Giang Nam nói đến, trong lòng cô chợt hồi hộp.

Bên trong các sương phòng dành cho khách tại Tiểu uyên ương thiên đều trang trí thông thường, trên tường chỉ treo mấy tấm kinh Phật, không hề có tranh vẽ. Bức tranh này tất nhiên không phải là đồ vật tại Tiểu uyên ương thiên.

Nhưng khi Lễ Cung Tú Minh lên đây, cô và Cô Mang đã gặp hấn trên đường lên núi. Lúc ấy, Lễ Cung Tú Minh một mình lẻ loi, hai tay trống trơn, làm sao có thể mang tranh lên?

Nhưng trong phòng quả thật treo một bức tranh phương Tây hoàn toàn không ăn nhập với bố trí trong chùa.

Đầu óc Thư Ngọc chợt sáng tỏ.

Bức tranh kia đương nhiên không tồn tại, bởi vì gian phòng này vốn là giả, Lễ Cung Tú Minh dựa vào ký ức của mình bày bố ra để mê hoặc người khác đi vào trận.

Có lẽ nơi mà bọn họ đang ở lúc này hoàn toàn không phải trong gian phòng, chỉ là Lễ Cung Tú Minh dựa vào ký ức của mình để bố trí thành gian phòng làm thủ thuật che mắt.

Bức tranh kia cũng nằm trong hồi ức của Lễ Cung Tú Minh.

Nhưng nó xuất hiện tại nơi không nên xuất hiện, vì thế trở thành khuyết điểm.

Bức tranh kia nhất định là một mảnh vỡ nằm sâu trong ký ức của Lễ Cung Tú Minh, bị tiềm thức đưa vào trong trận này.

Có lẽ nơi treo bức tranh kia vốn nên treo tấm kinh Phật, nhưng nay đã trở thành bức tranh phương Tây.

Một người đang bố trí trận thế trong đầu có vật chủ khắc sâu ấn ký, cho dù không phải lối ra, nhưng rất có khả năng là mấu chốt để phá trận.

Giang Nam hình như cũng nghĩ tới điểm này, anh ta gơ tay muốn lấy bức tranh kia.

Tầm mắt Thư Ngọc nằm ngay bức tranh.

Bên trong bức tranh mờ mờ thấy được hành lang dài của một phủ đệ, ngồi trên thanh ngang hành lang là một cô gái trẻ mặc sườn xám tay áo rộng. Cô gái kia nghiêng đầu yếu điệu, chân trái nhón lên, vạt váy lộ ra mũi chân mảnh khảnh xinh đẹp.

Cô đang muốn nhìn kỹ dung mạo của cô gái kia, nhưng chỉ thấy một làn gió xanh nhạt tựa như con dao bay về phía Giang Nam, ngăn cản anh ta bóc lấy bức tranh.

Giang Nam hình như đã dự đoán cú tập kích này, anh ta trở tay ném dao chống lại thế tấn công của Lễ Cung Tú Minh.

Thư Ngọc không có lòng dạ nhìn hai người kia đánh nhau, cô chỉ muốn nhìn xem mỹ nhân trong tranh.

Kỳ lạ, cô càng nóng lòng muốn xem thì càng không thấy rõ, chỉ cảm thấy màu sắc của bức tranh kia càng lúc càng mờ nhạt, ngũ quan và đường nét của mỹ nhân dần dần tan biến.

Trong lòng Thư Ngọc thầm kêu không hay, xem ra trong đầu Lễ Cung Tú Minh đang chỉnh sửa khuyết điểm ngoài ý muốn này.

Quả nhiên, chỉ trong giây lát, nơi treo bức tranh ban đầu đã trở về tấm kinh Phật giấy trắng mực đen.

Phía bên này, hai người đang đánh nhau kịch liệt, một bóng đỏ một bóng trắng đan chéo bay vòng.

Thư Ngọc không hiểu cách thức, chỉ cảm thấy bọn họ chiến đấu trông rất đẹp mắt, nhưng trong lòng cô cũng hiểu được, mỗi một đường ánh sáng lướt qua đều chứa đầy sát khí. Chỉ cần vô ý thì sẽ đánh mất tính mạng.

Lễ Cung Tú Minh rút cuộc chiếm thế thượng phong, co gối khổng chế Giang Nam nằm ngửa mặt trên sàn gỗ.

Giang Nam cũng không cam chịu yếu thế, lợi dụng tình thế dùng một chưởng xé rách vạt áo trước của Lễ Cung Tú Minh, nhất thời lộ ra lồng ngực trần trụi.

Giang Nam híp mắt.

Thư Ngọc không quan tâm cảnh tượng trước mắt quyền rũ thế nào, cô chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm lồng ngực bóng loáng của Lễ Cung Tú Minh, trong đầu vang lên tiếng ầm.

Hôm qua cô rõ ràng nhìn thấy Dạ Thập Tam cầm dao khoét sâu vào trái tim Lễ Cung Tú Minh, cho dù hấn mạng lớn không chết, nhưng sao cả một vết thương cũng không có?

Lễ Cung Tú Minh không lưu tâm mà cong khoe miệng, mặc cho áo bị rách, hấn hờ hững nói: “Tay sai của người xuống tay nặng lắm, chẳng qua chỉ mới tập tành, còn kém người rất xa. Dù sao người cũng được ta đích thân chỉ dạy, còn cô ta thì không.”

Sắc mặt Giang Nam nhất thời khó coi.

“Ta vốn nghĩ rằng, con dao do chính mình mài ra, hủy đi thì đáng tiếc, hay là nên thu về.” Lễ Cung Tú Minh chậm rãi nói, “Nhưng lúc này ta rất không vui, có lẽ bề gãy nhuệ khí của con dao này, nó sẽ biết điều một chút.” Dứt lời hấn hướng về phía gân tay Giang Nam.

Giang Nam không hề phản kháng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lễ Cung Tú Minh.

Thư Ngọc ở một bên sợ tới mức sồn tóc gáy. Lễ Cung Tú Minh muốn làm gì đây? Dạ Thập Tam khoét tim hấn, hấn muốn chặt một bàn tay của Giang Nam sao?

Cô không kịp ngẫm nghĩ, lúc này cầm lên hộp kim chỉ nằm trên bàn, ném về phía Lễ Cung Tú Minh.

Bang một tiếng, chiếc hộp sắt đập trúng cái ót Lễ Cung Tú Minh.

Cú ném này khiến Lễ Cung Tú Minh sửng sốt.

Trong lúc hấn thất thần, Giang Nam xoay người một cái, thoát khỏi sự kiềm chế, rồi nhảy lên bay tới bên cạnh Thư Ngọc.

Thư Ngọc cũng sửng sờ.

Cô...thế mà lại ra tay thành công?

Tiếng va chạm kia lạnh lạnh, còn mang theo tiếng vọng ong ong, nghe là thấy đau rồi...

Lễ Cung Tú Minh chậm rãi đứng lên, chỉnh lại áo bào trắng bị xé rách trên người.

Hấn híp mắt nhìn Thư Ngọc, bỗng nhiên nở nụ cười: “Giỏi, giỏi lắm.”

Trong lòng Thư Ngọc la to không tốt. Thôi xong, tên quái nhân này nổi nóng rồi.

Trước khi hấn có hành động, cô vội vàng lên tiếng: “Lễ Cung tiên sinh, nơi tiên sinh chọn làm trận bát quái thật không tốt cho lắm.” Cô cố gắng đè nén giọng nói, không để giọng mình phát run, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng ở sau sống lưng.

Lễ Cung Tú Minh nhú mày, hình như không muốn chơi trò mèo bắt chuột nữa.

Thư Ngọc nói tiếp: “Chúng tôi không cần tìm mắt trận cũng có thể phá được trận.”

“Phá thế nào?” Lễ Cung Tú Minh hình như gợi lên lòng hứng thú, “Là giống thế này kéo dài thời gian sao?”

Thư Ngọc bình tĩnh nói: “Có hai phương pháp phá trận, một là tìm được lối ra từ đó mà đi ra khỏi trận, cách khác là phá trận này.”

Lễ Cung Tú Minh cười nói: “Các người sẽ không tìm được lối ra, cho dù tìm thấy cũng không thể đi qua được.”

Thư Ngọc cắn răng. Không sai, cho dù cô và Giang Nam nhìn ra mắt trận ngay trong bức tranh kia, bọn họ không có cách tránh né sự tấn công của Lễ Cung Tú Minh mà thuận lợi tới mắt trận.

“Về phần phá trận...” Tiếng cười của Lễ Cung Tú Minh chứa thêm mấy phần khinh miệt, “Ta thấy đi qua lối ra còn dễ hơn.”

Thư Ngọc cũng cong khóe môi: “Theo lý thuyết, độ khó của việc phá trận rất cao, nhưng cũng may tiên sinh chọn một gian phòng trong căn lầu nhỏ để làm địa điểm chính của trận bát quái.”

“Chúng tôi không đánh lại tiên sinh cũng chẳng sao, nhưng vẫn có thể phá hủy căn lầu gỗ này.”

Cô đã tính toán, từ phòng Gia Đại đến đây chưa tốn đến một phần ba khắc, thời gian ngắn vậy không thể nào đi đến sân thượng, càng không thể rời khỏi căn lầu gỗ.

Vả lại dự tính ban đầu của Lễ Cung Tú Minh là muốn nhốt cô ở đây để thêu ra Vạn lý thành thốn, bởi vậy tất nhiên hắn sẽ không lựa chọn bên ngoài gió tuyết khắc nghiệt. Giờ phút này bọn họ hẳn là đang ở một gian phòng bỏ hoang hoặc là sương phòng trống không.

So với việc lấy vùng hoang vu làm địa điểm chính của trận bát quái, thì trận này hiển nhiên dễ đối phó hơn nhiều.

Con cú đại bàng lông trắng bỗng nhiên phát ra tiếng hót chói tai, hóa ra Giang Nam cầm vật cứng trong tay ném lên trần nhà.

Trong mắt Lễ Cung Tú Minh rốt cuộc nổi lên một chút gợn sóng. Hắn phát tay áo, lạnh lùng nói: “Cho dù mảnh gỗ trong phòng bị phá hỏng, các người cũng phải bước qua ta trước.” Sau đó là tiếng giễu cợt, “Hai người cộng lại cũng không phải đối thủ của ta.”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên trong hư không truyền đến một giọng nói.

“Vậy thêm tôi nữa thì sao?”

Thư Ngọc sửng sốt, đột ngột quay đầu, cô trông thấy cạnh cửa không biết khi nào đã có người đứng đó.

Người kia hai tay dứt túi, đứng ở cạnh cửa, ánh mắt thản nhiên nhìn tình hình hỗn loạn bên trong. Anh không mặc áo khoác ngoài, bên trong áo len hơi mỏng cũng chỉ là áo sơ mi trắng, cổ tay áo xắn lên lồng vào áo len. Cô hiểu được cổ tay áo xắn lên là để giấu đi đóa tây phủ hải đường đã thêu lên đó.

Bởi vì đóa hải đường là do cô lúc rảnh rỗi không có gì làm nên mới lén thêu lên.

Người tới là Cô Mang.

113. Quyển 7 - Chương 15: Phá Trận Từ Bên Ngoài

Abel ngồi xổm cạnh giường, chăm chú nhìn Gia Đại vô thức run rẩy nằm trên giường.

Trán cô ta đỏ mồ hôi, mắt nhắm lại, hình như đang chìm trong ác mộng, cô ta cau mày, miệng thốt ra ngôn ngữ mà Abel không hiểu.

Abel nhìn đồng hồ, đã qua nửa giờ từ khi anh ta tiêm huyết thanh của Thư Ngọc vào người cô ta, triệu chứng vẫn không hề giảm bớt.

Quả nhiên như anh ta dự đoán, lần này khó giải quyết hơn những trường hợp anh ta từng gặp.

Anh ta gỡ đầu vừa ghi lại triệu chứng của Gia Đại, vừa muốn quay đầu nói lại phát hiện mới nhất cho Cô Mang biết.

Nhưng khi anh ta kích động ngoảnh đầu lại, lúc này mới nhớ ra từ nửa giờ trước Cô Mang đã đá cửa đi mất rồi.

Gấp gấp gì chứ? Có gì quan trọng hơn đặc thù mới của vi trùng đang xuất hiện trước mắt đây?

Kỳ lạ là, Cô Mang vừa ra khỏi phòng thì anh ta nghe được cửa phòng sát vách bị đá rầm một cái.

Abel càng khó hiểu hơn, Cô Mang chạy qua phòng Gia Đại làm gì?

Qua nửa khắc sau, cửa phòng sát vách lại vang lên tiếng mở cửa. Abel nhướn lông mày, Cô Mang nhanh vậy đã ra rồi à?

Abel bồn chồn, muốn đi ra xem Cô Mang rốt cuộc đang làm trò gì.

Anh ta nhìn thấy Cô Mang đứng trước cửa phòng Gia Đại, bất chợt dừng lại, xoay người hướng về phía khác của hành lang.

“Cô?” Anh ta thử gọi một tiếng.

Cô Mang không hề để ý tới anh ta.

“Cô, cậu muốn đi đâu?” Anh ta lớn tiếng.

Cô Mang vẫn không có phản ứng.

Trong nháy mắt Abel cảm thấy sồn tóc gáy, tại sao đi một chuyến vào phòng Gia Đại, toàn thân Cô Mang giống như là trúng tà vậy.

Anh ta bám theo Cô Mang, đi thẳng tới sau cùng đứng trước cửa một gác xép bỏ hoang.

Cô Mang dừng lại, hình như đang suy tư gì đó.

Abel tò mò nhìn cái gác xép kia hồi lâu. Cái này có gì kỳ quái sao?

Anh ta kẻ sát lỗ tai trên cửa gỗ lắng nghe.

Ồ? Bên trong hình như có người.

Đột nhiên, Cô Mang xoay người, đi ngược lại hướng gác xép mà đi tới chỗ cầu thang.

Abel lập tức bỏ qua động tĩnh bên trong gác xép, anh ta vui vẻ theo sát Cô Mang.

Sau đó, anh ta trở mắt nhìn Cô Mang quẹo một vòng lớn, rồi từ phía khác của cầu thang đi tới gác xép kia.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần. Mỗi lần đi con đường đều khác nhau, nhưng cuối cùng vẫn về tới gác xép.

Abel sắp không hết kiên nhẫn: “Cô, cậu muốn làm gì hả?”

Cô Mang vừa muốn xoay người. Abel không nhịn nữa, anh ta tiến lên phía trước, cầm lấy cánh tay Cô Mang, gào lên: “Đầu óc cậu hỏng rồi sao? Cứ đi lòng vòng làm gì hả?”

Cô Mang vẫn tỏ vẻ không nghe thấy, nhưng bởi vì cánh tay của Abel nên anh tạm thời bất động.

Anh trông hơi hoang mang, định di chuyển cánh tay, nhưng Abel nắm quá chặt, không thả anh đi.

Cô Mang bỗng nhiên cất tiếng: “Abel?”

Abel suýt nữa khóc mừng, lắc mạnh cánh tay Cô Mang: “Ông trời ơi, cuối cùng cậu nghe tôi nói rồi!”

Ai ngờ, giây tiếp theo, Cô Mang lại nói: “Tôi đang bị nhốt trong một trận bát quái, hiện tại không nghe được cậu nói gì cả. Cậu hãy cho tôi biết, hiện tại tôi đang ở đâu, cậu viết câu trả lời trong lòng bàn tay tôi.”

Abel ngớ ra, quả nhiên trông thấy ánh mắt Cô Mang đang nhìn hư không, hoàn toàn không nhìn anh ta.

“Shit!” Abel vò đầu, “Trò gì đây?” Anh ta lập tức viết phương hướng hiện tại vào lòng bàn tay Cô Mang.

Cô Mang hơi trầm ngâm, nói: “Tiếp theo tôi muốn cậu giúp tôi làm một việc, cậu hãy nhớ kỹ.”

Bên trong phòng nhất thời im lặng.

Ghế trong tay Giang Nam bị ném sang một bên, anh ta ngược mắt nhìn Cô Mang đẩy cửa đi vào.

Cô Mang không nhìn ai hết, ánh mắt dừng lại trên người Thư Ngọc vài giây, sau đó anh mới nhìn xung quanh gian phòng.

“Cái này...muốn làm gì đây?” Cô Mang hơi kinh ngạc nhìn trần nhà bị đập vỡ một góc, sau đó anh vẫy tay với Thư Ngọc, “Lại đây.”

Lúc này Thư Ngọc vút kim chỉ sang một bên mà đi tới bên cạnh Cô Mang, cuối cùng cô đứng ở phía sau anh, vẻ kinh ngạc vẫn còn đó nhưng đáy lòng cô thoáng ổn định mấy phần.

Lễ Cung Tú Minh lấy lại dáng vẻ ôn hòa lịch lãm, hần cười nói: “Hôm nay quả thật náo nhiệt, ngay cả Cô tiên sinh cũng đến đây.”

Cô Mang cũng cười: “Tôi đến đưa vợ về phòng, quấy rầy rồi.” Dứt lời anh xoay người định mở cửa.

“Cô tiên sinh, ra khỏi cửa này, có lẽ sẽ lạc đường.” Lễ Cung Tú Minh nói, “Không bằng ở lại đây nghỉ ngơi một lúc rồi hẵng đi.”

Cô Mang nhướn mày: “Ở lại đây làm gì?” Anh chỉ kim chỉ trên bàn, “Lễ Cung tiên sinh muốn vợ tôi thêu thùa sao? Thật có lỗi, tôi không thích vợ mình thêu đồ cho người nào khác ngoài tôi ra. Nếu Lễ Cung tiên sinh muốn bảo vợ tôi thêu thùa sau lưng tôi, tôi sẽ không vui chút nào đâu.”

Dừng một chút, Cô Mang lại nói: “Lễ Cung tiên sinh định giữ chúng tôi lại làm gì sao? Chắc là tiên sinh không muốn chúng tôi phá hủy căn gác xép này đâu nhỉ.”

Giang Nam nhẹ nhàng cất tiếng cười, giọng khàn khàn có chút mím mai.

Lễ Cung Tú Minh hơi híp mắt. Ngay sau đó mặt mày hần giãn ra: “Cô tiên sinh đã nói vậy, ta nào dám bảo Cô phu nhân thêu thùa. Giữ tiên sinh lại đây, chẳng qua là muốn lãnh giáo tiên sinh một việc.”

Cô Mang hỏi: “Việc gì?”

Lễ Cung Tú Minh đáp: “Đạo thuật. Ta muốn lãnh giáo một chút đạo thuật của Cô tiên sinh.”

“Không được!”

Ba người đàn ông đều quay đầu nhìn Thư Ngọc.

Lễ Cung Tú Minh cong khóe môi: “Cô phu nhân không đồng ý ư?”

Thư Ngọc mím môi, cô đương nhiên không đồng ý, Lễ Cung Tú Minh có ý gì chứ? Bám lấy Cô Mang, đánh bại từng người một sao? Cuối cùng dùng Cô Mang ép cô thêu Vạn lý thành thốn ư?

Cho dù thế nào, muốn Cô Mang đi đánh nhau, cô không đồng ý.

Lễ Cung Tú Minh hiền hòa nói: “Ta có một người bạn, hần đặc biệt coi trọng đạo thuật của Cô tiên sinh. Hiếm khi lúc này có duyên gặp được Cô tiên sinh, ta đương nhiên muốn xem thử. Cô phu nhân xin yên tâm, ta chỉ thỉnh giáo Cô tiên sinh năm chiêu thôi, sẽ không thấy máu đâu.”

Trong lòng Thư Ngọc hừ lạnh một tiếng, cầm đao kiếm lãnh giáo, làm sao cam đoan không thấy máu?

Lễ Cung Tú Minh lại nói: “Nếu ta nuốt lời, cô có thể bảo hần tới lấy mạng ta.” Dứt lời hần chỉ Giang Nam đang khoanh tay đứng một bên.

Cô Mang mỉm cười, nghiêng người vỗ lưng cô: “Yên tâm.” Sau đó anh quay đầu nói với Lễ Cung Tú Minh, “Tôi thử năm chiêu với Lễ Cung tiên sinh, tiên sinh lấy gì để trao đổi đây?”

Lễ Cung Tú Minh đáp: “Phá trận, vĩnh viễn không bảo Cô phu nhân thêu Vạn lý thành thốn, cuối cùng còn tặng thêm bí mật mà trước đó đã thương lượng với Cô phu nhân.”

Bí mật đã thương lượng trước đó, bí mật trong máu Thư Ngọc.

Thư Ngọc cắn răng, điều kiện của Lễ Cung Tú Minh thật sự rất hào phóng. Cô còn chưa kịp quyết đoán thì đã nghe Cô Mang nói: “Thành giao.”

“Chỉ là đã lâu rồi tôi không dùng dao, lưỡi dao đoán chừng gỉ sét không ít.” Cô Mang nói, “Lễ Cung tiên sinh cho tôi mượn một con dao được không.”

Lễ Cung Tú Minh lấy ra một con dao từ trong tủ, ném cho Cô Mang: “Cái này thế nào?”

Cô Mang ước lượng vô dao: “Không tệ.”

Khi chiêu thứ nhất đối kháng, Thư Ngọc còn chưa phản ứng thì hai con dao đã va chạm.

Nhanh đến nỗi cô chẳng nhìn thấy gì.

“Sao rồi?” Cô thấp giọng hỏi Giang Nam.

Giang Nam đáp: “Tôi không hiểu đao thuật, nhưng mà...vừa rồi, Cô tiên sinh hẳn là đã phá chiêu thứ nhất của Lễ Cung Tú Minh.”

Năm chiêu đối kháng hoàn toàn không giống như trong suy nghĩ của Thư Ngọc, không có chiêu thức hoa lệ, hai con dao nhanh như tia chớp, lướt qua màn trời rồi dừng ngay tức khắc, chẳng lưu lại dấu vết nào.

Giang Nam bỗng nhiên “chặc” một tiếng.

Thư Ngọc khẩn trương hỏi: “Thế nào? Anh ấy phá mấy chiêu rồi?”

Giang Nam nói: “Năm chiêu.”

Thư Ngọc sửng sốt: “Phá hết rồi ư?”

Giang Nam: “Phải.”

Thư Ngọc cảm thấy khó tin, nhanh...như vậy?

Giang Nam không nói tiếp. Anh ta sẽ không cho cô biết, đao thuật càng nhanh thì càng tàn nhẫn, năm chiêu vừa rồi, mỗi một chiêu đều muốn lấy mạng người.

Lễ Cung Tú Minh rút dao về, trông có vẻ tiếc nuối: “Ra năm chiêu thức cũng không thể khiến Cô tiên sinh lấy ra con dao trong tay áo tiên sinh, xem ra là ta thua rồi.”

Cô Mang nhíu mày: “Tiên sinh học đao thuật ở đâu thế?” Phương pháp dùng dao của Lễ Cung Tú Minh anh đã từng thấy, tệ hơn là anh vô cùng quen thuộc.

Ngay cả năm chiêu vừa rồi, anh cũng rất quen thuộc.

Năm chiêu đó, rất nhiều năm về trước, có người đã từng bảo anh nghĩ cách phá chiêu.

Không ngờ, hôm nay lại có người dùng năm chiêu thức giống y hệt muốn anh phá chiêu.

Trùng hợp sao?

Lễ Cung Tú Minh cười cười: “Đao thuật của ta rất hỗn tạp, từ nhỏ đã học với sư phụ quyền thuật trong tộc, sau đó rèn luyện trên chiến trường, sau đó nữa ở ẩn tự mình học hỏi nhiều năm. Muốn nói học từ đâu, ta thật không biết nói sao.”

Cô Mang nảy sinh ý nghĩ: “Vậy tiên sinh có dạy đao thuật cho ai không?”

Lễ Cung Tú Minh hỏi lại: “Tại sao tiên sinh không miêu tả với ta một chút, cái người có thể khiến tiên sinh nhớ tới từ đao thuật của ta?”

Cô Mang không nói gì.

Lễ Cung Tú Minh hình như trông có vẻ hoang mang: “Người mà tiên sinh từng gặp, chẳng lẽ bộ dạng không giống ta chút nào sao?”

Cô Mang không đáp được, bởi vì người bảo anh phá năm chiêu này, không hề có khuôn mặt.

Đột nhiên gian phòng lắc mạnh, trong tầm mắt đều là không gian ảo ảnh méo mó.

Thư Ngọc hồi hộp, trần này sắp phá rồi. Nhưng là ai phá trần chứ? Hiển nhiên không phải người trong trần, chẳng lẽ có người ở bên ngoài phá trần bát quái này ư?

Lễ Cung Tú Minh cũng hoang mang sửng sốt bởi cảnh tượng trước mắt, nhưng hần nhanh chóng bình tĩnh lại: “Cô tiên sinh quả nhiên rất thủ đoạn, xem ra ba điều kiện trong lời hứa của ta, việc thứ nhất không cần ta bận tâm rồi.”

Thư Ngọc nắm lấy cánh tay Cô Mang, cố gắng khiến mình đứng vững, cô ngẩng đầu hỏi: “Trong máu tôi có gì kỳ lạ?”

Lễ Cung Tú Minh thụt lùi vài bước, lùi cho tới khi đến cạnh cửa sổ: “Máu cô không có gì lạ.”

Thư Ngọc sửng sốt, lại nghe hần nói: “Chỉ là trong người cô lưu lại vài giọt máu của ta.”

Dứt lời, hần quay về phía cửa sổ bay ra, trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót chói tai, cùng với tiếng vỗ cánh thật to.

Thư Ngọc không nhìn nữa, cảm thấy Cô Mang ôm chặt cô trong lòng.

“Đừng sợ.” Anh nói, “Những biến hóa này chỉ là ảo giác thôi, thực ra chúng ta đang đứng vững, không có chuyện gì cả.”

Cô gật đầu trong lòng anh.

Cô đương nhiên không sợ, có anh bên cạnh, cô có gì phải sợ chứ?

Vì thế, cô khẽ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Em có sợ đâu, hay là anh sợ rồi. Ôm chặt như vậy, anh sắp bóp chết em rồi này...”

Anh nghe vậy không khỏi mỉm cười: “Phải, là anh sợ, em hôn anh một cái, anh không sợ nữa.”

114. Quyển 7 - Chương 16: Hương Tan Ngọc Nát

Không biết qua bao lâu, sự chấn động mạnh mẽ dần dần ngừng lại, cả gian phòng trở về trạng thái bình thường.

Thư Ngọc từ trong lòng Cô Mang ngẩng đầu lên, trông thấy cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Vẫn là ở trong một gian phòng, nhưng phòng này nhỏ hơn sương phòng khách nhiều. Đồ đạc bên trong cũ kỹ, góc tường chất vài cây chổi, bên cửa sổ đặt mấy thùng gỗ kích cỡ khác nhau.

Xem ra, nơi này là chỗ chứa đồ lặt vặt tại Tiểu uyển ương thiên.

“Cô, Đàm, hai người không sao chứ?”

Abel lật đặt mở cửa ra, đầu đầy mồ hôi chạy vào.

Thư Ngọc tròn mắt, xem ra người ở bên ngoài phá trần chắc chắn là Abel rồi.

Nhưng mà anh chàng si mê sinh hóa hồ đồ này làm sao hiểu được trận bát quái của Trung Quốc? Thư Ngọc nhìn sang Cô Mang. Hóa ra quân sư đứng đằng sau đang ở đây.

Cô Mang ôm Thư Ngọc kéo cô đứng dậy: “Em đi được không?”

Thư Ngọc nhướn mày: “Em đâu có chơi trò múa dao với Lễ Cung Tú Minh, lời này phải để em hỏi anh. Anh có bị thương không?”

Cô Mang cười vô lại: “Anh làm sao có thể bị thương chứ?”

Bộ dạng này khiến Thư Ngọc ghét cay ghét đắng, ngay tức khắc cô vén áo len của anh lên kiểm tra xem có vết thương không.

Cô Mang ghé sát tai cô nhẹ giọng nói: “Muốn làm gì cũng phải chờ trở về phòng đã.”

Nghe thế cô chợt lúng túng, lỗ tai đỏ lên.

Thấy cô lúng túng, không hiểu sao anh lại cảm thấy thoải mái, khoe miệng khe nhếch lên, đôi mắt tỏa sáng.

“Cứ thế để cho Lễ Cung Tú Minh chạy đi sao?”

Giang Nam đứng một bên thản nhiên cất tiếng.

Cô Mang thu lại ý cười, đáp: “Giữ không được thì để hắn đi thôi.”

Giang Nam lại nở nụ cười: “Trên đời này cũng có người Cô tiên sinh không thu phục được?”

Cô Mang nhún vai: “Trên đời này có biết bao nhiêu người, người tôi không thu phục chắc là rất nhiều. Nhưng ngược lại tôi muốn khuyên ông chủ Giang một câu, đừng đuổi theo nữa.”

“Tại sao?” Giang Nam hỏi.

Cô Mang đáp: “Hắn và con chim của hắn không biết đã đi đâu, không nói đến khó tìm, nếu ông chủ Giang thực sự tìm được trong trời đông tuyết phủ này, khó mà cam đoan sẽ không gặp ám toán.”

Giang Nam nhú mày: “Vậy Cô tiên sinh dự định thế nào? Chờ Lễ Cung Tú Minh xuất hiện một mình nữa sao?”

Cô Mang nở nụ cười: “Không, chờ hắn tới tìm chúng ta.”

Giang Nam khó hiểu.

Thư Ngọc dời tầm mắt nhìn Cô Mang: “Chúng ta phải ở đây chờ hắn ư?”

“Đương nhiên không cần.” Cô Mang nhướn mày, “Tuyệt nhỏ rồi, chúng ta nên đi thôi, đến chỗ nên đến, chắc là một ngày nào đó hắn sẽ tới.”

Giang Nam càng nhú mày sâu hơn: “Ý cậu là, ngồi chờ chết?”

Cô Mang cong khoe miệng: “Không, phải gọi là gây ông đập lưng ông.”

Giang Nam sững sốt.

“Nếu hắn không đến thì tốt quá rồi.” Cô Mang nói, “Cuộc sống yên bình của chúng ta vẫn sẽ tiếp tục.”

Giang Nam bỗng nhiên cười tự giễu: “Tôi khác với cậu. Cậu có thể chờ, hắn không đến thì cậu mắc kệ. Tôi và hắn có thù xưa, hắn không đến, mối thù xưa của tôi không thể giải trừ. Cáo từ.” Dứt lời anh ta xoay người định rời khỏi.

“Chờ một chút.” Cô Mang lên tiếng ngăn cản hành động của Giang Nam.

Cô Mang nhìn thẳng mắt Giang Nam, nói: “Trước khi anh muốn giết Lễ Cung Tú Minh, có một số chuyện tôi nhất định phải cho anh biết.”

Sương phòng khách, một người nằm trên giường, Gia Đại nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, môi mấp máy, gân xanh nổi đầy hai tay, ra giường dưới người bị xé nát.

Abel lật mí mắt cô ta, nói với mọi người đang đứng bên cửa sổ: “Cô ta đã tiến vào giai đoạn ảo giác rất sâu.”

Giang Nam kinh ngạc nhìn thấy Gia Đại một ngày không gặp hình dạng đã thành mảnh dẻ như vậy, anh ta quay đầu nhìn Cô Mang: “Những lời cậu vừa nói đều là sự thật?”

Cô Mang thản nhiên cất tiếng: “Có thật hay không, tự anh xem đi.”

“Sao có thể...” Sắc mặt Giang Nam tái nhợt, “Sao lại có người bắt tử bắt diệt? Không chỉ thế, còn có thể khiến người khác sống không bằng chết.”

“Hắn...” Giang Nam nghẹn lời, “Trên người Lễ Cung Tú Minh có...loại vi trùng này, thế thì hắn cũng là người...của trăm năm trước từ dưới lòng đất sống dậy sao?”

Cô Mang đáp: “Tình huống của Lễ Cung Tú Minh rất khó nói. Hiện nay chúng tôi tiếp xúc với những người bị nhiễm loại vi trùng sống này, bị nhiễm qua đường kinh mạch sau khi vào nội tạng thì tim sẽ ngừng đập mà tử vong, sau khi trải qua thời gian dài hôn mê thì bị hoàn cảnh nào đó từ bên ngoài đánh thức. Người đã tỉnh lại không có nhịp tim, không có thần trí, chỉ có thân thể là sống thôi.”

Sắc mặt Giang Nam càng ngày càng trắng bệch: “Nhưng mà...Lễ Cung Tú Minh...”

“Phải.” Cô Mang nói tiếp, “Lễ Cung Tú Minh không chỉ có nhịp tim, hơn nữa thần trí hoàn hảo. Tôi không thể nào xác định, hắn có phải giống như những người sống lại sau trận hôn mê dài không.”

Abel liếm môi: “Có lẽ hắn có thể chất đặc biệt. Sau khi bị nhiễm, cơ thể hắn cung cấp môi trường thích hợp cho vi trùng, khiến vi trùng đột biến và tiến hóa. Đường nhiên, đây chỉ là suy đoán, nếu muốn đưa ra kết luận, phải giải phẫu cơ thể Lễ Cung Tú Minh xem thử.”

Giang Nam trông thấy khuôn mặt hưng phấn của Abel, sắc mặt anh ta càng tái hơn.

Thư Ngọc không để ý cuộc trò chuyện của mấy người đàn ông ở đằng sau. Cô ngồi xổm trước giường, nhìn Gia Đại bất tỉnh nhân sự ở trên giường.

Bỗng dưng cô hơi buồn bã.

Mấy giờ trước, Gia Đại vẫn là một cô gái hạnh phúc, đang đưa đôi chân trắng nõn, cười với cô trong trời tuyết.

Gia Đại nói, Tú Minh Quân thật là một người rất dịu dàng, tôi không hề hối hận.

Lúc ấy, Gia Đại biết được sẽ có kết quả như vậy chăng?

Thư Ngọc chợt nhớ tới sáng nay Gia Đại còn có lời muốn nói với cô.

Tôi hơi sợ hãi. Lúc đó Gia Đại nhìn mắt cô nói vậy.

Khi ấy cô cho rằng Gia Đại chỉ là lo được lo mất, nhưng hóa ra, trong lòng cô gái này đã cảm thấy được điều gì đó.

Cô gái ngốc.

Thư Ngọc thở dài một hơi.

Đột nhiên Gia Đại mở mắt, con ngươi đầy tơ máu nhìn Thư Ngọc.

“Thư...Ngọc...” Giọng nói ngắt quãng khàn khàn cố gắng thốt ra từ trong cổ họng Gia Đại.

Thư Ngọc hoảng hồn, cảm thấy cổ tay chợt lạnh, bàn tay Gia Đại nắm chặt cổ tay cô.

Biến cố thành linh xảy ra khiến mọi người đều sửng sốt.

Cô Mang ở phía sau mau chóng phản ứng, anh giữ tay Gia Đại, tay còn lại ôm Thư Ngọc vào lòng.

Anh đang muốn gỡ tay Gia Đại ra thì đột nhiên bị Thư Ngọc ngăn cản.

“Khoan đã.” Thư Ngọc giữ chặt tay anh.

Anh nhìn cô, buông lỏng bàn tay trái siết chặt Gia Đại, tay phải ôm Thư Ngọc vẫn không nhúc nhích.

Thư Ngọc tiến đến gần Gia Đại, nhẹ giọng nói: “Gia Đại, tôi ở đây. Cô muốn nói gì?”

Gia Đại ngơ ngàng chớp mắt, sau đó nhìn Thư Ngọc: “Tôi sắp chết phải không?”

Thư Ngọc nhếch khóe miệng: “Suyt, đừng nói đùa.”

“Tôi biết mà...” Âm thanh Gia Đại nhẹ nhàng, “Anh ấy đã nói...”

Trái tim Thư Ngọc đập mạnh: “Hắn đã nói gì với cô?”

“Anh ấy hỏi tôi, nếu ở bên anh ấy sẽ chết, tôi vẫn muốn ở cùng anh ấy sao?” Gia Đại chậm rãi đáp, “Tôi nói, tôi muốn...”

Im lặng một chút, Thư Ngọc lại hỏi: “Hắn còn nói gì không?”

Gia Đại nhìn chằm chằm trần nhà: “Anh ấy nói nhiều lắm, nhưng tôi chẳng hiểu gì hết.”

Dừng một chút, cô ta đỡ dần nói: “Thư Ngọc, cô có biết Thất Sương Hà ở đâu không? Tôi muốn đi xem.”

Thư Ngọc sững sờ. Địa danh này hơi quen tai.

“Tôi chưa từng nghe nói đến nơi này. Chờ cô khỏe lại, tôi đưa cô đi tìm nhé?” Thư Ngọc dịu dàng nói, “Tại sao cô muốn tới đó?”

Gia Đại đáp: “Nơi đó là cố hương của Tú Minh Quân, anh ấy cứ nhắc đến nơi đó mãi...” Bỗng nhiên cô ta ho khan dữ dội, khuôn mặt tái nhợt chợt ửng đỏ. Cơ thể cô ta ngày càng suy yếu, nhưng bàn tay nắm lấy Thư Ngọc thì lại chặt hơn.

Thư Ngọc nắm bàn tay lạnh lẽo của Gia Đại: “Dừng gấp, từ từ nói.” Lời còn chưa dứt, khóe mắt Gia Đại đã lăn xuống giọt lệ.

“Thư Ngọc...tôi đã nói dối.” Gia Đại nói, “Tú Minh Quân không phải là người dịu dàng. Tú Minh Quân dịu dàng...chỉ nằm trong tưởng tượng của tôi...”

Thư Ngọc nắm chặt tay Gia Đại, không nói gì hết.

Gia Đại vừa khóc vừa nói ngắt quãng: “Anh ấy...chắc là không phải người tốt...đã giết...rất nhiều người...còn chôn bọn họ ở...”

“Chôn ở đâu?” Nhịp tim Thư Ngọc đập mạnh.

Gia Đại hình như quên mất lời tiếp theo, tay cô ta ngày càng lạnh hơn, ánh mắt dần rời rạc: “Thư Ngọc...”

“Chuyện gì?” Thư Ngọc cúi người sát bờ môi Gia Đại.

“Tôi...muốn về nhà...”

“Nhà tôi...ở Liêm Thương, một nơi rất đẹp, lúc này, hoa anh đào có lẽ sắp nở rồi...”

Thư Ngọc chưa từng đến Nhật, nhưng cô vẫn cười nói với Gia Đại: “Đúng vậy, nơi đó thật sự rất đẹp.”

Gia Đại im bật.

Abel lấy tay sờ mạch đập của Gia Đại: “Chết rồi.”

Thư Ngọc rút cổ tay mình ra, thả tay Gia Đại trở về.

“Bây giờ làm sao?” Giang Nam hỏi.

Nhất thời không ai đáp được.

Gia Đại bị nhiễm vi trùng tim ngừng đập tử vong, nhưng vi trùng sống đã lan rộng trên làn da cô ta, có lẽ vào một lúc nào đó của rất nhiều năm sau, cơ thể cô ta sẽ sống lại.

Chẳng qua, không ai đoán trước được, đến lúc tỉnh dậy là một cái xác không hồn, hay là thi thể có ý thức.

Cô Mang đột nhiên lên tiếng: “Có phải chỉ không cần có da thịt thì vi trùng sẽ không có đối tượng ký sinh, người bị nhiễm sẽ không sống lại không?”

Abel sững sờ, đột ngột ngắt đầu: “Ý cậu là...xẻo đi da thịt của người chết?”

Bỗng dưng anh ta nhớ tới gì đó: “Lưu Linh Thuận!?”

Cô Mang nhìn Abel, không nói gì.

“Sao vậy?” Thư Ngọc khó hiểu.

Abel liêm môi: “Ngày đó tôi nhìn thấy thi hài của Lưu Linh Thuận trong quan tài, hiển nhiên cũng bị nhiễm vi trùng, nhưng lạ là Lưu Linh Thuận không sống lại.”

Trong đầu Thư Ngọc chợt có khoảng trống: “Ý anh là...”

Cô Mang nói: “Có lẽ trước khi chết bà ấy đã biết mình bị nhiễm vi trùng, cho nên sai người xẻo đi da thịt sau khi chết.”

“Tiểu Thuận Tử không biết tại sao bị nhiễm, thế mà Lưu Linh Thuận cũng vậy...” Thư Ngọc ngạc nhiên, “Bà ấy...” Bỗng đứng trong đầu cô chợt nảy sinh ý nghĩ.

“Lăng mộ...?”

Thư Ngọc chân chừ thốt ra hai tiếng. Theo gia phả Lưu thị ghi lại, mọi hành vi khác thường của Lưu Linh Thuận đều bắt đầu từ khi tu sửa lăng mộ kia. Bà ấy rất có khả năng bị nhiễm trong lăng mộ kia.

Có lẽ nào...lăng mộ không biết nằm ở đâu kia, tụ tập số lượng lớn vi trùng sống.

Hoặc có lẽ lăng mộ hoàng tộc kia là hang ổ của vi trùng sống?

Giả thuyết này thật sự quá táo bạo, Thư Ngọc không thể thốt ra lời.

Vừa ngược mắt lên, cô chạm phải ánh mắt của Cô Mang. Đôi mắt anh quạnh quẽ sâu thẳm, dường như nhìn một cái là nhìn thấu suy nghĩ của cô.

“Dựa theo lời các người, là muốn xẻo đi da thịt của cô gái này?” Giang Nam nhú mày.

Thư Ngọc khựng lại.

Theo góc độ lý tính mà nói, để tránh hậu hoạn, quả thật nên xẻo đi da thịt của Gia Đại. Bởi vì khi Tương Diệp Gia Đại thức tỉnh lần nữa thì sẽ không còn là cô gái thuần khiết theo đuổi tình yêu năm năm trời kia. Cô ta có thể sẽ trở thành một cỗ máy giết người vô thức, sống mãi không chết, cơ thể bất diệt.

Nhưng theo góc độ cảm tính mà nói, ở trong lòng Thư Ngọc, Gia Đại vẫn là con người, xẻo da lóc thịt, cô không làm được.

Abel ngượng ngập chà tay: “Chuyện này...” Cũng khó mà xuống tay.

Cô Mang nói: “Chôn đi.”

Giang Nam nhướn mày: “Cứ thế mà chôn? Không sợ ngày nào đó cô ta đội mồ sống dậy ư?”

Cô Mang cười cười: “Cho dù sống dậy, cũng sẽ không tới tìm chúng ta.”

Giang Nam ghen lời.

Ngoài cửa sổ, tuyết đã ngừng rơi. Ánh nắng buổi trưa phá tan mây đen dày đặc, Tiểu uyên ương thiên hiếm khi trời trong.

Cô Mang nghiêng người nhìn ra ngoài song cửa, híp mắt nói: “Cũng nên xuống núi rồi.”

115. Quyển 7 - Chương 17: Chôn Tại Núi Tuyết

Sương phòng khách, Đại uyên ương thiên.

Hàn Kinh bắt chéo chân, thờ ơ nhìn Mục Nhã Bắc ngồi một bên.

“Ý của anh tôi không hiểu cho lắm.” Hàn Kinh nhướn mày, “Anh là môn sinh của vị đại nhân kia, nhưng anh lại bằng lòng đưa bản đồ trong tay các người cho chúng tôi xem. Anh làm vậy, đại nhân nhà anh đồng ý sao?”

Mục Nhã Bác cười cười: “Ý tôi là cùng chia sẻ. Tôi đưa bản vẽ chúng tôi có cho các người, tiên sinh cũng đem manh mối mà các người tìm được nói cho tôi biết. Như vậy, hai bên đều tiết kiệm công sức, không tốt sao? Tôi nghĩ, đây cũng là điều đại nhân mong muốn.”

Hàn Kinh cười nhạo một tiếng: “Tôi coi như hiểu rồi. Đại nhân các người muốn đến lăng mộ kia phải không?”

Mục Nhã Bác cười, không trả lời đúng sai.

“Các người muốn đến đó làm gì?” Hàn Kinh hỏi.

Mục Nhã Bác đáp: “Đại nhân muốn làm gì tôi cũng không rõ.”

Hàn Kinh hừ lạnh một tiếng: “Anh nói muốn hợp tác, nhưng thành ý của anh không đủ chút nào. Muốn đến lăng mộ là đại nhân các người, chúng tôi không có hứng thú với nơi đó. Hợp tác hay không cũng chẳng quan trọng.”

“Hàn tiên sinh, nếu các vị cảm thấy việc lăng mộ không hề có liên quan đến các vị, thì tại sao không đưa bản vẽ cho chúng tôi?” Mục Nhã Bác ôn hòa nói, “Nếu Hàn tiên sinh bằng lòng giao ra bản vẽ, tiền công đương nhiên không hề ít.”

“Muốn mua chuộc tôi?” Hàn Kinh bỗng nở nụ cười, “Chuyện này, tôi không thể làm chủ.”

“Hàn tiên sinh làm việc, còn phải hỏi ý của Cô tiên sinh sao?” Mục Nhã Bác làm như vô tình nói.

Hàn Kinh cười càng sáng khoái: “Bản lĩnh châm ngòi ly gián của anh còn tốt hơn cái cô Gia Tuệ kia nhiều. Nhưng mà,” dừng một chút, âm thanh của anh ta lạnh thêm vài phần, “Tôi ghét nhất người khác dùng thủ đoạn trước mặt tôi.”

Mục Nhã Bác tỏ vẻ vô tội: “Tôi không hiểu tiên sinh đang nói cái gì.”

Hàn Kinh khoát tay: “Tôi không có lòng kiên nhẫn cứ luẩn quẩn mãi về vấn đề này, anh muốn hợp tác thì tìm Cô Mang bàn bạc đi.” Dứt lời anh ta châm điếu thuốc, hít một hơi.

Mục Nhã Bác cười lịch thiệp: “Hàn tiên sinh có lẽ đã hiểu lầm rồi. Ý tôi là muốn hợp tác cùng Hàn tiên sinh.”

Bàn tay cầm điếu thuốc của Hàn Kinh hơi khựng lại.

Mục Nhã Bác nói tiếp: “Tôi có thể lấy được bản đồ trong tay đại nhân giao cho tiên sinh, tương tự, tiên sinh cũng có thể lấy ra bản vẽ từ trong tay Cô tiên sinh. Trao đổi như thế, hai phía không phải có được tin tức trọn vẹn sao?”

Hàn Kinh khẩy tàn thuốc: “Ý anh là, anh giấu đại nhân các người, tôi giấu lưng Cô Mang, chúng ta âm thầm giao dịch với nhau, cuối cùng hai bên đều được lợi ích?”

“Hàn tiên sinh cảm thấy thế nào?” Mục Nhã Bác nhìn thẳng đôi mắt chim ưng của Hàn Kinh.

Hàn Kinh nở nụ cười: “Xem ra lăng mộ này thật sự rất quan trọng đối với các người.”

Mục Nhã Bác sững sốt.

“Tôi có thể cân nhắc suy nghĩ.” Hàn Kinh cong khóe môi, “Đúng lúc, anh cũng thừa dịp này mà suy nghĩ cho kỹ, có thật sự định làm như vậy không?”

Mục Nhã Bác đứng lên: “Có câu hứa hẹn này của Hàn tiên sinh, tôi yên tâm rồi.” Dứt lời anh ta cầm mũ và áo khoác, hơi khom lưng nói, “Như vậy, tôi cáo từ trước.”

Đợi sau khi Mục Nhã Bác rời khỏi, Hàn Kinh dập tắt tàn thuốc, đi tới sương phòng khác của Gia Tuệ.

Tay vừa chạm vào cửa, anh ta liền phát giác điểm bất thường.

Anh ta đá văng cửa phòng, bên trong trống trơn, không một bóng người.

Căn phòng này đã vậy, phòng kế tiếp cũng thế. Nhóm người Gia Tuệ nhân lúc anh ta trò chuyện cùng Mục Nhã Bác đã biến mất.

Ngay cả Mục Nhã Bác cũng không biết tung tích.

Hàn Kinh nổi giận nện một quyền lên mặt tường. Tên nhóc kia dám dùng thủ đoạn chơi anh ta.

Đột nhiên, tầm mắt Hàn Kinh dừng lại tờ giấy mỏng nằm trên bàn tròn. Tờ giấy đặt dưới một tách trà nhỏ, nước trà loang choạng, sắp sửa tràn ra.

Anh ta đến gần bàn tròn, vươn tay lấy tờ giấy mỏng kia.

Trên tờ giấy, nét chữ bút máy màu đen lưu loát:

Âm thầm đợi tin tốt từ Hàn tiên sinh.

Hàn Kinh đang muốn hừ một tiếng thì trông thấy bàn tròn kia lung lay bởi vì áp lực của bàn tay anh ta, nước trà trong tách chảy ra ngoài.

Giọt nước bắn vào tờ giấy, tờ giấy mỏng manh mau chóng tan rã, trong phút chốc chợt tan biến không còn một mảnh.

Hàn Kinh cười lạnh. Giỏi, giỏi lắm, ngay cả chút dấu vết cũng không để lại.

Muốn mưu cầu lợi ích từ anh ta, lại còn có tâm địa gian xảo giở trò như vậy. Hay, hay lắm.

Hàn Kinh hí mắt. Nếu Gia Tuệ rút khỏi Uyên ương thiên, thế thì vị đại nhân ở Tiểu uyên ương thiên cũng nên xuống rồi.

Ngoài cửa sổ, tuyết đã ngừng rơi. Đại uyên ương thiên vốn đầy sương mù rồi cuộc lộ ra bầu trời sáng sủa.

Nhóm người Cô Mang cũng nên trở lại rồi.

Hàn Kinh bĩu môi, Cô Mang tốt nhất đừng dễ dàng thả tên quý tộc Mãn Thanh kia đi.

Tiểu uyên ương thiên, trong khu rừng cách xa ngôi chùa, Abel và Cô Mang chọn chỗ đất bằng đào một cái hố.

Giang Nam ôm Gia Đại lạnh như băng đặt vào trong hố.

“Cứ thế mà chôn cô ấy ở đây sao?” Thư Ngọc cắn môi, “Không có tấm bia gì à?”

Cô Mang nhướn mày: “Đây là địa bàn nhà Phật, tự mình lập mộ thì thôi, em còn muốn khắc bia đá dạng gì đây?”

Thư Ngọc nghẹn lời.

Cô gái Nhật xinh xắn đơn thuần này sẽ vĩnh viễn ngủ yên ở đây. Không có mộ bia, không có tên họ, thậm chí tại mảnh đất này, không có người nhà của cô ta.

Thư Ngọc bỗng nhiên nghĩ tới ước nguyện của Gia Đại.

Cô ta nói, hy vọng trận tuyết này đừng ngừng lại, để cô ta và Tú Minh Quân ở lại đây thật lâu.

Hiện giờ, Gia Đại phải vĩnh viễn ở lại chỗ này, còn Lễ Cung Tú Minh thì không biết ở đâu.

Đức Phật lắng nghe lời cầu nguyện của cô ta, nhưng chỉ cho phép một nửa nguyện vọng trở thành sự thật.

Tạo hóa trêu người.

“Được rồi.” Cô Mang lấp xong miếng đất cuối cùng.

Thư Ngọc đi qua, nắm cánh tay Cô Mang.

Hai người có thể yêu nhau, có thể đi cùng nhau, thật sự không dễ dàng chút nào.

Cô Mang cúi đầu nhìn cô, anh bỗng nhiên cười vỗ đầu cô: “Đi thôi, xuống núi.”

Abel đã sớm sải bước đi rất xa: “Mau lên mau lên, bị nhốt ở đây tôi sắp không chịu nổi rồi.”

“Các người đi trước đi.” Giang Nam nói, “Tôi còn phải đợi bạn đồng hành của tôi.”

Thư Ngọc hiểu rõ, Giang Nam muốn trở về cùng Dạ Thập Tam.

Nhưng có lẽ Giang Nam định ở lại đây để tìm tung tích của Lễ Cung Tú Minh.

Lý do Giang Nam ở lại là gì, cô không quan tâm. Trước lúc chia tay, cô gật đầu với Giang Nam: “Bảo trọng.”

Giang Nam hơi gật đầu, lập tức xoay người.

Bóng dáng đỏ thắm kia dần biến mất trong núi tuyết.

“Đừng nhìn nữa, đi thôi.” Cô Mang lạnh lùng lên tiếng.

Thư Ngọc thu lại tầm mắt, dời ánh mắt sang phía anh: “Về nhà rồi, em phải thẩm tra anh kỹ càng.”

Cô Mang theo bản năng run run, bất đắc dĩ nói: “Cả trái tim anh đều lấy ra cho em xem, em còn thẩm tra gì nữa?”

Thư Ngọc hừ một tiếng: “Lời ngon tiếng ngọt, không gian tức là đạo. Em phải tra hỏi nhiều hơn nữa.”

“Ồ...” Cô Mang duỗi cánh tay ra ôm cô vào lòng, “Được, về nhà em muốn tra hỏi thế nào cũng được hết. Trời lạnh vậy, tốt nhất là tra hỏi trong chăn.”

Thư Ngọc nện một quyền trên ngực anh, thoát khỏi vòng ôm của anh mà đi về phía Abel.

Cô Mang cảm thấy lồng ngực trống trải, anh ngẩng đầu, đã thấy người con gái của mình đang sóng vai cười đùa cùng Abel.

Haiz. Anh nhú mày, thở dài một hơi, thầm nghĩ rằng, quả nhiên vẫn nên “kim ốc tàng kiều”.

Anh vừa thở dài, vừa chậm chậm đi về phía hai người kia.

Vùng đất khô phục lại sự yên tĩnh, thỉnh thoảng có làn gió thổi qua, khiến bột tuyết đọng trên cây tuôn rơi.

Trong giây lát, trong núi rừng có tiếng bước chân.

Chủ nhân của âm thanh đó mặc trường bào trắng, chậm chậm đi tới gò tuyết không mộ bia.

Hắn đứng tại chỗ một lúc, sau đó khom lưng vuốt ve gò tuyết trên mặt đất.

Bỗng nhiên, đầu ngón tay hắn khựng lại, bẻ gãy một nhánh cây ở bên cạnh, nhẹ nhàng đặt trên gò tuyết.

Một con chim to lông trắng vỗ cánh đậu trên đầu vai hắn, rất thân thiết mổ vành tai hắn.

“Đi thôi, chúng ta cũng nên trở về.” Hắn cười nói với con chim.

Tiếng bước chân xa dần. Núi rừng trở về tĩnh lặng.

116. Quyển 7 - Chương 18: Kết Thúc

Con đường xuống núi không mất sức như khi lên núi, nhưng đường dốc trơn trượt, nguy hiểm hơn lên núi mấy phần.

Ban đầu Cô Mang muốn công Thư Ngọc xuống núi, thế nhưng nói gì Thư Ngọc cũng không chịu.

“Abel ở đây.” Thư Ngọc thấp giọng nói lý lẽ, “Bị anh ta thấy ngại lắm. Em đi đường núi còn muốn người khác công! Không được, không được.”

Cô Mang không nhịn được nhướn miệng cười: “Khi lên núi sao không thấy em ngại. Em không sợ Lễ Cung Tú Minh, lại sợ Abel?”

Thư Ngọc nhú mày: “Sao giống nhau chứ.” Lễ Cung Tú Minh nhiều nhất coi là người lạ, cô không quan tâm hẳn thấy cô thế nào. Abel và cô là bạn cùng trường, anh ta mà thấy cô như vậy thì sẽ cười nhạo, còn có thể lộ tẩy chuyện xấu hổ của cô cho bạn học cũ biết.

“Được, vậy tự em đi đi.” Cô Mang biết lắng nghe, “Nhìn đường cẩn thận, đừng giẫm lên băng đá.”

Thư Ngọc lườm anh, cô cẩn thận run run tiếp tục cất bước.

Abel ở đằng trước quát to: “Trời, hai người sao đi chậm thế hả? Cô, cậu xem Đàm kìa chân chẳng bước ra được, cậu không thể thân sĩ một chút công cô ấy qua đoạn đường này sao?”

Thư Ngọc: “...”

Cô Mang nhún vai, nghiêng đầu nhìn Thư Ngọc: “Em khẳng định bộ dạng hiện tại của em còn đẹp hơn là để anh công?”

Thư Ngọc đấu tranh trong lòng: “Em muốn tự mình đi.” Lời thốt ra như bát nước đổ ra ngoài, làm thế nào cũng phải giữ vững uy nghi.

Cô Mang tỏ vẻ đồng ý gật đầu, anh vươn tay đỡ Thư Ngọc. Vợ đã kiên quyết vậy, anh còn có thể nói gì?

Vì thế một người dìu một người, bên trong con đường núi chật hẹp đầy tuyết, chậm chậm đi xuống.

Đợi khi ba người tới Đại uyên ương thiên thì chân trời đã chiếu rọi nắng chiều.

Hàn Kinh bọc áo khoác kín mít, ngậm điều thuốc chờ ở con đường giao nhau, trông thấy ba người kia lững thững đi xuống như là dạo chơi xuân, anh ta mất kiên nhẫn cất tiếng: “Các người sao thế hả, buổi sáng trời trong, tối giờ này mới xuống đây? Trên đường gặp phải gấu đen hay là rớt xuống hố hả?”

Cô Mang cười nói: “Đường trơn trượt, tôi đi chậm, để anh chờ lâu, xin lỗi.”

Hàn Kinh nhú mày, nhìn Cô Mang rồi lại nhìn Thư Ngọc, anh ta khẽ cười: “Bước chân của anh cũng đủ chậm nhỉ.”

Thư Ngọc lúng túng đỏ mặt.

“Đi thôi, xuống Uyên ương thiên.” Hàn Kinh vừa đi, vừa phủi áo khoác, “Tôi thật sự ở đây đủ rồi. Chỗ này đồ ăn thanh đạm chán chết, tôi phải xuống núi ăn uống thỏa thuê.”

“Trong chùa đương nhiên chỉ có thức ăn chay.” Thư Ngọc lấy ra một cái túi thêu màu đỏ từ trong túi to Cô Mang mang theo, “À, anh không lên được Tiểu uyên ương thiên, tôi đã giúp anh cầu phúc. Chúc mừng năm mới.”

“Cám ơn nhé.” Hàn Kinh nhận lấy chiếc túi, anh ta mở ra, nhìn bên trong có giấy thếp vàng Phật ấn, “Ồ, sao lại là bùa bình an. Cô phu nhân không cầu nhân duyên cho tôi ư?”

Thư Ngọc nhin cười: “Nếu Hàn gia anh bớt đi tìm ong bướm thì nhân duyên tự nhiên sẽ đến thôi.”

Hàn Kinh run rẩy: “Cô còn trẻ, thế mà giọng điệu lại giống y chang mấy mẹ già trong nhà tôi.”

“Xem ra có người không muốn lá bùa xin được từ Tiểu uyên ương thiên.” Thư Ngọc nhướn mày, vươn tay làm bộ muốn lấy bùa bình an trong tay Hàn Kinh.

Hàn Kinh động tác mau lẹ, bỏ lại bùa bình an vào trong túi, đôi mắt chim ưng cười xấu xa: “Ồ kìa, quà đã tặng ra thì có lý nào trả lại chứ, anh nói có phải không, Cô tiên sinh?” Dứt lời anh ta đi tới bên cạnh Cô Mang, thấp giọng thăm thì, “Vợ anh ngày càng lợi hại đó nha.”

Cô Mang cười cười, không nói gì.

Hàn Kinh vẫn ở lại bên cạnh Cô Mang, cố ý chậm bước đi cùng anh ở đằng sau.

“Chuyến đi lên Tiểu uyên ương thiên này có gặp được người thú vị không?” Hàn Kinh liếc nhìn Cô Mang.

Cô Mang thần nhiên nói: “Xem ra, anh ở Đại uyên ương thiên cũng gặp được người thú vị.”

Hàn Kinh đột nhiên thốt lên một câu thô tục, anh ta hút điều thuốc, nói: “Ồ, một đám nhóc con.” Nói xong anh ta thuật lại ngắn gọn tin tức đã tìm hiểu từ chỗ Gia Tuệ. Cuối cùng kể lại đề nghị của Mục Nhã Bác.

“Anh nói xem, đề nghị này chúng ta có nhận hay không?” Hàn Kinh hí mắt trong làn khói lượn lờ, “Tôi cảm thấy, chuyện này tôi không muốn vớ vào. Chúng ta lại không đến lằng mọ, lấy mấy thứ kia làm gì? Bọn họ muốn vật trong tay chúng ta thì để bọn họ lấy thành ý ra. Hồi trước gây chuyện với chúng ta, tính toán làm gì?”

Cô Mang hơi nhú mày: “Đừng kết luận sớm như vậy. Vị đại nhân kia của bọn họ, còn phức tạp hơn so với suy nghĩ của chúng ta.”

Hàn Kinh sững sốt: “Là sao?”

Cô Mang nói: “Hắn là người bất tử.”

“Gi hử?” Hàn Kinh cứng đờ, “Có lẽ nào còn nguy hiểm hơn cả Tiểu Thuận Tử?”

Cô Mang nhìn anh ta: “Còn phiền toái hơn.”

“Còn nhớ năm đó ở Luân Đôn, cái tên nhốt Abel ép tôi tiết lộ đao thức không?” Cô Mang bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Hàn Kinh nhú mày: “Nhớ chứ. Thế nào, tên quái nhân kia sang đây tìm anh hử?”

“Không có.” Cô Mang lắc đầu, “Nhưng tôi tình cờ gặp một người, đao thức của người kia khiến tôi nhớ tới tên quái nhân năm đó.”

Cô Mang nheo mắt, ngẩng đầu nhìn màn trời trong: “Vị đại nhân mà Gia Tuệ hầu hạ, hắn và tôi thử đao tại Tiểu uyên ương thiên, chiêu thức y chang năm chiêu mà Mr. X bảo tôi phá chiêu hồi đó.”

Hàn Kinh hiềm khi lộ ra nụ cười khổ: “Nói vậy, vị đại nhân bất tử này có liên quan đến tên quái nhân không mặt năm đó?”

Cô Mang không nói gì.

“Tôi nói này, anh không trở về giới chính trị.” Hàn Kinh thở dài, “Hối hận không?”

Cô Mang ngược mắt, ánh mắt nhìn theo Thư Ngọc đang cãi nhau âm ỉ với Abel ở đằng trước, anh bỗng dừng mỉm cười: “Đáng giá.”

Hàn Kinh nhìn theo ánh mắt anh, hút một hơi thuốc thật sâu, hiềm khi không nói lời châm chọc.

Cô Mang thu hồi ánh mắt: “Qua vài hôm nữa tìm thời gian đến thăm hỏi Diêm vương. Lúc trước anh ta bảo Hạ Tử Huân viết thư gọi tôi trở về, bây giờ mới bị cuốn vào trong thế cuộc này, hiện giờ không kéo anh ta xuống nước, thật là không chính đáng mà.”

“Cũng phải,” Hàn Kinh mỉm cười, “Ai bảo lúc trước Diêm vương tính kế kéo anh vào.”

Cô Mang dè vành nón. Có một số lời, anh không nói với Hàn Kinh.

Ban đầu, Diêm Phong vì muốn cứu Gia Tuệ ra khỏi hổ lửa mới bày kế khiến anh và Thư Ngọc đón nhận lá thư mang hai sát lệnh kia, do đó bị cuốn vào sự cố, cùng Diêm Phong diệt trừ tên quý tộc Mãn Thanh xảo quyệt khó lường kia.

Nhưng hôm nay đã tới bước này, suy đoán trước kia có phần không vững vàng.

Có lẽ lúc trước ý định ban đầu của Diêm Phong quả thật là tìm kiếm đồng minh mà thôi, nhưng tình thế trước mắt lại nói với anh, những cảnh ngộ này liên kết với nhau, anh không thể trốn thoát.

Có lẽ từ rất lâu rất lâu trước kia, la bàn số phận đã âm thầm chuyển động.

Từ khi anh lên đường đi du học, từ khi anh tình cờ gặp phải nhà khoa học kỳ quái có lòng cố chấp đối với đao thuật kia, hoặc là, từ lần đầu tiên anh nhìn thấy Thư Ngọc.

Anh không thể trốn thoát.

Dù thời gian có thể quay lại, anh vẫn sẽ đi trên con đường này, gặp gỡ cô, yêu thương cô, dùng mọi thủ đoạn để cưới cô làm vợ mình.

“Nghĩ gì đó?” Hàn Kinh hỏi.

Cô Mang cười nhẹ nhàng như gió xuân: “Nghĩ về nhà ăn đồ ăn vợ nấu.”

Hàn Kinh ném qua ánh mắt khinh thường, nhưng lập tức nhích đến gần: “Có thể chừa lại một phần cho tôi không?”

Cô Mang liếc xéo anh ta: “Cút.”

Đại uyên ương thiên, sương phòng khách.

Người đàn ông mặc trường bào trắng dựa vào chiếc ghế dài, ôn hòa nhìn chàng trai trẻ tuổi đang đứng trước mặt hắn.

“Đại nhân, đoàn người của Cô tiên sinh và Hàn tiên sinh đã xuống Uyên ương thiên. Bọn họ không phát hiện người của chúng ta vẫn còn ở đây.”

“Nhã Bác, ta tưởng hiện giờ ngươi nên ở lại trong thành Nam Kinh, sao lại đột nhiên đến Uyên ương thiên?” Lễ Cung Tú Minh thản nhiên hỏi.

Mục Nhã Bác cung kính khom người: “Bẩm đại nhân, tôi lo lắng Gia Tuệ tính tình quá nóng nảy, sẽ phá hủy kế hoạch.”

“Còn gì nữa?” Lễ Cung Tú Minh ngược mắt.

Sau một lúc lâu trầm ngâm, Mục Nhã Bác mới đáp: “Tôi nghe nói cô gái Liêm Thương đuổi theo đại nhân năm năm trời cũng theo tới nơi này, cho nên...”

Lễ Cung Tú Minh nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ngươi lo lắng sao?”

Trên trán Mục Nhã Bác đã đổ một lớp mồ hôi mỏng: “Tôi chỉ lo...”

“Lo ta lấy mạng cô ta, phải không?” Lễ Cung Tú Minh hòa nhã nói, “Nữ nhân cùng ta thân mật chung quy cũng bị cổ trùng xâm nhập cơ thể, khó mà giữ được tánh mạng. Ngươi không muốn lại nhìn thấy nữ nhân bởi vậy mà chết, phải không?”

Mục Nhã Bác cắn chặt răng, chần chờ không biết nên nói tiếp thế nào.

“Nhưng hiện tại ngươi không cần lo lắng đến cô ta nữa.” Lễ Cung Tú Minh nói.

Mục Nhã Bác sững sốt.

“Cô ta chết rồi.”

Lễ Cung Tú Minh lại mỉm cười: “Nhã Bác, ngươi nói ta phải làm sao mới tốt đây? Ta cần một đứa con trai nối dõi.”

“Đại nhân, ngài cứ thử như vậy...khó mà có thiện quả.” Mục Nhã Bác cân nhắc câu chữ, “Đồng tông trong tộc thực ra cũng có người có thể sinh ra con nối dõi cho dòng họ...”

Lễ Cung Tú Minh thản nhiên nói: “Chỉ có con trai của ta mới có thể kế thừa ta.”

Mục Nhã Bác vội vàng cúi đầu: “Đại nhân nói phải.”

“Ngươi đi xuống trước đi.”

“Dạ.” Mục Nhã Bác như nhận được đại xá, cố hết sức bước vững vàng lùi đến cạnh cửa.

Lễ Cung Tú Minh đột nhiên cất tiếng: “Còn có một chuyện.”

Bước chân Mục Nhã Bác cứng đờ.

“Nếu sau này ngươi có tính toán gì, luôn có thể nói thẳng với ta. Ta không hấn độc đoán ngang ngược bác bỏ đề nghị của ngươi.” Lễ Cung Tú Minh lạnh nhạt liếc nhìn Mục Nhã Bác.

“Dạ.”

“Được rồi, đi xuống đi.”

Cửa phòng khép lại.

Ngoài sương phòng khách, phía trên Đại uyên ương thiên, Tiểu uyên ương thiên.

Sa di trong chùa tùm ba tùm năm, mang theo chổi to đến núi rừng quét tuyết.

Một người trong đó bỗng nhiên kêu to: “Nhìn kìa, trên đất tuyết đằng kia có một nhánh hoa anh đào!”

Các sa di còn lại vây xem, vô cùng tò mò: “Mùa này sao lại có hoa anh đào?”

Mọi người nhìn xuống, trông thấy chỗ đó có một gò tuyết, trên đó đặt một nhánh cây, đầu nhánh cây nở ra một nụ hoa hồng nhạt.

“Anh đào chỗ nào, rõ ràng là hoa mơ.”

Ngay sau đó, mấy sa di đều tản ra.

Trên đất tuyết, chỉ còn lại gò tuyết hơi gồ lên, cùng với nụ hoa nho nhỏ lẳng lẳng nở rộ trên gò tuyết.

117. Quyển 8 - Chương 1: Lén Lút Đặt Hàng

Vào mùa mưa dầm trời luôn âm u, trong không khí mang theo mùi bùn đất. Hương vị mùa xuân đã xuất hiện, nhiệt độ mùa đông vẫn còn đó.

Buổi trưa, mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, trong phòng vẫn đốt lò sưởi.

Thư Ngọc duỗi thắt lưng, ném kim chỉ và tấm vải trong tay lên chiếc bàn cạnh giường, còn cô thì lùi về trên giường.

“Vạn lý thành thôn khó theo quá đi.” Cô vừa ngáp dài, vừa vùi vào trong chăn. Nhiệt độ trong phòng rất dễ chịu, cô nhin không được lại buồn ngủ.

Cô Mang dịch vào bên trong, vén tấm chăn đắp lên đầu gối của cô: “Đừng theo nữa. Anh chỉ trông cậy em theo vài khuy áo giúp anh thôi, không cần dùng đến Vạn lý thành thôn.”

“Không được.” Khóe mắt cô ngăn nước mắt, tìm vị trí thoải mái trong ngực anh mà tựa vào, “Em đã tập luyện lâu như vậy, anh đừng hại em thất bại trong gang tấc.” Rầu muốn chết, bà nội làm sao có thể theo một bản đồ to lớn vào trong một chiếc khăn tay nhỏ xíu như vậy?

Anh mỉm cười: “Em theo nữa tấm bản đồ kia làm gì? Chờ Lễ Cung Tú Minh sai người đến trộm hả?”

Cô khàn giọng: “Em chẳng qua tò mò thôi...” Theo ra xem thế nào, còn so sánh với lối đi trong lăng mộ do bà nội theo, xem thử nửa tấm bản đồ này có quan hệ gì với lăng mộ kia.

Cô vừa buồn rầu, vừa xoay qua xoay lại, bỗng dừng cô nhìn thoáng qua cổ tay áo anh.

Lễ Cung Tú Minh có nói với Cô Mang, dùng năm chiêu cũng chưa thể khiến tiên sinh lấy ra con dao trong tay áo kia.

Trong tay áo...còn có dao à?

Cô chớp mắt, chỉ nghe nói kiếm trong tay áo, chẳng lẽ còn có dao nữa ư? Kiếm có loại mềm dẻo, có thể quần vào cổ tay, còn dao thì cứng rắn, làm sao giấu trong tay áo?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, cô lập tức kéo lấy tay áo anh.

Anh ở nhà ăn mặc rất tùy ý, áo ngủ rộng thùng thình, ngay cả vạt áo cũng lười cột lại, cứ thế bị cô lôi kéo tay áo.

“Làm gì đó?” Trong tay anh còn cầm quyển sách, một bên vai đã trần trụi.

Cô cúi đầu, cả đầu đã vùi vào bên trong tay áo rộng của anh: “Tìm dao đó.”

Anh chỉ cảm thấy chỗ tay áo tản ra hơi thở của cô, ấm ấm áp áp, khiến người ta ngửa ngáy: “Dao gì?” Nhưng anh vẫn cố nén giọng điệu ổn định như cũ.

“Lễ Cung Tú Minh có nói, bên trong tay áo anh còn có dao.” Cô nhìn trong nhìn ngoài tay áo bên trái của anh, còn muốn vạch bên phải ra nữa.

Còn chưa kịp kéo tay áo bên kia thì đã thấy áo ngủ trước mắt tự động rút ra. Cô ngăn người, suýt nữa chạm vào lồng ngực không còn mảnh vải của anh.

Anh cởi áo ngủ, cầm trong tay, đóng đưa trước mặt cô: “Thế này thì dễ tìm hơn.”

Cô ngêch ra cầm lấy áo ngủ, nhất thời trong đầu hơi ngỡ ngàng, nhưng vẫn nắm lấy tay áo bên phải mà nhìn xem.

Vẫn không có.

“Tìm được chưa?” Âm thanh anh truyền đến từ phía sau cổ cô.

Cô cảm thấy cái cổ hơi ngứa, bên tai hơi nóng: “Chưa.” Cô chỉ loáng thoáng nghe được anh dùng dao rất lợi hại, nhưng tới giờ cô chỉ thấy anh sử dụng có hai lần. Một lần trong ảo cảnh giả dối do Dạ Miêu bày ra, lần còn lại thì trong trận của Lễ Cung Tú Minh.

Cả hai lần, anh dùng dao đều rất nhanh, cô còn chưa phản ứng thì đã chẳng thấy bóng dáng con dao đâu cả.

Anh thừa dịp cô đang tập trung suy nghĩ, vươn cánh tay ôm cô vào trong lòng, cầm gác lên đầu vai cô: “Tìm lại đi.”

Cô rất nghe lời tìm tòi lần nữa, vẫn không có.

Bỗng nhiên, cô nghe được âm thanh bên tai mang theo chút uất ức: “Tìm xong rồi thì trả áo lại cho anh, anh lạnh.”

Lúc này cô mới phản ứng lại, vì tìm con dao mà anh đã lột áo ra. Tuy rằng trong phòng có lò sưởi, nhưng thời tiết lạnh lẽo như vậy, không cẩn thận một chút lỗ anh bị cảm thì làm sao đây.

Vì thế cô mau chóng mở áo ngủ ra phủ lên người anh. Ai ngờ cánh tay anh vẫn không nhúc nhích, khiến cô cũng không thể động đây.

“Thả tay ra.” Cô nghiêng đầu cạo thái dương của anh, “Không buông tay em làm sao mặc đồ cho anh.”

Anh làm như không nghe thấy, nhắm mắt lại, lưỡi biếng dựa vào đầu vai cô, bàn tay chẳng hề ngoan ngoãn, vuốt ve bụng cô.

Cô nhúc nhích, lập tức bị anh ngăn cản: “Đừng động đây, để anh sưởi ấm.” Vừa nói anh vừa nghiêng đầu gặm lấy cổ cô.

Cô cảm thấy cổ mình ngứa ngáy, liền nghiêng đầu tránh né: “Anh không mặc quần áo đàng hoàng, không được chạm vào em.” Vừa dứt lời cô chợt nghe được tiếng cười khê bên tai.

“Khỏi cần mặc, dù sao cũng cởi ra nữa.” Anh nói rất nghiêm trang, xoay người một cái liền đè trên người cô.

Hai tay cô chống lồng ngực của anh, ngăn anh đang muốn cúi người xuống.

Anh nhúu mày.

Cô không cam chịu yếu thế: “Anh nói trước đi, trong tay anh có dao hay không?”

Anh đáp: “Có.”

Cô kinh ngạc: “Tại sao em không tìm thấy?” Trong ngoài đều không có, huống hồ quần áo của anh đều do cô đặt mua, trong tay áo có cấn khôn gì sao cô lại không biết.

Anh nhin không được mỉm cười: “Đâu có ai mang theo dao trong người khi ngủ với người bên gối chứ? Đồ ngốc.” Dứt lời anh muốn cởi đai lưng của cô.

Cô nổi giận: “Anh nói ai ngốc đó?!”

“Anh.” Anh đáp rõ ràng lưu loát.

Cô vẫn không bỏ cuộc: “Em muốn xem dao của anh.”

Anh bắt đắc dĩ: “Có gì đẹp chứ.” Dao đổ máu, đầy mùi tàn nhẫn, anh không muốn đưa vật chẳng lành cho cô xem.

“Không cho xem không cho chạm vào.” Cô lẩm bẩm.

Mi tâm anh nhú chặt, hồi lâu sau mới nói: “Sau này hãy xem.”

“Không được, bây giờ xem cơ.” Cô trừng mắt nhìn.

Anh chợt ngồi dậy, nhảy xuống giường đi về phía ngăn tủ, xem ra phải lấy ra thứ mà cô muốn xem.

Cô cũng lặn người ngồi dậy, mau chóng choàng thêm áo khoác chạy ra cửa, rồi xoay người gài then cửa từ bên ngoài.

Gài xong then cửa, cô tràn đầy đắc ý hô lên: “Ngoan ngoan ở đây, đợi tối em về nấu cơm cho anh.” Dứt lời cô bước ra ngoài mấy bước.

Cô bỗng nhiên quay trở về, cách cánh cửa nói: “Xem anh có dám nói em ngốc không!”

Đột nhiên, cô thấy cánh cửa trước mắt cách vài tắc kèu ầm lên, khiến cô hết hồn.

“Mở cửa.” Phía sau cửa, giọng anh tràn đầy bắt đắc dĩ.

“Không mở!” Cô xoay người chạy đi.

Chạy đến cổng nhà, Thư Ngọc mới dừng bước.

“Phu nhân, muốn ra ngoài sao?” Lão bộc đang quét lá rụng nhìn cô cười.

Cô cười mỉm chỉ gật đầu: “Bác Dương, Cô Mang đang ngủ trưa ở sân sau, bảo người khác đừng làm ồn phá giấc ngủ của anh ấy.”

“Vâng vâng vâng.” Lão bộc gật đầu lia lịa.

Khi Thư Ngọc bước xuống xe kéo thì cơn mưa liên miên đã ngừng lại.

Cô đi dọc theo hẻm nhỏ quanh co, cuối cùng đứng trước một tòa nhà nhỏ ở cuối hẻm.

Tấm biển của tòa nhà có khắc mấy chữ to: Nhà in Hàm Phong.

Thư Ngọc cất bước, nhắc làn váy đi vào bên trong.

Phòng lớn tại tầng một vẫn chật chội như trước. Trong hàng ngàn bộ sách tranh, Long Nha đang ôm máy đánh chữ gõ bàn phím.

Thư Ngọc nhìn xung quanh, Tiểu Vân không ở đây.

“Tìm sách xin cứ tự nhiên, sách buộc chỉ ở giá sách phía Đông, sách tranh phía Đông Nam, tạp ký đơn lẻ ở phía Bắc, nếu không tìm được sách muốn tìm thì có thể để lại tên sách trong hộp thư, hộp thư nằm bên trái cửa vào.”

Long Nha không hề ngẩng đầu lên, vẫn gõ chữ lạch cạch, khóe miệng còn ngậm điều thuốc sắp tàn.

Thư Ngọc ho mấy tiếng.

Long Nha ngẩng đầu lên, nhìn một cái đã thấy Thư Ngọc đang đứng giữa phòng.

Thư Ngọc cất tiếng: “Chị tới tìm...”

Long Nha khoát tay: “Tìm Hạ ngọc phải không, anh ta thất tình gần đây tinh thần sa sút, lười biếng không chịu đi làm.”

Thư Ngọc kinh ngạc: “Hạ Tử Trì yêu đương hồi nào?!”

Long Nha liếc nhìn cô: “Em làm sao biết được.”

Thư Ngọc: “...”

Hồi lâu sau cô mới nhớ tới chuyện chính: “Chị không phải tới đây tìm Hạ Tử Trì...”

Long Nha mở to mắt: “Tìm tổ trưởng hả?” Sau đó cả người cậu ta hưng phấn, “Tổ trưởng ở đây, em giúp chị gọi anh ấy...”

“Không không không!” Thư Ngọc mau chóng kêu dừng, “Chị cũng không tìm anh ấy.”

Long Nha há hốc miệng: “Lẽ nào tìm em?”

Thư Ngọc háng giọng: “Chị đến...đặt hàng.”

Long Nha sửng sốt.

“Chị muốn nhờ nhà in Hàm Phong giúp chị điều tra một chuyện.” Thư Ngọc nói, “Tiền thù lao không thành vấn đề.”

Dừng một chút, cô lại nói: “Chị muốn chỉ định người điều tra vụ này. Cho nên, chị có thể lên lầu bàn bạc trực tiếp với anh ta không?”

Nhà in Hàm Phong có một quy củ, khách hàng có thể chỉ định thành viên để đặt hàng.

Nhưng tiền thù lao của đơn hàng thì phải xem tâm tình của thành viên được chỉ định kia, bình thường tiền thù lao đều là giá trên trời.

“Chị muốn tìm ai?” Long Nha hỏi.

Thư Ngọc đang cất bước chạy về phía cầu thang, sau khi nghe xong liền nghiêng người đáp: “Chị muốn nhờ Tiêu giúp chị điều tra vụ này.”

Long Nha giống như nuốt phải con ruồi sống: “Tìm anh ta?!”

Thư Ngọc cười cười, bước lên bậc thang. Long Nha ở phía sau ném sang một tấm thẻ: “Căn phòng hiện tại của Tiêu.”

Cô trở tay nhận lấy: “Cảm ơn.”

Nhà in Hàm Phong từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một tòa nhà đơn bình thường, nhưng bên trong lại có căn khôn khác, giống như chiếc cầu thang này, đi thông đến một nơi khác biệt.

Nếu nói nó là một trận bát quái, cũng không chính xác cho lắm.

Nó càng giống một mê cung hơn, một mê cung hình trụ thay đổi lối đi không định kỳ, bất cần một chút là lạc ngay, không thể đi ra.

Bởi vậy, ngoại trừ thành viên bên trong, không ai dám một mình xông vào trung tâm của nhà in Hàm Phong.

Thư Ngọc nhìn kỹ tấm thẻ gỗ mà Long Nha đưa cho cô, dự đoán phương hướng, đi từng bước lên trên, cuối cùng đứng trước một cánh cửa gỗ.

“Vào đi.”

Bên trong cánh cửa truyền ra một giọng nói.

Thư Ngọc đẩy cửa đi vào.

Bên trong, có một người đàn ông gầy còm ngồi xếp bằng trên sàn nhà trải tấm thảm lông rất dày.

Người đàn ông kia rất nhỏ con, chiều cao còn thấp hơn Thư Ngọc mấy phần.

“Chuyện gì?” Anh ta vén lên tóc mái hơi xoắn che khuất ánh mắt.

Thư Ngọc cũng ngồi trên thảm: “Đã lâu không gặp, Tiêu.”

“Nói chuyện chính.” Tiêu nhú mày.

Thư Ngọc mỉm cười: “Giúp tôi điều tra một chuyện.” Dứt lời từ trong túi cô lấy ra một tờ giấy.

Sau khi xem xong, Tiêu nhú mày: “Cô muốn tôi giúp cô điều tra chồng cô?”

“Tôi muốn biết năm đó ở Luân Đôn đã xảy ra chuyện gì.” Thư Ngọc nói, “Thuận tiện giúp tôi điều tra một người. Tôi không biết tên hắn là gì, tôi chỉ biết người khác gọi hắn là...Mr. X.”

“Được, tôi biết rồi.” Tiêu cup mắt, “Không còn chuyện gì nữa thì đi đi.”

Thư Ngọc bất động.

“Còn gì nữa?” Tiêu có phần mất kiên nhẫn.

Thư Ngọc liếm môi: “Chúng ta đã từng là đồng nghiệp, tiền công tính rõ chút nhé.”

Tiêu mở to mí mắt: “Nghe nói chồng cô rất có tiền.”

“Là tôi đến nhờ anh, không liên quan đến chồng tôi.” Thư Ngọc biện bạch. Ý ngầm là, tiền thù lao lấy ra từ tiền riêng của cô.

Tiêu bật cười chế giễu: “Bây giờ xong chuyện rồi chứ? Lúc đi nhớ đóng cửa. Không tiền.”

Thư Ngọc đứng lên, cười tủm tỉm xoa mái tóc rối bời như cỏ dại của Tiêu: “Nhớ tính rõ đó.”

“Đi đi đi.” Tiêu chán ghét hất tay.

Khi Thư Ngọc trở lại phòng lớn thì Long Nha không còn đánh máy nữa. Cậu ta dựa lưng ghế, ánh mắt nhìn Thư Ngọc chứa đầy cảm xúc đan xen.

“Sao vậy?” Thư Ngọc khó hiểu.

Long Nha thông thả nói: “Mới đây, Tiêu từ trên lầu gửi xuống một đơn hàng.”

“Cho nên?” Thư Ngọc nhú mày.

Long Nha đáp: “Anh ta nhận đơn hàng của chị.”

“Giá cả.” Thư Ngọc hỏi.

Long Nha giơ lên đơn hàng trong tay, trong cột giá cả kia vẽ thứ gì đó hình tròn.

“Giá cả, một mâm tôm nướng.” Long Nha nghiêng răng nghiêng lợi, “Thành viên lập dị nhất buồng bình nhất năng lực điều tra được tin nhiệm nhất trong nhà in Hàm Phong thế mà chỉ cần chị trả công bằng một mâm tôm nướng thôi ư?!”

Trong nháy mắt, mặt mày Thư Ngọc tươi rói: “Nếu em muốn ăn thì hoan nghênh tới nhà chị làm khách.”

Long Nha nhất thời đỏ mặt, mạnh mẽ xua tay: “Chị đi mau đi, em đang bận.” Lúc này cậu ta xoay người gõ bàn phím lạch cạch.

Thư Ngọc mang theo tâm trạng rất tốt rời khỏi nhà in Hàm Phong.

Long Nha dựng thẳng lỗ tai, lắng nghe tiếng bước chân của Thư Ngọc đi xa, lúc này cậu ta mới ngừng hai tay gõ bàn phím.

Cậu ta nắn lòng nhìn con số loạn xạ vừa mới đánh ra, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Phía sau lại truyền đến tiếng bước chân.

“Không phải bảo chị đi rồi sao? Quay về làm gì nữa...” Long Nha mất kiên nhẫn xoay người qua, sau khi nhìn thấy người vào cửa cậu ta không khỏi sững sờ.

Người vào không phải là Đàm Thư Ngọc.

Người tới mặc áo khoác ngoài màu đen, trên đầu đội chiếc mũ dạ kiểu Anh nổi tiếng từ xưa, một tay chống ô, gõ lộc cộc đi vào.

Sau khi người kia đến giữa phòng lớn, Long Nha mới nhìn thấy rõ dung mạo của hắn.

Nhưng trên thực tế, Long Nha cũng chẳng thấy gì.

Người kia đeo kính mắt tròn màu đen, miệng mũi đều giấu sau cái khẩu trang thật to.

Tất cả ngũ quan đều không thể nhìn thấy.

Long Nha nhìn quái nhân trước mặt, trong lòng không hiểu sao hơi rụt rè.

“Tìm sách xin cứ tự nhiên, sách buộc chỉ ở giá sách phía Đông, sách tranh...” Long Nha mở miệng theo thông lệ, còn chưa nói xong đã bị ngắt lời.

Người kia xoay đầu về phía Long Nha, tròng kiếng màu đen đối diện Long Nha: “Tôi nghe nói chỗ này là nơi tập hợp nhiều tin tức nhất của cả Trung Quốc.”

Long Nha ngẩn người.

“Tôi đến đặt hàng.” Người kia vừa nói, vừa lấy tiền ra từ trong túi áo khoác, “Đây là tiền trả trước.”

Năm miếng vàng tùy ý ném lên chồng sách cũ giống như vật linh tinh.

Long Nha nhướn mày: “Ông muốn đặt hàng loại gì?”

“Tôi muốn các người giúp tôi tìm một người.” Người kia nói.

Long Nha đang mau chóng điền đơn liền ngẩng đầu: “Miêu tả cụ thể?”

Người nọ đáp: “Tùy tiện người nào cũng được, chỉ cần là trên đại lục này, người có đạo thuật tốt nhất.”

Ngòi bút trôi chảy của Long Nha vạch một đường trên đơn hàng: “Có yêu cầu đặc biệt chỉ định người nào nhận đơn hàng không?”

Người kia lắc đầu: “Không quan trọng, chỉ cần có thể giúp tôi tìm ra người như vậy là được.”

Dừng một chút, người kia lại nói: “Nếu không có cách nào xác định được ai có đạo thuật tốt nhất, thế thì giúp tôi tìm một người.” Dứt lời hắn đưa ra một tấm ảnh.

Long Nha tới gần nhìn xem, đột nhiên ngòi bút khựng lại.

Trên tấm ảnh ố vàng là một người đàn ông, âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, dáng người cao to, ngũ quan thanh tú.

Chính là Cô Mang.

Long Nha nhìn chăm chăm Cô Mang trên tấm ảnh rõ ràng còn rất trẻ, trong đầu cậu ta vang lên tiếng âm, nhưng khuôn mặt lại bình tĩnh: “Xin hỏi, tên của tiên sinh là gì?”

Người kia trầm mặc một lúc lâu, sau đó lấy bút máy trong tay Long Nha, đặt bút xuống tại chỗ tên người ủy thác.

Sắc mặt Long Nha càng phức tạp hơn.

Tại phần đề chữ không có tên cũng không có họ, thậm chí ngay cả chữ Hán cũng không có.

Nơi đó chỉ có một ký hiệu đơn giản, X.

118. Quyển 8 - Chương 2: Lưỡi Dao Sắc Bén Trong Tay Áo

Sau khi ra khỏi nhà in Hàm Phong, Thư Ngọc quẹo vào một cửa tiệm đồ ngọt lâu đời, mua một phần bánh ngọt mà Cô Mang thích nhất, lúc này cô mới lên đường về nhà.

Cô trạch vẫn im ắng như trước, cô thông thả bước tới căn phòng ở sân sau, trong lòng không khỏi có phần bất an.

Then cửa vẫn gài lại như lúc cô rời đi.

Căn phòng phía sau cánh cửa yên lặng, người bên trong không có chút tiếng ồn.

Cô hít một hơi thật sâu, mở ra then cửa, vừa bước vào bên trong vừa cổ động chính mình.

Có gì phải sợ chứ, là anh làm sai trước, cơn giận của cô như thế là phù hợp rồi.

Đúng, cô khuyến khích chính mình.

Nghĩ xong, cô ngẩng cao đầu bước vào.

Nhìn về phía giường, không thấy ai cả. Lại nhìn xung quanh phòng một vòng, nửa bóng người cũng không có.

Cửa khóa từ bên ngoài, người ở bên trong đi đâu rồi?

Cô còn chưa kịp ngẫm nghĩ thì bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, toàn thân bay bổng.

Vòng tay ôm mình vừa vững chắc lại siết chặt.

Cô vừa xoay đầu, liền trông thấy đôi mắt trầm tĩnh của anh.

Ồ, không hay rồi. Trong lòng cô hồi hộp, vẻ mặt anh càng bình tĩnh thì hậu quả càng nghiêm trọng.

Cô mau chóng ôm lấy cổ anh, thơm lên má anh một cái: “Xem này, bánh xốp phù dung mà anh thích nhất.” Cô đóng đưa hộp bánh ngọt đóng gói tinh xảo trong tay.

Anh không thèm nhìn tới: “Em đi ra ngoài chính là mua thứ này cho anh?”

Cô gật đầu mạnh.

Anh thuận tay ném đi, hộp bánh ngọt rơi trên bàn gỗ ở giữa phòng, một tay anh ôm cô, cơ thể xoay một cái cả hai đều ngã xuống chiếc giường mềm mại.

“Anh anh anh...ăn trước đi.” Cô hơi hoảng sợ, không biết áo khoác bị anh cởi ra hồi nào, giờ phút này anh đang nghiêm túc tháo khuy áo của cô ra.

Anh chẳng hề chú ý đến điều gì khác.

Cô lại nói: “Em còn phải đi nấu cơm...”

Anh thờ ơ nói: “Anh đã bảo bác Dương đi chuẩn bị bữa tối.”

“Anh nói bữa.” Cô lập tức tìm ra điểm thiếu sót trong lời nói của anh, “Anh bị nhốt ở trong phòng, làm sao có thể căn dặn bác Dương đi làm cơm?”

Anh khê hừ một tiếng: “Em cũng biết em nhốt anh trong phòng cả buổi sao?”

Cô bỗng đứng hơi chột dạ.

“Cái then cửa nhỏ bé kia có thể nhốt được anh ư?” Giọng điệu anh vô cùng khinh thường, “Trước khi em trở về, anh đã đi ra đi vào không biết bao nhiêu lần rồi.”

Trước đó chẳng qua anh thấy cô đứng sát cửa nghe động tĩnh, anh lo rằng phá then cửa sẽ làm cô tổn thương, vì thế mới không làm gì. Ai ngờ, cô gái nhỏ này lại chạy đi mất tiêu.

Anh một mình rảnh rỗi cả buổi, dự đoán cô sắp về nhà, thế là anh trở về phòng.

Anh gài then cửa lại, chờ cô mở cửa.

Cô lập tức hiểu ra, không khỏi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Anh chỉ muốn diễn trò, trêu chọc cô thôi.

“Anh...” Cô nhất thời không biết nói gì, “Quá xấu xa rồi!”

Anh không khỏi cong khóe miệng: “Đừng nóng vội, còn xấu hơn nữa đây.” Lời còn chưa dứt, áo trong áo ngoài của cô đã bị lột ra từng mảnh.

Những điểm mẫn cảm của cô anh đều biết cả. Chạm tới chạm lui, cô bị anh trêu ghẹo đến mức toàn thân nóng lên, muốn nắm lấy tấm chăn đắp lên để hạ nhiệt độ nhưng lại bị anh giành lấy, khiến cô dính sát vào cơ thể anh.

Cơ thể anh còn nóng hơn cô.

Thật là, muốn chết mà.

Bữa cơm đã bị quăng ra sau đầu từ lâu, cô bị anh dày vò trong trong ngoài ngoài nhiều lần.

Ban đầu, cô rất có khí phách mà phản kháng vài lần, ai ngờ anh thủ thủ bên tai cô: “Gần đây thịnh hành vở diễn giường chiếu quan bá cường đoạt dân nữ.”

Cái trò gì đây, cô lấy tay nắm anh một quyền, ai ngờ nắm tay bị anh bắt lấy rồi gặm một miếng: “Diễn hay lắm.” Động tác của anh lại càng suồng sã hơn.

Cô bị dày vò đến nỗi hết cách, trong lòng tức tối, quan bá chỗ nào chứ, rõ ràng là lưu manh!

“Anh...học cái này ở đâu hả?” Cô thở hổn hển, “Khai thật đi!”

Anh cắn vành tai cô: “Nghe nói.” Dừng một chút rồi tiếp lời, “Nằm trong đầu óc lâu rồi. Vừa lúc hôm nay có cơ hội nên thử một lần.”

Không chờ cô mở miệng quở trách, anh lại nói thêm: “Hồi trưa em đi đâu?”

Cô nhất thời chột dạ, quên mất phản kháng: “Mua bánh ngọt cho anh đó.”

“Em cho rằng anh tin à?” Anh nhướn mày.

Cô chớp mắt, bỗng nhiên đôi mắt hóa dụ dàng, ánh nước trong mắt trôi nổi, hai cánh tay duỗi ra, chủ động quần lấy cổ anh.

“Anh không tin em?” Hơi thở quyen rũ.

Tâm trí anh lay động, nhất thời thua trận.

Tin, cô nói gì anh cũng tin hết.

Không tin cũng hết cách.

Chỉ cần cô chủ động, ngay cả khả năng suy nghĩ của anh cũng mất tiêu.

Hai người đều nóng cháy, cuối cùng anh bọc cô trong áo choàng tắm, rồi bông cô vào bể tắm nhỏ ở phòng trong.

Anh thử nhiệt độ nước, vừa đúng.

Cô không còn chút sức lực, lúc nằm trong bể nước cô mới từ từ mở mắt ra.

Quả nhiên có dự tính từ trước, ngay cả nước cũng chuẩn bị xong xuôi, nhiệt độ bể nước cũng vừa đúng.

Đôi mắt cô lờm anh ỉu xiu, trong lúc vô tình mang theo vẻ quyen rũ, trêu người nói không nên lời.

Anh bỗng nhiên thở dài: “Đáng lẽ phải chấm dứt, ai bảo em lại quyen rũ anh. Lần này không thể trách anh đâu.”

Sau một hồi, cô lại được bông lên giường, lúc này ngay cả sức để lấy hơi cũng không có.

Cầm thấy anh đang giúp cô choàng áo, Thư Ngọc nhin không được quở trách: “Anh như thế này là sao hả? Ý chí kém như vậy, coi chừng bị người bên gối thổi gió bay đi đó. Anh mới là đồ ngốc.”

Anh buộc đai lưng cho cô, còn mình thì tùy ý mặc một chiếc áo choàng sạch sẽ, anh cười nói: “Em thổi gió à?”

Cô đổ tai.

Anh ôm cô trong lòng: “Em thổi gió bên gối, anh sẽ lắng nghe.”

“Được,” cô liền hà hơi ngay, “Em muốn xem dao của anh.”

Anh nhướn mày: “Anh đi lấy, em không được chạy.”

Cô buồn cười, lấy tay đẩy anh: “Đi mau.”

Anh lấy dao qua, đặt trên cái bàn nhỏ cạnh giường.

Cô nhìn con dao nằm trên đó, vô cùng kinh ngạc: “Sao lại nhỏ thế?”

Con dao kia còn không lớn bằng lòng bàn tay, nằm trong vỏ giống như một chiếc bùa hộ mệnh bé xíu.

Anh nhin không được mỉm cười: “Đừng coi thường nó, nó rất lợi hại đấy.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, rồi cụp mắt nhìn con dao bé xíu kia.

Trông dễ thương như vậy, lợi hại chỗ nào chứ?

Anh không hề giải thích, tùy ý cô cầm con dao vẫn nằm trong vỏ.

Cô tiện tay định rút dao ra khỏi vỏ, nhưng anh lại vươn tay ngăn cản: “Đừng rút ra.”

“Tại sao?” Cô ngỡ ngàng.

Anh trầm ngâm. Dao không dễ dàng ra khỏi vỏ, nếu rút ra chắc chắn thấy máu.

“Con dao này, khi chiến đấu trong cự ly gần mới lấy ra.” Anh đáp, “Khiến đối thủ trở tay không kịp, một nhát toi mạng.”

Nếu để kẻ địch đến gần thì chính là muốn lấy mạng.

Cô lắng nghe cái hiểu cái không, nhưng vẫn nghe lời không động vào vỏ dao.

“Sao bác Dương không gọi chúng ta ăn cơm?” Cô chợt thấy bụng trống rỗng.

Anh đáp: “Ông ấy sẽ không đến gọi chúng ta.”

Cô khó hiểu: “Tại sao?”

“Anh nói, gần đây anh muốn trong nhà có thêm một đứa bé, cản dận ông ấy và những người làm khác đừng sang đây quấy rầy.” Anh trịnh trọng nói.

Cô sửng sốt, lập tức đấm anh một quyền, lúng túng nói: “Lại nói hươu nói vượn...”

Lần này anh không ngăn cản, mặc cô đấm một quyền vào lồng ngực anh: “Anh nghiêm túc đó.”

Cô quay đầu, không thể cùng anh thảo luận loại vấn đề này, cô không nói lại anh.

“Buổi tối anh phải ra ngoài một chuyến.” Anh nói, “Hàn Kinh phải về nhà tổ, anh đi tiễn anh ta.”

Hàn tam gia rong chơi bên ngoài vào hôm ba mươi tết, dù sao cũng không thể chống lại ngàn hô vạn gọi của bậc gia trưởng, phải trở về nhà.

“Em khỏi cần đi.” Anh lại nói, “Sĩ diện của anh ta lớn thật, còn muốn hai chúng ta đi tiễn.” Vừa nói anh vừa đứng dậy mặc y phục.

Cô cũng đứng dậy, giúp anh vuốt cổ áo, ngoài cười nhưng trong không cười: “Hai người sẽ không phải đến hộp đêm tổ chức tiệc đưa tiễn chứ, không tiện để em đi theo.”

Khuôn mặt anh lập tức nghiêm nghị: “Em dày vò anh cả buổi chẳng còn hơi sức, lấy đâu ra sinh lực để đối phó với người khác.”

Cô bấu môi, rớt cuộc là ai dày vò ai hả?

Cô cũng choàng áo khoác, bảo phòng bếp đưa sang một ít thức ăn nhẹ: “Anh ăn một chút lót dạ.”

Anh cầm mấy món ăn ngay, lại nghe cô hung hăn nói: “Không được uống rượu.”

Anh mỉm cười: “Tuân lệnh.”

Cô Mang đi không bao lâu thì bác Dương gõ cửa.

“Phu nhân, bây giờ có tiện không ạ?” Âm thanh của bác Dương rất dè dặt.

Thư Ngọc vô cùng xấu hổ: “Rất tiện, luôn luôn thuận tiện.” Mở cửa ra cô liền thấy bác Dương tươi cười đứng tại cửa.

“Phu nhân, có thư của cô.” Bác Dương nói, “Là lão tiên sinh gửi tới.”

Thư Ngọc nhận thư: “Cám ơn bác Dương.” Cô tiện tay mở thư ra, thư là Đàm Phục gửi nhưng là do Hằng Nghi viết.

Đầu xuân nhận được thư của bà nội, Thư Ngọc không khỏi phấn chấn.

Cô trở về phòng, đọc kỹ lá thư này.

Trong thư, Hằng Nghi báo bình an, thuật lại tường tận Đàm Phục đã đưa bà đi qua những đâu, ngắm phong cảnh nào, còn dặn Thư Ngọc trời lạnh nhớ mặc thêm áo, phải sống hòa thuận hạnh phúc với Cô Mang.

Thư Ngọc vừa đọc, sắc mặt càng tươi tắn. Ông cụ và bà nội lần này đi tuần trăng mật tuổi xế chiều xem ra rất ngọt ngào.

Cuối cùng, Hằng Nghi nói, muốn thừa dịp còn kịp lúc đi bái tế người chị em song sinh của bà.

Lúc này Thư Ngọc mới nhớ tới, năm đó gia tộc Chữ Khố Nhĩ muốn bí mật xử tử Hằng Nghi, là Hằng Tịch thay xà đổi cột, tặng sinh mệnh cho Hằng Nghi.

Hằng Nghi cũng vì thế mà bị hạn chế, nhốt mình tại gia tộc Chữ Khố Nhĩ suốt ba mươi năm trời.

Phần cuối thư có viết nơi mai táng của Hằng Tịch.

Thành Nam Kinh, huyện Hoài Tông, thôn Thái Bảo, đầu sườn núi phía Tây.

Thư Ngọc nhìn chằm chằm địa chỉ kia mà xuất thần.

Hằng Tịch...bà cô mất sớm mà cô chưa từng được gặp.

Bên trong một quán trà tại thành Nam Kinh, Hàn Kinh bắt chéo chân nhìn Cô Mang ngồi tĩnh bơ một bên.

“Cảm thấy thú vị lắm hả?” Hàn Kinh nhú mày, “Anh muốn làm tiệc đưa tiễn tôi ở cái chỗ thế này ư?”

Cô Mang uống một ngụm nước trà: “Anh còn muốn đi đâu?”

Hàn Kinh trừng mắt: “Dù thế nào cũng phải có người hát ca chứ?”

“Anh hát hả?” Cô Mang nhấc mí mắt nhìn anh ta một cái.

Hàn Kinh nghẹn lời, hồi lâu sau mới nói: “Được, tôi thua anh rồi.” Dứt lời anh ta quăng tờ giấy lên bàn trước mặt Cô Mang.

“Cái gã Liêu thần y kia, tôi đã tìm ra rồi.” Hàn Kinh đầy đắc ý nói, “Nơi ông ta đang ở đúng lúc cách nhà tổ của tôi không xa, tôi chắc chắn bảo gã vô lại này đến nhà tổ của tôi trừ tà. Nếu ông ta không chịu, ông đây bắn chết ngay.”

Cô Mang cầm tờ giấy trên bàn.

Trên tờ giấy viết ầu một địa chỉ: huyện Hoài Tông, đầu sườn núi phía Tây.

119. Quyển 8 - Chương 3: Thăm Dò Tin Đồn

Nhị công tử Hạ gia dạo này không tốt lắm, sắc mặt uể oải, trông rất tiêu tụy.

Anh ta duy trì bộ dạng này khoảng một tháng rồi, thế nhưng bởi vì đại công tử Hạ gia trở về nhà mà càng tỏ vẻ nghiêm trọng hơn.

“Cả ngày chú trưng bộ mặt này cho ai xem hả?” Hạ Tử Huân hừ lạnh một tiếng, “Lẽ nào thật sự là vì tình mà bị tổn thương sao?”

Trả lời anh ta chính là chiếc dép do Hạ nhị công tử ném qua.

Hạ Tử Huân tránh được chiếc dép thứ nhất, nhưng không tránh được chiếc thứ hai.

Vì thế, cả Hạ trạch đều nghe được tiếng gào thét của đại công tử: “Hết thuốc chữa, quả thật hết thuốc chữa mà! Anh vắng nhà nửa năm, chú lại sa đọa thành ra thế này!”

Bộp. Chiếc dép thứ ba ném qua.

Hạ đại công tử đá cửa bỏ đi.

Song, xem quang cảnh của ngày hôm nay, bệnh tình của Hạ nhị công tử có chút chuyển biến tốt đẹp.

Bởi vì trong Hạ trạch có khách đến.

Người làm báo lại: “Nhị thiếu gia, người tới là một vị tiểu thư trẻ tuổi.”

Đôi mắt chán chường của Hạ Tử Trì chợt sáng lên, đợi đến khi nhìn thấy Thư Ngọc đi vào, ánh mắt anh ta tối sầm trở lại.

“Ồ,” Thư Ngọc nhướn mày, “Anh cho là ai tới hả?”

Hạ Tử Trì rụt bả vai, thu lại mấy phần bức dọc: “Bà Trương đưa cơm.”

Thư Ngọc “à” một tiếng thật dài: “Hóa ra anh lại dùng ánh mắt nhìn người yêu để nhìn nữ đầu bếp nhà các anh ư.”

“Không phải không phải không phải...” Hạ Tử Trì lắc đầu lia lịa.

“Vội vàng biện hộ làm gì?” Thư Ngọc thản nhiên nói, “Sợ người khác không nhìn ra trong lòng anh có mưu mô sao?”

Hạ Tử Trì chịu thua: “Bà cô ơi, tôi sai rồi...” Giọng điệu nói chuyện của Thư Ngọc sao càng ngày càng giống Cô Mang rồi, chỉ nghe thôi đã cảm thấy nhút nhát.

Thư Ngọc lẳng lặng nhìn Hạ Tử Trì một lúc, sau đó tiến đến gần, thấp giọng tò mò hỏi: “Nghe nói anh thất tình, là cô gái nhà nào? Tướng mạo ra sao? Người trong nhà anh biết không? Tôi có quen cô gái đó hay không? Hai người yêu đương hồi nào thế? Thế mà tôi lại không biết! Hai người...”

Hạ Tử Trì: “...”

Đã hiểu rõ, cô nàng trước mắt đến đây để thăm dò tin đồn đây mà.

Thư Ngọc quả nhiên nghe được tin đồn. Hôm nay Cô Mang ra ngoài từ sáng sớm, một mình cô ở nhà buồn chán, bỗng nhiên liền nhớ tới một vị thiếu gia nào đó hình như đang thất tình.

Vì thế cô vô cùng tò mò đến đây xem thử. Để chuyển đi này thành công, cô đã chuẩn bị kiểm soát xong xuôi.

Hạ Tử Trì từng hứa với cô, nếu cô giúp anh ta tìm được mèo của Trương cảnh ti, thì sẽ cho cô một gốc tây phủ hải đường nở hoa lâu dài.

Tới giờ anh ta vẫn còn nợ cái cây này.

Hôm nay cô đến Hạ trạch là có lý do đằng hoàng, chính là đến đòi hoa, thuận tiện quan tâm một chút đến quá trình yêu đương của Hạ nhị công tử.

Hạ Tử Trì đối diện Thư Ngọc, người mù cũng thấy được đáy mắt cô hiện lên tia sáng buồn chuyện chơi lóa.

Nếu anh ta cũng ném dép vào mặt Thư Ngọc, bảo đảm ngày hôm sau anh ta sẽ bị Cô tiên sinh cầm đầu vào tường.

Cân nhắc giữa mạng sống bản thân và tình cảm cá nhân, Hạ Tử Trì đã có quyết định.

“Không nói với cô.” Hạ Tử Trì lẩm bẩm. Mạng sống quả thật đáng quý, nhưng thể diện càng cao hơn.

Hừ, không nói với cô, sẽ không nói với cô.

Thư Ngọc chớp mắt, lập tức chuyển đề tài: “Khi nào thì anh đưa tây phủ hải đường cho tôi?”

Hạ Tử Trì ngẩn ra. Hử? Sao cô không tiếp tục hỏi? Anh ta đã chuẩn bị lời đối đáp xong rồi.

“Đầu xuân thích hợp trồng loại hoa mới nhất, anh đừng quên anh còn nợ tôi đó.” Thư Ngọc lạnh nhạt nói.

Hạ Tử Trì có phần mất kiên nhẫn: “Phụ nữ các người rốt cuộc thích đàn ông kiểu gì hả? Chỉ xem mặt mũi thôi ư?”

Trong lòng Thư Ngọc có chút kích động, cá cấn câu rồi, sắc mặt cô rất bình tĩnh: “Cô gái từ chối anh chắc là không chỉ nhìn mặt thôi đâu.”

Hạ Tử Trì hơi nghếch ra, anh ta tin chắc ý Thư Ngọc nhất định không phải nói anh ta thiếu nội hàm.

“Anh thích cô ấy chỗ nào?” Thư Ngọc làm như lơ đãng hỏi.

Hạ Tử Trì ngẩn ngơ: “Không biết.”

Thư Ngọc im lặng, vậy xem ra Hạ ngốc thật sự thích một cô gái nào đó rồi.

Cô lại hỏi: “Cô ấy có cảm giác gì đối với anh?”

Hạ Tử Trì lại lắc đầu: “Không biết.”

Tình hình không lạc quan cho lắm. Thư Ngọc nghĩ nghĩ, hỏi: “Anh bày tỏ thế nào?” Hạ Tử Trì bề ngoài không tệ, ít nhiều gì cũng là công tử tao nhã lịch sự, cô gái không biết tên kia tại sao từ chối anh ta dứt khoát như vậy?

Sau khi nhớ lại một lúc lâu, Hạ Tử Trì mới đáp: “Tôi hỏi cô ấy, em có muốn cùng tôi về nhà ăn tết không?”

Thư Ngọc bóp trán. Lời bày tỏ vừa hàm súc lại rõ ràng, nhưng người nghe sẽ có cảm tưởng gì đây.

“Cô ấy phản ứng thế nào?” Cô hỏi.

Hạ Tử Trì rầu rĩ nói: “Cô ấy nói, cute.”

Thư Ngọc: “...”

Cô gái này rất có cá tính.

Bỗng dưng, Thư Ngọc nhớ tới một người. Cô thuận miệng hỏi: “Khư Bình Bình dạo này sao rồi?”

Hạ Tử Trì bỗng kêu lên tiếng quái dị, chân dứng ngã hai cái ghế.

Thư Ngọc ngẩn ngơ, nhìn thấy Hạ Tử Trì giấu đầu hở đuôi ngồi trở lại, vừa dùng chân dứng ghế lên, vừa lẩm bẩm: “À à, chân vọt bẻ...”

Thư Ngọc chợt thản nhiên thốt ra: “Ồ, thì ra anh thích Khư Bình Bình.”

Lộp bộp, khay trà nằm trên bàn cũng bị Hạ Tử Trì làm rớt.

Thư Ngọc khom lưng, nhặt lên khay trà rơi dưới đất, khi ngược mắt trông thấy sắc mặt đau khổ muốn nói lại thôi của Hạ Tử Trì. Cô tỏ vẻ hiểu chuyện, vỗ vai anh ta: “Tôi biết, lần này tay anh vọt bẻ.”

Hạ Tử Trì: “...”

Thư Ngọc đang đặt khay trà trở về bàn, ánh mắt bị thu hút bởi một vật vốn nằm dưới khay trà.

Đó là một bì thư bằng da hơi mỏng, dán kín bì thư là một con dấu màu đỏ sậm có hoa văn phức tạp.

Bì thư như vậy, cô rất quen thuộc. Hồi trước cô từng sắp xếp rất nhiều bì thư giống vậy, cũng phân phát nhiệm vụ cho từng thành viên trong nhà in Hàm Phong.

“Tổ trưởng lại phân chia nhiệm vụ cho anh à?” Thư Ngọc hỏi.

Hạ Tử Trì đứng đưng: “Long Nha phát cho tôi. Mới đưa ngày hôm qua, nói nào là để tôi điều chỉnh tâm trạng thất tình...”

Dấu ấn màu đỏ sậm vẫn còn nguyên vẹn, xem ra đã một ngày một đêm Hạ Tử Trì không hề có ý định mở ra bì thư nhiệm vụ này.

“Anh không muốn làm?” Thư Ngọc nhướn mày, “Không sợ tổ trưởng phạt anh hả?”

Hạ Tử Trì bĩu môi: “Không có tâm trạng.” Dừng một chút lại nói, “Cô mở nó ra giúp tôi đi, đọc tôi nghe thử. Chắc là lần này lại bảo tôi đi tìm mèo con cún con của vị đại nhân nào đó, hoặc là phu nhân nào mang thai...”

Thư Ngọc bắt đầu lật, thuận tay mở bì thư ra.

Số từ ít ỏi, Thư Ngọc lướt qua nhanh chóng.

Tìm người có đạo thuật lợi hại nhất trong cả đại lục.

Bổ sung: nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, tìm người trong ảnh.

Người ủy thác: X.

Bàn tay Thư Ngọc cầm tấm ảnh hơi phát run.

Hạ Tử Trì hỏi: “Nhiệm vụ nói cái gì? Đọc tôi nghe nào.”

Thư Ngọc lấy lại tinh thần: “À...nói là muốn anh tìm người có đạo thuật lợi hại nhất trong cả đại lục.” Cô giấu kín lời bổ sung.

Hạ Tử Trì nhăn mặt: “Tôi biết mà, loại nhiệm vụ quái lạ luôn rơi trên đầu tôi!”

Thư Ngọc thừa dịp Hạ Tử Trì vò đầu kể khổ, cô lặng lẽ giấu đi tấm ảnh của Cô Mang vào trong bóp của mình.

“Trong nhiệm vụ còn cần dặn gì nữa không?” Hạ Tử Trì lại hỏi.

Thư Ngọc lắc đầu: “Hết rồi.” Dứt lời cô làm ra vẻ muốn đưa tờ đơn cho Hạ Tử Trì, lúc cô giơ tay lên liền đụng trúng ấm trà.

Nhất thời nước trà lênh láng, tạo thành đồng hồ độn trên bàn. Vừa lúc thấm ướt tờ đơn nhiều nhất.

“Ồi!” Hạ Tử Trì luống cuống tay chân cứu giúp hiện trường.

Thư Ngọc ở bên cạnh giúp đỡ, bàn tay đặt nhẹ một cái, ngược lại xé tờ giấy ra thành mảnh nhỏ.

“Xong rồi.” Hạ Tử Trì nản lòng nói, “Tờ đơn hỏng rồi.” Dừng một chút anh ta lại thấy may mắn, “May mà đọc trước nội dung, nếu không sẽ bị tổ trưởng phạt tới chân trời góc biển.”

Thư Ngọc gật đầu hòa theo.

Cô bỗng nhiên cất tiếng: “Nếu nhiệm vụ khó khăn quá, có gì cần giúp thì anh cứ việc tới tìm tôi.”

Hạ Tử Trì cảm động suýt rơi nước mắt: “Thư Ngọc —— tôi biết cô tốt nhất mà!”

Thư Ngọc hơi chột dạ: “Khụ, chuyện tình cảm, anh cũng có thể tới tìm tôi cố vấn.”

Ra khỏi Hạ Trạch, bước chân Thư Ngọc hơi bay bổng. Cô nắm chặt cái bóp trong lòng bàn tay, nằm trong lớp ngăn cách thứ nhất chính là tấm ảnh Cô Mang chụp khi ở Luân Đôn.

Về đến nhà, cô vẫn chưa thể tìm ra manh mối, cô bất an đi trên hành lang về phía trước, thỉnh thoảng phải lòng ngược.

“Ồ, anh về rồi.” Cô vẫn chưa bình tĩnh mà nhìn về phía Cô Mang.

Cô Mang nhú mày: “Em sao thế? Hồn vía lên mây, đi đứng không nhìn đường.”

Cô xua tay: “Đâu có, đêm qua không ngủ ngon.” Dứt lời cô tỏ vẻ giận dữ trừng mắt.

Anh lẳng lặng nhìn cô, không nói gì.

“Em đến phòng bếp xem thử đồ ăn làm xong chưa...” Cô mau chóng xoay người, ở lâu thế nào cũng bị anh nhìn ra điểm khác thường.

Ai ngờ, cô vừa sải bước, trước mắt bị một bức tường người cản lại.

Anh đứng chặn con đường của cô, một tay ôm lấy eo cô, tay còn lại chống lên tường ngăn trở lối đi của cô.

Thư Ngọc theo bản năng nắm chặt cái bóp.

“Anh làm gì đó?” Cô ngược mắt trừng anh.

Anh uể oải nhìn cô: “Không có gì, chỉ muốn ôm vợ anh một cái thôi.” Đôi mắt lặng lẽ lướt qua cái bóp của cô.

“Đừng quậy nữa.” Cô trừng mắt.

Tay anh vừa co lại, dễ dàng đoạt lấy cái bóp trong tay cô.

“Này! Anh!” Cô nóng nảy.

Anh mở bóp, lục lọi một hồi, mau chóng lấy ra tấm ảnh.

Anh nhìn tấm ảnh một lúc lâu, bỗng dưng nở nụ cười: “À, thì ra em cất giấu hình anh hồi còn trẻ. Sao không nói sớm, anh còn nhiều lắm.”

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngược lên ánh mắt bức bối: “Ai nói em cất giấu, cho anh cho anh hết đó, em không thèm!” Dứt lời cô nhét cái bóp vào bàn tay anh, rồi xoay người bỏ đi.

Anh bật cười nhìn cô chạy đi.

Cho đến khi bóng lưng cô hoàn toàn biến mất ở hành lang, đôi mắt anh trở nên lạnh nhạt.

Tấm ảnh này anh chụp khi du học tại Luân Đôn, nhưng anh không hề muốn nhớ lại địa điểm chụp ảnh cùng với thợ chụp ảnh.

Cả thế giới chỉ có một người có được tấm ảnh này.

Mr. X.

120. Quyển 8 - Chương 4: Cuộc Hẹn Nửa Đêm

Cô Mang dính lấy Thư Ngọc mấy ngày liền, quần quýt lấy cô khiến cô chẳng đi đâu được.

“Tối nay anh không phải có hẹn việc công sao?” Thư Ngọc nghiêng đầu liếc anh, “Nếu còn không đi coi chừng muộn đó.”

Anh gối lên đùi cô, buồn chán lật trang sách: “Không muốn đi.”

Cô bắt đắc dĩ: “Không đi cũng được?”

Tính khí của anh càng ngày càng khiến người ta khó đoán, ngay cả việc công cũng tùy ý gác lại. Nhớ lại hồi trước, anh bận bịu nhiều việc đến mức cô lén về thăm Thanh Hà anh cũng không biết, bây giờ thì lúc nào cũng kè kè bên cạnh cô, thật khiến cô chẳng thể làm gì được.

Cô phải thăm giải quyết nhiệm vụ của Hạ Tử Tri, nếu có thể thì phải gặp Mr. X thần bí kia một lần.

Nhưng hôm nay anh ở lì đây, nên làm sao bây giờ.

Anh bỗng dừng túi thân nói: “Em muốn đuổi anh đi hả?”

Cô bật cười: “Phải, anh không thành thật chút nào. Đi mau đi.”

“Này,” anh nắm bàn tay cô, “Nếu anh đi rồi, ai sinh con với em đây?”

Cô lúng túng: “Suy nghĩ đen tối như vậy, anh anh anh ——”

Sau một tràng “anh” thì im bật.

Anh tỏ vẻ vô tội: “Chuyện càng không trong sáng hơn chúng ta cũng làm cả rồi...”

Cô che ngay miệng anh lại, bên tai ửng đỏ khó mà kiềm chế.

Anh tiện thể hôn lên lòng bàn tay cô, mỉm cười: “À...da mặt vẫn mỏng thế.” Nói xong, anh chợt xoay người ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô, “Em không thích trẻ con à?”

Khuôn mặt cô lại đỏ lên.

Trẻ con ẽ a bi bô, bụ bẫm đáng yêu, làm sao không thích chứ?

Chỉ cần nghĩ đến cô và anh sẽ có một đứa bé đáng yêu, cô liền cảm thấy ầm ập không thôi.

Thế nhưng đối mặt với bộ dạng lưu manh của anh, cô không muốn thừa nhận.

Anh nhìn thấy dáng vẻ xoắn xuýt của cô, ý cười bên miệng càng sâu hơn.

“Anh vốn muốn một đứa con gái, tên cũng đặt xong rồi.” Anh nói, “Chỉ một chữ ‘Giác.’”

Giác, viên ngọc thuộc về vua chúa, cao quý thuần khiết, bảo bối của anh và cô.

Trước đó da mặt cô còn mỏng không muốn bàn tới đề tài này, lúc này lại nhịn không được mà nhú mày: “Không được. Nguồn gốc quá cao sang, không gần gũi tí nào.” Cô chẳng muốn con gái mình gánh vác số phận càng cao càng cô độc.

Anh sờ cằm, nghiêm túc nói: “Cho nên anh thay đổi chủ ý, anh muốn con trai.”

“Con trai rất tốt, nếu anh không ở đây, nó không chỉ ở bên cạnh em, mà còn có thể bảo vệ em chu đáo.” Anh cười nói, “Lòng hiếu kỳ của em rất mạnh mẽ, lại có lòng dạ nghĩa hiệp, anh phải cố gắng sinh nhiều con trai mới đủ bảo vệ em.”

“Anh không ở đây?” Cô lại nắm bắt được một điểm trong lời anh, “Anh muốn đi đâu? Ngoại trừ bên cạnh em, không cho phép anh đi đâu hết!”

“Được.” Anh gật đầu, “Anh không đi đâu hết.”

“Không được gạt em.” Cô nhướn mày trừng anh.

Anh mỉm cười: “Gạt em, anh là cún con.”

Cô nhìn chằm chằm mắt anh, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Bà nội gửi thư đến, nói là muốn đi báỉ tế bà cô của em, anh nói xem, chúng ta có nên đi không?” Ở trong thư Hằng Nghi có đề cập tới chuyện này, cũng hy vọng có thể đưa Thư Ngọc đến mộ phần Hằng Tịch một lần.

Sau một lúc lâu trầm ngâm, anh hỏi: “Khi nào?”

Cô lấy thư ra xem, đáp: “Một tuần sau bà nội cùng ông nội sẽ từ Phong Đài khởi hành đến nơi mai táng của bà cô.”

Anh nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta đi muộn một chút.” Trước đó anh có hai chuyện phải làm. Chuyện thứ nhất là tìm hiểu tại sao trong tay cô có tấm ảnh của Mr. X, chuyện còn lại là đi một chuyến đến huyện Hoài Tông thôn Thái Bảo gặp Liêu thân y, anh có một số chuyện muốn hỏi ông thầy lang đạo kia.

“Cũng được. Anh giải quyết xong chuyện của anh rồi chúng ta đi.” Trong lòng cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa lúc thừa dịp một tuần này để giải quyết đơn hàng nhiệm vụ kia của nhà in Hàm Phong, thuận tiện tìm ra tin tức của Mr. X.

Đêm nay, Thư Ngọc không ngủ say, cô lơ mơ cảm thấy người bên gối khoác áo ngồi dậy.

Động tác của Cô Mang rất nhẹ, sau khi mặc áo khoác xong, anh cúi người hôn lên thái dương của cô, lúc này mới khẽ khàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Thư Ngọc nhắm mắt, để mặc nụ hôn tựa như lông vũ của anh dừng trên trán mình.

Đợi anh đi được nửa khắc thì cô mới mở mắt ra.

Đã trễ thế này, anh đi làm gì?

Cô choàng áo khoác, đẩy cửa ra, đi trên hành lang dưới ánh trăng.

Hành lang trong nhà im ắng, không có chút tiếng người.

Trong bóng đêm chỉ có ánh nến bên trong thư phòng.

Cô rón ra rón rén đi qua, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong thư phòng, nhưng lại không dám dựa quá gần, bởi vì cô biết được tính cảnh giác của Cô Mang cao bao nhiêu.

Trên cửa sổ chiếu ra một bóng người, chắc chắn là Cô Mang.

Anh đứng trước bàn, không biết đang làm gì.

Thư Ngọc chớp mắt, trông thấy trong thư phòng lại có thêm một bóng người.

Người kia vóc dáng cao lớn, cách chiếc bàn đối diện Cô Mang.

Ánh nến chập chờn, hai bóng người cao lớn bất động.

Xem tư thế này, hình như đang bàn bạc chuyện quan trọng.

Thư Ngọc bỗng dưng nhớ tới, trên lịch trình của Cô Mang quả thật viết rằng hôm nay có cuộc hẹn việc công.

Sao anh lại đem việc công dời tới đêm khuya?

Ban ngày thì quần quýt lấy cô không rời, nửa đêm đợi cô ngủ say mới giải quyết một mớ việc công phức tạp, rốt cuộc tất xấu này từ đâu ra?

Cô không khỏi tức tối, anh canh giữ bên cạnh cô như vậy, ngược lại cứ như là sợ cô chạy ra ngoài gây chuyện...

Nghĩ tới đây, cô chợt sững sốt.

Anh làm sao biết được gần đây cô muốn ra ngoài làm một việc?

Hơn nữa cô định giấu anh để làm việc này.

Trong thư phòng, Cô Mang ngồi xuống, hai bàn tay đan vào nhau nằm trên chiếc bàn, anh ngược mắt nhìn Diêm Phong nghiêng người ở phía đối diện.

“Những điều tôi biết đại khái chỉ có vậy thôi.” Cô Mang nói, “Tôi nghĩ, với năng lực của tổ trưởng nhà in Hàm Phong, anh chắc là đã biết được phần lớn tin tức.”

Diêm Phong nhíu mày: “Tại sao anh nói cho tôi biết?”

Cô Mang cố tình lấy lòng anh ta. Không tệ, anh ta quả thật điều tra được không ít manh mối, nhưng lời Cô Mang vừa nói, có rất nhiều chuyện anh ta không biết.

Nhất là tin tức về vi trùng sống.

Lần đầu nghe được.

Cô Mang nhún vai: “Đây chẳng lẽ không đúng với ý định ban đầu của anh sao? Đưa tôi vào cuộc, sau đó chúng ta cùng liên kết nhỏ đi cái đình này.”

Diêm Phong sững sốt: “Nói vậy, anh đồng ý rồi?”

“Nếu không thì tại sao tôi nói ra những chuyện điều tra ra được cho anh nghe?” Cô Mang nhướn mày.

Diêm Phong bỗng nhiên mỉm cười: “Tôi biết anh sẽ đồng ý.” Dứt lời anh ta đẩy một cái túi bằng da thời Văn Tông đến trước mặt Cô Mang.

“Đây là toàn bộ những gì tôi biết.” Anh ta nói, “Tôi tưởng rằng sẽ đưa cho anh sớm hơn, không ngờ phải đợi đến bây giờ.”

Cô Mang không vội vàng nhìn xem bên trong cái túi đựng gì. Anh lẳng lặng nhìn Diêm Phong, nói: “Có lẽ anh đã biết người trong lòng của anh đóng vai diễn gì bên trong chuyện này. Tôi hỏi anh, nếu sự việc vượt khỏi tầm tay, dự tính ban đầu của anh có thay đổi hay không?”

Anh vì Gia Tuệ mới dính vào chuyện này, nếu diệt trừ Lễ Cung Tú Minh nhất định sẽ gây tổn hại đến Gia Tuệ, việc này anh làm hay không làm? Lễ Cung Tú Minh anh có trừ khử hay không?

Diêm Phong không đáp mà hỏi lại: “Nếu tình huống tương tự, Gia Tuệ đổi thành Thư Ngọc, anh có diệt trừ Lễ Cung Tú Minh hay không?”

“Không.” Cô Mang không hề nghĩ ngợi đáp ngay.

Diêm Phong hừ lạnh một tiếng: “Vậy anh còn hỏi tôi?”

Cô Mang thản nhiên nói: “Nhưng tôi phải nhắc nhở anh, giả thuyết này của anh hoàn toàn không vững chắc. Những chuyện Gia Tuệ đã làm, trong điều kiện tương tự, Thư Ngọc sẽ không làm.”

Diêm Phong sửng sốt, lúc này đôi mắt lạnh lùng, chẳng nói lời nào.

“Còn có một chuyện,” Cô Mang bỗng nhiên chuyển đề tài, “Là việc riêng. Tôi muốn hỏi, gần đây có phải nhà in Hàm Phong có nhiệm vụ nào cử Hạ Tử Trì đi làm không?”

Sắc mặt Diêm Phong dịu xuống, hình như không nghĩ tới Cô Mang sẽ chuyển sang đề tài này.

“Tôi cũng không rõ.” Anh ta đáp, “Nhà in Hàm Phong mỗi ngày đều nhận được rất nhiều đơn hàng, tôi chưa từng can dự đến từng cái một. Nhưng tôi có thể trở về hỏi thành viên phân công trong nhà in.”

Dừng một chút, anh ta lại nhíu mày: “Anh hỏi điều này làm gì? Muốn nhúng tay vào đơn hàng của nhà in ư?”

Cô Mang nhướn mày: “Chỉ là mấy hôm nay tôi nhìn thấy Hạ nhị công tử quanh quẩn gần nhà tôi, nói là muốn tìm vợ tôi.”

Diêm Phong khó hiểu: “Có vấn đề gì sao?” Việc Hạ Tử Trì tới cửa tìm Thư Ngọc có liên quan gì đến nhà in Hàm Phong giao nhiệm vụ cho Hạ Tử Trì?

Cô Mang cười cười: “Thật sự không có vấn đề, chỉ là mỗi lần Hạ Tử Trì có hành động như vậy, anh ta luôn kéo vợ tôi vào nhiệm vụ của anh ta. Lúc này tôi hy vọng là tôi quá đa nghi rồi.”

Diêm Phong không tỏ rõ ý kiến: “Tôi giúp anh hỏi thử xem.”

“Tôi cũng có một chuyện muốn hỏi anh.” Diêm Phong bỗng nhiên nhíu mày nói, “Hành động gần đây của anh là có ý gì? Việc Đàm công tử chức đã gây sóng gió ở Bắc Bình, hành động này của anh cũng muốn theo gót Đàm công sao? Anh cũng biết thế cục hiện giờ đã căng thẳng đến mức nào rồi.”

Cô Mang khẽ cười một tiếng: “Tôi hỏi anh, chịu nhục và khăng khái hy sinh, anh chọn cái nào?”

Diêm Phong hơi dăm chiêu, sau một lúc lâu mới đáp: “Tôi chọn khăng khái hy sinh. Anh chọn thế nào?”

“Tôi ư?” Cô Mang híp mắt, “Tôi không chọn cái nào cả.”

Diêm Phong sửng sốt.

Cô Mang thản nhiên nói: “Tôi nên rút lui từ lâu. Tôi đã sắp đặt ổn thỏa những việc nên làm, điều tra xong chuyện di tộc triều Thanh, tôi sẽ từ chức.”

Diêm Phong cảm thấy khó tin: “Anh cho rằng anh muốn chạy, vị Bắc Bình kia sẽ cho anh đi sao?”

“Thế thì phải xem lợi thế mà tôi đưa ra có đủ sức nặng hay không.” Khóe miệng Cô Mang khẽ nhếch lên.

Diêm Phong ngạc nhiên: “Anh...”

Cô Mang cười vô hại: “Thứ quyền lực này, đối với tôi nó không hề quan trọng. Từ lúc rẽ vào ổ chẵn của vợ, tôi đã quyết tâm không muốn rút ra khỏi đây.”

“Diêm vương, tôi khuyên anh một câu.” Cô Mang nhìn Diêm Phong, hiếm khi trịnh trọng, “Ủy quyền, lui đi. Người Trung Quốc cùng người Trung Quốc đánh nhau đầu rơi máu chảy, không có ý nghĩa gì.”

Diêm Phong đi rồi, đêm khuya đã qua một nửa.

Cô Mang nhẹ nhàng trở về phòng. Thư Ngọc đang ngủ say trên giường.

Anh cởi áo ngoài, không vội vã tiến vào chăn. Đợi đến khi hơi lạnh ban đêm trên người tan dần, anh mới nằm xuống, theo thói quen vươn tay ôm người bên cạnh vào lòng.

Chóp mũi ngửi được mùi hương trên tóc cô, lúc này anh mới yên ổn nhắm mắt lại.

Có tiếng chim hót xa xăm trong đêm tối, nơi nào đó trong nhà in Hàm Phong có ánh đèn thấp sáng cả đêm.

Diêm Phong đẩy cửa vào, liền trông thấy có người tựa vào sofa.

“Đã trễ thế này, sao anh lại ở đây?” Diêm Phong nhíu mày nhìn Hạ Tử Huân.

Hạ Tử Huân xoa xoa huyệt thái dương, anh ta đứng lên: “Vì chuyện anh giao cho tôi mà tôi đã bôn ba nửa năm trời, anh thấy tôi liền có thái độ này sao?”

Diêm Phong dịu sắc mặt: “Đêm nay tâm trạng không tốt, xin lỗi.”

Hạ Tử Huân không nói lời vô ích, đưa một chiếc túi giấy cho Diêm Phong: “Tìm được rồi, lần này chắc là không sai.”

Diêm Phong cầm lấy túi giấy, anh ta hơi xuất thần, lại nghe Hạ Tử Huân nói tiếp: “Huyện Hoài Tông thôn Thái Bảo có một dòng sông gọi là Phúc Lộc Hà. Khoảng chừng hai trăm năm trước, dân bản xứ gọi nó là, Thất Sương Hà.”

121. Quyển 8 - Chương 5: Dao Trường Ngâm

Hai ngày nay Cô Mang thật sự rất thoải mái — gần đây cô vợ nhỏ bé của anh hết sức ngoan ngoãn nghe lời anh.

Mặc dù có câu vô sự hiển ân tình, phi gian tức là đạo, nhưng những ân cần này lại khiến anh vô cùng thoải mái, dù có mưu mô quỷ kế, anh cũng chấp nhận.

Hôm nay trời trong, Thư Ngọc ở trong sân cắt tỉa bồn hoa. Cô Mang lười biếng nằm ở xích đu bên cạnh, trên bụng đặt một quyển sách, còn tay thì cầm bánh ngọt mà Thư Ngọc vừa làm sáng nay.

Thư Ngọc cắt một mớ nhánh cây dư thừa, làm như vô tình nói: “Nghe nói Hạ Tử Trì thất tình.”

Tầm mắt Cô Mang vốn nhìn theo bàn tay cô đang cắt tỉa cành lá, giờ phút này chuyển sang khuôn mặt cô.

Cô bị anh nhìn chằm chằm mà thấy ngượng ngùng, lấp lại lần nữa: “Khụ, Hạ Tử Trì tỏ tình bị từ chối.”

Anh thông thả nhíu mày: “Cho nên?”

Cô chột dạ bởi ánh nhìn chằm chằm của anh, dứt khoát buông cây kéo, ngồi xuống ghế nằm bên cạnh anh: “Cô gái mà Hạ Tử Trì thích nghe nói thích đàn ông có bản lĩnh lợi hại, Hạ ngọc chỉ là công tử hai tay trói gà không chặt, cô gái kia đương nhiên thấy chướng mắt.”

Anh kiên nhẫn chờ cô nói tiếp.

Cô lại nhích gần sang anh một tí, nói: “Cho nên, Hạ ngọc nhờ em tìm chuyên gia dùng đao kiếm, anh ta muốn học tay nghề này.”

Anh bỗng nhiên mỉm cười: “Em đi đâu tìm ra chuyên gia như vậy?”

Cô nhún vai: “Ngày nào em cũng ở nhà, đương nhiên không tìm thấy rồi.”

Anh phối hợp hỏi tiếp: “Vậy em muốn thế nào?”

Cô liếm môi: “Hôm nay em muốn ra ngoài một chuyến.”

“À, anh hiểu rồi.” Lúc này anh dường như bừng tỉnh hiểu ra, “Em chê ở cùng anh cả ngày buồn chán.”

Cô mau chóng xua tay: “Nói đi đâu thế, anh biết em thích ở bên anh nhất mà...”

“Vậy chúng ta ra ngoài tìm sư phụ đao kiếm cho Hạ Tử Trì đi.” Anh tự nhiên nói.

Cô khựng lại, xua tay lia lịa: “Đây là chuyện nhỏ, anh không cần đi theo...”

Anh nhìn qua có vẻ bị tổn thương: “Cho nên em chê anh phải không?”

Cô lập tức phủ nhận: “Không có...”

“Vậy chúng ta cùng đi thôi.” Tâm trạng anh trông rất tốt.

“...”

Khi nhìn thấy Thư Ngọc và Cô Mang, Hạ Tử Trì không khỏi sửng sốt.

Ồ? Không phải là tìm người có đao thuật lợi hại ư, sao lại kéo Cô Mang sang đây giúp vui.

Cô Mang đi lên trước nói: “Nghe nói anh muốn tìm chuyên gia dùng đao kiếm.”

Hạ Tử Trì gật đầu: “Phải, tôi muốn tìm người có đao thuật tốt nhất trong cả đại lục.”

Cô Mang nhướn mày: “Nhưng cho dù tìm được rồi, cũng không nhất định sẽ dạy cho anh.”

Hạ Tử Trì: “???”

Cuối cùng, Cô Mang vỗ vai Hạ Tử Trì: “Thất tình một lần không sao, trước lạ sau quen.”

Hạ Tử Trì: “...”

Trong lòng Hạ Tử Trì gào thét, đây là chuyện gì hả? Tại sao hình như khắp thiên hạ đều biết anh ta thất tình?

Thư Ngọc hơi chột dạ, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh: “Không phải nói muốn đến đao trường ngầm ư? Nếu không đi sẽ muộn.”

Hạ Tử Trì thu lại sắc mặt phức tạp, liếc nhìn Cô Mang: “Tôi không biết Cô tiên sinh cũng tới, cho nên chỉ lấy hai vé thôi.”

Cô Mang mỉm cười: “Không cần lo cho tôi, anh dẫn đường là được rồi.”

Một nhóm ba người quả nhiên thuận lợi tới nơi.

Càng khiến Hạ Tử Trì thất bại là, rõ ràng Cô Mang không có vé, nhân viên tiếp đãi lại cung kính đón anh vào trong.

Còn tặng thêm ba người một ghế lô quan sát tốt nhất.

Hạ Tử Trì tức tối bất bình, anh ta thầm oán than với Thư Ngọc: “Sa đọa, quá sa đọa rồi!”

Thư Ngọc liếc xéo anh ta: “Không thì anh trả ghế lô lại đi.”

Hạ Tử Trì khó xử nuốt nước bọt, không nói gì.

Cô Mang nhàn nhã ngồi trên ghế dựa bằng nhung, uống ngụm trà, chậm chậm nói: “Hai người xác định muốn tìm ở đây?”

Một câu vô cùng đơn giản khiến Thư Ngọc thu lại sắc mặt.

Cô đương nhiên biết tại nơi đánh cược này không thể nào tìm được đao thủ lợi hại nhất cả đại lục.

Nhưng cô không có thời gian.

Cô thừa nhận mình nóng vội, nhưng cô thật sự không có cách nào từ từ lãng phí thời gian để tìm người bí ẩn dùng đao. Mà tại nơi này, cô có thể trong thời gian ngắn nhất tìm được một vị đao thủ tương đối đủ tư cách.

Đao thuật không đủ tinh xảo cũng không sao, những đao khách này sẽ lấy mạng để chiến đấu.

Người đối mặt với chuyện này, đao thuật phải tinh xảo không dám khinh thường.

Đột nhiên, sân quan sát reo hò. Thì ra hai tấm rèm trên sàn đấu hình tròn không biết kéo lên hồi nào, có người xuất hiện phía sau tấm rèm.

Hai người đều mặc quần áo đặc chế của đao trường, một đỏ một đen, làm nền cho đao kiếm trong tay khiến người ta sợ hãi.

Thư Ngọc phát hiện đao trong tay hai người kia không hề giống nhau.

Một người cầm đao thẳng, người kia thì cầm đao cong. Cho dù là loại nào thì cũng tỏa ra tia sáng lạnh lùng.

Thư Ngọc không khỏi nghiêng đầu thì thầm với Cô Mang: “Nhìn đao của người ta kìa, rồi nhìn lại của anh đi.”

Con dao nhỏ bé trong tay áo Cô Mang thoạt nhìn giống như món đồ chơi.

Cô Mang hết sức vô tội: “Này, không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

“Anh muốn đặt cược cho ai?” Thư Ngọc không tranh luận với Cô Mang, ngược lại đầy hứng thú, “Anh cảm thấy hai người họ ai lợi hại hơn?”

Hạ Tử Trì bỗng nhiên nói chen vào: “Đương nhiên là người áo đen rồi.” Dứt lời, anh ta ném đồng xu vào hộp đặt cược mà người phục vụ đang cầm.

Thư Ngọc tò mò: “Tại sao?” Đao khách áo đen râu ria đầy mặt, tay cầm đao cong răng cưa, khí thế khiến người ta sợ hãi. Nhưng đao khách áo đỏ nhìn qua cũng không tệ, vóc dáng cao to, đôi mắt như đuốc, cây đao thẳng trong tay còn lưu lại vết máu lờ mờ.

“Cái này còn khó sao, bộ dạng của anh chàng áo đỏ kia nho nhỏ quá.” Hạ Tử Trì nói một cách đương nhiên, “Éo là thế sao thắng được chứ?”

Thư Ngọc ho một tiếng, theo bản năng nhìn sang Cô Mang. Muốn nói thanh tú nho nhỏ, ai cũng không bằng Cô Mang đâu.

Thế nhưng từng người bên cạnh đều thán phục đao thuật của anh.

Cô Mang tỏ vẻ ung dung, làm như không nghe thấy suy luận của Hạ Tử Trì.

Thư Ngọc hơi do dự. Nên đặt cược cho ai đây? Lời vừa rồi của Hạ Tử Trì khiến cô cảm thấy đao khách áo đen lợi hại hơn, nhưng đao khách áo đỏ lại vừa mắt cô hơn.

Rốt cuộc nên chọn ai đây?

Cô Mang nở nụ cười: “Tùy tiện đặt cược đi. Thắng tính cho em, thua tính cho anh.”

“Cho xin chút ý kiến?” Thư Ngọc tỏ vẻ cần giúp đỡ nhìn sang Cô Mang.

Cô Mang lãnh đạm nói: “Chọn người nào, kết quả cũng giống nhau.”

Thư Ngọc càng mơ hồ hơn, kết quả sao lại giống nhau chứ? Nghĩ nghĩ, cô quyết định đặt cược cho đao khách áo đỏ. Ai bảo người đó vừa mắt cô chứ?

“Tiên sinh, ngài muốn đặt cược bên nào?” Người phục vụ cung kính khom người, hỏi Cô Mang.

Cô Mang khoát tay: “Ván đầu không có người thắng, không đặt cược.”

Đặt cược đã xong, hai đạo khách trên sàn đấu bắt đầu xuất chiêu về phía đối phương.

Mấy chiêu về sau càng lúc càng quyết liệt, Thư Ngọc theo bản năng bám lan can nhìn về sàn đấu.

Vừa xem cô vừa lẩm bẩm.

À...thì ra là thế này...ồ...còn có thể đánh như vậy...

Một vòng còn chưa chấm dứt, cô lại cảm thấy mình có thêm hiểu biết về việc dùng đao của Cô Mang.

Nửa vòng đầu chấm dứt, đao khách áo đỏ thắng bởi khoảng cách rất nhỏ. Thư Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, đầu cô nghiêng qua một bên, trông thấy Cô Mang đang hứng thú nhìn cô, hình như không có chút quan tâm đến tình hình quyết liệt trên sàn đấu.

Thư Ngọc có chút phấn khởi: “Xem ra sẽ không thua tiền của anh rồi.”

Cô Mang không khỏi mỉm cười.

Tại sân quan sát, một bên vui vẻ một bên lo âu. Đặt cược cho đao khách áo đỏ đa số là khách nữ, chỉ vì đao khách kia bề ngoài không tệ.

Hạ Tử Trì hô to: “Đừng vui mừng quá sớm, ảo tưởng như thế, thắng bại còn chưa rõ ràng đâu!”

Hạ Tử Trì kích động, giọng hơi lớn, lời nói này đã bị người khách ở ghế lô sát vách nghe được.

Phía bên kia đều là khách nữ, lúc này có người bắt mắt. Một người trong đó càng kích động hơn, bám lan can nhìn qua phía ghế lô của Thư Ngọc la to: “Ai nói thắng bại còn chưa rõ ràng! Cũng không nhìn lại người anh đặt cược đi, bộ dạng như thế làm sao thắng nổi, xem người của chúng tôi, bộ dạng anh tuấn, dùng đao xuất sắc, anh nhất định ghen tị...”

Nói một hồi, đột ngột dừng lại.

Thư Ngọc ngẩng đầu, trông thấy nửa người của Khưu Bình Bình ở ngoài ghế lô sát vách, đang trừng mắt nhìn ba người bên phía Thư Ngọc.

Vẻ xấu hổ mau chóng hiện lên hai má của Khưu Bình Bình.

“À...chị Thư Ngọc...em em em không biết là các người...”

Lúc này Thư Ngọc quay đầu nhìn Hạ Tử Trì.

Hạ Tử Trì đứng sững sờ tại chỗ, đã không còn phản ứng từ lâu.

Thư Ngọc không khỏi thầm than một hơi, trẻ con không được dạy dỗ dàng hoàng, chẳng trách thổ lộ sẽ bị từ chối.

Dựa vào tình đồng nghiệp mà giúp đỡ, Thư Ngọc vẫy tay với Khưu Bình Bình: “Hiếm khi gặp mặt, Bình Bình sang đây cùng bọn chị nhé.”

Khưu Bình Bình ở lan can, tiến lùi không được, mấy cô bạn phía sau lại thúc giục, chỉ đành ngượng ngùng cười nói: “VẬY...cung kính không bằng tuân lệnh.”

Chỉ chốc lát sau, tấm rèm bên phía này được vén lên, Khưu Bình Bình hơi cúi đầu đi vào.

Thư Ngọc rõ ràng cảm nhận được, Hạ Tử Trì ở bên cạnh đang bốc cháy.

Nhưng cứ vậy thì cô càng phiền não hơn, vừa phải chú ý trận đấu, còn phải coi chừng đầu óc Hạ Tử Trì không hoạt động nữa.

Hao tâm tổn trí, hao tâm tổn trí mà.

Đang lúc Thư Ngọc làm hai việc cùng lúc, Cô Mang tiến gần đến tai cô nói: “Duyên phận của Hạ Tử Trì và tiểu thư Khưu gia sâu nhỉ.”

Cô Mang phả hơi nóng vào trong tai Thư Ngọc, lúc này cô mới phát giác làm hai việc cùng lúc chỗ nào? Rõ ràng là ba việc cùng lúc mà, phiền toái nhất là người bên cạnh cô ấy!

Tiếng chiêng đồng vang lên, nửa vòng sau bắt đầu.

Thư Ngọc đã có chút bất an, tay nắm cánh tay Cô Mang, còn lỗ tai thì nắm bắt động tĩnh của Hạ Tử Trì và Khưu Bình Bình.

Dáng dấp Khưu Bình Bình vẫn mạnh mẽ như trước, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn chăm chăm hai đao khách chiến đấu. Nhưng không biết vì sao, toàn thân cô ta trông có vẻ nóng vội.

Hạ Tử Trì ngồi bên trái cô ta đang bồn chồn, mấy lần muốn cất tiếng, nhưng lại ngậm miệng kín bưng.

Trong lòng Thư Ngọc không khỏi sốt ruột. Hạ Tử Trì sao lại thế này, ưỡn ẹo làm gì?

Qua hồi lâu, cuối cùng Khưu Bình Bình lên tiếng trước. Cô ta không quay đầu, hơi mất tự nhiên thấp giọng nói với Hạ Tử Trì: “Nghe nói anh thất tình.”

Hạ Tử Trì sững sốt.

Hàng lông mày dày của Khưu Bình Bình nhíu lại: “Con gái nhà ai? Tôi thật muốn xem là cô gái nào xui xẻo như vậy, bị anh nhìn trúng.”

Hạ Tử Trì, anh yên nghĩ đi.

Lúc này, phía dưới vang lên tiếng ồn, kèm theo tiếng thở than.

Trận đầu so đao đã có kết quả.

Nửa vòng sau đao khách áo đen chém đứt cây đao của đao khách áo đỏ, một ván hòa nhau.

Không phân thắng bại.

122. Quyển 8 - Chương 6: Đao Khách Thiếu Niên

Thấm thoát đã trải qua bảy ván, nửa vòng đầu đã chấm dứt, nửa vòng sau mở hai ván.

Trong khoảng thời gian đó, Thư Ngọc cược vài ván, có thắng có thua, không ngờ tính lại cũng thắng được một ít.

Cô Mang chỉ cược hai ván đều thắng cả, kiếm được bội tiền khiến Thư Ngọc không thể không chép miệng.

Hai lần anh cược đều rất chính xác, nhưng lại chính xác một cách bất ngờ.

Thư Ngọc hỏi: “Tại sao anh biết cái người áo đen râu quai nón kia sẽ thắng?” Tình trạng lên sân đấu của người kia rất kém, sắc mặt sưng phù, trông như kẻ say rượu. Đối thủ áo đỏ thì ngược lại, chiều cao tám thước, ánh mắt tinh tường, vừa tiến vào sân đã hô to khiến người khác lòng bùng lỗ tai.

Cô Mang đáp: “Anh chỉ biết cây đao hấn chọn không tệ, mà đối thủ của hấn lại không biết cầm đao.”

Thư Ngọc có cái hiểu cái không gật đầu: “Trong những người đao khách đã xuất hiện, anh cảm thấy ai giỏi nhất?”

Cô Mang nghĩ nghĩ, đáp: “Phía đỏ ván thứ tư.”

Thư Ngọc nhớ lại, đó là đao khách thứ nhất mà Cô Mang đặt cược, đao thuật tốt hay không cô chẳng rõ, cô chỉ nhớ người kia vừa xuất chiêu liền khiến đối thủ mất đi sức chống đỡ.

Lại một ván khác mở màn.

Thư Ngọc không khỏi kinh ngạc: “Còn trẻ thế đã lên đao trường?”

Đứng giữa sân bên phía đỏ là một chàng thiếu niên vóc dáng gầy yếu, cơ thể cậu ta chưa cao tới ngực của người đàn ông vạm vỡ bên phía đen.

Càng buồn cười chính là, cây đao quan công mà cậu ta cầm còn cao hơn cả cậu ta.

Thư Ngọc quay đầu nhìn Cô Mang, đang muốn cất tiếng thì đã thấy anh nổi lên hứng thú hiếm thấy, đôi mắt nhìn hai phía đỏ đen trên sân không chớp.

“Hắn không tệ.” Cô Mang bỗng nhiên nói.

Thư Ngọc hỏi: “Ai?” Thiếu niên áo đỏ hay là người đàn ông vạm vỡ râu ria áo đen?

Cô Mang còn chưa kịp trả lời thì tấm rèm ghế lô ở bên cạnh bị vén lên.

“Cô tiên sinh.” Người tới ánh mắt sắc bén, giây phút nhìn thấy Cô Mang liền cung kính cúi đầu.

Cô Mang nhướn mày: “Chuyện gì?”

“Tổ trưởng Diêm đang đợi ngài ở bên ngoài.” Người tới nói, “Tổ trưởng Diêm nói, chuyện ngài nhờ vả đã có manh mối.”

Cô Mang hơi nhúu mày, anh quay đầu nói với Thư Ngọc: “Anh ra ngoài một lát.”

Thư Ngọc gật đầu, trong lòng không khỏi có chút nhảy nhót, đi mau đi mau, cứ ở trong này vướng tay vướng chân ảnh hưởng cô làm việc.

Về vui mừng trong mắt cô quá rõ ràng, anh bắt đắc dĩ nói: “Chờ anh trở lại, đừng chạy loạn.”

Cô Mang vừa rời khỏi ghế lô, Thư Ngọc liền nói với Hạ Tử Trì: “Hai vị đạo khách mà hôm nay Cô Mang đặt cược, anh ấy thích thì sẽ không sai đâu. Chúng ta chia nhau xuống dưới tìm bọn họ, đừng để người khác giành lấy trước. Tôi đi tìm anh chàng áo đỏ của ván thứ tư, còn anh...”

Thư Ngọc bỗng nhiên im bặt.

Hạ Tử Trì và Khưu Bình Bình không biết đi tới một góc trong ghế lô hồi nào, hai người trừng mắt nhìn nhau chẳng biết đang làm cái gì, hoàn toàn không có lòng dạ đi xuống sàn đấu, đương nhiên không nghe thấy Thư Ngọc nói chuyện.

“Hạ...” Thư Ngọc bóp trán, “Thôi đi...” Trông cậy vào anh chàng này không bằng trông cậy vào bản thân cô.

Thư Ngọc vén rèm đi ra khỏi ghế lô.

“Phu nhân, cô muốn đi đâu?” Ngay tức khắc có bóng người chột xuất hiện bên cạnh cô.

Thư Ngọc đã quen với những ảnh vệ xuất quỷ nhập thần đi theo bên cạnh Cô Mang từ lâu.

“Đi xuống dưới xem một chút.” Thư Ngọc đáp.

Người nọ cung kính nói: “Tiên sinh có cần dặn, tôi đi cùng phu nhân.”

Thư Ngọc vui vẻ gật đầu. Bầu không khí nơi đánh cược rất tẻ nhạt, có thêm một người bảo vệ dù sao vẫn an toàn hơn, vả lại để người này đi theo cũng sẽ dễ chịu hơn là bị Cô Mang đi theo, ít nhất anh ta sẽ không như Cô Mang cản cô làm này làm nọ.

Tại hậu trường có một căn phòng lớn dành cho đạo khách. Không gian rộng lớn chia thành nhiều gian phòng nhỏ, một bên là phía đỏ, một bên là phía đen.

Thư Ngọc suy đoán, đi tới mấy gian đầu của phía bên đỏ. Anh chàng kia chắc là ở một trong số đó.

Bài trí bên trong gian phòng hơi lộn xộn, Thư Ngọc luẩn quẩn một hồi vẫn không tìm ra được người kia.

Ảnh vệ ở đằng sau lặng lẽ theo sát Thư Ngọc, khoảng cách cũng thích đáng, không hề gây sự chú ý khiến người ta quên mất đằng sau còn có một người.

Thư Ngọc thử hỏi mấy đạo khách. Thế nhưng những người sử dụng đao để đặt cược này phần lớn không thích để ý tới người khác, cô liên tục gặp cảnh cửa đóng sập ngay trước mắt.

Cuối cùng có một vị đạo khách tốt tính chỉ đường cho cô, dẫn cô tới một gian tại góc xéo.

Thư Ngọc gõ cửa, bên trong không ai trả lời.

Cô dứt khoát đẩy cửa ra, bên trong trống trơn, chẳng có một bóng người.

Thư Ngọc quyết định đợi một lúc.

Trong lúc chờ, cô nhìn xung quanh gian phòng này. Vừa quan sát cô liền hơi kinh ngạc.

Những gian phòng cô gõ cửa trước đó, trên vách tường ít nhiều gì cũng bài trí đủ loại dao kéo và vũ khí, nhưng tại đây lại trơ trụi không có gì hết.

Không chỉ vậy, đồ đạc bên trong cũng rất sơ sài.

Không bàn không ghế, chỉ một tấm đệm nhỏ hình vuông nằm dưới đất cùng với một tấm chăn mỏng.

Mặc dù gian phòng đơn sơ, không ngờ lại được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Thư Ngọc khẽ thở dài. Gian phòng này trông không giống như phòng ở của đạo khách.

Qua một lúc sau, cửa gian phòng từ bên ngoài đẩy ra.

Thư Ngọc quay đầu, trông thấy cậu thiếu niên mặc áo đỏ đi tới.

Trong tay cậu ta cầm một cây đao quan công thật dài.

Giờ phút này, trên cây đao dính đầy máu.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Thư Ngọc nghe được tiếng náo động như sấm ở ngoài sân đấu.

Cửa đóng lại. Thiếu niên áo đỏ chỉ nhắc mắt nhìn Thư Ngọc một cái, sau đó tới góc phòng ngồi xếp bằng.

Từ trong túi áo cậu ta lấy ra một miếng vải bố, chậm chậm lau chùi vết máu trên cây đao.

Cậu ta lau chùi rất nghiêm túc, coi Thư Ngọc là không khí, hình như quên mất trên người và mặt cậu ta cũng dính máu.

Thư Ngọc đã sớm nhận ra cậu ta là ai.

Khi cô rời khỏi ghế lô, chính là lúc cậu thiếu niên này lên sân đấu.

Xem ra cô lại đi nhầm phòng rồi.

Trước khi ra khỏi phòng, Thư Ngọc tò mò hỏi một câu: “Ván vừa rồi, cậu thắng hay thua?”

Cậu thiếu niên không hề ngẩng đầu: “Thắng.”

Thư Ngọc không hề kinh ngạc, cô đã sớm nhìn ra, trên người cậu ta dính máu nhưng cậu ta không hề bị thương.

Bây giờ nghĩ lại, Cô Mang nói “hắn không tệ” chính là chỉ cậu thiếu niên này.

Vốn đã đến cạnh cửa, Thư Ngọc lại quay trở về, cô ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang hàng với cậu thiếu niên.

“Đi theo tôi, được không?” Thư Ngọc hòa nhã nói, “Tôi thuê cậu một khoảng thời gian, qua khoảng thời gian này, cậu thích đi đâu thì đi.”

Trong lòng cô đã có tính toán. Mặc dù Cô Mang đặt cược cho hai vị đạo khách trước đó, nhưng anh lại keo kiệt không dành sự chú ý cho bọn họ. Mà cậu thiếu niên này lại khác, cô hiểu được khi Cô Mang thường thức một sự vật, tia sáng trong mắt anh sẽ như thế nào.

Khi nhìn thấy cậu thiếu niên này lần đầu tiên, tia sáng trong mắt Cô Mang chính là vậy.

Bàn tay chùi đao của cậu thiếu niên dừng một chút. Cậu ta ngược mắt nhìn Thư Ngọc: “Bao nhiêu tiền?”

Thư Ngọc sững sờ. Tia sáng lạnh lẽo trong mắt cậu ta khiến cô có phần không thoải mái. Mặc dù cô đã sớm biết đa số người đến đảo trường để người ta đặt cược đều nghèo túng vì tiền mà khom lưng, nhưng tuổi còn nhỏ như vậy lại có khát vọng rõ ràng đối với tiền tài như vậy, ngược lại đây là lần đầu cô gặp được.

“Cậu muốn bao nhiêu?” Thư Ngọc cười cười.

Cậu ta trả lời từng chữ một: “Cô có thể cho bao nhiêu?”

Âm thanh của cậu ta gượng gạo, đọc nhấn từng chữ một, trong giọng nói mang theo khẩu âm nơi khác cứng nhắc.

Còn chưa học tốt chữ Hán mà đã biết cò kè mặc cả.

Thư Ngọc nhìn hành trang đơn giản gọn gàng của cậu ta, cô mỉm cười: “Cậu muốn nhiều tiền để làm gì?” Ván cược ban nãy, cậu ta nhất định thắng không ít. Mới vừa kiếm được lợi lộc, lúc này lại muốn đòi hỏi một khoản từ cô.

Cậu ta dùng con ngươi đen láy nhìn Thư Ngọc chằm chằm, bình tĩnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sau một lúc lâu, cậu ta phớt lờ Thư Ngọc, chỉ cúi đầu chuyên tâm lau chùi cây đao của mình, hình như nhận định người phụ nữ trước mắt không trả tiền nổi.

Thư Ngọc cảm thấy buồn cười. Cô vừa bị một đứa nhóc choai choai khinh thường.

“Cậu tới đao trường bao lâu rồi?” Thư Ngọc đột nhiên hỏi.

Qua hồi lâu, mới nghe được cậu ta đáp lại: “Ba năm.”

“Ba năm nay, cậu thắng nhiều hay là thua nhiều?” Thư Ngọc hỏi tiếp.

Cậu ta nhắc mí mắt dò xét cô rồi đáp: “Thua hai trận.”

Thư Ngọc sững sốt, ba năm chỉ thua hai trận? Thế trong ba năm nay cậu ta thi đấu tổng cộng mấy trận đây?

Cậu ta có phần ngoan cố mà giải thích: “Hai trận thua đó, không phải đao của tôi không tốt, mà là tôi không hiểu quy củ.”

Bỗng nhiên, cậu ta đứng lên, tùy tiện lau mặt một cái rồi cầm đao định ra ngoài.

“Cậu đi đâu?” Thư Ngọc nhướn mày.

Cậu ta đáp: “Trận tiếp theo.”

Thư Ngọc ngạc nhiên, nơi lấy sinh mạng để chiến đấu, đao khách bình thường một trận một ngày, nhưng cậu thiếu niên này lại gấp gáp lên sàn đấu lần nữa.

Có lẽ rất tự tin, hoặc là quá yêu tiền tài.

Lúc này, Thư Ngọc quả thật không thể tìm ra lý do khác.

Cô theo bản năng đi ra ngoài, trước đó cô bỏ lỡ trận đấu của cậu thiếu niên này, bây giờ cô muốn đi nhìn xem, đao thuật của cậu ta rốt cuộc là thế nào.

Sắp sửa mở màn, Thư Ngọc không có thời gian trở lại ghé lò khách quý. Cô liền đứng ở tầng dưới cùng, đứng trong nhóm đao khách tùm năm tùm ba chờ lên sân đấu, nhìn cậu thiếu niên gầy gò kia mang theo cây đao quan công của mình mà từng bước tiến lên sàn đấu.

Bỗng dưng, Thư Ngọc cảm thấy có người đứng bên trái mình.

Người kia có khí thế đàn áp u ám, đợi đến khi đao khách đi đường vòng lên sàn đấu. Ngay sau đó, nội trong phạm vi hai mét chỉ còn Thư Ngọc và người có áp suất thấp kia.

Thư Ngọc theo bản năng liếc nhìn người kia, cô càng cảm thấy đó là một quái nhân.

Đầu xuân nhiệt độ dần tăng lên, nhưng không đến mức...lạnh thế chứ? Thư Ngọc ngạc nhiên nhìn người nọ mặc áo gió màu đen, đeo kính mắt tròn màu đen, một cái khẩu trang màu trắng thật to che đầy khuôn mặt kín mít.

Người kia hình như cảm nhận được ánh mắt của Thư Ngọc, hần quay đầu hơi gật đầu với cô.

Dáng dấp tao nhã, nho nhã lễ độ.

Thư Ngọc đáp lại bằng nụ cười nhẹ, diêm tĩnh thu lại ánh mắt, còn nhìn nữa thì thật sự quá thất lễ.

Giờ phút này, bên ngoài đao trường ngẫm, Cô Mang nhú mày nhìn tờ giấy trong tay.

“Đây là đơn hàng mới nhất mà Hạ Tử Trì tiếp nhận?” Giọng điệu Cô Mang rất bình tĩnh.

Diêm Phong dè thấp mũi, nói: “Long Nha phân nhiệm vụ này cho Hạ Tử Trì cũng là có ý riêng, cậu ta cho rằng với giao tình của Hạ Tử Trì và Thư Ngọc, Hạ Tử Trì nhất định sẽ tiết lộ nội dung đơn hàng này cho Thư Ngọc và anh, như vậy anh có thể chuẩn bị trước.”

Nhưng không ngờ Hạ Tử Trì căn bản không nhìn thấy được toàn diện của nhiệm vụ, còn Thư Ngọc thì định gạt Cô Mang để tự mình xử lý chuyện phiền toái này.

“Anh có điều gì dấu giếm Thư Ngọc ư?” Ánh mắt Diêm Phong sắc bén, “Với tính tình của Thư Ngọc, có lẽ cô ấy đã suy đoán ra chuyện năm đó anh bị thương. Cô ấy yêu anh như vậy, khẳng định sẽ không cho anh tiếp xúc với Mr. X nữa.”

Cô Mang khàn giọng: “Tôi đã kể đại khái câu chuyện cho cô ấy biết.”

Diêm Phong hừ một tiếng: “Có bao nhiêu đại khái?”

Cô Mang im lặng rồi nói: “Có một số chuyện, tôi không thể để cô ấy biết. Nếu cô ấy biết chắc chắn sẽ nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều thì sẽ áy náy. Trong lòng cô ấy không thoải mái, tôi lại càng khó chịu hơn.”

“Vậy anh định làm sao đây?” Diêm Phong hỏi.

Cô Mang thản nhiên nói: “Mr. X không phải muốn đến tìm tôi sao? Đúng lúc, tôi cũng muốn tìm hắn.”

123. Quyển 8 - Chương 7: Thế Khó Xử

Giờ đây Thư Ngọc mới hiểu, câu “không tệ” của Cô Mang rốt cuộc có nghĩa gì.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy sức bật con người có thể đáng sợ đến vậy.

Khi thiếu niên áo đỏ vung đao, không ai sẽ ngờ tới đáng vẻ yếu ớt chưa từng trải qua sóng gió đứng tại mép sân đợi lên sân đấu của cậu ta, trong đầu mọi người chỉ còn lại hai chữ.

Quý sát.

Lúc có máu phun ra, Thư Ngọc mới ý thức được, đao khách phía đen đã nằm ngã trên sân đấu, không hề nhúc nhích.

Bên chân đao khách áo đen chính là cánh tay trái của hắn đang run rẩy.

Thiếu niên áo đỏ đã chém đứt cánh tay hắn.

Cánh tay kia bị chém đứt từ phần khớp khuỷu tay, từ chỗ bị chém bằng phẳng còn có thể nhìn thấy đầu tròn bóng loáng của phần xương.

Góc độ và sức lực chém của cậu thiếu niên kia vô cùng khéo léo, tựa như điêu khắc tác phẩm nghệ thuật, chém cánh tay đối thủ một cách hoàn chỉnh.

Những người quan sát ở tầng dưới cùng chấn động hơn nhiều so với những ghế lô khách quý trên lầu.

Trong phút chốc, Thư Ngọc cảm nhận được mùi máu trong hơi thở của mình, cô không biết trên người mình có bị máu văng trúng không.

Cô cách trung tâm tử vong thật sự quá gần.

Giờ phút này cậu thiếu niên kia khôi phục lại dáng vẻ hờ hững ban đầu, gầy gò như nhánh cỏ mọc thẳng tắp.

Thư Ngọc không biết rõ cây đao quan công của cậu ta đã bắt lấy bao nhiêu vong hồn.

Đao khách tại đao trường đều ký khế ước sinh tử, bị thương là chuyện thường, mà cảnh trước mắt khiến da đầu Thư Ngọc run lên cũng là lần đầu xuất hiện tại đây.

Bỗng dưng, cô nhớ tới Cô Mang từng không lay chuyển được cô nên đành bất đắc dĩ nói một câu.

“Có một số chuyện anh không muốn em biết, không muốn cho em thấy, là vì lo lắng em không thể tiếp nhận. Có rất nhiều chuyện, tiếp xúc và nhìn thấy là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

Trong đầu cô chợt lóe sáng —— Cô Mang có lẽ nào cũng từng đứng trên sàn đấu này?

Anh dường như rất hiểu cách sinh tồn trong thế giới mờ ám này, thậm chí anh chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra người nào sẽ thua, người nào sẽ đi tới cùng, anh...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trái tim cô liền đau đớn khôn cùng.

Cô tiên sinh của cô, cô luyện tiếu.

Không biết hai bên đỏ trắng tản đi hồi nào.

Cậu thiếu niên vừa chúi đao vừa đi tới mép sân.

Khi đi qua Thư Ngọc, bước chân cậu ta hơi khựng lại. Cậu ta ngược mắt nhìn cô một cái, thu về phức tạp trong mắt cô vào trong đáy mắt mình, sau đó quay đầu hướng về gian phòng của cậu ta.

Đột nhiên, có tiếng vỗ tay vang lên tại hậu trường vắng vẻ.

Thư Ngọc sửng sốt, ngoảnh đầu nhìn thấy người khách ăn mặc kín mít ở bên cạnh.

“Bravo!”

Khẩu âm tròn trĩnh khiến Thư Ngọc sửng sốt lần nữa.

Cậu thiếu niên ngừng lại, khó hiểu quay đầu nhìn quái nhân áo đen kia. Cậu ta hiểu nhiên không hiểu từ hoan hô kia.

Trong lòng Thư Ngọc vô cớ vang lên tiếng chuông cảnh giác, người này hình như muốn giành cậu thiếu niên kia với cô.

“Tôi mua cậu, đi theo tôi, thế nào?” Quái nhân áo đen cất tiếng.

Giọng nói của hắn bởi vì cách lớp khẩu trang, mang theo vẻ trầm thấp vo ve.

Sắc mặt cậu thiếu niên bình tĩnh: “ Bao nhiêu tiền?”

Quái nhân áo đen đáp: “Tùy cậu ra giá.”

Cuối cùng, hắn nói ra vài con số: “Giá cả này thế nào? Đương nhiên, cậu còn có quyền nâng giá.”

Khẩu khí thật lớn. Thư Ngọc không khỏi liếc mắt nhìn qua.

Thật là...ném tiền qua cửa sổ mà.

Không ít đao khách nghèo túng được chủ cuộc nhìn trúng tại đao trường, từ đó leo cao như điều gặp gió.

Nhưng sắc mặt cậu thiếu niên vẫn lãnh đạm như trước, không hề hiện ra một chút kích động.

Thư Ngọc hơi trầm ngâm, cô nói với cậu thiếu niên: “Lời mời trước đó của tôi vẫn chưa xóa bỏ, giá cả mà vị tiên sinh này đưa ra cho cậu tôi cũng có thể cho cậu. Nhưng mà, có lẽ tôi còn có thể giúp cậu thực hiện được nguyện vọng mà cả tiền tài cũng không làm được.”

Câu nói cuối cùng tựa như một ván đánh cược, Thư Ngọc cược rằng trong lòng cậu thiếu niên còn cất giấu một chấp niệm.

Quái nhân áo đen liếc mắt nhìn Thư Ngọc, hần rõ ràng cười cười: “Vàng sẽ tỏa sáng, đương nhiên nhiều người nhìn trúng. Tiểu tiên sinh đao khách, quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay cậu.”

Cậu thiếu niên cầm đao đứng tại chỗ, như đang ngẫm nghĩ.

Có máu loãng từ đầu đao quan công nhỏ giọt xuống.

Con người đen láy của cậu thiếu niên nhìn chăm chăm quái nhân áo đen một lúc lâu, nhưng cậu ta không có cách nào nhìn vào ánh mắt của hắn —— chúng nó đã bị tròng kính màu đen chặn lại.

Sau một lúc lâu, cậu ta dường như hạ quyết tâm, chậm rãi đi tới bên cạnh Thư Ngọc.

Cậu ta cũng nói ra vài con số, nhưng con số chỉ bằng phân nửa quái nhân áo đen.

“Giá cả như vậy, cô trả được không?” Cậu ta hỏi Thư Ngọc.

Thư Ngọc vô cùng kinh ngạc.

Trước đó cậu ta kiêu ngạo như vậy, tại sao lúc này lại nhượng bộ?

“Đương nhiên là được...” Thư Ngọc gật đầu, trên thực tế cô có khả năng cho cậu ta nhiều hơn.

Cậu ta gật đầu: “Vậy giá này, tôi đi theo cô.”

Quái nhân áo đen đứng một bên tiếc nuối nhún vai: “Thật sự không muốn đi theo tôi ư? Tôi có thể cho cậu càng nhiều hơn vị phu nhân này.”

Cậu ta lắc đầu: “Tôi đi theo cô ấy.”

“Không cần nhắc một chút sao?” Quái nhân áo đen vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cậu ta lại lắc đầu lần nữa.

Quái nhân áo đen bỗng nhiên bật cười: “À, sức hấp dẫn của tôi quả nhiên không bằng vị phu nhân xinh đẹp này. Tiểu tiên sinh, nếu cậu muốn đổi ý, tôi luôn mở rộng cửa chào đón cậu.”

Mãi cho đến khi quái nhân áo đen rời khỏi, Thư Ngọc vẫn cảm thấy không chân thực.

Cô đi theo cậu thiếu niên đến gian phòng của cậu ta.

“Tôi có thể hỏi một câu không, cậu...tại sao lại thay đổi chủ ý?” Thư Ngọc nhìn cậu thiếu niên ngồi xếp bằng trong góc lau chùi vết máu.

Cậu ta lau sạch cây đao quan công, rồi lấy tấm vải thấm nước lau vết máu trên người và trên mặt: “Cô tốt hơn hẳn nhiều.”

Thư Ngọc khó hiểu.

Cậu ta bỗng dừng một chút, hơi chần chừ cất tiếng: “Lời cô nói trước đó...là thật sao?”

“Lời nào?” Thư Ngọc hỏi.

Cậu ta ngược mắt nhìn cô: “Giúp tôi thực hiện nguyện vọng mà tiền tài không làm được.”

Thư Ngọc chớp mắt: “Cậu hãy nói ra nguyện vọng, xem tôi có thể giúp cậu được không?”

Cậu ta mấp máy môi, đáp: “Tôi hy vọng cô có thể giúp tôi tìm được chị tôi.”

Thư Ngọc sửng sốt.

“Tôi dành dụm rất nhiều tiền, trên đường đi hỏi thăm tin tức của chị ấy, nên tới nơi này.” Cậu ta nói, “Tôi biết chị ấy đang ở một nơi nào đó trong thành phố này. Cô có thể giúp tôi tìm chị ấy không?”

Thư Ngọc nghĩ nghĩ, đáp: “Cậu hãy cho tôi thông tin về chị cậu, tôi sai người tìm giúp cậu. Tôi sẽ tận lực làm chuyện này, chỉ là lúc nào có thể tìm được thì tôi không có cách nào cho ra thời gian chính xác.”

Cậu ta không nói gì.

Trong lòng Thư Ngọc thở dài. Xem ra không chỉ có một người đã từng nói lời thế này với cậu ta.

“Cậu tên gì?” Thư Ngọc đột nhiên hỏi.

Cậu ta không hề ngẩng đầu: “Dương Nhất.”

“Dương Nhất, cậu còn chưa nói cho tôi biết, tại sao cậu bỗng nhiên chọn đi theo tôi.” Thư Ngọc quay trở lại câu hỏi ban đầu.

“Nếu tôi không đi theo cô, hẳn nhất định sẽ mang tôi đi.” Dương Nhất đáp, “Hắn rất nguy hiểm, đi theo hắn, tôi có thể mất mạng. Cô tốt hơn hắn, cô sẽ không khiến tôi mất mạng.”

Lời nói đơn giản dứt khoát khiến Thư Ngọc giật mình.

Người sinh tồn bằng việc dùng lưỡi liếm đao đều có trực giác nhạy bén thế sao?

Trực giác của cậu ta khiến cô kinh ngạc.

Dương Nhất nói tiếp: “Tôi phải sống sót, sống để tìm được chị tôi, sau đó chúng tôi cùng về nhà.”

Ngay trong khoảnh khắc này, Thư Ngọc do dự.

Có nên lấy Dương Nhất giao cho Mr. X không?

Cô không khỏi đau đầu.

Khi Thư Ngọc đưa Dương Nhất về ghé lô khách quý thì Cô Mang đã trở về từ lâu.

Hạ Tử Trì và Khưu Bình Bình vẫn ngồi ở một góc trong ghế lô, nhưng hai người không ai nhìn ai, ánh mắt làm như ăn ý nhìn chằm chằm bà thím đang dọn dẹp sàn đấu.

“Sao giờ em mới về? Hai ván cuối cùng của hôm nay đã kết thúc.” Cô Mang cười nhìn Thư Ngọc, “Ồ, em đã mang về người có tiềm lực nhất trong ngày hôm nay rồi.”

Dương Nhất vừa thấy Cô Mang, theo bản năng trốn phía sau Thư Ngọc.

Trong lòng Thư Ngọc có tâm sự, không thêm quan tâm lời trêu chọc của Cô Mang. Cá cược hôm nay đã xong, cô cũng không còn cách tìm đao khách khác tốt hơn. Nhưng cứ thế giao Dương Nhất ra, cô thật sự không đành lòng.

Mềm lòng là tối kỵ, tối kỵ mà.

Cô day day huyết thái dương, nếu không thì quay lại tìm người áo đỏ thắng ván thứ tư nhỉ...

Bỗng nhiên, Hạ Tử Trì kêu lên: “Hôm nay đặt cược xong rồi, chẳng để mắt tới đao khách nào cả, Thư Ngọc cô nói xem làm sao bây giờ?”

Vừa mới dứt lời, ánh mắt Hạ Tử Trì rơi trên Dương Nhất: “Vị này...chẳng phải là đao khách vừa thắng hai trận sao?”

Còn chưa chờ Thư Ngọc nói gì, Hạ Tử Trì lại gào lên: “Còn con nít thế này, ngại lắm sao dám đưa ra đây.”

Thư Ngọc rõ ràng cảm thấy Dương Nhất cứng đờ ở bên cạnh.

Cô Mang bỗng nhiên bật cười: “Hạ Tử Trì, với bản lĩnh của anh quả thật không có tư cách xoi mói. Cậu này tuy rằng còn trẻ, nhưng đao thuật không tệ đâu.”

Hạ Tử Trì im bất ngờ ngừng.

“Bằng không thế này đi.” Cô Mang chậm rãi nói, “Đao thuật của tôi cũng không tệ. Hạ nhị công tử, anh chọn tôi chắc là không thiệt thòi đâu nhỉ?”

Hạ Tử Trì hết sức ngỡ ngàng.

Anh ta đột nhiên kích động —— anh ta biết rõ đao thuật của Cô Mang, thiệt thòi chỗ nào? Rõ ràng là lời to!

Sao anh ta không nghĩ tới trước mắt còn có một vị cao thủ dùng đao cơ chứ?

Sắc mặt Thư Ngọc tái nhợt: “Không được!”

“Sao lại không được?” Hạ Tử Trì chẳng biết gì.

Cô Mang cười rất lịch sự: “Chẳng qua là dạy Hạ ngọc một chút công phu võ thuật, việc này anh có thể đảm nhiệm mà. Phải không vợ?”

Thư Ngọc hiểu được chính xác cái gì gọi là nhắc tăng đá đập trúng chân mình.

124. Quyển 8 - Chương 8: Thả Mồi Tiếp Khách

Trên đường trở về, Thư Ngọc ngồi trong xe chẳng nói lời nào, sắc mặt không biểu cảm nhìn ra cảnh phố phường ngoài cửa xe, không thèm nhìn Cô Mang một lần.

Cô không ngọc. Từ trước tới giờ Cô Mang chẳng thích hỏi đến chuyện người khác, sao lại có lòng tốt dạy Hạ Trì Trì đao thuật?

Nhớ lại ban nãy khi Diêm Phong tới tìm, cô suy nghĩ một cái là hiểu ngay.

Cô Mang nhất định theo đường khác biết được Hạ Tử Trì nhận loại nhiệm vụ nào.

Cô khê khàng thở dài một hơi.

Thật là bực mình mà.

Cô chưa từng nghĩ rằng sẽ giấu anh dài lâu, dù sao anh là người rất nhạy bén cảnh giác. Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến anh và Mr. X lập dị kia gặp nhau, trong lòng cô sẽ không thoải mái.

Cô Mang cũng ngồi ở hàng ghế sau. Anh biết cô đang hờn dỗi, cho nên lúc này không dám trêu ghẹo cô, chỉ muốn để cô yên tĩnh một lúc, sau đó mới cúi đầu xin khoan dung.

Anh tinh thông rất nhiều thứ — những cái khác khó nói, nhưng dễ dàng vợ anh cũng không tệ.

Thư Ngọc bỗng nhiên quay đầu qua: “Anh không được đi.”

Cô Mang bật cười: “Hạ Tử Trì đã đồng ý, em cũng đừng bận tâm nữa. Chẳng qua chỉ dạy Hạ ngọc cầm đao thôi, có gì khó chứ?”

Cô lạnh lùng lườm anh. Giả bộ, anh còn giả bộ nữa.

Anh lập tức kiềm chế, nếu còn mồm mép nữa, đêm nay anh sẽ không được vào phòng ngủ.

Anh hơi trầm ngâm, nắm tay cô, lời tới bên miệng lại không thốt ra, cuối cùng anh thở dài: “Anh hiểu tâm tư của em.”

Chỉ câu này thôi đã khiến cô suyết nữa đỏ mắt.

Anh lại nói: “Anh đã tìm ra tung tích của Mr. X, nếu hần tự mình đưa tới cửa, anh cũng không cần phải đi đường vòng.”

Cô kiềm nén cơn giận đang tích tụ: “Anh tìm hần làm gì?”

Anh thành thật đáp: “Anh và hần có một khoản nợ phải thanh toán.”

“Nợ gì?” Cô nhướn mày.

Anh đáp: “Anh không công giúp hần phá mười hai đao thức, anh nên lấy lại lợi ích từ trên người hần.”

Cô không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn anh.

Anh ho khan, nắm chặt tay cô thêm mấy phần: “Còn có một chuyện, anh muốn xem hần có biết em hay không.”

“Em?” Cô kinh ngạc.

Anh thản nhiên nói: “Mr. X là một nhà sinh vật học thiên phú, lần đầu tiên anh nhìn thấy vi trùng sống là tại phòng thí nghiệm của hắn. Hắn luôn luôn tìm kiếm thuốc giải của loại vi trùng này, nhưng khổ nỗi không có lối đột phá. Anh là người duy nhất bị nhiễm vi trùng vẫn còn sống, hắn tưởng rằng anh là thuốc giải.”

Trong lòng cô không khỏi căng thẳng.

“Tác dụng trong máu của em chỉ có anh và Abel biết, anh vốn cho rằng bọn anh đã giấu diếm rất kỹ lưỡng, nhưng hiện tại anh có phần không xác định.” Anh nhìn mắt cô, “Lễ Cung Tú Minh là một dị số, hắn biết máu của em có điểm khác biệt. Mà anh không thể khẳng định Mr. X và hắn rốt cuộc có mối liên quan thế nào.”

Nếu Mr. X và Lễ Cung Tú Minh có được sự nhất trí, thế thì tình hình sẽ chẳng tốt chút nào.

Giọng nói của cô hơi khàn: “Mr. X biết được máu của em khác thường hay không, thì có gì quan trọng chứ?”

Anh dừng một chút rồi đáp: “Hắn là một người còn điên cuồng hơn Abel gấp trăm lần.”

Cô bỗng nhiên hiểu ra.

Abel và cô là bạn học, vả lại có quan hệ với Cô Mang, bởi thế anh ta sẽ không lấy cô làm thí nghiệm. Mặc dù vậy, cô vẫn có thể cảm nhận được mỗi lần khi Abel thấy cô, trong đôi mắt màu xám nhạt âm u kia không thể nào che giấu được sự cuồng nhiệt.

Nhưng Mr. X thì khác, xảo quyệt khó lường, lòng dạ độc ác, nếu hắn biết máu của cô là thuốc giải, có lẽ cô không thể thoát khỏi số phận nằm trên bàn thí nghiệm.

“Anh thế này khiến Mr. X hiểu lầm coi anh là thuốc giải, rất nguy hiểm anh có biết không?” Cô vừa nóng nảy vừa tức giận.

Anh ôm bờ vai cô, hòa nhã nói: “Anh biết chừng mực, Mr. X cần nhờ anh phá đảo thức, cho nên anh không thể chết. Cho dù hắn cho rằng anh là thuốc giải, hắn cũng không thể làm gì anh.”

Cô tựa vào lòng anh, đầu óc hoạt động mau chóng.

Mr. X và Lễ Cung Tú Minh có đảo thức giống nhau, mà đảo thức như vậy không phải ai cũng biết. Chỉ dựa vào điểm này, hai người đó chắc chắn có mối liên hệ mật thiết.

Nếu những lời Lễ Cung Tú Minh nói ở Uyên ương thiên là thật, thế thì những đảo thức này là do Lễ Cung Tú Minh tự nghĩ ra, nếu Mr. X có được đảo thức, hắn nhất định phải có tiếp xúc với Lễ Cung Tú Minh. Có lẽ, đảo thức của Mr. X chưa chừng là do Lễ Cung Tú Minh truyền lại.

Cô nhíu mày, loại bỏ phần truyền lại. Nếu là truyền lại, nhất định là thầy trò, hai người đó chẳng những quen biết nhau, cũng nên có tình cảm tốt. Nhưng Mr. X bỏ ra tâm sức đi tìm thuốc giải của vi trùng sống nhiều năm trời, đều kết thúc trong thất bại, mà thuốc giải này, Lễ Cung Tú Minh đã có manh mối từ lâu.

Xem ra hai người đó tuy rằng có liên hệ nhưng không mật thiết, hay là không phối hợp cũng không biết.

Thế là cô táo bạo phán đoán: “Mr. X chắc là không biết bí mật trong máu của em, ít nhất sẽ không từ miệng Lễ Cung Tú Minh mà biết được.”

Anh gật đầu: “Anh cũng từng nghĩ vậy, nhưng anh không thể bỏ qua bất cứ khả năng nào.” Cho dù 99% khả năng nói với anh rằng, anh lo lắng quá nhiều, nhưng anh không thể nào bỏ qua 1% cuối cùng — bởi vì 1% đó có thể mang cô đi.

“Nếu, em chỉ nói là nếu.” Cô hơi ngẩng đầu nhìn anh, “Nếu Mr. X và Lễ Cung Tú Minh thật sự cùng một phe, Mr. X biết được máu của em có tác dụng giải độc, anh định làm sao hả?”

Anh cup mắt, lạnh lùng nói: “Giết Mr. X.”

Cô sửng sốt. Anh không hề do dự thốt ra lời này, ngắn gọn tàn nhẫn, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy nhẹ nhàng như gió thoảng.

Lấy đi một mạng người, trong mắt anh chỉ bình thường thôi.

Đường như anh hiểu rõ những chuyện thế này.

Anh biết cô suy nghĩ gì, chậm rãi nói: “Mr. X là một người rất khó đối phó, bị hấn chú ý tương đương với phiền toái. Thà nắm quyền chủ động còn hơn bị động tại chỗ. Huống hồ, mạng người trên tay hấn, cũng đủ để hấn xuống địa ngục.”

Còn có một câu, anh nuốt trở về.

Anh không muốn nói với cô, máu dính trên người anh cũng đủ để anh đi xuống mười tám tầng địa ngục.

Tuy rằng anh đã biết từ lâu, cô kiên quyết không chỉ trích quá khứ của anh — cô lương thiện, mềm lòng, nhưng cũng bao che nhất.

Anh biết luân lý của cô có đường giới hạn, anh cũng biết cô sẽ vì người mình yêu mà phá bỏ đường giới hạn của mình.

Cô sẽ vì anh mà không cần mạng của mình và của người khác.

Tương tự, anh cũng vì bảo vệ cô mà hy sinh mọi thứ, cho dù có một số thứ, anh có thể không có tư cách lấy ra làm vật hy sinh.

Anh biết, cô và anh, không phải là người lương thiện thuần túy.

Anh không muốn để cô biết, chỉ là không muốn cô khó chịu. Anh biết, cô nhất định sẽ đau lòng.

Bỗng nhiên, tay anh bị cô cầm ngược lại. Anh cúi đầu, chạm vào con mắt trong suốt của cô.

“Em biết.” Cô nói, “Nhưng mà Mr. X rất khó đối phó, anh có thể dừng...dừng đi không? Giao cho thủ hạ của anh, ảnh vệ, tử sĩ... tùy tiện người nào cũng được, anh đừng đích thân đi, được không?”

Cô không quan tâm anh giết ai, cô chỉ lo cho sự an nguy của anh.

Anh lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mỉm cười: “Xem em khẩn trương chưa kìa. Việc em nói chỉ là giả thuyết, mà phương án của anh cũng chỉ là dựa vào giả thuyết của em. Huống hồ, xác suất thành lập giả thuyết kia của em không cao.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, khi ngược mắt lần nữa thì đôi mắt đã có lại thần thái xưa: “Vậy anh định tiếp theo làm thế nào?” Cô vốn tưởng rằng nếu anh muốn đích thân đi gặp Mr. X, thế thì Dương Nhất không hề có tác dụng.

Nhưng anh vẫn căn dặn đưa Dương Nhất cùng trở về nhà.

Cho nên anh đã có kế hoạch rồi?

“Thời gian hơi gấp.” Mi tâm của anh hơi nhíu lại, “Anh phải mau chóng gặp Mr. X.” Ít nhất phải ngăn cản hấn trước khi hấn khởi hành đi huyện Hoài Tông thôn Thái Bảo.

“Hôm nay là trận đánh cực lớn nhất từ hồi đầu năm đến giờ tại đạo trường ngầm, Mr. X nhất định sẽ không bỏ qua. Chúng ta mang đi vị đạo khách có tư chất nhất trong đạo trường, không qua bao lâu, Mr. X sẽ đến thăm viếng nhà chúng ta.”

Cô ngăn người: “Ý anh là...” Không biết sao, trong đầu cô bỗng dựng hiện lên quái nhân áo đen tranh giành Dương Nhất với cô tại mép sân đấu.

Anh cười cười: “Không sai, có Dương Nhất là mỗi đêm nay chờ hấn tới là được rồi.”

Ban đêm, Thư Ngọc ngồi lì trên giường.

“Khi nào Mr. X đến?” Cô hơi khẩn trương. Lúc này không khí trong phòng ngủ ảm áp thoải mái, cô quá buồn ngủ mà giờ chẳng thấy ai đến nhà viếng thăm.

Cô Mang nhin không được cười nói: “Gấp làm gì, nếu em mệt thì ngủ trước đi, anh đi gặp hấn là được.”

Cô lập tức tỉnh táo vô cùng: “Không được, em phải coi chừng anh.”

Anh giơ tay đầu hàng: “Được thôi, bộ dạng nào của anh cũng bị em thấy hết cả rồi, bị em nhìn thêm mấy lần anh cũng không chịu thiệt.”

Cô tỉnh bơ ném cuộn len qua phía anh.

Ai bảo anh lắm lời.

Đột nhiên, anh im bật, dáng vẻ vốn lười nhác đã biến mất.

Cô cũng giữ bình tĩnh lại.

Ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, có cơn gió thổi qua cạnh cửa phòng ngủ.

Rột rột rạt rạt.

“Hắn đến rồi.” Anh bỗng nhiên cong khóe môi.

“Em ở đây, lát nữa anh trở về.” Anh nói, “Nơi này rất an toàn, đừng mở cửa, đừng ra khỏi phòng.”

Cô gật đầu, nhìn anh đi ra ngoài.

Mặc dù cô muốn đi theo, nhưng cô hiểu lúc này cô ở lại đây là thỏa đáng nhất.

Anh rất có thể để lại ảnh vệ, canh chừng căn phòng này. Hậu phương an toàn, tiền phương mới có thể yên tâm.

Cô co chân ngồi trên giường, đợi hồi lâu vẫn chưa thấy anh trở lại.

Nói không lo lắng thì là gạt người, nhưng cô hết cách rồi, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Cô tiên sinh của cô, làm sao không đánh thắng nhà sinh vật học giống như tên bị bệnh tâm thần kia?

Cơn buồn ngủ ập tới lần nữa, cô thay đổi tư thế, thoải mái dựa vào giường.

Đầu còn chưa chạm vào gối, chợt nghe cửa phòng ngủ kêu âm ầm.

Cô giật mình ngồi dậy.

Sau khi âm thanh kia vang lên, xung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cô vẫn không động dậy. Cô nhớ rõ, trước khi đi Cô Mang dặn cô, đừng mở cửa.

Lại có âm thanh ồn ào vang lên, lần này là trên nóc nhà.

Cô kinh ngạc, Cô Mang và Mr. X đánh tới đây ư?

Không đúng, Cô Mang tuyệt đối sẽ không dẫn Mr. X về phía phòng ngủ.

Xảy ra chuyện gì thế này?

Trong lúc sững sờ, tiếng gõ cửa vang lên.

Thùng thùng thùng, nhanh như nhịp trống.

“Cô có sao không?” Âm thanh dồn dập từ ngoài phòng truyền đến.

Là Dương Nhất.

Cô thở phào nhẹ nhõm, hô to về phía cửa: “Tôi không sao, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?”

Dương Nhất không trả lời.

Giây tiếp theo, cánh cửa vốn đóng chặt chợt mở ra.

Cô còn chưa kịp kinh ngạc đã thấy Dương Nhất chém cánh cửa đóng chặt mà tiến vào phòng. Khuôn mặt cậu ta trắng xanh lẫn lộn, cây đao quan công còn nhỏ giọt máu.

Dương Nhất mang theo vẻ mặt trang nghiêm đi đến bên cạnh cô, cậu ta túm lấy cánh tay cô định đi ra ngoài cửa: “Chỗ này không an toàn, Cô tiên sinh bảo tôi đưa cô đi.”

Cô khựng lại, nói: “Tôi không đi.”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô còn chưa kịp phân tích tỉ mỉ, cô chỉ nhớ rõ lời dặn của Cô Mang trước khi đi — đừng mở cửa, đừng ra khỏi phòng.

Nhưng cửa đã bị phá hỏng, tuy không phải do cô mong muốn.

“Đi!” Gân xanh nổi lên trên cổ Dương Nhất.

Cô đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, trong lúc này lại không thấy ảnh vệ.

Ảnh vệ của Cô Mang đi đâu rồi?

Nếu Cô Mang muốn cô rời khỏi, tại sao không sai ảnh vệ thân tín mà lại kêu Dương Nhất?

Thư Ngọc dừng bước, nhìn thẳng Dương Nhất, ôn hòa nói: “Cậu đi trước đi, tôi lấy một ít đồ đạc...”

Nói chưa xong, cô đã cảm thấy có một cây đao nằm ngay động mạch tại cổ mình.

“Cô phải đi theo tôi.” Đôi mắt Dương Nhất vừa lạnh lẽo vừa kiên quyết, “Nếu không đi, tôi mang thi thể của cô đi.”

Con người Thư Ngọc co rút lại, chỉ cảm thấy cổ mình đau đớn.

Có máu từ cây đao nhỏ xuống.

Chỉ không biết là máu cũ đã lạnh ngắt, hay là máu mới ấm áp.

125. Quyển 8 - Chương 9: Thôn Quê Hẻo Lánh

Nửa đêm, Long Nha bị tiếng đập cửa dồn dập làm tỉnh thức.

Là đứa nào quấy nhiễu giấc mộng của ông?! Cậu ta vừa thấp giọng nguyên rủa, vừa choàng áo khoác mang dép lẹp xẹp đi về phía cửa chính của nhà in Hàm Phong.

Ngoài cửa gió lớn, thổi vào mặt khiến cậu ta lơ mơ, nhưng vẫn nhận ra có người đàn ông đứng tại cửa.

“Cô tiên sinh...” Long Nha hơi kinh ngạc.

Cô Mang đề vành nón, hỏi: “Tôi tìm Diêm Phong.”

Long Nha bĩu môi: “Hôm nay tổ trưởng đã đi ra ngoài từ hồi chiều, khoảng chừng giữa tháng mới trở về.”

“Anh ta đi đâu?” Cô Mang lại hỏi.

Long Nha nói: “Hành tung của tổ trưởng, tôi cũng không biết.”

“Anh ta đi một mình à?” Âm thanh Cô Mang có chút lạnh lẽo.

Long Nha ngẩn người, đáp: “Đi cùng Hạ Tử Huân.”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Cô Mang hơi gật đầu: “Đa tạ, cáo từ.”

Trong khi Long Nha sững sốt thì Cô Mang đã biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Đêm nay Hạ Tử Trì có phần đa sầu đa cảm, anh ta than thở với ngọn đèn nhỏ trên bàn, trong tay vò mảy tờ giấy thành cục.

Anh ta do dự hồi lâu, đặt bút viết một dòng chữ.

“Khuru Bình Bình thân yêu,” vừa viết xong mấy chữ này, tờ giấy lại bị Hạ Tử Trì vò lại ném đi.

Tờ giấy thứ mười tám trải ra trên bàn, ngòi bút lướt qua mặt giấy — “Gửi cô gái đáng yêu nhất trên thế giới này”. Anh ta hài lòng với câu này nhất, đang lúc hăng hái tiếp tục phát huy thì thành linh cửa thư phòng bị người ta đá văng.

Hạ Tử Trì đang muốn chửi bậy, một tiếng nói lãnh đạm khác vang lên.

“Ngại quá, thấy anh quá nhập tâm, tôi chỉ có thể làm vậy mới được anh chú ý.”

Hạ Tử Trì vô cùng may mắn vì lời thô tục chưa kịp thốt ra, sắc mặt hầm hầm trong nháy mắt trở nên tươi tắn: “Cô tiên sinh, sao anh lại tới đây? Có chuyện gì thì bảo Thư Ngọc báo với tôi một tiếng là được, đâu cần anh đại giá quang lâm chứ? A ha ha ha ha...” Trong lòng anh ta vô cùng chột dạ, trong đầu ra sức nhớ lại gần đây có làm chuyện gì ngu ngốc trái ý vị đại gia trước mắt không.

“Hạ Tử Huân đi đâu?” Cô Mang nói tóm tắt.

Hạ Tử Trì mù mờ: “Anh tôi đã trở về rồi sao? Hình như có...” Ngắc đầu lần nữa thì chẳng thấy Cô Mang.

“Cô tiên sinh đâu rồi?” Hạ Tử Trì há hốc mồm.

Ông quản gia đi theo lau mồ hôi nói: “Đến phòng đại thiếu gia, tiểu thiếu gia ngài xem?” Có nên ngăn cản hay không? Người ngoài vào Hạ phủ đi lung tung không tốt lắm đâu...

“Ồ.” Hạ Tử Trì không hiểu sắc mặt muốn nói lại thôi của quản gia, anh ta cảm thấy tâm tình rất tốt — rốt cuộc có một lần Cô Mang tìm Hạ Tử Huân gây rối.

Anh ta thoải mái đặt bút viết tiếp, “...Em ở trong lòng anh đã rất lâu rồi.”

Quản gia đứng tại chỗ hồi lâu, chỉ đành thở dài một hơi, ảo não đi về phòng Hạ đại công tử.

Cô Mang đứng trước bàn của Hạ Tử Huân, trong tay cầm một chiếc túi da, anh nhìn sơ qua văn kiện nằm bên trong, mi tâm càng nhíu càng chặt.

Cuối cùng, tầm mắt anh dừng ở phần cuối cùng trên văn kiện.

Tại đó viết tháu vài chữ.

Huyện Hoài Tông, thôn Thái Bảo, Phúc Lộc Hà.

Trên Phúc Lộc Hà vẽ một vòng tròn, ngoài vòng tròn viết ba chữ: Thất Sương Hà.

Thư Ngọc bị con đường xóc nảy làm tỉnh dậy.

Bên tai lơ mơ nghe được tiếng bánh xe, đầu cô hơi đau, còn ù tai hơi nhẹ.

Cô ép chính mình tỉnh táo, trong đầu bỗng dưng hiện lên câu nói trước khi cây đao làm cô bất tỉnh Dương Nhất kè sát cô nói nhỏ.

“Tôi xin lỗi, không làm vậy, hấn sẽ không nói tung tích của chị tôi cho tôi biết.”

Hấn là ai?

Trước khi mất đi ý thức cô chưa kịp hỏi ra miệng.

Giờ phút này, ở trong xe ngựa xóc nảy, Thư Ngọc ngọ nguậy ngồi dậy. Cô mừng thầm, tay chân không bị trói buộc, đó là một dấu hiệu tốt.

Thư Ngọc vừa ngẩng đầu, trông thấy còn có một người ngồi bên trong xe ngựa.

Mũ dạ màu đen, mắt kính tròn màu đen, khẩu trang màu trắng thật to, bao bọc cả người kín mít.

Đây là quái nhân tranh giành Dương Nhất với cô tại đao trường ngầm.

Tên quái nhân kia đã nhìn về phía này từ khi Thư Ngọc có động tĩnh, hấn lặng lẽ nhìn cô tự ngồi dậy dựa vào vách xe ngựa.

Thư Ngọc nhìn thấy người nọ, đáy mắt không hề có chút kinh ngạc.

Trong lòng cô mơ hồ đã có đáp án.

Quái nhân áo đen nhướn mày, hình như cười cười: “Lại gặp mặt rồi, phu nhân xinh đẹp.”

“Mr. X?” Thư Ngọc ngược mắt nhìn về tròng kính đen thui kia.

Quái nhân áo đen nghiêng đầu, trong âm thanh lộ ra vẻ vui sướng: “Danh xưng khiến người ta hoài niệm biết bao. Sau khi rời khỏi Luân Đôn, đã lâu rồi không có nghe người khác gọi tôi như vậy.”

“Dương Nhất đâu?” Thư Ngọc hỏi.

Mr. X dùng cằm dưới chỉ thẳng trước xe ngựa: “Tiểu tiên sinh dạo khách đang đánh xe.”

Thư Ngọc thản nhiên nói: “Ông dùng chị cậu ta để uy hiếp cậu ta?”

Mr. X nhún vai: “Tôi cũng không biết chị cậu ta ở đâu.”

Thư Ngọc sững sốt.

“Tôi nghe được cuộc trò chuyện của cô và cậu ta.” Mr. X nói rất thoải mái, “Cho nên bịa ra lời nói dối. Lời nói dối này không tệ, cậu ta tin ngay.”

Thư Ngọc nhướn mày: “Ông làm thế nào khiến cậu ta tin tưởng?” Dương Nhất mặc dù chất phác, nhưng không phải đồ ngốc.

Mr. X thờ ơ nói: “À, tôi thấy đạo thuật của cậu ta hình như tập luyện từ Nhật Bản, vả lại tiếng Trung không lưu loát, vì thế tôi nói vài câu tiếng Nhật với cậu ta. Cậu ta cũng trả lời tôi bằng tiếng Nhật, cho nên tôi đoán không sai, cậu ta đến từ Nhật Bản. Khẩu âm của cậu ta là ở Liêm Thương, tôi nghĩ quê hương của cậu ta chính là tại vùng Liêm Thương.”

“Vì thế, tôi nói với cậu ta, nửa năm trước tôi ở thành Nam Kinh gặp được một cô gái trẻ nguyên quán tại Liêm Thương, cô ấy rất nhớ em trai ở quê nhà xa xôi. Tôi nói, nếu cậu ta không giúp tôi hoàn thành chuyện này, tôi sẽ giết chị cậu ta.”

Thư Ngọc ngược mắt, trong lòng giật mình. Quái nhân trước mắt rất thủ đoạn, lời nói hư hư thực thực, khiến người ta nghi ngờ, nhưng đến cuối cùng lại thốt ra một câu hung ác, Dương Nhất có nghi ngờ đi chăng nữa cũng không dám lấy tính mạng của chị gái ra để đặt cược.

“Tại sao ông muốn bắt tôi?” Thư Ngọc bình tĩnh nhìn quái nhân áo đen, “Tôi là một người phụ nữ, không biết đạo thuật, ông mang tôi theo, không cảm thấy tôi là gánh nặng ư?”

Mr. X nở nụ cười: “Bởi vì tôi chợt nhớ ra, hình như tôi liên tục thua trong tay cô không chỉ một lần. Bảy năm trước, Cô Mang vì cuộc hẹn hò ngu xuẩn kia với cô mà dùng thủ đoạn với tôi. Bảy năm sau, tôi khó khăn lắm mới nhìn trúng một đạo khách, thế mà cậu ta thà đi theo cô chứ không nhận lời mời của tôi.”

“Đàm tiểu thư, tôi phát hiện lần nào cô cũng phá hỏng chuyện của tôi.” Mr. X nhún vai, “Tôi ghét nhất có người làm ngược ý tôi, nhất là người không biết tự lượng sức mình.”

Thư Ngọc mấp mí môi.

“Ngoài ra,” dừng một chút Mr. X lại nói, “Cô là bảo bối của Cô, cô ở đây, cậu ta tự nhiên cũng tới. Có lẽ lúc này, cậu ta có thể giúp tôi toại nguyện phá giải đạo thức cuối cùng. Cho nên cô xem, mời cô tới là chuyện có lời cỡ nào —— vừa khiến tôi yên lòng, còn giải quyết tâm nguyện nhiều năm của tôi.”

Thư Ngọc chẳng ừ hử gì cả, cô lại hỏi: “Ông định đưa tôi đi đâu?”

Mr. X bỗng nhiên nổi lên hứng thú: “Cô không hỏi tôi sẽ làm gì với cô ư?”

Lần này, Thư Ngọc mỉm cười: “Ông định lấy tôi làm gì đây? Nếu tôi xảy ra sự cố, đoán chừng cả đời ông cũng không có cách tìm được người phá giải hai đạo thức cuối cùng kia của ông.”

Trong lúc đối thoại, cô thoáng yên tâm một chút. Theo như lời Mr. X đã nói, cô suy đoán, hiện tại hẳn không biết được bí mật trong máu cô. Từ đó suy ra, trọng điểm mâu thuẫn giữa cô và hẳn chỉ tập trung vào việc phá giải đao thuật mà thôi.

Không thể không nói, mâu thuẫn như vậy còn đỡ hơn là dính tới vi trùng sống.

“À.” Mr. X buồn rầu nhíu mày, “Xem ra cô nói đúng rồi.”

Ngay sau đó, mặt mày hẳn tươi tỉnh lại: “Nhưng không sao, chỉ cần Cô thấy cô không xảy ra chuyện gì là được.”

Thư Ngọc sững sốt. Ý gì đây?

“Chúng ta đến một nơi tốt.” Tâm trạng Mr. X trông hứng khởi lắm, “Chỗ đó hơi hẻo lánh, nhưng rất thích hợp để làm một chuyện.”

Ngoài cửa sổ xe có tiếng người. Tiếng người pha lẫn tiếng gà gáy chó sủa, hiện lên không khí thái bình an nhàn.

Thư Ngọc chú ý lắng nghe tiếng động xung quanh, trong hơi thở loáng thoáng ngửi được mùi khói bếp.

Xe ngựa dừng lại.

Thư Ngọc nghe được Dương Nhất nói gì đó ở ngoài xe, tiếp đó màn xe bị vén lên.

Ánh sáng thành linh chiếu vào thùng xe mờ tối, Thư Ngọc nhất thời hơi hoa mắt.

“Tới rồi.” Dương Nhất nói.

Mr. X bỗng nhiên vươn cánh tay đặt ngang trước mặt Thư Ngọc: “Như vậy, mời.”

Thư Ngọc liếc hẳn một cái, không nói gì vịn lấy cánh tay hẳn, mượn sức bước xuống xe ngựa.

Trước mắt là một lữ quán nông gia, phòng trước là quán ăn, phòng sau dành cho lữ khách nghỉ lại.

Thư Ngọc ngẩn ngơ trong giây lát, xung quanh là nông dân tầm thường bưng trà tán gẫu, tại cửa trước có một con chó to lông vàng nằm úp sấp, thè lưỡi phơi nắng.

Làng mạc hẻo lánh yên bình như vậy, Mr. X muốn tới đây làm gì?

Thư Ngọc vừa mới ngồi xuống ghế, chợt nghe ông chủ lữ quán cười tủm tỉm bưng ấm trà chạy qua: “Ba vị lần đầu đến thôn Thái Bảo sao? Nếm thử một chút trà dân dã nơi này, tuyệt đối không thua kém trong thành đâu!”

Thôn Thái Bảo? Thư Ngọc sững sốt.

Cô quay đầu hỏi ông chủ kia: “Nơi này thuộc...huyện Hoài Tông sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ông chủ cười khà khà, “Đừng thấy thôn chúng tôi nằm trong cùng phía Nam của huyện Hoài Tông, chất lượng sinh hoạt còn cao hơn các thôn khác cả trăm lần! Hàn gia nổi tiếng từng ngõ ngách Nam Kinh, nhà tổ cũng ở nơi này...”

Thư Ngọc cảm thấy đầu óc vang lên tiếng ong ong. Phần sau ông chủ nói gì, cô đã không nghe vào.

Huyện Hoài Tông thôn Thái Bảo.

Nơi này là chỗ bà nội nhắc tới trong thư. Một nơi nào đó tại đây chính là nơi mai táng của bà cô Hằng Tịch.

Trong lòng Thư Ngọc âm thầm tính toán thời gian, biết đâu gặp may, cô có thể gặp được Đàm Phục đang trên đường đến đây. Thế này, xác suất thành công thoát khỏi Mr. X của cô cao hơn một tí.

Sau khi hạ quyết tâm, trái tim treo cao của cô thoáng ổn định.

Nhưng vẫn không được lơ là, Mr. X là một cái tên không bình thường, chưa đến cuối cùng, cô vẫn chưa tin chắc.

Thư Ngọc ngược mắt lên, chạm phải ánh mắt Mr. X.

“Nghĩ gì đó? Trông tâm sự rất nặng nề.” Âm thanh của hắn nghe ra rất vô hại, còn mang theo mấy phần thân thiện.

Mặt mày Thư Ngọc tươi tắn, dịu dàng cười nói: “Tôi đói bụng.”

Mr. X bỗng dừng nhíu mày: “Chắc, mang thêm một người, chi phí nhiều ra. Khoản nợ này cuối cùng vẫn phải đòi lại từ trên người Cô Mang.”

Đáy lòng Thư Ngọc hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Khi nói chuyện, tại góc Đông Nam của phòng trước đột nhiên phát ra tiếng cười.

Nghe được một người trong đó hình như thẹn quá hóa giận nói: “Lời tôi nói sao các người không tin? Mảnh đất kia quả thật không sạch sẽ, hôm qua con trai Trương gia trông thấy bóng quỷ ở đó đấy.”

Tiếng cười càng dữ dội hơn.

Đã đến thời đại dân chủ học tập phương Tây rồi, ai còn tin vào những thứ này?

Đột nhiên có người khàn giọng nói: “Ông nói ở đó không sạch sẽ, nhưng có biết được ngọn nguồn gì không?”

Thư Ngọc đột ngột sửng sốt, quay đầu liền trông thấy người có hàng râu mép vĩnh lên vang lên giọng nói khàn đục, mái tóc bạc phơ, đôi mắt xanh đục lóe tia sáng.

“Thế nào, quen biết à?” Bên tai, Mr. X nhẹ nhàng hỏi một câu.

Thư Ngọc liếc nhìn Liêu thần y ngồi cuối cùng trong đám người, khuôn mặt bình tĩnh thu hồi tầm mắt: “Không quen.”

126. Quyển 8 - Chương 10: Bờ Sông Phúc Lộc Hà

Những món ăn nhà nông đơn giản mau chóng được bưng lên.

Thư Ngọc thu lại ánh mắt dừng trên người Liêu thần y, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng, không hề bỏ qua động tĩnh ở bên kia.

Thế nhưng sau khi Liêu thần y nói ra câu kia thì không còn phát ra tiếng nữa.

Cô không khỏi có phần thất vọng.

Thư Ngọc lơ đãng gấp mấy món để ăn, cô chợt nhận ra Mr. X ngồi đối diện không hề có ý định động đũa.

“Ông không ăn sao?” Thư Ngọc nhìn đối phương vẫn che khẩu trang kín mít.

Mr. X nhìn cô một cái, dáng vẻ ôn hòa: “Tôi sợ ăn ở đây sẽ dọa tới những người khác.”

Thư Ngọc im lặng, vùi đầu tiếp tục lừa cơm.

Kinh nghiệm nói với cô, cùng đồng hành với người kỳ quái, truy hỏi tới cùng chẳng có ý nghĩa gì.

Mr. X bỗng nhiên gọi ông chủ lại: “Xin hỏi, ông có thể giúp tôi tìm một người dân bản xứ để dẫn đường không? Tôi muốn đưa bạn tôi đi dạo gần đây.”

Ông chủ trả lời rất sáng khoái: “Không thành vấn đề không thành vấn đề...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy có một người từ góc xéo bắt chợt xuất hiện.

“Để tôi để tôi, tôi hiểu rõ nơi này nhất. Nhưng về tiền thù lao thì...khà khà khà.”

Thư Ngọc trừng mắt nhìn Liêu thần y không biết từ đâu nhảy ra, nhất thời cô không biết nên phản ứng thế nào.

Liêu thần y vóc dáng nhỏ gầy, hành động khoa trương, nhưng trong lời nói và ánh mắt làm như không nhận ra Thư Ngọc.

Mr. X hình như rất có hứng thú với Liêu thần y. Hắn vui vẻ hỏi: “Lão tiên sinh, tôi còn chưa nói muốn đi đâu, sao ông lại khẳng định nơi tôi muốn đi, ông có thể dẫn tới đó được?”

Liêu thần y vờ về hàng râu mép vênh lên: “Nếu tôi không thể dẫn đường thì ở đây sẽ không có ai đưa ngài đi đâu.”

“À, nơi bọn họ có thể dẫn đi, tôi cũng dẫn được. Nơi bọn họ không dám đưa ngài đi, tôi lại dám đưa ngài đi.” Liêu thần y chà tay, “Giá cả nên thương lượng.”

Mr. X nở nụ cười: “Sao ông lại biết nơi tôi muốn đến bọn họ không dám đưa tôi đi?”

Liêu thần y cười híp mắt: “Khà khà, hể là quý nhân đến từ thành phố lớn, không phải đều cảm thấy hứng thú với những nơi cổ quái sao?”

“Tôi muốn đến đầu sườn núi phía Tây, ông dẫn đường không?” Mr. X hỏi.

Âm thanh nói chuyện của Mr. X không tính là lớn, nhưng tại lữ quán nhỏ bé bàn này nằm sát bàn kia thì đều nghe được cả, âm thanh này có vẻ đột ngột.

Một câu vừa thốt ra, khách khứa vốn đang tranh luận liền im bật.

Nhất thời, cả căn phòng im lặng đến mức có phần kỳ lạ.

Trái tim Thư Ngọc chợt đập mạnh.

Huyện Hoài Tông thôn Thái Bảo, đầu sườn núi phía Tây. Khách quan mà nói, mộ phần của Hằng Tịch ở tại nơi này.

Mr. X rốt cuộc muốn làm gì?

Hắn bắt cô tới đây, có thật là chỉ vì đòi lại món nợ năm đó từ Cô Mang sao?

Mr. X hình như cũng không để ý tới những người trong lữ quán bởi vì một câu của hắn mà lâm vào cục diện bế tắc.

Hắn kiên trì hỏi lại lần nữa: “Đầu sườn núi phía Tây, ông có đi không?”

Không đợi Liêu thần y trả lời, ông chủ lữ quán nóng vội hạ giọng rít lên: “Không được đi không được đi, cái nơi đó không sạch sẽ, trước khi cách mạng đã chết rất nhiều người, bây giờ bị niêm phong từ lâu rồi.”

Mr. X trông rất kinh ngạc: “Nơi người chết trong quá khứ, người thời nay không thể đi sao? Sinh mệnh nhân loại tiến hóa vạn năm, hiện giờ mỗi một tấc đất dưới chân chúng ta đều có khả năng là nơi mai táng hài cốt của người xưa. Có lẽ lữ quán này nằm trên mồ mả của một thôn làng nào đó của thời xa xưa.”

Thư Ngọc không khỏi bóp trán, đâu có ai nói năng như vậy? Miệng còn ăn cơm nước của nhà người ta, trong hàm răng lại thốt ra lời chẳng lành như vậy.

Quả nhiên, sắc mặt ông chủ quán từ trắng thành xanh, từ xanh thành tím, cuối cùng trở thành đen thui.

“Được!” Ông chủ tức giận đến nỗi phùng râu trợn mắt, “Ngài muốn đi thì đi đi, tốt nhất là tiện thể đào ra mấy thùng kho báu. Không những mang mấy thứ đó về còn mang luôn theo linh hồn của quý phi tiền triều!”

Ooh ——

Khách khứa bên trong hít một hơi lạnh.

Độc ác, độc ác quá.

Mr. X hồn nhiên nhướn mày: “Thật có thể mang linh hồn của cổ nhân tiền triều ra sao? Thần kỳ quá! Nếu tôi thật sự đào ra thứ tốt, đêm nay ngủ lại đây, nhất định sẽ cho ông mở mang kiến thức.”

Đôi mắt trừng to của ông chủ như sắp lồi ra.

Mọi người đều biến sắc.

Tàn nhẫn, còn tàn nhẫn hơn.

Phía bên này, Liêu thần y đột nhiên đập bàn: “Vây là định rồi, lão đây vừa lúc cũng muốn đi tới đó xem thử. Chọn ngày tốt không bằng cứ để ngày tốt tự đến, các vị ăn xong bữa này rồi chúng ta khởi hành luôn đi.”

Thư Ngọc buông đũa, cảm thấy nhức đầu.

Cô không tin quỷ thần, cô cũng không cho rằng Mr. X là luận giả về quỷ thần, nhưng kế hoạch rút cuộc là sao đây?

Đi ra lữ quán, chân trời đã hiện lên xé chiều.

Thư Ngọc có thể cảm nhận được những ánh mắt tò mò dò hỏi phía sau vẫn chưa ngừng, cô loáng thoáng nghe được ông chủ hỗn hển nói, tối nay đóng cửa sớm, quyết không cho bọn họ ngủ lại đây.

Liêu thần y đi tuốt ở đằng trước dẫn đường, Dương Nhất dùng mảnh vải buộc cây đao quan công trên lưng đi bên cạnh ông ta.

Mr. X ở ngay cuối cùng, thông thả để Thư Ngọc đi ở giữa.

Thư Ngọc cố ý đi chậm lại đến bên cạnh Mr. X, cô nhin không được nói: “Ông mới đến Trung Quốc, chẳng lẽ không biết học tập một chút về phong tục nơi này? Đạo lý cơ bản nhập gia tùy tục này ông cũng không biết sao?”

Mr. X quay đầu, mắt kính đen thui nhìn thẳng mắt cô: “Ồ? Chẳng lẽ Cô không cho cô biết, tôi sinh trưởng tại Trung Quốc sao?”

Thư Ngọc sửng sốt, nhìn lại Mr. X, trong ánh mắt mang theo mấy phần dò xét.

Mr. X vóc dáng rất cao, vượt qua tiêu chuẩn bình thường của người Châu Á, vả lại nói năng lưu loát, trong khẩu âm còn mang theo chút gì đó của dân tộc German.

Hơn nữa nơi mà hắn xuất hiện đầu tiên trong ký ức của cô, chính là tại Luân Đôn.

Bởi vậy, cô đương nhiên cho rằng hắn là người dị tộc.

Lúc này nhìn lại, Mr. X ăn mặc kín mít, không nhìn thấy màu da, màu mắt cùng với hình dạng khuôn mặt của hắn, quả thực không có cách nào nhìn thẳng mà phán đoán quốc tịch của hắn.

Nhưng có ai ngờ đến, hắn là người Trung Quốc chứ?!

“Thế nào?” Mr. X nhíu mày, “Trông tôi không giống người Trung Quốc à?”

Thư Ngọc trầm mặc: “Nếu ông có thể tháo mắt kính và khẩu trang ra, có lẽ tôi sẽ không nhận nhầm.”

Mr. X bỗng nhiên mỉm cười.

Thư Ngọc nhíu mày. Có gì buồn cười chứ?

“Ngại quá.” Mr. X vừa cười vừa nói, “Cho dù tôi tháo mắt kính và khẩu trang ra, chúng cũng không có tác dụng giúp cô phán đoán đâu.”

Là ý gì? Chê cô ngốc ư?

Cô cũng không dây dưa nữa, hỏi sang chuyện khác: “Ông và Cô Mang quen biết nhau thế nào?”

Mr. X không cười, cặp mắt nhìn cô: “Đó là một lần quen biết rất có duyên phận.”

“Tại sông bạc Kings Cross Luân Đôn, Cô nín thinh thẳng được phần thưởng vốn thuộc về tôi. Tôi cảm thấy mất mặt, thế là trực tiếp đánh một ván với cậu ấy. Nhưng ván bài này đã khiến tôi phát hiện, giá trị của cậu ấy vượt quá sự tưởng tượng của tôi.”

Mr. X dừng một chút, nói tiếp: “Vì thế, tôi muốn nhờ cậu ấy giúp tôi làm một chuyện, nhưng cậu ấy không hề cho tôi chút mặt mũi mà từ chối ngay. Bởi vậy, tôi chỉ đành mời người bạn thân nhất của cậu ấy tới. Đến lúc đó, Cô mới bằng lòng lắng nghe tôi nói.”

“Ông muốn anh ấy giúp ông phá giải đao thuật phải không?” Thư Ngọc nhướn mày.

“Một mặt là vậy.” Mr. X nói, “Mặt khác, tôi hy vọng cậu ấy có thể trở thành trợ thủ của tôi.”

Thư Ngọc khó hiểu.

Mr. X nở nụ cười: “Ở trong mắt các người, Cô hẳn là một chính khách hay thương nhân thành công, hoặc là nhà vật lý học bỏ dở nửa chừng. Nhưng trong mắt tôi, cậu ấy là một đao thủ tài hoa hơn người, một tay cờ bạc khiến người ta vừa yêu vừa hận, và còn là một nhà hóa học đầu óc thông minh thiên phú dị bẩm, nhưng thật đáng tiếc, cậu ấy không hề có hứng thú đối với hóa học, cũng không thừa nhận bản thân mình có thể đóng góp cho lĩnh vực hóa học.”

“Tôi muốn mượn đao thuật của cậu ấy để thoát khỏi cơn ác mộng nhiều năm của tôi, cũng hy vọng nhờ vào đầu óc của cậu ấy, giúp tôi hoàn thành hạng mục nghiên cứu vĩ đại nhất.”

Trong lời nói, không khó nhìn ra Mr. X coi trọng Cô Mang.

Cô Mang nói, Mr. X lấy anh nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải cho vi trùng sống, nhưng giờ phút này Mr. X lại đưa ra một lý do khác.

Hai người họ, ai mới là người nói thật?

Hoặc là, cả hai đều nói thật, chẳng qua đều tự có điều giấu diếm?

Thư Ngọc không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Ông muốn tạo ra loại vi trùng sống có thể khiến con người bất tử sao?”

Mr. X trông hơi kinh ngạc. Ngay sau đó hắn nhướn mày: “Bất tử? Không không không, chỉ có người dung tục mới hứng thú với sự bất tử. Trên thực tế, giá trị của cái chết còn cao hơn cả sự bất tử.”

“Vậy tại sao ông sáng chế ra vi trùng sống?” Thư Ngọc cười lạnh, “Tàn sát? Sát sinh? Thỏa mãn sự ham mê nghiên cứu biến thái của ông sao?”

Mr. X bỗng nhiên trầm mặc.

Thư Ngọc ngược mắt nhìn về kính mắt đen thui kia, không tránh không né, không sợ không hãi.

Sau một lúc lâu, Mr. X cất tiếng: “Xem ra cô cũng giống như những người dung tục kia, mang thành kiến sâu nặng đối với tôi.”

“Thứ nhất tôi phải sửa lại lời cô một chút, loại vi trùng này không phải do tôi sáng chế, là do tôi phát hiện ra.”

Trái tim Thư Ngọc bỗng đập mạnh.

“Thứ hai, tôi muốn làm gì, tôi bằng lòng dùng nhiệt huyết và sinh mệnh của mình làm chuyện gì, đây là tự do của tôi. Đương nhiên, tôi không cần nhận được sự đồng ý của cô.”

“Cuối cùng, cô hỏi nhiều quá đấy.”

Thư Ngọc thình lình nói thêm một câu: “Lễ Cung Tú Minh ở đâu?”

Mr. X rõ ràng sửng sốt.

“Lễ Cung Tú Minh?” Hắn đọc lại cái tên này, “Người Nhật? Ngại quá, tôi không biết.”

Thư Ngọc giật mình.

Mr. X nói, mình không biết Lễ Cung Tú Minh, có đáng tin không?

Nhưng nếu hắn không biết Lễ Cung Tú Minh, tại sao hắn lại biết đao thuật do Lễ Cung Tú Minh nghĩ ra?

Trong lòng cô có chủ ý, cô muốn hỏi thêm một câu, cho dù Mr. X có bằng lòng trả lời hay không, cô vẫn muốn hỏi.

“Đạo thức mà ông muốn Cô Mang phá giải là học từ đâu thế?”

Nói chưa xong, Mr. X đột nhiên túm lấy cổ tay cô, sức lực mạnh mẽ suýt nữa bẻ gãy xương tay của cô.

“Nhìn đường.” Hần lạnh lùng nói, “Nếu cô lỡ mãng để mình chết sớm, tôi sẽ không gánh mối oan này đâu.”

Thư Ngọc hất tay Mr. X ra, nhìn về phía trước.

Không biết khi nào, mấy người bọn họ đã tới trước một mảnh đất hoang trống trải. Sắc trời hơi mờ tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một dãy núi sừng sững nằm ngang nửa cánh đồng hoang vu dưới ánh chiều tà nhàn nhạt.

Ngoài trăm mét, một dòng sông dài uốn lượn bao quanh mảnh đất hoang. Thỉnh thoảng có chim hải âu bay qua, mau chóng dừng lại trên cỏ lau ở ven sông.

“Tối rồi!” Liêu thần y hô to giọng nói khàn khàn, khó nén nổi kích động.

“Nơi này chính là đầu sườn núi. Cẩn thận dưới chân đấy, bùn đất nơi này sắp bị lở, bên dưới có đầm lầy!”

127. Quyển 8 - Chương 11: Nửa Cánh Tay

Nửa vòng nắng chiều treo trên đỉnh núi vẫn chưa ngừng nghỉ, nhuộm vàng óng mảnh đất ẩm ướt.

Thư Ngọc lắng nghe Liêu thần y hô một tiếng “đầm lầy”, trái tim nhất thời treo trên cao.

Sắc trời dần tối, ánh sáng lu mờ, một khi không chú ý bước vào đầm lầy, đây chẳng phải là chuyện đùa.

“Nếu nơi này không an toàn, không thì ngày mai chúng ta lại đến.” Thư Ngọc thử mở miệng hỏi.

Liêu thần y khoát tay: “Hãy, đi đường chú ý dưới chân là được, đâu có đáng sợ như vậy! Phụ nữ nhất gan chỉ bất tiện, cô cứ về thôn trước đi, thừa lúc còn sớm giúp hai vị này đặt phòng trọ đi.”

Nửa câu sau nói đến trong lòng Thư Ngọc, cô bình tĩnh quay đầu nhìn phản ứng của Mr. X.

Mr. X đứng tại chỗ, qua một lúc lâu mới thản nhiên nói: “Không bất tiện, bạn đồng hành của tôi lá gan không hề nhỏ. Để một vị phu nhân đơn độc quay trở về, nếu lạc đường thì không tốt đâu.”

Liêu thần y cười gượng: “Được thôi, các người nói cái gì thì là cái đó.”

Thư Ngọc quay đầu qua, không đáp lại.

Liêu thần y hỏi: “Tôi đã đưa các người đến nơi, tiếp theo các người muốn đi đâu? Mảnh đất này nói lớn cũng không lớn, nhưng xung quanh đây có rất nhiều người đã chết. Tôi thấy các vị là người bên ngoài, có lòng tốt đưa các vị đi một đoạn.”

Thư Ngọc bỗng dừng quay đầu nhìn sang Liêu thần y: “Lão tiên sinh là dân bản xứ ư?”

Liêu thần y cười khà khà: “Tôi ở đây nhiều năm rồi, không ai quen thuộc nơi này hơn tôi đâu.”

Khen cho một đáp án lấp lửng. Thư Ngọc nhíu mày, không lên tiếng.

Tầm mắt cô cố ý dừng trên người Liêu thần y một lúc. Ông thầy lang dạo kia chớp mắt, để mặc cô đánh giá, con người đục ngầu điềm tĩnh, coi cô như là người xa lạ lần đầu gặp mặt.

Thật không nhận ra cô sao?

“Nha đầu, trên mặt tôi có cái gì hả?” Liêu thần y hoài nghi vỗ mặt mình, hai ngón tay thế mà lại sờ ra một con muỗi, “Ồ, thì ra là con muỗi.”

Thư Ngọc mỉm cười: “A, lão tiên sinh thật lợi hại.”

Quả thật lợi hại, cô chưa nói câu nào mà ông ta đã tự biên tự diễn quá hay rồi.

Hồi trước, Cô Mang trách cô chơi trò khôn vặt thế nào nhỉ?

“Vợ ơi, đừng diễn nữa.” Lúc đó, Cô Mang trêu chọc nói, “Em thế này không phải đang chột dạ sao?”

Xem ra, Liêu thần y trước mắt thật sự chột dạ rồi.

“Lão tiên sinh, tôi cũng không rõ nơi tôi muốn đến nằm ở đâu.” Bỗng nhiên, Mr. X cất tiếng, “Tôi chỉ nhớ đại khái phương hướng thôi. Tôi dẫn đường, lão tiên sinh ở bên cạnh xin chỉ bảo. Tôi cũng không biết con đường ban đầu vẫn còn đó không.”

“Ồ, ngài đã từng tới đây rồi à?” Liêu thần y có vẻ hơi kinh ngạc, “Chuyện hồi nào thế? Mấy năm gần đây không ai dám tới nơi này. Con đường chắc còn đó, nhiều lắm là bị cỏ dại che đi mà thôi.”

Mr. X đáp: “Có lẽ hơn ba mươi năm trước.”

Trong lòng Thư Ngọc hoảng hốt.

Hơn ba mươi năm trước? Lúc đó Mr. X bao nhiêu tuổi chứ?

Lúc này cô mới phát hiện, cô không thể phỏng đoán tuổi tác của tên quái nhân áo đen này. Hắn bọc trong chiếc áo gió màu đen, tai mắt mũi miệng đều không lộ ra bên ngoài, khó mà phán đoán tuổi hắn thông qua dáng vẻ. Chỉ từ âm thanh và dáng đi mà xem, hắn chắc không tính là già.

Tuổi tác, quốc tịch, lý lịch và tín ngưỡng của hắn đều là ẩn số.

Liêu thần y thay đổi sắc mặt: “Lâu vậy à...thế thì khó nói lắm.”

Mr. X ở đằng trước dẫn đường, Liêu thần y theo sát bên cạnh. Vì thế Thư Ngọc đành phải đi ở phía sau, Dương Nhất cầm đèn pin đi cuối cùng.

Sắc trời càng ngày càng u ám, bước chân Thư Ngọc càng cẩn thận hơn, chỉ dám lựa chọn phần đường đã có người đi qua an toàn mà dẫm lên.

Dương Nhất đi tới dìu cánh tay Thư Ngọc, thấp giọng nói: “Ở đây có nhiều cây cỏ, chắc là không có đầm lầy.”

“Cám ơn.” Thư Ngọc lấy lại bình tĩnh.

Thừa dịp cậu ta dìu mình đi, Thư Ngọc nhỏ giọng hỏi: “Cậu có biết hắn muốn đưa chúng ta đi làm gì không?”

Dương Nhất khựng lại, rồi đáp: “Hắn nói, giữ lại đao của tôi, sẽ có ích. Cô cần làm gì thì hắn không có nói.”

Thư Ngọc không khỏi nhú mày.

Giữ cô làm gì? Ép Cô Mang đến sao?

Nhưng địa phương quỷ quái trước mắt này, ngay cả bản thân Mr. X cũng không xác định phương hướng, làm sao hắn có thể khẳng định Cô Mang sẽ tìm được?

Màn đêm buông xuống, dòng sông kia càng ngày càng gần.

Đột nhiên, Thư Ngọc nghe bên tai vang lên tiếng kêu rên, cô quay đầu lại, đèn pin của Dương Nhất rơi xuống bên chân cô.

“Dương Nhất?” Thư Ngọc hô to.

Đằng sau tối om, bóng dáng của Dương Nhất đâu rồi?

Âm thanh của Liêu thần y từ phía trước truyền qua: “Chuyện gì?”

“Không có gì.”

Âm thanh rầu rĩ từ dưới đất truyền tới.

Là Dương Nhất.

Thư Ngọc khom người nhặt đèn pin lên, trông thấy Dương Nhất ngã ngửa trong bụi lau sậy, đang ngo nguậy ngồi dậy.

Cậu ta vừa muốn đứng lên, bấp chân liền lão đảo, toàn thân lại ngã xuống.

“Có cái gì đó quẩn lấy chân tôi.” Dương Nhất cắn răng nói.

Mr. X đã đi tới, khụy một đầu gối xuống, quơ quơ ngọn đèn sáng trong tay.

“Có thứ gì đó.” Mr. X thản nhiên nói, “Cậu đừng nhúc nhích, để tôi gạt nó ra.”

Thư Ngọc không hiểu sao cảm thấy khó thở. Cô nhìn thấy một thứ gì đó dài dài đang bị Mr. X lấy gậy gạt ra.

Vật kia hình như không có sinh khí, gạt mấy cái liền rớt ra nằm trên bùn đất.

Bấp chân Dương Nhất thoát khỏi sự ràng buộc, cậu ta nhanh chóng đứng lên.

“Cái gì vậy?” Liêu thần y ở phía sau lộ đầu qua hỏi, thế nhưng ba người đằng trước đang ngồi xổm ngăn trở tầm mắt.

Từ khi thứ kia rơi xuống đất, tầm mắt Thư Ngọc chưa từng rời khỏi.

Đèn pin chiếu sáng phần thịt mềm mềm nằm trên mặt đất, thật sự khiến người ta không rét mà run.

Mr. X vươn tay, lại muốn nhìn kỹ cái thứ thịt mềm kia quẩn lấy bấp chân Dương Nhất.

Thư Ngọc nuốt nước bọt, nhìn lại thứ kia, lúc này cô mới rõ ràng.

Đó là một phần tứ chi bị chặt đứt. Da thịt trắng như tuyết bao lấy nửa cánh tay, mặc dù dính bùn nhơ, nhưng vẫn có thể nhận ra làn da rắn chắc, ngón tay to lớn.

Đây nên là cánh tay của người đàn ông nào đó.

Liêu thần y ghé sát nhìn, hồi lâu sau mới nói: “Chưa từng nghe nói gần đây trong thôn có người chết thì phải?”

Dương Nhất nhú mày dùng đao quan công đâm đoạn cắt xén kia: “Ném đi đi, xui xẻo.”

Hai người kia hình như không hề sợ phần tay bị chặt. Ngược lại Thư Ngọc không nhịn được nữa: “Các người không cảm thấy kỳ quái sao? Tại sao cánh tay này lại quẩn lấy chân của Dương Nhất, không cho cậu ấy động đây?”

“Đúng vậy.” Liêu thần y quay đầu nhìn Dương Nhất, “Chú em à, tôi thấy bản lĩnh của cậu không tệ, sao lại bị cánh tay này làm sợ tới mức chân yếu ngồi dưới đất không đứng lên được thế?”

Trán Dương Nhất nổi gân xanh: “Tôi không có...”

“Rất thú vị.” Mr. X chậm rãi nói, “Độ mềm của cánh tay này thật khiến người ta thán phục, hơn nữa độ sạch sẽ cũng không tệ.”

Thư Ngọc đã chú ý tới.

Không bị cứng đờ, không có vết lổm đổm của thi thể, kỳ lạ nhất là chỗ đứt của cánh tay kia —— tơ máu dày đặc, máu đã đông lại nhưng màu máu vẫn còn rất tươi.

Cánh tay bị cắt đứt còn linh hoạt này tựa như chưa từng đánh mất tính mạng.

Thư Ngọc bỗng dừng nảy sinh ý tưởng lạ lùng —— cánh tay này có phải từ dưới đất nhô lên không, cố ý làm Dương Nhất vấp ngã?

“Cái này...cái này...có thể cho tôi không?” Liêu thần y chà tay, cố gắng để giọng mình có vẻ bình tĩnh, “Tôi đem về để cho người trong thôn xem thử, không chừng có thể tìm được người nhà của thi thể này...”

Thư Ngọc sững sờ, cô chợt nhớ tới, Liêu thần y này cũng là một thầy thuốc quái dị đuổi theo sự vật mới lạ, Tiểu Thuận Tử chết mà sống lại vẫn còn vài phần thần trí chính là kiệt tác của ông ta.

Ông thầy lang dạo này muốn mang đi nửa cánh tay kia, thực ra là để nghiên cứu y thuật kỳ quái của ông ta mới đúng.

Mr. X, Liêu thần y — một quái nhân một thầy thuốc điên cuồng — không hẹn mà cùng đến một nơi hoang dã xuất hiện bí ẩn khiến người ta hứng thú tại nông thôn hẻo lánh.

Trùng hợp chẳng?

Trái tim Thư Ngọc lạnh một nửa.

Ổn định xong tinh thần, Thư Ngọc hỏi: “Tại sao người trong thôn lại sợ nơi này? Trước kia đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì.” Liêu thần y xua tay, “Chẳng qua là khi xảy ra cuộc cách mạng lớn, ở đây đã từng giải quyết phái phản động.”

“Còn gì nữa?” Thư Ngọc nhướn mày. Chỉ là nơi chôn thi thể của bè phái phản động, thôn dân không nên kiêng dè niềm phong nơi này. Thời cuộc rung chuyển đã là chuyện bình thường, thời nào không có người chết chứ? Chọn đại một mảnh đất có lẽ cũng dính máu của người làm cách mạng.

“Hồi đó cũng chôn rất nhiều thi thể bị bệnh dịch.” Liêu thần y đáp.

Thư Ngọc vẫn nhìn chằm chằm Liêu thần y, không nói lời nào.

“Còn có...” Liêu thần y dừng một chút mới nói, “Nghe nói người nào trong thôn chết đột ngột, thi thể không được đưa vào mồ mả tổ tiên, cũng chôn tại đây. Thế hệ trước nói, nơi này đầy khí tội lỗi, dồn nén toàn âm khí.”

“Nơi nhiều người chết, suy cho cùng là điều đen đủi, dân bản xứ thà đi đường vòng còn hơn. Những người có lá gan lớn từng đến, ai cũng nói đã nhìn thấy ma quỷ, nên càng không có người dám lại đây.”

Mr. X bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Vậy còn thời điểm trước đó nữa thì sao?”

Liêu thần y ngăn người: “Trước đó nữa là khi nào?”

“Ông chủ lầu quán kia có nói, có lẽ tôi có thể mang về linh hồn của vị nương nương tiền triều nào đó.” Mr. X nói, “Cho nên, chỗ này cũng mai táng hài cốt của người thuộc về một triều đại nào đó, đúng không?”

Liêu thần y vuốt râu, nhíu mày: “Cái này tôi không khẳng định. Nghe nói năm đó khi quân Thanh nhập quan, chỗ này cũng là một chiến trường, có lẽ ý ngài là chỉ thời điểm đó? Nhưng mà chuyện đã lâu như vậy, không còn người nào của thế hệ trước còn sống sót để kể lại...”

“Vậy ông có biết nơi này có từng mai táng thi thể của một vị tướng quân nào đó hay không?” Mr. X hỏi.

Vẻ sững sờ của Liêu thần y khó mà nhận ra.

Mr. X kiên trì bổ sung: “Một vị tướng quân rất giỏi dùng đao. Hẳn chắc là có...” Hắn duỗi tay ra, ước lượng chiều dài cây đao bằng với chiều dài của hai cánh tay, “...cây đao dài như vậy mai táng cùng hắc.”

Liêu thần y cười khà khà: “Những chuyện kia phần lớn đều là lời đồn, ngài cũng đừng tưởng thật.”

Thư Ngọc ngẩn ngơ, bỗng dưng cảm thấy trong đầu lướt qua một đầu mối bé xíu, thế nhưng trí nhớ chạy trốn nhanh quá, cô còn chưa kịp nắm được chi tiết trong đó.

Đột nhiên, Dương Nhất vung đao: “Ai!?”

Mọi người đều im bật.

Giây tiếp theo, chỉ thấy có một người run cầm cập từ trong bụi rậm chui ra.

“Tha mạng tha mạng!” Tiếng nói khàn đục sợ sệt suýt nữa phá vỡ âm tiết, “Tôi tôi tôi... ở trong lầu quán nghe nói dẫn vị tiên sinh người nước ngoài đến Phúc Lộc Hà là có thể kiếm được một khoản lớn, thế là tôi liền đi theo... Đại gia tha mạng!”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra là một thôn dân ham lợi nhỏ.

Nhưng Thư Ngọc trừng mắt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Người thôn dân phủ phục trên mặt đất có vóc dáng nhỏ gầy, tiếng nói khàn đục, lúc ngẩng đầu thì run rẩy lấy tay che ánh sáng của đèn pin, tỏ vẻ hoảng sợ.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào nửa mặt nạ sắt trên mặt anh ta, làm hiện lên tia sáng phản quang màu xám bạc.

Diện mạo này, không phải là Cầu Lão Thất tay cờ bạc nổi tiếng tại Thiên Cơ Các năm đó thì là ai?

128. Quyển 8 - Chương 12: Tá Túc Nông Trại

Khi ánh chiều tà cuối cùng tan biến, quán trọ nông gia tại đầu phía Tây thôn Thái Bảo đón chào một vị khách mới.

Người khách ăn mặc rất bình thường, nhưng người đứng ở đầu thôn đón khách lại chẳng hề tầm thường.

Trong huyện Hoài Tông ai mà không biết Hàn gia Hàn tam gia có nhà cổ gần đây.

Người có thể khiến Hàn tam gia chờ đợi mà chẳng hề than van, bối cảnh khăng định không hề đơn giản.

Vì thế, chủ quán hết sức lo sợ thu dọn một căn phòng thượng đẳng trong nông trại đơn sơ.

Khi Hàn Kinh tiến vào căn phòng mà Cô Mang ngủ lại, anh ta không hề che giấu vẻ thối thức: “Chao ôi, thể diện của anh lớn thật, tôi chưa từng thấy căn phòng nào giống như vậy tại cái thôn tồi tàn này.”

Cô Mang cởi áo khoác ra, thần sắc thản nhiên: “Là thể diện của anh lớn, tôi chẳng qua chạm được chút vẻ vang thôi.”

Hàn Kinh dựa vào cái tủ gỗ cũ, cười khoan khoái: “Hiếm khi anh biết nói lời hay.”

Cười xong anh ta lại nói: “Sao anh lại đến đây trước? Vị kia nhà anh chịu thả anh đi à?”

Cô Mang khựng lại rồi đáp: “Thư Ngọc bị Mr. X bắt đi rồi.”

Hàn Kinh sửng sốt, sau đó thốt ra lời lỗ mãng: “Vợ đã bị người ta bắt đi, anh còn bình tĩnh được sao?!”

Cô Mang liếc nhìn anh ta, nói: “Hắn để lại lời nhắn cho tôi, bảo tôi đến đây.”

Hàn Kinh lại sửng sốt.

“Hắn sẽ không làm gì với Thư Ngọc.” Màu mắt Cô Mang u ám, “Hắn biết rõ, nếu hắn muốn đạt được thứ hắn cần, hắn sẽ không động đến Thư Ngọc.”

Chỉ có anh mới phá giải được hai đạo thức cuối cùng, nếu Thư Ngọc ở trong tay Mr. X xảy ra điều bất trắc, thì cả đời này Mr. X sẽ không thể nào nhìn thấy đầy đủ mười lăm đạo thức được phá giải.

Sau một lúc lâu im lặng, Hàn Kinh nói: “Tôi rất hiếu kỳ, tại sao hết người này rồi tới người kia đều chạy về nơi hoang vu hẻo lánh này? Hôm qua, Diêm Phong và đại thiếu gia Hạ gia kia cũng đến đây. Chẳng lẽ nơi này cất giấu bảo tàng gì à?”

Câu cuối cùng vốn là nói đùa, lại trông thấy Cô Mang nghiêm túc gật đầu.

“Thật sự cất giấu bảo tàng hả?” Hàn Kinh trừng mắt.

Cô Mang thản nhiên nói: “Diêm Phong đến đây cũng chỉ vì Gia Tuệ của anh ta, tôi biết anh ta sai Hạ Tử Huân điều tra chuyện Gia Tuệ mất tích năm đó, nếu Hạ Tử Huân đã trở về Nam Kinh, như vậy chuyện Gia

Tuệ nên có manh mối rồi. Gia Tuệ vứt bỏ Diêm Phong, chuyện này chắc chắn có liên quan tới Lễ Cung Tú Minh. Mà chuyện Lễ Cung Tú Minh quan tâm nhất hiện nay, chỉ là bản đồ, lăng mộ.”

Hàn Kinh nhú mày.

“Mặc kệ là Phúc Lộc Hà hay Thất Sương Hà, nơi này hoặc là ẩn giấu một phần nào đó của bản đồ lăng mộ, hoặc là...” Cô Mang dừng một chút, anh quay đầu nhìn Hàn Kinh.

Hàn Kinh ngược mắt, trong mắt rõ ràng phiền não: “Hoặc là cái lăng mộ chết tiệt kia nằm gần đây?”

Cô Mang gật đầu: “Mr. X muốn tôi tới đây chẳng qua là muốn tôi giúp hẩn phá giải hai đạo thức cuối cùng. Đạo thức kia là do Lễ Cung Tú Minh sáng lập, tuy rằng tôi không biết nguyên nhân mà Mr. X muốn tôi phá giải đạo thức ở đây, nhưng tôi nghĩ nó có liên quan đến Lễ Cung Tú Minh.”

Hàn Kinh trầm ngâm một lúc lâu, sau đó cười khổ: “Ý anh là, Lễ Cung Tú Minh cũng đến đây luôn?”

Cô Mang lắc đầu: “Hẩn tới hay không, tôi không khẳng định, nhưng tôi chắc chắn Gia Tuệ sẽ đến.”

Hàn Kinh cười nhạo một tiếng: “Cũng phải, Diêm Phong đã đào bới nội tình mà đến đây, cô ta làm sao không dám đến?”

“Hôm nay muộn rồi, ngày mai tôi lại đến tìm anh.” Hàn Kinh giũ áo khoác, đứng thẳng dậy, “Nếu Thư Ngọc ở trong phạm vi này, thế thì tôi lập tức sai người đi nghe ngóng tin tức.”

“Hàn Kinh.”

Hàn Kinh đi tới cạnh cửa chợt dừng bước, nghiêng nửa người: “Còn cần dặn chuyện gì à?”

“Chuyện lăng mộ, anh tốn nhiều tâm tư một chút.” Cô Mang nhìn mắt anh ta, “Tôi phải giải quyết chuyện Mr. X trước.”

Chuyện Lễ Cung Tú Minh và Gia Tuệ, hiện giờ anh phải gác lại. Trước khi chưa tìm được Thư Ngọc, anh không có lòng dạ nào để lo chuyện khác.

Anh biết cô không sao, nhưng đáy lòng anh vẫn vô cùng lo lắng.

Hễ khi cô biến mất trong tầm mắt anh, trái tim anh sẽ không yên ổn.

Hàn Kinh cong khoe môi, đi đến bên cạnh anh, vỗ mạnh cánh tay anh: “Tôi biết, anh cứ yên tâm.”

Cô Mang nói: “Cám ơn.”

Hàn Kinh cười cười, xoay người rời khỏi phòng.

Đêm càng lúc càng tối tăm, ánh sáng đèn pin chiếu trong bóng đêm mau chóng bị màu đen dày đặc thôn tính.

Tuy Liêu thần y biết rõ địa hình vùng này, cũng không có cách bảo đảm đưa mọi người tới đích đến thuận lợi.

“Hôm nay tới đây thôi, bắt cần một cái rơi vào đầm lầy thì là chuyện chết người đấy. Sáng mai chúng ta lại đến tìm chỗ kia, ngài thấy sao?” Liêu thần y quay đầu nhìn Mr. X.

Ánh mắt Mr. X dừng lại một nơi tối om nào đó ở đằng xa, nghe vậy hẩn thu về tầm mắt: “Cũng được.”

Liêu thần y nhất thời có tinh thần: “Tôi đưa các vị đến một quán trọ qua đêm, điều kiện thoải mái, giá cả vừa phải, người bình thường tôi không đưa đi đâu.”

Thư Ngọc nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Tôi có thể hỏi, quán trọ kia cho ông bao nhiêu tiền hoa hồng không?”

Liêu thần y nghẹn họng, phùng râu trợn mắt: “O kìa cái cô bé này sao có thể nghĩ như vậy?!”

Mr. X cũng liếc nhìn Thư Ngọc.

Thư Ngọc nhờ bóng đêm thu lại thần sắc.

Sự thoải mái của cô tới quá đột ngột — một khắc trước thần kinh còn kéo căng như lâm đại địch, giờ phút này lại bắt đầu nói đùa.

Khó tránh khỏi khiến Mr. X nghi ngờ.

Ngay sau đó, cô khôi phục lại dáng vẻ cẩn thận dè dặt, nhưng trái tim vốn treo cao đã thoáng rơi xuống.

Bởi vì cùng đồng hành trong đêm đen với cô, còn có Cầu Lão Thất.

Hoặc là nói, có Giang Nam.

Cô cũng không biết người nào mới là thân phận thực sự của anh ta, nhưng trực giác nói với cô, có anh ta ở đây, cô sẽ không chết tại nơi thôn quê hoang vắng này.

Đường như đáp lại sự phán đoán của cô, trên đường đi, Giang Nam không biết vô tình hay cố ý đều ở phía sau cô nửa bước.

Khoảng cách một cánh tay, có chút xa cách, nhưng vẫn có thể kéo cô trong lúc nguy cấp.

Đường về dễ đi hơn nhiều, may mà Dương Nhất làm ký hiệu trên đường đi, đoàn người theo đó không bị lệch hướng, cũng không tiến nhầm vào đầm lầy.

Đằng trước loáng thoáng hiện ra ánh sáng lu mờ.

Trong ánh sáng đó bao bọc một ngôi nhà nông nho nhỏ.

“Đến rồi đến rồi!” Liêu thần y rất hưng phấn, “Đêm nay nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai mới có tinh thần đi tìm Thất Sương Hà kia.”

Mr. X bỗng dừng chân, thờ ơ nói: “Tôi còn tưởng dòng sông đó gọi là Phúc Lộc Hà. Dân bản xứ đều gọi như vậy, chẳng lẽ tôi nhớ nhầm ư?”

Trong lòng Thư Ngọc hồi hộp, cô cũng xoay qua nhìn Liêu thần y.

Liêu thần y ngó ra: “Hả? À à, tiếng địa phương! Tiếng địa phương của Phúc Lộc là Thất Sương... Ha ha ha, xem tôi kia, không cẩn thận nói tiếng địa phương, xin lỗi xin lỗi...”

Mr. X tỏ vẻ bình tĩnh hiểu ra: “Tôi vốn tưởng rằng, hai thế kỷ trước, tên gọi của dòng sông kia là Thất Sương, đại khái là lấy tên từ một hồi chiến dịch vào cuối thời Minh đầu thời Thanh — quân khốn thất nhật, sương tuyết đại tác (quân vây bảy ngày, sương tuyết mãnh liệt), sau này mới bị người ta sửa thành Phúc Lộc, mà hiện giờ dân bản xứ không có mấy ai biết được nguyên danh hồi đó của dòng sông này.”

Liêu thần y ngẩn ngơ, theo bản năng lau mồ hôi trên trán.

Mr. X cười ôn hòa: “Vây xem ra là tôi nhớ nhầm rồi, hóa ra tiếng địa phương của Phúc Lộc gọi là Thất Sương, hổ thẹn hổ thẹn.”

Liêu thần y cười gượng hai tiếng: “Tiên sinh, ngài học lịch sử Trung Quốc giỏi thật.”

“Quá khen quá khen.” Mr. X khiêm tốn nói, “Lịch sử được ghi chép lại như vậy không còn nhiều, nhiều nhất chỉ là được nhắc đến một phần trong dã sử. Dù sao từ xưa tới nay đã từng có nhiều chiến dịch, nhưng cuối cùng được viết vào sử sách thì chẳng có bao nhiêu.”

Thư Ngọc nghiêng ngẫm nhìn sắc mặt Liêu thần y thay đổi liên tục. Ông thầy lang dạo này muốn lừa gạt người khác, nhưng lại bị người ta tấn công ngược lại.

Cơ mà, Mr. X hiểu rõ nơi này quá.

Trái tim cô đập mạnh. Mr. X cho cô cảm giác rất tế nhị, hẳn đường như không biết gì về mảnh đất này, đi lại phải dựa vào người dẫn đường, nhưng nguồn gốc cùng với kết cục của nơi này, hẳn lại biết rất rõ ràng.

Hắn không biết tình trạng hiện nay của nơi này, nhưng lại biết rõ quá khứ của nó.

“Ông chủ ông chủ! Ở trọ ở trọ!” Liêu thần y mau chóng nói sang chuyện khác, hô to về phía nông trại.

Hô hoán hồi lâu, bên trong rốt cuộc có động tĩnh.

Chốt cửa được gạt ra, một đầu tóc hoa râu lộ ra.

“Sao lại là ông!” Ông lão kia giương mắt nhìn Liêu thần y.

Liêu thần y đập cánh cửa: “Lão Trương, tôi không phải mang chuyện làm ăn đến sao?” Dứt lời ông ta đứng sang một bên để Trương lão đầu thấy rõ đám người bên ngoài.

“Thế nào, có đủ tình nghĩa không?” Liêu thần y chớp mắt vài cái.

Nào ngờ, Trương lão đầu khoát tay: “Mấy hôm nay không được. Ở đây đang có khách quý, các người đi vào làm ầm ĩ, đặc tội khách quý tôi gánh không nổi đâu!” Dứt lời ông ta định đóng cửa.

Liêu thần y sốt ruột, ở đây đồng ruộng mệnh mông hoang vu, chỉ có một ngôi nhà trọ, nếu như cửa này không mở, tối nay bọn họ phải ngủ lại nơi đồng hoang.

Cánh cửa rốt cuộc không đóng lại.

Bởi vì trong khe cửa kẹt một thứ.

Thư Ngọc xem kỹ, không khỏi mỉm cười.

Kẹt ở khe cửa chính là hai miếng vàng chói lọi.

Mr. X thản nhiên cất tiếng: “Tiền trọ, có đủ không?”

Bên trong cánh cửa im lặng một lúc lâu, sau đó cánh cửa gỗ mở ra.

“Mời vào mời vào! Vị tiên sinh này thoát nhìn không tầm thường. Lão Liêu à, ông nên nói sớm, nhân vật giống vị tiên sinh này sao lại đụng chạm tới khách quý trong quán?”

Liêu thần y chán nản vuốt mặt, chẳng muốn nói chuyện.

Quán trọ nông gia điều kiện đơn sơ, nhưng thu dọn rất sạch sẽ. Trong quán kết cấu hình tứ phương, ở giữa để lại một mảnh sân vườn nhỏ.

Trong quán trọ không nhiều phòng lắm, lầu một lầu hai đều có khách thừa thớt, ánh nến rải rác từ cửa sổ chiếu ra. Lầu ba chỉ có một ánh đèn, có lẽ là khách quý trong miệng Trương lão đầu đang ở lầu đó một mình.

Thư Ngọc ở tại phòng đơn nhỏ lầu hai, một bên là Mr. X, một bên là Dương Nhất. Giang Nam và Liêu thần y thì bị Trương lão đầu đuổi sang gian phòng tồi tàn nhất tại lầu một.

Trong phòng, một chiếc giường, một bộ đệm chần, một chiếc bàn hình vuông với một cái cây đèn cây, đó là toàn bộ mọi thứ.

Thư Ngọc không còn thừa sức để xoi mói, cô mệt đến mức nóng lòng muốn nằm xuống ngủ ngay.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nghe được có tiếng thềm thì từ ngoài cửa truyền vào.

Nghe được một cô gái còn trẻ nói: “O kìa, chị đừng thẹn thùng, chị chỉ cần gõ cửa, sau đó đưa nước tắm vào là được. Tại nơi hoang vu hẻo lánh này, lấy ra được một thùng nước nóng này chẳng dễ dàng gì, vị tiên sinh kia khẳng định sẽ hiểu được tâm ý của chị.”

Thư Ngọc không khỏi than thở, lại còn có thể ngâm nước nóng tắm rửa. Người khách nào hạnh phúc như vậy?

Một giọng nữ khác có vẻ lớn tuổi hơn nói: “Đừng làm càn, cha nói, con gái phải dè dặt. Em bảo chị làm vậy, khẳng định sẽ khiến anh ấy coi thường chị...”

A? Thư Ngọc tỉnh táo, cô gái thứ hai thực sự tỉnh ngộ, nếu không đưa cho vị khách kia thì đưa cho cô đi.

Nghĩ đến đây, cô trở mình ngồi dậy, mang giày định mở cửa đi chặn lại thùng nước nóng kia.

Lúc mở cửa, hai cô gái đứng cạnh đó đều giật mình.

Cô chị tết tóc bím vừa nắm chặt thùng nước, vừa run run nói xong câu kia: “...nhưng mà lời em gái vẫn có lý, hạnh phúc của phụ nữ thời đại mới cần phải do chúng ta tự tranh thủ, cho nên chị đi đưa nước tắm cho anh ấy đây...”

Thư Ngọc nhú mày, bỗng nhiên cười dịu dàng: “Đưa đi đâu thế?”

Cô em tóc ngắn ngang tai theo bản năng chỉ về phía lầu ba.

Ồ, Thư Ngọc hiểu ra, đưa cho vị khách quý kia à.

Xem ra vị khách quý kia đã bắt lấy trái tim của cô con gái chủ quán rồi.

Trong đầu Thư Ngọc mau chóng suy nghĩ: “Không sai, phụ nữ thời đại mới quả thật phải tự tranh thủ hạnh phúc, nhưng nếu có người giúp thì sẽ tốt hơn. Nếu không thì như vậy đi, để thùng nước ở chỗ tôi, hai người lên lầu ba xem tình hình. Không chừng vị tiên sinh kia đã ngủ rồi, hoặc là anh ta đóng cửa không cho hai người vào.”

Hai cô gái ngó ra, bọn họ không suy nghĩ nhiều như vậy.

Càng không ngờ đến sẽ có khả năng đáng sợ không cho vào cửa.

“Vậy...” Cô chị do dự.

Cô em nói: “Chúng tôi chờ ở đây, cô giúp chúng tôi lên lầu ba gõ cửa hỏi tình huống đi.”

Thư Ngọc không khỏi âm thầm cắn răng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn dịu dàng: “Được thôi.”

Không sao, cô giả vờ lên lầu ba thăm dò, trở về nói với bọn họ người khách kia ngủ rồi, thùng nước này vẫn sẽ là của cô.

Hạ quyết tâm, Thư Ngọc định lên lầu.

Đột nhiên, cửa phòng sát vách mở ra.

Mr. X đứng tại cạnh cửa, kính mắt tối om nhìn thẳng Thư Ngọc: “Cô muốn đi đâu?”

129. Quyển 8 - Chương 13: Quái Nhân Không Mặt

Vừa thấy tên quái nhân lạnh lùng trước mặt, trong lòng Thư Ngọc bực bội.

Cơn tức càng lớn, nụ cười trên mặt cô lại càng sáng lạn hơn.

“Ở nơi thôn quê hoang dã này tôi còn có thể đi đâu?” Cô cười khanh khách, “Chỉ là giúp hai cô gái này hoàn thành một tâm sự thôi.”

Gian phòng cũ kỹ hiệu quả cách âm không tốt, nếu cô có thể nghe được hai cô gái kia nói chuyện qua cánh cửa, thì nhất định Mr. X cũng nghe được.

Mr. X nói: “Bảo Dương Nhất đi cùng cô.”

Thư Ngọc âm thầm cắn răng, cười nói: “Ngay tại đây thôi, không cần làm phiền tới Dương Nhất.”

Mr. X dừng một chút, thờ ơ nói: “Tôi không lo lắng cô sẽ chạy, tôi chỉ là thấy cô không có chút năng lực tự bảo vệ, nếu có chuyện không may xảy ra, tôi chẳng phải mất nhiều hơn được ư? Có Dương Nhất đi theo, ít nhất có người bảo vệ.”

Thư Ngọc vô cùng bực tức nhưng vẫn mỉm cười, nói năng đường hoàng cỡ nào, giống như hấn khẩn trương hơn cô nhiều.

“Ồ, ông nói rất có lý.” Cô trông rất ôn hòa, “Có lẽ một mình tôi không cẩn thận giẫm trúng không khí mà ngã xuống cầu thang, Dương Nhất có thể làm đệm cho tôi.”

Mr. X nhú mảy, nghiêm túc nói: “Giá trị của Dương Nhất cao hơn cô, nếu thật sự xảy ra tình huống như vậy, cô tốt nhất làm tấm đệm cho cậu ta.”

Thư Ngọc: “...”

Cô gái tóc bím vội vàng nói: “Thôi đi thôi đi, không làm phiền cô, tôi tự đi. Nói thêm nữa nước sẽ nguội lạnh.”

Thư Ngọc cứ vậy trở mặt nhìn thùng nước nóng đi xa.

Àm. Mr. X đóng cửa lại.

Thư Ngọc xoay người, đập mạnh cánh cửa phòng vừa mới khép lại.

“Chuyện gì?” Âm thanh của Mr. X từ trong phòng truyền ra.

“Cho tôi một thỏi vàng.”

Bên trong trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Dùng làm gì?”

Thư Ngọc mặt không biểu cảm đáp: “Hồi lộ cô gái quán trọ, bảo bọn họ cho tôi một thùng nước tắm.”

Bên trong phòng không còn tiếng động nữa.

Thư Ngọc đề nén cục tức trở về phòng, thế nhưng cửa sổ phòng cô đối diện với cửa phòng của vị khách quý ở lầu ba kia, để cô nhìn thấy cả quá trình đưa nước của hai cô gái kia nhiều lần.

Tâm trạng cô chợt tốt hơn bởi vì cánh cửa phòng kia vẫn chưa mở ra.

Bên trong phòng khách quý thấp đèn, nhưng cánh cửa vẫn khép chặt.

Cô gái bồn chồn ở cạnh cửa hồi lâu, đặt thùng nước xuống rồi bỏ đi.

Thùng nước nằm trotr trên hành lang, Thư Ngọc trông thấy mà lòng ngứa ngáy.

Đặt đó cũng lãng phí, cô lén lút bưng nó về phòng mình chẳng phải tốt sao?

Lúc này cô đẩy cửa ra, rón ra rón rén đi lên lầu ba.

Đèn treo tường tại lầu ba lơ mờ, nhưng nó là cái đèn tốt nhất của cả quán trọ.

Thư Ngọc đi đến cánh cửa phòng khách quý, lại phát hiện tại đó trống trơn, bóng dáng thùng nước ở đâu rồi?

Sao lại thế này? Mắt cô mờ ư?

Cô ngồi xổm xuống sờ sàn nhà. Sàn nhà ướt sũng mang theo vệt nước, ở đây rõ ràng trước đó có đặt thùng nước!

Vậy xem ra, vị khách quý bên trong rốt cuộc vẫn khiêng thùng nước kia về phòng.

Thư Ngọc nhìn chằm chằm cánh cửa hồi lâu, bỗng nhiên nảy sinh can đảm.

Mấy ngày liền phiền muộn đã tới đỉnh điểm, hôm nay còn không được tắm rửa.

Cô suy nghĩ, mấy giây trước thùng nước vẫn còn ở ngoài cửa, cho dù khách bên trong khiêng vào, lúc này chắc vẫn chưa tắm ngay.

Thừa lúc này, cô leo cửa sổ vào, khiêng cái thùng kia đi.

Nghĩ xong cô định đẩy cửa sổ, ai ngờ tay còn chưa chạm vào cửa sổ thì cửa phòng bên cạnh đã tự động mở ra.

Từ bên trong, cô gái tóc bím che mặt thút thít chạy ra.

Thư Ngọc ngẩn người, trông thấy cô gái kia chẳng hề để ý tới cô, lập tức lướt qua cô chạy đi mất, để lại cánh cửa mở ra một nửa.

Ồ! Hóa ra cô gái này không hề rời khỏi, nhưng ngược lại vẫn một lòng trung trinh. Nhưng xem ra đã đụng phải thành lũy bên trong.

Thư Ngọc nhú mảy nhìn cánh cửa mở ra một nửa, tâm trạng rất tốt.

Ông trời cũng giúp cô, nên cô cũng khó xử lắm.

Phòng khách quý không biết lớn hơn gian phòng của Thư Ngọc bao nhiêu, nhưng bên trong còn có một buồng nhỏ.

Thùng nước đặt ở chỗ giao giữa buồng nhỏ và phòng ngoài.

Hơi nước trong thùng mù mịt, bên trong không hề có người.

Thư Ngọc mừng rỡ, hai tay xách tay cầm cửa cái thùng định rút lui.

Chân vừa bước ra nửa tắc, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng bước chân.

“Còn chưa đi?” Một âm thanh truyền đến, mang theo vẻ mất kiên nhẫn, “Tôi đã nói, không cần...”

Từ giây phút đầu tiên âm thanh kia vang lên, đầu óc Thư Ngọc hơi phình trương.

Lẽ nào hai ngày nay mệt mỏi quá, đến nỗi thính giác sinh ra ảo tưởng?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, âm thanh kia cũng càng mất kiên nhẫn: “Nếu cô còn tùy tiện vào phòng tôi nữa, tôi...”

Âm thanh kia chợt im bặt.

“Anh sẽ thế nào?” Thư Ngọc đứng thẳng lưng, liếc nhìn người tới.

Người kia đã cởi áo ngoài, chỉ mặc chiếc áo mỏng, khuôn mặt hơi tiều tụy, bên mép lại mọc chút râu.

Cho dù là đáng vẻ gì, đều là đáng vẻ mà cô thích nhất.

Cô Mang hiếm khi sưng sờ hồi lâu. Anh đột nhiên tiến về phía trước vài bước, vươn tay ôm cô vào lòng.

“Tốt quá.” Anh hình như thở phào nhẹ nhõm, “Tốt quá.”

Cô đẩy anh: “Người em bắn lắm...”

Anh không hề nhúc nhích, hai bàn tay vuốt ve lưng cô, tựa như vỗ về bảo bối đã mất nay trở về.

“Mr. X ở tại lầu hai của quán trọ này, sát vách phòng em. Dương Nhất đi theo hẳn.” Cô hoàn toàn thả lỏng, cười tủm tỉm nói.

“Ừm.”

“Giang Nam cũng đến đây, cải trang thành Cầu Lão Thất.”

“Ừm.”

“Liêu thần y cũng ở đây, nhưng ông ta giả vờ không biết em.”

“Ừm.”

“Mr. X không biết trong máu em có cái gì kỳ lạ.”

“Ừm.”

“Em muốn tắm rửa.”

“Ừm.”

Cô ngược mắt, lúc này mới cảm thấy anh đáng trí, cô không khỏi nhú mảy: “Anh có nghe em nói không hả?”

Anh nhìn cô: “Những điều đó không quan trọng.” Quan trọng là, cô bình yên vô sự trở về bên cạnh anh.

Cô lại lải nhải tin tức thăm dò được hai ngày nay, cuối cùng rời khỏi vòng tay của anh: “Em đi về trước, ở lâu Mr. X sẽ hoài nghi.”

Anh nhú mào: “Trở về.”

Cô đáp: “Ở đây chỉ có một mình anh, Mr. X còn có Dương Nhất.” Liều thần y không biết là địch hay bạn, mục đích đến của Giang Nam vẫn là ẩn số, không phải là sự giúp đỡ đáng tin cậy. Nếu cô không đi, sẽ chỉ là gánh nặng.

Quan trọng nhất là, cô không muốn anh rơi vào tay Mr. X.

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, anh nói: “Em phải cẩn thận.” Lần này, anh định kết liễu tính mạng của Mr. X, cô ở bên cạnh anh quả thực càng không an toàn hơn.

Dừng một chút, anh lại nói: “Tối nay ở tạm chỗ này trước, ngày mai anh bảo Hàn Kinh đưa em đi.”

Cô sửng sốt: “Tại sao không phải là anh đưa em đi?”

Anh vuốt mái tóc dài của cô: “Nghe lời.”

Cô hiếm khi gật đầu nghe theo.

Cô đang muốn xoay người rời khỏi, thành linh bị anh ôm vào lòng.

Vừa ngẩng đầu, cô đã thấy khóe miệng anh mang ý cười, cô hơi nhú mào, chợt nghe anh nói: “Em không phải muốn tắm rửa sao?”

Cô ngẩn ngơ, sau đó liếc nhìn anh: “Chỉ đủ một mình em tắm thôi.”

Anh gơ tay đầu hàng: “Em tắm đi, anh không làm loạn.” Cuối cùng lại bổ sung, “Thật sự không làm loạn đâu.”

Thư Ngọc tức chiến tức thắng tắm rửa. Khi trở về phòng mình, sắc mặt cô hơi ửng đỏ.

Cô theo bản năng giương mắt nhìn ra cửa sổ, nhìn sang căn phòng của Cô Mang ở một đầu khác.

Trong phòng anh vẫn thấp đèn, Thư Ngọc nhìn thấy không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy yên tâm.

Cô biết, đêm nay, đèn trong phòng anh sẽ không tắt.

Từ trước tới giờ anh luôn chu đáo với cô.

Đêm nay cô có thể dệt mộng đẹp rồi.

Đệm chăn tản ra hơi ấm cũng không khiến người ta chán ghét. Cô duỗi thắt lưng, thổi tắt đèn, cuộn người chui vào chăn.

Đèn vừa tắt, gian phòng nhanh chóng rơi vào tối tăm.

Cô đang muốn chớp mắt, thì trông thấy trên vách tường có tia sáng chiếu vào, từ đầu giường nghiêng xuống đất tạo thành một điểm sáng.

Cô mau chóng ngồi dậy, nhìn về phía vách tường phát sáng.

Gian phòng cũ kỹ tại đây, vách tường không kín lắm, khe hở bên trong xuyên qua ánh đèn sát vách.

Sát vách phía này chính là phòng của Mr. X.

Đã muộn thế này, Mr. X ở trong phòng làm gì?

Cô bỗng đứng nổi lòng hiếu kỳ.

Tên quái nhân luôn luôn bọc kín mít kia, khi ở một mình hẳn sẽ có dáng vẻ thế nào?

Lòng hiếu kỳ chi phối động tác của cô, đợi khi cô lấy lại tinh thần thì mới phát hiện mình đã dính sát kẻ hở trên mặt tường.

Đôi mắt thích ứng với ánh sáng một lúc, bấy giờ cô mới thấy rõ cảnh tượng ở sát vách.

Bố trí tại gian phòng sát vách cực kỳ tương tự phòng cô, Mr. X duỗi hai chân, nhàn nhã ngồi trên mép giường.

Bên giường đặt một đĩa đồ ăn, giờ phút này hắn đang thong thả dùng bữa.

Cũng đúng, ban ngày hắn không cùng cô và Dương Nhất dùng cơm, đêm nay chính là bữa ăn đầu tiên của hắn.

Trong tầm mắt, bởi vì động tác ăn cơm nên Mr. X hơi ngẩng mặt lên.

Thư Ngọc hoảng sợ trừng to mắt.

Cô rút cuộc nhìn thấy khuôn mặt của Mr. X, cái khuôn mặt vĩnh viễn che dấu dưới tròng kính màu đen và lớp khẩu trang màu trắng.

Đó là...một khuôn mặt thế nào nhỉ? Sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên cô không biết nên dùng từ gì để hình dung khuôn mặt đó.

Bởi vì hắn không có mặt.

Ngũ quan của hắn không biết bị thứ gì mài bằng phẳng, xương mi, mũi, xương gò má hết thấy đều không có độ cong, khuôn mặt bằng phẳng tựa như chiếc mặt nạ plastic trắng bệch. Đôi mắt màu nâu sẫm, cùng hai lỗ nhỏ khảm trên chiếc mặt nạ này, để tên quái nhân này có thể nhìn vật và hô hấp.

Một người bẩm sinh không thể nào có bề ngoài như vậy, nhất định là sự ảnh hưởng của sau này khiến ngũ quan của hắn xảy ra biến đổi nhanh.

Nhưng mà, thế thì sự thay đổi đáng sợ này là do bản thân hắn, hay là kiệt tác của những người khác?

Cho dù là cái nào, cũng khiến cô vô cùng sợ hãi.

Đột nhiên, Mr. X ngừng ăn. Hắn đứng lên, đi về phía mặt tường, không biết đang tìm cái gì.

Thư Ngọc đang buồn bực, trông thấy kẻ hở trên mặt tường đột nhiên xuất hiện một con mắt mở to.

“Á!” Cô sợ tới mức ngã ngồi dưới đất.

Ngay sau đó, một âm thanh thản nhiên từ mặt tường bên kia truyền tới.

“Bị dọa rồi sao?” Âm thanh của Mr. X mang theo mấy phần ý cười, “Tôi tưởng rằng cô đã thấy rồi.”

“Thấy cái gì?” Cô theo bản năng hỏi.

“Ma cốt.”

130. Quyển 8 - Chương 14: Hồ Đen Không Đáy

“Ma cốt?”

Thư Ngọc nhất thời vẫn chưa lấy lại tinh thần, cô đã nghe từ này, không chỉ một lần thôi.

Khi Gia Tuệ đóng giả Chữ Phượng Y bắt nhốt cô trong phòng tối, đã từng nói đến ma cốt với cô. Sau khi thoát ra, Hằng Nghi cũng từng nói ma cốt cho cô nghe.

Nhưng cô chưa từng tận mắt nhìn thấy quá trình ma cốt.

Mr. X ở bên tường đối diện hình như hơi kinh ngạc: “Xem ra, cô chưa từng nhìn thấy.”

Thư Ngọc lấy lại tinh thần: “Ông từ đâu suy đoán rằng tôi đã nhìn thấy?”

Mr. X đáp: “Tại Luân Đôn, tôi đã nhìn thấy có người ma cốt thành bộ dạng của cô.”

Thư Ngọc sững sốt. Năm đó hẳn đã gặp Gia Tuệ?

Mr. X nói tiếp: “Theo tôi được biết, tài nghệ này đến từ dân tộc Mãn Thanh xa xưa nhất ở Trung Quốc, chỉ một số ít thành viên chủ yếu trong tộc, vì để bảo đảm sự an toàn của mình, từ nhỏ đã lựa chọn một người hộ vệ ma cốt thành bộ dáng của họ, gánh chịu nguy hiểm mà họ có khả năng gặp phải.”

“Những hộ vệ đặc thù thế này được gọi là Ảnh Tử.”

Thư Ngọc mím môi, không nói gì.

Mr. X bỗng nhiên mỉm cười: “Tôi tưởng rằng, từ bé cô đã được lựa chọn cái bóng cho mình, để cô ta dần dần ma cốt thành bộ dạng của cô. Có điều, bây giờ xem ra suy đoán này sai rồi, có lẽ là trưởng bối của cô vì để cô tránh khỏi âm mưu chính trị, vì thế bố trí một cái bóng cho cô, mà cô lại chẳng hề cảm kích.”

Thư Ngọc lại sững sốt. Suy đoán của Mr. X cùng với sự thật mà Gia Tuệ cho cô biết hoàn toàn đi ngược lại.

Sự thật mà cô biết được, cô mới là cái bóng của Gia Tuệ. Gia Tuệ vì mạng sống, bắt buộc dĩ mới làm chính chủ đầu tiên từ trước đến nay ma cốt chính mình.

Trong đầu là một mớ hỗn độn, Thư Ngọc khê lắc đầu, lại hỏi: “Nếu ông ma cốt, vậy ông là cái bóng của ai?”

Mr. X nhếch miệng mỉm cười: “Tôi không phải là cái bóng của bất cứ ai.”

Thư Ngọc không tin: “Nếu không phải là cái bóng, vậy tại sao ông lại ma cốt?”

Mr. X hỏi lại: “Cô đã từng thấy cái bóng nào mài thành bộ dạng thế này không?”

Thư Ngọc nghẹn lời.

Mr. X gập ngón tay gõ lên vách tường: “Khuya rồi, ngủ đi.”

Thư Ngọc còn muốn lên tiếng hỏi nữa, chỉ nghe Mr. X nói: “Mùi hương của cô thơm lắm, độ ẩm và độ mát mẽ cũng tăng lên, cho nên cô đã thành công tắm rửa sạch sẽ?”

Thư Ngọc hết hồn, theo bản năng lùi về. Tên quái nhân này lại có thể xuyên qua khe hở mặt tường mà ngửi được mùi hương của cô?!

Quá hoang đường!

Giây tiếp theo, Mr. X thản nhiên nói: “Xem ra, vị khách ở lâu ba rất dễ nói chuyện.”

Trong lòng Thư Ngọc căng thẳng, sau đó làm như không có việc gì nói: “Bởi vì tôi thông minh.”

“À.”

Phía bên kia loáng thoáng truyền sang tiếng khê cười. Thư Ngọc còn chưa kịp phản ứng, đèn cầy bên kia đã dập tắt.

Trong phòng khôi phục lại màn đêm tối tăm lần nữa.

Lúc này cô mới phát hiện, sau lưng không biết khi nào đã phủ một lớp mồ hôi lạnh hơi mỏng.

Đêm nay, Thư Ngọc ngủ không yên chút nào. Giấc mơ kỳ quái, đè nặng lòng ngực của cô.

Mở mắt ra thì trời đã tảng sáng.

Mặt trời còn chưa lên cao, ánh sáng bên trong hơi lờ mờ.

Thư Ngọc chống nửa người ngồi dậy, liếc mắt một cái đã thấy Dương Nhất đang ôm đao dựa ở vách tường.

“Cậu vào khi nào?” Thư Ngọc hoảng sợ. Cô thế mà không nhận ra.

Dương Nhất đáp: “Sau khi cô ngủ say.”

Cầm giấc hồn đồi lấp đầy lòng cô: “Cho nên cậu tuân lệnh ở trong phòng tôi theo dõi cả đêm.”

Ngữ khí Dương Nhất vẫn như thường: “Tiên sinh nói, bảo tôi ở đây cam đoan sự an toàn của cô.”

Trong lòng Thư Ngọc cười lạnh, không còn gì để so sánh với lời nói buồn cười này.

Cô không muốn để ý tới Dương Nhất nữa, lật người lại chui về trong chăn.

“Dậy đi.” Dương Nhất lại nói.

Thư Ngọc hừ lạnh một tiếng: “Hắn còn bảo cậu kiêm luôn chức chuông báo thức của tôi hả? Cậu coi như tôi còn chưa tỉnh lại.”

Dương Nhất đáp: “Cách thời gian tiên sinh đã định chỉ còn mười lăm phút thôi. Cho dù cô không tỉnh, tới giờ tôi vẫn phải đánh thức cô.”

Thư Ngọc ngồi dậy.

Cô lẳng lặng nhìn đôi mắt điềm tĩnh của Dương Nhất, sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu thật sự cho rằng hắn có thể giúp cậu tìm được chị cậu sao?”

Dương Nhất vẫn ôm đao, bình tĩnh nhìn lại Thư Ngọc.

Thư Ngọc phát hiện, sự bướng bỉnh và kiên trì của cậu thiếu niên này đã vượt quá tưởng tượng của cô.

“Hắn hoàn toàn không biết chị cậu đang ở đâu.” Thư Ngọc nói.

Dương Nhất nói: “Tôi biết.”

Thư Ngọc ngẩn người, sau một lúc lâu cô nghiêm mặt nói: “Cậu dẫn tôi đi, tôi cam đoan giúp cậu tìm được chị cậu.”

Ai ngờ, Dương Nhất lắc đầu: “Không được.”

“Tại sao?” Thư Ngọc khó hiểu.

Dương Nhất đáp: “Đưa cô đi, tôi và cô đều sẽ chết.”

Thư Ngọc khàn giọng: “Tại sao cậu lại sợ hắn đến vậy? Cậu không đánh lại hắn sao? Đao của cậu không nhanh bằng hắn à?”

Dương Nhất không nói chuyện.

“Cậu hãy tin tôi, nghe lời tôi nói, chúng ta chạy đi.” Thư Ngọc gằn từng chữ, “Rời khỏi nơi này, tôi và cậu sẽ không chết.”

Khi Thư Ngọc và Dương Nhất đi ra khỏi quán trọ thì trời vẫn còn tờ mờ sáng. Cả quán trọ còn đang ngủ, chỉ có vài người đứng trước quán trọ từ sớm chờ xuất phát.

Liêu thần y và Mr. X đứng dưới tàng cây hòe cạnh quán trọ, không biết đang nói gì đó. Một mình Giang Nam dựa vào nửa cọc gỗ, cúi đầu hình như đang ngủ gật, nửa chiếc mặt nạ hiện lên tia sáng.

Liêu thần y thấy Thư Ngọc và Dương Nhất đang đi tới trước tiên.

“Hai người chuẩn bị xong rồi?” Liêu thần y tinh thần sáng khoái, “Vậy ta xuất phát thôi.”

Mr. X quay đầu nhìn Thư Ngọc, sau đó bắt kịp bước chân của Liêu thần y, hướng về phía đồng hoang có đầm lầy nằm rải rác.

Sáng sớm tại bờ sông, nhiệt độ không khí hơi thấp, trong bầu không khí mang theo hơi nước lạnh lạnh.

Bọn họ tìm kiếm ký hiệu đã đánh dấu ngày hôm qua, nhanh chóng tìm được đường đi. Cũng không biết có phải là vì có ánh sáng hay không, trí nhớ của Mr. X lập tức rõ ràng hơn, đi qua một lối đi, một mảnh bùn, tránh đi chỗ nguy hiểm nào, trong lúc nhất thời sáng tỏ thông suốt.

Ngay cả Liêu thần y không nhận được mà thán phục: “Tiên sinh trí nhớ của ngài tốt ghê, giống như bản đồ sống vậy, người dẫn đường là tôi ngược lại chẳng có tác dụng gì.”

Mr. X đứng trước một vũng đầm lầy: “Tới rồi.”

Thư Ngọc nhìn quanh bốn phía, nơi này đã đi sâu vào bên trong vùng đất hoang, giống như một cái góc kẹt giữa Phúc Lộc Hà và sau lưng ngọn núi lớn kia.

Liêu thần y nắm râu mép, tỏ vẻ khó hiểu: “Tới đây làm gì?”

Mr. X vẫy tay dưới ánh mặt trời: “Đào lên.”

Trong nháy mắt Liêu thần y biến sắc: “Không thể đào không thể đào! Mảnh đất này vốn không vững chắc, ngài lấy xẻng đào ra lỗ thì làm sao đây? Phía dưới trống rỗng chúng ta sẽ mất mạng!”

Dương Nhất không hề để ý tới tiếng kêu la của Liêu thần y, cậu ta vung lên cây đao dài cứ thế đâm vào mảnh đất.

Liêu thần y trừng mắt đau lòng gào thét, giống như Dương Nhất không phải đâm vào mảnh đất mà là da thịt của ông ta.

Thư Ngọc theo bản năng lùi ra sau nửa bước, vừa lùi liền đụng trúng một người.

Cô nghiêng đầu, trông thấy Giang Nam đứng ở đằng sau cô, đang cup mắt nhìn cô.

Trái tim treo cao của cô bỗng dưng rơi xuống.

Giang Nam của ngày hôm nay, không hiểu sao lại khiến cô yên lòng lạ lùng.

Đột nhiên, đi kèm với tiếng thét chói tai của Liêu thần y, cây đao của Dương Nhất hình như chạm vào gì đó, lấy cây đao làm trung tâm có thể thấy được đất đai xung quanh lõm xuống.

Thư Ngọc nhìn kỹ, trông thấy dưới lớp đất vốn được bùn nhão bao phủ chính là một tảng đá. Giờ phút này, tảng đá kia bị cây đao của Dương Nhất đập vỡ ra một cái hố to.

Đá vụn rơi xuống dưới, tầm mắt mau chóng hiện ra một lối đi màu đen thông suốt.

Thư Ngọc trợn mắt há mồm. Địa hình nơi này lại có biến hóa kỳ lạ như vậy, ai ngờ được đất đai xung quanh đầm lầy còn cất giấu một tảng đá như vậy?

Giang Nam nhặt một cục đá vụn quăng vào lối đi kia.

Không có tiếng vang.

Lối đi này sâu không lường được.

“Đây là cái gì?” Liêu thần y cũng choáng váng, “Tại sao lại có thứ này?”

Âm thanh của Mr. X nghe ra rất sung sướng: “Gặp may rồi, chúng ta đã tìm được nó.”

Thư Ngọc ngược mắt nhìn về phía Mr. X: “Ông muốn tìm cái hố này làm gì?”

Mr. X không trả lời, hất gơ chân lên nhanh như chớp, đá ngay Liêu thần y ở bên cạnh.

Liêu thần y đang đứng cạnh miệng hố, không hề có phòng bị, cũng chẳng hề loạng choạng mà ngã ngay xuống lối sâu.

“Ông làm gì thế hả?” Thư Ngọc hoảng sợ, “Tại sao lại giết ông ta?!”

Tiếng la thảm thiết kinh hoàng của Liêu thần y từ trong hố truyền ra. Ngay sau đó, âm thanh liền im bật.

Mr. X ung dung đứng tại chỗ, thản nhiên nói: “Yên tâm, ngã không chết đâu.”

Thư Ngọc khẳng định: “Ông thật khẳng định như vậy, tại sao ông không rơi xuống đó cho tôi xem thử?”

Giang Nam ở đằng sau lặng lẽ kéo tay áo của cô. Cô dùng một chút sức, giãy khỏi bàn tay Giang Nam, ánh mắt vẫn không hề sợ hãi mà trừng to nhìn Mr. X.

Mr. X xòe hai tay: “Tôi nói ngã không chết là có căn cứ.” Hắn chỉ vào cái hố đen kịt, “Chỗ đó, rất nhiều năm trước, tôi đã từng đi qua.”

Thư Ngọc sững sốt.

“Dưới đó là nước, ngã không chết.”

Mr. X lại nói: “Nghe hiểu chưa? Thế thì nắm chặt, cô cũng đi xuống. Tôi không muốn đá phụ nữ xuống đâu, cho nên cô suy nghĩ đi, cô tự mình nhảy hay là?”

Thư Ngọc tức giận đến phát run: “Tôi không biết bơi.”

Mr. X thờ ơ nói: “Vậy thì cô cùng một người biết bơi đi xuống.”

Thư Ngọc còn muốn nói nữa, Giang Nam ở đằng sau bình tĩnh vỗ vai cô.

Cô cảm thấy sau lưng hơi ngứa, ngay sau đó phát hiện ra Giang Nam đang viết chữ ở sau lưng cô.

Đừng nhiều lời, cùng tôi xuống nước.

“Được.” Thư Ngọc cố gắng đè nén giọng nói run rẩy, “Tôi đi xuống cùng anh ta.” Dứt lời cô chỉ Giang Nam.

Mr. X nhún vai, tỏ vẻ muốn làm gì cũng được.

Thư Ngọc đứng tại miệng hố, Giang Nam ôm lấy eo cô.

Cô nhìn chăm chăm chiếc mặt nạ sắt, từ từ bình tĩnh lại.

“Anh đếm ba tiếng, sau đó chúng ta cùng nhảy.”

Bên tai truyền đến tiếng thầm thì của Giang Nam.

Khoảnh khắc giọng anh vang lên, đồng tử cô chợt co rút lại, cô hết sức kinh ngạc trở tay siết chặt eo anh.

“Ba.”

“Hai.”

“Một.”

“Nhảy!”

Nhắm mắt lại, cô vùi đầu vào lồng ngực anh, bên tai có tiếng gió vù vù lướt qua.

Cô biết, cô và anh đang rơi xuống.

Nhưng mà cô tuyệt đối không sợ.

Bên tai là tiếng khẽ cười của anh: “Em nói xem, chúng ta có phải là vợ chồng gặp nạn không?”

Cô nhin không được cũng bật cười.

Anh che chở đầu cô đưa vào trong lòng mình: “Không phải, chúng ta sẽ đại nạn không chết.”

131. Quyển 8 - Chương 15: Dòng Sông Ngầm

Mr. X nói không sai, dưới đây động là một dòng sông lớn.

Khi vào nước, mặc dù Thư Ngọc đã chuẩn bị tâm lý xong, nín thở, nhắm mắt, nhưng vẫn bị dòng nước ập vào khiến hai lỗ tai ù ù và xoang mũi bị nghẹt.

Trong sâu thẳm, một đôi tay mạnh mẽ mang theo cô di chuyển về phía nào đó. Cô luống cuống tay chân, theo bản năng với lấy mảnh gỗ nổi trong nước, nắm chặt không buông tay.

Không biết chòng chành trong nước bao lâu, cô bỗng nhiên cảm thấy sau thắt lưng có một sức mạnh nâng cô lên mặt nước.

Cô bám giữ miếng đá ven sông, hít thở từng ngụm không khí. Mới vừa hít được mấy hơi, cô bắt đầu ho khan dữ dội.

Phía sau, có người bồng cô lên bờ, không nhanh không chậm giúp cô thông khí: “Ho từ từ, phổi cũng phải ho ra luôn.”

Cô vừa nghiêm túc ho khan, vừa liếc mắt nhìn Cô Mang, muốn thốt ra mấy câu phản kích, nhưng ho đến mức không còn thừa sức để nói chuyện.

Anh cười vui, quỳ gối dựa sát vách tường nói với cô: “Ho xong rồi thì cởi đồ ra.”

Cô chợt không thở ra nổi, suýt nữa bị sặc: “Lúc này rồi, anh anh anh muốn làm gì!”

Nụ cười trên mặt anh càng tươi hơn: “Ý anh là, cởi ra vắt nước rồi phơi khô. Em xem áo len của em kìa, hút bao nhiêu là nước, nặng đến nỗi suýt nữa anh không thể nâng em lên mặt nước.”

Cô ngẩn người, nhất thời quên cả ho khan, lại thấy anh tiến đến gần nói: “Em nghĩ rằng anh muốn làm gì? Hửm?”

Sau một lúc lâu, anh dường như đắm chiêu nói: “Nếu em muốn, cũng không phải không thể...” Lời còn chưa nói xong thì đã thấy một nắm tay trắng nõn nện vào lồng ngực của anh.

Anh rốt cuộc không nhịn được mà cười to ra tiếng.

Tuy rằng trong lòng vô cùng căm phẫn, cô vẫn nghe lời cởi áo khoác và áo len ra, chỉ để lại một chiếc áo mỏng sát người mỏng manh.

Anh không chỉ cởi áo khoác, ngay cả áo trong cũng cởi ra. Trải quần áo vừa cởi ra lên mặt đá, anh trông thấy cô vợ bé nhỏ của mình đáng thương co lại một bên, mái tóc dài ướt sũng xoa trên bờ vai, toàn thân càng trông yếu ớt hơn.

Có lẽ vì ngâm trong nước quá lâu, làn da cô hơi tái nhợt, chóp mũi còn có giọt nước nhỏ xuống.

Anh vừa muốn giơ tay quẹt đi giọt nước trên chóp mũi cô, thì thấy cô khẽ khàng hắt xì một cái, giọt nước lay động theo tiếng hắt xì rơi xuống.

Anh không khỏi mỉm cười, duỗi ra cánh tay dài ôm cô vào lòng.

Cô tránh né: “Người em ướt.” Anh để trần nửa thân trên, hơi nước đã bốc hơi từ lâu, bây giờ lại chạm vào cô đang dính nước, sẽ bị ướt nữa.

Anh chẳng hề để ý: “Nhiệt độ cơ thể của anh cao, làm hơi nước trên người em bốc hơi nhanh hơn.”

Cô không tin: “Anh ôm ấp như vậy mới khó mà khô đấy.”

Anh hừ nhẹ một tiếng: “Cho em hai lựa chọn: một, em cởi cái áo này ra; hai, anh hong khô cho em.”

Cô không lên tiếng. Ôm ấp cũng rất tốt, anh tựa như cái lò sưởi tự nhiên, ôm như vậy cô cũng không lạnh.

Khí lạnh trong thân thể tản đi, lúc này cô mới thừa sức quan sát xung quanh.

Nơi này trông giống như hang ngầm, giữa bờ đá chật hẹp là một dòng sông ngầm, dòng sông này hẳn là tiếp nối với hồ sâu kia dưới lối đi. Nhưng không biết, hồ sâu này có phải chỉ có một dòng sông hay không, nếu chỉ có một nhánh sông, thế thì Mr. X sẽ mau chóng theo kịp. Có điều, Liêu thân y bị dòng nước cuốn đi đâu rồi?

Cô Mang dường như nhìn ra suy nghĩ của cô, anh thần nhiên nói: “Con sông mà chúng ta rớt xuống có ba nhánh, chúng ta ở tại dòng nước chạy chậm nhất.”

Dừng một chút, anh bổ sung: “Người bình thường không có kỹ năng bơi tốt, từ trên đó rớt xuống sẽ bị dòng nước chảy xiết nhất cuốn đi, anh mang theo em bơi ngược dòng nước về phía này, khả năng tránh được Mr. X cao hơn một tí.”

Lúc này cô hiểu ra.

Tuy rằng không chỉ có một nhánh sông, nhưng Mr. X đã tính toán xong xuôi, mọi người sẽ bị dòng chảy xiết cuốn về một phía.

Bởi thế, Mr. X đập Liêu thần y già yếu xuống trước, cho dù ông ta biết bơi, với thể lực của ông ta cũng không thể nào khiến mình thoát khỏi sự khống chế của dòng chảy xiết.

Sau đó, để Thư Ngọc không biết bơi cùng Giang Nam xuống nước, Giang Nam công theo Thư Ngọc, đương nhiên cũng không có cách bơi ngược dòng.

Cuối cùng tự Mr. X mang theo Dương Nhất cùng hội họp với mọi người.

Nhưng mà tên quái nhân không mặt kia ngàn tính vạn tính cũng không đoán ra được, người mang Thư Ngọc xuống nước chính là Cô Mang giả dạng thành Giang Nam.

“Thế thì bây giờ chúng ta làm sao đây?” Thư Ngọc nhíu mày. Tuy rằng lúc này tránh được Mr. X, nhưng nếu muốn từ đây đi ra ngoài, cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

“Bây giờ?” Cô Mang nhíu mày, ánh mắt dừng trên mặt cô, rồi lướt qua cơ thể còn ướt sũng của cô, “Bây giờ em cởi ra quần áo trên người mình, thay bộ quần áo anh đã phơi trên mặt đất.”

Cô nhìn trên mặt đất, thấy áo trong của anh đã khô được một nửa, mà chiếc áo mỏng sát người bằng vải bông của mình thì vẫn còn thấm nước.

“Ồ.” Cô rất nghe lời thay quần áo ướt ra, thay xong thì quay đầu nhìn anh, “Vậy anh mặc cái gì?”

Anh nhìn cô một cái, tiện tay cầm lấy áo khoác trên mặt đất mặc vào.

Không có áo trong và áo len, rất dễ dàng nhìn thấy lồng ngực rắn chắc của anh từ cổ áo. Rõ ràng là y phục được người thôn quê may ra cầu thả, nhưng mặc trên người anh lại có cảm giác khác lạ.

Cô ho nhẹ một tiếng, mắt tự nhiên quay đầu đi.

“Sao vậy?” Anh tùy tiện quần lại vạt áo đã bị đá làm rách, trông thấy đôi mắt cô hơi bồn thần, “Tại sao mặt em đỏ thế?” Anh không khỏi ngạc nhiên thử nhiệt độ trên trán cô, “Hay là bị cảm lạnh rồi.”

Lúc này, khuôn mặt cô càng đỏ hơn.

Trong lòng cô phỉ nhổ chính mình, cũng không phải chưa từng thấy qua, sao mà định lực kém như vậy? Mắt mất mất mắt.

Cô Mang không hề nghi ngờ cô, anh túm đồ đạc trên mặt đất ném lên vai mình, nắm tay cô kéo cô đứng dậy: “Ở đây chỉ có một con đường, có lẽ đi tới điểm đầu có thể tìm ra đường xoay chuyển.”

Thư Ngọc gật đầu, đi dọc theo phía dòng nước chảy xuôi, có lẽ sẽ tìm được lối ra.

Càng đi về phía trước, ánh sáng càng lu mờ, dòng sông ngăm màu đen tựa như đầm lầy lúc nhúc, vô ý rơi xuống thì sẽ không tìm thấy.

Trên đầu đá nhỏ giọt nước xuống, âm thanh tí tách vang lên chọt phổng to mấy lần, hơi dọa người một tí.

Không biết đi được bao xa, bỗng nhiên Cô Mang dừng bước.

“Sao vậy?” Thư Ngọc thấp giọng hỏi.

Anh dùng tay ra hiệu với cô, sau đó nhỏ giọng nói: “Đi về phía trước, đừng ngừng lại.”

Cô kiềm nén sự khẩn trương trong đáy lòng, bước vững vàng về phía trước. Còn Cô Mang thì không đi lên cùng, anh lùi sang một bên, trốn trong động đá.

Cô đếm bước chân, dùng tốc độ ban đầu làm như không có gì mà bước đi, cho đến khi tới bước thứ mười tám, phía sau đột nhiên truyền ra một hồi trầm đục. Trong lòng cô căng thẳng, không chút nghĩ ngợi nhấc lên một hòn đá dưới đất rồi chạy trở về.

Trong ánh sáng mờ tối, cô trông thấy Cô Mang cúi người, áp chế thứ gì đó đen thui.

Thứ kia hình như bị bịt miệng, bí hơi kêu ô ô ô không ngừng.

Thư Ngọc cầm hòn đá đứng cách hai bước, cảnh giác nhìn bóng đen loĩ nhoi trên mặt đất.

“Người là ai?” Thư Ngọc lạnh lùng, “Đi theo chúng tôi làm gì?”

Cô Mang đột nhiên buông lỏng miệng mũi của người nọ.

Người kia thở dốc, hồi lâu sau mới tìm về tiếng nói: “Ồi chào... hừ chết cái thân già này...nhìn không ra cậu có thể đánh như vậy...”

Thư Ngọc sững sốt.

Giọng nói này, không phải Liêu thần y thì là ai?

Nhưng mà Liêu thần y làm sao biết bơi ngược dòng qua đây?

Liêu thần y chớp chớp đôi mắt nhỏ, sau đó mỉm cười: “Cô bé à, tôi cũng không muốn đi theo các người đâu, nhưng mà ở đây chỉ có một con đường, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.”

Thư Ngọc nhú mày: “Sao ông có thể bơi tới đây?”

Liêu thần y cười khà khà: “Chỉ dựa vào một mình tôi đương nhiên không được, nhưng tôi có mang theo trang bị.” Sau đó ông ta sờ thắt lưng của mình.

Thư Ngọc nhìn kỹ, trên thắt lưng Liêu thần y có cột một sợi dây thừng, đầu dây thừng xuyên qua một cái móc ba lưỡi tinh xảo. Chất liệu của sợi dây thừng gần giống như y phục của Liêu thần y, không để ý thì không nhìn ra.

Thư Ngọc không khỏi nhướn mày. Xem ra Liêu thần y đã có phòng bị từ trước, trên người ông ta khẳng định còn mang theo những trang bị khác.

Ông ta mang theo nhiều trang bị như vậy, rốt cuộc muốn làm gì đây?

Liêu thần y ngo ngoáy đứng lên, đầy hứng thú nhìn sang Cô Mang đứng bên cạnh: “Chú em này, tôi thấy bản lĩnh của cậu không tệ, đi theo tôi nhé? Tiền thu lao tôi trả tuyệt đối không ít hơn gã tây kia đâu.”

Cô Mang không nói lời nào.

Liêu thần y lại nói: “Tôi nghĩ, cậu chắc là lính đánh thuê xuất ngũ từ Nam Dương phải không, nếu không cũng sẽ không đội thứ đồ bằng sắt kia. Cậu làm việc cho tôi, tôi giúp cậu ổn định cuộc sống tại cái thôn này, bảo đảm không ai truy tìm nguồn gốc của cậu. Cậu thấy thế nào?”

Thư Ngọc đột nhiên hắt xì, Cô Mang mau chóng dời chuyển tầm mắt.

Liêu thần y xoay xoay con người: “Tôi còn có thể giúp cậu cưới vợ. Cậu thấy cô này thế nào? Đợi khi ra ngoài rồi, tôi cưới cô ấy cho cậu rồi sinh ra mấy đứa con.”

Thư Ngọc cười lạnh một tiếng: “Ngại quá, tôi kết hôn rồi.” Xem ra Liêu thần y không hề nhận ra Cô Mang.

Cô Mang vẫn không nói gì, chỉ thờ ơ gia tăng sức lực nắm lấy cánh tay Liêu thần y.

“Á á á...nhẹ chút nhẹ chút! Anh hùng cứu mạng!”

Thư Ngọc thản nhiên nói: “Ông có thể kêu lớn một chút, sau đó dẫn Mr. X qua đây.”

Liêu thần y lập tức im bặt.

Sau một lúc lâu, ông ta than thở nói: “Thật sự là cô bé mang thù mà.”

Thư Ngọc mỉm cười: “Ồ, bây giờ ngài nhớ tôi là ai rồi hả?”

Liêu thần y bĩu môi: “Được rồi, tôi không quan co nữa. Các người giúp tôi lần này, tôi đưa các người ra khỏi nơi quỷ quái này.”

Thư Ngọc nhìn sang Cô Mang, trông thấy anh kín đáo gật đầu.

“Ông nói thử xem?” Thư Ngọc nhướn mày hỏi.

“Còn nhớ lúc trước tôi ở ngôi nhà kia kể cho cô nghe một nửa câu chuyện không?” Liêu thần y nói, “Nửa câu chuyện của Tiểu Thuận Tử.”

Thư Ngọc sững sốt.

“Lúc ấy tôi nói với cô, tôi ở nơi đất hoang núi sâu nhất được Tiểu Thuận Tử.” Liêu thần y chậm chậm nói, “Thời điểm đó, cả người cậu ta dính bùn ướt đầm, trong tay nắm một quân lệnh bằng da.”

“Tôi nghĩ, nơi chôn cất cậu ta chắc là không chỉ chôn một mình cậu ta. Có lẽ nếu tôi đi tìm, thì còn có khả năng tìm được những thân thể bất tử giống như cậu ta vậy. Tôi đã tạo ra một kỳ tích, đương nhiên muốn tạo ra cái tiếp theo.”

“Các người giúp tôi tìm quan tài của Tiểu Thuận Tử, tôi giúp các người tìm lối ra.”

“À, chỗ lúc trước tôi nhặt được Tiểu Thuận Tử gọi là Thất Thương Hà, nó còn có thêm một cái tên khác — Phúc Lộc Hà.”

132. Quyển 8 - Chương 16: Huyền Quan Trên Hồ

Dòng nước ngầm phát ra tiếng róc rách. Thư Ngọc bình tĩnh nhìn Liêu thần y, sau một lúc lâu nói: “Ông cho rằng có người chôn quan tài tại nơi thế này à?”

Liêu thần y vuốt râu mép, không đáp mà hỏi lại: “Trước khi gặp Tiểu Thuận Tử, cô có tin trên thế giới này còn có người đã chết có thể sống lại không?”

Thư Ngọc ghen lời.

Cô ngược mắt nhìn Cô Mang, trong đôi mắt mang theo mấy phần hỏi dò. Cô Mang không nói gì, chỉ hơi gật đầu với cô.

Tình hình trước mắt như vậy, có đồng ý với Liêu thần y hay không thì cũng chẳng có gì khác biệt. Chỉ có một con đường, ba người đồng hành, khả năng chạy thoát sẽ cao hơn.

Ngay sau đó, trong lòng cô đã có quyết đoán.

“Tuy rằng tôi không tin lắm ông sẽ tìm được lối ra, nhưng tôi đồng ý với yêu cầu của ông. Có điều...” Thư Ngọc chỉ Cô Mang, “Ông không được chống lại ý kiến của anh ta. Phàm là người có chút bản lĩnh thì sẽ không dễ bị lừa, ông đã hứa mà không thực hiện không được, lừa bịp là bị mất mạng đấy.”

Liêu thần y ngẩn người, sau đó cười gượng vài tiếng: “Cô nói phải, vẫn là tính mạng quan trọng, tính mạng quan trọng...”

Ba người cầm đèn pin, tiếp tục dọc theo con đường đá ven sông ngầm mà đi về phía trước. Khoảng chừng một khắc sau, đã tới đầu bờ đá, dòng sông ngầm hợp thành một thác nước nhỏ, tại phía cuối bờ đá có chuyển biến bất ngờ.

Thư Ngọc ngạc nhiên nhìn hồ nước nằm dưới thác nước, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi vấn — trong lòng đất này rốt cuộc cất chứa bao nhiêu càn khôn?

Liêu thần y mở to mắt: “Ôi, không ngờ chỗ này lớn như vậy!”

Cô Mang cố ý khàn giọng nói: “Tiếp theo đi thế nào? Ông muốn tìm quan tài dưới thác nước sao?”

Liêu thần y không hề nghi ngờ anh, ông ta nắm râu nói: “Cái này...có lẽ...có lẽ...ở phía dưới...”

Thư Ngọc nhất thời không biết nói gì: “Ông rốt cuộc có bao nhiêu hiểu biết về cái quan tài kia? Không ai biết được nơi này rốt cuộc rộng lớn nhường nào, ông tính toán giống như ruồi bọ không đầu, đi tìm từng tấc đất sao?”

“Kiên nhẫn một chút cô bé à.” Liêu thần y nói, “Cho dù không tìm thấy quan tài, chúng ta cũng chỉ có thể đi xuống, có lẽ lối ra ở ngay dưới đó đây.”

Thư Ngọc im lặng. Quả thật không thể đi trở về, tới lúc vách đá quá sâu, dòng nước quá nhanh, cho dù Cô Mang có bản lĩnh phi thường cũng không có cách nào đưa cô từ lối vào đi ra ngoài.

Đang nghĩ vậy, cô chợt cảm thấy có người vòng tay qua eo cô.

Cô quay đầu nhìn Cô Mang hỏi dò, trông thấy con người của anh trầm tĩnh. Anh nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi xuống.”

Cô ngạc nhiên.

Cho dù độ cao của thác nước này không tính là khiến người ta sợ hãi, nhưng nhìn xuống đều là vách đá dốc đứng, nếu muốn từ đây đi xuống, nói dễ vậy sao?

“Ôm chặt anh.” Cô Mang lại nói.

Cô theo bản năng siết chặt eo anh.

Liêu thần y không biết bọn họ nói gì, chỉ biết cảm râm: “Con nít bây giờ thật sự khó hiểu, sao lại tùy tiện ôm nhau như vậy? Lòng người đổi thay a lòng người đổi thay...” Còn chưa cần nhẫn xong, Cô Mang đột nhiên ôm Thư Ngọc nhảy lên một vách đá, rồi bám vào vách đá nhảy lên nhảy xuống vài cái, vũng vàng đi xuống ven hồ nước.

Động tác của Cô Mang quá nhanh, Liêu thần y nhìn thấy mà trợn mắt há mồm.

Cái này...cái này...là sao đây hả? Chú em đeo mặt nạ sắt kia sao lại leo xuống giống như thần lằn thế?

Chẳng lẽ cậu ta còn có móng vuốt thật dài để móc vào sao?

Thư Ngọc dính sát lồng ngực Cô Mang thấy rất rõ ràng, đó không phải móng vuốt, mà là con dao nhỏ tựa như cánh ve mỏng lấy ra từ trong tay áo anh.

Mũi dao đâm vào từng khe hở vách đá, giống như móng vuốt sắc bén, thông thả đưa cô và Cô Mang xuống dưới thác nước.

Là con dao của Cô Mang, là con dao mà cô từng ở trên giường cười nhạo vì vẻ ngoài quá đáng yêu.

Nhưng hiện tại, cô tuyệt đối không cảm thấy nó đáng yêu chút nào, cô không dám tưởng tượng, con dao đâm vào đá giống như cắt đậu hủ kia khi chạm vào cơ thể con người thì sẽ như thế nào.

Con dao như vậy, hình như Cô Mang không chỉ có một cái thôi.

Trên đỉnh, Liêu thần y vẫn còn giậm chân: “Các người đi xuống còn tôi thì sao? Tôi làm sao đây hả?”

Cô Mang vẫn chưa thả ra bàn tay ôm eo Thư Ngọc, anh nhàn nhã nói với phía trên: “Tôi không dám khinh suất ôm lão tiên sinh xuống đây, thật sự không gánh vác nổi lời trách mắng của lão tổ tông.”

Liêu thần y nghẹn họng, hận không thể nuốt lại câu “lòng người thay đổi” vào trong bụng.

Nhìn không ra, đêm qua chú em này còn ôn hòa, sao hôm nay lại trở nên tính toán chi li như vậy? Ngủ một giấc bụng dạ lại nhỏ đi sao?

Trong đáy lòng còn hừng hửng, ông ta rút ra sợi dây thừng mang theo móc câu bên hông ra, run run vung đầu dây ra bên ngoài, khuôn mặt rất tươi tắn: “Khà khà khà, không làm phiền các người lo lắng, lão đây tự làm được...”

Còn chưa nói xong, Thư Ngọc trông thấy một cơ thể lưng gù gầy yếu lơ lửng giữa không trung, đang vùng vẫy hướng về một đầu dây thừng khác mà xuất phát.

Trông thấy ông ta từ từ trượt xuống, Thư Ngọc vô cùng lo lắng, cô không hiểu được, với loại kỹ thuật của Liêu thần y, làm sao chỉ dựa vào một sợi dây thừng mà từ lối vào bơi ngược dòng chảy để tới đây?

“Có cần giúp ông ta không?” Thư Ngọc hoảng hồn nhìn chằm chằm Liêu thần y vịn vịn trượt trong không trung, theo bản năng kéo tay áo Cô Mang.

“Không vội.” Cô Mang hai tay dứt túi, giống như xem xiếc khỉ.

Đang lúc nói chuyện, chợt nghe tiếng phịch, Liêu thần y trượt xuống đầu kia, đụng thẳng vào vách đá.

Thư Ngọc không đành lòng xoay đầu qua, lại nghe được Cô Mang “ồ” một tiếng.

Lại một tiếng phịch, Liêu thần y từ phía trên ngã xuống.

Cũng may độ cao vừa phải, ngã như vậy không xảy ra chuyện gì, nhưng khi Thư Ngọc nhìn sang Liêu thần y, trong mắt cô chợt đầy vẻ kinh ngạc.

“Ông đào đâu ra thứ này?” Thư Ngọc hết sức sững sốt trừng mắt nhìn tấm ván vỡ nát rơi trên mặt đá.

Tấm ván hiển nhiên lâu năm, màu sắc nhợt nhạt, mang theo hơi nước dày đặc.

Cô Mang ngồi xổm cạnh tấm ván, cố ý vô ý vuốt nhẹ bên lề tấm ván.

Thư Ngọc sững người. Tấm ván đã vỡ vụn, chiều dài tương đương chiều rộng, chỗ cắt đứt bằng phẳng đến lạ lùng — rõ ràng là do sức người tạo ra.

Có người chặt tấm ván này rồi thu lại một chỗ, giấu dưới đây.

Liêu thần y hiển nhiên ngã đến hồ đồ, ngơ ngàng nhìn gỗ vụn trên mặt đất: “Tôi cũng không biết nó ở đâu ra...”

Cô Mang gõ gõ một mảnh gỗ, nói với Liêu thần y: “Móc dây thừng của ông quăng trúng miếng gỗ, nó không chịu nổi sức nặng của ông, vì thế từ vách đá tróc ra, rồi rơi xuống.”

“Trong vách đá bình thường tại sao lại có mảnh gỗ?” Liêu thần y khó hiểu.

Thư Ngọc cũng ngồi xổm xuống, ước chừng mảnh gỗ, cô không khỏi kinh ngạc: “Là gỗ tốt.” Đây rõ ràng là gỗ trầm hương thượng hạng, trông chất lượng và tuổi tác, không phải gia đình giàu có thì không có được.

Cô Mang đứng lên, bỗng nhiên nói: “Chắc không chỉ có một cái này.”

Thư Ngọc và Liêu thần y đưa mắt nhìn nhau. Trông thấy Cô Mang tựa như con rồng bơi lội mà trèo lên vách đá kia, lúc đi xuống, trong tay anh cầm nửa miếng gỗ.

Rõ ràng cũng là gỗ trầm hương.

Liêu thần y chà tay: “Cái này cái này...đáng không ít tiền đâu nhỉ?”

Cô Mang liếc nhìn Liêu thần y, không nói gì.

Thư Ngọc suy nghĩ một lát, sau đó nhìn vách đá xung quanh ven hồ. Sau một lúc lâu, trái tim cô treo cao.

Mắt thấy chạm được, vách đá màu xám đậm hình khuyên ít nhiều gì đều lộ ra mảnh gỗ khảm vào. Màu sắc mảnh gỗ cùng với màu vách đá hòa lẫn với nhau, dưới ánh sáng mờ mờ tại đây, rất khó nhận ra.

Trong lòng đất, vách tường đá, nước, gỗ trầm hương khảm trong vách tường.

Trong lòng Thư Ngọc chợt hồi hộp, cô ngược mắt nhìn Cô Mang, phát hiện anh đã nhìn cô hồi lâu.

Cô vẫn có phần không khẳng định: “Chúng ta đi lên vách đá kia xem thử?”

Lời nói với Cô Mang, nào ngờ Liêu thần y kích động: “Phải phải phải! Chúng ta đi xem thử, không chừng trên đó còn có vật tốt khác đáng tiền hơn!”

Cô Mang phớt lờ Liêu thần y, anh chỉ gạt đầu với Thư Ngọc, vòng tay qua eo cô, rồi nhảy lên vách đá khảm mảnh gỗ gần bọn họ nhất.

Trong lúc lơ đãng, trước mắt đã không còn ai. Liêu thần y cảm thấy lụn bại, ông ta cầm lấy cái móc câu, run run hô to: “Các người chậm chút được không? Đừng quên nơi này còn có người cao tuổi...”

Tại vách đá khảm gỗ có một lỗ hổng, vừa lúc chứa đủ mảnh gỗ, bởi vì dòng sông ngầm mà mòn dần hàng năm, cái lỗ hơi lớn một chút, trùng hợp có thể chứa một người đi qua.

Thư Ngọc đi đằng sau Cô Mang tiến vào khe hở vách đá, quả nhiên nhìn thấy ở trong này có một chiếc quan tài đơn sơ.

Suy đoán của cô không sai ——

Phía trên cái hồ ngầm này khảm đầy huyền quan.

Cô Mang khê khàng nhấc lên, nắp quan tài dịch chuyển.

Bên trong quan tài là một bộ xương khô, tư thái bình thản, xem ra trước khi chết rất yên bình, có lẽ là chết vì tuổi cao.

Quan tài làm bằng gỗ trầm hương thượng đẳng, nhưng bên trong ngoài hài cốt ra thì trống trơn, không hề có vật chôn theo.

Nếu có thể lấy gỗ trầm hương làm quan tài, tại sao lại keo kiệt không có vật chôn theo?

Thư Ngọc không khỏi có phần hoang mang.

Cô Mang bỗng nhiên vỗ vai cô, nói: “Nhìn quần áo của người kia.”

Cô dời tầm mắt nhìn lại bên trong, miễn cưỡng từ trên vải vóc rách nát còn bám vào hài cốt mà nhận ra quần áo của người nằm trong quan tài.

“Cái này...” Cô mở to mắt, chìa tay nắm lấy một mảnh vải, “Cái này thoát nhìn sao lại giống...thường phục của đầy tớ tại gia tộc Chử Khố Nhĩ?”

Gia tộc Chử Khố Nhĩ là đại tộc theo lối xưa, cho đến ngày nay cấp bậc trong tộc vẫn nghiêm khắc như trước, hơn nữa trang phục của đầy tớ đều dựa theo ba loại tiêu chuẩn để làm ra. Lúc ấy ở Bồng Tể Viên, khi Thư Ngọc đi theo bên cạnh Hằng Nghi cô đã nhận biết trang phục của những người đầy tớ trong gia tộc, mỗi một hoa văn đều tượng trưng cho thân phận cao thấp, không thể không khiến người ta tặc lưỡi.

Thật không ngờ hôm nay tại chỗ này, cô lại thấy được trang phục như vậy. Nếu cô nhớ không lầm, hài cốt này lúc còn sống hẳn là tôi tớ thượng đẳng trong gia tộc Chử Khố Nhĩ.

Liêu thần y trèo lên vách đá: “Ồi lão một chết...”

Ông ta vừa lên liền trông thấy chiếc quan tài đã mở nắp.

“Tìm được gì rồi?” Đôi mắt nhỏ như hạt đậu của Liêu thần y nhất thời mở rất to, “Thứ bên trong còn sống không?”

Thư Ngọc trợn mắt liếc Liêu thần y: “Tự ông sang đây xem đi.” Cái gì sống chết, bên trong chỉ có một bộ xương chết từ đời nào rồi.

Liêu thần y tiến gần nhìn một lúc lâu, sau đó hơi nản lòng nói: “Chao ôi, chỉ là một cái quan tài bình thường thôi...”

Thư Ngọc lại nhíu mày: “Ai lại chôn thi thể ở một nơi như vậy?” Tạm thời không nói đến phong thủy, chỉ là người bên ngoài tìm cách vào đây đã hao phí không ít sức, càng đừng nói đến khảm quan tài giữa vách đá.

Cô Mang quay đầu nhìn Liêu thần y: “Mọi người trong thôn đều kiêng kị Thất Sương Hà, ngoài những lời ông nói trước đó, còn có quên điều gì khác không?”

Ánh mắt Liêu thần y lập lờ.

Cô Mang hờ hững nói: “Dưới đầm lầy Thất Sương Hà lại là tảng đá, chỉ một phần hang đá này thôi mà đã khảm không dưới mười huyền quan, công trình lớn như vậy, người trong thôn không thể nào không biết sự tình?”

“Kéo lên mười quan tài, phải có ít nhất mười người kéo lên.” Cô Mang thờ ơ nói, “Nơi này không có lối ra, chúng ta đi vào bị dòng chảy xiết cuốn đi, tôi rất hiếu kỳ, những người kéo quan tài làm sao đi ra ngoài?”

Liêu thần y đặt mông ngồi xuống: “Tôi hiểu ý cậu, tôi thật sự không định lừa các người. Nếu tôi biết lỗi ra, nhất định sẽ nói với các người.”

“Rất nhiều thứ bởi vì thời đại xa xưa cho nên không thể nào kiểm chứng sự thật, một số việc mà tôi biết được chẳng qua là nghe thế hệ trước kể lại.” Liêu thần y kéo cổ áo bằng vải bố, “Thực ra tôi nghe nói dưới Thất Sương Hà từng có một số chuyện không sạch sẽ, tôi đoán có lẽ là nơi này...”

Liêu thần y bỗng nhiên không nói. Ông ta ngược mắt nhìn Thư Ngọc một cái, sau đó chậm rãi nói: “Nha đầu, cô có từng nghe nói đến mộ người sống chưa?”

133. Quyển 8 - Chương 17: Hầm Mộ Người Sống

“Mộ người sống là cách gọi riêng của chúng tôi về nơi đó.” Liêu thần y lau mặt, “Tên như ý nghĩa, đó chính là một nơi chôn người sống. Hồi ấy cái thôn này thuộc về một vị vương gia triều Thanh, sau đó vị vương gia kia thường thôn này cho một dòng họ quý tộc nào đó, nghi thức chôn người sống đã bắt đầu từ lúc đó.”

Ánh sáng lạnh lẽo trôi nổi trên mặt hồ, chiếu trên vách đá, bỗng dưng tăng thêm mấy phần lạnh lạnh.

“Dòng họ kia đem đồng tông (người cùng tộc) phạm lỗi lớn chôn sống tại đây. Bọn họ có một cách nói thế này, dựa vào phong thủy nơi đây, người sống cho dù đến chết, một chút khí trạch cũng không chạy thoát, oán khí khi còn sống, lệ khí (ác tâm) sau khi chết, tất cả đều bị khóa ở đây.” Liêu thần y liếc nhìn Thư Ngọc một cái, “Mấy cô cậu còn trẻ đừng thấy rằng nghe ra rất hoang đường, có nhiều chuyện vốn không phải những thứ dân chủ khoa học gì đó có thể giải thích rõ ràng đâu. Nếu muốn ngăn chặn những lệ khí đó, chỉ bằng dùng lệ khí khác nặng hơn đè ép, đây là vấn đề mà chú em trẻ tuổi này vừa nói ban nãy.”

Thư Ngọc ngẩn người, dời tầm mắt nhìn Cô Mang. Cô không biết Liêu thần y chỉ vấn đề nào.

Liêu thần y nói tiếp: “Cậu nói những người kéo quan tài có thể đi ra ngoài, chúng ta cũng có thể đi theo dấu chân của bọn họ để đi ra, nhưng trên thực tế, người đã vào đây không ai đi ra ngoài được.”

“Mười ba người đẩy tứ kéo quan tài lên, ngoại trừ kéo những vị đồng tông phạm lỗi kia lên, mỗi người còn tự kéo lên quan tài của mình.”

Trong lòng Thư Ngọc căng thẳng.

Liêu thần y cười khà khà: “Đúng vậy, bên trong mộ người sống, không chỉ có đồng tông còn sống sờ sờ phải chết ở đây, tất cả những người kéo quan tài cũng phải chết tại chỗ này, lấy lệ khí của người kéo quan tài đè ép lệ khí của đồng tông.”

Thư Ngọc hừ lạnh một tiếng: “Ông rõ ràng biết nơi này không có lối ra, còn nói muốn dẫn chúng tôi tìm lối ra, tôi thấy hay là ông tự đi tìm quan tài của Tiểu Thuận Tử đi. Dù sao cũng không ra được, ông tự đi ôm quan tài của anh ta, xem thử có nổi lên kỳ tích gì không, tạm biệt không tiễn!”

“Cô bé à, tính tình cô sao lại nóng nảy như vậy, bọn họ không ra được, không có nghĩa là người khác không ra được.” Liêu thần y cười gượng hai tiếng, “Nói thật ra, hơn ba mươi năm trước, tôi từng ở đây xem bói, không biết đúng lúc hay không mà gặp phải nghi thức chôn người sống.”

“Lần đó nghe nói là đại đương gia trong tộc, chỉ là nghi thức nhập quan thôi mà làm suốt hai ngày hai đêm đó! Ngày thứ ba phong quan nhập huyệt, hai ngày tiếp theo còn có một nhóm người trông coi lối vào hầm mộ. Tôi trốn trong bụi lau sậy bảy ngày trời, chờ khi mọi người tản đi mới dám đi ra đó. Ngay lúc chập tối của ngày thứ bảy, trên đường chạy ra khỏi Thất Sương Hà tôi nhìn thấy Tiểu Thuận Tử.”

Thư Ngọc sửng sốt, theo bản năng nắm lấy cổ tay Cô Mang.

Nghi thức mà Liêu thần y nhắc tới, vật hy sinh bên trong...nghe ra sao giống như...Hàng Tịch?

Cô Mang khẽ động, trở tay nắm lấy cô, bao bọc bàn tay cô trong lòng bàn tay mình.

“Cả người cậu ta dính máu ngã trong bùn đất. Lần đầu tiên tôi gặp được chuyện kỳ lạ như vậy, người đã chết không biết bao lâu, cơ thể chẳng những không thối rữa, ngay cả máu dính trên người cũng còn tươi.” Liêu thần y có chút kích động, “Sau đó tôi mang cậu ta về, làm sạch sẽ rồi mới phát hiện, máu dính trên người cậu ta không phải là của cậu ta, mà là từ người nào đó mới chết vài ngày thôi.”

“Tôi hỏi Tiểu Thuận Tử cậu ta từ đâu ra. Cậu ta nói với tôi, cậu ta từ dưới lòng đất mà ra. Tôi lắng nghe cậu ta miêu tả, đoán rằng nơi ban đầu chôn cậu ta chính là trong hầm mộ người sống kia, gần như là vậy! Cái dòng họ kỳ lạ kia làm nghi thức chôn cất có lẽ đã đánh thức Tiểu Thuận Tử, nhưng lại không hoàn toàn đánh thức cậu ta, bởi vậy sau khi từ dưới đất đi ra cậu ta đã mất đi ý thức.”

Liêu thần y liếm môi: “Thực ra ý tôi muốn nói là, Tiểu Thuận Tử có thể từ nơi này đi ra, chúng ta hẳn là cũng được. Tôi nhớ Tiểu Thuận Tử từng kể lại chi tiết cho tôi nghe, xem thử có thể tìm được lối ra hay không?”

Lượng tin tức hơi nhiều, Thư Ngọc há hốc miệng, hồi lâu sau mới nói: “Tiểu Thuận Tử? Trí nhớ của anh ta vô cùng hỗn loạn, ông trông cậy vào lời của anh ta để tìm lối ra sao?”

Liêu thần y trừng mắt: “Tiểu Thuận Tử nhà tôi làm sao? Cậu ta rất thông minh, cô đừng có kỳ thị!”

Cô Mang ho một tiếng, nói: “Theo những lời của ông thì đều là suy đoán, nếu Tiểu Thuận Tử căn bản không phải từ đây mà ra thì làm sao đây?”

Liêu thần y sững sờ: “Sao có thể không phải từ nơi này mà ra? Tôi đã ở đây nhiều năm! Dù sao đi nữa, coi như cậu ta không phải từ đây mà ra, tôi vẫn có thể trở ra. Bởi vì chập tối năm đó, tôi không chỉ nhặt được Tiểu Thuận Tử, tôi còn nhìn thấy một người khác từ phía hầm mộ chạy ra.”

Người sống trong hầm mộ còn chạy ra được? Người chạy ra kia thật sự là người sống, hay là người đã chết sống lại?

Thư Ngọc vô có cảm thấy rùng mình.

“Thật mà, tôi không lừa hai người đâu!” Liêu thần y cao giọng nói, “Nếu không ra được, tôi làm sao bằng lòng xuống nơi quỷ quái này?!”

Thư Ngọc im lặng, thật sự thì Liêu thần y không phải tự nguyện đi xuống, là Mr. X đạp ông ta xuống.

Nói xong, Liêu thần y không vững dạ mà chớp mắt.

Sau một lúc lâu trầm ngâm, Cô Mang quay đầu nhỏ giọng nói với Thư Ngọc: “Lời ông ta nói mặc dù không thể tin hết, nhưng vẫn có một phần giá trị. Mr. X muốn tìm quan tài của một vị tướng quân ở đây, nhưng dòng họ Chữ Khố Nhĩ lấy con gái làm đương gia còn thù thù có tiếng, tổ tiên hẳn là không thể nào sản sinh ra tướng quân. Bởi vậy chúng ta có thể khẳng định một điểm —— nơi này ngoại trừ mai táng tội nhân và đây tớ kéo quan tài của gia tộc Chữ Khố Nhĩ, nhất định còn chôn những hài cốt khác. Về phần hài cốt khác có phải là thứ mà Liêu thần y muốn tìm hay không, vậy thì không thể xác định.”

“Thế làm sao bây giờ?” Thư Ngọc nhú mày.

Cô Mang thần nhiên nói: “Tìm thử xem, có lẽ nơi này quả thật là nơi chôn thi thể tướng quân Triệu Nghi Thanh mất tích trăm năm trước.”

Liêu thần y hơi khản trương: “Hai cô cậu thăm thì gì đó?”

Cô Mang ngược mắt liếc Liêu thần y một cái, ông ta nhất thời im bặt.

“Tìm thể nào?” Lòng mày Thư Ngọc vẫn nhăn nhú lại. Mạnh mẽ không đủ thì nên tìm sao đây?

Cô Mang khẽ cười, anh giơ tay xoa mi tâm của cô: “Đừng nhíu.”

Thư Ngọc không khỏi bật cười, lấy tay anh ra, nhỏ giọng nói: “Chuyên tâm!”

Cô Mang trông rất đứng đắn: “Anh rất chuyên tâm.” Dứt lời anh lại xoa lông mày cô.

Trông thấy cô sắp phát cáu, anh mau chóng rút tay về, nghiêm trang quay đầu nhìn những huyền quan khác ngoài vách đá.

“Lão tiên sinh, ông nói Tiểu Thuận Tử cùng với vị chính chủ chôn trong đây có liên quan phải không?” Cô Mang bỗng nhiên quay đầu nhìn Liêu thần y ngồi trên mặt đất.

Liêu thần y không rõ nguyên do: “Tôi đoán...à không, tôi khẳng định, Tiểu Thuận Tử có thể từ trong quan tài tỉnh lại chắc chắn là có liên quan đến nghi thức phong quan của dòng tộc kia!”

Cô Mang gật đầu: “Như vậy, đi tìm hài cốt của vị đại đương gia được làm nghi thức phong quan kia, mở quan tài xem thử, có lẽ sẽ có manh mối.”

Liêu thần y luôn miệng phụ họa: “Phải phải phải! Chúng ta tìm thử xem, mở ra từng quan tài, chắc là tìm được thôi.”

Cô Mang cầm đèn chiếu sáng, lướt một vòng vách đá trên hồ.

Ánh đèn màu trắng lướt qua mười ba khe hở khảm gỗ trầm hương trên vách đá.

Nơi chôn hài cốt đại đương gia của gia tộc Chữ Khố Nhĩ, nhất định sẽ không thấp hơn những người đầy tớ kéo quan tài.

Hồ nước, vách đá, hình khuyển, ngôi nước ngất núi.

Phong thủy quan trọng cao nhất ở ——

Cô Mang hơi trầm ngâm, ngọn đèn trong tay rọi về phía đỉnh thác nước.

“Hài cốt của vị đại đương gia kia, hẳn là ở chỗ này.”

Nơi ngọn đèn rọi vào, trong bóng nước dập dềnh phản chiếu một cái lỗ hổng kéo dài khoảng nửa người tại vách đá đen kịt.

Cô Mang cởi áo làm dây thừng, buộc Thư Ngọc và chính mình lại: “Ồ đó hơi cao, em ôm chặt anh.”

Thư Ngọc gật đầu, ngoan ngoãn kè sát mấy phần.

Liêu thần y cũng gật đầu: “Quả thật rất cao, cậu xem sau khi đưa cô ấy lên có thể quay về đón...”

“...Tôi?” Chữ cuối cùng vẫn còn bay bổng trong không trung, bóng dáng của Cô Mang và Thư Ngọc đã vùi trong ánh sáng mờ tối.

Liêu thần y buồn rầu đứng lên, đám trẻ ngày nay đều trọng sắc khinh bạn, bây giờ nên làm sao đây?

Lòng người thay đổi à lòng người thay đổi.

Ông ta tháo ra sợi dây thừng có móc câu bên hông, dự tính góc độ đang muốn ném lên, đột nhiên dưới chân loạng choạng, ngã mạnh xuống đất.

“Bà nó!” Ông ta chửi mắng muốn đứng lên, thỉnh linh trông thấy thứ gì đó vấp chân mình.

Đó là một miếng vải rách. Tấm vải ban nãy còn nằm trong tay Thư Ngọc được vuốt ve, không biết làm sao rơi xuống đất.

Có lẽ là miếng vải dính vào tảng đá gồ lên, đúng lúc vướng chân ông ta.

Thật là mọi việc không thuận lợi mà.

Ông ta không thèm để ý tới miếng vải kia nữa, đứng lên vững vàng, định lấy cái móc câu kéo miếng vải ra.

Đột nhiên, ông ta thấy cảm giác trọng tâm của sợi dây thừng trong tay không đúng.

Nhìn lại, ngay lúc ông ta trèo lên bị ngã, cái móc câu ở đầu dây thừng đã không thấy đâu

134. Quyển 8 - Chương 18: Dấu Răng Giữa Vết Dao

Tại khe hở cuối cùng trên đỉnh thác nước quả nhiên khảm một bộ huyền quan.

Chiếc quan tài trước mắt này lớn hơn mười ba cái quan tài kia, quan tài đen sẫm nằm trên nền đất ẩm ướt chẳng những không bị hơi nước ăn mòn, ngược lại theo năm tháng trôi qua mà càng phát ra màu sắc bóng bẩy.

Thư Ngọc theo bản năng trốn đằng sau cánh tay Cô Mang: “Đây là quan tài của Hằng Tịch ư?”

Cô Mang tiến lên phía trước vài bước, giơ tay phủi bụi trên quan tài: “Mở ra nhìn là biết.”

Thư Ngọc hơi do dự: “Thật sự phải mở ra sao?” Mở nắp quan tài dù sao vẫn là bất kính với người chết, mà người nằm bên trong rất có khả năng là bà cô của cô.

Bàn tay Cô Mang vuốt nhẹ quan tài hơi khựng lại, sau đó khéo miệng nhếch lên: “Có người đã mở ra trước chúng ta một bước.” Mép quan tài vốn khép kín đã lỏng lẻo, nắp quan tài cũng lệch sang một bên.

Bàn tay Thư Ngọc túm lấy cánh tay Cô Mang khựng lại.

Cô Mang lại nói: “Bây giờ chúng ta mở ra, là để kiểm tra thi thể của bà cô em xem thử có xảy ra bất trắc gì không, không tính là bất kính với chủ quan tài.”

Thư Ngọc mở to mắt. Anh luôn luôn có bản linh thể này, nói càn cũng có thể hù người ta hết hồn.

Cô Mang lấy móc dây thừng nhét vào khe hở quan tài, hai bàn tay đồng thời dùng lực, dịch chuyển nắp quan tài từng chút một.

Tiếng âm vang lên, nắp quan tài rần chắc rơi xuống đất.

Ánh sáng đèn lay động, vừa lúc rơi xuống đáy quan tài, Thư Ngọc nhìn chằm chằm, không khỏi hít một hơi lạnh.

Hai mắt Cô Mang híp lại, đèn pin trong tay Thư Ngọc suýt nữa trượt xuống.

Có một người nằm ở đáy quan tài.

Cách xử lý hài cốt hoàn toàn khác với những đầy tớ kéo quan tài, thi thể trước mắt hiển nhiên được bảo tồn rất kỹ lưỡng, xương cốt chưa lộ ra, bề ngoài chưa thối rữa, toàn thân mặc bộ sườn xám cao quý kèm với châu báu theo cùng đều tỏ rõ địa vị của người chủ quan tài.

Đó là một người phụ nữ còn trẻ. Nhờ ánh đèn, Thư Ngọc thấy được đóa cúc vạn thọ nở rộ tại khoe mắt người phụ nữ.

Thật sự là Hằng Tịch...

Một luồng hơi ngọt ngào lấp đầy lồng ngực Thư Ngọc.

Nhưng mà...tại sao bộ dạng Hằng Tịch lại trở nên như vậy? Trên dung nhan giống Hằng Nghi như đúc lại có mấy vết dao ghê gớm chằng chịt.

Không chỉ khuôn mặt, cổ, ngực, cổ tay, đùi, tất cả đều có vết dao cắt qua da thịt. Vết dao nơi làn da lộ ra ngoài còn lưu lại vết máu khô cạn, khắc trên làn da tái nhợt trông rất chói mắt.

Trong vách quan tài, từng vết máu hình tròn lớn khô cạn văng lên giống như ngấm vào khe hở gỗ trầm hương, thật sự khiến người ta sợ hãi.

Trước khi chết Hằng Tịch rốt cuộc đã gặp phải sự hành hạ như thế nào?

“Đây...đây là chuyện gì hả?” Âm thanh Thư Ngọc hơi phát run, “Bởi vì phạm tộc quy, lại bị giết hại như thế sao?”

Cô còn nhớ ngày đó, khi Hằng Nghi kể lại qua loa câu chuyện xưa này, Hằng Tịch thay bà vào mộ người sống.

Nhưng thật không ngờ, mộ người sống lại là một sự tồn tại đáng sợ như vậy, lần này tới lần khác khiến cô sợ hãi.

Nếu không phải Hằng Tịch, giờ phút này người nằm trong quan tài chính là Hằng Nghi.

Chẳng trách Hằng Nghi tuân theo nguyện vọng của người em song sinh, từ đó chôn vùi đời mình tại gia tộc Chữ Khố Nhĩ.

“Không phải.” Cô Mang bỗng nhiên nói, “Những vết thương này không phải có trước khi chết.”

Thư Ngọc sửng sốt.

“Em xem cơ thể của bà ấy.” Cô Mang nói, “Không có vết tích vùng vẫy và co giật, sắc mặt cũng rất bình thản.”

Lúc này Thư Ngọc mới phát hiện, dáng dấp của Hằng Tịch rõ ràng là người bình thản đi vào cái chết.

Tuy nhiên những vết dao này từ đâu mà ra? Nếu có người dùng dao cắt thi thể, máu bên trong thi thể đã đông lại từ lâu, không thể lưu lại vết máu.

Cô Mang nhíu mày: “Em xem chỗ này.”

Thư Ngọc hí hóp mắt nhìn theo hướng ánh đèn chỉ dẫn, trông thấy tại động mạch của Hằng Tịch lở mồm có vết cắn.

Dấu vết kia thoạt nhìn như...dấu răng?

“Là dấu răng.” Cô Mang nói ra đáp án, “Không chỉ có dấu răng ở cổ, tại cổ tay bà ấy cũng phát hiện hai nơi.”

Cô Mang nói tiếp: “Dấu răng này cũng không sắc bén, độ cùn trông càng giống dấu răng của con người hơn.”

Thư Ngọc nhất thời sợ hãi: “Chẳng lẽ ở đây còn giam giữ quái vật ăn thịt người ư?”

Lúc này, Cô Mang nhướn miệng cười: “Nếu quái vật ăn thịt người mọc răng cùn như vậy, thế thì nó cũng phải chết đói rồi.”

Thư Ngọc hơi ngượng ngùng, bị bầu không khí này hù dọa, cô cũng bắt đầu hoảng sợ một cách vô cớ.

“Vậy cái này là sao đây?” Cô nhướn mày nhìn sang anh, chờ anh cho đáp án.

Ai ngờ anh xòe hai tay: “Anh cũng không biết.”

Thư Ngọc không khỏi chán nản. Bộ dạng không biết của anh chẳng thấy đâu, trên mặt rõ ràng đầy “xin anh đi, xin anh rồi anh nói cho em nghe”, còn cố tình tỏ ra thế này.

Trong chốc lát cô nhin không được hắt xì một cái.

Achoo!

Tiếng động nho nhỏ vang lên trong hang đá trống rỗng tựa như con mèo nhỏ cào tường, khiến lòng Cô Mang ngứa ngáy.

“Cảm lạnh rồi?” Anh giả vờ muốn cởi quần áo trên người choàng thêm cho cô, “Bình thường nói với em phải rèn luyện cho nhiều, anh cũng chỉ còn thừa lại chiếc này, nếu em còn lạnh, anh chẳng còn quần áo cho em nữa.”

Cô xấu hổ trừng mắt: “Ai thèm quần áo của anh?!”

Anh nở nụ cười: “Anh cam tâm tình nguyện.” Dứt lời anh cởi đồ.

Cô hoảng hốt, đè lại quần áo của anh, bọc anh kín mít. Động tác này tựa như cô chủ động nhảy vào lòng anh, toàn thân dính trên người anh.

Anh đợi giờ phút này từ lâu, thế là anh cúi đầu, nhanh chóng hôn một cái lên má cô.

Cô bị độ ẩm bất ngờ trên má làm ngẩn ngơ, sau một lúc lâu mới nghĩ ra mình lại bị trêu chọc, lúc này cô muốn đẩy ra vòng ôm của anh.

Đương nhiên là đẩy không ra.

Cô Mang ho nhẹ một tiếng, hiểu được lúc này nên nói sang chuyện khác: “Những vết dao này hẳn là xuất hiện sau khi Hằng Tịch vừa chết không lâu. Lúc đó, máu bà ấy còn chưa đông lại, vì thế bắn tung tóe ra.”

Thư Ngọc quả nhiên bị đề tài này hấp dẫn, cô suy nghĩ rồi nói: “Những vết dao này không phải là do người của gia tộc Chữ Khố Nhĩ gây ra. Phàm là người có địa vị cao trong đại tộc thế gia, thành viên trong tộc khi nhập liệm thân thể phải hoàn hảo, nếu không một là không cát tường, hai là thể diện gia tộc lu mờ. Không có lý nào tổn nhiều sức làm cho thi thể đại đương gia nhiều năm không thối rữa, sau khi vào quan tài lại làm hại thi thể cao quý này.”

Cô Mang sờ cằm: “Không sai, phương pháp làm hại này quả thật có phần thô bạo, vết dao lộn xộn, vả lại vừa cắt vừa cắn.”

Cho nên, rốt cuộc là thứ gì để lại vết thương quỷ dị như vậy ở trên thi thể của Hằng Tịch chứ?

Cô Mang không đoán ra, Thư Ngọc cũng không biết.

Vốn nghĩ rằng, tìm được quan tài của Hằng Tịch, có lẽ sẽ có manh mối về quan tài của Tiểu Thuận Tử, ai ngờ một vấn đề còn chưa tháo gỡ, câu đố mới lại nối đuôi theo tới.

Nghĩ đến Tiểu Thuận Tử, Thư Ngọc chợt nhớ tới một người: “Sao Liêu thần y còn lâu vậy vẫn chưa lên?”

Cô Mang đang cẩn thận quan sát cạnh nắp quan tài, sau khi nghe xong anh thờ ơ nói: “Có lẽ kỹ thuật không tốt, ngã xuống rồi.”

Thư Ngọc có phần bất đắc dĩ, nhin không được ra đề nghị: “Có cần kéo ông ta lên không?”

Cô Mang không hề ngẩng đầu mà đáp: “Không cần, cho dù ngã xuống, chẳng lẽ tự mình không biết trèo lên lại sao?”

Thư Ngọc: “...”

“Không đủ ánh đèn, em chiếu qua chỗ này.” Cô Mang nói.

Thư Ngọc cố gắng giơ lên cái đèn nhỏ: “Không thể chiếu qua tới đó, còn qua nữa thì bên đây mất ánh sáng.”

Cô Mang đứng thẳng dậy, nhíu mày: “Còn một cái khác đâu?”

Thư Ngọc chớp mắt: “Ở chỗ Liêu thần y.”

Cô Mang nhìn cô, cuối cùng thở dài một hơi: “Em ở đây đừng nhúc nhích, anh sẽ mau chóng quay lại.”

Thư Ngọc ừ một tiếng: “Anh nhanh chút.”

Cô Mang giơ tay đè xuống sợi tóc vểnh lên của cô, nhắc lên móc dây thừng rồi nhảy xuống, mau chóng hòa lẫn trong tối tăm.

Ngay sau đó Cô Mang lại nhớ tới khe núi khảm quan tài của người đầy tớ.

Một ánh đèn nằm xiêu vẹo trên mặt đất, chủ nhân của ngọn đèn không biết đi đâu.

Mi tâm Cô Mang nhíu chặt, lẽ nào ông thầy lang dạo kia thật sự ngã xuống rồi?

Đang muốn hướng ra ngoài khe núi nhìn xem thử, đột nhiên dưới chân có thứ gì đó vướng bước chân của anh.

Anh cúi đầu nhìn, bước chân bị khựng tại chỗ.

Trên mặt đất có nửa đoạn dây thừng, nếu anh nhớ không lầm, một đầu của sợi dây thừng này nên buộc một cái móc tâm thường.

Liêu thần y dựa vào cái này để leo núi trong này, nhưng ông ta đâu rồi?

Không khí mang theo hơi ẩm nhất thời ngưng đọng. Cô Mang che dấu hơi thở, tựa như con báo ngủ đông, cảnh giác từng tí động tĩnh xung quanh.

Tiếng nước chảy khe khẽ, giọt nước theo vách đá chảy xuống, cuối cùng là âm thanh nhỏ giọt vào khe hở, cùng với tiếng ma sát ẩn giấu trong bóng đêm khó mà nhận ra.

Xì. Xì.

Đột nhiên, bầu không khí ngưng đọng xé ra một lỗ hổng, trong bóng tối có gì đó nhảy vèo ra.

Cô Mang bỗng nhiên nhảy lên, xoay người tấn công vật thể không rõ trong bóng đêm, lưỡi dao che giấu trong tay áo như ẩn như hiện.

Đối phương hiển nhiên cũng lão luyện, cảnh giác tránh khỏi chỗ hiểm, bàn tay co lại trong hư không, trông thấy sợi tơ xung quanh từ từ siết chặt.

Ánh mắt Cô Mang lạnh lùng, gầm nhẹ một tiếng ——

“Diêm vương!”

Động tác của đối phương khựng lại, kéo ra mặt nạ sắt của Cô Mang: “Sao anh lại ở đây?!”

Cô Mang đoạt lấy chiếc mặt nạ trở về, hừ lạnh: “Tôi còn muốn hỏi anh đấy.”

Diêm Phong giữ tay áo, bỗng nhiên chỉ về phía điểm đen nào đó đang run lẩy bẩy trong bóng mờ: “Anh đi cùng người kia?”

Cô Mang giơ lên ngọn đèn trong tay, trong chùm ánh sáng chói lóa, Liêu thần y bị Hạ Tử Huân kiềm chế đang cuộn tròn người, hai mắt ông ta đắm lệ nhìn về phía anh.

Giống như nhìn thấy mẹ ruột của mình.

Cô Mang gật đầu, chẳng thèm che giấu vẻ ghét bỏ trong mắt.

“Mr. X đẩy tôi và Thư Ngọc xuống miệng hố, vì thế tới chỗ này.” Cô Mang nói vắn tắt, “Tôi thoát khỏi Mr. X, nhưng không thoát khỏi ông ta.” Dứt lời anh hất cằm về phía Liêu thần y đang run cầm cập.

Diêm Phong nhíu mày nói: “Tôi và Tử Huân theo dấu chân Gia Tuệ tới đây, đi vào hang ngầm cũng là ngẫu nhiên. Thư Ngọc đâu?”

Cô Mang đáp: “Trong khe núi huyền quan trên đỉnh. Cùng lên thôi, có lẽ thứ trên đó sẽ khiến anh cảm thấy hứng thú.”

“Trên đó có gì?” Diêm Phong hỏi.

“Quan tài của đại đương gia gia tộc Chủ Khố Nhĩ, sau khi chết thi thể bị phá hoại, còn có...” Cô Mang hình như nhớ tới gì đó, sắc mặt anh thay đổi, bỗng nhiên trèo lên vách đá, nhảy về phía khe núi có huyền quan của Hằng Tịch.

Anh rút cuộc nghĩ ra cái quan tài kia có vấn đề gì.

Nếu nắp quan tài bị mở ra từ bên ngoài, dấu vết bên ngoài chịu lực không nên trông thế kia. Tại chỗ ma sát và hư hại lưu lại trên nắp quan tài thoát nhìn như là ——

—— có thứ gì đó từ bên trong quan tài đẩy ra, phá mở nắp quan tài nặng nề.

Anh không còn lòng dạ nào suy nghĩ là thứ gì đã mở ra nắp quan tài, cũng chẳng còn hơi sức để phỏng đoán thứ kia có phải ngủ trong hầm mộ đã nhiều năm qua không.

Đầu óc của anh chỉ chiếm giữ một ý nghĩ thôi —— vợ anh, vẫn còn ở trên đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thang-ruc-ro>